

Giới thiệu Trang Chủ Đùng Vội

Sau khi tỉnh lại, nàng thế nhưng lại biến thành tiểu thư thứ xuất của Đường Môn, chưa rõ ràng tình cảnh, đã bị cưỡng ép mặc giá y, thay muối muối xuất giá. Thân thể khuynh quốc khuynh thành này, lại bị bệnh quần thân từ nhỏ, mới đi vài bước đã thở gấp? Mặc kệ đi! Nàng mang theo thuốc chỉ bảo trong người, dường như thân thể chỉ là chuyện nhỏ.

Cái gì? Nam nhân mình phải giả là một quái vật trong truyền thuyết? Cưỡi mười hai tấn nương ai cũng chết oan chết uổng? Tu luyện ma công? Hút âm khí của nữ tử? Còn ăn thịt người?

“Ha.” Cười một tiếng. Nàng không nói qua sao? Quái vật nàng từng gặp so với thể này mạnh hơn nhiều.

Tân phòng gặp lại, nàng ngoài ý muốn phát hiện, nam tử bị bên ngoài đồn thổi như quái vật trước mắt này, chẳng những bộ dạng tuyệt sắc, còn im lặng làm cho người ta lo lắng, mấu chốt nhất là hắn có lợi cho việc tu luyện độc thể của nàng, tùy thời tùy chỗ phát đều ra hơi thở dự hoặc mình đem hắn “ăn” sạch. Sau đó, nàng vì bảo vệ tính mạng mà trao đổi tự do, đứng ở bên cạnh nam nhân này, ăn uống miễn phí, không phải làm gì, còn cộng thêm thỉnh thoảng “ăn” nam nhân này để tu luyện.

Đại hội luyện dược sư, nữ tử kỳ khai đắc thắng (vừa mở màn đã thắng), phong hoa tuyệt đại, làm kinh hãi ánh mắt mọi người. Từ nay về sau, thể nhân mới giặt mình phát hiện, phế vật trong truyền thuyết mới là chân chính thiên kiều tuyệt thế. Tình nhân từ đó theo tới cầu hợp, mẫu thân người nhà xin giúp đỡ, cao thủ đến xin thuốc... Rồi tiếp lại tiếp nối những lần sau đó nữa... những bất ngờ thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đùng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đường Gia Niệm Niệm

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Gió mát thanh thanh, phía đông một vầng hào quang che kín đám mây, báo hiệu ngày mới sắp tới.

Thường thường thị nữ trong đại viện Đường gia thức dậy rất sớm, tỷ nữ bên người đã nấu nước chờ chủ tử rửa mặt chải đầu ở ngoài cửa, trong viện hạ nhân tia hoa cỏ, quét sạch đường lát đá, gọn gàng ngăn nắp, nghiêm trang y hệt gia quy.

Xà nhà các viện phía tây đều có chạm khắc hình đại bàng, Nhị phu nhân Lưu thị ngồi ngay ngắn ở trước gương, để cho tỷ nữ chải đầu vấn tóc, dưới lòng này là một đôi mắt phượng dễ thương, cặp môi đỏ mọng thoa đầy phấn đất tiền gương lên, có thể thấy được tâm tình rất tốt.

Nhị phu nhân Lưu thị mặc dù đã ngoài ba mươi, nhưng vẫn giữ được dung mạo trẻ đẹp, ngày thường mức sống xa xỉ, không có phiền lòng, nên dung mạo này nhìn qua thật sự trẻ hơn rất nhiều, giống như kiều phụ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, thật khiến người động tâm. Cũng khó trách được sủng ái ở Đường gia, như mặt trời ban trưa.

“Phu nhân, phu nhân!” Tỷ nữ Xuân Tuyết một đường chạy đến, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Tay Lưu thị đang chọn vòng tai chợt dừng lại, khó có được tâm tình tốt nhẹ mắng: “Gào to như thế còn ra thể thống gì!” Chờ Xuân Tuyết cáo tội hành lễ, mới không nhanh không chậm hỏi: “Nói xem, xảy ra chuyện gì?”

Xuân Tuyết đến gần, thấp giọng nói: “Phu nhân, nô tỳ mới nghe được từ Bắc viện bên kia, Nhị tiểu thư biết được phải thay Tam tiểu thư xuất giá tới Tuyết Diên sơn trang, liền khóc nháo, nhất thời nghĩ quần nhảy sông tự vẫn rồi!”

Lưu thị cả kinh, “Đã chết?”

Xuân Tuyết lắc đầu, “Dạ vẫn chưa, kịp thời cứu được, nhưng vẫn hôn mê ở trong viện.”

Lưu thị sắc mặt trầm xuống, gõ gõ bàn trang điểm tạo ra tiếng vang thanh thúy, cười lạnh nói: “Thật là không biết tốt xấu, chuyện này nếu truyền ra ngoài, người ta còn tưởng là Đường Môn chúng ta nói không giữ lời, bên Tuyết Diên sơn trang kia lại càng không tiện nói rõ.”

Xuân Tuyết luôn miệng phụ họa: “Phu nhân nói phải, Nhị tiểu thư này thật không biết phải trái, chỉ bằng cái thân thể suy yếu lắm bệnh kia của nàng, nếu không phải phu nhân tốt bụng, nàng sao có thể được gả tới Tuyết Diên sơn trang này chứ.”

Lưu thị hài lòng gật đầu, vuốt vuốt tóc mai, vung tay áo đứng dậy, “Đi thôi, tới Bắc viện xem một chút.”

Xuân Tuyết Hạ Mai theo sát ở phía sau.

Lưu thị đi được nửa đường, liền gặp một nữ tử mặc váy hồng chạy đến.

Nữ tử này ước chừng mười sáu tuổi, tóc vấn hai bên, dây cột tóc màu đỏ quấn quanh, mặt trái xoan, mắt phượng giống Lưu thị vừa kiêu vừa mị, quốc sắc thiên hương như mẫu đơn xinh đẹp đang nở rộ.

Lưu thị thấy nàng, trên mặt lộ ra nụ cười từ ái, gọi: “Chi Nhi, làm sao vội vàng như vậy?”

Đường Xảo Chi dừng lại ở trước mặt Lưu thị, trong mắt tràn đầy bất mãn, khẩn trương nói: “Con nghe Vân Tuệ nói, Đường Niệm Niệm nhảy sông tự vẫn?”

Lưu thị trấn an khẽ vuốt mái tóc của nàng, cười nói: “Mẹ chính là vì chuyện này nên mới muốn tới Bắc uyển.”

Đường Xảo Chi luôn miệng nói: “Nó không sao chứ? Nếu nó chết rồi thì ai thay con xuất giá đây!” Rồi tức giận dậm chân, trong lòng vừa hoảng vừa sợ, “Tuyệt Diên son trang kia. Tuyệt Diên son trang kia! Con quái vật giết người không chớp mắt đó, con mới không muốn gả đâu! Mẹ! Con không muốn gả!”

Lưu thị liên tục an ủi nàng, mỉm cười lạnh nói: “Con yên tâm, mẹ đương nhiên sẽ không để cho con bị ủy khuất.”

Nói chuyện một lát, mấy người đã đi tới trước cửa Bắc uyển.

Cùng lúc đó, trong Bắc uyển, trên giường đàn hương khắc hoa đỏ, nữ tử nằm yên, lông mi nhẹ run, sau đó khẽ mở mắt ra, sâu trong ánh mắt có một luồng sáng màu bích lục chợt lóe rồi biến mất.

“Ôi.” Thấp giọng rên rỉ, nữ tử vừa khôi phục ý thức, lập tức đã bị mọi một toàn thân ăn mòn, không thể động đậy, chỉ có đôi mắt nhìn lên dải lụa trắng sa, màn giường ngọc lưu ly.

Đây là.

Nữ tử trợn tròn hai mắt, sau đó lộ ra thần sắc mừng rỡ kinh ngạc.

Chưa chết, mình chưa chết?

Ha ha, lão quái vật, trời không quên ta a!

Nữ tử câu môi, lộ rõ niềm vui trong lòng.

Lúc này cửa phòng bỗng nhiên mở ra, một giọng nữ tử lãnh đạm hỏi thăm truyền đến: “Nhị tiểu thư sao rồi? Có tỉnh lại chưa?”

Nữ tử trên giường thu lại ý cười, con ngươi chuyển động một chút sau đó liền nhắm mắt lại.

Tỳ nữ bên người của Đường Niệm Niệm, Thù Lam ngoan ngoãn đi theo sau Lưu thị, thấp giọng trả lời: “Thưa nhị phu nhân. . . , tiểu thư còn chưa tỉnh lại. Nghiêm đại phu nói, Nhị tiểu thư vốn yếu ớt, hôm nay lại đứng thẳng chạp, lần này vô ý gặp đại nạn, bị hàn khí nhập thể, cần ở nhà tĩnh dưỡng thật tốt, không nên làm gì quá sức, nếu không sợ là.”

Lời còn chưa nói hết, Lưu thị đột nhiên dừng lại, giáng một tát xuống, “Đừng tưởng là ta nghe không ra ý tứ trong lời nói của người, hôn sự này của Đường gia há có thể để tiện tỳ người nhiều loạn?”

Thù Lam không quan tâm tới vết máu nơi khóe miệng, quỳ xuống đất dập đầu, “Nô tỳ không dám!”

Lưu thị kéo Đường Xảo Chi đi thẳng vào nội các, trông thấy Đường Niệm Niệm hơi thở suy yếu nằm trên giường, Đường Xảo Chi tiến lên dò xét mạch đập, thở hắt ra, mặt tràn đầy vẻ khinh thường. “Thật là vô dụng, một chút chuyện cũng không làm được!” Càng nghĩ càng bực mình, liền oán trách với Lưu thị: “Mẹ, ngày mai đã là ngày xuất giá rồi, nàng ta bây giờ chỉ còn lại nửa cái mạng, nếu chết trên đường xuất giá, Tuyệt Diên son trang truy cứu tới, lại bắt con gả thì làm sao bây giờ?”

Lưu thị im lặng một lúc, nhìn Đường Niệm Niệm mê man trên giường, lạnh nhạt nói: “Chi Nhi nói có lý, ngày mai bảo người cho nàng ăn Tục Hồn đan, chỉ cần nó gả ra khỏi cửa, nếu có gặp chuyện gì thì cũng không liên quan đến Đường Môn chúng ta nữa.”

“Tục Hồn đan!” Đường Xảo Chi sửng sốt, sau đó cười ha ha, vui sướng nói, “Vẫn là mẹ có biện pháp!”

Chuyện có biện pháp giải quyết, trong lòng Đường Xảo Chi đương nhiên tràn đầy sáng khoái. Lại quay đầu nhìn Đường Niệm Niệm trên giường, ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt nàng, vẻ ghen tỵ lóe lên không ngừng, không chút nghĩ ngợi vung tay lên ột bạt tai.

“Được rồi Chi Nhi, nó đến Tuyệt Diên son trang rồi cuối cùng cũng biến thành một đồng xương khô thôi, con cần gì phải làm ỉn không vui?” Lưu thị mỉm cười nói.

“Biết rồi, mẹ ~” Đường Xảo Chi vui mừng đáp, xong liền theo nàng ta rời khỏi sương phòng.

Cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, trên giường, Đường Niệm Niệm mới lần nữa mở mắt ra, trong hai mắt phát ra duệ khí sắc bén như sương như băng, trên mặt bỗng rất đau đớn cùng khóe miệng dính nhóp nói cho nàng biết người vừa rồi tát nàng đã dùng bao nhiêu sức lực.

Lúc này, ngay từ lúc Đường Niệm Niệm mở mắt ra đã không còn là Đường Niệm Niệm lúc trước.

Từ nhỏ nàng đã bị lão quái vật nuôi bên người, ban đầu chỉ bung trà đưa nước, sau đó lấy nàng để thí nghiệm thuốc, thử cổ, nhận đủ loại hành hạ, trói buộc tự do.

Lão quái vật là Tu Chân giả hiện đại trong truyền thuyết, thích chế những loại đan dược cực hiếm, chẳng qua so với việc luyện thánh dược cứu người, lão quái vật thích tà độc hơn, cho nên mới có nàng, một nguyệt cốt dược nhân bẩm sinh, trên danh nghĩa là đệ tử duy nhất của hắn, nhưng thực tế hắn không hề dạy qua nàng bất cứ thứ gì.

Trong quá trình thí nghiệm thuốc, thân thể nàng đã sớm tàn bại, toàn thân đều là độc, còn phát ra mùi hôi thối, gương mặt cũng đã sớm thối rữa không chịu nổi. Từ nhỏ đến lớn nàng chỉ soi gương duy nhất một lần, sau đó ném vụn toàn bộ gương, rồi đeo mặt nạ, chưa từng lấy xuống.

Suốt năm mươi năm chịu nhục, rốt cục nàng phát hiện bí mật mà lão quái vật vẫn giấu kín, tìm được một cơ hội dập nổi chìm thuyền, trốn đi ngọc bích lão quái vật vẫn cất kỹ, nhưng vẫn bị lão quái vật phát hiện, ở một khắc cuối cùng nàng không còn lựa chọn liền đem ngọc bích kia nuốt vào miệng, chết cũng không để cho lão quái vật sống tốt.

Vốn tưởng rằng táng thân ở nại hà, nhưng không ngờ lại được sống lại, mặc dù trước mắt hiển nhiên không phải là thế giới cũ, mình cũng không phải là chính mình, nhưng kết quả như vậy càng khiến nàng vui mừng.

Thế giới kia nàng không có nửa phần lưu luyến, thân thể kia nàng càng chán ghét. Hôm nay có được thân thể mới, mặc dù thân thể này cực kỳ suy yếu, nhưng hiển nhiên vẫn cực kỳ bình thường.

Nàng không phải một người rộng lượng, đi theo bên cạnh lão quái vật có thể rộng lượng được mới là lạ. Bởi vì kinh nghiệm trước kia, hôm nay có thể có được một thân thể bình thường đã làm cho nàng vui mừng quá đỗi, nhất là gương mặt càng thêm đề ý.

Hiện tại bất thành linh bị cho hai bạt tai, trong lòng nàng bùng lên lửa giận.

Người bình thường căn bản không thể hiểu được cố chấp cùng đau khổ của nàng. Thân thể quái dị ghê tởm hàng năm chịu thí nghiệm thuốc, bị cổ độc cắn xé, phát ra mùi hôi thối, khiến bất kỳ người nào thấy đều phi hổ khinh thường. Gương mặt chính là cơ sở để nhận biết một người, nhưng nàng ngay cả cái này cũng không có. Nàng cũng là người, tự do, thân thể, há có thể không thêm đề ý, há có thể không cố chấp.

Thù Lam bung một chậu nước thuốc còn bốc hơi nóng đi tới, định giúp Đường Niệm Niệm xoa bóp cho thân thể nóng lên, nhưng đến gần một chút phát hiện nàng mở to hai mắt, liền cả kinh đến thiếu chút nữa làm rơi chậu thuốc, “Tiểu thư người tỉnh rồi!”

Đường Niệm Niệm nhìn nữ tử váy lam khoảng chừng 21 tuổi trước mắt, thấy dấu tay trên má phải của nàng còn chưa mờ đi, suy nghĩ một chút, mới đáp một tiếng “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nguyên Nhân Sự Tình

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Tin tức Nhị tiểu thư Đường Môn nhảy sông tự vẫn đã bị Lưu thị chặn lại, trừ người Đường Môn ra, tất cả đều không hay biết.

Gia chủ Đường Môn Đường Miểu Uẩn trở về nhà liền nghe được chuyện này từ Lưu thị, nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Có thể có đáng ngại hay ảnh hưởng đến việc xuất giá hay không?”

Lưu thị cũng không giấu diếm, vỗ nhẹ bả vai hắn, chậm rãi nói: “Đứa bé kia thân thể vốn không tốt, lần này nhiễm hàn khí, sợ là sống không lâu được rồi. Ngày mai chính là ngày xuất giá, thiếp thân định cho nàng ăn Tục Hồn đan, để yên tâm gả tới Tuyết Diên sơn trang.”

Động tác uống trà của Đường Miểu Uẩn hơi dừng lại, nhưng chỉ một lát sau, hắn nhấp một ít nước trà, nói: “Cứ làm theo nàng nói đi. Quan trọng là kéo dài tính mạng, lần này xuất giá coi như là nó báo đáp công ơn dưỡng dục của Đường gia đối với nó mấy năm nay, vì muối mè của mình làm một chút cũng đáng.”

“Lão gia yên tâm, thiếp thân nhất định làm thỏa đáng.” Lưu thị cau mày, trong mắt tràn đầy đắc ý.

Tại Bắc Uyển.

Đường Niệm Niệm đang tựa vào mép giường, tỉ mỉ hỏi Thù Lam về thân phận hiện tại của mình.

Nàng hiện nay là Nhị tiểu thư con vợ lẽ của Đường gia, Đường Môn là đệ nhất gia tộc ở Thường Lâm, có chút địa vị trong giang hồ cùng Cẩm quốc đồ. Đường Môn buôn bán thịnh vượng, người trong Môn đều am hiểu dùng độc chế thuốc, có giao thiệp với triều đình giang hồ, từ trước đến nay luôn có địa vị cao quý ở Cẩm quốc.

Hôm nay Đường Niệm Niệm sở dĩ nhảy sông tự vẫn, là bởi vì biết được mình phải muội muội là con thiếp Đường Xảo Chi xuất giá tới Tuyết Diên sơn trang, khóc nháo thế nào cũng không thay đổi được kết quả này, nàng chết tâm, chán nản liền nảy sinh ý muốn tự vẫn.

“Tuyết Diên sơn trang rất đáng sợ sao? Nói kỹ càng một chút cho ta.” Đường Niệm Niệm nói với Thù Lam đứng ở một bên. Lúc nói đến Tuyết Diên sơn trang sắc mặt Thù Lam tái nhợt, còn có Đường Xảo Chi vừa rồi, khi nói tới nơi này cũng tỏ vẻ vô cùng sợ hãi.

Thù Lam bắt gặp cau mày, cúi đầu nói: “Nô tỳ cũng chỉ nghe được tin đồn, chỉ biết Tuyết Diên sơn trang nằm ở Hư Tuyết Sơn của Bắc Vực, nơi đó quanh năm băng tuyết, ngoại trừ người trong Tuyết Diên sơn trang, không ai biết Tuyết Diên sơn trang rốt cuộc ở đâu. Hơn nữa đáng sợ nhất không phải Tuyết Diên sơn trang, mà là trang chủ của Tuyết Diên sơn trang.”

Đường Niệm Niệm khẽ như rồng mây, ý bảo nàng nói tiếp.

Thù Lam thấy nàng thần sắc bình tĩnh, trong lòng càng thêm âm đạm, từng câu từng chữ nói: “Nghe nói trang chủ của Tuyết Diên sơn trang là một quái vật giết người không chớp mắt, hàng năm sống ở trên đỉnh Hư Tuyết Sơn không ra ngoài, cho tới bây giờ đã cưới mười hai thê tử, bất luận là nữ tử nhà nông hay hoàng gia công chúa, đều không ngoại lệ, một khi gả liền chết, có người nói trang chủ của Tuyết Diên là thiên sát cô tinh, từ nhỏ khắc cha khắc mẹ khắc thê tử, thậm chí có người nói. nói, Tuyết Diên trang chủ luyện tà công, chuyên hút âm khí của nữ tử, tất cả nữ tử gả đến đều bị hãm ăn tươi nuốt sống!”

Nàng ta nói xong trong lòng run run không dứt, đột nhiên nghe “Xì” một tiếng cười khẽ, Thù Lam cả kinh, tưởng tiểu thư mà mình chăm sóc từ nhỏ này không chỉ mất trí nhớ mà còn điên rồi, “Tiểu, tiểu thư, người.”

Đường Niệm Niệm khẽ lắc đầu tỏ vẻ mình không sao, từ nhỏ nàng đi theo lão quái vật nhìn thấy nhiều nhất chính là những chuyện tà độc, hút âm khí của nữ tử xác thực là có, ăn thịt người cũng có, khi nàng còn sống thường xuyên nhìn thấy, tâm thần cũng không mấy may xúc động. Sở dĩ bật cười chẳng qua là vì thần thái sinh động của Thù Lam. Cái loại cảm giác bình tĩnh cùng người ta nói chuyện, tâm tình thoải mái thế này lúc trước nàng chưa từng có qua, cũng không cách nào có được.

Sự tình dần dần rõ ràng, Đường Niệm Niệm chợt nhớ tới một chuyện, lại hỏi: “Tục Hồn đan có tác dụng gì?”

Thù Lam con mắt hơi mở, “Đó là cấm dược trong Môn, ăn vào sau chẳng những thân thể mạnh khỏe, nguyên lực cũng có thể tăng lên gấp ba, nhưng chỉ có thể duy trì ba ngày, ba ngày sau thất khướu sẽ chảy máu mà chết.”

Đường Niệm Niệm nghe vậy, hai mắt phút chốc lạnh như băng, đem tội lỗi của mẹ con Lưu thị nhớ kỹ. Nàng khó khăn lắm mới sống lại được, có được mọi thứ mà dĩ vãng chỉ là hy vọng xa vời, làm sao có thể dễ dàng để người khác mưu hại chứ!

Thù Lam thấy bộ dạng này của nàng, không khỏi kinh hãi, cẩn thận từng ly từng tý hỏi: “Tiểu, tiểu thư, người làm sao vậy?”

Đường Niệm Niệm lắc đầu, lãnh đạm nói: “Theo như người nói, hôn sự này vốn là Đường Xảo Chi xuất giá, nhưng Đường Xảo Chi không muốn đi chịu chết nên liền đổi thành ta.” Dừng một chút, “Cha mẹ ta thế nhưng đều đáp ứng? Tuyết Diên sơn trang cũng đáp ứng rồi?”

Thù Lam trên mặt lộ ra đau khổ, lắc đầu áp lực nói: “Tam phu nhân ngay khi tiểu thư mới ra đời liền mất, lão gia. Cũng đáp ứng rồi. Tuyết Diên sơn trang. tuổi của tiểu thư và Tam tiểu thư chỉ hơn kém nhau một tháng.”

Đường Niệm Niệm không ngốc, vừa nghe đến đó đã hiểu đại khái sự tình. Vốn tưởng rằng sinh mạng mới sẽ có cha mẹ thương yêu, nhưng xem ra mình bây giờ lại là đứa nhỏ đáng thương phụ thân không yêu, mẫu thân không còn.

Trong lòng tuy có một chút tiếc nuối nhưng cũng không bị thương, thứ nàng cầu mong vốn không nhiều, có thân thể bình thường và tự do, cũng đã thỏa mãn rồi.

Thù Lam thấy nàng không nói gì, còn tưởng rằng nàng thương tâm, nhưng cho dù an ủi thế nào cũng không thể thay đổi được thực tế. Nghĩ nghĩ, lại ghé sát Đường Niệm Niệm thấp giọng nói: “Tiểu thư, nô tỳ giúp người chuẩn bị một ít thức ăn nha, có canh mứt táo hạt sen mà người thích ăn nhất.”

Đường Niệm Niệm nhìn nàng một cái, thấy rõ ràng thương tiếc cùng đau lòng trong mắt nàng, hơi ngẩn ra, không khỏi gật đầu, rồi khẽ mỉm cười, “Ta không sao, người không cần lo lắng.”

Từ nhỏ tới giờ đây là lần đầu tiên nàng cảm giác được có người đối với mình quan tâm yêu mến.

Nụ cười này, dịu dàng trong suốt như bầu trời quang đãng, hợp với khuôn mặt như thơ như vẽ của nàng. Thù Lam thấy vậy không khỏi si ngốc, thầm nghĩ: Thật không hổ là Kinh Hồng Tiên, Thủy Lưu Ly mà thế nhân tán tụng. Đáng người, thanh thoát như chim hồng, uyển chuyển như du long. Dung mạo, nhu hòa như ngọc, trong sáng long lanh, khuyên quốc khuyên thành.

“Sao vậy?” Không phải là nhìn không ra vẻ kinh ngạc si ngốc trong mắt nàng, chẳng qua Đường Niệm Niệm nhất thời cũng không nghĩ đến là do ảnh hưởng từ dung mạo của mình.

Thù Lam mặt đỏ hồng, vẻ thương xót trong đáy mắt càng sâu, miễn cưỡng cười cười nói: “Tiểu thư lớn lên thật đẹp, nô tỳ đều nhìn đến ngây người! Nô

tỳ bây giờ đi chuẩn bị đồ ăn cho tiểu thư.” Vừa nói liền bước nhanh ra ngoài.

Đường Niệm Niệm còn nằm ở trên giường, vì câu nói này của nàng mà khẽ ngơ ngác, giờ cánh tay vẫn còn chút ít khí lực lên xoa gương mặt còn phỉm đau của mình, tinh tế cảm thụ xúc cảm trơn bóng trên tay, “Lớn lên đẹp sao?” Trong mắt lộ ra tò mò chờ đợi, nụ cười khoe miệng không khỏi giờ lên.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Xuất Giá

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Sáng sớm hôm sau, Đường Môn vẫn như cũ, gia nhân dậy sớm quét dọn đại viện. Lưu thị dẫn theo hai hàng tỳ nữ đi tới Bắc Uyển, Lưu thị vốn tưởng rằng với thân thể của Đường Niệm Niệm thì đến sáng nay hẳn vẫn còn hôn mê, nhưng không ngờ vừa bước vào sương phòng, đã thấy nữ tử đang dựa lưng vào mép giường, mặc áo ngủ bằng gấm, tóc đen tán loạn.

Lưu thị chỉ hơi kinh ngạc, cũng không sợ nàng gây ra biến cố gì. Không nhanh không chậm tiến đến, xoa tay nàng, cười nói: “Xem nha, hi sự này thật là may mắn, nhìn coi, liền ngay cả thân thể Niệm Niệm cũng tốt lên. Niệm Niệm ngoan của ta, hôm nay Nhị nương chính là đặc biệt tới giúp con trang điểm đó, Tuyết Diễm sơn trang là sơn trang đứng đầu, tất nhiên con sẽ không phải chịu ủy khuất, đừng giận dữ nha, bây giờ.”

Đường Niệm Niệm yên lặng nhìn rõ ràng dáng vẻ làm bộ làm tịch của Lưu thị, chỉ đem mặt mũi nàng nhớ kỹ trong đầu rồi dời ánh mắt, nhàn nhạt cắt đứt lời nàng ta: “Ta gả.”

Lưu thị ngẩn ra, lúc này mới thực sự kinh ngạc. Cẩn thận nhìn Đường Niệm Niệm, thần thái thật không giống thường ngày, nhưng gương mặt này là thật, không phải người khác giả trang.

Chẳng lẽ đi một vòng Quỷ Môn quan, liền biết nghe lời. Lưu thị trong lòng xấu xa nghĩ.

Đường Niệm Niệm hướng Thù Lam bên giường vươn tay, “Thù Lam, đỡ ta xuống giường.” Có lẽ là do thân thể này quá mức suy yếu, hoặc là nàng vốn là người ngoại lai, nghỉ ngơi một đêm, đến hôm nay tứ chi vẫn giống như bùn nhão, không thể tự mình làm gì.

Thù Lam vội vàng tới đỡ tay nàng.

Thấy Đường Niệm Niệm nghe lời như vậy, Lưu thị đương nhiên mừng rỡ trông thấy, kêu người tới, “Còn không mau giúp Nhị tiểu thư mặc giá y vào?”

Tỳ nữ tuân lệnh tiến lên, trong chốc lát lột sạch Đường Niệm Niệm.

Bị nhiều nữ tử vây quanh nhìn thân thể mình như vậy, Đường Niệm Niệm mặc dù không cảm thấy khó xử, trong lòng vẫn có chút tức giận, chẳng qua tức giận này cũng là tham muốn chiếm hữu đối với thân thể mình, nếu bị người ngoài phát hiện chỉ sợ sẽ cảm thấy quái dị.

Giá y phức tạp, từng tầng từng tầng mặc ở trên người, chất vải vô cùng tốt, đều là gấm vóc từ băng tằm, ngàn vàng một thước, đường thêu chỉ vàng, nhìn như quá nhiều, song mặc lên người lại nhẹ như lông hồng, ấm áp trơn nhẵn.

Mặc xong giá y, Thù Lam tự mình đỡ Đường Niệm Niệm ngồi xuống trước bàn trang điểm, rồi mới buông lỏng tay an tĩnh đứng một bên.

Bà mai sớm chờ từ lâu, lúc này tiến lên, cầm lược ngà trong tay, chải đầu cho nàng, vừa chải vừa lẩm bẩm: “Một chải đến cuối, phú quý không lo; hai chải đến cuối, vô bệnh vô ưu; ba chải đến cuối, con cháu đầy đàn, trường thọ; lại một chải đến cuối, cử án hựu tề mi; hai chải đến đuôi, như chim liền cánh; ba chải đến đuôi, vĩnh kết đồng tâm, có đầu lại có đuôi, cuộc đời này phú quý.”

Hai bên Xuân Tuyết Hạ Mai bắt đầu vẽ mày tô son cho Đường Niệm Niệm, trông thấy dung nhan tuyệt sắc này, cuối cùng lại cảm thấy son phấn ngược lại sẽ làm bản nhan sắc nàng.

Đường Niệm Niệm lúc này mới được nhìn dung mạo của mình hiện tại, cho dù đã nhìn qua tuấn nam mỹ nữ, nhưng hôm nay thấy dung nhan trước mắt cũng không khỏi ngây người.

Khuynh quốc tuyệt trần, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nhìn, lại nhìn, rốt cuộc mắt hơi cay cay, nàng mân môi, rồi hí hí mắt cười như loan nguyệt, giống như khóc lại giống như cười, khiến cho Xuân Tuyết Hạ Mai đang chuẩn bị trang điểm cho nàng kinh hãi.

“Thế này là sao?” Lưu thị mắt lạnh quét qua hai người, cao giọng, “Còn không mau trang điểm cho tân nương, nếu để chậm giờ. Hừ!”

Xuân Tuyết Hạ Mai hai người vội vàng vâng dạ, đang định động thủ, thì Đường Niệm Niệm đột nhiên lạnh giọng quát: “Không được bôi!”

Nàng này đột nhiên quát một tiếng, hai người cả kinh thiếu chút nữa làm rơi phấn bột trong tay.

Lưu thị sắc mặt lạnh lùng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Niệm Niệm sao vậy? Có tân nương nào lại không trang điểm?” Ý chính là, chẳng lẽ hiện tại ngươi không muốn làm tân nương, không muốn gả nữa?

Đường Niệm Niệm chỉ lạnh lùng nhìn phấn bột Xuân Tuyết cầm trong tay, ở trong mắt nàng nhìn qua lại là khói đen vây chung quanh, hiển nhiên khói đen này hình như chỉ mình nàng có khả năng nhìn thấy, không chỉ vậy, trong lòng nàng còn biết rõ, khói đen nhàn nhạt này chứng tỏ độc tính.

Phấn này có độc!

“Niệm Niệm!” Lưu thị đã có phản không nhận được nữa rồi.

Đường Niệm Niệm yên lặng thu hồi ánh mắt, quét qua mọi người trong nhà một cái, cuối cùng dừng ở trên người Lưu thị, an tĩnh một lát, sau đó xinh đẹp nở nụ cười, nói: “Ta không muốn trang điểm, ngươi nhìn ta còn cần trang điểm sao?”

Đừng nói là người khác, ngay cả Lưu thị cũng bị nụ cười đột nhiên này làm ngỡ ngàng. Trong lòng phi nhỏ, nhưng cũng không muốn tốn công, liền khoát tay nói: “Không trang điểm thì không trang điểm, chẳng qua môi vẫn cần bôi chút son, bằng không trông giống như thiếu máu vậy.”

Vừa dứt lời, Xuân Tuyết liền vội vàng làm, tỉ mỉ dùng ngón tay xoa màu son lên môi Đường Niệm Niệm, nhất thời thấp sáng cả dung nhan, người xem cũng không khỏi tán thưởng trong lòng.

Đường Niệm Niệm sắc mặt lúc đầu hơi trầm xuống, nhưng ngay sau đó biến mất, không ai phát hiện, trong mắt nàng lộ ra một tia kinh ngạc cùng vui mừng.

Độc khí trên son này chẳng những không có hại cho nàng, ngược lại bị nàng hấp thu, thân thể vốn vô lực tựa như theo đó tốt hơn một chút. Tuy chỉ một chút, nhưng đủ để nàng phát hiện bản thân kỳ dị.

Đường Niệm Niệm thực sự nhất định không có bốn sự này, như vậy đây hết thảy đều là mình mang đến, chẳng những có thể thấy được độc được, còn có thể hấp thu ỳnh, cứ như vậy, thân thể suy yếu này nói không chừng có thể trị tận gốc rồi!

Vấn tóc xong, đội mũ phượng lên. Nữ tử mười sáu chính là ở tuổi thanh xuân, chỉ đơn giản ngồi ở đó, nhìn từ trong gương, tựa như một bức tranh tuyệt phẩm, tiên nữ sắp gả.

Lưu thị hài lòng gật đầu, một bình sứ từ trong tay áo trượt ra, đổ ra một viên đan dược màu đen, để lên khoe môi Đường Niệm Niệm, mỉm cười nói: “Niệm Niệm, đây là đan dược lão gia đặc biệt luyện chế cho con, đối với thân thể con vô cùng có lợi, ăn nó mới có thể hào hào lên đường.”

Đường Niệm Niệm đương nhiên sẽ không tin lời nàng, chỉ nhìn đan dược kia một cái, liền thấy khói đen dày đặc, đưa tay nhận lấy, nói: “Đã biết.”

Lưu thị ngón tay khẽ động, gạt qua động tác nàng muốn tự mình cầm, lại bỏ lên mép nàng, lúc này giọng nói như cười, nhưng lại nhiều cường ép, “Niệm Niệm phải nhìn Niệm Niệm ăn mới yên tâm, mau ăn đi.”

‘Muốn. Muốn. Ăn.’

Trong đầu Đường Niệm Niệm đột nhiên truyền đến một trận khát khao, nhưng không cảm giác được chút ác ý nào, ngược lại có một loại huyết mạch tương liên thân cận. Suy nghĩ một chút, há mồm đem đan dược trong tay Lưu thị nhét vào trong miệng, tạm thời ngược mắt nhìn Lưu thị một cái.

Cái nhìn của nàng làm tâm Lưu thị không khỏi cứng lại, cau mày định nói, thì đúng lúc này một giọng nam truyền vào cả Đường Môn, quanh quẩn không dứt:

“Tuyết Diên son trang đến đây đón dâu, tân nương đã chuẩn bị xong chưa?”

Lưu thị ngay lập tức nói: “Mau phủ khăn lên, đưa hôn!”

Đại viện Đường Môn. Đường Miểu Uẩn vừa nghe giọng nam kia liền tự mình nghênh đón, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy từ xa một mảnh gấm đỏ trải dài từ trên trời mà đến.

Gấm đỏ thật dài kia chính là được hai hàng nam tử áo đỏ chân đạp khinh công cầm, mới khiến cho người ta tưởng như lụa gấm bay bổng trong không trung. Cho đến khi hai người đầu tiên đáp xuống đại viện Đường Môn, thân thể nửa quỳ, đem gấm đỏ để trên mặt đất, mảnh gấm đỏ phía sau treo giữa không trung.

Trên gấm đỏ, chỉ thấy một khung kiệu hồng bốn người nâng đang đạp trên gấm mà đến, kiệu hồng màu đỏ, gắn đầy châu ngọc, ở dưới ánh mặt trời chói mắt vô cùng. Lấy kiến thức rộng rãi của Đường Miểu Uẩn, lập tức nhận ra thân kiệu kia không phải làm từ gỗ đàn hương, mà là hồng liên kim tinh giá trị liên thành, sở hữu vô giá, một khối to bằng nắm tay đã nặng đến trăm cân, cỗ kiệu này sợ là nặng nghìn cân, người bình thường căn bản không có biện pháp nâng lên.

Đường Miểu Uẩn lúc này trong lòng run rẩy mãnh liệt. Hồng liên kim tinh cực kỳ khó cầu, ai có được một chút thì vô cùng quý trọng, đúc thành thần binh. Tuyết Diên son trang này thế nhưng đem một khối lớn như vậy làm thành kiệu hoa, thật sự là phí của trời, khó trách mười mấy lần trước Tuyết Diên

son trang đón dâu, người ta đều không nói rõ ràng rốt cuộc phô trương đến thế nào, chỉ nói nếu tận mắt nhìn thấy tự nhiên sẽ hiểu .

Giờ này khắc này, Đường Miểu Uẩn cũng coi như hiểu lòng những người đó.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Phong Ba Lại Nổi

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Đường lão độc, tân nương đâu?”

Kiểu hoa âm âm rơi xuống, chấn động đại viện Đường gia như rung lên, đá xanh trên đất rạn nứt, nhưng kiểu hoa lại vẫn vững vàng như cũ, ngay cả mảnh cũng không chút lay động.

Người nói chuyện là một nam nhân vạm vỡ uy mãnh, thân hình nghiêm nghị, cũng mặc hỉ phục đỏ thắm trên người, làm nổi bật gương mặt uy vũ pha chút quái dị. Nhất là bây giờ, hắn nhe răng nhếch miệng cười, hai mắt mím mím, hoàn toàn là một bộ dạng cô quái.

Đường Miểu Uẩn đối với xưng hô này tràn đầy bất mãn, nhưng không lộ ra mặt, không kiểu ngạo không siểm nịnh nói: “Còn đang chuẩn bị.”

Hắn vừa nói xong, Lưu thị đã mang người đi tới đại viện, nắm tay Đường Niệm Niệm, nhất thời cũng bị trận thế trước mắt làm kinh ngạc, hé miệng cười nói: “Tân nương không phải đã đến rồi sao?”

Nam tử mặt trắng không râu đứng bên trái kiểu hoa, mặt mày tuấn tú, thân thể thon dài thanh tú như trúc, cả người phát ra hơi thở thư sinh. Ánh mắt hắn nhìn như tùy ý nhưng thực chất sắc như kim châm, nhàn nhạt đảo qua Đường Niệm Niệm, giọng nói khàn khàn giống như còn chưa tỉnh ngủ, “Tuyệt Diên son trang muốn cưới chính là Đường Môn Tam tiểu thư Đường Xảo Chi.”

Lưu thị cùng Đường Miểu Uẩn sắc mặt khê biến, Lưu thị dùng tay áo che miệng, che lại vẻ mặt tự nhiên trong nháy mắt, cười nhẹ nói: “Công tử nói đùa, tay ta dốt không phải là Đường Môn Tam tiểu thư của chúng ta sao.”

Thư Tu Trúc không nhanh không chậm nói: “Đường Môn Tam tiểu thư Đường Xảo Chi thân cao năm thước, nàng này thấp hơn ít nhất một phần, tuy có giá y che đi, nhưng thân thể nhìn yếu ớt hơn Đường Xảo Chi hai phần. Đường Xảo Chi người mang nguyên lực, tập võ có chút thành tựu, nàng này bước chân mặc dù bình ôn nhưng vô lực, không phải người tập võ.” Mắt thấy hai người trước mặt đồng loạt biến sắc, hắn mới tiếp tục nói, “Nếu ta đoán không lầm, người này hẳn là Đường Môn Nhị tiểu thư Đường Niệm Niệm.”

Cả Lưu thị và Đường Miểu Uẩn đều không ngờ, người này sức quan sát tỉ mỉ như thế, chỉ liếc mắt một cái đã lật tẩy cục diện bọn họ bố trí, khiến cho hai người không khỏi lúng túng, chỉ cảm thấy mình giống như tôm cua nhãi nhép.

“Đáng chết! Thật đáng chết! Các ngươi dám cả gan lừa gạt Tuyệt Diên Sơn Trang!? Còn không mau đem Đường Xảo Chi thật tới đây!” Triệu Thiết cường tráng ngay lập tức gào lên, giọng nói đinh tai nhức óc, như sọ cả Đường Môn chưa nghe rõ.

Lưu thị sắc mặt lúc xanh lúc trắng, Đường Miểu Uẩn trầm mặt, hồi lâu mới mở miệng: “Đi gọi Xảo Chi tới.”

“Lão gia! Không thể!” Lưu thị trợn mắt, gấp giọng kêu lên.

“Đi!” Đường Miểu Uẩn phát tay áo.

Lưu thị hận đến cắn răng, ngậm nhéo mạnh lên tay Đường Niệm Niệm. Đồ vô dụng, thật là thành sự không thấy bại sự có thừa.

Đường Niệm Niệm dưới khăn voan khê cau mày, không phải bởi vì đau đớn, mà là không muốn Lưu thị ngược đãi da thịt nàng như vậy.

Không bao lâu sau, Xuân Tuyết nhanh chóng chạy tới, lo lắng hô: “Không xong rồi! Tam tiểu thư, không thấy tam tiểu thư!”

“Cái gì?” Đường Miểu Uẩn phát lạnh.

Xuân Tuyết bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, bịch một tiếng quỳ xuống đất, run run nói: “Thưa lão gia..., Tam tiểu thư, Tam tiểu thư không có ở trong, e là đã bỏ trốn rồi.”

Đường Miểu Uẩn sắc mặt biến thành màu đen, Lưu thị thì lại thầm thở phào một hơi, đối với việc Đường Xảo Chi có dự kiến trước rất vui mừng. Xoay người lôi kéo tay Đường Miểu Uẩn, nhỏ giọng an ủi: “Lão gia, Chi Nhi sợ là rồi đi đã lâu, lúc này tìm cũng tìm không được, ông cũng không cần trách nó, thật sự là.”

Đường Miếu Uẩn hát tay nàng ra, “Con hư tại mẹ!”

Lưu thị tức giận trong lòng, nhưng cũng không dám phát tác, đảo mắt lại lần nữa tiếp tục phát tiết trên người Đường Niệm Niệm, véo lấy cổ tay trắng nõn của nàng, trên mặt lại nở nụ cười tha thiết nói với bốn người phía trước: “Chư vị nhìn đi, Niệm Niệm cũng là cô nương tốt, so với Chi Nhi không hề yếu kém, dung mạo lại càng là thể gian khó gặp, Tuyết Diên trang chủ nói không chừng càng thêm yêu thích?” Vừa nói, liền lật khăn voan trên đầu Đường Niệm Niệm xuống.

Dưới mũi phượng là một gương mặt không trang điểm, môi hồng như chu sa, làn ánh nắng cũng khuynh đảo, đẹp như ngọc lưu ly, chỏi mắt không dám nhìn thẳng, không thể khinh nhờn.

Bốn người bên kiệu hoa dù không thay đổi sắc mặt, nhưng vẻ kinh thần trong mắt cũng không thể lừa gạt người. Triệu Thiết hét lên: “Đẹp! Thật đẹp! Ta còn tưởng lời đồn đại đều là gạt người chứ! Nay cũng thật quá đẹp rồi, đáng tiếc...” Nói xong lại lắc đầu, không biết là đáng tiếc cái gì.

Hắn nói trắng ra, nhưng trong mắt không có nửa phần tục tĩu.

Nam tử đứng yên phía sau, Thụ Tu Trúc, đầu mang ngọc trâm quan ngọc, trên trán có rơi xuống một lọn tóc đen, mặt mũi thoát nhìn bình thường, nhưng có một nét thanh tà khó tả, khí chất như bất cần đời. Quạt giấy trong tay đang nhẹ phe phẩy, lúc này dừng lại một chút, sau đó giương khóe miệng, quét qua Lưu thị một cái, mĩa mai cười: “Bản thân ta đúng là lần đầu tiên gặp được một người mẹ vạch khăn hi của con gái, lại nói, nếu không phải hôm nay ta không uống rượu, đang rất tỉnh táo, thì ta còn tưởng là đi nhầm kỹ viện, nhìn tú bà dẫn mối đấy.”

Sắc mặt Lưu thị càng lúc càng giống thùng nhuộm, cứ đổi rồi lại đổi.

P phía sau Triệu Thiết là một thiếu niên ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, mặt trắng nõn nà, môi hồng răng trắng rất khiến người yêu mến, chẳng qua trên mặt không chút biểu tình, đông cứng lãnh đạm, lúc này không chút nào dao động lên tiếng: “Còn cưới nữa hay không?”

Lời này vừa hỏi ra, hiện trường càng yên tĩnh.

Triệu Thiết liếc Thụ Tu Trúc bên cạnh một cái, thấp giọng hét lên: “Ta thấy nàng này không tồi, kiệu hoa cũng mang đến rồi, làm sao cũng phải mang tân nương về cho trang chủ chứ.”

Thụ Tu Trúc trừng hắn một cái, lãnh đạm nói: “Ngươi nghĩ rằng chúng ta chọn tân nương cho trang chủ là vì cái gì?”

Triệu Thiết mồm vừa há ra liền ngậm lại, xua xua tay ra vẻ mình không có nói.

P phía sau, Tổng Quân Khanh phe phẩy quạt ngọc, thông thả nói: “Ai nha nha, Đường Môn thế mà không dậy nổi nha, lúc này còn dám hỏi hôn, thì ra Tuyết Diên Sơn Trang của chúng ta bị coi khinh như vậy.”

Sắc mặt Đường Miếu Uẩn cũng vô cùng khó coi, đây là có lý mà nói không rõ, lúc này muốn nhượng bộ cũng không có biện pháp nhượng bộ, còn đánh mất mặt mũi của mình. Dù gì hắn cũng đường đường là chủ một nhà, làm sao làm vậy được.

Đang lúc hai bên mơ hồ có xu hướng giương cung rút kiếm, một giọng nữ thanh đậm như ban mai đánh vỡ yên tĩnh:

“Ta gả.”

Người hai bên đều đem ánh mắt rời lên người Đường Niệm Niệm lúc này đang mặc giá y xinh đẹp, Đường Niệm Niệm sắc mặt không đổi, lần nữa nhàn nhạt lặp lại: “Ta gả.”

Bây giờ mọi người mới hiểu được rõ ràng, Tổng Quân Khanh lên tiếng cười đầu tiên, “Ha ha, ngươi gả? Nha đầu, lá gan không nhỏ nha, chỉ là ngươi nói gả thì có thể gả cho à, ngươi cho rằng cửa Tuyết Diên Sơn Trang dễ vào như vậy sao?”

Đường Niệm Niệm yên lặng liếc hắn một cái, thấy Tổng Quân Khanh không hiểu, nàng liền dời ánh mắt lên người Thụ Tu Trúc, “Bây giờ ở trước mặt các ngươi chỉ có một tân nương, ta lại nguyện ý gả, cũng không phải do các ngươi bức bách, không phải là vừa khéo à.”

Có lấy chồng hay không đối với nàng mà nói cũng không thêm để ý, nàng để ý chính là tánh mạng của nàng. Lần này nếu kết hôn không thành, Lưu thị sẽ làm khó dễ, bằng thân thể nàng hiện tại có muốn chống cự thì dù nửa phần hi vọng cũng không có, nhưng nếu đi theo đám người này, ít nhất còn có một con đường sống.

Triệu Thiết khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc, reo lên: “Nha đầu này, đầu ngươi không phải bị hỏng rồi chứ?” Trước kia chọn tân nương cho trang chủ, không người nào không khóc náo, giống như muốn đưa các nàng lên đoạn đầu đài vậy, song kết quả thực sự cũng không khác thế là bao. Làm sao hôm nay, lại có một nữ tử tự nguyện làm tân nương cho trang chủ chứ.

Đường Niệm Niệm sắc mặt như cũ, ánh mắt trong suốt nói, “Thời gian không còn sớm, lên kiệu thôi. Nếu trang chủ các ngươi bất mãn với ta, thừa dịp mấy ngày nay ta xuất giá, các ngươi cũng có thể đi tìm kiếm tung tích của Đường Xảo Chi, sau đó lại cưới nàng vào, tổng so với hiện tại tay không trở về vẫn tốt hơn.”

Triệu Thiết còn muốn nói điều gì, thì Thụ Tu Trúc đột nhiên đưa tay vén màn kiệu hoa lên, nói với Đường Niệm Niệm: “Mời lên kiệu.”

Đường Niệm Niệm không nhanh không chậm từng bước lên kiệu hoa, cho đến khi rèm rơi xuống, lần cuối cùng nàng nhìn thẳng phía Lưu thị lộ ra nụ

cười ở đối diện, tay trái nhẹ xoa vết nhéo sắp rỉ ra máu trên tay phải, yên lặng mím môi. Ừ, nàng thực ra rất mang thù đấy.

Thư Tu Trúc thì lễ với Đường Miểu Uẩn, rồi nói: “Hôm nay Tuyết Diên Sơn Trang cưới Đường Môn Nhị tiểu thư Đường Niệm Niệm về, từ đó về sau, Đường Niệm Niệm cùng Đường gia không còn bất kì liên quan gì nữa. Ngày khác kính xin Đường Môn chủ nhớ sớm tìm Đường Môn Tam tiểu thư về, phòng khi cần đến.”

Phòng khi cần đến.

Nghe nói như thế, trong kiệu Đường Niệm Niệm khẽ giương môi nở nụ cười. Người này không chỉ vì nàng giải trừ quan hệ với Đường Môn, ngay cả câu nói kể tiếp cũng coi như giúp nàng, đem Đường Xảo Chi nói đến không đáng một đồng như thế.

Cũng không để ý sắc mặt tâm tình của Đường Miểu Uẩn cùng Lưu thị, Thư Tu Trúc hô lên: “Khởi kiệu!” Bốn người đồng thời nâng lên bốn đầu kiệu hoa, phi thân lên.

Gầm đồ theo đuổi phía sau, tùy thời bay giữa phía dưới kiệu hoa, làm cho người ta từ xa nhìn lại, chỉ cảm thấy kiệu hoa kia thuận gió mà đi, lướt trên thảm hồng trên không trung, như gả lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đùng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Linh Bảo Lục Lục

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Kiệu hoa một đường đi giữa không trung, người bình thường không thể làm được. Bất luận kiệu hoa rước dâu lần này rốt cuộc kinh sợ bao nhiêu người, Đường Niệm Niệm bên trong kiệu hoa đều hồn nhiên không biết, nàng chỉ cảm thấy kiệu hoa này vô cùng vững vàng, mà thông thoáng không ối bức, chỗ ngồi mềm mại rất là thoải mái.

Đã có thời gian để bình tĩnh lại, nàng tinh tế kiểm tra kĩ biến hóa của thân thể.

Năm mươi năm kinh nghiệm từ kiếp trước mặc dù đơn điệu thiếu sinh khí, lão quái vật cũng cố ý đề phòng nàng, nhưng đối với một số cái căn bản của Tu Chân giả nàng cũng biết một hai. Chợt mở ra con mắt khác, trong đầu truyền đến cảm thụ kỳ quái, đây tất cả đều khiến nàng nghĩ đến một khả năng.

Tâm tĩnh lặng, cẩn thận chìm vào linh hải (tức là thần thức, linh hồn, 1 dạng nội thị), trong nháy mắt, Đường Niệm Niệm tiến vào một không gian huyền diệu, tầm mắt nhìn tới đều là sương mù trắng xóa, ở chính giữa có một khối Ngọc Thạch đang trôi nổi bên trong, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, cảm giác quen thuộc chính là từ Ngọc Thạch này truyền đến.

Đây là. Đây không phải là bảo bối của lão quái vật kia bị ta nuốt xuống bụng, sau đó chết đi sao?

‘chủ nhân.’

Đường Niệm Niệm cả kinh, giọng nói non nớt mềm mại không biết từ đâu đến, so với lần trước nghe được rõ ràng hơn. Nàng chăm chú nhìn khối ngọc bích kia, càng cảm thấy đúng với suy nghĩ của mình, dùng tâm hỏi: “Là người đang nói chuyện?”

“Vâng. Là Lục Lục.”

“Lục Lục?” Đường Niệm Niệm lộ ra ý cười, giọng nói này giống như trẻ con mới sinh cùng linh hồn mang đến cảm giác thân cận khiến nàng không khỏi buông lỏng, không nghĩ nhiều liền hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Người là linh bảo? Giờ đây cùng ta hòa vào một thể, nhận ta làm chủ nhân?”

“Vâng. Chủ nhân.” Ánh sáng ngọc bích như vật sống, di động trôi nổi.

Đường Niệm Niệm cảm giác được linh trí của Lục Lục tựa như linh phách của linh bảo mới sinh, bất quá do hai người thân cận nên nàng có thể dễ dàng biết được ý tứ nó muốn biểu đạt. Vừa nghĩ tới việc đến một nơi xa lạ, bên cạnh còn có một vật làm bạn, hơn nữa còn là vật sống sẽ không làm hại mình, tâm không khỏi mềm mại xuống.

“Lục Lục, hiện tại bản lĩnh dị đồng (*) cùng hút độc của ta cũng là bởi vì người sao?” Đường Niệm Niệm dịu dàng hỏi.

(*)dị đồng = con mắt kỳ lạ. Kiểu như con mắt thứ 3 ý ^^

“Lục Lục lợi hại. Lục Lục bảo vệ. Chủ nhân. Chủ nhân đừng sợ.”

Đường Niệm Niệm khẽ giật mình, nhưng ngay sau đó hiểu ra, hai người bọn họ người đã như hai mà một, nàng có thể cảm nhận được suy nghĩ của nó, thì Lục Lục cũng có thể cảm thụ được tâm tình của nàng cũng không quá kỳ lạ.

”Xì” một tiếng nhón miệng cười, Đường Niệm Niệm đã hoàn toàn buông bỏ đề phòng, “Ừ, Lục Lục rất lợi hại, ta không sợ.” Nghĩ lại chuyện mới vừa phát sinh, Đường Niệm Niệm có chút mong đợi hỏi: “Lục Lục thích độc được? Ta phát hiện sau khi ăn độc được thì thân thể của ta liền khôi phục sức lực, có phải khi cho Lục Lục độc được thì sẽ có lợi với Lục Lục, từ đó cũng có lợi cho thân thể của ta?”

“Độc độc. Thích, muốn nhiều độc độc. Tốt cho chủ nhân. Ừ. Tốt như vậy.” lời nói biểu đạt đứt quãng, có chút không rõ, giọng nói mềm mại trực tiếp khiến người nghe mềm tới tận xương, “Chủ nhân. Đây, cái này. Chủ nhân cũng sẽ rất lợi hại, ừ ừ. Lợi hại, không sợ bị người ta bắt nạt!”

Đường Niệm Niệm chưa kịp phản ứng, thì thấy từ trong ngọc bích bắn ra một đạo ánh sáng xanh trắng, bởi vì bản năng tín nhiệm khiến nàng không hề né tránh, cho đến khi tia sáng kia dung nhập vào linh trí.

Đây là.

Đường Niệm Niệm bị nội dung bắn vào làm kinh sợ, nhưng ngay sau đó liền vui mừng. Dung nhập vào linh trí là “Bích Tuyền Quyết”, chính là công pháp tu chân, hơn nữa còn là công pháp được tu cùng Lục Lục hỗ trợ lẫn nhau.

“Lục Lục. Cảm ơn!” Đường Niệm Niệm hiểu, đã có công pháp này, nàng không chỉ có thể khôi phục thân thể, còn có cơ hội tự bảo vệ mình. Sau này sẽ không phải giống như hôm nay sống không do mình, càng sẽ không trở thành con rối sống không bằng chết như kiếp trước.

“Hừ hừ. Chủ nhân lợi hại, chủ nhân sau này. Không bị người ta bắt nạt, hừ hừ, đi. bắt nạt người khác!” Lục Lục kích động nói, trong ngọc bích lưu quang sóng nước xoay chuyển trông càng thêm sinh động.

“Ha ha!” Đường Niệm Niệm không khỏi bật cười. Kiếp trước số lần nàng cười chỉ tính trên đầu ngón tay, kiếp này mới chỉ một ngày cũng đã vượt qua kiếp trước, hơn nữa mỗi lần cười đều là thật lòng vui vẻ.

Lúc này, bên ngoài kiệu đột nhiên truyền đến giọng nói thảm ong ong vang dội của Triệu Thiết, “Nha đầu này sẽ không phải là thực sự hồng đầu chứ? Ngồi một mình cũng cười vui vẻ như vậy.”

Đường Niệm Niệm nghe thế, nghĩ thầm cứ như vậy cũng không được, liền nói với Lục Lục: “Lục Lục, ta đi ra ngoài, ở bên ngoài người vẫn có thể nói chuyện với ta giống vậy đúng không?”

“Vâng vâng.”

Nghe được đáp án, tinh thần Đường Niệm Niệm ra khỏi Linh Hải, mở mắt lần nữa đã vững vàng ở trong kiệu hoa.

Giọng Thụ Tu Trúc lúc này cũng truyền vào, “Đoạn đường tới Hư Tuyết Sơn cần hai ngày, chủ mẫu nếu mệt mỏi hay đói bụng thì chỉ cần nhấn một tiếng là được.”

Đường Niệm Niệm nghe được rõ ràng, ý trên lời nói chính là bất kể nàng mệt mỏi hay đói bụng đều phải trong hai ngày tới Hư Tuyết Sơn, không cho phép nàng có ý trì hoãn.

Đường Niệm Niệm biết nàng bây giờ có muốn trốn cũng chỉ là hi vọng xa vời, nhưng cũng không hoảng sợ, nhàn nhạt đáp: “Ta hiểu rồi, nếu không có chuyện gì, ta ngủ đây.” Nói là ngủ, trên thực tế nàng muốn trong thời gian này tu luyện Bích Tuyền Quyết.

Ngoài kiệu, trên mặt Thụ Tu Trúc lộ ra một tia kinh ngạc, đáp “Vâng”

Tổng Quân Khanh một tay nâng kiệu, một tay nhẹ phe phẩy quạt ngọc, tùy ý cười, “Vị tân nương chủ mẫu này thật có thú vị.”

Triệu Thiết khoe khoang nói: “Ta đã nói trang chủ độc nhất vô nhị như vậy làm sao có thể không ai quý mến! Tục nhân chỉ thích tin vào mấy thứ hồ ngôn loạn ngữ, vẫn là vị này hiểu rõ, ha ha ha!”

Phía sau, ngự thiếu niên Lý Cảnh với gương mặt oa nhi lạnh băng, nâng lên đôi mắt không chút gọn sóng, mở miệng nói: “Sống chết còn chưa chắc.” (TNN: thật biết phá không khí a =))

Hắn vừa nói ra, ba người kia đều yên lặng, Triệu Thiết không tiếng động hít một hơi, sau đó đập Lý Cảnh phía sau một cái, “Đúng là không nói được lời nào hay.”

Lần này, Lý Cảnh không chút nào để nén, tiếp tục bộ mặt tê liệt.

Trong kiệu, Đường Niệm Niệm nghe lời nói của bọn họ một lượt, đợi bọn họ an tĩnh lại liền nhắm mắt, dựa theo Bích Tuyền Quyết tu luyện. Bích Tuyền Quyết là công pháp được tu ở Tu Chân Giới, cộng thêm có Lục Lục, linh bảo bao được tu ước mơ tha thiết, giúp nàng có thể dễ dàng hấp thu linh khí hơn, sau đó ôn dưỡng Lục Lục, tiện đà từ trên người Lục Lục chuyển hóa thành càng nhiều được lực tinh thuần, cường thân kiện thể, sử dụng ỳnh.

Được tu hiểu rõ nhất chính là chế thuốc, bất kể là thánh dược hay độc dược, cho nên võ lực của bản thân lại trở thành thứ yếu. Bích Tuyền Quyết chia làm ba chương, Thiên Thánh Dược Thể, Bích Lạc Linh Dược, Hoàng Tuyền Tu Độc. Chương đầu là công pháp để Thiên thánh dược thể tự tu luyện, từ Trúc Cơ, Ích Cốc, Tâm Động, Kim Đan, Nguyên Anh, Hợp Thể, Đại Thừa bày đại cảnh giới, hai chương sau là chế thuốc và dùng độc.

Có Lục Lục trợ giúp cùng với việc hai người cùng thể, khiến cho Đường Niệm Niệm bước vào Trúc Cơ cực kì thành công, chẳng qua chỉ cảm nhận linh lực, nhờ Lục Lục chuyển hóa được lực dung nạp vào thân thể suy yếu, khiến toàn thân thoải mái thư thái, dễ chịu như say.

“Chủ mẫu, đã qua một ngày, nên dùng cơm rồi.”

Đường Niệm Niệm bị giọng Thư Tu Trúc đánh thức, chớp mắt một cái mới hiểu hẳn vừa nói gì, nàng luyện Trúc Cơ bất tri bất giác thể nhưng đã qua một ngày? “Ừ, biết rồi.”

Nếu không phải cảm thấy thân thể nàng một ngày không ăn khó có thể chống đỡ nổi, thì Thư Tu Trúc cũng không định mở miệng. Thư Tu Trúc đem một bình ngọc đưa vào trong màn kiệu, nói: “Đây là Thực Cốc đan, chủ mẫu có thể ăn.”

Đường Niệm Niệm chẳng những không bắt mẫn vì trên đường xuất giá ngay cả đồ ăn ngon cũng không có, ngược lại lúc nhìn đến bình ngọc kia liền vui mừng như nở hoa. Trong bình ngọc phát ra một mảnh sương mù màu lục, chính là biểu hiện của dược, đúng lúc hiện tại nàng đang cần.

Nhận lấy bình thuốc, Đường Niệm Niệm cảm ơn, rồi ngay lập tức nghe được giọng Lục Lục vang lên trong đầu: “Chủ nhân. Muốn.”

“Đừng nóng vội, sẽ là của ngươi.” Đường Niệm Niệm trong mắt lộ ra vẻ sùng nịnh, nàng cùng Lục Lục hiện tại là có tổn hại cùng chịu, có lợi ích cùng hưởng. Là dược ba phần độc, độc khí trong đan dược sẽ bị Lục Lục hấp thu, sau đó đem tạp chất bên trong tiêu trừ chuyển hóa thành dược khí tinh thuần đưa vào, tu luyện sẽ nhanh hơn.

Trong bình ngọc chỉ có ba viên đan dược màu vàng nhạt, Đường Niệm Niệm lấy ra một viên nuốt vào, sau đó cùng Lục Lục tu luyện. Dược khí không nhiều lắm, nhưng hiện tại Đường Niệm Niệm cũng chỉ có thể như vậy, cảm nhận được Lục Lục bắt mẫn, Đường Niệm Niệm âm giọng trấn an: “Lục Lục yên tâm, bây giờ là ta vô dụng, sau này tỷ tỷ nhất định luyện độc cho ngươi, cho ngươi ăn no.”

“Ô Ô. Chủ nhân tốt. Chủ nhân giữ lời.”

“Ừ, nhất định giữ lời!” Đường Niệm Niệm đôi mắt trong trẻo, nghiêm túc gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gặp Gỡ Ở Tân Phòng

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Bắc Vực Hư Tuyết Sơn, quanh năm băng tuyết, cao không thể chạm, hàn băng thấu xương. Địa vực vô cùng rộng lớn, không thấy dấu vết con người, nhìn xa chỉ thấy một mảnh trắng xóa vô biên. Gió bắc đều đều, mưa tuyết mịn mù, tựa như hoa lê trắng nở đầy trời, rồi lại như lông ngỗng nghiêng rơi, đẹp đến mê mê người.

Một đoạn thăm dò bằng gắm bắt ngờ xuất hiện, là thứ điểm lệ nhất trong trời đất này, giống như kinh hồng bay lên, rồng lửa đi qua, đáng tiếc không ai nhìn thấy được tuyệt cảnh thiên địa khó có được này.

Tuyết Diên Sơn Trang

Chu Diệu Lang mặc một bộ váy áo màu xanh nhạt ôm sát người, áo nhỏ vải gấm mao vũ, đai lưng ngang hông màu lục điểm chút hồng. Trông thấy thăm dò cùng kiệu hoa xa xa tới gần, trên mặt lộ vẻ vui mừng, nghênh đón cười nói: “Chủ mẫu tân nương đến rồi sao?”

Kiệu hoa hạ xuống, lặng yên không một tiếng động, chỉ xua tan tuyết trắng chung quanh. Thư Tu Trúc nói: “Giao cho ngươi.”

“Yên tâm.” Chu Diệu Lang vui mừng như nở hoa, vén rèm kiệu hoa lên, nụ cười trên mặt chợt cứng lại, kinh dị nói: “Chủ mẫu tân nương.”

Từ lúc hai người nói chuyện, Đường Niệm Niệm đã biết là đến Tuyết Diên Sơn Trang, màn kiệu vừa mở, trước mắt cùng lúc sáng ngời, chỉ thấy một gương mặt nữ tử chừng hai mươi hai tuổi. Nữ tử này mắt trắng nõn, mi thanh, đầu búi tóc phi nguyệt, ánh mắt trong suốt lại sắc bén, cương nhu tinh tế, làm cho người ta thấy mà hai mắt tỏa sáng.

Chu Diệu Lang cúi đầu, cẩn nhắc lời nói, rồi cau mày chất vấn Thư Tu Trúc, “Khẩn hi đâu!”

Thư Tu Trúc nói: “Xây ra một chút chuyện ngoài ý muốn.”

Chu Diệu Lang liếc mắt nhìn, gấp gập đầu, lúc này mới khôi phục sắc mặt tươi cười, ôn nhu nói với Đường Niệm Niệm: “Chủ mẫu tân nương đi đường mệt mỏi không, ta là tổng quản sự vụ của Tuyết Diên Sơn Trang, Chu Diệu Lang, để ta đưa chủ mẫu tân nương tới tân phòng.” Vừa nói vừa vươn tay tới trước mặt Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm sống mắt lay chuyển, nữ tử trước mắt quanh người tỏa ra làn sương mù màu xanh nhạt, hẳn là thường tiếp xúc với đan dược. Không nói gì cầm tay nàng, Đường Niệm Niệm khom người bước ra khỏi kệu hoa.

Chu Diệu Lang trong lòng kinh ngạc, trước giờ chưa từng gặp qua tân nương nào nghe lời như vậy. Nàng lấy ra một tấm lụa đỏ, nói: “Ủy khuất chủ mẫu tân nương.”

Đường Niệm Niệm nhàn nhạt lắc đầu, chỉ nhân lúc chưa bị khăn quét mắt liếc nhìn chung quanh. Chỉ thấy trước mắt một rừng tùng tuyết trắng, lầu canh điện ngọc (ý chỉ nơi ở của thần tiên trong truyền thuyết), giống như một bức tranh thủy mặc, đẹp đẽ, xa hoa, mông lung không rõ như đang ở trong mây mù mờ mịt.

Thấy Đường Niệm Niệm phối hợp như thế, vẻ nhu hòa trong mắt Chu Diệu Lang hiện ra rõ ràng, động tác bị mất cho nàng lại càng thêm mềm nhẹ. Đờ năng đi, không nhanh không chậm nhẹ giọng nói: “Có lẽ trước gã đến đây, chủ mẫu tân nương đã nghe qua lời đồn về Tuyết Diên Sơn Trang, ta cũng không lừa gạt người, mười hai chủ mẫu tân nương trước đúng là đã không còn, lễ cưới này cũng là thuộc hạ chúng ta tự định đoạt cho trang chủ, thật sự không muốn trang chủ cô đơn một mình, nên trang chủ cũng rộng lượng nghe theo chúng ta.”

Đường Niệm Niệm hỏi: “Phải làm sao mới có thể sống sót?”

Chu Diệu Lang không nghĩ tới nàng đột nhiên lên tiếng, còn hỏi trắng ra như vậy. Sững sờ một chút, nở nụ cười, “Người là người đầu tiên hỏi ta vấn đề này, ta cũng không lừa người, trang chủ đúng là có chút khác biệt so với người bình thường, người nếu muốn sống thì phải thích trang chủ, được trang chủ thích thì càng tốt.”

Trên mặt Đường Niệm Niệm nhìn không ra biến hóa, song trong lòng lại co rút. Đáp án này có khác gì chưa nói chứ!

Chu Diệu Lang cũng phát hiện lời mình nói có vấn đề, ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Tức là, người phải thông minh nhưng lại không thể tự cho là thông minh.”

Mắt Đường Niệm Niệm cách tấm lụa nhìn nàng một cái, trầm mặc. Hỏi thì nhiều, nhưng lại không có chút hiệu quả nào.

Chu Diệu Lang thấy nàng thần sắc vẫn không thay đổi, song gò má hơi phồng lên một chút, sợ là ngay cả chính nàng cũng không phát hiện, không khỏi cong môi cười. Chủ mẫu tân nương lần này so với những lần trước có vẻ thú vị hơn, cũng không biết trang chủ có thích hay không.

Aiz

Chu Diệu Lang im lặng thờ dài, nhìn trang chủ tuổi lớn như vậy, nhưng đối với nữ tử không có một chút hứng thú nào, không gần nữ sắc, thật sự là khiến cho đám thuộc hạ bọn họ gấp gáp.

Đến tân phòng, Chu Diệu Lang cũng không tháo tấm lụa che mắt Đường Niệm Niệm ra, ngược lại còn nuốt một viên đan dược vào miệng nàng, nói: “Đây không phải độc dược, chỉ khiến cho cả người vô lực một ngày mà thôi. Người cũng không cần gấp gáp, đây cũng là vì muốn tốt cho người, lúc trước, trong mười hai chủ mẫu, có người tự tình thông minh mà không ăn nó, cuối cùng vẫn chết, ăn đan dược vào ngược lại có thể sống qua đêm nay. Đây cũng là vì ta thích người nên mới nói thật cho người biết.”

Đường Niệm Niệm nuốt viên thuốc vào, mặc nàng đỡ mình ngồi trên giường, nghe nàng nói vậy, liền tò mò hỏi: “Tại sao?”

Chu Diệu Lang nhẹ nhàng cười cười, nhẹ đẩy nàng nằm xuống giường, sâu xa nói: “Đây chính là kết quả cho việc tự cho là thông minh.” Cảm thấy Đường Niệm Niệm khó có được nhu thuận, hơn nữa còn thật sự hợp ý mình, Chu Diệu Lang lại giải thích thêm một chút, “Hôm nay là ngày thành hôn, trang chủ nể mặt chúng ta nên mới tới đây một đêm, người bất động không nói gì ít nhất sẽ không chọc hấn tức giận không phải sao?”

Bởi vậy, Đường Niệm Niệm liền cho rằng vị trang chủ Tuyết Diên Sơn Trang còn chưa gặp mặt này chính là tính tình hi nộ bất định. Nói xong, Chu Diệu Lang lưu lại một câu “Tự giải quyết cho tốt” rồi đi ra ngoài.

Phút chốc sau khi cửa đóng lại, Đường Niệm Niệm liền đưa tay kéo tấm lụa trên mắt xuống, mở mắt ra dò xét xung quanh. Có Lục Lục, ngay cả độc dược ba ngày như Tục Hồn đan cũng không có tác dụng, thì Nhuyễn Kinh Đan này của Chu Diệu Lang đối với nàng mà nói lại càng không có tác dụng, độc mạnh không những Lục Lục không hề chán ghét, trái lại càng thêm cao hứng.

Toàn bộ đồ dùng trong tân phòng này đều được làm tinh xảo bằng tay, trong không khí tỏa ra một mùi hương gỗ nhàn nhạt, làm người ta cảm thấy thoải mái. Đường Niệm Niệm đánh giá một hồi lâu, rồi lại lấy tấm lụa bịt mắt lại, rồi lẳng lặng nằm.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua trong yên lặng, ánh trăng cũng đã mọc giữa đêm đen.

Trong lúc Đường Niệm Niệm hoàn toàn không hề phát hiện, cửa tân phòng không tiếng động mở ra, một đôi giày thêu hoa văn đen trắng bước vào, vạt áo màu bạch nguyệt lướt nhẹ qua cửa, lướt đi cùng với đôi giày.

“Chủ, chủ nhân! Độc độc. Độc độc! Độc độc! Muốn độc độc!”

Đường Niệm Niệm hoàn toàn là bị giọng nói đột nhiên xuất hiện của Lục Lục làm bừng tỉnh, từ Lục Lục truyền đến khát vọng thẩm thiết giống như nó kinh hô lúc này, khiến thân thể nàng không khỏi chấn động, sau đó dựng bản người lên. Há mồm đang định nói chuyện, thì liền bị một vật thể ngăn chặn.

Ừm?

Thật dài, lạnh lạnh, tỉnh tề mịn màng.

Đường Niệm Niệm nháy mắt mấy cái, cái lưỡi thom tho theo phản xạ liếm liếm, phác hoạ rõ ràng hình dáng vật trong miệng hơn.

“Độc độc. Muốn độc độc. Chủ nhân, muốn độc độc.” Giọng nói mềm nhẹ nũng nịu mang đầy khát vọng của Lục Lục khiến Đường Niệm Niệm búng tỉnh.

Nàng bây giờ không phải đang nằm trên giường tân phòng ở Tuyết Diên Sơn Trang sao? Trong miệng nàng là cái gì? Tại sao nàng đột nhiên đụng phải vật này? Hơn nữa hình dáng này, tại sao cảm giác. Rất quen thuộc!

“Ăn ngon không?” Giọng nam lạnh lạnh lãnh đạm đột nhiên vang lên.

Đường Niệm Niệm khẽ nhếch miệng nhỏ, trước mắt chợt bùng sáng, mảnh lụa trên mắt nàng bị người ta lấy xuống.

Bên trong phòng, ánh sáng Dạ Minh Châu mờ mờ lung lung nhu hòa, đứng bên giường là một nam tử yên lặng như xử nữ, hai mắt Đường Niệm Niệm tròn tròn, tràn đầy khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nam Nhân Này Thật Độc

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Nghiêng nước nghiêng thành, tuyệt thế vô song.

Những từ này phần lớn đều dùng để nói về nữ tử, nhưng hôm nay dù dùng cho nam tử trước mắt này thì cũng không chút nào quá đáng.

Đường Niệm Niệm đã thấy qua rất nhiều nam nữ tiên tư tuyệt sắc, hôm nay chính bản thân nàng cũng là tuyệt sắc, vốn tưởng rằng bề ngoài bây giờ của mình đã là tỉnh tề khó tả rồi, song không ngờ nam tử trước mắt lại không thua kém chút nào.

Hắn mặc trường bào màu bạch nguyệt, vạt áo có thêu hoa văn đơn giản, thanh quý tao nhã, làm nổi bật lên dáng người thon dài không chút yếu đuối nào, hơn một phân thì quá dài, mà giảm một phân thì quá ngắn, gương mặt trắng như ngọc, thoa son thì quá đỏ, mắt phượng mày ngài, lông mi thật dài rũ xuống, tạo thành một bóng mờ nhàn nhạt, khiến cho đôi mắt đen sáng ngời kia trở nên mờ mờ lung lung, như có một vầng trăng soi sáng ở bên trong, có một loại xinh đẹp như kính hoa thủy nguyệt không thể nào chạm tới.

*kính hoa thủy nguyệt: hoa trong gương, trăng trong nước,

Tóc đen như mực của hắn buộc ở sau lưng, lúc này trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc, sóng mắt thỉnh thoảng nổi lên gợn sóng, tỉnh lặng không nói nên lời, tựa như ánh trăng trong đêm lạnh ngày tuyết, khiến cho người ta say mê.

Đường Niệm Niệm khiếp sợ, nhưng khiếp sợ này không chỉ ở về nam sắc khuynh quốc không thể kháng cự này, mà còn có mà sương mù màu đen dày đặc tản ra từ trên người hắn, đen đến mức không nhìn thấy ánh sáng, từ đó có thể thấy được nam tử phong hoa tuyết đại trước mắt này có bao nhiêu độc.

Trong đầu Lục Lục vẫn đang khản cập kêu la, Đường Niệm Niệm cũng hiểu vì sao nó khác thường như thế.

“Ăn ngon sao?” Nam tử lại hỏi, dường như cảm thấy Đường Niệm Niệm không hiểu ý mình, nên ngoắc ngoắc ngón tay bị nàng ngậm trong miệng, chạm chạm tới đầu lưỡi của nàng.

Đường Niệm Niệm đảo mắt một vòng, ngực cũng phập phồng theo, sau đó bình tĩnh ngửa đầu ra sau, nhả ngón tay đang dính đầy nước miếng kia ra, bình tĩnh nhìn vào hai mắt nam tử đối diện, nghiêm túc gật một cái: “Ừ, ăn ngon lắm.”

Nàng lại nhìn màn sương mù màu đen dày đặc tựa như có thể ngưng tụ được ở phía sau nam tử. Nếu ăn được thứ này, thì thiên thánh được thể của nàng cũng coi như luyện thành rồi.

Nàng hiện tại vô cùng muốn “ăn sạch” nam tử này, nhưng nàng cũng đã nghĩ tới, vào giờ khắc này có thể bước vào đây thì chỉ sợ chính là vị phụ quân trên danh nghĩa của nàng, trang chủ Tuyết Diên sơn trang.

Bây giờ là mạng của nàng còn đang nằm trong tay người ta, ai bị ai “ăn” còn là một vấn đề.

Ngón tay Tư Lăng Cô Hồng gầy nhẹ giữa không trung, sóng mắt cũng nhẹ dao động theo, nhìn Đường Niệm Niệm ngồi yên trên giường, rồi làm một

việc mà đến ngay cả Đường Niệm Niệm cũng không đoán ra nổi.

Hắn lại không hề chần chừ đem ngón tay nhét vào miệng nàng lần nữa!

“A.” Đường Niệm Niệm trừng mắt nhìn, nhưng không có cách nào nhỏ thứ ngoại lai bá đạo trong miệng ra, nên chỉ có thể dùng ánh mắt hỏi. Đây là làm sao?

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Ngon thì ăn tiếp đi.”

Đường Niệm Niệm bởi vì câu nói của hắn mà thiếu chút nữa chịu không nổi dụ hoặc, vận công “ăn sạch” độc khí trên người hắn, có điều người trước mặt đã sớm bị nàng liệt vào dạng tỉnh tỉnh hi hi bất định, ai mà biết được nếu chẳng may vọng động, có thể sẽ phải chịu công kích dữ dội hay không?

Trong căn phòng yên tĩnh, Đường Niệm Niệm mặc hi phục ngồi lặng trên giường, ngậm ngón tay của phu quân danh nghĩa đang đứng, ai cũng không nói gì, hai mắt đối nhau như ‘lén lút đưa tình’, tình cảnh này nếu để người khác nhìn thấy hẳn là chỉ có thể nói hai chữ: quý dị.

Chốc lát sau.

Tư Lăng Cô Hồng giật giật, nhích tới gần trước mặt Đường Niệm Niệm, đầu tiên là dùng hai má mình nhẹ nhàng ma sát mặt nàng, mang theo chút nhẹ nhàng dè dặt, sau đó dùng một chút, lại nghiêng người xuống hôn cổ nàng, cánh mũi nhẹ hếch, giống như đang ngửi cái gì, vùi vào gáy nàng tình tứ dụi dụi, động tác này thực sự vô cùng thân mật mà mập mờ.

Đường Niệm Niệm hơi cứng người lại, nhưng ngay lập tức liền thả lỏng.

Vốn còn tưởng là hắn làm khó dễ mình, có điều hiện tại cảm thấy hắn cũng không có ý định giết nàng, nếu tính mạng không bị nguy hiểm, vậy thì không còn gì phải lo lắng nữa.

Đừng tưởng rằng Đường Niệm Niệm hiểu được chuyện nam nữ, nàng mặc dù đã sống năm mươi năm, trong mắt người bình thường đã là nửa đời người rồi, nhưng cuộc sống của nàng đều là bị xem như công cụ để sử dụng, thân thể cũng đã sớm định sẽ chết già vào một ngày nào đó, quanh năm sống trong động phủ của lão quái vật, số lần đi ra ngoài đã ít lại càng ít.

Đối với một con rối được nô, lão quái vật không có khả năng cho nàng xem bộ sách về phương diện này, càng không có khả năng dạy nàng kiến thức đó. Đường Niệm Niệm biết giữa nam nữ có thể làm tình, nhưng chỉ nghe qua, đối với nội dung chân chính thì hoàn toàn chỉ biết bước cuối cùng, mà cũng là may mắn biết được nhờ ác công hút âm nguyên của nữ tử.

Cho nên hiện tại Tư Lăng Cô Hồng thân cận, đối với nàng mà nói mặc dù hơi nhột, hơi kì lạ, nhưng không tổn thương tới thân thể nàng, mà chỉ cần tiền quyết không làm hại đến tính mạng nàng thì nàng sẽ hoàn toàn mặc kệ.

“Thật ấm, rất thoải mái.” Giọng Tư Lăng Cô Hồng từ hõm cổ nàng truyền tới, ẩm ướt nóng nóng, có một loại cảm giác kì dị không nói ra lời, Đường Niệm Niệm không khỏi nghiêng đầu xuống, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Người này, trừ thân thể hơi độc một chút, thì cảm giác cũng không xấu chút nào.

Tư Lăng Cô Hồng từ hõm cổ nàng ngẩng đầu, rút ngón tay trong miệng nàng ra, dùng ở trên môi nàng, nhẹ nhàng đề lên, hỏi: “Khó chịu à?”

Về nghi hoặc trong mắt Đường Niệm Niệm càng rõ ràng hơn, suy nghĩ một hồi, đây là hỏi xem ăn ngón tay có khó chịu hay không sao? Bèn trả lời: “Không khó chịu.”

Đôi mắt Tư Lăng Cô Hồng khẽ cong, yên lặng cười rộ lên, trên mặt lộ rõ vui vẻ, quả nhiên tuyệt thế vô song, làm cho người vốn không quan tâm tới vẻ ngoài như Đường Niệm Niệm cũng phải chú ý tới tuấn nhan của hắn, tâm thần chợt ngẩn ngơ, nhưng lập tức đã bị hai cánh tay đột nhiên ôm chặt lấy, áp lên trên giường.

Tư Lăng Cô Hồng ôm rất chặt, cơ hồ dùng cả hai tay lẫn hai chân để ôm, làm cho nàng hoàn toàn không nhúc nhích được, thân thể dán chặt lấy người hắn.

“A.” Đường Niệm Niệm bị mũi phượng trên đầu đâm cho đau nhói.

Thân thể Tư Lăng Cô Hồng hơi hơi cứng ngắc lại, sống mũi khẽ dao động, nhìn nàng nhỏ giọng hỏi: “Khó chịu à?”

Đường Niệm Niệm thấy hắn có vẻ không giống như muốn giết mình, nhưng nàng thực không muốn bị cái mũi phượng này làm hồng tóc mình, nên nhìn lại hắn, nói: “Nếu người muốn động phòng, trước có thể để ta tháo cái này xuống được không? Rất khó chịu.”

Nào biết, Tư Lăng Cô Hồng trước mắt khẽ rũ lông mi xuống, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm nàng, rồi đích thân tháo mũi phượng trên đầu nàng xuống, lại giúp nàng cởi bộ giả y màu đỏ phiền toái ra, chỉ để lại một bộ trung y màu đỏ, song hai tay vẫn ôm quanh eo nàng, lúc này mới hỏi: “Như vậy thoải mái chưa?”

Đường Niệm Niệm hoàn toàn bị một loạt hành động tỉ mỉ ôn nhu của hắn làm ê hoặc, nghiêng đầu mù mịt đáp: “A...rời”

Tư Lăng Cô Hồng nghe vậy lại ôm nàng nằm trên giường, hai người một lần nữa dán sát nhau không một khe hở, đầu để lên hõm vai khiến Đường Niệm

Niệm thấy không rõ ánh mắt của hắn, chỉ có thể cảm nhận được hắn hít thở rất nhỏ, đều đều.

Cứ im lặng hồi lâu, Đường Niệm Niệm rót cuộc nhỏ giọng hỏi: “Không động phòng sao?”

Tư Lăng Cô Hồng không nhúc nhích, giọng nói trầm thấp truyền tới: “Ngủ.”

Đường Niệm Niệm chớp chớp mắt, “Nha.”

Đường Niệm Niệm cảm thấy nam tử này thật sự không giống trong tưởng tượng chút nào, nhưng cũng làm cho người ta đoán không ra, nàng hoàn toàn không hiểu hắn rốt cuộc có ý gì.

“Người sẽ giết ta sao?” Đường Niệm Niệm cảm thấy lúc này thời cơ không tệ, người này hiện tại tâm tình hình như rất tốt.

Nam tử đang ôm nàng chẳng những không có nói lời, ngược lại càng ôm chặt hơn một chút, sau đó hắn nâng đầu, một đôi mắt nguyệt hoa đông lạnh như sương nhìn nàng, đem dung nhan nàng toàn bộ phản chiếu ở bên trong, khiến nàng không khỏi cảm thấy hắn đang ghi nhớ gương mặt nàng vào trong lòng.

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Ta sẽ đối xử với nàng thật tốt.”

Đường Niệm Niệm khẽ chuyển động con ngươi, cảm thấy lời này còn chưa nói hết, “Vậy ta phải làm gì?”

Bên trong đôi mắt Tư Lăng Cô Hồng như có một mà sương mỏng nhu hòa, sờ sờ mái tóc của nàng, nói: “Ồ lại bên cạnh ta.”

Đường Niệm Niệm gật đầu, “Được.” Trong lòng lại đang suy nghĩ một việc hoàn toàn khác. Thân thể, tính mạng bình thường, cùng cuộc sống tự do, đây là thứ nàng quan tâm nhất từ cổ chí kim, nếu đã chiếm được lại càng không muốn mất đi, cho nên nàng sẽ không đáp ứng.

Có điều, giữ lại tính mạng mới có cơ hội tự do, hiện tại thỏa hiệp chỉ là tạm thời.

Tư Lăng Cô Hồng đem đầu nàng ôm vào trong ngực, ưu mỹ cúi xuống nhìn nàng, vồ nhẹ lưng nàng giống như trấn an, trong giọng nói cũng mang theo ý cười vui vẻ, “Ta sẽ đối với nàng rất tốt, nàng thích gì ta đều cho nàng.”

Đường Niệm Niệm không tin là thật, song biết được sắp tới hắn ít nhất sẽ không giết mình. Nếu không có nguy hiểm gì đến tính mạng, Đường Niệm Niệm liền yên tâm nghỉ ngơi.

Về phần ngủ trong ngực một nam nhân, chuyện này đối với nàng mà nói không có chút áp lực nào, nàng đã từng ngủ với một đồng người chết, hiện tại lòng ngực nam nhân này chẳng những tạo cảm giác ấm áp, hơn nữa còn phát ra mùi vị băng tuyết nhẹ nhàng, làm cho đầu óc thoải mái dễ chịu, thật sự so với chỗ ngủ trước đây tốt hơn nhiều lắm, nàng làm sao có thể soi mói được đây. (tác giả: đây căn bản cũng không phải trọng điểm được không?)

Duy nhất không tốt là, nam nhân này cả người tràn đầy độc khí mà nàng khát vọng nhất, làm cho nàng chỉ có thể nhìn lại không thể ăn. Thừa dịp thời gian nhắm mắt giả bộ ngủ, thật vất vả trấn an Lục Lục xong, Đường Niệm Niệm lặng lẽ mở mắt ra, đôi mắt khẽ híp, đáy mắt hiện lên một chút thất vọng.

Không phải là nàng không muốn ăn, mà là thật sự không thể ăn.

Thân thể người này phát ra độc khí nồng đậm như vậy, quá không bình thường rồi, ngay cả Lục Lục cũng nói không thể bảo đảm khi hấp thu độc khí của hắn có thể bị phát hiện hay không, nàng làm sao dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cho dù Tư Lăng Cô Hồng nói không giết nàng, nhưng Đường Niệm Niệm cũng sẽ không thật sự tin tưởng hoàn toàn.

Chìm trong hàng vạn suy nghĩ, thân thể Đường Niệm Niệm vốn suy yếu, nên bất tri bất giác đã nhắm mắt ngủ say.

Sau khi nàng ngủ hồ hấp đều đều, Tư Lăng Cô Hồng vốn đang ôm nàng chợt mở mắt, trong mắt trong suốt, không có chút mông lung như mới ngủ say tỉnh dậy nào.

Cúi đầu, lặng lẽ nhìn gương mặt điềm tĩnh ngủ của Đường Niệm Niệm, hồi lâu sau, Tư Lăng Cô Hồng dùng trán kề lên trán nàng, nhỏ nhẹ nói: “Ta nói thật, ta sẽ đối tốt với nàng.”

Không có tiếng trả lời, Tư Lăng Cô Hồng đưa tay kéo chăn găm đắp lên cơ thể hai người, cuộn cả người nàng vào trong ngực mình, nhưng cũng không hề ép khiến nàng khó chịu. Cuối cùng cảm thấy hài lòng, lúc này mới nhắm mắt lại, đôi môi khẽ gợn lên.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đình Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Tự Mình Làm

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Ngươi nói cái gì!? Trang chủ ngủ lại tân phòng rồi!”

Trong Tứ Phương Các của Tuyết Diên Sơn Trang, giọng Nam các chủ Triệu Thiết vang lên. Lúc này hân cả kinh bật dậy, khuôn mặt hết vui mừng rồi lo sợ, lần lượt thay đổi, rồi lại hớn hờ quay sang chứng thực với Chu Diệu Lang: “Ngươi có nhìn lầm hay không? Thực sự ngủ lại rồi? Phải biết bằng công lực của trang chủ, muốn ngươi không hay biết mà rời đi là vô cùng dễ dàng.”

Chu Diệu Lang quảng cho hân một cái liếc mắt, nói: “Sáng hôm nay Tuyết Tân truyền đến mệnh lệnh của trang chủ, bảo ta chuẩn bị vận dụng hàng ngày cho chủ mẫu, tất cả đưa tới Kinh Hồng các, rồi bảo phòng bếp chuẩn bị đồ ăn chủ mẫu thích, còn đưa thông tin điều tra về chủ mẫu đến nữa.” Uống một ngụm trà xanh, nhuận họng, lại than nhẹ, “Vật dụng, nữ trang hàng ngày cũng chiếu theo sở thích của chủ mẫu, ngay trong hôm nay phải làm gấp đây.”

Ở Tuyết Diên Sơn Trang chỉ duy nhất Tư Lăng Cô Hồng là có khả năng điều động Tuyết Tân, vừa nêu tên người này, Triệu Thiết liền biết mọi chuyện khẳng định là sự thật không thể nghi ngờ.

Trên ghế, Tổng Quân Khanh gõ quạt ngọc lên bàn, không hề che giấu kinh ngạc thở dài nói: “Đường Niệm Niệm rốt cuộc có bản lĩnh gì?”

Lời này vừa hỏi, bốn người yên tĩnh.

Cho dù bọn họ luôn vội vã tìm tân nương cho Tư Lăng Cô Hồng, nhưng lúc này, khi đột nhiên có một người thực sự khiến Tư Lăng Cô Hồng quan tâm, bọn họ lại cảm thấy không thể tin được.

Triệu Thiết suy nghĩ một chút, ha ha cười nói: “Người ta dung mạo xinh đẹp, các ngươi nói xem, có nữ tử nào có thể vượt qua nàng?”

Thư Tu Trúc quét qua hân, nhàn nhạt uống trà. Chu Diệu Lang thì trực tiếp khinh bỉ nói: “Trang chủ là loại người ham mê sắc đẹp sao?”

“Xùy!” Triệu Thiết cũng cảm thấy lý do này thật sự không ổn, hai tay ôm đầu gào lên: “Vậy ngươi nói xem còn lý do gì, ta nghĩ không ra.”

Quả thật, từ trong nội dung điều tra được, Đường Niệm Niệm ngoại trừ gương mặt câu hồn đoạt phách kia ra, thì không có sở trường gì khác. Thân thể từ nhỏ nhiều bệnh, không thể tập võ, ngay cả kỹ năng luyện độc chế thuốc của Đường Môn cũng không biết, cầm kì thư họa chỉ biết một chút, tính tình nhu nhược, hoàn toàn là một tiểu thư khuê các.

Thư Tu Trúc đạm nói: “Trên tin tình báo nói, trước khi xuất giá Đường Niệm Niệm khóc nháo không thành nên tự vẫn, sau đó theo ta quan sát, thì tính tình nàng hoàn toàn khác với trên tình báo viết.”

Đối với năng lực quan sát của Thư Tu Trúc, bốn người đều rất rõ ràng, nghe hân nói như vậy, trên mặt bốn người đều lộ ra vẻ trầm tư.

Lúc này Chu Diệu Lang đứng dậy, nói: “Bất kể thế nào, chỉ cần trang chủ coi trọng, đừng nói Đường Niệm Niệm, cho dù là tên khất cái đầu đường, thì cũng là chủ mẫu của Tuyết Diên Sơn Trang chúng ta, Tuyết Diên Sơn Trang lại càng không phải nơi ai muốn cũng có thể tùy tiện can thiệp.” Sau đó khoát tay thu thập đồ đạc, cười nói với bốn người: “Đến giờ rồi, ta phải đi xem chủ mẫu của chúng ta dậy chưa, ta đây làm tổng quản, cũng phải đến thỉnh an hỏi thăm chủ mẫu mới được.”

Triệu Thiết Liên vội vàng đuổi theo, trong lòng vô cùng tò mò, ha ha cười nói: “Đã là chủ mẫu, thì cũng nên đi gặp không phải sao?”

Chu Diệu Lang hai mắt đầy ý cười nhìn ba người kia cũng đứng dậy, ra vẻ ‘sớm biết’ cười: “Các ngươi cần phải tôn trọng một chút, đây chính là chủ mẫu đó!”

Hai chữ chủ mẫu, một lần nữa nhấn mạnh.

Ánh mắt bốn người đều có chút biến hóa.

Không sai, những tân nương này đều do mấy người bọn họ chọn cho Tư Lăng Cô Hồng, nhưng Tư Lăng Cô Hồng chưa từng quan tâm, cho nên bọn họ cũng không thật coi mấy vị tân nương kia là chủ mẫu, nhưng vị này, nếu Tư Lăng Cô Hồng đã thừa nhận, vậy thì thái độ của bọn họ đương nhiên cũng phải thay đổi.

Đang lúc năm người chạy tới Mai Lâm, Đường Niệm Niệm vốn ngủ say tự nhiên tỉnh lại, giường cao gối mềm, mùi thơm ngát đưa tới, mềm mại như thế, đây là giấc ngủ thoải mái nhất mà nàng từng có.

Đường Niệm Niệm khi vừa tỉnh thường ngáy ngốc vô thần, đây là thói quen từ ngày trước khi còn là dược nô, vừa để giảm bớt nỗi đau hành hạ còn dư lại từ lần thí nghiệm thuốc tối qua, vừa là chút tê liệt do quanh năm bị dược vật không chế, tựa như máy móc vừa mở nên cần trì hoãn.

“Dậy rồi?” Tư Lăng Cô Hồng nhẹ hỏi.

Đường Niệm Niệm theo hướng giọng nói “à” một tiếng.

Ánh mắt Tư Lăng Cô Hồng hư thoát trong sáng nhìn chăm chú, không bỏ qua bất kì biểu cảm nào của nàng, giọng nói khàn khàn lộ ra ý cười: “Ngủ thoải mái không?”

“À?” Đường Niệm Niệm ngẩn ngơ đáp lại, hai mắt u mê trong suốt.

“Khi.” Tư Lăng Cô Hồng nhếch môi cười, tay đỡ đầu nàng kéo vào trong ngực mình, gò má đặt trên tóc nàng, thân thể rung rung.

Đường Niệm Niệm lúc này hoàn toàn hành động theo bản năng, cảm giác đang dựa vào một bộ ngực thơm mát thoải mái, còn phát ra độc khí nồng đậm, không khỏi cọ cọ, làm chút việc mà thậm chí đêm qua nàng vẫn rối rắm tới mức ngủ say mà không dám hành động – đó là hấp thu độc khí đang tán ra bên ngoài.

“Ồ ô, độc độc, độc độc, thật thích, thật thoải mái a~” Tiếng Lục Lục hoan hô đột nhiên xuất hiện.

Đường Niệm Niệm sổng mắt hơi gọn, thanh tỉnh lại, sau khi thấy rõ hành động hiện tại của mình, lập tức mạnh mẽ gạt bỏ người, mình làm cái gì?

Trên đầu, Tư Lăng Cô Hồng lúc này hơi động một chút, làm cho Đường Niệm Niệm tâm thần đã khôi phục cũng nhảy lên theo. Sau đó chỉ thấy hần cúi đầu xuống, thả lỏng nàng ra, mặt đối mặt nhìn, trong đôi mắt như nguyệt hoa động sương nhuộm dần ý cười dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng hỏi: “Tĩnh rồi?”

“.....Ừ.” Đường Niệm Niệm nháy mắt mấy cái. Như vậy coi như là không phát hiện? Nói cách khác, nàng có thể hấp thu độc khí tán ra bên ngoài?

Tư Lăng Cô Hồng khước miệng giương nhẹ, ôm eo nàng đứng dậy.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói ôn nhu của Chu Diệu Lang: “Trang chủ, chủ mẫu đã dậy?”

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Vào đi.”

Cửa phòng đẩy ra, Chu Diệu Lang đi vào, phía sau còn có sáu nữ tử áo trắng bụng đồ nửa mặt đi theo. Chu Diệu Lang vốn đang ôn nhu mỉm cười, sau khi nhìn thấy hai người ôm nhau trên giường, trong nháy mắt thần sắc biến đổi, vẻ khiếp sợ nhanh chóng hiện ra.

Rất nhanh che dấu tâm trạng của mình, Chu Diệu Lang cầm một bộ quần áo tuyết trắng đi tới bên giường, mỉm cười nói: “Theo như mệnh lệnh của trang chủ, thuộc hạ đã sai người đi chuẩn bị quần áo cần thiết cho chủ mẫu, có điều hiện tại thời gian ngắn ngủi nên may đo không kịp, vì vậy thuộc hạ liền mang vài bộ quần áo ngọc tinh tơ tằm trong Trần Bảo Các tới, mong là chủ mẫu thích.”

Tư Lăng Cô Hồng nhàn nhạt gật đầu, một tay vòng quanh eo Đường Niệm Niệm ngồi vào bên giường, một tay cầm giày, tất dưới giường ra, giúp nàng bọc lại đôi chân trần.

Động tác nước chảy mây trôi, tự nhiên đến độ làm cho người ta nhất thời phản ứng không kịp, Chu Diệu Lang khẽ há miệng, cả kinh tới thiếu chút nữa làm rơi quần áo đang cầm trong tay, về phần người trong cuộc Đường Niệm Niệm cũng ngơ ngẩn, ngơ ngác nói, “Ta có thể tự mang.”

“Ta muốn giúp nàng.” Tư Lăng Cô Hồng bởi vì đang mang giày cho nàng nên đôi mắt rũ xuống, lông mi thật dài thật dày che lấp con ngươi, từ trên nhìn xuống khoảng cách gần, liền có thể phát hiện đuôi mắt như mực vẽ nên, khước miệng giương nhẹ, yên tĩnh đến làm cho lòng người dao động.

“Nha.” Đường Niệm Niệm từ trước đến nay đều hiểu được thức thời mới là trang tuấn kiệt, chuyện này lại không tồn thất gì inh, hần bây giờ là lão đại, nói cái gì chính là cái đó.

Vừa nghĩ như thế, Đường Niệm Niệm thần sắc bình tĩnh, tâm bình khí hòa để yên cho Tư Lăng Cô Hồng hầu hạ. Chẳng qua một màn này rơi vào trong mắt Chu Diệu Lang lại càng hoảng sợ, khước miệng co quắp. Chuyện giống như đương nhiên này là làm sao đây? Phản ứng ái hết mực này là chuyện gì xảy ra? Từ hôm qua đến giờ đã xảy ra kỳ tích gì mà nàng không biết?

Giúp Đường Niệm Niệm mang giày xong, Tư Lăng Cô Hồng đích thân cầm quần áo trong tay Chu Diệu Lang đang ngây người, tỉ mỉ giúp Đường Niệm Niệm mặc vào từng món một, ngón tay thon dài như ngọc cài nút áo ở dưới cằm nàng, lông mi buông xuống. Đường Niệm Niệm vô cùng tự giác khẽ ngửa đầu, để cho hần cài dễ hơn một chút. Khoảng cách hai người rất gần, có thể cảm giác được hô hấp của đối phương, nhưng về mặt hai người vẫn tự nhiên vô cùng.

“.....” Chu Diệu Lang khước mắt run rẩy. Là mắt của nàng có vấn đề sao? Chẳng lẽ chỉ có một mình nàng nhận ra cái không khí ái muội thân mật này thôi sao?

Cài xong nút áo cuối cùng, Tư Lăng Cô Hồng lấy khăn ẩm lau mặt cho nàng, cầm bàn chải mềm, nhìn nàng ngồi yên trên giường, giống như người tuyết tinh xảo, hai mắt si ngốc nhìn mình chăm chăm. Đáy mắt lộ ra ý cười, Tư Lăng Cô Hồng nói: “Niệm Niệm.”

“Hử?” Đường Niệm Niệm nhẹ nâng mắt nhìn. Là muốn mình súc miệng sao?

“A.” Tư Lăng Cô Hồng nói. (TNN: há miệng ra nào =]])

“A?” Đường Niệm Niệm lộ vẻ nghi hoặc.

“Ừ.” Tư Lăng Cô Hồng nhếch miệng cười, đem bàn chải lông mềm bỏ vào trong miệng nhỏ khẽ mở của nàng, trong mắt tràn đầy ý cười nhu hòa.

Đường Niệm Niệm rốt cuộc đã hiểu, chẳng qua bàn chải đang hoạt động trong miệng làm cho nàng không cách nào nói chuyện, chỉ có thể dùng ánh mắt đầy bất mãn nhìn người trước mắt. Người này sẽ không phải là cho rằng mình ngay cả đánh răng súc miệng cũng không biết làm chứ? Hay là cố ý trêu

chọc nằng?

Lúc này, ý cười trong mắt Tư Lăng Cô Hồng càng đậm, lấy bàn chải mềm ra, cho nằng uống nước súc miệng, nhìn nằng phun ra rồi giao cho tỷ nữ đang yên tĩnh đứng phía sau. Toàn bộ công việc hằng ngày lúc sáng sớm đều do hấn tự thân làm giúp nằng, thấy vậy về mặt Chu Diệu Lang từ cả kinh dần dần đi tới chết lặng.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thiên Ma Độc Thể

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Tư Lăng Cô Hồng chưa bao giờ để cho người khác lại gần, rửa mặt cũng là tự mình làm. Hấn chỉ phụ thêm một bộ áo bào lưu vân rộng, tóc đen xuôi ở sau lưng, cả người ăn mặc đơn giản thanh nhàn, nhưng khí chất thanh tú không chút nào suy giảm.

Sáu nữ từ áo trắng im lặng lui ra, Chu Diệu Lang lúc này mới bình tĩnh lại, mỉm cười nói: “Đồ điểm tâm đã chuẩn bị xong, mời trang chủ, chủ mẫu đi giá.”

Đường Niệm Niệm gật đầu, từ trên giường đứng lên, đang định đi, thì chợt nghe thấy giọng nói khàn khàn trong trẻo của Tư Lăng Cô Hồng ở bên cạnh, “Niệm Niệm.”

Đường Niệm Niệm thấy hấn đưa một tay tới trước mặt nằng, không chút nghĩ ngợi liền đưa tay ra. Ánh mắt nhìn hấn càng ngày càng khó hiểu, tại sao người này cứ thích dính lấy mình như vậy? Chẳng lẽ hấn cho là mình yếu tới mức đến ngay cả tự lo ình cũng không được? Cảm thấy cần phải giải thích triệt để, Đường Niệm Niệm nói, “Thân thể của ta bình thường.”

“Ừ.” Tư Lăng Cô Hồng cong cong lông mày cười, nói: “Ta biết.”

Nhưng ngay sau đó, Đường Niệm Niệm đã bị hấn bế lên, ôm vào trong ngực, dùng nhìn thân hình Tư Lăng Cô Hồng thon dài vượt trội, khi ngã vào trong ngực hấn nằng mới phát hiện, lồng ngực hấn cũng không nhỏ yếu, có thể đem cả người nằng vây trong đó, hoàn toàn che chở.

Đường Niệm Niệm từ trong ngực hấn ngẩng lên, đột nhiên thấy ánh mắt vốn nhu hòa của hấn tối sầm lại, lạnh lùng hoàn toàn khác với vẻ nhu hòa trong sáng vừa rồi, sắc bén như băng trụ, đâm thẳng vào lòng người.

Đường Niệm Niệm trong nháy mắt theo bản năng đưa tay đẩy hấn ra, nhưng thân thể bị hấn ôm không thể nhúc nhích được, bèn hé miệng nói: “Người đã nói là sẽ không giết ta.” Hiện tại kéo dài được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Tư Lăng Cô Hồng biến sắc, hai mắt khôi phục như thường, một tay nhẹ nhàng xoa xoa lưng nằng, tận lực đè thấp giọng nói, ần ần chút dịu dàng từ tính không gì sánh nổi, trấn an nằng, “Ta sẽ không làm hại nằng, vĩnh viễn sẽ không.”

Đường Niệm Niệm cẩn thận đánh giá vẻ mặt hấn, phát hiện hàn ý thấu xương đã nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi, lúc này mới từ từ thả lỏng người.

“Không phải là ta giận nằng.” Tư Lăng Cô Hồng nhẹ nhàng nói, hai mắt ôn nhuận, hơi hơi ần ần về hoang mang bối rối như một đứa nhỏ lớn xác, vừa yếu ớt vừa quật cường, cho dù là ai cũng không cách nào tức giận với hấn.

Đường Niệm Niệm cảm thấy hấn đang đợi mình đáp lại. Thì nhẹ nhàng hé miệng, giọng nói có chút gượng gạo: “Vậy thì giận cái gì?”

Về bối rối trong đáy mắt Tư Lăng Cô Hồng hóa thành một đầm nước nhu hòa, không nói gì nhẹ nhàng nâng tay phải nằng lên, chỉ thấy trên cổ tay trắng nõn như tuyết lộ ra những vết nhéo xanh tím ai nhìn thấy cũng phải giật mình, thậm chí còn có vài vết máu hình trăng khuyết, như bị móng tay người nào đó tàn bạo đâm vào.

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Người nào làm?”

Đường Niệm Niệm thấy cổ tay mình sau một đêm biến thành như vậy cũng hơi kinh hãi, “Làm sao.” Thân thể nằng trước kia khi chịu hành hạ cũng không xuất hiện hiện tượng này, nằng vậy mà nhất thời quên mất, có một vài loại vết thương phải đến ngày thứ hai mới hiện ra vết tích đáng sợ. Mím môi, sắc mặt Đường Niệm Niệm nhàn nhạt, sâu trong đôi mắt bùng lên ánh sáng xanh như lửa, nhưng cũng không quên trả lời Tư Lăng Cô Hồng, “Đường Môn nhị phu nhân.”

Bởi vì nằng từng là con rối được nô rất lâu nên bên ngoài thường lộ vẻ ngu ngốc lơ mơ, nhưng đừng tưởng là nằng thực sự ngu si. Nằng thật ra rất thù dai, những chuyện vô tình nằng làm ra một chút cũng không kém lão quái vật. Nằng có thể chịu đựng, nhẫn nại đến mức bất kì ai cũng không nhìn ra nằng đang chịu đựng, sau đó đột nhiên xuất kích khiến cho người ta khó lòng phòng bị. Nếu không chỉ bằng một được nô như nằng, làm sao có thể ở dưới mắt lão quái vật mà trộm được thứ hấn coi trọng còn hơn cả tính mạng mình.

“Không tức giận sao.” Ngón tay lạnh băng của Tư Lăng Cô Hồng như lông vũ mềm nhẹ xoa xoa chỗ xanh tím trên tay nàng, một tay bế nàng không có nửa đau ốm ra ngoài, nhìn Chu Diệu Lang một cái, “Tuyệt Ngọc cao.”

“Dạ” Chu Diệu Lang cúi đầu che dấu vẻ chết lặng trên mặt. Tuyệt Ngọc cao thiên hạ dù có vạn lượng vàng cũng khó cầu, vậy mà hôm nay lại bị lấy ra để chữa cho vết tím bầm này, cũng không thể tính là “vết thương”, nếu người ngoài biết được sẽ lộ ra về mặt gì đây.

Dĩ nhiên, cái này đối với Tuyệt Diên Sơn Trang mà nói cũng không tính là gì, chỉ cần trang chủ mở miệng, đừng nói là Tuyệt Ngọc cao, ngay cả thánh dược Tuyệt Liên Kim Đan cũng được. Chu Diệu Lang chờ Tư Lăng Cô Hồng ra cửa ngoài mới ngẩng đầu, trong mắt đều là nhìn có chút hả hê. Nàng nhớ bốn người Triệu Thiết còn đang ở Mai Lâm chờ ‘làm lễ ra mắt’ với chủ mẫu, nghĩ tới lát nữa về mặt của bọn họ nhất định sẽ nhìn rất đẹp.

Chuyện xấu mặt, làm sao có thể quên mất bọn họ chứ. Chu Diệu Lang thích ý thả lỏng tâm tình đi cảm Tuyệt Ngọc cao đến.

Đường Niệm Niệm bị Tư Lăng Cô Hồng ôm vào trong ngực cũng không có gì khó chịu, hẳn muốn bế thì cho hẳn bế, huống chi được hẳn bế cũng không có gì không thoải mái, hơn nữa chỉ khi hai người tiếp xúc nàng mới có thể hấp thu độc khí của hẳn, chỉ cần hẳn không tổn thương nàng, thân mật như vậy ngược lại vô cùng có lợi cho nàng.

Sau khi phát hiện đối phương không hề phát giác ra việc mình hấp thu độc khí, Đường Niệm Niệm liền không chút khách khí hấp thu, nhưng độc khí nồng đậm kia, cũng không bởi vì nàng hấp thu mạnh mẽ mà giảm bớt.

“Lục Lục, làm sao ta cảm thấy tu luyện độc khí hấp thu được từ hẳn, so với ăn độc dược còn nhanh hơn?” Đường Niệm Niệm dùng tâm niệm hỏi.

“Ồ ô, dĩ nhiên, ăn ngon, đây là thiên ma độc ăn ngon nhất, ngon nhất . . . thật thích, chủ nhân, còn muốn, còn muốn!” Giọng Lục Lục tràn đầy ham muốn và thích thú, “Như vậy Lục Lục sẽ cho chủ nhân thật nhiều thật nhiều được khí, chủ nhân tu luyện mau, sẽ rất lợi hại!”

Đường Niệm Niệm kinh ngạc, Bích Tuyền Quyết cho nàng biết được rất nhiều linh thảo độc dược, trái ngược với Thiên thánh dược thể chính là Thiên Ma độc thể, nếu nói Thiên thánh dược thể thì toàn thân đều là thánh dược, thì thiên ma độc thể toàn thân đều là tà độc. Khó trách Lục Lục thích như vậy, mà mình lại có thể tu luyện nhanh như vậy.

Đường Niệm Niệm ngira đầu liền nhìn thấy cầm thanh tú của Tư Lăng Cô Hồng, môi hơi nhạt màu nhẹ cong, lông mi màu đen như cánh chim, không gì không đẹp, đầu độc nhân tâm.

Người này chẳng lẽ chính là Thiên Ma độc thể? Nếu không phải thì làm sao có thể phát ra độc khí thiên ma, người bình thường nếu bị dính một chút độc khí này thôi thì cũng có thể mất mạng trong nháy mắt.

“Hửm?” Tư Lăng Cô Hồng phát hiện nàng nhìn chăm chú, rừ mày nhìn nàng, ý hỏi: “sao vậy?”

Đường Niệm Niệm chớp mắt, vẻ mặt chăm chú đến chính nàng cũng không nhận ra, làm cho người ta cảm thấy nàng đang nghĩ chuyện gì quan trọng, nhưng hai mắt cứ mở tròn xoe, con ngươi trong suốt ngẩn ngơ bất động, lộ ra một chút thèm khát. Tư Lăng Cô Hồng không nói gì nữa, chẳng qua khóe môi càng lúc càng cong, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy ý cười vui vẻ yêu mến.

Đừng trách Đường Niệm Niệm không biết biểu tình ngơ ngẩn của mình bây giờ ở trong mắt người khác có bao nhiêu đáng yêu, trước kia nàng không có ‘mặt’, ngay cả gương cũng không bao giờ dùng, làm sao biết về mặt của mình như thế nào. Cho dù có soi gương, thì cái mặt nhìn không ra ngũ quan kia cũng chỉ sợ không thấy được biểu cảm gì.

“Niệm Niệm?” Tư Lăng Cô Hồng thấy nàng vẫn không mở miệng, bèn nói: “Muốn cái gì thì nói với ta, ta đều cho nàng.”

Ánh mắt Đường Niệm Niệm hơi sáng lên, nhìn kỹ mặt hẳn như muốn chứng thực. Ngay lúc Tư Lăng Cô Hồng gật đầu, Đường Niệm Niệm liền giơ ra một ngón tay.

Tư Lăng Cô Hồng bất động, nhìn ngón tay nàng đặt lên môi của mình.

“Hử?” Tư Lăng Cô Hồng giọng mũi lộ ra vẻ nghi hoặc.

Lông mi Đường Niệm Niệm run run, ánh mắt càng sâu thẳm. Ngón tay nhanh chóng dùng thêm chút sức, nhân lúc Tư Lăng Cô Hồng không phòng bị, dò tay vào trong miệng hẳn.

“Niệm Niệm!” Tư Lăng Cô Hồng biến sắc, nhanh chóng nắm cổ tay đem ngón tay nàng rút ra, ánh mắt lập tức đen tối thâm trầm, nhìn một ít nước bọt trong suốt dính trên ngón tay nàng giống như nhìn kẻ thù. Hít vài hơi, thấy ngón tay không có chút biến hóa nào, ánh mắt Tư Lăng Cô Hồng hiện lên chút nghi ngờ cùng an tâm, cả người thờ phào nhẹ nhõm, hơi trách cứ nhìn Đường Niệm Niệm, định lấy áo mình lau tay cho nàng, song giọng nói không có chút trách móc tức giận nào, “Về sau đừng tùy tiện làm mấy chuyện nguy hiểm này.”

Một màn này nếu như bị Chu Diệu Lang nhìn thấy chỉ sợ lại muốn giật nảy người, Tư Lăng Cô Hồng chẳng những không thích gần người khác, còn cực kì thích sạch sẽ, hôm nay lại lấy quần áo của mình đi lau tay cho người ta.

“Muốn muốn! Lục Lục muốn! Chủ nhân ~ muốn ăn!” Lục Lục khát vọng gọi.

Đường Niệm Niệm làm sao chịu để yên cho Tư Lăng Cô Hồng lau mặt Thiên ma độc khó khăn lắm mới lấy được kia, nhìn chất lỏng trong suốt trên ngón tay phát ra độc khí màu đỏ, cái này còn nồng đậm hơn độc khí phát tán ở trên người hẳn, thực thể đúng là khác biệt.

Mạnh mẽ rút tay từ trong tay hắn lại, nhanh chóng cho vào miệng mình, hai mắt khẽ nâng dò xét Tư Lăng Cô Hồng. Bộ dáng kia, giống như chuột con giữ đồ ăn, sợ Tư Lăng Cô Hồng sẽ ra tay cướp đoạt.

Tư Lăng Cô Hồng ngây ngốc, nhưng ngay sau đó bật cười, tay ôm Đường Niệm Niệm càng chặt, đến khi thấy nàng liếm sạch ngón tay, mới dè dặt hỏi: “Khó chịu không?”

Lần này Đường Niệm Niệm hiểu vì sao hắn lại hỏi vậy, có lẽ chính hắn cũng biết trên người mình có độc, nên mới hỏi nàng có cảm thấy khó chịu hay không.

“Không khó chịu.” Đường Niệm Niệm tâm tình rất tốt híp mắt cười. Thiên Ma độc thể, toàn thân đều là độc, nuốt bọt đương nhiên cũng thế, hành động vừa rồi đã khiến nàng biết được, người trước mắt thật sự chính là Thiên Ma độc thể, chỉ một chút nước bọt thôi cũng có độc tính vượt hơn cả tổng số độc được nàng ăn được trong hai ngày qua, không chỉ Lục Lục vui mừng, nàng cũng vui mừng.

Trước khi có đủ thực lực để tự bảo vệ mình, ở lại bên cạnh người này cũng không có gì không tốt, chỉ cần thỏa mãn yêu cầu của hắn, thì tính mạng không cần phải lo, bình thường còn có thể thỉnh thoảng hấp thu thiên ma độc của hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đùng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vô Tình Thân Mật

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Nữ tử dần lông mày ra cười một tiếng, sóng mắt trong suốt, đôi môi anh đào kiều mị cong lên, xinh đẹp như hoa đào mùa xuân tháng ba, thanh tú như cúc mùa thu tháng chín.

Con người Tư Lăng Cô Hồng hơi co lại, cảm thấy tim mình đập loạn một nhịp, một loại tâm tình chưa từng có dâng lên, vừa vui mừng vừa mềm mại, vừa khát vọng lại khẩn trương, xa lạ đến đáng quý, trống ngực đập bang bang như sấm.

Tư Lăng Cô Hồng thuận theo khát vọng bản năng dưới đáy lòng cúi đầu, dùng môi chạm vào, lúc này, đôi môi anh đào làm hắn yếu thích không nhịn được đang nhẹ nhếch lên. Mềm mại tới mức giống như chỉ cần thêm chút lực sẽ tan biến, hết lần này tới lần khác lại giống mị độc ăn mòn tâm hồn người ta nhất, khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Vốn chỉ định khẽ chạm vào, nhưng Tư Lăng Cô Hồng phát hiện, bây giờ so với lúc chưa chạm vào còn khát vọng hơn. Hắn vẫn luôn làm theo ý muốn của mình, thích chính là thích, không thích chính là không thích, cho nên lúc này vừa chạm, chẳng những không hề rời đi, ngược lại còn dùng môi nhẹ chuyển, dùng lưỡi khẽ liếm, khẽ gặm. Híp híp mắt, giống như đang hưởng thụ mỹ vị thể gian.

Đường Niệm Niệm ban đầu khẽ giật mình, đáy mắt nghi hoặc, người này đang làm trò gì vậy? Nhưng nàng không cảm thấy được ác ý, mà ngược lại thấy được sự quý trọng trong mắt đối phương.

Cho đến khi nghe được tiếng kêu hưng phấn của Lục Lục, nàng mới bừng tỉnh, hiện tại thế nhưng lại là cơ hội thật tốt a!

Đường Niệm Niệm không chút do dự ngửa đầu ra phía trước, hé miệng, đúng lúc Tư Lăng Cô Hồng vốn đang liếm gặm cánh môi nàng, không chút phát hiện liền bất cẩn trượt lưỡi vào trong. Tư Lăng Cô Hồng thân thể chấn động, lông mi nâng lên lộ ra cặp mắt sáng, một tia sáng âm u chột lóe, môi lưỡi dừng ở miệng nàng, không lùi cũng không nhúc nhích.

Đồ ăn ngon dâng tới miệng làm sao có thể để mặc đó không làm gì?

Đường Niệm Niệm đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, thừa dịp đối phương không tức giận, cơ thể ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu. Chủ ý đã quyết, Đường Niệm Niệm từ bị động hóa thành chủ động, vươn lưỡi quấn lấy lưỡi đối phương, liếm liếm nuốt nuốt, trên mặt cũng lộ ra vẻ hờn hờ thỏa mãn.

(TNN: vâng chị cứ điếc k sợ sủng đi == rồi sẽ có ngày hồi hận ==)]

Đôi tay đang quấn ngang hông đột nhiên dùng sức, cơ hồ đem Đường Niệm Niệm nhập vào máu thịt, Đường Niệm Niệm còn tưởng đối phương bắt nắn, định thu miệng nhỏ lại, ai ngờ đầu mới lùi về sau một chút đã bị một bàn tay chặn lại, cái lưỡi vẫn yên lặng như thỏ con cũng đột nhiên hóa thành cuồng thú hung mãnh, tràn đầy bá đạo quấn quýt lấy môi lưỡi nàng, có một loại cuồng loạn nóng bỏng như muốn nuốt nàng vào trong bụng.

Đường Niệm Niệm chẳng những không bị dọa sợ, ngược vui mừng đắc ý, ánh mắt lóng lánh. Không chút nào phản kháng, còn cố gắng nuốt vào, cuối cùng, Đường Niệm Niệm được một tác lại muốn một thước, phát huy cụm từ lòng tham không đáy đến triệt để. Không thỏa mãn mình chỉ bị động nhận của đối phương, liền lớn mật xông vào trong miệng đối phương đòi lấy, hai người càng dính sát không thể tách rời.

“Ừm” Đường Niệm Niệm hai gò má nhuộm đỏ, một trận tê dại khác thường truyền khắp toàn thân, nhưng chỉ cần không ảnh hưởng tới tính mạng thì nàng vẫn như cũ không chịu buông tha cho đồ ngon khó có được này, mặc dù hiện tại cả người đã vô lực dựa vào đối phương, bị động nhận hôn, nhưng ngón tay vẫn túm chặt áo hắn, không chịu buông ra.

(TNN: chị tham ăn quá rồi =.= buông a Hồng của e raaaaa >>> k thể mượn cơ không hiểu chuyện nam nữ rồi muốn làm j thì làm đc *grừ*)

Tư Lăng Cô Hồng cúi xuống nhìn nàng, ánh mắt càng ngày càng sâu, một cỗ nhiệt khí không thể khống chế lan khắp người. Người này căn bản không biết nàng lúc này đẹp cỡ nào, mê người cỡ nào, căn bản là khiến toàn bộ nam nhân trước mặt nàng đều vô lực kháng cự.

Lông mày giống như nhũ mà không phải nhũ, hai mắt tựa vui mà không vui, hơi nước mông lung, má đỏ hồng, cánh mũi dính một tầng mồ hôi mỏng, còn có tiếng ngậm kiêu mị không xương phát ra từ miệng nhỏ kia.

“A a a a ——” Tiếng gào thét như sấm xuyên thủng bầu trời, ngay cả tuyết đọng trên cây cũng bị chấn động rơi xuống. (haha)

Tư Lăng Cô Hồng hơi nâng mắt, nghiêng người ra sau, kết thúc trận hôn kịch liệt này.

“Hít, hà—” Đường Niệm Niệm thở dốc, nhưng hai mắt vẫn cố định nhìn chằm chằm Tư Lăng Cô Hồng, tràn ngập thỏa mãn vui vẻ cùng ham muốn không biết bao nhiêu mới đủ, cộng thêm làn hơi nước vẫn chưa tản đi, nàng căn bản không biết bộ dạng mình thế này chính là vô cùng dục dõ, đợi người tới hái.

Tư Lăng Cô Hồng không tiếng động thờ dài, sau đó bàn tay đặt sau đầu nàng tăng thêm lực, đem gương mặt dụ hoặc của nàng nhét vào trong ngực.

“Không tiếp tục?” Đường Niệm Niệm từ trong ngực hắn ngẩng đầu hỏi, vẻ mặt tiếc nuối.

Tư Lăng Cô Hồng nghiêng người chặn lại tầm mắt người khác, hỏi: “Muốn?”

Đường Niệm Niệm im lặng, chủ động yêu cầu có thể sẽ bị hoài nghi mục đích, sau này muốn sẽ khó khăn. Sóng mắt dao động, Đường Niệm Niệm không chút lưỡng lự vươn lưỡi liếm liếm chút nước vừa rồi chưa kịp nuốt xuống còn lưu bên mép, nói với Tư Lăng Cô Hồng: “Lúc nào ngươi muốn ta làm chuyện vừa rồi, ta đều muốn.”

Con ngươi Tư Lăng Cô Hồng chợt co lại, khe hở to đôi mắt, “Được.”

Đường Niệm Niệm tâm ý viên mãn, nghiêng đầu nhìn về phía người vừa cắt ngang chuyện tốt của nàng. Chỉ thấy trên con đường uốn lượn lát đá ngọc bích, chung quanh sương sớm ngưng tụ thành tuyết trắng, một mảnh rừng mai vô tận rộng mở, trong suốt, tươi đẹp, rực rỡ lại lãng mạn, Mai Lâm ở phía trước có bốn người đang đứng, vẻ mặt khác thường, trong đó khoa trương nhất chính là Triệu Thiết, hai mắt trừng lớn như mắt trâu, miệng há hốc, có thể đoán được tiếng gào thét tai nhức óc vừa rồi là từ ai mà ra. (TNN: tác giả tả cảnh khó quá đi =.=)

“Tham kiến trang chủ, chủ mẫu.” Thư Tu Trúc phát tay áo cúi đầu, giọng nói nhỏ nhẹ.

Ba người còn lại bưng tỉnh, vội vàng cúi người hành lễ.

Tư Lăng Cô Hồng bế Đường Niệm Niệm đi về phía Mai Lâm, nói: “Đi dùng bữa.”

Đường Niệm Niệm gật đầu.

Chờ Tư Lăng Cô Hồng đi cách một đoạn, bốn người mới ngẩng đầu đi theo phía sau. Triệu Thiết mở to mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt quen thuộc của trang chủ nhà mình, lúc này đang bế một người, thật giống như muốn xác nhận xem đối phương có phải bị giả mạo hay không, lấp ba lấp bấp một hồi mới thở gấp một tiếng, găm nhẹ nói: “Làm sao lại ốm rồi? Trang chủ không phải ghét nhất bị người ta lại gần sao? Làm sao giờ lại ôm, còn bế nữa!”

Thư Tu Trúc nhàn nhạt liếc hắn một cái, nhìn bóng lưng dần dần biến mất trong Mai Lâm, sắc mặt thâm trầm: “Ngươi nên thấy kì lạ, vì sao nàng ta thân mật với trang chủ như vậy mà lại không chết.”

Triệu Thiết hơi híp mắt, như lưỡi đao sắc bén lóe lên, khó nén vẻ kinh hãi. Tổng Quân Khanh gõ quạt ngọc vào lòng bàn tay, nói tiếp: “Chẳng những không chết, mà còn không chút thương tổn nào.”

Một lúc sau, Triệu Thiết cười lên ha ha, “Nói cách khác, lần này chúng ta thực sự cưới đúng một vị chủ mẫu có thể làm bạn bên cạnh trang chủ rồi? Ha ha ha! Thiện tai! Thiện tai!”

Ba người Thư Tu Trúc đồng loạt nhìn về phía hắn, sau đó nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ thư thái và vui mừng trong mắt nhau, ngay cả trên mặt Lý Cảnh cũng hiện lên một nét cười có thể thấy được.

Mọi người ai ai cũng biết, Tuyết Diên Sơn Trang là nơi tụ hội của những thứ tuyệt sắc thiên hạ, trần bảo vô số. Tuyệt sắc ở đây là để nói người, cũng là để chỉ cảnh.

Vạn gốc Hàn mai quanh năm nở rộ không tàn, dưới đất là một mảnh tuyết trắng không tỳ vết, cánh hoa bay xuống đọng lại từng giọt sương, mùi hương truyền đến, Đường Niệm Niệm hít hà, phát hiện hương thơm trong Mai Lâm vô cùng tương tự với mùi vị trên người Tư Lăng Cô Hồng, nhưng lại có chút khác biệt. Mùi hương trên người Tư Lăng Cô Hồng nhạt mà thanh thấu, tựa như phát ra từ bên trong, mới đầu không ngửi thấy, nhưng khi phát hiện thì đã sớm thấm thấu vào tâm thần.

Chu Diệu Lang đã sớm chờ ở Mai Lâm, nhìn thấy bóng dáng hai người, liền vỗ vỗ tay sai hạ nhân mang đồ ăn sáng tới. Đợi Tur Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm ngồi xuống chung một ghế, liền đưa tay dâng Tuyết Ngọc Cao cho hắn, rồi tự mình mở nắp hộp thức ăn, mỉm cười nhìn Đường Niệm Niệm nói: “Đồ ăn này là thuộc hạ chiếu theo trang chủ căn dặn, đặc biệt làm theo sở thích của chủ mẫu, chủ mẫu nếm thử xem có hợp khẩu vị không?”

Đường Niệm Niệm nhìn nàng một cái, nghe ra nàng cố ý nhấn mạnh tới Tur Lăng Cô Hồng trong lời nói. Hoàn toàn không nghĩ gì nhiều, liền quay đầu nói với Tur Lăng Cô Hồng: “Trang chủ quan tâm.”

Chu Diệu Lang khóe mắt co rút. Mặc dù lời nói này không sai, nhưng mà làm sao lại cảm thấy không hợp, về mặt cùng giọng nói này đều quá khách khí rồi.

Có điều.

Chu Diệu Lang cẩn thận nhìn mỗi hai người, sững sốt không dám chắc. Bộ dáng này làm sao nhìn lại giống như mới hôn nhau thăm thiết, chẳng qua việc chủ mẫu dựa vào trang chủ gần như vậy đã là chuyện chưa từng thấy qua rồi, nếu nói còn hôn nhau. . . cái này hoàn toàn không bình thường.

Tur Lăng Cô Hồng đang giúp nàng thoa thuốc lên cổ tay, nghe lời này, ngừng lại, giương mắt nhìn nàng một cái rồi lại chuyên tâm bôi thuốc, nói: “Cô Hồng.”

“Hả?” Đường Niệm Niệm nghi ngờ.

Tur Lăng Cô Hồng nói: “Tur Lăng Cô Hồng, tên của ta.” Bôi thuốc xong, đem Tuyết Ngọc cao thu vào tay áo, Tur Lăng Cô Hồng nhìn thẳng vào mắt nàng, nhẹ giọng nói: “Cô Hồng, gọi tên của ta.”

“Nha.” Đường Niệm Niệm gật đầu, hoàn toàn lạnh nhạt tiếp nhận lời của hắn. Con người chuyển động phát hiện hắn còn đang nhìn mình, mặc dù về mặt không thay đổi, nhưng lại làm cho nàng cảm giác được một cỗ chấp niệm. Làm gì vậy? Đây là đang chờ mình làm gì đó sao? Đường Niệm Niệm cẩn thận nhớ lại lời bọn họ vừa nói, sau đó đột nhiên hiểu ra, thử gọi một tiếng, “Cô Hồng?”

“Ừ, Niệm Niệm.” Tur Lăng Cô Hồng mỉm cười.

Đường Niệm Niệm thấy sự tình đã OK, bình tĩnh gật đầu. (TNN: OK này là tác giả nói nha ^^)

Chu Diệu Lang đứng một bên im lặng nhìn trời xanh. Nàng vẫn biết trang chủ không thể đánh đồng với người bình thường, nhưng không nghĩ tới chủ mẫu mà trang chủ đề ý cũng hoàn toàn khác hẳn với người bình thường, chẳng lẽ đây chính là ngư tâm ngư mã tâm mã?

Nhưng đúng là đã rất lâu không thấy trang chủ cười, cho dù khác người thế nào, chỉ cần có thể làm trang chủ vui là tốt rồi. Chu Diệu Lang nghĩ vậy liền mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Dẫn Nàng Đi Tham Quan Nhà

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Đồ ăn sáng này được làm dựa theo sở thích của Đường Niệm Niệm khi ở Đường Môn, hương vị rõ ràng. Đường Niệm Niệm kiếp trước rất ít khi ăn cơm, hầu hết là được lão quái vật ột viên đan dược, cho nên đối với đồ ăn bình thường cũng khá thích thú.

Cháo hạt băng mai, bánh bao ngũ vị hương, kẹo hoa quế, bánh hạt dẻ, bánh như ý, quả cát tường, bày cùng một chỗ, nhìn khá thích mắt, nhất là khi Đường Niệm Niệm nhìn thấy làn sương mù màu lục phía trên mấy loại quả này, đôi mắt càng thêm lóe sáng.

Đường Niệm Niệm rất tự nhiên nhận thìa Tur Lăng Cô Hồng đưa qua, chậm rãi húp một muỗng cháo loãng, ẩm họng, miệng đầy vị ngon. Nàng ngừng một chút, sau đó nhìn về phía Chu Diệu Lang, gật đầu, “Ăn ngon lắm!”

Chu Diệu Lang nhìn xuống thiếu chút nữa phụt cười, về mặt ôn nhu, cười nói: “Đây là do Tằng sư phụ tổng quản nhà bếp trong trang làm, có thể được chủ mẫu tán dương, Tằng sư phụ nhất định sẽ rất vui mừng.”

Đường Niệm Niệm “ừ” một tiếng, tiếp tục vui đầu húp cháo, khóe mắt liếc xéo qua đĩa bánh như ý trên bàn, chợt có một bàn tay khớp xương rõ ràng đưa qua, cầm một miếng bánh như ý để sát miệng nàng. Đường Niệm Niệm giương mắt nhìn Tur Lăng Cô Hồng một cái, hé miệng cắn một ngụm, Tur Lăng Cô Hồng mỉm cười.

Đường Niệm Niệm tâm tư khẽ động, múc một muỗng cháo đưa tới miệng Tur Lăng Cô Hồng, “Cô Hồng cũng ăn đi.” Nàng đã nhìn ra, chỉ cần gọi tên, thì tâm tình người này sẽ vô cùng tốt.

Quả nhiên, đáy mắt Tư Lăng Cô Hồng hiện lên vẻ vui mừng, cười hé miệng nuốt miếng cháo nàng đút vào trong bụng.

Đường Niệm Niệm cũng vui mừng, nhìn chăm chăm làn khói đen trên muống, lập tức múc thêm một muống, đưa vào miệng mình, thỏa mãn híp mắt. Nàng thật sự là không bỏ qua ột cơ hội nào.

Sắc mặt Chu Diệu Lang ban đầu tái đi, sau đó liền tràn đầy vẻ không tin được và vui sướng. Chủ mẫu thế nhưng không sợ độc trên người trang chủ? Khó trách trang chủ cùng giường chung gối với nàng, thân thiết mà không chút kiêng kị gì như thế.

Đã có lần đầu tiên, Đường Niệm Niệm không phí sức tiếp tục phấn đấu, đút đồ ăn cho người ta rồi lại đút ỉnh. Đồ ăn mỹ vị, cộng thêm không ít được khí từ thiên ma độc bên trong, Niệm Niệm thực sự vô cùng vừa lòng với bữa sáng này.

Nàng vừa lòng, ý cười trên mi Tư Lăng Cô Hồng cũng không giảm, chỉ khổ cho Chu Diệu Lang đứng một bên, xem cũng không được, không xem cũng không được. Chẳng lẽ chỉ có mình nàng nhìn ra được không khí ái muội thân mật đến chết này thôi sao?

Để mặc Tư Lăng Cô Hồng dùng khăn lau môi mình, Đường Niệm Niệm nhìn Chu Diệu Lang, ngón tay chỉ đồ ăn sáng còn thừa, nói: “Trong này có bỏ được.”

Về kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt Chu Diệu Lang rồi biến mất, cười nói: “Không hổ là chủ mẫu, món này đúng là có bỏ thêm chút thuốc. Thuộc hạ thấy thân thể chủ mẫu không tốt, nên bảo Tăng sư phụ hòa lẫn thuốc bỏ vào đồ ăn, như vậy chẳng những có thể cho chủ mẫu ăn ngon miệng, mà còn bồi bổ cơ thể.” Trong tin tức nói Đường Niệm Niệm ở Đường Môn không có một chút thiên phú chế được nào, không ngờ đồ ăn này nàng ăn một lần đã liền nhìn ra.

Đường Niệm Niệm nói: “Thân thể ta luôn không tốt, thì vẫn sẽ làm đồ ăn như vậy cho ta sao?”

Chu Diệu Lang ngẩn ra, thấy vẻ mong chờ khao khát trong mắt nàng, lập tức dờ khóc dờ cười, cố kìm nén không biểu lộ gì trên mặt, súc tích nói: “Chỉ cần chủ mẫu thích.”

“Ta thích.” Đường Niệm Niệm rất bình tĩnh gật đầu. Có lợi ai mà chẳng lấy, có ngu mới không lấy.

Chu Diệu Lang thân thể nhẹ run, đầu càng cúi thấp, giọng nói cũng hơi run rẩy, “Thuộc hạ đã biết, cam đoan sẽ làm chủ mẫu vừa ý.”

Này là bị làm sao đây? Lạnh hay là trúng độc? Nhưng mà lại không thấy độc khí phát ra a?

(TNN: ha ha chị này đáng yêu quá =))

“Niệm Niệm.” Tư Lăng Cô Hồng nói.

Đường Niệm Niệm quay đầu, “Hử?”

“Đừng nhìn người khác mãi như vậy.” Tư Lăng Cô Hồng ngón tay chạm nhẹ mắt nàng, cảm giác lông mi nàng nhẹ run run, ngón tay hơi ngứa. Bị đôi mắt này xem nhẹ, trong lòng thực không thoải mái.

Đường Niệm Niệm cảm giác được động tác hẩn, giây đầu tiên nghĩ đến chính là, hẩn ám chỉ là “Không được nhìn người khác, nếu không móc mắt người”. Đừng trách nàng đầu óc đen tối, cuộc sống lúc trước của nàng chính là như vậy, mỗi lời nói hành động nếu không theo quy định của lão quái vật thì sẽ bị trừng phạt đích đáng.

“Được.” Đường Niệm Niệm lập tức gật đầu, lại hỏi: “Vậy nhìn người thì sao?”

Ngón tay Tư Lăng Cô Hồng ngừng một chút, đồng tử hơi giãn, rất nhanh trả lời: “Có thể.”

“Nha.” Đường Niệm Niệm liền nhìn hẩn. (TNN: ôi cặp đôi này thật thiếu muối =))

Khóe miệng Chu Diệu Lang lại run run. Trang chủ, trước đây làm sao thuộc hạ không phát hiện ngài đối với ai có tham muốn chiếm hữu mãnh liệt như vậy? Nhìn nhiều một chút cũng không cho? Còn có, khi nào thì thuộc hạ trở thành người khác rồi?

Đương nhiên, lời này Chu Diệu Lang khẳng định sẽ không nói ra ngoài. Kêu người tới thu dọn bàn ăn, rồi nói với hai người: “Trang chủ, chủ mẫu, thuộc hạ cáo lui trước.”

Tư Lăng Cô Hồng lạnh nhạt vẫy tay, Chu Diệu Lang xoay người rời đi, sắc mặt ngay lập tức biến đổi, giống như buồn bực lại giống như cười vụn vụn. Trang chủ, tốt xấu gì ta cũng là lão nhân hầu hạ ngài mười mấy năm, đừng cho là ta nhìn không ra ánh mắt ngài chính là muốn đuổi ta đi.

Chu Diệu Lang vừa đi, Tư Lăng Cô Hồng đã ôm lấy Đường Niệm Niệm đứng dậy đi về phía đông.

Đường Niệm Niệm ngoan ngoãn nằm trong lòng hẩn, không nói không hỏi lời nào, nhưng nàng lại không biết trên mặt đã để lộ ra vẻ nghi hoặc của mình. Cho nên, Tư Lăng Cô Hồng lên tiếng giải thích: “Mang nàng đi tham quan nhà.”

Nhà?

Đường Niệm Niệm tim đập mạnh, gật đầu, “Nha.”

Tư Lăng Cô Hồng nhịp bước nhìn như nhẹ nhàng chậm chạp, không dính một hạt bụi nhỏ, mặt đất đầy tuyết trắng không hề lưu lại một dấu chân nào. Thực tế lại nhanh như đập gió mà đi, phong cảnh chung quanh nhanh chóng vút qua, trong mắt tràn ngập cảnh hoa mai rực rỡ đầy mê hoặc.

Mai Lâm chìm trong tuyết, lầu các điện ngọc trong rừng, sau lưng là núi tuyết không tan như vẽ. Sông băng, sương như ngọc, cá trong sông như ở giữa ngân hà. Rừng thông phía nam lá xanh không héo, trên cành cây điểm nhiều hạt sương đọng thành băng. Cầu giữa vực sâu nối liền địa cốc, bên trong ẩn chứa căn khôn, khí hậu thích hợp, phong cảnh diễm văn đẹp đến thơ cũng khó tả, guồng nước cuộn cuộn, trong veo gió mát.

(TNN: má oi =..= chết với mấy đoạn tả này quá >”< ta dốt văn miêu tả có được không *gào hét-ing*)

Cơ quan nối tiếp nhau, một cây xích sắt to như cổ tay người trưởng thành ẩn trong dòng thác, Tư Lăng Cô Hồng đưa tay tìm tòi, dây xích nhấp nhô tự động nhảy vào lòng bàn tay hần, Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu nói: “Chúng ta đi lên.”

Đường Niệm Niệm ngẩng đầu nhìn, nhưng nhìn không thấy đỉnh dây xích, bên trên mây mù bao phủ, giống như ở phía trên trời.

Tư Lăng Cô Hồng hỏi: “Sợ sao?”

“Sợ cái gì?” Đường Niệm Niệm nghi hoặc.

Tư Lăng Cô Hồng nhẹ cọ hai gò má của nàng, nói: “Ta sẽ không để nàng rơi xuống.”

Đường Niệm Niệm đương nhiên nhìn hần, “Ta biết.” Hần muốn giết nàng rất đơn giản, cần gì tìm phương thức khó khăn này.

Tư Lăng Cô Hồng lại vì lời nói này mà đuôi lông mày giãn ra, cười vui vẻ khiến cho hần giống như một đại nam hài. Nhảy lên, như trích tiên thuận gió đập không, nhìn không ra hần đang mượn lực trên sợi xích, nhanh nhẹn tựa như chim nhận gương cánh.

Đường Niệm Niệm yên lặng tính toán. Người này công lực còn cao hơn nàng tưởng tượng, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không có biện pháp đánh thắng, như vậy xem ra mấy ngày tới vẫn nên nghĩ làm sao dựa vào hần, lấy lòng hần, thuận theo hần để bảo toàn tính mạng, đồng thời thỉnh thoảng chiếm chút tiện nghi, kiếm vài lợi ích thực tế.

Chợt một trận gió lạnh mãnh liệt thổi tới, còn chưa chạm vào mặt đã bị ống tay màu trắng trước mắt che lại, sau lưng là lồng ngực ấm áp, quần áo ngọc tinh tằm tì trên người nhẹ như lông vũ, ở nơi sương lạnh thế này nhưng lại không cảm thấy lạnh chút nào, vẫn ấm áp như cũ.

“Nhìn đi.” Tư Lăng Cô Hồng chỉ về một hướng.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm nhìn theo ngón tay hần, trong tầm mắt lập tức là tầng tầng lớp lớp đỉnh núi nối tiếp nhau, mây trắng sương mù ở ngay dưới chân, bầu trời xanh thẳm như có thể chạm tới. Từng ngọn núi nối nhau trông như bàn thú, theo dãy núi nhìn lại, đỉnh núi nơi mình đang đứng hình như chính là đầu của con thú kia, từ đây nhìn xuống có thể thấy toàn cảnh Tuyết Diên sơn trang bên dưới, lầu các vây vũ, rừng mai, rừng tùng khi xanh khi đỏ, băng tuyết giao hòa, lại bởi vì màn sương trắng mỏng giữa không trung làm cho cảnh sắc sơn trang chỗ mờ lung chỗ tĩnh lặng, giống như tiên cảnh.

(TNN: ta hận ta hận >”< có thể tả ít đi một chút không *AAAA*)

“Đây là... Bàn Long.” Đường Niệm Niệm nhận ra dãy núi nối tiếp nhau này tạo thành loại thần thú nào rồi, nàng hiện tại đang đứng trên đầu rồng, Tuyết Diên sơn trang chính là được dãy núi Bàn Long này bao bọc ở bên trong.

“Ừ.” Tư Lăng Cô Hồng nhìn ra vẻ kinh thán trong mắt nàng, cúi mày nhẹ hỏi: “Đẹp không?”

Đường Niệm Niệm hít một ngụm không khí loãng, sau đó nhìn Tư Lăng Cô Hồng, vẻ tán thưởng phát ra từ nội tâm, “Nhà của người, nhìn rất đẹp!”

Đây là cảnh sắc đẹp nhất mà nàng từng thấy trong đời.

Tư Lăng Cô Hồng đuôi mắt cong cong, nổi lên ý cười ấm áp, trong đó chớp động vàng sáng làm nổi bật lên vẻ ảm đạm vô sắc của ánh nắng tuyết trắng, “Niệm Niệm, là nhà của chúng ta.” Sau đó, hần lại hỏi, “Niệm Niệm, nhà của chúng ta đẹp không?”

Đường Niệm Niệm kinh ngạc nhìn hần, “Rất đẹp.”

Nàng đột nhiên phát hiện, gương mặt hần so với cảnh sắc này còn đẹp hơn, thật là đẹp mắt.

Chưa từng có người hỏi quan điểm của nàng như hần, chưa từng có người bởi vì lời của nàng mà cười đến cao hứng, đẹp mắt như vậy.

Trước kia, chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đỉnh Vội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Lòng Tham Không Đáy

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Sáng hôm sau, trong lúc Đường Niệm Niệm thức dậy còn mơ mơ màng màng, được Tư Lăng Cô Hồng giúp mặc quần áo, súc miệng rửa mặt, đến khi tỉnh táo lại đã thấy mình đang ngồi trên đùi Tư Lăng Cô Hồng, ăn đồ hán dứt tới.

“Tỉnh rồi?” Tư Lăng Cô Hồng mỉm cười hỏi.

Đường Niệm Niệm bình tĩnh gật đầu, há miệng cắn một ngụm bánh hoa mai hán đưa đến, chậm rãi nhai nuốt, còn không quên ôn lại phúc lợi hôm qua – tự tay dứt đồ ăn cho Tư Lăng Cô Hồng, để ăn nước miếng của hán.

Từ sáng, khi Chu Diệu Lang vừa nhìn thấy Đường Niệm Niệm đã liền cảm thấy nàng không bình thường, chẳng qua trang chủ không mở miệng nên nàng cũng không dám nói, lúc này chứng kiến màn qua lại của hai người, thì thiếu chút nữa chấn kinh đến rơi cằm. Tỉnh? Trang chủ nói là tỉnh? Chẳng lẽ là ý nói, chủ mẫu sáng giờ mở to mắt để tùy ý trang chủ rửa mặt chải đầu thay quần áo, sau đó bế tới Mai Lâm dùng bữa sáng, lại ăn vài miếng, trong lúc đó vẫn còn ngủ sao?

Bị chính đáp án vừa hiện ra của mình làm cho 囧, Chu Diệu Lang chỉ có thể yên lặng tự an ủi. Chủ mẫu có thể khiến trang chủ dễ ý, lúc nào cũng không muốn rời, đương nhiên sẽ không giống người thường rồi.

Ăn xong bữa sáng, Tư Lăng Cô Hồng lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng Đường Niệm Niệm, hỏi: “Còn nhớ rõ hôm qua đi xem Băng Uyên Cốc không?”

Đường Niệm Niệm hoàn toàn không cho rằng Tư Lăng Cô Hồng xoa bóp là vì muốn giúp nàng tiêu hóa đồ ăn, dù sao hán thích ôm nàng, cứ bất động mãi cũng không tốt cho tiêu hóa. Nhưng ở trong mắt nàng thì việc này lại là một hành vi chứa đầy hàm ý sâu xa, nói không chừng nếu nàng trả lời không tốt, đôi tay vốn còn mềm nhẹ vuốt ve kia sẽ biến thành lưỡi dao bén nhọn đâm vào bụng nàng.

“Nhớ rõ.” Đường Niệm Niệm đáp, cảm thấy còn chưa đủ rõ ràng, chưa đạt tới câu trả lời vừa ý của hán, nên tạm ngừng rồi chăm chú nhìn hán nói tiếp: “Hôm qua ngươi còn nói ở đó có một cái hán đàm thiên niên tuệ nguyệt (*), và rừng cây băng ngọc ngưng tụ thành. ... lời ngươi nói, ta đều nhớ rõ.”

(*) đàm quanh năm lạnh lẽo đã tồn tại nghìn năm

Ánh mắt Đường Niệm Niệm tràn ngập vẻ chân thành tha thiết cùng thỉnh cầu, như hồ nước mênh mông trong suốt thấy đáy, chạm vào lòng Tư Lăng Cô Hồng, vừa ngửa vừa mềm. Hân không thể đem người trong ngực này hòa vào máu thịt, chỉ cần là nàng thích đều mang đến trước mặt nàng.

Lông mi dài như cánh quạt run rẩy, Tư Lăng Cô Hồng mỉm môi không nói, xao động trong lòng làm cho hán hoàn toàn không biết biểu đạt như thế nào. Chỉ có thể theo bản năng ham muốn cúi đầu, ngăn chặn đôi môi luôn nói ra lời nói làm hán tâm thần không yên.

Tư Lăng Cô Hồng sẽ không biết, tư duy Đường Niệm Niệm cùng người bình thường khác biệt nên sẽ không hiểu. Theo cách nói ở hiện đại, thì nếu bây giờ Đường Niệm Niệm mọc ra một đôi tai, xương cụt mọc ra một cái đuôi, nhất định là đang trái phải ve vẩy. Người này căn bản hoàn toàn không biết, hành động vô thức của mình dụ hoặc cỡ nào, biểu trạng của Tư Lăng Cô Hồng chính là bị câu mắt hôn.

Chu Diệu Lang nhìn chăm chăm hai người, sắc mặt càng vạn vạn, giống giật mình lại giống như mừng thầm.

“Ừm!” Đối với Đường Niệm Niệm mà nói, ‘Kính hi’ này tới nhanh chóng lại đột nhiên, sau khi ngăn ra liền vô cùng phối hợp dựa vào Tư Lăng Cô Hồng, hé miệng nghênh đón lưỡi hán tiến vào lãnh địa chính mình.

Ánh mắt nàng lúc này đặc biệt sáng ngời, tràn ngập khát vọng ham muốn. Ánh mắt Tư Lăng Cô Hồng cũng không nhắm lại, mắt hán bị lông mi bao phủ, tựa như bạc vân giá nguyệt (*), nhu hòa mà tĩnh lặng, chỉ thấy đôi mắt cùng gương mặt mông lung không rõ của hán, không ai có thể đoán được giờ phút này hán hôn là hoàn toàn bất đồng, khinh cuồng như thú thế nào.

(*) mây mỏng che trăng

Đường Niệm Niệm căn bản không ngờ biểu hiện vô ý của mình lại chính là nguồn gốc sinh ra một cuồng thú vốn đang giấu mình, làm cho nó từng chút từng chút lộ ra sự hung ác dữ dội của bản thân. Ai cũng không biết độ khủng bố của hán, một khi nhận định tuyệt đối sẽ không buông tay, những người dám nhìn trộm con mồi yêu mến của hán thì đều phải tiếp nhận lửa giận của hán.

“Ừm ưm...” Cảm giác kỳ quái làm thân thể tê dại lại tới, lần này so với lần trước còn mãnh liệt hơn rất nhiều, ngay cả hô hấp đều sắp khô kiệt, nước bọt trong miệng cũng không kịp nuốt xuống chảy ra ngoài. Cánh mũi Đường Niệm Niệm không ngừng phập phồng, đôi mắt sưng mù ngưng tụ nhìn chăm chăm Tư Lăng Cô Hồng xin tha. Nàng không thể mở miệng cầu xin, cũng không có sức giãy dụa, không chỉ bởi vì hiện tại nàng không còn sức lực, mà còn bởi vì cảm thấy ở khoảng cách cùng động tác của hai người, dùng ánh mắt có vẻ nhanh hơn so với hai loại hành động kia, mà lại không chọc người ta tức giận.

Tay chân của nàng đều bị ôm, môi cũng bị ngậm lấy, lúc này nếu động chính là quấy rầy hán, chỉ có ánh mắt hiện tại là tự do, hơn nữa ánh mắt đối phương ngay tại trước mặt, có thể đem ý tứ cầu xin nhắn tới đối phương nhanh nhất.

Ánh mắt sâu tối của Tư Lăng Cô Hồng nhẹ nhàng chớp động, sau đó chậm rãi lui về.

Đường Niệm Niệm vừa được tự do, liền kịch liệt thờ dốc, ngay cả thân thể cũng run run theo, nâng mắt nhìn chăm chăm Tư Lăng Cô Hồng. Nàng không rõ làm sao lần này liền biến thành như vậy, chẳng lẽ hẳn phát hiện ra mục đích của chính mình, cho nên mới dùng phương thức như vậy để cảnh cáo mình sao?

Nhưng là nàng không có chủ động yêu cầu, đều là hẳn lại gần trước mà, nếu hẳn không chủ động nàng cũng không nói nửa chữ, vậy thì hẳn lại từ đâu phát hiện?

Tư Lăng Cô Hồng cũng nhìn nàng, ngực nhẹ nhàng phập phồng, ánh mắt như có điểm bất đắc dĩ. Dừng ở mắt nàng chậm rãi di chuyển xuống dưới, thẳng đến đôi môi kiều diễm đã trở nên sưng đỏ kia, dừng lại, động tác rất chậm như sợ dọa đến Đường Niệm Niệm, nhích gần tới nàng, vron lưỡi chậm rãi liếm lấy nước bọt lấy dính dưới cằm nàng.

Đường Niệm Niệm theo bản năng không muốn buông tha cho dù chỉ là một chút, thiên ma độc không dễ có, vừa cảm nhận được không khí an toàn, liền lớn mật vron đầu lưỡi cực nhanh ở trên môi liếm một vòng, hơn nữa cuốn lấy đầu lưỡi Tư Lăng Cô Hồng đang muốn thu hồi, hài lòng ngậm miệng giấu cái lưỡi lòng tham không đáy kia, rồi nhu thuận không nhúc nhích, hai mắt trong suốt.

Thân thể Tư Lăng Cô Hồng cứng đờ sau liền buộc chặt, trong đôi mắt đang nhìn chăm chăm Đường Niệm Niệm như bùng lên một ngọn lửa màu đen, đến mức tim Đường Niệm Niệm cũng nhảy lên liên tục. Sau đó, Tư Lăng Cô Hồng đột nhiên đem đầu nàng vừa cường thế lại nhẹ nhàng ấn vào trong ngực, đứng dậy bay vọt đi, giọng nói đè nén khó có thể che lấp chút khàn khàn, “Ta mang nàng đi Băng Uyên Cốc.”

Đường Niệm Niệm còn đang kiểm điểm hành vi tham lam quá trớn của mình mới rồi, vô cùng nhu thuận gật đầu dên bù.

Chu Diệu Lang thì ngẩn ra đứng tại chỗ mặt đỏ tai hồng, chỉ có thể nhìn bóng dáng bọn họ, thật lâu sau “phì” nhẹ bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Ta Sẽ Đối Tốt Với Nàng

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Băng Uyên Cốc ở phía bắc Mai Lâm, hai mặt giáp núi, nhìn từ cửa vào cực kỳ giống sơn động, chung quanh một mảnh tuyết trắng, bông tuyết phủ kín. Vừa bước vào lại giống như tiến đến một vùng trời mới.

Cây băng ngưng do tự nhiên mà thành, tầng tầng lớp lớp. tuy không có sức sống bình thường như cây cối, nhưng ở nơi này lại vô cùng thích hợp, có một loại xinh đẹp tinh tế cực kì mộng ảo. Chính giữa là một hồ đầm quanh năm lạnh lẽo, yên tĩnh không gợn sóng, giống như một khối băng ngọc lưu ly thượng đẳng, mà trong đầm quả thực có một khối băng ngọc. Đài làm bằng ngọc, ở trong nước gợn lên ánh sáng trong suốt lỏng lẻo, nổi lơ lửng xung quanh là mấy bông hoa màu trắng, nhụy xanh, duyên dáng xinh đẹp, giống như hoa quỳnh, lại không phải là hoa quỳnh, hoa quỳnh căn bản không thể sống sót trong hoàn cảnh như vậy, huống chi hoa này còn thanh quý tinh xảo, thanh ngạo quân tử hơn.

Bên trong Băng Uyên Cốc cũng không bị dãy núi che lấp hoàn toàn, phía trên còn có một khe hở, vừa vận nhìn thấy mặt trời, nghĩ đến buổi tối cũng có thể nhìn thấy ánh trăng, tới lúc đó, vào ban đêm có thể tưởng tượng cảnh trong cốc đẹp tinh xảo tuyệt luân đến mức nào.

Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm đứng trên ngọc đài trong hồ, lúc này thân thể căng cứng của hẳn đã khôi phục bình thường, khom người đặt Đường Niệm Niệm ngồi trên ngọc đài, sau đó vẫy tay một cái, chín nhụy hoa tròn tròn xanh biếc bên trong chín đóa màu trắng nổi lơ lửng trong hân đầm gần đó tách ra bay vào trong tay hẳn.

Tư Lăng Cô Hồng đem nhụy hoa tròn tròn nhỏ như trái cây đưa đến bên miệng Đường Niệm Niệm, nói: “Ăn đi.”

Từ lúc tiến vào nơi này, hai mắt Đường Niệm Niệm liền lỏng lẻo tinh quang, không phải vì nơi này tuyệt mỹ, mà là vì nơi này so với bên ngoài linh khí càng đậm. Sau nhìn đến hoa trắng trong hân đầm liền không rời được ánh mắt, cũng không phải vì nó xinh đẹp tuyệt trần, mà vì nó phát ra được khí nồng đậm, và cả vì lai lịch của nó.

‘Bích châu nguyệt hoa’ là linh dược có ghi lại trong Bích Tuyền Quyết, có thể luyện chế linh đan diệu dược, là bảo vật mà đến lão quái vật nhìn thấy cũng phải kinh hi.

Bảo vật ngay cả lão quái vật cũng trân quý lâu nay, bây giờ lại xuất hiện trước mắt, thậm chí người này còn không có một chút luyến tiếc đưa tới miệng nàng, bảo nàng ăn.

Đường Niệm Niệm lần đầu tiên có loại tư tưởng thác loạn, người này đã phá vỡ suy nghĩ lâu nay của nàng. Lần đầu tiên nàng nhận thấy, hẳn hình như là thực sự đối tốt với mình.

Nhưng vì sao hấn lại đối tốt với nàng? Đường Niệm Niệm nhìn Tư Lăng Cô Hồng, ánh mắt chớp động, đầy vẻ hoài nghi.

Lông mi Tư Lăng Cô Hồng như cánh quạt nhẹ run rẩy, khẽ rũ xuống che nửa mắt, hơi nhếch môi, giọng nói làm cho người ta cảm nhận được vẻ âm thầm nhẹ nhàng: “Đây là quả của hoa nguyệt quỳnh, ăn đi, có thể bình ổn tăng sáu mươi năm nguyên lực, không có hại cho thân thể.”

Nếu thế nhân biết Tư Lăng Cô Hồng giải thích đơn giản như vậy, chỉ sợ sẽ đều vô cùng đau đớn, trong lòng chửi mắng một phen. Cái gì gọi là không có hại cho thân thể? Đầu chi không có hại, hoa nguyệt quỳnh là báu vật vô giá của thế gian, trên dưới nó đều là bảo bối, trong đó nhụy hoa là trân quý nhất, người bình thường ăn vào có thể bình ổn tăng sáu mươi năm nguyên lực, tu đường kim mạch, làm ột phế nhân võ học cũng trở thành tài, ngoài ra còn kháng độc từ Địa phẩm trở xuống, bệnh khí bất nhập, kéo dài tuổi thọ. Người luyện võ ăn vào lại càng không cần phải nói, người đang hấp hối thì có thể sống lại, xương cốt dần tốt lại, đây chân chính chính là bảo vật.

Có điều hoa nguyệt quỳnh thực sự khó lấy được, thế nhân chỉ đều nghe qua truyền thuyết, người thực sự nhìn thấy đã ít lại càng ít, nếu như để người ta biết được Tuyệt Diễm son trang thế nhưng có chín đóa, sợ là chỉ có thể ao ước đến sát tâm mà lại không thể làm gì.

Đường Niệm Niệm sòng mắt nhảy lên, lần này trái lại hiểu ra hấn là bởi vì mình hoài nghi mà đau lòng. Nhưng vì sao đau lòng lại không có trừng phạt nàng? Trong lòng không biết vì sao không thoải mái, nhưng chút cảm giác này lại bị nàng bỏ qua, gật đầu nói: “Ta biết.” Cho dù có hại thì cũng vô dụng với nàng.

Tư Lăng Cô Hồng nhìn nàng, Đường Niệm Niệm thấy vậy nhẹ mím môi, nói ra nguyên nhân, “Ta chỉ là không hiểu vì sao ngươi lại đối tốt với ta.”

Tư Lăng Cô Hồng bị vẻ nghi hoặc trong mắt nàng làm cho giật mình, ánh mắt nghi ngờ thẳng thừng như vậy, giống như việc người khác đối tốt với nàng là chuyện vô cùng kì lạ.

Trái tim giống như bị kim hung hăng đâm vào, Tư Lăng Cô Hồng ôm nàng vào lòng, cảm nhẹ nhàng ma sát mái tóc trên đỉnh đầu nàng, “Niệm Niệm.”

“Hửm?”

Tư Lăng Cô Hồng khẽ hôn tóc nàng, cúi đầu nhìn vào mắt nàng, nói rất nghiêm túc: “Ta đã từng nói, ta sẽ đối tốt với nàng, thì sẽ đối xử thật tốt với nàng.”

Đường Niệm Niệm bị ánh mắt nghiêm túc của hấn làm cho ngẩn ngơ, đáp: “A, ta nhớ rõ.”

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Ta nói là thật.”

Đường Niệm Niệm hơi hơi hé miệng nhưng không có phát ra âm thanh.

Tư Lăng Cô Hồng nhấn mạnh lặp lại, “Ta nói là thật!”

Hấn quát cường lại thật tình, giống như đứa nhỏ chấp nhất muốn chứng thực một việc gì đó, cố chấp cho đến khi nhận được đáp án vừa lòng.

“... Nha.” Đường Niệm Niệm cúi xuống, rũ mắt.

Tư Lăng Cô Hồng nắm chặt thắt lưng nàng, giống như nhìn được một chút nghi ngờ của nàng, nói: “Ta đã từng nói, nàng thích cái gì, ta đều cho nàng.”

Đường Niệm Niệm kỳ thật muốn nói nàng thích tự do, nhưng nàng cũng nghĩ tới, hấn nói những điều này đều có một cái giá lớn, mà thứ nàng muốn nhất lại là tự do. Cho nên dừng một chút, đầu ngón tay chỉ vào chín đóa hoa trôi nổi trong hàn đàm, nhìn hấn hỏi: “Ta thích hoa này, ngươi cho ta sao?”

Tư Lăng Cô Hồng gương mày nở nụ cười, ý cười thẳng đến đáy mắt, tiếng cười trong sáng như tắm gió xuân, “Niệm Niệm, thứ này vốn là của nàng.”

Đường Niệm Niệm nghi hoặc. Thứ này tại sao lại là của nàng ?

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Của ta chính là của nàng.”

Đường Niệm Niệm nhìn hấn nở nụ cười, trong cốc rõ ràng đẹp như tiên cảnh, bích châu nguyệt hoa rõ ràng là nguyệt hoa thủy linh đẹp tuyệt thế, thế nhưng hết thảy này đều bị người trước mắt làm mờ nhạt, người này có một cơ thể thật sự vừa tuấn vừa nữ, đúng là tuấn nữ vô song.

“Vì sao của ngươi đều là của ta, ngươi còn cười đến vui vẻ như vậy.” Đường Niệm Niệm hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Tư Lăng Cô Hồng cười nói: “Niệm Niệm, đây là lần đầu tiên nàng đối với ta chủ động, hỏi xin ta thứ nàng muốn nàng thích.”

Đường Niệm Niệm hai mắt lẳng lặng nhìn hấn cười. Người này thì ra đều thấy rõ ràng, nhưng cái này không phải đương nhiên sao? Tính mạng cùng tự do của nàng đều nằm trong tay hấn, nàng đương nhiên phải thật cẩn thận, lấy hấn làm chủ.

Tư Lăng Cô Hồng vẻ mặt ôn nhu, nói nhỏ, “Niệm Niệm, về sau thích cái gì liền chủ động nói cho ta, trong son trang không có, thì ta ra ngoài tìm cho nàng.”

Đường Niệm Niệm hỏi: “Vậy nếu là của người khác thì sao?”

Tư Lăng Cô Hồng mỉm cười, “Đột lấy mang tới cho nàng.”

Hắn nói bình thản mà đương nhiên, hoàn toàn không hề phát hiện sự bá đạo trong lời nói.

“Nga.” Đường Niệm Niệm cũng bình tĩnh gật gật đầu, một chút cũng không cảm thấy là đây là hành vi cường đạo. Ở trong suy nghĩ của nàng, người yếu dựa vào kẻ mạnh, kẻ mạnh nô dịch người yếu. Về phần cướp đồ của người khác? Kia lại càng không có gì kì lạ, ai kêu người đánh không lại người ta, đương nhiên bị cướp. Về phần lấy mạnh hiếp yếu? Không phải hành vi của quân tử? Đùng đùng, trong đầu Đường Niệm Niệm chưa từng có đạo đức, nàng vốn chính là người trong tà phái, thâm căn cố đế đã sớm bị lão quái vật ảnh hưởng suốt năm mươi năm.

Lúc này Tư Lăng Cô Hồng lại đem trái nhụy hoa đút tới miệng nàng. Đường Niệm Niệm không chút do dự hé miệng nuốt xuống. Người bình thường ăn thì tăng sáu mươi năm nguyên lực, còn nàng lại hoàn toàn hóa thành được lực trong người, lượng đi vào đương nhiên không cách nào so sánh với nguyên lực, nhưng theo chất mà nói, cho dù nguyên lực cười ngửa rớt theo thì cũng đuổi không nổi được lực.

Tư Lăng Cô Hồng ngón tay dò xét mạch đập của nàng, vẫn không cảm giác được một tia nguyên lực nào, sóng mắt hơi nhảy, lại ngoắc tới một viên nhụy hoa xanh biếc đút tới bên miệng Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm lại hé miệng nuốt.

Lúc này Tư Lăng Cô Hồng lại dò xét, vẫn không cảm giác ra nguyên lực, cho nên, nhụy thánh hoa mà thể nhân chỉ có thể gặp không thể cầu trong hàn đàm lại bị cái người không biết tiếc của mang tới, đút đến bên môi kia.

Lần này Đường Niệm Niệm mới có chút tin tưởng, hắn thật sự không cần bích châu nguyệt hoa, nghiêng miệng, lấy tay nhận lấy nhụy hoa nhưng không ăn.

Tư Lăng Cô Hồng hỏi: “Sao vậy?”

Đường Niệm Niệm nói: “Lãng phí.” Đây là linh dược khó cầu, trong Bích Tuyền Quyết có thể có không ít linh đàn cần nó, cứ ăn như vậy thực lãng phí. Cho dù chủ nhân không tiếc, nhưng nàng lại không nỡ.

Tư Lăng Cô Hồng nhìn vẻ mặt không nỡ của nàng cũng không cưỡng ép, nói: “Vậy thì ăn thứ khác.”

“Những thứ này...” Đường Niệm Niệm nhìn chằm chằm số bích châu nguyệt hoa còn lại.

Tư Lăng Cô Hồng phát tay, sáu viên châu màu xanh nằm trong sáu đóa hoa trắng yên tĩnh như tiên tử dưới ánh trăng, trôi nổi trong hàn đàm đều biến mất. Mở tay ra, sáu viên châu quả màu ngọc bích đều an tĩnh nằm trong tay hắn, ánh lên làm bàn tay trắng nõn như ngọc của hắn càng lộ vẻ trong suốt tròn nhẵn.

Đường Niệm Niệm nhìn nhìn hắn, lại nhìn châu quả trong lòng bàn tay hắn, yên lặng nhận lấy, hai mắt đã không tự chủ được cao hứng cong lên, tâm tình thoải mái, không khỏi lại phát huy bản tính được voi đòi tiên, chỉ vào hàn đàm nói: “Cái này cũng có thể tùy ý?”

Nước trong hàn đàm ngàn năm này linh lực dồi dào, cũng là thứ tốt để luyện dược, hơn nữa quanh năm ngâm ở đây có thể rèn luyện thân cốt, tắm bỏ da thịt, trường thọ không già.

Tư Lăng Cô Hồng lắc đầu, thấy đôi mắt trong suốt ướt át vốn đang mong chờ giờ hơi ẩm đậm, liền trấn an nàng, nói: “Chờ nàng có đủ nguyên lực chống cự được hàn khí, mới có thể tu luyện trong này.”

Đường Niệm Niệm chớp mắt mấy cái, giống như suy nghĩ cẩn thận cái gì. Mở bàn tay, lộ ra bảy viên châu quả xanh biếc, hỏi: “Người cho ta ăn cái này, là vì giúp ta có khả năng tu luyện ở đây?”

Tư Lăng Cô Hồng gật đầu, khẽ vuốt tóc nàng, nói: “Thứ này vô dụng, chúng ta ăn thứ khác.”

Đường Niệm Niệm yên tĩnh một lát, nói: “Ta không sợ hàn khí là có thể tu luyện ở đây, có thể dùng nước này?”

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đùng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Không Đủ

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Trong hai ngày này Đường Niệm Niệm trôi qua thực sự quá xa xỉ, như là gặp được thiên ma độc của thế gian, sau khi Chu Diệu Lang biết được nàng thích cho thêm dược liệu vào đồ ăn, thì mang tới rất nhiều dược liệu miễn phí, nhờ bồi dưỡng xa xỉ cùng Lục Lục hiệp trợ, nàng đã sắp thành công Trúc Cơ, hoàn thành căn cơ cho thiên thánh được thể.

Huống chi vừa rồi nàng còn ăn hai hạt nhụy bích châu nguyệt hoa.

Nếu tính toán theo võ lực của thế giới này, hiện tại được lực của nàng đã hoàn toàn thắng được cao thủ nguyên lực tu luyện trăm năm, thậm chí mấy trăm năm, chẳng qua nàng mới tới thế giới này, tu luyện Bích Tuyền Quyết chưa được bốn ngày, cho tới bây giờ chưa từng học qua thủ pháp công kích, chỉ am hiểu dùng độc, hoàn toàn không có năng lượng, cũng không biết sử dụng.

Bất quá những thứ này cũng không thể đại biểu cho nàng là một phế vật tay trái gà không chặt, nếu thực sự đánh nhau, cho dù nàng xuất chiêu không chút kỹ xảo nào, cũng có thể lấy được lực công kích áp chế người khác, đương nhiên người khác này tuyệt đối không bao gồm tên biến thái như Tư Lăng Cô Hồng.

Đường Niệm Niệm hiểu được, chút thực lực đó của mình ở trước mặt Tư Lăng Cô Hồng vẫn chưa đủ, chưa thể tạo thành uy hiếp gì đối với hắn, lộ ra ở trước mặt hắn cũng không thành vấn đề gì lớn. Vì nước ở hàn đàm này, vì chín đóa bích châu nguyệt hoa kia, vì mấy cây lưu ly băng thụ... không thể phủ nhận, nàng vẫn rất thích cảnh sắc nơi này.

Cho nên Đường Niệm Niệm ở trước mặt Tư Lăng Cô Hồng nhẹ nhàng đánh ra một chiêu về phía hàn đàm, nổi lên một đạo thủy kiếm, nàng nói dối: “Ta có nguyên lực, nhưng tra không được.”

Đường Niệm Niệm cho rằng Tư Lăng Cô Hồng dù không giáo huấn nàng tội lỗi gì thì cũng sẽ hỏi vài câu, ai ngờ hắn chỉ lộ vẻ vui mừng, ôm nàng cười đáp ứng: “Chỉ cần không làm nàng bị thương, nàng muốn thế nào thì liền thế đó.”

Đường Niệm Niệm tim đập mạnh, trong chớp mắt dâng lên một loại cảm xúc không sao hiểu được, nhưng lập tức đã bị vui sướng che đi.

Từ khi có được đặc quyền tự do ra vào Băng Uyên Cốc, Đường Niệm Niệm liền ở bên trong cả ngày, không phải tu luyện bên cạnh Tư Lăng Cô Hồng không tốt, kỳ thật ở bên người hắn tu luyện lại càng thoải mái hơn, chẳng qua nàng vẫn quen ở một mình, huống chi trong Băng Uyên Cốc khắp nơi đều là bảo vật, khiến nàng dâng lên hứng trí luyện được.

Nhưng một ngày không thấy nàng, Tư Lăng Cô Hồng sẽ không quen. Ngày hôm sau liền bế nàng ra khỏi Băng Uyên Cốc, ôn nhu khuyên nàng không thể nóng lòng cầu thành, bằng không sẽ phản tác dụng, làm thân thể bị thương. Đường Niệm Niệm tuy rằng tự biết chừng mực, nhưng người ta là lão đại, nói cái gì là cái đó, nàng đương nhiên sẽ không phản bác, nhu thuận gật đầu đáp ứng.

Chẳng qua chính nàng lại không nhìn thấy bộ dáng của mình, đôi mắt âm trầm rũ xuống, mũi nhỏ hơi nhăn lại, môi nhẹ mím, tinh xảo như khắc bằng tuyết, vô cùng đáng thương, vẻ mất mát không thôi lại không dám nói ra, khiến cho ai nhìn thấy cũng không nỡ, huống chi là Tư Lăng Cô Hồng.

Ngay lập tức, Tư Lăng Cô Hồng liền sửa miệng, đổi một phương pháp khác tương đương, khi tu luyện hắn sẽ ở bên cạnh nàng, ba bữa đều phải ăn đúng giờ, không cho bỏ ăn bỏ ngủ.

Đường Niệm Niệm nhìn bộ dáng như thương lượng chứ không phải lệnh của hắn, liền lần đầu tiên cùng hắn thương thảo một chuyện, dù sao việc này ảnh hưởng tới một chút tự do của mình, “Những lúc khác đều ở cùng với người, nhưng bắt buộc phải có một canh giờ buổi trưa ta ở một mình.” Kỳ thật ở cạnh Tư Lăng Cô Hồng tu luyện nhanh hơn, cho nên nàng muốn một canh giờ này để học luyện được, luyện được kiêng kỵ nhất là phân tâm.

Đối với yêu cầu của Đường Niệm Niệm, chỉ cần không làm hại đến nàng, Tư Lăng Cô Hồng sẽ không cự tuyệt, cho nên sau khi nghe được lời của nàng liền đáp ứng. Chi ôm nàng thật chặt, cảm thấy ở hõm vai nàng, nhẹ nhàng cọ cọ nhắm mắt lại, che khuất cảm xúc trong mắt.

Hắn mất mát. Hắn muốn lúc nào cũng được ôm nàng vào trong lòng, người khác nhìn vào cũng thấy được khát vọng của hắn.

Hắn bối rối. Người này thích một mình tự do hơn, hắn có thể cảm nhận được.

“Niệm Niệm, Niệm Niệm.” Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu ở bên tai không ngừng kêu tên nàng.

Chu Diệu Lang lúc đầu nhìn còn nín cười, nhưng sau đó lại không nhịn được sầm lo nhíu mày. Tư Lăng Cô Hồng quan tâm chăm sóc, đến nàng cũng nhìn ra, nhưng Đường Niệm Niệm này nàng lại xem không hiểu.

Đường Niệm Niệm khiến cho cảm giác của nàng thực loạn, một hồi ngỡ ngàng như trẻ con rồi một hồi lại đậm mạc giống người già, thái độ đối với trang chủ càng làm cho người nhìn không thấu, rõ ràng rất thích gần gũi trang chủ, nàng có thể nhìn ra vẻ ham muốn của Đường Niệm Niệm khi hai người thân mật, nhưng ngày thường lại u mê im lặng giống như hoàn toàn không nhìn thấy trang chủ đối với nàng mỗi một khắc đều rất tốt rất cẩn thận.

Buổi trưa Đường Niệm Niệm ung dung rời đi, Chu Diệu Lang ở lại liền trông thấy Tư Lăng Cô Hồng bị bỏ rơi, ngồi một mình tại chỗ, khuôn mặt an tĩnh như nước, giống như quả tích (*) không còn tồn tại ở thế gian, Mai Lâm phấn hoa ba nghìn cũng không đuổi kịp bóng lưng hắn.

(*) chỉ người góa chồng, góa vợ cô quạnh

Đây là trang chủ mà nàng nhìn thấy từ nhỏ đến lớn a. Chu Diệu Lang đau lòng, không khỏi tức giận Đường Niệm Niệm. Nàng ta có biết hay không, trang chủ là đem toàn bộ ôn nhu của hắn đều cho nàng! Nàng ta rốt cuộc có biết, ở trước mặt người khác, trang chủ ngay cả nổi nụ cười nhạt cũng không thêm?

Thật vất vả và trông mong mới tìm được một nữ tử khiến trang chủ để ý, lại không sợ độc trên người trang chủ, nhưng làm sao nữ tử này thể mà lại không có tim?

Aiz

Chẳng lẽ đây chính là cá và tay không, không thể chọn cả hai sao?

Chu Diệu Lang đang miên man suy nghĩ, thì Tư Lăng Cô Hồng đột nhiên quay đầu, hỏi: “Phải làm sao mới có thể làm cho nữ tử thích?”

“A?” Chu Diệu Lang ngẩn ra.

Tư Lăng Cô Hồng ánh mắt lộ ra vẻ buồn bực, lại hỏi: “Phải làm sao Niệm Niệm mới có thể thích ta?”

Chu Diệu Lang yên lặng lau mồ hôi, ôn nhu cười nói: “Trang chủ nói cái gì vậy, chủ mẫu rõ ràng là thích trang chủ a, bằng không làm sao lại thân mật với ngài chứ.”

“Vậy tại sao nàng không muốn ta đi cùng?” Tư Lăng Cô Hồng nhìn Chu Diệu Lang.

Đây cũng là điều thuộc hạ muốn biết đấy! Chu Diệu Lang trong lòng vã mồ hôi, nhưng vẫn nên trả lời tốt một chút, bằng không làm trang chủ đau lòng cũng không hay ho, ha ha cười nói: “Nữ tử luôn có một chút tâm tư nhỏ, chỉ là một canh giờ mà thôi, thời gian còn lại chủ mẫu đều luôn ở cạnh trang chủ, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

Ai biết, Tư Lăng Cô Hồng mặt không chút thay đổi còn thật tình trả lời: “Không đủ.”

Chu Diệu Lang yên lặng.

Mắt thấy Tư Lăng Cô Hồng lông mi run run, rũ xuống, hai mắt bao phủ trong một mảnh sương mù, làm người ta nhìn thấy đều không tự chủ lo lắng. Chu Diệu Lang vội vàng nói: “Trang chủ ngài đừng nghĩ nhiều, nam nhân giống trang chủ, muốn tài mạo có tài mạo, muốn quyền thế có quyền thế, võ công lại cao cường thiên hạ vô song, có nữ tử nào sẽ không thích chứ, chủ mẫu như vậy chẳng qua chỉ là do thời gian ở chung với trang chủ chưa lâu mà thôi, dần dần, tự nhiên sẽ không rời được trang chủ!”

Nàng cũng không tin, thanh danh trang chủ tuy rằng hoàn toàn bị làm hỏng bởi chuyện tình cưới vợ bọn họ nháo ra, nhưng mười hai vị tân nương trước kia, bất kể là muốn chạy, muốn chết hay muốn đồng quy vu tận, một khi thấy trang chủ, có ai là không lập tức thỏa hiệp, ước gì được lưu lại chứ?

Thế gian này có được mấy nam tử có thể đánh đồng cùng trang chủ bọn họ!? Không có! Không có! Đường Niệm Niệm làm sao lại khác người, được trang chủ ái mộ đối đãi như thế mà vẫn không động tâm, thì chỉ có thể là ý chí sắc đá, hoặc là căn bản không có tim!

Chu Diệu Lang cắn chặt răng.

—— Lời tác giả ——

Kịch nhỏ sung sướng:

Thủy: hắc hắc... Hắc hắc hắc... Nha hắc hắc hắc hắc ~(cười gian)

Chu Diệu Lang: Thủy đại, động kinh rồi?

Thủy: ta rút gân, cười đến miệng rút gân a! Ha ha ha ha ha ha ha! Ai bảo hấn ngày hôm qua khi dễ lão nương, ta là ai a, muốn hấn thương tâm chính là chuyện nhỏ ~ hắc hắc hắc hắc!

Chu Diệu Lang (muốn nói lại thôi): Thủy đại...

Thủy (hưng phấn không thôi): ai nha, ai nha, đúng rồi, tiểu Lang Lang à ~ người nói đúng chân tướng nga, hắc hắc, nữ nhi chúng ta đúng là không có tình cảm đấy, hắc hắc hắc hắc...

Chu Diệu Lang: Thủy đại...

Thủy: Sao? Người nói a ~ hắc hắc hắc hắc hắc hắc...

Chu Diệu Lang chỉ phía sau: trang chủ ở sau người.

Thủy: ... (ta chạy trốn, chạy trốn chạy trốn chạy trốn chạy trốn chạy trốn chạy trốn ——!)

Sau một hồi ——

Thủy vui quá hóa buồn bị bất nằm úp sấp ở mặt đất, hai mắt đăm lẹ rung rung hứa hẹn: ô... Ta đã biết, ta sẽ cho nha đầu một chút tình cảm...

Tư Lăng Cô Hồng bình tĩnh rời đi.

Thủy (mặt lộ vẻ hung hăng): cho dù ta cho, thì khi nào phát triển còn chưa biết đâu, dám khi dễ lão nương, hừ hừ hừ hừ hừ...

Chương 15: Cho Nàng Trút Giận

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Đi trên mặt tuyết tĩnh lặng, chung quanh hoang vắng đến bức bách tâm thần, ngay cả gió cũng lạnh thấu xương.

Đường Niệm Niệm liếc nhìn nữ tử dẫn đường bên cạnh, nhân tiện nhìn hoàn cảnh xung quanh, một hồi sau, mở miệng hỏi: “Nơi phải tới là hình phòng sao?”

(*) hình phòng: nơi tra khảo, tra tấn, trừng phạt.

Chu Diệu Lang lộ vẻ kinh ngạc, mỉm cười nói: “Chủ mẫu làm sao mà đoán được? Kỳ thật cũng không tính là hình phòng, chỉ là nơi nghiêm trị một số người.”

Tuyết Diên Sơn Trang không có hình phòng, chỉ có nhà lao. Bởi vì Tuyết Diên sơn trang không cần bức cung, lại càng khinh thường bức cung. Người có tội là không thể tha thứ, trực tiếp diệt khẩu. Đây là sự bá đạo, cũng là một loại nhân từ của Tuyết Diên sơn trang.

“Nha.” Đường Niệm Niệm bình tĩnh gật đầu: “Nói đúng hơn, giới hạn nhân nãi của hắc là ba ngày.”

“A?” Chu Diệu Lang nghe không hiểu.

Đường Niệm Niệm hỏi nàng: “Có cách nào trừng phạt nhẹ một chút không?”

“A?” Chu Diệu Lang lại càng không hiểu, cũng không đợi Đường Niệm Niệm tiếp tục hỏi, vội vàng nói: “Chủ mẫu nói vậy là có ý gì?”

Đường Niệm Niệm nhân nhạ nói: “Ta vượt giới hạn, yêu cầu được tự do một canh giờ, nên trang chủ hiện tại cảm thấy ta lớn mật phạm thượng, tức giận muốn trừng phạt ta, không phải sao?” Nàng đã sớm thành thói quen bị lão quái vật nổi giận liên hành hạ không ngừng, mà ngay từ đầu nàng đã cho rằng Tư Lăng Cô Hồng cũng vui giận khó lường giống lão, nên đối với việc tự nhiên bị phạt cũng không quá kinh ngạc.

Đường Niệm Niệm không để ý về mặt Chu Diệu Lang phút chốc co quắp, lại hỏi lại vấn đề vừa rồi: “Có cách nào trừng phạt nhẹ một chút không?” Sở nàng không hiểu, lại giải thích rõ ràng hơn: “Hình phạt của Tuyết Diên sơn trang có làm hỏng khuôn mặt không?”

Ánh mắt nàng vô cùng nghiêm túc. Vết thương trên người có thể dùng quần áo che lại, rồi từ từ chữa khỏi. Nhưng vết thương trên mặt, trước khi chữa lành phải mang mặt nạ, nàng không muốn vậy, làm vậy sẽ khiến nàng cảm thấy mình trở lại bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ lúc trước, chỉ cần nghĩ đến thôi máu trong người đã muốn chạy ngược, lòng bàn chân phát lạnh.

Thì ra, cảm giác sau khi có được rồi mất đi mới là thống khổ nhất, nên nếu đã chiếm được, nàng sẽ không nguyện để mất đi.

Chu Diệu Lang đã bị lối tư duy quý dị này của nàng làm cho hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nhìn mặt Đường Niệm Niệm một hồi. Được rồi, nàng thừa nhận nữ tử đều thích cái đẹp, nữ tử tuyệt sắc như Đường Niệm Niệm có thích cái đẹp hơn một chút cũng không phải là không có đạo lý.

Vô lực thở dài, Chu Diệu Lang dở khóc dở cười nói: “Chủ mẫu, người nên tin nhiệm trang chủ.” Rồi lại không chút bỏ qua cơ hội tăng bốc Tư Lăng Cô Hồng ở trước mặt Đường Niệm Niệm, “Trang chủ sẽ không bao giờ làm hại người, phải biết rằng, không ai để ý sức khỏe của người bằng trang chủ, có trang chủ bên cạnh, chủ mẫu chỉ cần nghĩ làm sao có thể vui vẻ tùy tâm sở dục là được.”

(*) tùy tâm sở dục: tùy hứng theo ý mình

Đường Niệm Niệm nghi hoặc nhìn nàng, Chu Diệu Lang bị nàng nhìn không hiểu ra sao, sau đó cũng nghi hoặc nhìn lại, Đường Niệm Niệm chợt nói: “Ban đầu là người bảo ta nếu muốn sống, phải thông minh nhưng cũng không thể tự cho là thông minh.”

Chu Diệu Lang gật đầu.

Đường Niệm Niệm ngờ ngác nhìn nàng, nói: “Nhưng bây giờ ngươi lại một mực dẫn ta nghĩ theo hướng tự cho là thông minh.”

Khinh bỉ! (TNN: ha ha)

Chu Diệu Lang rõ ràng thấy được khuôn mặt tuyệt sắc kia khi nói lời này chợt lóe ra vẻ khinh bỉ, nàng bị khinh bỉ! Chu Diệu Lang muốn giận lại phát hiện căn bản giận không nổi, nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Đường Niệm Niệm lộ ra vẻ ngờ ngác, ngược lại chỉ cảm thấy dở khóc dở cười. Biết nói thế nào đây, cẩn thận ngấm lại nàng ấy nói vậy cũng đúng, nếu nữ tử khác nghĩ theo những gì mình nói, thì tuyệt đối là chết rất nhanh. Nhưng Đường Niệm Niệm

lại không phải người khác, mà nàng thực sự là người lọt vào trái tim trang chủ a!

Cho nên nói, Đường Niệm Niệm này, nàng nhìn không thấu. Rõ ràng ngày ngày ngốc ngốc, nhưng hết lần này tới lần khác lại nhìn thấu triệt mọi chuyện, cho dù là nhìn thấu theo phương hướng sai lầm.

Chu Diệu Lang chỉ đành ăn ngay nói thật: “Lần này thuộc hạ dẫn chủ mẫu tới đây, là để chủ mẫu gặp một người, chủ mẫu đến rồi tự nhiên sẽ hiểu được.”

Đường Niệm Niệm nhẹ nhàng chớp mắt, khóe môi giờ lên một chút. Nói như vậy là không bị phạt?

Đi qua con đường đầy băng, phía trước là một mảnh trống trải, từng tòa thiết lao san sát, những trụ bằng sắt đều bị băng sương đông lạnh thành đá màu xanh trắng, tạo thành từng sợi băng nhũ. Nhìn từ xa, phía xa còn có một cây trụ chọc trời không lồ bốn người ôm không xuể, cây cột kia như mọc lên từ mặt băng, quanh lấy một mảnh băng tỏa dài hẹp, làm cho người ta kinh tâm động phách.

Gần đó, Tư Lăng Cô Hồng ngồi trên một cái ghế dựa màu xanh đen, trường bào tuyết trắng sạch sẽ, làm khuôn mặt không chút gợn sóng của hấn nổi bật lên trên nền băng, khuôn mặt anh tuấn tuyết luân như kiệt tác trời cao tinh điêu tể khắc, trong mắt ngưng tụ sương băng, tinh hoa của kiều nguyệt. Yên tĩnh ngồi ở đó, tựa như thần linh của nơi băng thiên tuyết địa này.

Tứ phương các chủ đứng phía sau hấn, phía trước là bốn nữ tử đang quý, bốn người này Đường Niệm Niệm đều nhận ra.

Đường Niệm Niệm vừa mới tới gần, Tư Lăng Cô Hồng liền quay đầu nhìn lại, khuôn mặt vốn tịch mịch không chút biểu cảm giờ đây nhu hòa xuống, gọi: “Niệm Niệm”

Đường Niệm Niệm đi thẳng đến trước mặt, Tư Lăng Cô Hồng vẫn không nhúc nhích, song ánh mắt vẫn đặt trên người nàng không rời đi. Đường Niệm Niệm liếc mắt nhìn xung quanh một cái, rồi tự giác ngồi lên đùi hấn, eo nhỏ lập tức bị hai tay đối phương vây quanh, cảm hấn cũng kê lên vai nàng, nhẹ nhàng ngửi mùi hương tươi mát trên người nàng.

Tư Lăng Cô Hồng thỏa mãn, ý cười lan ra trong mắt, ở bên tai nàng hỏi: “Làm sao bây giờ mới tới?”

Đường Niệm Niệm nói: “Chu tổng quản mang ta đến.” Lúc này vốn là thời gian tự do của nàng đấy.

Tư Lăng Cô Hồng mím môi, thoát nhìn có chút mất mát. Nhẹ nhàng nắm tay Đường Niệm Niệm, nói: “Biết các nàng không?”

Đường Niệm Niệm nhìn một lượt bốn người quý phía trước, từ Thù Lam, Xuân Tuyết, Hạ Mai, thẳng đến cuối cùng dừng ở Đường Môn Lưu thị, gật đầu: “Biết.”

Nàng đương nhiên biết, người làm bị tổn thương da thịt nàng, nàng nhớ rõ rành mạch. Cho dù hiện tại cổ tay nàng nhờ bồi Tuyết Ngọc cao đã sớm không thấy chút vết tích nào, ai bảo lòng dạ nàng hẹp hòi, vô cùng thù dai chứ.

Tư Lăng Cô Hồng cảm giác được cảm xúc của nàng, trấn an nói: “Đừng tức giận, bọn họ đều để cho nàng trút giận.”

Đường Niệm Niệm lúc này nhìn nhìn hấn, hỏi: “Người bắt các nàng chính là để cho ta trút giận?”

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Bọn chúng làm hại tới nàng”

“Nga.” Tư Lăng Cô Hồng không phải lần đầu tiên phá vỡ kết luận của nàng, nàng cũng không hỏi nhiều liền lên tiếng đáp ứng, sau đó nhìn sắc mặt Lưu thị hoa dung thất sắc. Lúc này Lưu thị đã sớm mất đi vẻ cao ngạo ung dung ngày thường, bộ mặt vặn vẹo nhìn không ra chút quyền rũ diễm lệ, nhìn vào ánh mắt Đường Niệm Niệm, phản ứng cực nhanh, bộ mặt cũng miễn cưỡng khôi phục, mỉm cười nói: “Niệm Niệm ngoan của ta, làm gì vậy? Từ khi Niệm Niệm gả đi, Nhị nương nhớ người vô cùng, lúc này khó có dịp gặp mặt, làm sao lại...” Mặt mờ nhìn về phía Tư Lăng Cô Hồng, lại bị con người lãnh tịch của đối phương dọa đến kinh sợ.

Nam tử tuyệt thế thanh hoa này chính là trang chủ Tuyết Diên Sơn Trang trong truyền thuyết sao?

Lưu thị cảm thấy một đá tảng đè nặng trong lòng, trước mặt nam nhân này, không chỉ là sống lưng, ngay cả hơi thở cũng bị ép đến không thuận.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Luyện Được

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Niệm Niệm” Thấy Đường Niệm Niệm không nói lời nào, Tư Lăng Cô Hồng ôn nhu hỏi: “Nếu không muốn, vậy thì giết?”

Lưu thị sắc mặt phút chốc trắng bệch, ba người còn lại thì hoảng sợ, xụi lơ trên mặt đất, định mở miệng cầu xin, nhưng ngay cả dùng khí mở miệng cũng không có.

Đường Niệm Niệm liếc hần một cái, lắc đầu. Lưu thị thấy vậy nhân tình sáng lên, song lại nghe Đường Niệm Niệm lạnh nhạt nói: “Quá tiện nghi rồi.” Bấm ngón tay, vừa đếm vừa nói: “Nhéo ta mười tám cái, giẫm chân ta hai cái, còn cho ta ăn một viên độc dược trị mạng nữa.” Ngắc đầu nhìn Tư Lăng Cô Hồng, tiếp tục nói: “Chỉ ột đao, quá tiện nghi rồi, không đủ trút giận.”

Chủ mẫu, người rút cuộc thù dai cỡ nào mà tính toán rõ ràng tới vậy?

Tứ phương các chủ cùng Chu Diệu Lang phía sau sắc mặt đều hơi biến đổi.

Tư Lăng Cô Hồng đề nghị: “Vậy thì chặt tay chân nàng ta, rồi cho nàng ta uống độc dược, thế nào?”

Đường Niệm Niệm sòng mắt chuyển động, hỏi: “Độc dược có thể vài ngày sau mới cho nàng ăn được không?”

“Được.”

“Có thể dùng độc ta chế rasao?”

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Chờ lát nữa ta mang nàng tới phòng luyện đan.”

Đường Niệm Niệm ánh mắt lấp lánh, lắc đầu nói: “Ta ở Băng Uyên Cốc luyện.” Lại hỏi tiếp: “Thảo dược trong dược điền ta có thể dùng không?”

“Tùy nàng.” Tư Lăng Cô Hồng tâm tình vui vẻ, hỏi: “Nàng không cho ta ở cùng một canh giờ là vì luyện dược?”

Đường Niệm Niệm nghe được sau này có thể tùy ý dùng dược liệu, tâm tình liền vui vẻ, trong mắt tràn đầy ý cười nói: “Luyện dược cần phải chuyên tâm, không thể có người bên cạnh.”

Lời giải thích không tính là giải thích này liền chữa khỏi tâm tình xuống thấp của Tư Lăng Cô Hồng, “Ừ, không quấy rầy nàng.”

Đừng nói năm người Chu Diệu Lang, ngay cả bốn người Lưu thị cũng bị lời nói của hai người trước mặt làm cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Trang chủ Tuyết Diên Sơn Trang vừa nói, không quấy rầy nàng! Không quấy rầy nàng?!

Ngay sau đó, Tư Lăng Cô Hồng nâng tay lên, Chu Diệu Lang lập tức cả kinh há mồm định nói gì. Trang chủ, bình thường ngài tùy tiện giết người cũng không sao, nhưng bộ dáng coi mạng người như cỏ rác này nếu bị chủ mẫu thấy, ngộ nhờ hù dọa chủ mẫu, làm chủ mẫu không dám đến gần, chứ đừng nói là thân cận với ngài!

Nhưng nàng vẫn chậm một bước.

Ngân quang nhanh như chớp hiện lên, trên mặt đất tứ chi Lưu thị nháy mắt phân chia, quý đi là đến máu cũng không có phun ra, dù vậy nhưng cảnh tượng kia cũng đủ dọa người.

“Bảo toàn tánh mạng nàng ta.” Tư Lăng Cô Hồng liếc nàng một cái.

Chu Diệu Lang vội vàng tiến lên dứt cho Lưu thị lúc này còn chưa hoàn hồn một viên đan dược, đồng thời ngay khi nàng ta trợn tròn mắt, há miệng muốn thét chói tai liền đánh nàng ta hôn mê, miễn cho nàng ta âm ỷ phá tan thanh tịnh của nơi này. Lại quay đầu nhìn Đường Niệm Niệm, thấy sắc mặt nàng hoàn toàn không hề biến hóa, vừa thở phào một hơi nhẹ nhõm lại vừa giật mình không thôi.

Làm xong những thứ này, Tư Lăng Cô Hồng hỏi: “Các nàng thì sao?”

Đường Niệm Niệm chỉ vào Xuân Tuyết, Hạ Mai, “Nàng nghe mệnh lệnh Lưu thị thoa son độc cho ta, nàng không có làm gì.” Lại chỉ Thù Lam, nói: “Nàng là người của ta, không có tội.”

Tư Lăng Cô Hồng liếc mắt về phía sau một cái. Thư Tu Trúc tiến lên, nói: “Là thuộc hạ tự chủ trương đem các nàng mang đến.”

Tổng Quân Khanh cũng tiến lên cười nói: “Trang chủ, bọn thuộc hạ cảm thấy chủ mẫu mới tới khó tránh khỏi không quen, có tỷ nữ lúc trước hầu hạ bên cạnh, nàng sẽ vui vẻ hơn.”

Tư Lăng Cô Hồng gật đầu, “Lưu lại.”

Xuân Tuyết thấy thế, cố lấy dũng khí vội vàng kêu lên: “Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư, nô tỳ không phải cố ý hại ngài mà! Đây là chú ý của nhị phu nhân a, cầu nhị tiểu thư tha nô tỳ đi! Van cầu người, nhị tiểu thư! Người đại nhân đại lượng...”

Đường Niệm Niệm thần sắc nghiêm túc cắt ngang lời nàng, “Lòng dạ ta rất hẹp hòi.”

Thân thể Xuân Tuyết cứng đờ.

Đường Niệm Niệm nhân dịp nói: “Làm chính là làm.”

Thân thể Xuân Tuyết phát run, sắc mặt vừa không thể tin vừa tràn ngập oán hận dữ tợn, kêu to: “Người tâm địa rắn rết, vô tình vô... A!” Còn chưa mắng xong, đầu đã rơi xuống đất, chết không nhắm mắt.

Đường Niệm Niệm yên lặng tự hỏi, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Niệm Niệm nói cái gì thì chính là cái đó.” Tư Lăng Cô Hồng tâm tư hoàn toàn thiên vị.

Về phần Hạ Mai vì không có làm hại Đường Niệm Niệm nên giao cho Chu Diệu Lang xử lý, may mắn không chết, nhưng bị tẩy não xóa đi trí nhớ rồi ném ra khỏi Tuyết Diên Sơn Trang. Thủ Lam đã sớm bị dọa cho ngây ngốc, nhìn Đường Niệm Niệm được Tư Lăng Cô Hồng bế đi cũng không dám gọi, cuối cùng là Chu Diệu Lang phân phó người mang nàng tới Bách Oanh Các, chờ điều động, dạy tốt rồi chuyển lại cho Đường Niệm Niệm, dù sao Tuyết Diên Sơn Trang không thể so với Đường Môn, những người có thể ở lại đều phải tinh tế chọn lựa, biết quý củ hiểu cảm kỵ.

Có được đặc quyền tùy ý sử dụng được điện, Đường Niệm Niệm vô cùng vui mừng, mấy ngày liền mọi người đều nhìn thấy ý cười trên mặt nàng.

“Chủ mẫu, thủ pháp xối đất bảo vệ cây của người thật thuần thực!” Diệp Liên Kiều chớp chớp đôi mắt to tròn, tràn ngập sùng bái kính sợ nhìn chăm chăm Đường Niệm Niệm đang ngồi xử lý được điện trước mặt.

Đôi mắt to của Diệp Mộc Hương cũng lóe sáng, kêu lên: “Thu Lộ Hương này vốn không sống nổi, nhưng đến tay chủ mẫu liền lập tức khôi phục!”

Hai khuôn mặt giống nhau như đúc hiện lên nụ cười cũng y hệt nhau, hưng phấn reo lên: “Chủ mẫu, người quá lợi hại!”

Đường Niệm Niệm tay vừa động, nhô gốc Thu Lộ Hương vừa sổng sót kia lên.

Diệp Liên Kiều, Diệp Mộc Hương sắc mặt run rẩy.

Đường Niệm Niệm chậm rãi đứng dậy, “Coi như nó đã chết.”

“Chủ mẫu, người làm sao lại nhẫn tâm nhỏ được thảo thật vất vả mới cứu sống lên dùng vậy? Trong được phòng có sẵn, mà ở được điện này cũng có gốc Thu Lộ Hương khác mà, không nhất thiết phải là nó a!” Diệp Liên Kiều đau lòng hô nhỏ.

Đường Niệm Niệm liếc nhìn gốc Thu Lộ Hương đầy sức sống trong tay, nói: “Không có quá khó khăn, cứu sống rất dễ.” Được lực của nàng đối với loại linh thảo bình thường này đã bắt đầu có hiệu nghiệm.

Diệp Mộc Hương luôn miệng nói: “Cho dù như thế, nhưng nói sao cũng là được thảo do chính tay chủ mẫu đích thân chăm sóc, cứ nhỏ dễ dàng như vậy...”

Đường Niệm Niệm nói: “Chăm sóc nó không phải vì muốn dùng nó sao?” Ánh mắt nhìn Diệp Mộc Hương tựa như nói: chẳng lẽ ngươi muốn nó sống?

“... Chủ mẫu nói đúng.” Diệp Liên Kiều, Diệp Mộc Hương bại trận dưới ánh mắt trong sáng của nàng.

Đường Niệm Niệm quay người đi về phía Băng Uyên Cốc, ánh mắt lóe vẻ vui mừng nhìn chín đóa bích châu nguyệt hoa trong hàn đàm, mấy ngày nay nhờ nàng không ngừng dùng được lực tâm bồ, tuy cách ngày thu hoạch còn xa, nhưng hái xuống một cánh hoa cũng không thành vấn đề.

“Lục Lục, đỉnh.” (đỉnh tức là cái lò luyện đan ý)

Trước mặt, hư ảnh màu ngọc bích lưu động, làm nổi bật khuôn mặt vô cùng mịn màng của Đường Niệm Niệm, sóng mắt trong suốt, uyển nhược như bích ba tiên tử, tư đặt ung dung.

Một được đỉnh tròn ba chân trôi nổi giữa không trung, bên trên khắc triện văn màu tím xanh sống động, mùi thanh đàn phả vào mặt. Thì ra nguyên thân của Lục Lục, chính là một cái được đỉnh, bộ dáng bích thạch kia là trạng thái bị phong ấn của nó.

Người bình thường khi luyện được đều phải lấy linh lực để thúc đẩy linh hỏa, Đường Niệm Niệm lại không giống vậy, dùng được lực khổng chế linh được đã sớm chuẩn bị xong, từng chút từng chút lần lượt cho vào được đỉnh, song chừng ngưng tụ được lực đánh về phía được đỉnh, mang theo chút nhịp nhàng huyền diệu.

Thân ảnh nàng chuyển động chung quanh được đỉnh, hai tay lúc thì trôi nổi như sóng nước, lúc thì mạnh mẽ như vũ bão, làn váy như mây như sương, tay áo như nước như sóng. Tại đây, dưới gốc băng thụ, đàm hoa nguyệt, trông nàng càng giống như tiên tử phiên vũ, ảo mộng như kính hoa thủy nguyệt, khuyên quốc khuyên thành.

Uỳnh ——

Một chừng cuối cùng hạ xuống, được đỉnh run rẩy phát ra một tiếng như rỗng ngậm, vài viên đan được bay ra, Đường Niệm Niệm vui mừng vấy tay nhét vào trong ngực, nhưng ngay sau đó liền cảm thấy một mối vô lực, cả người đổ về phía sau, được đỉnh kia vì không có được lực của nàng duy trì nên cũng tức khắc biến mất giữa không trung.

“Chủ nhân... Chủ nhân!” Lục Lục lo lắng kêu to.

“... Không sao.” Đường Niệm Niệm lúc này lại muốn nằm trên đất hào hào ngủ một giấc, khôi phục được lực và thể lực khô kiệt.

Thế nhưng nàng còn chưa rơi xuống đất đã được ôm vào trong một lồng ngực thanh tân ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Về Sau Ở Cùng

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Ngươi...” Đến đây lúc nào?

Đường Niệm Niệm kinh ngạc trừng mắt nhìn, phía trên, khuôn mặt Tư Lăng Cô Hồng gần ngay trước mắt, bởi vì quá gần, nên nàng có thể nhìn thấy rõ ràng, trong mắt đối phương tràn đầy yêu thương vô tận, ôn nhuận như mưa xuân rả rích.

Trên mặt Tư Lăng Cô Hồng không chút biểu tình, không khí xung quanh cũng lạnh đi mấy phần.

Đường Niệm Niệm đối với lửa giận của người khác luôn miễn cảm hơn so với thiện ý, thân thể mỗi hơi hơi cứng lại, giọng nói mềm nhũn vừa như cầu xin tha thứ vừa như làm nũng kêu lên: “Cô Hồng, Cô Hồng, Cô Hồng...” Thẳng đến khi sắc mặt của người phía trên dần dần nhu hòa, thân thể mới thả lỏng, đôi mắt ngập nước mở to nhìn hẩn chăm chú.

Tư Lăng Cô Hồng như không tiếng động thờ dài.

Một hơi này, giống như đem toàn bộ lửa giận cùng lạnh nhạt của hẩn đều trút hết ra ngoài, chỉ còn lại một mảnh nhu tình.

“Niệm Niệm.”

“Dạ.” Đường Niệm Niệm nhanh chóng nghiêm túc đáp lời.

Tư Lăng Cô Hồng dưới chân nổi gió, ôm nàng cực nhanh rời khỏi Băng Uyên Cốc. Lúc này Đường Niệm Niệm mới giật mình phát hiện sắc trời đã không còn sớm, một canh giờ buổi trưa sớm đã trôi qua, xem ra mình luyện được say mê quá mức mà quên mất thời gian rồi.

“Niệm Niệm phạm quy.” Tư Lăng Cô Hồng nói.

Đường Niệm Niệm mím môi, trong đôi mắt tròn lạnh lợi mở to không ngừng dao động.

“Vừa rồi Niệm Niệm không biết ta đến đây lúc nào, cũng không có cảm giác được ta đứng không?”

“Phải.”

Giọng Tư Lăng Cô Hồng vẫn ôn nhu, nhưng lại không cho phép xen vào: “Về sau Niệm Niệm luyện được, ta ở cùng.”

“A?” Đường Niệm Niệm ngớ ra.

Tư Lăng Cô Hồng ôm chặt nàng, tay hơi hơi dùng sức, giống như tỏ rõ quyết tâm của hẩn. Nhẹ hôn cái trán tròn bóng của nàng, “Niệm Niệm, vừa rồi đã chứng minh có ta bên cạnh, nàng cũng không bị quấy rầy.”

Đường Niệm Niệm còn đang giật mình, pha lẫn một chút tâm tư lưu luyến thiên ma độc phát tán.

“Niệm Niệm.” Tư Lăng Cô Hồng đáy mắt bi thương, cúi đầu hỏi: “Nàng cứ như vậy không muốn ta ở cùng nàng?”

Đường Niệm Niệm theo phản xạ hơi mở miệng, rồi lại trầm mặc.

Sự yên tĩnh lan tràn giữa hai người, đôi mắt Tư Lăng Cô Hồng càng ngày càng âm đạm, thẳng khi đến tấm các của Mai Lâm, tự tay giúp Đường Niệm Niệm cởi giày rồi đặt nàng trên giường, sau đó cũng thuận thể nằm nghiêng xuống bên người nàng. Một tay nắm cả vòng eo Niệm Niệm, Tư Lăng Cô Hồng nhìn nàng khổ sở nói: “Niệm Niệm, ta vụng trộm ở cạnh, nàng cũng không phát hiện ra ta.”

“Ta sẽ không lại để nàng luyện được một mình nữa.” Tư Lăng Cô Hồng nhủ chặt mày, sâu trong đôi mắt là vẻ âm u âm đạm, giọng nói nhàn nhạt trầm thấp giống như đầm nước u huyền trong suốt thấy đáy, ngữ điệu tựa như bất kể cái gì cũng không thể xen ngang, lời nói thẳng thắn như rót vào lòng người: “Niệm Niệm, ta không muốn lừa nàng.”

—— Niệm Niệm, ta không muốn lừa nàng ——

Tìm Đường Niệm Niệm chợt đập mạnh, bùng tỉnh, nghi hoặc hỏi: “Ý của ngươi là ta sẽ không bị phạt?” Nàng vừa rồi sợ run cũng là vì vậy, vốn tưởng rằng lần này phạm quy sẽ bị phạt, lại không nghĩ đến hần chỉ nói muốn ở cùng mình?

Tur Lăng Cô Hồng giật mình chớp mắt một cái, sau đó cười khẽ, nhìn đôi mắt dịu dàng mang theo một tia ‘thật may mắn’ của Đường Niệm Niệm, đột nhiên nổi lên chút tâm tư muốn đùa, gật đầu, “Phải phạt.”

Ánh mắt Đường Niệm Niệm âm trầm không ít, bất quá cảm thấy như vậy mới là bình thường.

Tur Lăng Cô Hồng ôm nàng nói: “Phạt nàng hôm nay ngoan ngoãn nằm ở trong này nghỉ ngơi, thẳng đến khi thân thể khôi phục mới thôi.”

Này tính là trừng phạt gì? Đường Niệm Niệm chớp mắt mấy cái, trong lòng không khỏi cảm thấy ngọt mềm không nói nên lời, có chút khó tin nhìn thẳng vào đôi mắt chân thành tha thiết kia, nhẹ nhàng ní non: “Đây là hình phạt nhẹ nhất mà ta từng chịu qua.”

“Niệm Niệm, ngủ đi.” Giọng Tur Lăng Cô Hồng nhẹ nhàng chậm rãi, tựa như mặt trời trong ngày đông ấm áp, rõ ràng thanh khiết, hết lần này tới lần khác chảy vào đáy lòng, làm cho tinh thần người ta không không chế được thoải mái.

Đường Niệm Niệm vốn là bị hao hết được lực nên kiệt sức, nhưng vì an toàn của bản thân, nàng vẫn cố gắng chống đỡ đến giờ. Lúc này nghe được giọng nói che chở vô tận như thế, giống như bị thôi miên, mí mắt liên tục rũ xuống, chốc lát đã ngủ say. Theo thói quen vùi sâu vào trong ngực Tur Lăng Cô Hồng cọ cọ, tìm kiếm vị trí thoải mái nhất, nàng phát hiện trong tiềm thức mình đã quen có Tur Lăng Cô Hồng ôm ấp, càng thích hơi thở thanh khiết của hần vậy quanh.

Tur Lăng Cô Hồng nằm nghiêng, ngón tay như bạch ngọc nhẹ nhàng xuyên qua mái tóc nàng, chậm rãi khẽ vuốt, đôi mắt không chớp nhìn khuôn mặt ngủ điềm tĩnh của người trong ngực, vẻ mặt vừa nhu hòa lại hơi chút phức tạp.

“Niệm Niệm...” Cúi đầu, một tiếng kêu này bao hàm cảm xúc phức tạp vô tận.

Vừa rồi, Tur Lăng Cô Hồng thực sự sợ hãi. Hần sợ mình không thể khống chế cái tính chuyên quyền bá đạo kia, làm cho Đường Niệm Niệm bài xích hần, rời xa hần, hần không muốn nhìn thấy ánh mắt chán ghét của nàng, nhưng hần cũng không thể để nàng ở nơi mình không nhìn tới mà phát sinh sự tình ngoài ý muốn.

Nếu vừa rồi Đường Niệm Niệm thật sự bởi vì quyết định của hần mà tức giận, bài xích hần, thậm chí chán ghét hần, chỉ e hần cũng sẽ không thỏa hiệp, thậm chí sinh ra một ma niệm.

—— Bất kể thế nào cũng không để nàng rời đi, cho dù chết cũng không để nàng rời đi... ——

Tiếng ma niệm từng chút vang lên trong đầu, hợp với ngón tay nhẹ nhàng run run của hần.

Trong thiên hạ, mọi người chỉ biết rằng, Tur Lăng Cô Hồng là một người lãnh tâm vô tình, trong Tuyết Diên Sơn Trang, những người thường làm bạn bên người hần cũng chỉ biết hần thực ra là một người tùy tâm sở dục, tình cảm đơn thuần, nhưng phía sau khuôn mặt thanh dật tuyệt trần như trích tiên kia rốt cuộc nghĩ cái gì, tâm niệm cái gì, cho tới bây giờ chưa từng có ai hiểu được.

Song, chỉ có người nhìn hần từ nhỏ đến lớn như Chu Diệu Lang mới biết được một ít chuyện tình mà người khác không biết.

Tham muốn chiếm hữu của Tur Lăng Cô Hồng kỳ thật có thể nói là cố chấp, từ nhỏ đồ đạc của hần không thích bị người khác đụng chạm, cái này không chỉ bởi vì thân thể của hần đặc thù, mà thực tế là vì tính tình hần trời sinh đã như vậy.

Nhất là đối với những thứ hần thích, hần càng không cho bất kì kẻ nào chạm vào, khi còn nhỏ, hần từng nuôi thú cưng, mặc kệ là ăn uống hay tắm rửa, tất cả đều do hần tự thân làm, không cho bất kì ai đụng vào, có điều hậu quả có thể đoán trước được, cho dù hần vô cùng cẩn thận, thì con thú kia vẫn chưa đầy nửa tháng đã bị độc khí ăn mòn mà chết. Sau đó hần lại nuôi các loại thú cưng khác, nhưng không có con nào có thể sống sót, càng về sau, biểu tình trên mặt hần càng ngày càng ít, bên người cũng không có bất kì vật sống nào thân cận.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đùng Vội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Nghi Là Địa Phẩm

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Khi Chu Diệu Lang nhận được lệnh chạy tới liền nhìn thấy cảnh: trên giường, hai người còn mặc nguyên quần áo ôm nhau ngủ, nữ tử dung nhan điềm tĩnh xinh đẹp, nam tử cúi mắt nhìn, khỏe môi khẽ cong.

“Trang chủ.”

Để không đánh thức Đường Niệm Niệm, Tư Lăng Cô Hồng nhẹ nhàng nhích người, nâng cổ tay trắng muốt của nàng lên, thấy Đường Niệm Niệm vì động tác này có hơi nhíu mày, liền dùng tay kia mềm nhẹ vuốt vuốt mi nàng, nói nhỏ: “Không có việc gì, ngủ đi.”

Trán Đường Niệm Niệm nhờ hân vuốt ve mà thả lỏng, thần sắc trên mặt mềm xuống, ngay cả khóe môi cũng hơi cong lên lộ vẻ thích ý thoải mái.

Chu Diệu Lang vội vàng đi tới bắt mạch cho Đường Niệm Niệm, sau đó thở ra một hơi, hướng Tư Lăng Cô Hồng bẩm báo: “Chủ mẫu là do mệt nhọc quá độ, tinh lực suy kiệt dẫn đến thân thể vô lực, nhưng không đáng ngại.” Từ lúc bị triệu hồi ở Tương Lâu nàng liền hải hùng khiếp vía, sợ Đường Niệm Niệm xảy ra vấn đề nghiêm trọng gì, cho tới lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Nàng thật sự sợ hãi, nếu Đường Niệm Niệm xảy ra bất kì chuyện gì ngoài ý muốn, không biết Tư Lăng Cô Hồng sẽ làm ra điều gì, nàng có thể nhìn ra, trang chủ càng lúc càng yêu thích nàng ấy.

sau nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên trang chủ lộ ra sự yếu mềm khác biệt với một người như thế, huống chi người này còn không sợ độc thể của trang chủ.

“Bây giờ thuốc hạ sẽ phân phó bên dưới chuẩn bị thuốc.” Chu Diệu Lang nhẹ nhõm nói, xong lập tức lại nhỏ giọng tò mò hỏi: “Thứ cho thuốc hạ mạo muội, không biết chủ mẫu là vì sao mà thành như thế? Khụ! Như vậy thuốc hạ sẽ dễ dàng hết thuốc đúng bệnh hơn.” Nàng thật sự tò mò, ở trong Tuyệt Diên Sơn Trang, Đường Niệm Niệm còn có thể vì cái gì mà hao hết tinh lực?

“Luyện được.” Tư Lăng Cô Hồng âm trầm nói.

Sắc mặt Chu Diệu Lang vốn đang thoải mái chợt nghiêm túc lên, chần chờ một hồi, quả quyết mở miệng: “Liệu trang chủ có thể cho thuốc hạ xem qua đan dược chủ mẫu luyện thành một cái không?”

Vốn dĩ lúc nghe Đường Niệm Niệm nói muốn Lưu thị ăn được do chính mình luyện chế, nàng cũng không quá kinh ngạc. Dù sao Đường Niệm Niệm cũng là sinh ra tại một thế gia chuyên luyện dược – Đường Môn, cho dù thiên phú của nàng kém tới mức nào, thì cũng phải biết một chút luyện dược, không có gì lạ cả.

Nhưng dược hoàng phẩm bình thường đều chỉ cần tuân tự phối hợp phân lượng theo đúng phương thuốc là được, không tiêu hao bao nhiêu tinh lực, chỉ có đan dược trên Huyền phẩm mới cần dùng tâm để luyện, không thể sai một ly, không chỉ tiêu hao tinh lực mà còn cần cường giả trên Huyền phẩm chống đỡ.

Chu Diệu Lang thân là luyện dược sư Địa cấp, chỉ cần đôi câu liền xác định được, đan dược Đường Niệm Niệm luyện tuyệt đối trên Huyền phẩm, bằng không sẽ không thể có kết quả như vậy.

Trong lòng nàng tràn ngập kinh hãi. Có thể luyện dược là một chuyện, đan dược Hoàng phẩm bình thường chỉ cần biết phương thuốc, cho dù không có thiên phú, cứ học thuộc lòng, có đủ dược liệu thì ai cũng có thể làm được. Nhưng luyện đan dược trên Huyền phẩm thì không chỉ cần thiên phú tuyệt hảo, mà còn phải có thiên phú luyện võ, không chế tinh lực tốt, vì vậy, luyện dược sư trên Huyền phẩm rất ít nhưng địa vị rất cao.

Nàng chưa từng nghĩ Đường Niệm Niệm có thể luyện được đan dược Huyền phẩm, dù sao nàng cũng không có nguyên lực, đây là điều bọn họ đều biết, chỉ bằng điểm này đã đủ để đánh gãy phỏng đoán của mọi người.

Nhưng, nếu lời này từ miệng Tư Lăng Cô Hồng nói ra, thì nàng liền không có bất kỳ hoài nghi gì.

Tư Lăng Cô Hồng nhân nhật lướt mắt nhìn nàng một cái, ngón tay dò vào trong túi dưới lớp áo trước ngực của Đường Niệm Niệm, lấy ra mười viên đan dược tròn màu vàng nhạt, đưa cho Chu Diệu Lang, “Cất cho tốt.”

Chu Diệu Lang khóe miệng run run, không chút do dự đồ đan dược trong ngọc tráp tùy thân ra, lại bỏ đan dược của Đường Niệm Niệm vào, chỉ để lại một viên trong tay, tỉ mỉ xem xét.

Từ hình thái, màu sắc, dược hương đánh giá bậc phẩm, càng xem, vẻ khiếp sợ trong mắt càng dày.

Đan dược này tròn vo tròn nhẵn không có chút tí vết nào, ánh lên màu vàng nhạt tỏa ra lấp lánh, lại nói đến dược hương, chỉ cần hít vào một ngụm liền thấy cả người thư thái nhẹ nhàng, trên bề mặt còn hiện lên hoa văn hình hoa sen, giống như trời sinh ra đã vậy, điểm khác thường duy nhất chính là khi nhìn kĩ lại thấy hoa sen này như vật sống, vô cùng huyền diệu.

Chu Diệu Lang hít sâu một hơi, đáy mắt lại không thể nào giấu kín được vẻ kinh hi, đang định hô lên, thì bị Tư Lăng Cô Hồng liếc mắt một cái kìm lại. Nhìn Đường Niệm Niệm đang ngủ say, nàng biết điều nhỏ giọng: “Trang chủ, theo thuốc hạ thấy, đan dược chủ mẫu luyện chế đã gần chạm tới Thiên phẩm, phẩm cấp luyện đan sư của chủ mẫu cũng tuyệt đối cao hơn Địa Hầu của thuốc hạ, Địa Vương, không! Rất có thể là Địa Quân?”

Càng nói càng kinh sợ, càng nói càng hoài nghi. Chu Diệu Lang biết, một luyện dược sư cấp Địa Hầu trở lên địa vị cao bao nhiêu, có bao nhiêu cường giả muốn cầu hỗ trợ, nếu Đường Niệm Niệm thật sự có tu vi như vậy, chưa bàn tới thiên phú luyện dược của nàng, chỉ cần nói tới bản thân nàng tuyệt đối phải đạt đến nguyên lực Địa Cấp, nhưng nếu vậy thì tại sao nàng lại bị đối đãi như thế ở Đường Môn, chẳng những bị xem nhẹ, còn bị mẹ con Lưu thị bắt nạt, bị ép gả, ngẫm lại liền cảm thấy quý dị khó hiểu.

Song đan dược này lại không thể làm giả, nàng càng không hề hoài nghi lời nói của Tư Lăng Cô Hồng, đáp án duy nhất e là chỉ có mình Đường Niệm Niệm biết, bọn họ có đoán thế nào cũng không đoán được.

Chu Diệu Lang thu lại vẻ kinh nghi (kinh hãi + nghi hoặc) trong lòng, chân thành bội phục nói: “Khó trách mấy hôm nay hai nha đầu Liên Kiều và Mộc Hương cứ khen chủ mẫu lợi hại ở trước mặt thuộc hạ, có thể luyện ra đan dược như vậy, thì xử lý được phiền và chăm sóc thảo dược sao có thể không lợi hại chứ.”

Ngẩng đầu liền nhìn thấy Tư Lăng Cô Hồng tràn đầy cao hứng, bộ dáng kia thật giống như tất cả những điều Chu Diệu Lang sợ hãi thán phục đều là bình thường đối với hắn. Chu Diệu Lang cũng biết bản thân Tư Lăng Cô Hồng có bao nhiêu thành tựu to lớn, khiến bao nhiêu người bội phục khiếp sợ nhưng hắn đều không hề để ý, mặt không đổi sắc.

Xem ra trang chủ càng ngày càng để ý chủ mẫu.

“Cất đi.” Tư Lăng Cô Hồng liếc nhìn đan dược màu vàng trong tay nàng, “Đề lên bàn.”

Chu Diệu Lang cười cười nịnh nọt, chậm rãi thử dò hỏi, “Khụ! Trang chủ, cái này, đan dược này trước đây thuộc hạ chưa từng gặp qua, liệu có thể đề lại một viên cho thuộc hạ nghiên cứu không?”

Tư Lăng Cô Hồng liếc mắt một cái, không nói gì.

Sắc mặt Chu Diệu Lang nhất thời suy sụp, “Thuộc hạ đã hiểu.” Luyến tiếc cầm đan dược trong tay bỏ vào hộp ngọc rồi đặt lên trên bàn, trước khi đi còn yên lặng liếc qua Đường Niệm Niệm đang say ngủ, trong lòng nghĩ biện pháp: Trang chủ, tham muốn độc chiếm của ngài lớn như vậy à, ngay cả một viên đan dược chủ mẫu đích thân luyện chế cũng không cho! Ngài không cho, lần sau thuộc hạ liền trực tiếp xin chủ mẫu, xem ngài còn quản như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đừng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Người Thích Là Tốt Rồi

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Lúc Đường Niệm Niệm tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau, mở to mắt ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân trước mắt vài giây, chợt có chút cảm xúc kì lạ lan tràn trong lòng, chỉ thấy gương mặt trước mắt này làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Tư Lăng Cô Hồng vẫn như ngày thường giúp nàng rửa mặt chải đầu mặc quần áo, ôm nàng tới Mai Lâm dùng bữa, mãi đến khi thấy ánh mắt nàng sáng rõ mới nhẹ giọng hỏi: “Khá hơn rồi sao?”

“Dạ.” Nghi ngại một đêm, hơn nữa có Tư Lăng Cô Hồng tự mình chăm sóc, tinh lực đã sắp khôi phục hoàn toàn, dược lực cũng đang chậm rãi khôi phục, so với lúc trước càng thêm tinh thần.

Chu Diệu Lang bưng tới một chén dược thiện, ánh mắt dừng trên mặt Đường Niệm Niệm, vẻ kinh ngạc chợt lóe lên rồi biến mất, “Xem ra chủ mẫu khôi phục rất nhanh, chút điểm tâm Bạch Ngọc Tư Thể này của thuộc hạ sợ là không có bao nhiêu tác dụng rồi.” Bằng kinh nghiệm nhiều năm của nàng, chỉ cần nhìn thần sắc của Đường Niệm Niệm liền biết được nàng đã khôi phục tốt.

Đường Niệm Niệm nghi hoặc liếc nhìn dược thiện trong tay nàng, “Không cho ta ăn?”

Chu Diệu Lang liền nói: “Đương nhiên không phải. Thuộc hạ vốn là thấy chủ mẫu luyện dược hao hết sức lực, thân thể yếu đi, nên đặc biệt làm dược thiện này cho chủ mẫu bồi bổ, chẳng qua theo như thiên phú dị bẩm của chủ mẫu, sau một đêm nghỉ ngơi cũng đã khôi phục như lúc đầu. Dược thiện này nếu chủ mẫu thích, muốn ăn bao nhiêu cũng được!”

Đường Niệm Niệm đột nhiên sâu sắc cảm thấy người này hình như đối với mình nhiệt tình hơn nhiều so với trước kia, nhất thời không nói gì.

Tư Lăng Cô Hồng tự tay nhận bát sứ, dùng muỗng múc một miếng đút tới miệng Đường Niệm Niệm, đem lực chú ý của nàng từ trên người Chu Diệu Lang kéo trở về, “Niệm Niệm, ăn.”

Đường Niệm Niệm cũng không cự tuyệt, một ngụm nuốt xuống. Hương vị lạnh lạnh tinh tế, mang theo dược hương thanh mát, nồng đậm dược khí. Hai mắt hơi híp lại, thích thú nói: “Ăn ngon.”

Chu Diệu Lang nghe thấy lập tức cười lên, phải nói về mặt này của chủ mẫu thật sự là vừa đáng yêu vừa mê người a! Nhưng ngay sau đó nàng cảm giác được một cái liếc xéo phóng tới, lập tức thu lại ý cười trên mặt, đáy lòng cũng co quắp: Trang chủ, tham muốn độc chiếm của người đúng là càng ngày càng mạnh, như vậy rất dọa người đó nha! Phải biết là, vì để công dụng thuốc không bị giảm bớt, mà hương vị vẫn ngon, thuộc hạ đã phải tốn rất nhiều sức lực, nhận một câu khích lệ có mất mát gì đâu chứ!

Ăn xong, đến buổi trưa, Đường Niệm Niệm mới giật mình nhớ lại, tối qua khi nàng luyện dược xong hình như có người ôm nàng, hắn đã nhìn thấy rõ ràng, Lục Lục cũng bị nhìn thấy. Nàng không biết thế giới này rốt cuộc có tồn tại linh bảo huyền diệu như vậy hay không, nếu như không có, vậy tại sao

người này một câu cũng không hỏi?

Còn có... đan dược nàng luyện được hôm qua đâu?

Đường Niệm Niệm cúi đầu, phát hiện quần áo trên người mình đã không phải bộ mình mặc hôm qua.

Dường như nhìn ra nghi hoặc của nàng, Tư Lăng Cô Hồng đưa tay ra trước mặt nàng, trên bàn tay là một cái hộp bạch ngọc nhỏ tinh tế, “Đan dược nàng luyện hôm qua.”

“À?” Đường Niệm Niệm vui vẻ, đây chính là đan dược nàng lần đầu tiên luyện thành. Nhưng nàng cũng không có đưa tay nhận lấy, quay đầu hỏi: “Cho ta?”

“Vốn là của nàng.” Tư Lăng Cô Hồng khẽ mỉm cười.

Đường Niệm Niệm thấy hẳn thật sự không có ý muốn tra hỏi, mới yên tâm nhận cái hộp, vừa mở ra nhìn, đập vào mắt là mùi thuốc thoang thoang làm người ta thoải mái, tỉ mỉ xem một chút liền phát hiện từng viên đan dược tròn xoe đều ánh lên một vàng sáng nhàn nhạt, chính là biểu hiện thành phẩm.

Mặt Đường Niệm Niệm sáng lên, đây là Tẩy Tủy Đan có cho thêm Bích Châu Nguyệt Hoa, sau này liền gọi là Bích Hoa Tẩy Tủy Đan.

Chu Diệu Lang nhân cơ hội này tiến lên cung kính hỏi: “Thứ cho thuộc hạ ngu dốt, chưa từng gặp qua đan dược như thể này, không biết chủ mẫu có thể giải thích một chút hay không?”

Đường Niệm Niệm trái lại nhìn về phía Tư Lăng Cô Hồng, “Đây là Bích Hoa Tẩy Tủy Đan, ăn vào có thể gột rửa cơ thể, làm người ta thay da đổi thịt, thoát khỏi cơ thể phàm nhân mà đạt tới tiên thiên chi thể, bình ôn tăng 60 năm nguyên lực.”

Tuy còn chưa tự mình thử qua, nhưng chỉ bằng tri thức trong Bích Tuyền Quyết cùng sự dung hợp của Lục Lục, đã làm cho nàng có đủ tự tin này.

“Hít—!” Chu Diệu Lang hít một ngụm khí lạnh, không nhịn được thất kinh hỏi: “Chủ mẫu nói tiên thiên chi thể, tức là nói tới thể chất thiên kiều, trời sinh kinh mạch thông suốt, cùng nguyên khí thiên địa phù hợp vô cùng?”

Đường Niệm Niệm nghĩ nghĩ, cái gọi là nguyên khí ở nơi này cũng không khác linh lực lắm, chẳng qua phương thức hấp thu khác nhau, “Có thể nói như vậy, không chỉ là kinh mạch, tạp chất trong máu thịt và xương cũng đều bị tẩy hết, dĩ nhiên sẽ hòa hợp hơn nhiều với nguyên khí thiên địa.”

“... Nói cách khác, cho dù là phế vật chỉ cần ăn đan dược này là có thể trở thành một người có thể chất thiên kiều?” Chu Diệu Lang cả kinh hỏi.

Đường Niệm Niệm không rõ thiên kiều ở thể giới này rốt cuộc có ý gì, chỉ đành đem một viên đan dược đưa cho nàng, “Người thử xem liền rõ.”

Đường Niệm Niệm làm như vậy, ở trong mắt Chu Diệu Lang chính là tự tin tuyệt đối, huống chi nàng vẫn đang muốn nghiên cứu đan dược này, ban đầu vốn định tìm một cơ hội xin Đường Niệm Niệm một viên, nhưng bây giờ lại tự động đưa ra như vậy. Trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mừng thầm, len lén liếc Tư Lăng Cô Hồng một cái, rồi đưa tay cất ngay đan dược nhét vào tay áo.

“Khụ, lời nói của chủ mẫu thuộc hạ đương nhiên tin tưởng.” Chu Diệu Lang được tiện nghi còn khoe mẽ.

“... Nha.” Đường Niệm Niệm yên lặng nhìn cổ tay áo của nàng, tin tưởng chính là không cần thử, vậy tại sao không trả đan dược lại cho ta?

Chu Diệu Lang rất nhanh phát hiện Tư Lăng Cô Hồng cũng nhìn lại, vội vàng siết chặt cổ tay áo, ha ha cười, “Nếu thân thể chủ mẫu đã không còn đáng ngại, vậy thuộc hạ không quấy rầy thời gian của trang chủ và chủ mẫu nữa, thuộc hạ cáo lui.” Đào mắt liền thi triển khinh công biến mất khỏi Mai Lâm.

Đường Niệm Niệm im lặng vài giây, quay đầu nhìn Tư Lăng Cô Hồng hỏi: “Nàng không tính trả lại cho ta đúng không?”

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Ta đi lấy về cho nàng.”

Đường Niệm Niệm lắc đầu, “Quên đi.” Xem như là tiền dược thiện nàng inh hàng ngày vậy. Nàng rất mang thù, nhưng ở trong phạm vi có thể, nàng cũng sẽ báo đáp nhân tình, đương nhiên là trong khả năng của nàng.

Chợt Đường Niệm Niệm lấy một viên đan dược trong hộp ngọc ra, đưa cho Tư Lăng Cô Hồng.

“Cho ta?” đáy mắt Tư Lăng Cô Hồng ánh lên vẻ vui sướng.

“Ừ.” Đường Niệm Niệm nghĩ mình cũng nên lấy lòng người dưới cùng một mái hiên, mặc dù cấp trên chưa nói, nhưng nếu đã bị hắt hủi nhìn trộm, dùng cũng dùng được thảo của hắn, cho hắn một viên là đương nhiên.

Tư Lăng Cô Hồng đưa tay nhận lấy, tươi cười, “Đây là món quà đầu tiên Niệm Niệm tặng ta.”

Tư Lăng Cô Hồng rất ít khi cười, khi ở cạnh Đường Niệm Niệm đa số đều là cười nhẹ, nên khi hắn thực sự cười, mặt giãn ra vui vẻ, lộ răng trắng, mắt cong cong, như băng tuyết nhẹ tan, ánh trắng ngưng tụ, tuần mỹ tuyệt luân, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Đường Niệm Niệm bình tĩnh nhìn, chợt phát hiện mình càng ngày càng thích thân thể xinh đẹp này, nhất là khi nhìn nụ cười này càng thích, có một loại suy

nghĩ muốn đưa nốt năm viên đan dược còn lại để đổi lấy nụ cười của hắn. (TNN: chị đại trai quá ==)

Nàng thích những thứ xinh đẹp, hơn nữa càng thích thân thể xinh đẹp, bởi vì đó là thứ nàng chưa từng có, chính bởi vì không có, nên càng muốn có được, càng thêm yêu thích, đáng tiếc những thân thể xinh đẹp ở kiếp trước khi nhìn thấy nàng đều lộ ra vẻ chán ghét vứt bỏ.

(TNN: ‘thân thể’ ở đây nguyên văn là ‘túi da’, tức là cái xác nhưng nghe hơi thô tục nên ta không đưa vào, theo ý chị ấy có thể hiểu là đáng vẻ bên ngoài, bao gồm body, da và khuôn mặt == người mà chị ý coi như vật thể di động vậy đó ==)

Đường Niệm Niệm tiếc nuối thờ dài, nàng biết cho dù nàng thích cũng không chiếm được, nàng đánh không lại người này, hiện tại tính mạng cùng tự do còn bị nắm giữ trong tay hắn, nói chỉ đến việc chiếm hữu hắn đây?

“Niệm Niệm?” Tư Lăng Cô Hồng nhận thấy cảm xúc của nàng, ngừng lại, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ Niệm Niệm không nở tặng cho ta?”

Nhìn thấy vẻ âm trầm trong mắt hắn, Đường Niệm Niệm tùy tâm nói: “Không tiếc! Ngươi vui là tốt rồi.”

Tư Lăng Cô Hồng ngẩn ra, sau đó vui sướng trên mặt càng thêm nồng đậm, ánh mắt nhìn nàng cũng càng mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đùng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Giải Quyết Lưu Thị

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Một hôm Chu Diệu Lang đột nhiên nhắc Đường Niệm Niệm về Lưu thị trong địa lao, Đường Niệm Niệm lúc này mới giật mình nhớ ra còn có một người đang chờ độc dược của mình.

Gần đây nàng vẫn luôn chìm đắm trong chương Bích Lạc Linh Dược (1), hơn nữa có thiên ma độc từ trên người Tư Lăng Cô Hồng cho nàng hấp thu, Lục Lục cũng không đòi độc dược nữa, dù sao đã có kịch độc thể gian, hấp thu mấy loại độc khác hoàn toàn là dư thừa.

(1) còn ai nhớ về nội dung Bích Tuyền Quyết được giới thiệu ở chương 6 k? Trong Bích Tuyền Quyết chia làm 3 chương tu luyện: Thánh Thiên Dược Thể, Bích Lạc Linh Dược, và Hoàng Huyền Tu Độc ^^

“Mấy ngày nay Lưu thị luôn muốn tìm cái chết, mặc dù bảo toàn được tính mạng của nàng ta, nhưng tinh lực càng ngày càng yếu đi.” Chu Diệu Lang bình tĩnh lo nghĩ thay Đường Niệm Niệm: “Cứ tiếp tục như vậy, thuộc hạ sợ là Lưu thị sẽ không cầm cự được tới lúc dùng độc dược của chủ mẫu.”

Mất đi tứ chi, Chu Diệu Lang có thể bảo toàn tính mạng nàng ta, nhưng nếu nàng ta cứ một lòng muốn chết, thì phương diện tinh thần sẽ không có cách nào khống chế.

Đường Niệm Niệm suy tư, sắc mặt có chút hoảng hốt, “Ừ, ta hôm nay liền luyện.”

“Niệm Niệm?” Tư Lăng Cô Hồng nhạy cảm phát hiện.

Đường Niệm Niệm nhìn hắn một cái, gật gù đầu, “Ta biết, ngươi ở cạnh.”

Tư Lăng Cô Hồng hơi hơi có chút cảm giác thất bại, song thấy sắc mặt nàng đã khôi phục như thường, nên cũng không hỏi nhiều.

Trên mặt Chu Diệu Lang lộ vẻ chờ mong, mở miệng lấy lòng: “Bẩm chủ mẫu, thuộc hạ thân là luyện dược sư Địa sư, tuy rằng không thể đánh đồng với chủ mẫu, nhưng cũng có thể giúp ngài phần nào, liệu chủ mẫu có thể cho phép thuộc hạ đi theo quan sát để học hỏi hay không?”

Bích Hoa Tây Tuyền Đan mà Đường Niệm Niệm đưa hôm đó, nàng đã nghiền cứu mấy ngày, tuy rằng thông qua điều tra cùng tinh tế xem xét đã hiểu được đại khái thành phần thảo dược, nhưng nàng hoàn toàn không biết cách luyện chế thế nào. Về phần công dụng, nàng có mùi một ít bột thuốc cho hải tử ăn, tác dụng đúng như Đường Niệm Niệm nói, thậm chí còn mạnh hơn. Điều này khiến nàng cùng Tứ phương các chủ vô cùng chấn động, đồng thời có chút ưu tư trong lòng.

Có đan dược như vậy, thì đám người phải cực khổ tu luyện mới được đến địa vị ngày hôm nay như bọn họ làm sao chịu nổi?

Nhưng bọn họ lại không biết, Tây Tuyền Đan tuy có thể thay đổi thể chất con người, nhưng lại không cách nào tăng lên ngộ tính của người đó. Thể chất có thể dùng ngoại vật để nâng cao, nhưng ngộ tính lại là bẩm sinh, cần tự mình lĩnh ngộ mới được. Chỉ bằng bọn họ dựa vào năng lực của bản thân từng chút thăng tiến cho đến bây giờ, người khác làm sao có thể so sánh.

Có lần thí nghiệm này, Chu Diệu Lang đã thực tâm bồi phục Đường Niệm Niệm, mười sáu tuổi đã là luyện dược sư cấp Địa Hầu, hoặc Địa Vương, đây tuyệt đối là thiên kiêu trong thiên kiêu ngàn năm khó gặp.

“Ta không cần trợ thủ.” Đường Niệm Niệm bật thốt lên, sau đó chợt nghĩ đến cái gì, nàng nhìn nhìn Tư Lăng Cô Hồng. Chẳng lẽ đây là do người này cố ý an bài? Lần trước để Chu Diệu Lang dò hỏi công dụng đan dược, lần này lại để nàng ấy tới quan sát quá trình luyện chế, sau đó từ đó dò hỏi?

Chu Diệu Lang không khỏi lộ ra vẻ mặt như đưa đám, nhưng cũng không tiếp tục cưỡng cầu. Nàng chẳng qua chỉ là ôm một tia hy vọng mà thôi, dù sao bản thân cũng là luyện dược sư, nàng vô cùng rõ ràng quy củ trong giới luyện dược, quan sát người ta luyện dược chẳng khác nào quan sát võ kỹ của người luyện võ, lén học trộm, bị mọi người khinh thường.

Giây sau, nàng chợt nghe thấy Đường Niệm Niệm nói: “Người muốn nhìn thì cứ nhìn.”

Chu Diệu Lang ngẩn ra, một hồi mới phản ứng lại, đây là Đường Niệm Niệm nói với mình, vẻ mặt tức khắc biến đổi, vui mừng chỉ sợ Đường Niệm Niệm đổi ý, vội vàng nói: “Tạ chủ mẫu, thuộc hạ nhất định sẽ không tạo thêm phiền toái cho chủ mẫu.”

Tư Lăng Cô Hồng liếc nàng một cái, ở trong lòng hần, thực ra rất không nguyện ý để bộ dáng kinh hồng tiên tử phiền vũ khi luyện dược của Đường Niệm Niệm bị người khác nhìn thấy.

Chỉ là nếu Đường Niệm Niệm chính miệng đáp ứng, hần cũng không muốn làm trái ý nàng. Cái liếc mắt này, chính là bảo Chu Diệu Lang biết điều cự tuyệt.

Chu Diệu Lang vô si hướng Tư Lăng Cô Hồng cười cười, sau đó cúi đầu mắt nhìn đi chỗ khác. Nàng cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không thấy.

So với luyện thánh dược cứu người, Đường Niệm Niệm càng am hiểu độc dược hơn. Trong Tuyết Diên sơn trang đã có sẵn các loại thảo dược trân quý, linh thủy hỗ trợ, Đường Niệm Niệm đảo mắt đã nghĩ ra mình nên luyện loại độc gì.

Lưu thị cho nàng ăn Tục Hồn đan, không chỉ hại tính mạng của nàng, còn có thể tổn hại đến linh hồn, nên độc báo đáp Lưu thị tuyệt đối không thể kém hơn.

Tư Lăng Cô Hồng tự mình ôm nàng tới Băng Hiệp Cốc, Chu Diệu Lang hỏi thăm thảo dược Đường Niệm Niệm cần dùng rồi đi trước lấy, không tới một lát liền trở về Băng Hiệp Cốc. Vừa vào Băng Hiệp Cốc, liếc mắt một cái đã thấy hai người đứng trong tuyết cảnh băng tuyết, trong mắt nàng không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi than.

Băng Hiệp Cốc là một trong những cấm địa của Tuyết Diên Sơn Trang, cho tới bây giờ Chu Diệu Lang cũng chỉ được tới một lần, đây là lần thứ hai, mặc kệ cách nhau bao lâu, vẫn không khỏi sợ hãi ca thần cảnh đẹp trong đó, huống chi lúc này hai người đứng ở kia lại là rồng phượng trong biển người, thiên tư tuyệt sắc.

“Chủ mẫu, có cần thuộc hạ giải thuốc?” Chu Diệu Lang đem từng loại dược liệu xếp trên dược đài bạch ngọc dược, từ khi Đường Niệm Niệm quyết định chọn nơi này làm phòng luyện dược, dụng cụ cần dùng cũng được chuẩn bị một bộ ở đây.

Đường Niệm Niệm lắc đầu, Tư Lăng Cô Hồng lúc này cũng tự giác buông tay, yên lặng đứng một bên, hơi thở như ẩn vào trời đất, làm cho người ta không thể nào phát hiện.

Chu Diệu Lang không làm được như hần, nhưng cũng biết điều đứng xa xa, đề nhỏ hô hấp.

Đường Niệm Niệm lần này không gọi Lục Lục hiện thân, chỉ dùng linh thức khống chế, dược thảo tự động bay lên, vỡ vụn thành bụi phấn, sau đó dung hợp, lại thấy hai tay Đường Niệm Niệm được hào quang màu xanh nhạt bao quanh, trong không trung thi triển một bộ chương pháp luyện dược, nhất cử nhất động đều phiêu dật xuất trần, làm người ta vui vẻ thoải mái.

Luyện dược vốn là một quá trình nhàm chán, tiêu hao tinh lực, tâm trí, thể nhưng ở trên người Đường Niệm Niệm lại không nhìn thấy chút khô khan nào. Chu Diệu Lang từ lúc dược liệu bay lên đã khiếp sợ mở to hai mắt, sau nhìn thấy cách Đường Niệm Niệm luyện dược, thì tinh thần lại càng không xao lãng được một ly.

Đây làm sao giống luyện dược, rõ ràng chính là tiên tử bay múa, mỗi một bước đều như mang theo ma lực thấm sâu vào lòng người, tim cũng đập theo từng động tác của đôi phương, ánh mắt tâm trí không thể rời khỏi.

Thẳng đến Đường Niệm Niệm yên lặng, vung tay áo lên, bột phấn kia ngưng tụ giữa không trung rồi bay trở lại tay nàng, quay đầu nhìn hai người.

Tư Lăng Cô Hồng bế nàng lên, “Xong rồi?”

“Đã xong.” Ánh mắt Đường Niệm Niệm khẽ chớp.

Lúc này Tư Lăng Cô Hồng liền ôm nàng ra khỏi Băng Hiệp Cốc. Chu Diệu Lang vội vàng đi theo sau, trong đầu tràn đầy khiếp sợ cùng nghi vấn muốn làm rõ. Trực tiếp khống chế dược thảo??? Vậy cần bao nhiêu nguyên lực tinh diệu mới có thể? Luyện dược nhưng lại không cần đỉnh? Phải cần bao nhiêu nguyên lực tinh diệu để khống chế? Còn có thủ pháp luyện dược kia, từ nhỏ đến giờ nàng chưa từng thấy qua kỹ xảo luyện dược nào cảnh đẹp ý vui đến vậy!

Trang chủ! Ngài làm ơn mở kim khẩu hỏi một chút, đừng khiến tâm linh thuộc hạ bị dày vò a! Chu Diệu Lang oán niệm nhìn Tư Lăng Cô Hồng, thấy thế nào cũng biết nói hần không định hỏi.

Lưu thị khi bị người nâng ra khỏi nhà lao đã được làm tỉnh lại, đợi đến khi trông thấy Đường Niệm Niệm và Tư Lăng cô Hồng ngồi trên cùng một cái ghế, bà ta cũng không kinh ngạc, nhưng sâu trong ánh mắt vô thần lại bắt đầu nổi lên oán hận, khăn khăn cười: “A, ha ha, rốt cuộc muốn ra tay rồi? Phu nhân ta đây sắp đợi tới hết kiên nhẫn rồi đây.”

“Vẫn còn phải đợi.” Đường Niệm Niệm nhẹ nhàng nói.

Lưu thị ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lại đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng của Đường Niệm Niệm, tình như mặt nước lặng, lạnh lẽo tê buốt, khiến người ta lông tóc dựng đứng.

Đường Niệm Niệm mở miệng nhẹ nói, “Tục Hồn đan không chỉ lấy tính mạng, mà tác dụng chủ yếu là cắn nuốt hồn phách.” Vừa nói vừa lật tay, viên được phần màu trắng trong tay nàng lấp lánh tỏa sáng, làm nổi bật lên khuôn mặt tinh xảo như tuyết khắc thành của nàng, như mộng như ảo, “Đây là Phệ Hồn đan ta luyện chế, tác dụng cũng giống Tục hồn đan, nhưng nó cắn nuốt hồn phách từ từ trong bảy ngày, ngày đầu tiên thân thể sẽ có cảm giác như ngàn vạn con kiến cắn, năm ngày sau thân thể sẽ bị vạn quỷ cắn nuốt, tai nghe thấy hàng vạn tà linh gào thét, mắt thấy hàng vạn yêu quái vây quanh, mùi ngửi mùi hôi thối của hàng vạn xương cốt, lưỡi nếm được vị của hàng vạn huyết nhục thối rữa, cuối cùng năm giác quan tê liệt, hồn phách tan nát mà chết.”

Nàng khẩu khí vẫn nhàn nhạt, bình tĩnh không chút gợn sóng, nhưng sắc mặt Lưu thị đã sớm trắng bệch vạn vẹo, Chu Diệu Lang thì không khỏi run rẩy.

“Nha, còn có một chuyện quên chưa nói.” Đường Niệm Niệm giật mình như nhớ tới cái gì, đầu phối hợp gật gật, mang theo ý cười nhợt nhạt, “Trong bảy ngày năm giác quan của ngươi sẽ rất sâu sắc nhạy bén, nhưng toàn thân lại vô lực, không qua hết bảy ngày, khẳng định sẽ không chết.”

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chân Tướng

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“... Yêu... Yêu quái...”

Trong mắt Lưu thị lộ ra nông đậm sợ hãi và tuyệt vọng, cừ hận như nhuộm máu, môi trắng bệch run run, tiếng chửi rủa đứt quãng truyền ra.

Bất chợt ngừng lại, mục mạnh mẽ trợn to mắt đầy tơ máu, lớn tiếng gào thét: “Ta cho dù có chết, biến thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ta muốn thành lệ quỷ rĩa thịt ngươi, uống máu ngươi, ta muốn ngươi không chết được từ tế——!”

Đường Niệm Niệm chớp mắt mấy cái, giọng nói mang theo nghi hoặc, “Ngươi không nghe rõ lời nói ta vừa nói sao?”

Sắc mặt Lưu thị hơi biến, há mồm định nói cái gì đó, song thanh âm phát ra lại trở thành tiếng rên rỉ thống khổ, sau đó càng lúc càng lớn, trở thành tiếng gào thét.

Đan phần màu bạc trong tay Đường Niệm Niệm không biết đã biến mất từ khi nào, nàng yên lặng thu hồi bàn tay trắng tuyết, an tĩnh nhìn Lưu thị bắt đầu chịu nỗi đau vạn kiến cắn thân, “Bảy ngày sau ngươi sẽ hồn phi phách tán, không có khả năng trở thành quỷ.”

“A —— a a a!” Lưu thị tay chân không còn, căn bản không có cách nào để giảm bớt nỗi đau tra tấn trên thân thể, nhưng cho dù mục còn đủ tay chân, thì công dụng của Phệ Hồn đan cũng sẽ khiến mục cả người vô lực, chỉ có thể không ngủ không nghỉ đón nhận thống khổ.

“Ngươi... Ngươi...” Lúc này ánh mắt tràn ngập thống khổ của Lưu thị nhìn chằm chằm Đường Niệm Niệm, giọng nói khàn khàn như người lạc trong sa mạc mấy ngày không uống nước, nói: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Muốn sống không thể, muốn chết cũng không xong, bị loại tra tấn này, Lưu thị hiểu được bản thân đã không còn hy vọng sống, hướng chỉ với bộ dáng phé nhân bây giờ, mục cũng không muốn tiếp tục sống sót, cảm cực cho tới hôm nay rốt cục lại nhìn thấy một bộ mặt này của Đường Niệm Niệm, nghi ngờ trong lòng mục càng lúc càng lớn hơn.

Đường Niệm Niệm coi như cũng là mục nhìn từ nhỏ tới lớn, tính tình nàng thế nào, mục là người rõ nhất. Người này, từ ngày xuất giá cho tới bây giờ mục chỉ gặp qua ba lần, mỗi lần gặp thì cảm giác kì lạ càng lớn hơn lần trước. Nàng căn bản là không có khả năng là Đường Niệm Niệm, trừ bỏ khuôn mặt ra, từng điểm từng điểm đều khác hoàn toàn với Niệm Niệm lúc trước.

Một người cho dù trải qua khó khăn sinh tử cũng không thể thay đổi nhiều như vậy, ánh mắt chết lặng, thủ đoạn ngoan tuyệt, lời nói lạnh lùng vô tình, Niệm Niệm không có khả năng làm được như vậy.

Người này, căn bản không phải Đường Niệm Niệm!

Lưu thị đột nhiên có một ý nghĩ quỷ dị, chẳng lẽ Đường Niệm Niệm đi một vòng quỷ môn quan, bị yêu quái nhập vào rồi!

Không thể không nói, ý tưởng đột phát của Lưu thị trong lúc cầu sinh vô vọng này, lại chính là chân tướng.

“Ta rốt cuộc là ai?” Đường Niệm Niệm lặp lại một lần, ánh mắt vốn tĩnh lặng vô tình đột nhiên sáng lấp lánh, nồng đậm vui vẻ, sáng ngời khiến chung quanh âm đạm thất sắc, “Đường Niệm Niệm, ta là Đường Niệm Niệm.”

Từ nay nàng đã không còn là công cụ không mặt mũi, không tên họ, không người quan tâm nữa, nàng đã là một con người thực sự, một người được người ta hỏi tên, được người ta quan tâm.

Bị ngữ khí kiên quyết khẳng định của Đường Niệm Niệm làm cho đứng hình, một lòng hoài nghi và phù quyết của Lưu thị không cách nào phun ra khỏi cổ, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được. Làm sao có thể, nàng ta làm sao có thể là Đường Niệm Niệm, không thể nào——!

Nhưng ngay sau đó, một trận tra tấn mạnh mẽ ập tới làm mọi căn bản lực bất tòng tâm suy nghĩ vấn đề này, chỉ có thể liên tục quẩn quại trên mặt đất, run rẩy tới không thể nhúc nhích.

Đám người lại mang Lưu thị trở lại nhà tù, Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm không có chút biến hóa nào trở về Mai Lâm, chỉ có Chu Diệu Lang theo phía sau là sắc mặt hơi căng thẳng, sống mắt thỉnh thoảng lay động, phức tạp nhìn hai người như hình với bóng phía trước.

Khi dùng bữa, ánh mắt Chu Diệu Lang vẫn không rời khỏi Đường Niệm Niệm, phát hiện Đường Niệm Niệm từ đầu tới cuối đều không hề thay đổi, giống như một màn tra tấn Lưu thị vừa rồi chưa từng phát sinh, chẳng qua chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Đường Niệm Niệm há miệng nuốt một ngụm canh Tư Lăng Cô Hồng dứt tới, mí mắt nâng lên rồi hạ xuống, sau đó nhìn Chu Diệu Lang đứng đối diện, “Người nhìn ta từ này đến giờ.”

Tư Lăng Cô Hồng bỏ thìa xuống, liếc Chu Diệu Lang một cái.

Chu Diệu Lang cắn cắn môi, chống lại ánh mắt của Tư Lăng Cô Hồng, cúi đầu xin lỗi nói: “Thỉnh chủ mẫu thứ tội, thuộc hạ chẳng qua là có một chuyện không rõ.”

Đường Niệm Niệm nhìn qua Tư Lăng Cô Hồng một cái, gật gật đầu, “Hỏi đi.”

Chu Diệu Lang nói: “Chủ mẫu có cảm thấy trừng phạt Lưu thị như vậy là nặng quá mức hay không?” Lúc nói chuyện, nàng ngẩng đầu, đôi mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Đường Niệm Niệm.

Đây không phải nàng thiện tâm, mạng người chết trong tay nàng tuyệt đối không ít, giết người đối với người của Tuyết Diên Sơn Trang mà nói cũng không phải chuyện lớn gì, dù sao thế giới này vốn là cường giả vi tôn. Chẳng qua lời nói và hành động vừa rồi của Đường Niệm Niệm quá mức độc ác, nàng không hy vọng nữ tử bên cạnh Tư Lăng Cô Hồng lại là một người tâm tư ác độc, biến thái tới mức lấy việc hành hạ người khác làm niềm vui.

“Nặng?” Đường Niệm Niệm bình tĩnh hỏi lại.

Chu Diệu Lang phát hiện ánh mắt nàng trong suốt tinh mịch, yên tĩnh không chút sóng, không nhìn ra chút hưng phấn điên cuồng nào, nhìn sao cũng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi thủ đoạn ngoan tuyệt vừa rồi của nàng.

Chu Diệu Lang đột nhiên cảm thấy một sự quen thuộc đến quý dị, cảm giác từ Đường Niệm Niệm mang đến rất giống người nào đó, cho dù biểu cảm khác nhau, nhưng bản chất là như nhau.

Trong lúc Chu Diệu Lang còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, thì Đường Niệm Niệm mở miệng, thế nhưng nghi hoặc hỏi: “Nàng làm hại ta một phần, ta trả lại mười phần có cái gì không đúng sao?”

Đường Niệm Niệm hỏi: “Huống chi, ta còn mạnh hơn nàng, không phải sao?”

Chu Diệu Lang khước miệng co quắp, không nói gì gật đầu lui xuống một bước. Nàng rốt cục nghĩ ra Đường Niệm Niệm giống ai rồi, còn không phải giống trang chủ nhà mình sao? Lúc giết người căn bản không hề có cảm giác tội lỗi cùng sát tâm nào, sau khi giết người càng không lưu lại một điểm dấu vết trong lòng, trên người cũng không có sát ý.

Nàng xác định, Đường Niệm Niệm không phải biến thái, tâm lý cũng không bị vặn vẹo, ngược lại rất xứng đôi với trang chủ nhà mình, quả thật là vô cùng xứng đôi!

Đường Niệm Niệm thấy nàng không còn nghi vấn gì nữa, liền tiếp tục phối hợp ăn đồ ăn Tư Lăng Cô Hồng dứt cho. Nói đi nói lại, thói quen thật sự là một thứ kỳ quái đáng sợ, mấy ngày nay, Đường Niệm Niệm đã hoàn toàn quen được Tư Lăng Cô Hồng cẩn thận hầu hạ, tư tưởng cũng chuyển biến hoàn toàn bất đồng, từ ‘thức thời mới là trang tuần kiệt’ ban đầu, bây giờ đã đổi thành có thể rảnh tay liền rảnh tay.

Sau khi ăn xong, Chu Diệu Lang lại nghĩ tới một việc khác, nhện không được nhện nọt hỏi Đường Niệm Niệm: “À, ha ha, chủ mẫu, ngài hạ được Lưu thị lúc nào vậy? Thuộc hạ hoàn toàn không có phát giác a!”

Ánh mắt Đường Niệm Niệm chột lóe, lúc nàng hạ được khẳng định Tư Lăng Cô Hồng cũng phát hiện, vậy vấn đề này là vấn đề của chính Chu Diệu Lang, Đường Niệm Niệm vô cùng thực tế, bởi vì câu hỏi không liên quan đến đại boss, nên chỉ tùy tiện “ừ” một tiếng. (TNN: ha ha)

Chu Diệu Lang tức khắc mặt trắng như quả cà —— ừ xừ.

Trong lòng lặng lẽ nói: Chủ mẫu quả nhiên rất mang thù, nhất định là do lúc này mình vô lễ, cho nên thái độ chủ mẫu lập tức đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thời Gian Trôi Qua

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Hur Tuyết Sơn không có bốn mùa, hàng năm tuyết trắng bay trong gió, trắng xóa vô biên vô hạn khó thấy được sinh vật sống. Những người sinh sống ở đây nếu không phải đặc biệt chú ý, thì ngay cả qua thời gian cũng không thể xác định.

Từ bên ngoài nhìn vào, Tuyết Diên Sơn Trang ẩn trên Hur Tuyết Sơn giống như một thế ngoại đào nguyên, nhân gian tiên cảnh trong truyền thuyết. Cách biệt, mặc kệ bên ngoài biến hóa thế nào, Hur Tuyết Sơn vẫn như ban đầu. Từng có tin đồn nói, nếu ở Tuyết Diên Sơn Trang, có thể thực sự cảm nhận được, sống trên núi trong chớp mắt đã bằng ở dưới đất vài năm. Có thể nói ở Tuyết Diên Sơn Trang khó cảm giác được thời gian trôi qua, đợi tới khi hoàn hồn, ra khỏi Hur Tuyết Sơn, đi vào thế giới bên ngoài, mới giật mình phát giác đã mấy năm trôi qua.

Đường Niệm Niệm đã sống ở Tuyết Diên Sơn Trang được gần một năm, cuộc sống trong một năm này bình thản đơn điệu, nhưng lại khiến Đường Niệm Niệm không hề cảm thấy trống trải cô độc.

Một năm này, nếu không tu luyện thì cũng là luyện đan, chế ra đủ loại đan dược, xem một ít sách, rồi lại cùng Tư Lăng Cô Hồng học cảm kì thư họa, so chiêu võ kỹ.

Không cần để ý ăn, mặc, đi, ở, cũng không cần lo lắng thiếu dược liệu, lại không cần tìm kiếm nơi có linh mạch dồi dào để tu luyện, càng không có ai nhìn nằng một cái chán ghét vứt bỏ, cuộc sống như vậy đối với Đường Niệm Niệm mà nói, thật sự nhân nhĩ tự tại, sung túc thỏa mãn.

Trong một năm, tu vi của Đường Niệm Niệm cũng từ sơ kỳ Trúc Cơ đạt tới Trúc Cơ cao nhất. Tốc độ như vậy công lao lớn nhất trừ Tư Lăng Cô Hồng ra còn có ai? Nhờ bản lãnh nhìn qua là không bao giờ quên, hơn nữa còn có Tư Lăng Cô Hồng dạy công dạy dỗ, giúp cho Đường Niệm Niệm thoát khỏi việc mù chữ ban đầu, có thể đọc sách của thế giới này một cách thoải mái dễ dàng, từ đó biết được một ít thông tin của thế giới này.

Thế giới này giống như Tu Chân giới, cường giả vi tôn, nhưng ở nơi này người tu luyện được gọi là nguyên giả, tu luyện là một thứ năng lượng gọi là nguyên lực, từ cao xuống thấp chia làm bốn phẩm: thiên địa huyền hoàng, mỗi phẩm lại phân thành bảy cấp, sau Địa phẩm mỗi cấp đều có tên gọi, từ cấp một đến cấp bảy là Sĩ, Sư, Hầu, Vương, Quân, Đế, Thánh.

Trong nguyên giả có vài chức nghiệp đặc thù là: luyện dược sư, tu la, du hiệp, ngân diện. Trong đó luyện dược sư có địa vị cao nhất cũng được người ta kính sợ nhất, một luyện dược sư tuyệt đỉnh nhất định là một cao thủ tuyệt đỉnh, đồng thời có thể bồi dưỡng ra một đám cao thủ, thế nhưng một cao thủ tuyệt đỉnh lại không nhất định là một luyện dược sư.

Tu la tức là sứ giả cầu hôn của địa ngục, đơn giản mà nói chính là sát thủ. Du hiệp phần lớn đều là hiệp sĩ một mình thường ngoạn khắp nơi, buôn bán tin tức tình báo và giúp người khác tìm kiếm một số vật phẩm đặc thù, về phần ngân diện có nghĩa là chỉ cần trả giá hoặc thù lao tương ứng, là họ có thể giúp người làm một chuyện gì đó, những ngân diện đều đeo mặt nạ ngăn sắc vô quang.

Nửa năm trước sau khi Đường Niệm Niệm biết được Chu Diệu Lang là luyện dược sư cấp Địa Sư, đồng thời cũng là nguyên giả cấp Địa Hầu, liền yêu cầu tỷ thí một phen. Chu Diệu Lang không nói hai lời liền đồng ý, nằng vẫn vô cùng tò mò về thực lực của Đường Niệm Niệm, nhưng lại không thể phạm thượng hỏi rõ, hiện tại Đường Niệm Niệm chủ động yêu cầu có thể nói là hợp ý nàng.

Sau trận luận võ này, Đường Niệm Niệm tính ra được thực lực của mình tương đương với cấp Địa Đế, vốn dĩ được lực xuất sắc hơn nguyên lực rất nhiều, chẳng những dồi dào sinh sơ vô tận, cuộn cuộn mãnh liệt, mà còn sinh sôi không ngừng, không dễ tiêu hao. Nhưng do kinh nghiệm đấu võ kỹ không đủ nên dễ dàng bị thua, song nếu tính cả sử dụng độc dược, thì Chu Diệu Lang căn bản không phải đối thủ của nàng.

Có lẽ nếu nàng đột phá Trúc Cơ đạt tới Ích Cốc Kỳ, liền sẽ tương đương với cao thủ Thiên phẩm của thế giới này.

Từ lúc biết được kết quả hai người tỷ thí, Tư Lăng Cô Hồng liền tự mình dạy nàng thân pháp vũ kỹ, đối với việc này Đường Niệm Niệm cũng không cự tuyệt, đem bản lãnh gặp qua là không quên thể hiện thuần thục, khiến Chu Diệu Lang đứng một bên nhìn mà cảm thán không thôi, cửa kính nề vừa chết lặng.

Chẳng lẽ, đây chính là ngư tử ngư mã? Người mà trang chủ tìm được cư nhiên cũng yêu nghiệt biến thái không kém gì trang chủ.

Từ phương các chủ bốn người Triệu Thiết nghe được chuyện này đều suy xét một phen, trong đó Triệu Thiết là người kích động nhất, đặc ý kêu la, nói cái gì mà từ lần đầu tiên trông thấy Đường Niệm Niệm đã biết nàng không bình thường rồi, thế nên mới mang về cưới cho Trang chủ.

Một năm qua, những người trong Tuyết Diên Sơn Trang coi như đã hoàn toàn thừa nhận thân phận chủ mẫu của Đường Niệm Niệm, không chỉ là vì Tư Lăng Cô Hồng đối với nàng sùng ái vô tận, mà còn bởi vì những gì bản thân nàng biểu lộ ra, hết thảy đều làm cho bọn họ không thể không phục.

Ánh nắng rực rỡ, băng lông lảnh bảy sắc màu, rừng mai nở nhiều nhưng không rụng, vẫn ngạo nghễ tự nhiên.

Một nam tử mặc trường bào xanh nhạt thêu hoa văn, bóng dáng nhàn hạ vô trần, một tay ôm eo nhỏ của nữ tử cũng mặc váy xanh giày trắng, một tay cầm lấy bàn tay nữ tử đang nắm bút lông dính mực, bên dưới là giấy trắng tuyên thành đặt trên bàn.

Sau đó, nam tử nắm tay nàng đặt bút, khẽ cười nói: “Thế này thì sao?”

Đường Niệm Niệm nhìn kỹ bức họa chẳng qua chỉ được Tư Lăng Cô Hồng thêm vài nét mực, vậy mà so với lúc trước như điểm mắt vẽ rồng (*) tràn ngập sức sống, nhất thời hí hí mắt, thật tình khen: “Rất lợi hại.”

(*) nguyên văn là họa long điểm tinh: vẽ rồng điểm tinh; làm nổi bật nét chính (ví với việc thêm vài câu quan trọng ở phần then chốt trong bài văn hoặc bài nói làm nội dung phong phú sinh động hơn. Lấy từ tích Trương Tang Do vẽ bốn con rồng nhưng không vẽ mắt, vì lo rằng nếu vẽ mắt thì rồng sẽ bay mất. Mọi người không tin. Nhưng khi Trương lấy bút điểm mắt ột con rồng thì sấm sét nổi lên, bức vách lung lay và con rồng có mắt bay vút lên, ba con kia vẫn ở yên chỗ cũ)

Tư Lăng Cô Hồng rũ mắt nhìn khuôn mặt trong sáng của nàng, mắt thấy lông mi nàng nhẹ rung rung cùng khóe miệng hơi hơi cong lên, không chỗ nào hẳn không thích. Cúi đầu hôn một ngụm trên mặt nàng.

“Hửm?” Đường Niệm Niệm nghiêng đầu, lập tức mi cong nhẹ cười, gọn sóng như khói trời mờ mịt, vô cùng xinh đẹp, “Cô Hồng.”

Ánh mắt Tư Lăng Cô Hồng tối lại, nhìn nàng chủ động leo lên người hắn, tới gần liếm lấy môi mình.

Một năm ở chung, tất cả vốn có đều lặng lẽ thay đổi, tỷ như Đường Niệm Niệm bây giờ dám can đảm chủ động đòi lấy thiên ma độc, thật không biết là do nắm được mẹo vặt hay là do được dung túng nhiều nên không còn sợ hãi.

Đường Niệm Niệm hôn không hề có kỹ xảo, chỉ biết khát vọng đòi lấy. Nhưng chính loại hôn môi vụng về ngây ngô, mà lại khát vọng hưởng thụ này mới đúng là dạng câu dẫn lòng người nhất.

Đường Niệm Niệm đang rất vui vẻ hút, đột nhiên bị Tư Lăng Cô Hồng đảo khách thành chủ, nghênh đón một hồi cuồng loạn như mãnh thú lại vừa ôn nhu.

Bất tri bất giác lật mình một cái, người Đường Niệm Niệm đã bị đặt nằm lên bàn, mơ hồ chớp mắt nhìn Tư Lăng Cô Hồng ở phía trên, chỉ thấy ánh mắt hắn u ám, giống như mãnh thú muốn khóa lấy con mồi, tùy thời cắn nuốt vào bụng, xương cũng không chừa.

Đường Niệm Niệm chớp mắt mấy cái, nhưng không hề sợ hãi, nàng biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, tuy có chút cảm giác kỳ quái, nhưng cũng không hề gây thương tích lại càng không có nguy hiểm đến tính mạng, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Trong quan điểm của nàng, việc này đã trở thành cái giá mà nàng phải trả khi nàng đòi lấy thiên ma độc.

“Cô Hồng...” Cho dù là giá phải trả, nhưng Đường Niệm Niệm vẫn vô si định tránh một lần. Nàng sử dụng ánh mắt mờ lung xin tha nhìn đối phương, giọng nói nhỏ nhẹ mềm nhũn như gạo nếp ngọt lịm, làm cho người nghe đều nhịn không được mềm lòng, “Cô Hồng, Cô Hồng, ta biết sai rồi, Cô Hồng...”

Chiều này trăm lần không lần nào không thành, chỉ cần nhẹ giọng một chút, gọi tên đối phương, thần thái lại mềm mại một chút, nghĩ muốn cái gì đối phương cũng sẽ cho nàng. Trừ bỏ tự do, điểm này nàng cũng không dám thử.

Thần thái này là nàng học theo một con tuyệt hồ bên người tỷ muội song sinh Diệp Liên Kiều, khi đó nàng tận mắt thấy tuyệt hồ chỉ dùng như ánh mắt mềm mại như vậy nhìn chăm chú vào hai tỷ muội Diệp Liên Kiều, đã làm các nàng yêu thích vô cùng, có cái gì ngon đều cho nó ăn.

Nhưng mà dùng chiêu này để tránh không phải trả giá khi đòi thiên ma độc quá mức hình như cũng không có hiệu quả cho lắm, lần này cũng không ngoại lệ.

Màu mắt Tư Lăng Cô Hồng nhìn nàng chẳng những không có giảm đi mà ngược lại càng thêm thâm trầm, Đường Niệm Niệm nghĩ thế nào cũng sẽ không nghĩ ra, lúc này là nàng chủ động câu dẫn, lại bày ra bộ dáng này, dùng giọng điệu như vậy gọi tên đối phương, hiệu quả sẽ chỉ là ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tư Lăng Quy Nhạn

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Ừm...”

Cảm giác mát mát trên cổ cùng xúc cảm liếm láp khiến thân thể Đường Niệm Niệm run lên, theo phản xạ rên nhẹ ra tiếng. Nàng mím mím môi, biết lần này xin tha lại thất bại rồi, liền híp mắt nhìn trời xanh ngênh đón màn trùng phạt không tính là phạt này.

Sự nhu thuận của nàng giống như tưới thêm dầu vào lửa nóng trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, khiến liệt hỏa bốc hừng hực từ trong ra ngoài, thế nhưng người châm lửa lại vẫn như cũ không có chút ý thức nào.

Tư Lăng Cô Hồng hôn từ trán dọc xuống cảm nàng, động tác mềm nhẹ lại ẩn chứa bá đạo, sau vùi vào cổ nàng, vốn ôn nhu quý trọng lúc này bắt đầu không chừa không nể nhẹ cắn, cảm giác người dưới thân bởi vì động tác của mình mà run rẩy, một chút khoái ý vui vẻ không gì sánh được dâng lên trong lòng hắn, gọi ra ma niệm

“A ư!” Đường Niệm Niệm bị đau nhẹ hô một tiếng, thân thể không tự chủ dịch sang bên nhưng không dòi ra được bao nhiêu, đột nhiên cảm thấy một đôi tay lạnh hơn nhiệt độ cơ thể người bình thường thăm dò vào vạt áo, da thịt chạm nhau, bất luận là do sự khác biệt nhiệt độ, hay là do xúc cảm của đôi phương, mà làm cả hai người cùng không khỏi run lên.

“Niệm Niệm” Tư Lăng Cô Hồng liếm láp chỗ da thịt bị hấn gặm tới ửng đỏ, khiến người ta cảm nhận được ôn nhu đánh thẳng vào lòng. Bởi vì hai người dính sát nhau nên khi hắn nói chuyện, hơi thở vừa nóng vừa ẩm ướt quần lấy lỗ tai thanh tú của Đường Niệm Niệm, vừa nóng vừa nhột.

“Ừ?” Tầm mắt Đường Niệm Niệm rút cuộc nhờ đối phương đụng chạm mà dần từ trên trời thu về, đặt lên người hắn.

Tư Lăng Cô Hồng ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng, ánh mắt u tối lại thâm trầm hoàn toàn khác với ngày thường, hắn dường như muốn ăn nàng đến tận xương, lại giống như muốn nhìn thấu toàn bộ nàng.

Đường Niệm Niệm chớp chớp mắt, thân nhiên đối mặt, xem nhẹ chút bối rối trong lòng.

Chốc lát sau, sóng mắt Tư Lăng Cô Hồng dồn dập, dâng lên hàng vạn ôn nhu, Đường Niệm Niệm còn nhạy cảm thấy được vẻ bất đắc dĩ trong đó. Hắn dường như im lặng chờ đợi một hồi, cho dù hoàn toàn không nhìn ra, tất cả chỉ là cảm giác của nàng.

“Cô... Hồng.” Đường Niệm Niệm có chút do dự không rõ ràng.

“...” Một lòng tràn đầy tâm sự đều không thể nói ra, đáy mắt Tư Lăng Cô Hồng chợt lóe u quang như nguyệt thực, cúi đầu ngăn miệng Đường Niệm Niệm lại.

Hai người như có một loại ăn ý trời sinh và sự phù hợp không gì sánh được, hai môi giao triền, càng hôn càng sâu, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu không thuận. Đường Niệm Niệm cả người run lên, cảm thấy bàn tay dò xét trong vạt áo giống như lưu luyến da thịt nàng, gọi lên từng chút từng chút tê dại.

Đường Niệm Niệm đã học xong cách quy tức, đương nhiên sẽ không sợ vì hôn môi mà hít thở không thông. Chẳng qua thời gian phạt hôm nay có phải quá dài hay không? Cho dù có phúc lợi Thiên ma độc, nhưng trong lòng nàng có một chút khác thường mà chính nàng cũng không rõ, không khỏi hoảng hốt.

Trong lúc Đường Niệm Niệm miên man suy nghĩ, thân thể vốn nóng rực đặt trên người đột nhiên phát ra một cỗ khí lạnh như sương tuyết. Cách tay vòng quanh eo nàng dùng sức, kéo nàng đứng lên ôm vào trong lòng hắn.

Đường Niệm Niệm nâng mắt, liền thấy Chu Diệu Lang từ trong Mai Lâm đi ra.

Chu Diệu Lang trong lòng phát khổ. Nàng không phải là cố ý quấy rầy, chỉ là nếu nàng không đến, chờ đến khi người nợ tự mình đến đây, thì phiền toái còn lớn hơn nữa.

“Thuộc hạ bái kiến trang chủ, chủ mẫu.” Chu Diệu Lang hành lễ xong liền nhìn về phía Tư Lăng Cô Hồng, vẻ nhu hòa trong mắt đã dần biến mất, lộ ra trầm mặc, nói: “Trang chủ, Quy Nhận thiếu gia đến sơn trang, hiện đang chờ ở phía sau Phi Tuyết điện.”

...

Trời lại bay lên một tầng tuyết mỏng, như hoa lê trắng nở rộ, cảnh liễu bay trong gió.

Đường Niệm Niệm im lặng đứng ở trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, theo bước đi lên xuống của hắn, còn nhàn nhã thoải mái vươn tay bắt lấy một bông tuyết bay xuống, cảm thụ cảm giác lạnh lẽo khi bông tuyết tan ở trong tay, khóe môi nhẹ cong.

Cho dù cảm giác này nàng đã thể nghiệm qua rất nhiều lần, nhưng vẫn thích không nhìn được.

Phía sau hai người là Chu Diệu Lang cùng Thù Lam. Thù Lam một tháng trước được đưa về bên người Đường Niệm Niệm, mỗi ngày từ bữa sáng đến bữa tối hầu hạ bên cạnh nàng, sau đó lại trở về Bách Oanh Các học tập. Nói là hầu hạ, song một tháng qua Thù Lam cũng không có thật sự làm gì, việc duy nhất chính là tùy thời đứng ở nơi Đường Niệm Niệm có thể gọi tới.

Đối với điểm này, Thù Lam lúc đầu còn có chút không biết làm sao, nhờ Chu Diệu Lang nói mới tỉnh táo lại. Dù sao nói ít sai ít, làm ít sai ít, chỉ cần

Đường Niệm Niệm không nói, nàng chỉ cần giữ vững bốn phận là được.

Trong lòng Thủ Lam kỳ thật còn có vài phần may mắn, so với Đường Môn trước kia, ở Tuyết Diên Sơn Trang bây giờ, bất kể là ăn mặc đi lại hay ngủ nghỉ đều tốt hơn nhiều so với trước kia, hơn nữa nàng là tỷ nữ thiếp thân của chủ mẫu duy nhất ở Tuyết Diên Sơn Trang, có thân phận này, trong đám tỷ nữ, vị trí của nàng là cực cao, căn bản không có ai dám không nể mặt nàng.

Huống chi ở đây nàng còn được dạy võ, có công pháp nguyên giả cho nàng học tập, chuyện này ở Đường Môn trước kia căn bản là không có khả năng.

Trong lòng nàng thật ra hiểu rõ, ăn mặc đi lại ngủ nghỉ của nàng hiện nay có thể còn tốt hơn rất nhiều so với một số tiểu thư nhà cao cửa rộng, mà tất cả đều nhờ vào quan hệ với Đường Niệm Niệm. Bất kể là muốn an toàn sống sót hay là được sống tốt hơn, những thứ này đều có liên quan tới Đường Niệm Niệm, những gì nàng có thể làm, chỉ là tuyệt đối không phản bội.

Một lát sau, Phi Tuyết điện hiện ra ngay trước mắt.

Đường Niệm Niệm để Tư Lăng Cô Hồng bé vào tiền điện, người chưa gặp, giọng đã truyền tới:

“Ca, huynh đệ cho đệ chờ thật lâu đó. A, vị này là tẩu tử sao? Quả nhiên thiên tư tuyệt sắc, khó trách, khó trách ~”

Giọng nói lạnh lùng, âm chút khàn khàn, ngữ điệu ngả ngớn, nghe vào trong tai càng giống như vang lên trong lòng, tê tê ngứa ngứa khiến người ta muốn nhũn ra, dường như ẩn chứa loại tà hoặc trời sinh.

Đường Niệm Niệm hơi hơi nâng mi, lúc này mới nhìn rõ nam tử đứng đối diện.

Nam tử bộ dáng trẻ tuổi, mặt trắng như tuyết, không chút hồng hào, hiện ra loại tái nhợt của bệnh, nhưng cũng không tái nhợt đến mức khiến người ta cảm thấy tiều tụy. Trên khuôn mặt trắng vẽ ra một đôi chân mày tinh tế như thủy mặc, bẩm sinh hơi cong cong, hàm chứa ý cười khó hiểu. Ngay cả đôi môi mỏng màu son kia cũng tự nhiên khẽ nhếch, trong vẻ tao nhã lại lộ ra sự tà hoặc mê người.

Hắn mặc một bộ trường sam trắng thêu sen đỏ, đường thêu đỏ chót giống như sự phẫn nộ lan tràn trên nền vải trắng, phóng túng không kiềm chế được, mỉa hoặc bức người. Hợp với ý cười trên mặt hắn, thật sự tương xứng đến không giờ. Bên ngoài hắn còn khoác một bộ áo lông chồn màu bạc, lông nhung trắng như tuyết che khuất cổ, càng thêm vài phần tự phụ.

Hắn cười, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần vô cùng tinh xảo khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, nhưng lại không làm người ta nhận lầm sang nữ tử. Guồng mặt này dù nhìn ở góc độ nào cũng thấy mang ý cười, không nhìn ra chút sợ hãi hay mất tự nhiên.

Đường Niệm Niệm lại nhìn nhìn Tư Lăng Cô Hồng trước mặt, gật đầu. Ừ, hắn vẫn đẹp mắt hơn.

“Hử?” Tư Lăng Cô Hồng nghi hoặc nhìn nàng.

Độ cong trên khóe môi hắn khó thấy rõ, nhưng Đường Niệm Niệm lại cảm giác được nhu hòa trong đáy mắt, so với bất kỳ nụ cười lộ ra ngoài nào cũng làm cho người ta thoải mái hơn.

“Người đẹp mắt hơn.” Đường Niệm Niệm thật thà nói.

Tư Lăng Cô Hồng lần đầu tiên vì có người khen dung mạo của mình mà cảm thấy vui vẻ, cười nói: “Vậy tiếp tục nhìn.” Không cần nhìn người khác. Ý tứ phía sau hắn đương nhiên không nói ra.

Đối diện, Tư Lăng Quy Nhận thấy một màn này, đáy mắt chứa ý cười phút chốc hiện lên một đạo tinh quang.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đỉnh Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mục Đích

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Tư Lăng Cô Hồng ôm lấy Đường Niệm Niệm ngồi xuống, đối với việc hắn không thèm nhìn, Tư Lăng Quy Nhận đã sớm thành thói quen, không có nửa phần mất tự nhiên ngồi ở vị trí bên cạnh, miệng ủy khuất nói: “Ca thật đúng là trọng thể khinh đệ nha, đệ đệ vì gặp ca một lần, mà ở chỗ này ngoan ngoãn chờ lâu như vậy, ngay cả chén nước trà điểm tâm cũng không có, tâm đệ đệ làm sao mà chịu nổi?”

Hắn mặc dù ra vẻ ủy khuất, nhưng trên mày trong mắt vẫn ẩn chứa ý cười, bất quá nụ cười này trở nên có chút đáng thương, cũng không làm người ta cảm thấy hèn yếu.

Lúc này một tỷ nữ áo trắng vừa vịn bưng trà xanh điểm tâm tới, Chu Diệu Lang ở một bên thân nhiên cười: “Là sơ sót của ta, Quy Nhận thiếu gia chớ

nên trách móc.”

Tư Lăng Quy Nhận nhướn nhướn lông mày, tương đối tà mị, “A, Diệu Lang tỷ tỷ là người của ca ca, làm đệ đệ nào dám trách móc người?”

Nghe hắn cố ý kéo dài cụm ‘Diệu Lang tỷ tỷ’, thân thể Chu Diệu Lang không dễ phát giác run lên, cười gượng vài tiếng, không trả lời.

Đối thoại của hai người đã làm không khí vốn ứ đọng hòa hoãn không ít, Tư Lăng Quy Nhận bưng chén trà tỷ nữ vừa rót, cúi đầu nhẹ nhấp một ngụm, khóe mắt nhìn về phía hai người bên cạnh, đặt chén trà xuống, thích thú cảm thán với Tư Lăng Cô Hồng: “Nơi này của ca thật đúng là bảo địa, ngay cả trà cũng thanh u thư thái nhất.”

Tư Lăng Cô Hồng nghiêng đầu, lần đầu tiên nhìn hắn, gương mặt xám xịt hoàn toàn trái ngược với khuôn mặt tươi cười của hắn, giống như ao đầm lúc nửa đêm, in bóng trắng sáng, sâu thẳm đậm tình, “Mục đích tới đây.”

Tư Lăng Quy Nhận bẹp bẹp miệng, “Ca ~ đệ đệ thật vất vả mới đến thăm huynh một chuyến, huynh như vậy rất tổn thương người ta nha.”

Tư Lăng Cô Hồng ôm lấy Đường Niệm Niệm đứng dậy, đi ra cửa.

Chu Diệu Lang đương nhiên hiểu ý hắn, khách khí nói với Tư Lăng Quy Nhận đang đứng dậy theo: “Quy Nhận thiếu gia, ta tiễn người.”

Đây là đuổi khách.

Tư Lăng Quy Nhận cười liếc nàng một cái, đuổi kịp Tư Lăng Cô Hồng, thờ dài nói: “Đã biết, đã biết, đệ nói là được.” Thấy bước chân của Tư Lăng Cô Hồng vẫn không dừng lại, chỉ đành không nhanh không chậm đi theo sau hắn, ý cười trong đáy mắt càng sâu càng trầm, “Cha bảo đệ tới truyền lời cho ca, huynh xuất môn cũng đã hơn mấy năm rồi, cưới thì từ cũng không báo tin về, cho dù không nề mặt chúng ta, thì cũng phải nề mặt mẫu thân, trở về một chuyến đi, coi như âu thân gặp con dâu, bà bình thường thương ca nhất, ca ca huynh sẽ không phải là không muốn đó chứ?”

Đường Niệm Niệm cảm giác được hơi thở trên người Tư Lăng Cô Hồng biến hóa một chút, ngẩng đầu nhìn hắn, về mặt mũi lung, lại qua vai hắn nhìn về phía Tư Lăng Quy Nhận đang nói chuyện ở phía sau.

Tư Lăng Quy Nhận trong nháy mắt liền phát hiện nàng nhìn mình, khóe môi nâng lên nở một nụ cười thiện ý mê hoặc với nàng, nói: “Cha đã nói rồi, nếu huynh không trở về, thì ta cũng đành lòng về nhà. Cho nên...” Không thềm đề ý Tư Lăng Cô Hồng vẫn quay lưng về phía mình, hắn vẫn bày ra một vẻ mặt đáng thương, ngược lại nhìn Đường Niệm Niệm nói: “Đệ đệ đề tá túc ở trong này vài ngày, chờ ca ca cùng tàu từ rồi cùng đi.”

Tư Lăng Cô Hồng thờ ơ, Tư Lăng Quy Nhận thì nhìn Đường Niệm Niệm, mắt híp lại càng cong hơn, giống như hồ ly mê hoặc người, giọng nói cố ý khàn khàn từ tính như lông vũ vuốt nhẹ vào lòng, “Tàu từ nói có được hay không ~ đệ đệ sẽ ngoan...”

Lúc này, Tư Lăng Cô Hồng nghiêng đầu nhìn hắn một cái.

Đường Niệm Niệm thấy con người của Tư Lăng Cô Hồng hơi hơi co lại, lông không nháy lên, đứng trên một ngọn cây phủ đầy tuyết. Đường Niệm Niệm mím môi cười, sóng mắt lưu chuyển cũng không liếc nhìn Tư Lăng Quy Nhận một lần. Giọng nói vừa rồi của người này có vấn đề, giống như một loại nhiếp hồn thuật, thì triển thông qua ngữ điệu, chẳng qua là không có hiệu quả với nàng mà thôi.

Có điều người này không phải là đệ đệ của Cô Hồng sao? Cô Hồng thế nhưng bởi vì nàng mà ra tay với đệ đệ? Vậy có phải hay không chứng minh nàng quan trọng hơn đệ đệ?

Trên ngọn cây, tuyết lạnh chấn động rơi xuống.

Tư Lăng Quy Nhận thò cánh tay giấu sau lưng ra, chỉ thấy vài dẹt trần quý bên tay phải đã bị tàn phá, trên cánh tay là một miệng vết thương dài chừng ba tấc đang mãnh liệt chảy máu.

“Vẫn vô tình như thế a.” Nâng tay lên, Tư Lăng Quy Nhận vờn đầu lưỡi lẳng lẳng liếm miệng vết thương, giống một con huyết báo tự mình chữa thương. Nếu khi này không né kịp, sẽ không chỉ là miệng vết thương nho nhỏ này.

Đáy mắt chứa ý cười hiện lên vài phần tức giận, nhìn con đường phía trước đã sớm không còn bóng người, hắn cúi đầu cười lạnh: “Người càng không thích người khác chạm vào đồ của người, ta lại càng muốn chạm vào đấy!”

Miệng vết thương trên cánh tay đã được cầm máu, nhưng da tróc thịt bong thoát nhìn có vẻ nghiêm trọng. Tư Lăng Quy Nhận lại không thêm quan tâm, thân thể như chim yến tụt xuống khỏi ngọn cây. Liếc nhìn máu tươi lan ra dưới mặt tuyết trắng, khóe môi cong lên, nhưng chân lại không chút ôn nhu giảm xuống, cho tới khi mặt tuyết không còn chút sắc đỏ mới thôi.

Tư Lăng Quy Nhận dọn đến ở Tuyết Diên Sơn Trang, trừ bỏ thêm một người, thì cuộc sống trong Tuyết Diên Sơn Trang cũng không có gì thay đổi.

Lúc sáng sớm tuy Tư Lăng Quy Nhận không nhìn thấy Tư Lăng Cô Hồng tự mình hầu hạ Đường Niệm Niệm, nhưng thấy được hắn ôm Đường Niệm Niệm tự mình dứt ăn.

Không rên một tiếng nhìn hai người, một người im lặng dứt một người im lặng ăn, trên mặt Tư Lăng Quy Nhận tràn đầy vẻ hâm mộ dịu dàng, nhưng trong lòng lại lạnh lùng mĩa mai: Quả nhiên một chút cũng không thay đổi, quái vật này căn bản không hiểu cảm tình, loạt động tác chăm sóc nữ tử này giống hệt như nuôi sủng vật trước đây.

Tur Lăng Quy Nhận lại nhìn nhìn Đường Niệm Niệm —— nàng mặc một cái váy trắng thêu hoa mai vàng, mái tóc đen mềm mại giống Tur Lăng Cô Hồng, dùng sợi dây màu vàng nhật cột ở sau lưng, lộ ra dung nhan thanh tú không chút phấn son, khuôn mặt xinh xắn, mắt mày tinh tế, kiều mị nộn nộn đậm đậm, tạo thành dung nhan như tiên như yêu, linh khí bức người, khi mới nhìn tưởng gặp trong mơ, càng nhìn càng không dời mắt được.

Nhất là ánh mắt kia, lúc an tĩnh thì mờ mờ không gọn sáng, trong suốt thấy đáy, làm cho nàng thoát nhìn giống như đứa trẻ khiến người ta thương tiếc yêu mến. Lúc này dùng bữa thì sóng mắt long lanh, linh động sáng ngời, thỉnh thoảng hí mắt thỏa mãn thích ý, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười đều xinh đẹp đến mê hoặc lòng người.

Khó trách...

Khó trách có thể lọt vào mắt Tur Lăng Cô Hồng, khiến hấn thích.

Chẳng qua ...

Nụ cười của Tur Lăng Quy Nhận tràn ngập thâm ý.

Quái vật này vốn không hiểu tình cảm nha ~ cũng không biết làm sao bắt lấy trái tim nữ tử, hấn như hình với bóng ôn nhu như vậy ban đầu nữ tử sẽ thích, nhưng thời gian dài sẽ phiền chán.

Ánh mắt của Tur Lăng Quy Nhận, Đường Niệm Niệm đều thu vào trong mắt, chẳng qua thấy không đáng để chú ý mà thôi. Đợi Tur Lăng Cô Hồng giúp mình lau miệng xong, liền nói với hấn: “Hôm nay đi được diễn trước, sau đó lại học khúc mới?”

“Được.” Tur Lăng Cô Hồng không chút do dự.

Tur Lăng Quy Nhận ở một đáy lòng càng thêm trào phúng, nụ cười trên mặt cũng càng rõ ràng. Thật sự là muốn cái gì liền được cái đó, nữ tử này ngay cả muốn làm cái gì cũng phải hạ thấp tư thái hỏi, trong lòng nhất định rất bất mãn.

Tur Lăng Quy Nhận nào biết, Đường Niệm Niệm không hề bất mãn, ngược lại vô cùng vừa lòng.

Lúc mới tới đây nàng muốn làm gì đều không dám lên tiếng, bây giờ hỏi ra chỉ là xuất phát từ tính cẩn thận —— trước mắt Tur Lăng Cô Hồng vẫn là chủ, nàng là kẻ yếu.

Nhưng mà nàng biết rõ, nàng nói cái gì liền là cái đó, Tur Lăng Cô Hồng chưa từng cự tuyệt bao giờ.

Loại câu hỏi này, mọi người trong Tuyệt Diễm Sơn Trang đều biết một quy luật, chính là trực tiếp khẳng định. Chủ mẫu nói cái gì chính là cái đó, chỉ cần là lời chủ mẫu nói, chính là lời của trang chủ.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đừng Vội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Xin Dẫn Theo

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Trưởng quản được điền của Tuyệt Diễm Sơn Trang là do tỷ muội sinh đôi Diệp thị, từ sau khi biết Đường Niệm Niệm yêu thích thảo dược, một năm trước được điền đã mở rộng, thảo dược trồng trong đó càng tràn đầy sức sống. Đối với việc này, chị em Diệp thị càng thêm sùng bái Đường Niệm Niệm, mỗi lần nhìn thấy nàng xuất hiện là ngay lập tức chạy tới vây quanh nàng.

“Chủ mẫu, chủ mẫu, nô tỳ nghe nói mấy hôm nữa chủ mẫu sẽ cùng trang chủ ra khỏi sơn trang, đúng không?” Diệp Liên Kiều ra vẻ nghi hoặc hỏi, nhưng thần sắc lại không hề có chút khó hiểu nào, hiển nhiên là không phải thực sự ‘nghe nói’, mà đã xác định rồi.

Đường Niệm Niệm nhìn nàng một cái, không nói gì, tiếp tục xới tơi đất cho dược thảo, tạm bỏ dược tính.

Diệp Mộc Hương trừng mắt nhìn tỷ tỷ nhà mình, sau đó vội vàng chớp chớp mắt nhìn nọt nhìn Đường Niệm Niệm, ra vẻ đáng thương nói: “Chủ mẫu, nô tỳ và Liên Kiều đã lâu không được đi ra ngoài rồi, hơn nữa lần này lại là về nhà trang chủ, huhu... Chủ mẫu, dẫn chúng nô tỳ đi với được không?”

Người nọ đang chăm chú tưới cây.

Đường Niệm Niệm bình tĩnh nhở lên một cây Kim Tước thảo, “Ta không quyết định được.”

Nàng vừa trả lời, tỷ muội Diệp thị liền hớn hờ, Diệp Liên Kiều luôn miệng nói: “Chủ mẫu nói sai rồi, trang chủ sủng ái chủ mẫu cả sơn trang ai ai cũng biết, chỉ cần chủ mẫu nói một câu, trang chủ nhất định sẽ đáp ứng!”

Diệp Mộc Hương cũng mở to ánh mắt, ngập nước thâm tình nhìn nàng chăm chú, “Đúng đúng! Chủ mẫu, người nghi ngờ ai cũng được nhưng không thể nghi ngờ sự sùng ái của trang chủ đối với người a!”

Hắn sùng ái ta?

Ngón tay Đường Niệm Niệm hơi ngừng lại, nhìn tỷ muội Diệp thị đang tha thiết nhìn mình, lại quay đầu nhìn Tư Lăng Cô Hồng đang ngồi trên ghế gỗ cách đó không xa.

Người này xác thực đối với mình tốt lắm, nói sùng ái cũng không quá đáng, cơ hồ là hữu cầu tất ứng, chẳng qua những thứ này đều có cái giá của nó.

Ánh sáng trong mắt Đường Niệm Niệm lóe lên rồi chậm rãi lắng xuống. So với việc dùng tự do đổi lấy sùng ái, nàng vẫn tin tưởng chính mình hơn, chỉ cần mình có sức mạnh, mới có thể thực sự nắm giữ tất cả.

Hai tỷ muội thấy Đường Niệm Niệm đột nhiên không nói gì, không khỏi bối rối, Diệp Mộc Hương do dự nói: “Chủ mẫu, người sẽ không phải là hoài nghi sự sùng ái của trang chủ đối với người chứ?”

Đường Niệm Niệm không chút do dự lắc đầu, “Không phải.”

Nàng không nghi ngờ, nàng cảm giác được hắn sùng ái mình là thật.

Tỷ muội Diệp thị cùng thở phào nhẹ nhõm, Diệp Mộc Hương còn khoa trương che ngực, thở ra một hơi thật dài, “Làm nô tỳ sợ muốn chết, nô tỳ đã nói mà, tình cảm giữa trang chủ và chủ mẫu tốt như vậy, chủ mẫu làm sao có thể hoài nghi trang chủ được chứ?”

Diệp Liên Kiều lập tức chuyển về chủ đề vừa rồi, làm nũng với Đường Niệm Niệm, “Chủ mẫu, người giúp chúng nô tỳ hỏi thăm một chút đi, nếu không được, thì chúng nô tỳ cũng sẽ không cưỡng cầu nữa!”

Diệp Mộc Hương cũng vội vàng gật đầu, ánh mắt càng thêm đậm đáng yêu.

Hai người da mặt đã sớm luyện tới dày như tường thành, thế nào cũng không để ý tới sự thật là các nàng lớn tuổi hơn Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm lẳng lặng nhìn các nàng một hồi, song lời nói ra lại khiến cho sắc mặt hai người cứ dờ: “Các người đi rồi, vậy được đền làm sao bây giờ?”

Tỷ muội Diệp thị dùng ánh mắt tràn ngập ủy khuất và khiển trách nhìn chăm chăm nàng. Thì ra, ở trong lòng chủ mẫu, chúng nô tỳ còn không quan trọng bằng được đền này?

Đường Niệm Niệm rất bình tĩnh. Ở trong lòng nàng, thật đúng là coi trọng được đền hơn so với hai tỷ muội.

Diệp Liên Kiều ngẩng đầu đáng thương nói: “Chủ mẫu yên tâm, được đền này có thiếu hai người chúng ta, thì vẫn còn các được tỳ khác chăm nom, tuyệt đối sẽ không có nửa phần sai sót.”

Diệp Mộc Hương cũng nói: “Chủ mẫu, đã nói tới nước này rồi. Người giúp chúng nô tỳ nói một câu đi, huhu, chúng nô tỳ thật đáng thương.”

“Nha.”

Hai người khẽ gạt mình, vẻ mặt lập tức hớn hờ, trăm miệng một lời nói: “Chủ mẫu đáp ứng rồi?”

Đường Niệm Niệm gật đầu.

Hai nàng tức khắc vui mừng, đồng thanh nói, “Chủ mẫu quả nhiên tốt nhất ~!”

Hai người thế nhưng là tính toán cả đấy. Ở các nàng thấy, chỉ cần Đường Niệm Niệm chịu đi nói một câu, việc này tuyệt đối là thành công.

Đường Niệm Niệm đương nhiên không biết các nàng đang nghĩ gì, hiện tại cái nàng nghĩ chính là, thừa dịp cơ hội được ra ngoài hiếm có này, tìm thời cơ liền chạy trốn.

Nếu thật sự chạy, thì thực tiếc khu được đền trên quý này.

Đường Niệm Niệm nhìn cả vườn linh dược sức sống bừng bừng, một năm này ăn uống chùa miến phí thật sự rất tốt, nghĩ đến về sau sẽ không còn đãi ngộ như vậy nữa, thật là không nỡ.

Nga, nàng không có nói qua sao? Nàng kỳ thật là một người đầy lòng tham.

“Chủ nhân, không khó đâu ~” Tiếng Lục Lục ở trong đầu vang lên, “Chờ chủ nhân đến Ích Cốc kỳ, là có thể mở ra nội giới của Lục Lục, có thể trồng rất nhiều rất nhiều loại linh thảo quý giá~”

“Nội giới?” Nội giới là cái gì?

Giọng Lục Lục tràn đầy kiêu ngạo, vui tươi hơn hờ nói: “Nội giới là thế giới tạo ra bên trong Lục Lục, hiện tại thực lực của chủ nhân không đủ, chờ chủ nhân đến Ích Cốc kỳ sẽ biết, đến lúc đó có thể tùy thân mang theo được điền nga, muốn bao nhiêu linh được đều có thể nga, chủ nhân có vui mừng hay không~ “

Đường Niệm Niệm mơ mơ màng màng hiểu ra, mày cong lên tràn đầy ý cười, “Ừ, rất vui, Lục Lục thật lợi hại!”

“Hắc hắc hắc... Lục Lục lợi hại nhất ~” được khích lệ, trong đầu truyền đến đều là cảm xúc tràn ngập vui mừng của Lục Lục.

Có tin tức này của Lục Lục, Đường Niệm Niệm dĩ nhiên sẽ không tính bỏ đi nữa, trong lòng nàng càng muốn đột phá Trúc Cơ tiến vào Ích Cốc kì hơn, đến lúc đó thời điểm có thể nắm giữ vận mệnh của bản thân càng gần.

Thời gian trôi đi, Đường Niệm Niệm tâm tình tốt, cũng nghe theo xúi giục của hai tỷ muội Diệp thị đến trước mặt Tư Lăng Cô Hồng, nói: “Các nàng muốn theo chúng ta ra ngoài, có thể không?”

Hai tỷ muội Diệp thị lập tức đầu đầy hắc tuyến, có miệng mà không nói được, trong lòng hò hét: chủ mẫu a, không phải là nói như vậy a a! Chúng ta là nhờ người dò hỏi một câu chứ không phải nói trắng ra như thế nha!

Tư Lăng Cô Hồng ôm lấy nàng, “Muốn các nàng đi theo?”

Liên Kiều và Mộc Hương ngay lập tức mắt long lanh, gât gao nhìn chăm chăm Đường Niệm Niệm, ngay cả tiểu hồ ly trên vai Mộc Hương cũng mở to mắt, đáng vẻ không khác gì!

“... Ừ.” Đường Niệm Niệm cảm thấy, nếu mình không gât đầu, thì đôi mắt ngập nước của hai người một hồ ly kia sẽ biến thành nước mưa rơi xuống mắt.

“Vậy thì đi theo.” Đối với Tư Lăng Cô Hồng mà nói, chủ yếu là cảm thụ của nàng mà thôi.

“Oa –!”

“Chi chi chi!”

Hai người một hồ ly hoan hô.

Đường Niệm Niệm nhìn con bạch hồ kia, phun ra hai chữ: “Béo rồi.”

“A?” Diệp Mộc Hương ngẩn ra, tay lập tức túm lấy tiểu hồ ly trên vai, nhìn kĩ một vòng, gât đầu, “Thật sự béo rồi, khó trách lại cảm thấy tiểu Bạch Lê tròn tròn. Liên Kiều, có phải muội vụng trộm cho nó ăn nhiều quá không?”

Diệp Liên Kiều thề thốt phủ nhận: “Mới không có mà! Muội thấy là tỷ mới đúng, bằng không Bạch Lê làm sao lại thân thiết với tỷ hơn muội?”

“Hừ! Muội chính là ghen tị!” Diệp Mộc Hương vuốt ve lông hồ của Bạch Lê, lườm nàng một cái, rồi lại lập tức nhìn Bạch Lê nói: “Từ hôm nay trở đi, giảm bớt lượng thức ăn của tiểu Bạch Lê!”

“Chi –!” Tiểu hồ ly kêu to một tiếng, sau đó trừng đôi mắt tròn tròn nhìn chăm chăm vào tên đầu sỏ – Đường Niệm Niệm.

Đều tại ngươi! Đều tại ngươi! Đều là lỗi của ngươi! Đồ ăn của ta ! Đồ ăn của ta ~!

Đường Niệm Niệm bình tĩnh đối mặt với ánh nhìn chăm chăm của nó, lông mày hơi hơi nhướng lên, lạnh lẽ nói: “Không mang theo hồ ly.”

“Ngao ô...” Tiếng gào thê lương kéo dài không ngừng, trong mắt tiểu hồ không còn chút lệ khí nào, dầm nước, sương mù mịt mờ, đầm đìa đáng yêu nhìn Đường Niệm Niệm.

Không thể bắt nạt hồ ly như vậy

~~Người Đường Niệm Niệm hơi hơi run lên, nhìn nó một vòng, “Ngươi còn là hồ ly sao?” Tiếng kêu kia so với tiếng chó cũng không bằng.

“Meo ô...” Tiểu Bạch Lê tiếp tục đáng thương nhìn chăm chăm, trong lòng lệ rơi đầy mặt. Đừng tưởng là ta không nhìn thấy vẻ khinh bỉ trắng trợn trong mắt ngươi, ta không phải hồ ly, ta là tuyết nguyệt hồ, nhưng vì được ra ngoài chơi, tiết tháo ư? Chỉ là cái lông!

Lục Lục ở trong đầu nàng nói: “Chủ nhân, đây không phải hồ ly bình thường, nó là Tuyết Nguyệt hồ có huyết mạch của tiên thú.”

Đường Niệm Niệm trả lời: “Cũng vẫn là hồ ly.”

Lục Lục: “... Dạ, là hồ ly!”

Có Lục Lục ngắt lời, nên Đường Niệm Niệm đã bỏ qua tiếng kêu meo meo của Bạch Lê. Vui vào trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, nhàn nhạt nói: “Hôm nay học khúc gì?”

Tư Lăng Cô Hồng ôm nàng đứng dậy rồi đi, vừa đi vừa nói chuyện: “Hần thiên (bầu trời rộng lớn).”

Bóng dáng hai người nhìn như thông thả, nhưng chớp mắt đã đi xa. Bạch Lê chỉ dám nhìn mà không dám đuổi theo, cho tới khi không còn thấy ngwf, nó liền vùi vào ngực Diệp Mộc Hương, “chi chi chi” kêu không ngừng.

Ô ô, Mộc Hương ~ ta thương tâm rồi, muốn vuốt ve, muốn an ủi, muốn ăn ngon nha!

“Ngoan ~ tiểu Bạch Lê, chủ mẫu mềm lòng, qua hôm nay sẽ không có việc gì đâu, đến lúc đó khẳng định sẽ mang ngươi đi!” Diệp Liên Kiều ở bên cạnh an ủi.

“Chi –!” Tiểu hồ bị phẫn. Kia gọi là mềm lòng sao? Kia gọi là lòng dạ hẹp hòi mới đúng! Không phải chỉ trừng mắt một cái thôi sao? Không phải chỉ trừng mắt một cái thôi sao? Vậy mà liền thế này! ? Còn tới một ngày!? Ta sai rồi sao? Sai thật rồi sao?

Diệp Mộc Hương gõ gõ đầu nhỏ của nó, chậm rãi giáo huấn, “Đều tại ngươi, chủ mẫu là ai nha, ngươi làm sao lại ngu như vậy trừng chủ mẫu? Ai, tiểu Bạch Lê ngươi phải nhớ kỹ, mặt kệ là làm gì, chủ mẫu đều đúng, lỗi của ngươi chính là lỗi của ngươi, không phải lỗi của ngươi thì cũng là lỗi của ngươi, nhớ chưa? Tiểu Bạch Lê ~?”

“Ô –” Tiểu hồ càng bị phẫn, lên sang ngực Diệp Liên Kiều. Ô, Mộc Hương thật đáng sợ, ô, Liên Kiều, muốn an ủi

~Diệp Liên Kiều gạt đầu, “Ừ, tiểu Bạch Lê, Mộc Hương nói rất đúng, nhớ rõ rồi sửa mới tốt!”

“Ngao ô ~” ta không muốn sống!

Xa xa Đường Niệm Niệm ngừng một chút, quay đầu nhìn thoáng qua phía được viện, thì thào: “Trước là chó sau là mèo, hiện tại lại là sói, nó còn biết kêu ra tiếng con gì nữa?”

“Lần sau bắt nó kêu cho nàng nghe.” Tư Lăng Cô Hồng thân nhiên bán tiểu hồ ly.

Tư Lăng Quý Nhận yên lặng đứng xa xa, vẻ mặt không rõ. Tuyết Diên Sơn Trang vốn trong trẻo lạnh lùng hình như đã trở nên không giống trước, người ở bên trong cũng náo nhiệt sinh động hẳn lên.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Mấy ngày trời qua, trời đông kéo dài, sương mù ngưng đọng.

Trước cửa Tuyết Diên Sơn Trang là một chiếc xe điều khiển, thân xe rộng rãi, một màu tuyết trắng, dưới ánh nắng mặt trời đầy màu sắc, tựa như băng khắc thành. Chạm trở hoa văn bản long, thú rống sinh động, vừa uy mãnh bức người vừa vô cùng trang nhã cao quý, hai loại mâu thuẫn nhưng lại dung hợp hài hòa, làm cho người ta liếc mắt một cái liền nhìn đến ngơ ngẩn.

Trước và sau xe đều có hai thú kéo, mình bốn vó như bạch hổ, đầu mọc kim giác (sừng vàng), một đôi cánh vàng, đồng tử màu vàng giống như đầm nước lạnh tinh khiết, trong đáy mắt tràn đầy ngạo khí, há mồm thở ra, liền hiện đầy răng trắng nhọn.

Nếu là người ngoài trông thấy, thì chỉ cần bình tĩnh liếc mắt một cái liền nhận ra đây chính là xe Bạch Liêu của Tuyết Diên sơn trang. Mãnh thú đứng cúi đầu này là Bạch Liêu thú, có thể ngày đi ngàn dặm, lên trời xuống biển, không khác gì đi trên đất bằng, có thể sánh ngang với cao thủ Địa Hâu. Trên đời này số lượng Bạch Liêu chỉ có thể đếm trên mười đầu ngón tay, vô cùng khó tìm chứ đừng nói là bắt giữ. Thế nhưng Tuyết Diên sơn trang vừa lôi ra đã là bốn con, còn dùng làm thú kéo xe, khiến cho người ta không thể chấp nhận được.

Đường Niệm Niệm theo Tư Lăng Cô Hồng vừa ra khỏi cửa sơn trang liền thấy đoàn xe này, nhất thời không khỏi sợ hãi than. Tuyết Diên sơn trang đúng là cái gì cũng đều đẹp mắt nha.

Chu Diệu Lang lại cho rằng nàng bị lai lịch của mấy con thú này làm cho kinh ngạc, nên không kìm được cười cười. Nếu nàng biết được suy nghĩ trong lòng Đường Niệm Niệm, chỉ e là ngay cả tâm tư muốn khóc cũng có.

Phía sau bọn họ còn đứng mấy người Thủ Lam, tỷ muội Diệp thị, Lý Cảnh, Thư Tu Trúc cùng một con bạch hồ.

Thư Tu Trúc không đi theo, chờ mọi người chuẩn bị thỏa đáng, thì khom lưng nói với Tư Lăng Cô Hồng, “Trang chủ, chủ mẫu thượng lộ bình an.”

Tur Lăng Cô Hồng tiếc hắt một cái, ôm Đường Niệm Niệm bước lên xe Bạch Liễu.

Chu Điều Lang ngồi ở vị trí xa phu, đám người Thù Lam thì đều có ngựa.

Tur Lăng Quy Nhận đã sớm có chuẩn bị, chỉ thấy trong miệng hắt phát ra một tiếng huýt dài. Từ trong bông tuyết bay múa trên không trung, có một tiếng phi thú gầm nhẹ đáp lại, một con phi thú đầu chim thân sói, bốn cánh bốn chân đáp không mà tới, dừng xuống trước người hắt, ánh mắt đen hung ác đầy nguy hiểm nhìn hắt, rồi vô cùng thân thiết cọ cọ, sau đó cúi xuống.

Đường Niệm Niệm nhìn qua, chỉ thấy phi thú kia ngay lập tức nhìn về phía mình, hai mắt lạnh băng tràn đầy sát khí. Nếu là người bình thường sợ đã bị dọa khiếp vía, nhưng Đường Niệm Niệm chỉ chớp mắt một cái, ánh mắt chậm rãi lạnh xuống.

Con mắt đen của Lang Điều co rụt lại như bị kim châm, sát khí biến mất tăm, thế như thu mất không dám nhìn trở lại.

Đáy mắt Tur Lăng Quy Nhận chợt lóe tinh quang, vuốt ve bộ lông trên đầu Lang Điều, cười lên người nó, rồi nhìn Đường Niệm Niệm cười, “Hắc Tử xem ra rất thích tẩu tử nha.”

Thích? —— đúng là mở mắt nói dối!

Hắc Tử? —— không có nửa phần tình cảm, tên của công cụ.

Đường Niệm Niệm không thèm nhìn một người một thú này nữa, kéo kéo áo Tur Lăng Cô Hồng.

Tur Lăng Cô Hồng hiểu được ý nàng, đẩy cửa xe ôm nàng vào trong.

Tur Lăng Quy Nhận mắt thấy thân ảnh hai người biến mất sau cửa xe, tươi cười lạnh đi vài phần. Nàng kia cư nhiên lộ vẻ không thích mình?!

Đường Niệm Niệm từ trước đến giờ không biết biểu tình trên mặt mình không hề che lấp chút nào, luôn để lộ ra suy nghĩ của bản thân, ai bảo trước kia nàng không có mặt chứ? Đương nhiên, cho dù nàng biết Tur Lăng Quy Nhận từ vẻ mặt mình mà biết được nàng không thích hắt, thì e là nàng cũng không thèm quan tâm.

Trong xe Bạch Liễu không có trang trí như bên ngoài, thân xe rất lớn, dưới sàn phủ thảm lông tuyết trắng, có một cái giường, một tấm bình phong, một cái bàn nhỏ, một ấm trà, chén nước, một cái lư hương, rất giản dị nhưng không có cái nào là không tinh xảo.

Đường Niệm Niệm nhìn bốn phía chung quanh, vừa lòng gật gật đầu, ánh mắt lóe sáng động lòng người. Phẩm vị của nàng từ khi bắt đầu sống ở đây hoàn toàn đã bị Tur Lăng Cô Hồng nuôi đến kiêu rồi, ăn uống ngủ nghỉ, lúc nào cũng đều tinh xảo xa hoa, đã sớm quên mất đau thương khổ cực có tư vị như thế nào. Trong lòng yên lặng nghĩ: Nếu sau này được tự do, nhất định phải gây dựng một thế lực của riêng mình mới được, tốt nhất không kém gì Tuyết Diên son trang, như vậy mới không bạc đãi chính mình.

“Nghĩ gì vậy?” Tur Lăng Cô Hồng cúi đầu, giọng nói trong ở treo gần bên tai, tựa như gió xuân tháng ba.

“Nghĩ sau này tự...” Đường Niệm Niệm chưa nói xong liền dừng lại, đáy mắt chợt lóe lên vẻ kinh hãi. Hình như phòng bị của mình đối với hắt càng ngày càng thấp.

“Sau này làm sao?” Tur Lăng Cô Hồng nghi ngờ hỏi. Dời qua thân thể nàng, cùng nàng đối mặt.

Đôi mắt này, vừa trong suốt lại sâu thẳm, vừa lạnh lẽo lại nhu hòa, mâu thuẫn đến rung động lòng người.

Đường Niệm Niệm mấp máy môi, đột nhiên không muốn nói dối trước mặt hắt, “Nghĩ sau này muốn gây dựng một thế lực có thể so sánh với Tuyết Diên Sơn Trang!”

Hai chữ “tự do” là cảm kích, nàng không dám tự tiện nói ra, nhưng lời này có chút ám chỉ, cũng không phải nói dối.

Tur Lăng Cô Hồng bật cười, ánh mắt nàng sáng đến kinh người, sáng đến tận trái tim hắt, khiến cho trái tim lạnh lùng của hắt hóa thành một mảnh nước, “Vì sao?”

Vì hưởng thụ, vì tự do!

Đường Niệm Niệm không nói gì, đẩy tay hắt ra, rồi từ trong lòng hắt bò tới ngồi trước cái bàn nhỏ. Tay vừa lật, một viên đan giống như thủy châu xuất hiện trong lòng bàn tay, mở nắp lư hương trên bàn, lại đem đan dược bỏ vào trong, ngón tay vung lên, đan dược liền tản mát ra một cỗ hương thơm thanh thấu.

Tur Lăng Cô Hồng lặng lẽ nhìn động tác của nàng, thu hết mọi thứ vào trong mắt. Chờ nàng đẩy nắp lư hương, đột nhiên thân thủ ôm nàng vào lòng, cầm đề trên vai nàng, cúi đầu nói: “Niệm Niệm muốn thế lực ngang bằng với Tuyết Diên Sơn Trang, ta sẽ cho nàng, Niệm Niệm đừng tức giận.”

“Ta không tức giận.” Đường Niệm Niệm nghi hoặc nhìn hắt, liền thấy hắt rũ mi mắt xuống, thanh ảnh mờ lung, u ám không rõ, như ánh trăng sáng băng lãnh, khiến lòng người bất giác vương vấn.

“Ừ.” Tur Lăng Cô Hồng nhắm mắt, dùng giọng mũi đáp lại, dựa vào vai nàng, giống như đang ngủ.

Đường Niệm Niệm vốn định nói gì, song khi nhìn thấy khuôn mặt ngủ an tĩnh của hắn, chỉ cảm thấy cái gì cũng không nói được.

Bộ dáng hắn ngủ thật yên tĩnh, tĩnh tới mức khiến người ta cơ hồ không cảm nhận được hô hấp của hắn. Mắt nhắm lại, càng thấy rõ lông mi đen dài, giống như cánh quạt màu đen, chính là tầng lông mi này mỗi lần đều che đi đôi mắt mông lung không rõ kia, màu môi hắn rất nhạt, làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, lại giống như bông tuyết mỏng manh, khiến người ta lóa mắt, muốn chạm vào nhấm nháp.

“...” Đường Niệm Niệm nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy có chút ý muốn như vậy, liền nhìn chăm chú vào đôi môi chỉ cách vài thước. Loại cảm giác thành linh xảy ra này là lần đầu tiên, không phải vì thiên ma độc, chỉ là đơn thuần muốn liếm liếm thử.

Ừm... Liếm liếm?

Cũng không phải lần đầu tiên liếm, cùng lắm thì là bị liếm lại...

Đường Niệm Niệm bị mê hoặc rồi, liếm liếm cánh môi hơi khô ráo của mình, cũng chậm chậm tới gần khuôn mặt đối phương.

Lưỡi vừa mới chạm đến cánh môi lạnh mòng của hắn, xúc cảm vừa quen thuộc vừa mềm vừa lạnh. Đường Niệm Niệm nghĩ nghĩ, không có lập tức thu về, mà ngược lại theo bản năng được voi đòi tiên, liếm rồi lại liếm, còn nhẹ cắn cắn.

Thoải mái!

Đường Niệm Niệm hí hóp mắt, cảm thấy đụng chạm như vậy có một loại thoải mái khó hiểu, trong lòng hơi nghi hoặc. Vì sao trước kia không có loại cảm giác này? Chẳng lẽ trước kia quá đề ý thiên ma độc, cho nên mới không cảm giác được?

Đường Niệm Niệm lơ đãng nâng mắt, đột nhiên đối diện với một đôi mắt gần ngay trước mặt, sâu thẳm không có nửa vẻ mơ màng khi mới tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Người Đổ Mặt

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Tư Lăng Cô Hồng mở mắt ra từ lúc nào, Đường Niệm Niệm cũng không biết. Chẳng qua khi nhìn đôi con ngươi hắc bạch phân minh ngay trước mắt, nàng chẳng những không hề giật mình xấu hổ, ngược lại càng thêm tự tại.

Nếu đối phương đã phát hiện, như vậy liền không cần phải cẩn thận từng ly từng tý nữa.

Vì dễ cho tiện, hai tay Đường Niệm Niệm ôm lấy cổ Tư Lăng Cô Hồng, cả người dựa vào, từng chút từng chút liếm láp, trong chốc lát môi của hai người đều ẩm ướt đỏ bừng.

Tư Lăng Cô Hồng vẫn không nhúc nhích, để mặc hành vi quá mức của Đường Niệm Niệm, đôi mắt nửa rũ xuống u ám không rõ, ai cũng nhìn không thấu.

Đường Niệm Niệm nghi hoặc nhìn nhìn đối phương, chưa thỏa mãn buông tha môi hắn, mặt đối mặt nhìn Tư Lăng Cô Hồng. Kỳ quái, tại sao hôm nay lại không giống ngày thường?

“Niệm Niệm” Giọng Tư Lăng Cô Hồng hơi hơi âm trầm, “Nàng hiểu được ý tứ khi làm như vậy sao?”

Đường Niệm Niệm ngẩn ra, từ trước tới nay đây là lần thứ hai hắn hỏi về việc hôn môi. Ý tứ? Có ý tứ gì, chẳng lẽ muốn nàng nói là vì thiên ma độc sao?

Đường Niệm Niệm không nói gì, có lẽ chính nàng cũng không biết, về mặt đã bán đứng nàng, rõ ràng lộ ra chút cản trở.

Tư Lăng Cô Hồng khẽ vuốt hai má nàng, khẩu khí lại khôi phục vẻ nhẹ nhàng ôn hòa, “Vì sao Niệm Niệm muốn làm như vậy?”

Vì sao?

Đường Niệm Niệm bị khẩu khí ôn nhu như mặt trời xuất hiện trong ngày đông trấn an, “Thoải mái.”

Ngón tay Tư Lăng Cô Hồng ngừng một chút, “Thoải mái?”

“Ừ.” Bộ dáng hắn khi kinh ngạc nhìn thật đẹp. Đường Niệm Niệm không nhận được bật cười, tâm tình cần trọng cũng vì cười mà tiêu tán, lại nhìn chăm chú cánh môi ẩm ướt của Tư Lăng Cô Hồng, nhớ lại nói: “Nhìn nhìn đột nhiên cảm thấy miệng hơi khô, muốn nếm thử xem, sau đó nhìn không được

muốn liếm, liếm xong lại nhin không được muốn cắn cắn, vừa thấy thoải mái lại ăn ngon. . .”

“Hử?” Ánh mắt Đường Niệm Niệm từ môi chuyển qua hai gò má hần, sau đó vươn tay sờ sờ, nói: “Cô Hồng, mặt nguoi đỏ lên, rất nóng này.”

“... Ừ.” Ánh mắt Tư Lăng Cô Hồng hơi né tránh.

Đường Niệm Niệm: “Phát sốt ?”

Tư Lăng Cô Hồng: “Không có.”

Đường Niệm Niệm: “Cũng đúng, nguoi rất lợi hại, sẽ không sinh bệnh.”

Tư Lăng Cô Hồng: “... Ừ.”

Lát sau.

Đường Niệm Niệm chớp mắt nhìn sắc mặt chậm rãi khôi phục của hần, vừa nghi hoặc lại mong đợi nói: “Không phạt ta sao?”

Trong mắt Tư Lăng Cô Hồng lộ ra vẻ nghi hoặc, “Phạt?”

Đôi mắt Đường Niệm Niệm sáng lấp lánh, “Ta liếm nguoi, không liếm lại sao?”

Con nguoi Tư Lăng Cô Hồng đột nhiên tối lại.

Đường Niệm Niệm không chút nào nhận biết nguy hiểm, còn đưa mình về phía trước, “Liếm lại?”

Người này vì lòng tham, vì thoải mái cùng thiên ma độc, chẳng biết xấu hổ sáp gần đến mặt của đối phương.

Thân thể bị đỏ lên, mặt sần là thâm lông mềm mại, sẽ không cảm thấy nửa phần đau đớn. Trên đầu một bóng đen áp chế, liền thấy ánh mắt người nọ thâm trầm nghiêng người xuống.

Trong xe tĩnh mịch, ngoài xe gió tuyết bay bay.

Thú cười của mấy thủ hạ đi cực nhanh, trong mắt người ngoài, Hư Tuyết Sơn là khôn cùng rộng lớn, nhìn không ra phương hướng, nhưng đối với người trong Tuyết Diên Sơn Trang thì lại như hậu viện nhà mình, qua lại tự nhiên.

Tư Lăng Quy Nhận bất động thanh sắc quét mắt qua buồng xe Bạch Liêu, cười nói với Chu Diệu Lang: “Ca ca lúc nào cũng đem theo tàu từ bên nguoi như vậy, chẳng nhẽ không sợ tàu từ gặp chuyện không may sao?”

Chu Diệu Lang mỉm cười, “Chủ mẫu cát nhân thiên tướng, là ông trời tác hợp với trang chủ, sao lại có thể gặp chuyện không may.”

“Ha ha, cũng đúng.” Tiếng cười của Tư Lăng Quy Nhận dung nhập vào tuyết trắng trên mặt đất, mát lạnh đến mê hoặc nguoi, trong đôi mắt cười như có mị sắc màu đỏ, “Người tốt như vậy, già trẻ trong nhà nhất định sẽ vô cùng hoan nghênh yêu thích, nghĩ đến lần này về nhà sẽ thực náo nhiệt đây.”

Chu Diệu Lang nghe vậy, khẽ cau mày.

“Chi chi.” Tiểu hồ Bạch Lê híp đôi mắt hẹp dài, vừa ngây thơ vừa tinh nhuệ. Cách nói chuyện của người này sao giống tộc nhân nhà mình vậy?

Phía dưới Hư Tuyết Sơn ở Bắc Vực có vài sơn thôn nhỏ, người trong sơn thôn sống hoà thuận vui vẻ, an cư lạc nghiệp, ruộng vườn đất đai cây quả nói nhau không ngừng, liếc mắt trông ra là ruộng bậc thang nước chảy xung quanh, rau quả dưa hồng, tạo thành một bức họa điền viên tuyệt đẹp. Người trong thôn này định cư ở dưới Hư Tuyết Sơn, bình thường cường đạo cũng không dám xâm phạm, cùng Tuyết Diên Sơn Trang cũng có vài phần liên hệ, chính là bốn mùa thỉnh thoảng đưa lên một ít trái cây rau dưa.

So với phần lớn nguoi vừa nghe nói về Tuyết Diên Sơn Trang đã sợ mất mật, thì những người trong thôn đối với nơi này đúng là kính uy sùng ngưỡng, ngày thường nếu thấy người trong Tuyết Diên Sơn Trang, liền xem như thần mà bái lạy, kính nhiều hơn sợ.

Hai cánh Bạch Liêu thủ giương bay, như đập không mà tới, bốn vó như chạy, mắt vàng như đuốc.

Bạch Liêu thú lướt qua lưng chừng núi, chiếc xe như đúc bằng băng được bảo hộ ở chính giữa, mơ hồ nghe thấy tiếng xé gió, khiến người ta hoảng sợ, đầu óc trống rỗng.

Ở dưới đất, một đứa bé mặc bố y chơi đùa, ngo ngác nhìn lên không trung, tâm thần chấn động, bánh bao thịt đang cắn nửa chừng trong tay rơi xuống cũng không biết.

Mãi đến khi xe Bạch Liêu giống như bạch sắc cầu vồng xẹt qua về phía chân trời, một trận gió lớn thổi tới làm cây cối chung quanh gào thét, trên mặt đứa bé bị gió thổi đau nhức mới đột nhiên bừng tỉnh, phát ra một tiếng thét chói tai “A ——!” Chạy trở về, la to: “Mẹ! Mẹ ơi! Cha ơi ——! Con nhìn thấy thần tiên, xe tiên trên Tuyết Sơn rồi! Là xe tiên đó! Bay ở trên trời, thật lớn, thật nhanh nha. . .”

Trên đường núi, ngoại trừ Tư Lăng Quy Nhận cười Lang Điều bay trên không, thì đám người Lý Cảnh đi theo sau trên đường đất.

Xe Bạch Liễu giống như một tia bạch sắc hồng qua, hù họa vạn tượng xung quanh, tiếng người ngàn vạn.

Bên trong xe, Đường Niệm Niệm mở cửa sổ, trên hai gò má đỏ bừng vẫn chưa nhạt đi, con ngươi gọn sóng mờ mịt lại sáng ngời nhìn ra bên ngoài.

Sông dài, rừng núi, thôn trang, lầu gác, chim bay lướt qua.

Đường Niệm Niệm thò tay ra ngoài cửa sổ, cảm nhận gió lướt qua đầu ngón tay. Có một khoảnh khắc, nàng cứ nhiên có ý nghĩ nhảy từ cửa sổ này xuống, sau đó có được tự do thuộc về mình, giữa thiên địa rộng lớn này, muốn đi nơi nào liền đi nơi đó, vui cười thỏa thích dưới đất trời.

Nhưng trong nháy mắt nàng liền tỉnh ngộ, nhảy xuống dưới không phải nghênh đón tự do, mà chỉ sợ là thất bại trong gang tấc.

Một cánh tay ôm lấy thắt lưng nàng, giọng nói khàn khàn quen thuộc của người nọ truyền vào trong tai, “Thích bên ngoài?”

Đường Niệm Niệm nhẹ nhàng gật đầu.

“Về sau nàng muốn đi đâu, ta đều cùng nàng đi.”

Đường Niệm Niệm giật mình, có chút kinh ngạc nhìn Tư Lăng Cô Hồng bên cạnh. Hắn nói là mình muốn đi đâu? Hắn liền đi cùng?

Nghĩ đến ngày đó, Đường Niệm Niệm đột nhiên bị mê hoặc.

“Được!” Hai mắt Đường Niệm Niệm lộ ra vẻ kiên định vô cùng. Người này, nhìn rất đẹp, nàng muốn có được hắn. Sớm muộn gì cũng có một ngày nàng đánh bại hắn, sau đó nắm tự do của hắn trong tay, đến lúc đó mình đi đâu, liền mang hắn theo.

Tư Lăng Cô Hồng dĩ nhiên không biết tâm tư của nàng, song bị thần sắc kiên định của nàng làm cho si mê. Bùng tỉnh, không khỏi nở nụ cười. Nàng, là có chút thích mình chăng?

Nụ cười của hắn, giống như đại nam hài, thỏa mãn vui sướng, lại có một chút bá đạo của trẻ con.

Hắn, là có chút nguyện ý đi theo mình sao?

Đường Niệm Niệm cũng không nhịn được cao hứng cười lên. (TNN: ôi ai cho tôi bát muối =.)

Tư Lăng Quy Nhận lẳng lặng đứng trên lưng Lang Điều, nhìn hình ảnh hai người nhìn nhau bên trong cửa sổ. Gió thổi loạn tóc hắn, nhẹ nhàng từng cơn từng cơn quấn quanh trước mặt, che đi con ngươi mơ hồ không rõ.

“Xuy.” Một tiếng cười bí hiểm tuột khỏi môi hắn, còn chưa kịp truyền ra đã bị thổi tán trong không trung.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đỉnh Vội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Gặp Lại Cố Nhân

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Vũ Thủy Thành ở Bắc Vực, bốn phía trường lưu (sông dài), khí hậu mát mẻ, rượu hoa mai rất nhiều, người qua lại liên tục, thương nhân sông nước càng đông.

Nổi danh nhất ở Vũ Thủy Thành chính là Hàn Mai Tửu Cư, những người đi ngang qua Vũ Thủy Thành đều đến đây ở mấy ngày, thưởng thức rừng mai đẹp nhất Vũ Thủy Thành, nhắm nháp rượu hoa mai của Hàn Mai Tửu Cư.

Một nhà sàn gỗ nằm ở phía bắc Hàn Mai Tửu Cư, bốn phía hoa mai đua nở, trong ánh sáng ẩn hiện có hai người khoanh chân ngồi đối diện nhau, ở giữa là một cái bàn vuông chân thấp, trên bàn đặt vài món điểm tâm, hai bầu rượu trắng bằng sứ, còn có vài chén rượu men sứ màu xanh.

Hai người khoanh chân ngồi đối diện, vị bên trái mày kiếm tóc mai, lúc này hơi nhíu lại lộ ra vẻ ảm đạm phiền muộn, hai mắt sáng ngời, tóc dài chỉ dùng một cây trâm phi thủy màu xanh lam vấn sau đầu, y phục mặc trên người là trường bào vải gấm màu bạch nguyệt, viền thêu hoa văn tao nhã màu lam, rất phù hợp với cây trâm phi thủy trên đầu hắn, nổi bật lên dáng vẻ chính khí trong sáng trên người hắn.

Vị còn lại cũng là một nam tử trẻ tuổi, tóc đen như mực, làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn như ngọc, cằm hơi hếch, môi mắt hạnh, vừa sáng vừa trong, như khu vườn hoa mai vừa chói lọi lại sâu thẳm, ẩn chứa vẻ lãnh ngạo này. Hắn mặc y bào màu đen, áo trong lộ ra một bức thêu hình hoa dâm bút màu bạc. Đai lưng bằng gấm, gài một khối ngọc bội dương chi nối với dây kết bằng bạc. Hoa mai ngoài đình, từng bông từng bông nằm trên nền tuyết trắng,

trên mặt bàn hương rượu thanh thuần bay bay, hần chỉ lẳng lẳng ngồi, nghiêm trệ quý khí bức người, thân ảnh phi phàm.

Nghe tiếng rót rượu thánh thót, Đường Thu Sinh bưng tỉnh, ngẩng đầu thấy Quan Tử Sơ ở đối diện đang rót rượu ỉnh. Hần cả kinh, vội vàng nói: “Làm sao có thể làm phiền Quan huynh đại giá, ta...”

Quan Tử Sơ xoa tay, cho đến khi rót đầy chén rượu mới thu tay về, “Chúng ta đều xưng hô huynh đệ rồi, còn nói đại giá gì nữa.” Bưng chén rượu trước mặt lên, cười nói: “Khó có được dịp tới Hàn Mai Tửu Cư này, Thu Sinh cần gì phải mặt mày cau có, không phải phá hư cảnh đẹp rượu ngon sao?”

“Ta...” Đường Thu Sinh bưng chén rượu cùng hần một hơi uống cạn, buồn khổ nói: “Huynh cũng biết, việc này...”

Quan Tử Sơ mỉm cười, “Mọi chuyện đều có biện pháp giải quyết, cứ bức bối trong lòng cũng chỉ phí công thôi, còn không bằng thả lỏng tinh thần, có khi lại có thể suy nghĩ thấu đáo sự tình hơn một chút.” Khẩu khí hần vui vẻ ôn hòa, vẻ mặt bình tĩnh, có ma lực trấn an lòng người.

Đường Thu Sinh than dài một hơi, cười cười, “Nếu ta có thể có được một phần tâm tính của Quan huynh thì tốt rồi.”

Lúc này, đôi thành hần tự tay rót rượu cho Quan Tử Sơ, song đột nhiên nghe được một tiếng động lớn xôn xao truyền tới Hàn Mai Tửu Cư. Cuồng phong gào thét, cuốn lên hàng vạn cánh hoa mai tung bay, mê hoặc tầm mắt.

Đường Thu Sinh ngẩng đầu nhìn lại, trông thấy xe Bạch Liễu từ trong không trung lướt qua, cánh vàng khắc băng ở giữa một trời hoa mai như mộng như ảo.

“Đó là?”

“Xe Bạch Liễu của Tuyệt Diên Sơn Trang, quả nhiên tiền nhiều như nước.”

Đường Thu Sinh kinh ngạc nhìn về phía Quan Tử Sơ, chỉ thấy vẻ mặt hần kì lạ, hai mắt lóe lên. Hần cả kinh hỏi: “Huynh nói đó là xe Bạch Liễu của Tuyệt Diên Sơn Trang?!”

Quan Tử Sơ cười, không nhanh không chậm nói: “Xe Bạch Liễu của Tuyệt Diên Sơn Trang dùng bốn con bạch liễu kéo, thân xe là một khối băng ngọc chạm trổ mà thành, thế gian này không ai có thể bắt trước được, xe Bạch Liễu cũng chỉ có Tuyệt Diên trang chủ mới đủ tư cách ngồi. Thu Sinh, lần này huynh không cần cực khổ tìm cửa vào Tuyệt Diên sơn trang nữa rồi, Tuyệt Diên trang chủ ở ngay tại trước mắt kia.”

Hai mắt Đường Thu Sinh sáng ngời, cười lớn một tiếng, liền đứng dậy nói với Quan Tử Sơ: “Quan huynh, thứ cho tiểu đệ đi trước.”

“Ta cũng muốn nhìn một chút bộ dạng Tuyệt Diên trang chủ quanh năm không ra ngoài rốt cuộc như thế nào, cùng nhau đi vậy.” Quan Tử Sơ nhẹ cười đứng dậy, ngón tay tự nhiên vuốt ve vạt áo, gờ tay nhắc chân đều quý khí khó tả.

“Quan huynh có thể đồng hành, tất nhiên là không thể tốt hơn rồi.” Đường Thu Sinh cao hứng đáp lời, bước nhanh về phía xe Bạch Liễu đang đáp xuống đất.

Quan Tử Sơ không nhanh không chậm đi theo một bên, đối với thái độ thiện cận không lo hậu quả của Đường Thu Sinh cũng không thêm nhắc nhở.

Tại khoảng đất trống trước cửa mai viên Hàn Mai Tửu Cư, bạch liễu thú không tiếng động đáp xuống đất, thu hồi kim cánh, đôi mắt màu vàng lãnh lệ đảo qua đám người chung quanh, há mồm phì mạnh một tiếng, thế nhưng không thêm để ý tới bất kì kẻ nào.

Chu Diệu Lang nhảy khỏi vị trí xa phu, hướng đến bên trong xe thấp giọng nói: “Trang chủ, chủ mẫu, đã đến Hàn Mai Tửu Cư.”

Dưới hàng vạn đôi mắt trông ngóng của mọi người, cửa xe Bạch Liễu không tiếng động mở ra.

Mọi người chỉ thấy một trường bào tuyết trắng không nhiễm chút bụi, như mây như sương, đẹp tuyệt trần như khắc vào tâm, còn muốn nhìn rõ ràng thêm một chút, thì lại chạm tới một đôi mắt mông lung ngưng đọng như băng tuyết, rõ ràng bên trong cái gì cũng không có, nhưng lại khiến trong lòng mọi người như bị một khối đá lớn đập vào, không tự chủ cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Có người tinh ý hiểu ra. Đây là do nguyên lực của mình không bằng, nên bị khí thế áp chế, ngay cả muốn phản kháng cũng không có biện pháp.

Tư Lăng Cô Hồng ôm người trong lòng xuống xe, dưới chân vô thanh vô tức, cơ hồ không có một chút nhấp nhô lên xuống.

Thế nhưng, người trong lòng vẫn tĩnh lại, không phải bị đánh thức mà là bị hương thơm của rượu mai làm cho tham muốn mà tĩnh lại. Đường Niệm Niệm hé ra nửa con mắt, bên trong còn mơ mơ màng màng, lại lộ ra vẻ thêm muốn có thể thấy được rõ ràng. “Thơm a~”

Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu cười, biết nàng còn chưa hoàn toàn thanh tĩnh, liền ôm nàng đi vào Hàn Mai Tửu Cư.

Chu Diệu Lang mỉm môi cười trộm theo sau, quay đầu nhìn lại, mấy người Lý Cảnh đều đã cười ngựa tới, chỉ có Tư Lăng Quy Nhạn lại không thấy bóng dáng. Chu Diệu Lang mặc niệm người này không ở đây cũng tốt, cũng không biết hần đột nhiên biến mất đi làm gì.

Mấy người theo sau Tư Lăng Cô Hồng tiến vào Hàn Mai Tửu Cư, vừa đi qua một cây cầu gỗ điêu khắc, liền chạm phải một bóng trắng lướt nhanh tới, mạnh mẽ cản đường Tư Lăng Cô Hồng.

“Đứng... A!”

Bóng trắng la lên một tiếng, thân thể đột nhiên bị cái gì đánh bay ra ngoài, lui lại mấy bước mới nửa quỳ trên mặt đất, một dòng máu tươi chảy ra khỏi khóe miệng. Hần nhanh chóng lấy một bình ngọc, đổ ra một viên đan dược nuốt vào rồi mới chậm rãi đứng lên. Diện mạo người này không tính là mỹ nam tử nhưng lại tràn ngập chính khí, chính là người vừa nãy chạy đi tìm Tuyết Diên trang chủ – Đường Thu Sinh.

Ánh mắt Đường Thu Sinh lộ vẻ tức giận, nhìn chằm chằm Tư Lăng Cô Hồng, hét lên: “Ra tay đánh lén, còn coi là quân tử gì chứ!”

Chu Diệu Lang khóe miệng co quắp. Người này là quá chính trực, hay là ngu ngốc đây?

“Ừm?” Đường Niệm Niệm nhú nhú mày, lông mi nhẹ rung.

Tư Lăng Cô Hồng mắt lạnh đảo qua Đường Thu Sinh, ngón tay nhẹ vuốt mi tâm Đường Niệm Niệm.

Đường Thu Sinh cả người tóc gáy dựng thẳng, giống như bị hàn băng đông lạnh không thể động đậy, chỉ cảm thấy cái chết sắp đến gần. Cánh tay đột nhiên bị một người mạnh mẽ kéo ra, thân thể cũng tự nhiên chật vật đổ xuống một bên.

“Quan, Quan huynh?” Đường Thu Sinh sắc mặt trắng bệch, tỉnh lại mới phát hiện lưng mình đã thấm ướt mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn thấy người vừa cứu mình một mạng, chính là Quan Tử Sơ.

Quan Tử Sơ giúp hắn đứng dậy, hướng về phía Tư Lăng Cô Hồng ở trên cầu, mỉm cười nói: “Tại hạ Quan Tử Sơ, vị này là thiếu chủ Đường Môn Đường Thu Sinh, bái kiến Tuyết Diên trang chủ.”

Tư Lăng Cô Hồng đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, nhìn về phía Đường Thu Sinh vừa tìm được đường sống trong cái chết.

“Thiếu chủ Đường Môn?” Một giọng nữ linh lung biếng nhác truyền ra, có chút mơ hồ cùng mê hoặc, “Chính là cái Đường Môn ở Thường Lâm kia?”

Quan Tử Sơ cùng Đường Thu Sinh đều nghe ra, âm thanh này là truyền tới từ trong ngực Tư Lăng Cô Hồng, mắt nhìn lại, đã thấy Đường Niệm Niệm nhô đầu ra, đẩy mắt mộng lung, cúi đầu ngáp một cái, đánh giá nhìn qua lại hai người.

Nữ tử mặt mày đỏ bừng, hai mắt mờ sương, thần sắc ngây ngô mê hoặc, giống như ráng chiều, sạch sẽ như lưu ly trong suốt, một bộ dáng ngây thơ vừa mới tỉnh ngủ.

Con người Quan Tử Sơ co rút lại, trái tim giống như bị chuông hồng va tới, đầu óc nhất thời trống rỗng. (TNN: hồ hồ, rồi xong =))

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đình Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hộc Máu

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Niệm Niệm!”

Đường Thu Sinh cả kinh gọi, bước nhanh về phía trước mấy bước, vui mừng nói: “Muội không có việc gì! Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Nhưng ngay sau đó thấy nàng hồn nhiên bị Tư Lăng Cô Hồng ôm vào trong ngực, nhất thời sắc mặt thay đổi, khẽ cau mày, há mồm răn dạy: “Giữa ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người, ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì. Niệm Niệm, còn không xuống dưới nói chuyện?”

Phía sau Chu Diệu Lang khóe mắt cũng co quắp theo, thầm nghĩ: Chẳng lẽ người của Đường gia ai cũng bất bình thường thế sao? Tính tình chủ mẫu khác người không nói, thiếu chủ Đường Môn này thế nào mà cũng có cá tính cực phẩm như vậy?

Đường Niệm Niệm trừng mắt nhìn, cảm giác Tư Lăng Cô Hồng ôm chặt hơn một chút, dĩ nhiên không nhúc nhích. Một tên ngay cả một chiêu của thuộc hạ Cô Hồng cũng chịu không nổi, nàng còn không ngu tới mức bởi vì lời nói của hắn mà chống lại ý Cô Hồng. Huống chi nàng cũng không cảm thấy ôm như vậy có cái gì không đúng.

“Người là thiếu chủ của cái Đường Môn ở Thường Lâm kia?” Ánh mắt Đường Niệm Niệm dừng ở trên mặt Đường Thu Sinh.

Đường Thu Sinh nhú mày chặt hơn, “Niệm Niệm, chẳng lẽ muội ngay cả đại ca cũng không nhận ra!”

Đường Niệm Niệm không hề do dự gật đầu, nhìn về phía Thù Lam ở phía sau.

Thù Lam hiểu ý tiến lên, đứng bên cạnh nàng nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, vị này thật sự là đại thiếu gia. Do Đường Môn phụ nhân quá cố sinh ra, là con trưởng của Đường Môn, từ khi sáu tuổi đã được nuôi ở bên người nhị phu nhân, hàng năm ngao du bên ngoài.”

Giọng nàng không lớn cũng không nhỏ, đám người mang nguyên lực Đường Thu Sinh đều nghe rõ ràng minh bạch. Đường Thu Sinh vội la lên: “Niệm Niệm, muội làm sao vậy? Có phải kẻ này làm gì muội hay không, nói cho đại ca biết, đại ca sẽ giúp muội đòi lại công bằng!”

Chu Diệu Lang đã hết chỗ nói rồi.

Đường Niệm Niệm liếc hắt một cái, “Người đánh không lại Cô Hồng.”

Đường Thu Sinh sắc mặt hơi vẹo đi, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Muội làm sao lại đề cao chí khí người khác diệt uy phong của người mình!”

“Uy phong của người không lớn.” Đường Niệm Niệm bình thản nói, vẻ mặt thành thật, không hề để ý Đường Thu Sinh gần như đã sắp học máu, chỉ nghe nàng lại hỏi Thù Lam: “Đường Xảo Chi cùng Lưu thị đều đẹp, người này thực bình thường, hẳn thật sự là đại ca ruột thịt của ta?”

Nàng hỏi bình thản, ngay cả vẻ mặt cũng thật sự chân thành khiến người ta tìm không ra một chút dấu vết đùa bỡn. Thù Lam nhìn sắc mặt đại thiếu gia đỏ lên, trong lòng rơi một giọt nước mắt đồng tình, hung hăng gật đầu xác nhận.

Đường Niệm Niệm nhẹ nhàng lắc đầu, “Hắn sống ở Đường gia hẳn là rất mặc cảm đi.”

“Phốc ——” Đường Thu Sinh không nhịn được, phun ra một ngụm máu, lão đảo sắp ngã. (TNN: ha ha)

Quan Tử Sơ kịp thời đỡ mới không để cho hắn thêm mất mặt, mặt hạnh như sao nhìn về phía Đường Niệm Niệm, chỉ thấy nàng đang kinh ngạc nhìn chằm chằm Đường Thu Sinh, giống như vô cùng kì quái, không biết vì sao hắn lại vô duyên vô cớ học máu. Quan Tử Sơ rất biết nhìn người, liếc mắt một cái liền nhận ra Đường Niệm Niệm không phải ngụy trang, mà đều là sở tác sở vi, tùy tâm làm, trên mặt không hề giấu diếm một chút tâm tư nào.

Đường Niệm Niệm vung tay ném ra một viên đan dược, trong mắt lộ vẻ thất vọng. Đối với đại ca đột nhiên xuất hiện này, ngoại trừ một chút hứng thú lúc đầu, sau khi phát hiện bộ dáng đối phương tầm thường, võ công kém, tâm tính cũng chỉ có cái dừng cảm của thất phu liền không còn chút tâm tư nói chuyện phiếm nào.

Tiếp được đan dược, Đường Thu Sinh cảm thấy Đường Niệm Niệm vẫn là quan tâm đại ca, vẻ mặt vui mừng mỉm cười. Nếu như hắn biết ý nghĩ trong lòng Đường Niệm Niệm lúc này, chỉ sợ lại phun thêm một ngụm máu.

Cái gì gọi là bộ dáng bình thường, đó là tiêu chuẩn đánh giá dựa theo Đường Niệm Niệm nhìn quen một đám tuấn nam mỹ nữ trong Tuyết Diên Sơn Trang đề ra. Phải nói rằng bộ dáng Đường Thu Sinh cũng được coi là đoan chính khoan khoái, hướng chỉ một thân trang phục tuấn nhã, người bình thường nhìn chính là tuấn tú lịch sự.

Cái gì mà võ công kém, hẳn tốt xấu cũng là luyện được sư Huyền phẩm cấp năm, nổi bật trong số những người đồng lứa, hai mươi hai tuổi có được thành tích như vậy, đã được xem như địa kiêu rồi. (TNN: ừm nhưng chị Niệm là thiên kiêu cơ à =.=)

(*) mấy cái địa kiêu, thiên kiêu là chỉ cấp bậc tố chất của thân thể nhé, có thể hiểu là thiên phú tu luyện gì đó ^^

Cái gì mà chỉ có cái dừng cảm của thất phu, trong mắt hắn, đó là hành động chính nghĩa, hành vi của quân tử, dừng giả.

Thế nhưng tất cả, ở trước mắt một nam một nữ này liền bị phá thành mảnh nhỏ, ảm đạm thất sắc.

Tư Lăng Cô Hồng nhìn ra tâm tư của nàng, nét mặt vốn lạnh lẽo dần dịu xuống, vỗ vỗ lưng nàng, cười nói: “Đi dùng bữa.”

“Được!” Mắt Đường Niệm Niệm tức khắc sáng ngời, cánh mũi giật giật, thần sắc xinh đẹp thêm muốn càng thêm rõ ràng. Cả vườn mùi hương thom ngát, là mùi hoa mai cũng là mùi rượu, say mê lòng người.

Tư Lăng Cô Hồng đi về phía trước, bước qua cầu gỗ, con người đông lạnh thu vào ánh mắt dõi theo hai người của Quan Tử Sơ, chớp mắt một cái dừng ở đan dược trong tay Đường Thu Sinh, không để lại dấu vết.

Quan Tử Sơ chỉ cảm thấy đầu vai bị đè lại, giống như bị vạn quân áp chế, hơi thở cũng không thông.

“A... phốc!” Đường Thu Sinh khốn khổ, đã bị thương càng thêm bị thương, lại phun ra một ngụm máu, sắc mặt xanh mét.

Chu Diệu Lang ở phía sau thấy ánh mắt không dấu vết kia của Tư Lăng Cô Hồng liền hiểu được, đồng tình quét mắt nhìn Đường Thu Sinh. Tham muốn độc chiếm của trang chủ người bên ngoài làm sao lý giải nổi, dám bảo chủ mẫu ra khỏi vòng tay trang chủ? Dám nhận đan dược chủ mẫu đích thân luyện? Dám nhìn chủ mẫu lâu như vậy? Không chết, chỉ chịu chút đau khổ đã là không tệ rồi.

Lý Cảnh cùng Thù Lam cũng không tiếng động đi theo, chỉ có Diệp Liên Kiều cùng Diệp Mộc Hương thấy người đi xa, chân trước chân sau liền nhảy tới trước mặt Đường Thu Sinh.

Diệp Liên Kiều chớp đôi mắt long lanh như nước, nhìn cho đến khi mặt Đường Thu Sinh cơ hồ nhỏ ra máu, mới kinh hô nói: “Người thật sự là ca ca ruột của chủ mẫu?”

Không đợi Đường Thu Sinh trả lời, Diệp Mộc Hương đã cười hi hi nói theo: “Đương nhiên là thật rồi, vừa nãy không phải Thù Lam đã nói sao?” Quay

đầu lại chớp đôi mắt to nhìn về phía Đường Thu Sinh, “Ngươi nói đi?”

Đường Thu Sinh vừa há mồm, thì Diệp Liên Kiều đã tranh trước: “Thù Lam nói thì tính gì? Phải là chủ mẫu thừa nhận mới được nha! Tỷ không nghe chủ mẫu nói sao?” Lại nhìn chăm chăm Đường Thu Sinh, từ trên xuống dưới, “Bộ đáng bình thường như vậy một chút cũng không giống chủ mẫu, làm sao có thể là ca ca của chủ mẫu.”

Đường Thu Sinh lại đỏ mặt, Diệp Mộc Hương phồng má bất bình thay hắn, “Ngươi đừng nói lung tung, người ta cũng không phải quá bình thường, ít nhất vẫn có thể vác mặt ra ngoài hành tẩu nha.” Lại mở to đôi mắt trong veo như nước nhìn Đường Thu Sinh, an ủi nói: “Ngươi đừng nghe nàng nói bừa, ngươi cũng không tệ lắm đâu, thật sự!”

Kiểu bệnh vực kẻ yếu này so với trực tiếp nắn người càng làm cho người ta khó chịu hơn, nhưng Đường Thu Sinh luôn tự nhủ là quân tử, đương nhiên sẽ không cô phụ lòng tốt của người ta, thấp giọng nói: “Đa tạ cô nương an ủi, làn da mái tóc là do cha mẹ sinh ra, tại hạ chưa từng cảm thấy mình bình thường!”

Hai chữ “bình thường”, có thể nói là nghiêng răng nghiêng lợi.

Diệp Liên Kiều cùng Diệp Mộc Hương thẳng tắp nhìn hắn, đợi tới khi hắn nói hết mới đồng thời “Xì” ra một tiếng, cười ha hả.

Diệp Liên Kiều: “Ngu ngốc! Thật đúng là ngu ngốc! Ngươi cho là tỷ ấy thật sự đang an ủi ngươi sao?”

Diệp Mộc Hương: “Ngu ngốc! Thật đúng là ngu ngốc! Ngươi cho là ta thật sự đang an ủi ngươi sao?”

Đường Thu Sinh khí huyết dâng lên, ần ần lại có xúc động muốn phun thêm một ngụm máu.

Diệp Liên Kiều “hừ” một tiếng, hung ác nói: “Ngươi dám ở trước mặt chủ mẫu chửi bới trang chủ, gặp báo ứng là xứng đáng!”

Diệp Mộc Hương cũng “hừ” một tiếng, cười lạnh nói: “Ngươi dám quấy rầy giấc ngủ của chủ mẫu, có học máu tới chết cũng xứng đáng!”

Diệp Liên Kiều lại hừ nhìn Đường Thu Sinh một cái, cười hi hi nói: “Ngươi dám nhận đan dược của chủ mẫu, bị chúng ta làm tức chết càng xứng đáng!”

Hai người tay trong tay, đồng thời làm một cái mặt quỷ về phía Đường Thu Sinh, sau đó nghênh ngang rời đi. Tiểu hồ Bạch Lê ở trên vai Diệp Mộc Hương cũng không chịu cô đơn vượn đầu, đồng dạng thè lưỡi với Đường Thu Sinh, mắt hẹp dài nhếch lên, tỏ vẻ xem thường.

“A... khụ khụ! Yêu... Yêu nữ! Đám yêu nữ này! Khụ khụ!” Đường Thu Sinh gặp phải nhóm người Tuyệt Diễm Sơn Trang này, coi như đã chịu qua khổ ải đau đớn nhất đời hắn.

Quan Tử Sơ lắc đầu, Đường Thu Sinh trừ bỏ luyện dược không tệ, thì phương diện xử sự quả thật không tốt.

“Thu Sinh, viên đan dược kia có thể cho ta xem một cái?” Hắn mặc dù không phải luyện dược sư, nhưng đối với việc đánh giá phẩm chất đan dược cũng không tồi.

Đường Thu Sinh không hề chần chờ đem đan dược đưa qua.

Quan Tử Sơ nắm viên đan có hoa văn màu lam trắng trong tay, từ hình dáng, màu sắc, mùi vị một đường xem xét, ánh sáng trong mắt càng ngày càng tối lại, cuối cùng hóa thành một luồng u tối ám chìm.

“Làm sao vậy?” Đường Thu Sinh thấy hắn thật lâu không nói gì, không khỏi nhíu mày, “Chẳng lẽ đan dược này có vấn đề?”

Quan Tử Sơ mỉm cười, “Đan dược rất tốt, tuyệt đối không dưới Địa phẩm, có thể thấy được Niệm Niệm vẫn rất quan tâm ca ca ruột huyệt đó.” Đưa trả đan dược cho Đường Thu Sinh, lại dặn một câu, “Ăn đi, đan dược đặt ở bên ngoài lâu, công dụng sẽ bị hao tổn.”

Đường Thu Sinh không hề nghi ngờ hắn, cũng không hề chú ý tới xưng hô của hắn với Đường Niệm Niệm lộ vẻ thân mật, chỉ cao hứng há mồm nuốt đan dược. Một luồng khí ôn hòa ấm áp lập tức chữa trị những đoạn gân cốt bị thương, ánh mắt hắn không khỏi sáng ngời, “Thuốc tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nấu Cơm

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Diệp Liên Kiều và Diệp Mộc Hương về mặt mờ ám tiêu sái đi vào trong sân, liền gặp phải Chu Diệu Lang đang đi tới. Hai người con mắt đảo tròn, cười hi hi đồng thời nói: “Bái kiến Chu đại tổng quản ~ “

“Bỏ đi!” Chu Diệu Lang còn lạ gì tính tình hai người, lần này ra ngoài hai người này là vui vẻ nhất, “Cười gian như vậy, lại làm chuyện xấu gì rồi?”

Diệp Liên Kiều la to: “Mới không phải chuyện xấu, là chuyện tốt! Chuyện tốt!”

Diệp Mộc Hương cười hi hi: “Chỉ cùng Đường đại thiếu chủ hàn huyên vài câu thôi, Đường đại thiếu chủ thật đúng là quân! tử! nha!”

Chu Diệu Lang trong lòng âm thầm rơi một giọt nước mắt đồng tình thay Đường Thu Sinh, dặn dò nói: “Quy Nhạ thiếu gia không biết đang ở đâu, xuất môn ra ngoài, ít chọc phiền toái đi, đừng làm ảnh hưởng tới hứng thú của hai vị chủ tử.”

“Đã biết.” Hai người lè lưỡi, dung mạo xinh đẹp hợp với vẻ mặt ngây thơ, người bình thường làm sao nhẫn tâm trách cứ.

“Đi thôi.” Chu Diệu Lang cười cười bỏ qua.

Hai người vui vẻ hớn hờ liền chạy vào trong viện.

Hôm sau khi mặt trời lên cao, giữa trưa, trên giường, Đường Niệm Niệm mơ mơ màng màng mở mắt. Ngoài ý muốn không có chạm tới độ ấm quen thuộc, về mê mang trong mắt thoáng cái đã trong trẻo rõ ràng, đây là lần nàng ‘tỉnh lại’ nhanh nhất.

“Cô Hồng?” Đường Niệm Niệm nhìn bốn phía chung quanh, không có bóng dáng Tư Lăng Cô Hồng.

Ngoài cửa truyền đến giọng Chu Diệu Lang, “Chủ mẫu dậy rồi?”

“Ừ.” Đường Niệm Niệm tự đi giày, ngồi ở trên giường, thấy cửa phòng bị đẩy ra, Chu Diệu Lang đi đến, mỉm cười với nàng hỏi: “Chủ mẫu có muốn lại ngủ thêm không? Trang chủ đã dậy rồi.”

Đây là lần đầu tiên Tư Lăng Cô Hồng không có cùng mình rời giường.

Đường Niệm Niệm lắc đầu, “Không cần.” Nói xong liền tự mình mặc quần áo vào. Chu Diệu Lang thấy vậy cũng không ngăn cản, vỗ vỗ tay sai người bưng đồ rửa mặt chải đầu vào.

Đường Niệm Niệm rửa mặt chải đầu xong, Chu Diệu Lang cầm lược tới, “Chủ mẫu, thuộc hạ vấn tóc cho người?” Tay vừa động, Đường Niệm Niệm đã theo phản xạ tránh đi, quay đầu nhìn qua bộ dáng giật mình của Chu Diệu Lang, Đường Niệm Niệm cầm lấy lược ngà voi, “Ta tự mình làm.”

Nàng không thích bị người khác chạm vào, giật mình hồi tưởng lại, lúc đầu vì quan hệ mạnh yếu nên mới để Tư Lăng Cô Hồng chạm vào, nhưng hiện tại cũng đã thành thói quen.

Đường Niệm Niệm tỉnh té chải tóc, trên mặt hơi hơi thất thần.

Chu Diệu Lang ở phía sau nhìn, trong đầu linh quang chợt lóe, cười trộm. Xem ra chủ mẫu đây là nhớ đến trang chủ đi? Cho nên nói loại chuyện lâu ngày sinh tình cũng không phải là vô căn cứ. Trang chủ cùng chủ mẫu như hình với bóng suốt một năm, nay đột nhiên tách ra một chốc, đương nhiên sẽ không quen.

Vấn tóc thành kiểu Tư Lăng Cô Hồng thường làm ỉnh, Đường Niệm Niệm đứng dậy. Nhất thời không biết nên làm gì tiếp theo.

Chu Diệu Lang nhân cơ hội giật giây nói: “Chủ mẫu, bằng không để thuộc hạ mang người đi nhìn chung quanh?”

Đường Niệm Niệm sáng mắt chợt lóe, “Được.”

Chu Diệu Lang vui mừng như rồng mây, đi bên cạnh dẫn đường. Đường Niệm Niệm lẳng lặng đi, nghĩ thầm hôm qua nàng hình như uống quá chén, rượu hoa mai này thanh thấu mà không chất, mùi thơm nhưng không ngấy, chẳng những hương rượu say lòng người, rượu càng làm cho người ta lưu luyến không muốn dứt ra. Minh hình như uống tới mấy chén, sau đó làm chút gì thì phải?

“Chủ nhân cần người nọ...” Lục Lục làm hết phận sự giải đáp cho Đường Niệm Niệm.

“Nha.” Căn Cô Hồng à, cũng không phải lần đầu tiên. Đường Niệm Niệm nghĩ xong cũng không để ý.

Bất tri bất giác Đường Niệm Niệm theo Chu Diệu Lang đi xuyên qua rừng mai, đi tới một đường nhỏ ít người qua lại. Đường Niệm Niệm nghi hoặc nhìn Chu Diệu Lang một cái, chẳng lẽ nàng hoài nghi gì đó sao?

Chu Diệu Lang trừng mắt nhìn, đột nhiên dừng lại, nhỏ giọng vụng trộm nói: “Chủ mẫu hôm qua không phải nói đồ ăn ở Hàn Mai Sơn Trang không ngon bằng trong trang sao? Còn nói nhớ Tăng sư phụ trong trang rồi!”

Đường Niệm Niệm đảo mắt nhớ lại, gật đầu. Minh xác thực có nói như vậy.

Chu Diệu Lang vừa nhìn vẻ mặt bình thản Đường Niệm Niệm thì liền cảm nín nhìn trời cao. Chủ mẫu người không biết người nói vô tâm, người nghe có ý sao. Người không biết ham muốn độc chiếm của trang chủ đối với người càng ngày càng mạnh sao, mấy lời nói nhớ người khác làm sao có thể tùy tiện nói. May mắn Tăng sư phụ không ở đây, bằng không hẳn sẽ khóc, thật đó!

Chu Diệu Lang trong lòng cảm thán vô số, sắc mặt lại không chút nào không thay đổi, chỉ vào phòng nhỏ phía trước, thần thần bí bí nói với Đường Niệm Niệm: “Trang chủ ở bên trong, chủ mẫu ngài len lén nhìn xem đi.”

“Len lén nhìn?” Đáy mắt Đường Niệm Niệm hiện lên một tia thận trọng. Chuyện gì mà phải len lén nhìn?

Chu Diệu Lang gật đầu lia lịa, “Đúng vậy!”

Đường Niệm Niệm nhìn kỹ mặt nàng, không cảm giác được chút ác ý nào, lúc này mới thật sự len lén nhìn. Thân pháp của nàng là do Tư Lăng Cô Hồng đích thân dạy, cộng thêm lực không chế tinh diệu, khoảng cách trăm mét chỉ trong nháy mắt liền hiện ra, giống như thanh tuyết rơi xuống đất, không chút gọn sóng không chút tiếng vang.

Đường Niệm Niệm đứng trên ngọn cây xanh không xa phòng ốc, mắt hơi híp lại, linh thức tản ra, liền đem cảnh tượng trong phòng nhỏ thấy rõ ràng.

Phòng nhỏ này là một gian phòng bếp, chung quanh bày từng đồng nguyên liệu nấu ăn, còn có cả đồng được liệu, nhà bếp nổi lửa nấu nướng, phía trên một luồng khói đen bay lên, rau xanh màu sắc mê người, mùi hương tràn ngập.

Những thứ này vốn là bình thường, duy nhất ngoài ý muốn là nam tử quần áo tuyết trắng, thần thái như nguyệt hoa. Lúc này vẻ mặt không chút gọn sóng của hắn khiến cho Đường Niệm Niệm thấy được là hắn đang thật tâm chuyên chú, chỉ thấy hắn một tay cầm xẻng, thỉnh thoảng đảo thức ăn trong chảo, ngón tay thon dài bạch ngọc ở chảo màu đen càng nổi bật.

Đường Niệm Niệm kinh ngạc nhìn, thẳng đến khi ánh mắt nam tử kia tựa như xuyên thấu qua tất cả mọi trở ngại nhìn về phía nàng, nàng mới giật mình bình tĩnh, thu hồi linh thức, không tiếng động tụt xuống ngọn cây tới chỗ Chu Diệu Lang.

“Thế nào? Chủ mẫu, nhìn thấy gì?” Chu Diệu Lang kỳ thật biết rõ Tư Lăng Cô Hồng đang làm gì bên trong, nhưng quá trình cụ thể lại không có cơ hội xem, nay dĩ nhiên là vô cùng tò mò. Kỳ thật lúc đầu khi nghe thấy ý định của Tư Lăng Cô Hồng nàng cũng không tránh khỏi khiếp sợ, chẳng qua đảo mắt một cái liền tự an ủi mình: dù sao trang chủ cũng không phải lần đầu tiên phá lệ vì chủ mẫu, ra vào phòng bếp có là cái gì đâu?

Về mặt Đường Niệm Niệm hơi cổ quái, đi trở về, không để ý tới một lòng tràn đầy câu hỏi của Chu Diệu Lang, mãi cho tới sân viện, mới yên lặng phun ra một câu: “Cô Hồng bị kích thích sao?”

Trong trí nhớ của nàng, lão quái vật chỉ khi bị kích thích mới có thể làm ra một số việc mà vốn dĩ không hề làm. Tuy suy nghĩ của nàng khác với người thường, nhưng nàng cũng biết một đạo lý là nam tử bình thường đều không nấu cơm.

Chu Diệu Lang làm sao cũng không ngờ mình đợi lâu như thế lại nghe được một câu như vậy, tuy cảm thấy Đường Niệm Niệm nói vậy cũng có lý, dù sao ban đầu nàng không phải cũng khiếp sợ hay sao? Song trên mặt lại không lộ ra nửa phần, cười hì hì nói: “Chủ mẫu nói đùa, trang chủ xuống bếp cũng là vì chủ mẫu a!”

Nếu nói bị kích thích, thì cũng là bị cái câu nhớ người khác của người kích thích.

“Vi ta?” Đường Niệm Niệm hoài nghi nhìn nàng.

Chu Diệu Lang gật đầu, “Đương nhiên là vì chủ mẫu, cũng bởi vì chủ mẫu không thích đồ ăn ở Hàn Mai Tửu Cư, nên trang chủ mới tự mình xuống bếp.”

Vốn tưởng rằng Đường Niệm Niệm sẽ cảm động, nào biết Đường Niệm Niệm ngược lại vẻ mặt im lặng, “Cứ như vậy?”

Cứ như vậy? Chu Diệu Lang co quắp rồi, đây là phản ứng của chủ mẫu người sao “Cứ như vậy”? Người không phải nên cảm động đỏ mặt sao?

Đường Niệm Niệm yên lặng hỏi: “Hắn rất nhân rồi?” Sau đó không đợi Chu Diệu Lang phản bác, đã tự mình kết luận gật đầu. Ừm, nhìn bộ dáng của hắn hình như thật sự rất nhân rồi, mỗi ngày trừ bỏ ở cùng một chỗ với mình, cũng không làm gì khác.

Thấy dáng vẻ đã khẳng định của Đường Niệm Niệm, Chu Diệu Lang cũng không thể nói gì hơn. Nàng làm sao có thể quên, tư tưởng của chủ mẫu cho tới bây giờ đều không thể đánh đồng với người thường, thật sự là có lòng tốt mà thành chuyện xấu a, may mắn không bị trang chủ nghe được, bằng không trang chủ sẽ thương tâm a.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Cướp Bóc

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Ta đi chỗ khác một lát.” Đường Niệm Niệm đột nhiên nói.

Chu Diệu Lang còn đang tự mình kiểm điểm, nghe nàng nói vậy, liền ngẩn ra rồi bật thốt lên: “Thuộc hạ đi cùng chủ mẫu.”

“Không cần.” Đường Niệm Niệm nghĩ nghĩ, chỉ vào Thù Lam vẫn đi theo phía sau không nói câu nào, “Để Thù Lam đi theo là được rồi.”

Chu Diệu Lang kỳ thật muốn nói, chủ mẫu, sắc mặt của người hoàn toàn không giống là chỉ tùy tiện đi một lát, mà giống như muốn làm chuyện gì đó đặc biệt hơn. Chẳng qua nếu Đường Niệm Niệm đã nói như vậy, nàng cũng không thể cưỡng cầu, hướng chỉ...

“Chủ mẫu đừng đi quá xa.”

Đường Niệm Niệm gạt đầu, xoay người liền đi về phía bắc của rừng mai, đôi mắt lấp lánh, ả ả gọn sóng màu xanh. Thù Lam theo sát phía sau, đã không có người khác, lá gan của nàng cũng lớn hơn, nhỏ giọng hỏi Đường Niệm Niệm: “Tiểu thư, có chuyện vui gì sao?”

Nàng làm sao mà đoán được?

Đường Niệm Niệm kinh ngạc nhìn Thù Lam, Thù Lam rất muốn nói, tiểu thư, ý nghĩ của người cơ hồ đều viết rõ ràng ở trên mặt đó.

Đường Niệm Niệm không trả lời, chỉ dùng tâm hỏi Lục Lục: “Lục Lục, ở đâu?”

“Trước... Phía trước...” Lục Lục tung tăng như chim sẻ, “Càng lúc càng thơm, thơm quá ~ thơm quá ~ sắp chín rồi!”

Ý cười trên mặt Đường Niệm Niệm cũng càng đậm, dưới chân đã sử dụng thân pháp, giống như một cơn gió lao về phía trước. Vừa rồi, Lục Lục đột nhiên nói có thiên địa trần bảo sắp chín, ngữi được mùi hương của trần bảo, có thể bị Lục Lục ngữi ra chắc chắn là một loại linh dược.

“Tiểu...” Thù Lam ở phía sau giật mình mở to hai mắt, tiểu thư từ khi nào lợi hại như vậy? Cho dù nàng dùng toàn lực cũng không theo kịp, chưa đến một khắc liền chỉ có thể nhìn bóng hình xinh đẹp màu lam càng ngày càng xa, biến mất trong rừng mai.

“Niệm Niệm?”

Đường Niệm Niệm chân đạp tuyết, thân pháp càng lúc càng nhanh, đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi to xa lạ, đối diện có hai thân ảnh một xanh một trắng chặn đường.

Đường Niệm Niệm sóng mắt dao động, dừng bước hỏi: “Có việc sao?”

Người tới chính là hai người mới gặp hôm qua, Quan Tử Sơ và Đường Thu Sinh, tiếng gọi kia cũng là do Quan Tử Sơ gọi. Quan Tử Sơ thấy Đường Niệm Niệm không để ý xưng hô của mình, ánh mắt liền lộ ý cười, tùm tùm nói: “Niệm Niệm, chạy gấp như vậy là muốn đi đâu?”

Vốn là một câu thăm hỏi ân cần, lại khiến sắc mặt Đường Niệm Niệm hơi lạnh xuống, lắc đầu: “Nếu không có chuyện gì thì ta đi.”

“Niệm Niệm, sao muội có thể vô lễ với Quan huynh như vậy!” Đường Thu Sinh ra vẻ huynh trưởng tốt giáo huấn nàng một câu, đưa tay định kéo Đường Niệm Niệm lại.

“Rắc rắc ——”

Đường Niệm Niệm theo phản xạ vung tay áo, được lực mạnh mẽ phóng ra. Liền thấy Đường Thu Sinh khiếp sợ tròn tròn mắt, cùng tiếng gãy xương vang lên, người cũng bị đánh xa mấy thước, đè ngã mấy gốc mai, cành gãy hoa rơi la tã.

“Niệm Niệm!” Thương thế hôm qua còn chưa khỏi hẳn, lại thêm lần này khiến Đường Thu Sinh choáng váng. Về mặt giận dữ trừng mắt nhìn Đường Niệm Niệm, cánh tay bị gãy cũng vụn vụn buông thông xuống. Đối với một luyện dược sư, đôi tay có thể so với tính mạng, mọi người ai cũng biết, làm tổn thương tay của một luyện dược sư là một trong những thù đoạn độc ác nhất.

Đường Niệm Niệm cau mày, người này sao không tránh, thật vô dụng. Đi qua trực tiếp nuốt một viên đan dược vào trong miệng Đường Thu Sinh, rồi lãnh đạm nói: “Ta không thích người khác chạm vào ta.”

Quan Tử Sơ ánh mắt chột lóe. Hắn thế nhưng nhớ rõ hôm qua nàng điềm tĩnh như mèo nằm trong lòng Tuyết Diên trang chủ.

Đường Niệm Niệm thấy vẻ mặt Đường Thu Sinh vẫn nổi giận như cũ, liền hảo tâm nhắc nhở: “Không muốn bị thương thì đừng lảng vảng trước mặt người lợi hại hơn mình, cánh tay kia là cái giá phải trả khi chạm vào ta, ta sẽ không chữa.”

Nàng không chữa?!

Đường Thu Sinh thiếu chút nữa phun ra thêm một ngụm máu.

Đường Niệm Niệm không muốn tổn lời với bọn họ, hơn nữa bọn họ cũng không theo kịp. Nghĩ tới thiên địa trần bảo đang chờ, nàng liền lướt qua định rời đi.

“Xin đợi một chút!” Quan Tử Sơ kịp thời lên tiếng, thấy Đường Niệm Niệm vẻ mặt không kiên nhẫn, liền mỉm cười nói: “Niệm Niệm cũng là luyện dược sư phải không? Nhà ta mặc dù không tính là tuyệt đỉnh, nhưng cũng có phải phần nhân mạch giàu có, kỳ trân dị bảo không ít, Niệm Niệm nếu có hứng

thú, có thể tới nhà ta một lần.”

Luyện được sư luôn có hứng thú với các loại kỳ trân dị bảo, cho dù Tuyết Diên sơn trang cũng có vô số trân bảo, nhưng cũng không phải là thứ gì cũng có.

Quả nhiên, hai mắt Đường Niệm Niệm sáng ngời, hỏi: “Trong nhà ngươi có rất nhiều thảo dược trân quý sao?”

Quan Từ Sư mỉm cười gật đầu.

“Ví dụ như?” Đường Niệm Niệm hỏi.

Quan Từ Sư vững vàng cười đáp: “Vân Hải huyết san hô, bạch kim tử lộ thảo, trường xuân thạch trúc, thâm ba linh sâm, tùng sinh phong linh thảo, lam lăng liên...”

Theo lời hắn, mắt Đường Niệm Niệm càng lúc càng sáng, ý cười trên mặt cũng ngày càng đậm, ngữ điệu cũng tràn ngập vui mừng kiên định nói: “Ta nhất định sẽ đi!”

Quan Từ Sư vẫn là lần đầu tiên thấy nàng cười vui vẻ như thế, không kiêu không mị, tự nhiên thuần túy, giống như sương sớm ban mai, tâm thần không khỏi vui lây, hớn hờ nói “Ta đây liền đợi Niệm Niệm đến.”

Đường Niệm Niệm gật đầu, xoay người đi sâu vào rừng mai. Trong lòng thầm nghĩ, hôm nào đó nhất định phải tới nhà Quan Từ Sư cướp hết mấy thứ hắn nói.

Quan Từ Sư e là có nát óc cũng không nghĩ được, lời mời của hắn không hề dẫn tới một vị khách tốt bụng mà là một tên cường đạo ăn thịt không nhà xương.

Đáng thương nhất là Đường Thu Sinh thương thế chưa lành lại bị thêm một vết thương nữa, mặc dù có dược liệu cực phẩm chữa trị, nhưng đau vẫn hoàn đau. Chẳng những bị muội muội xem nhẹ, ngay cả huynh đệ cũng bỏ qua hắn. Nếu không phải hắn là quân tử, thì chỉ e đã sớm chửi ầm lên rồi, cho dù không mắng, nhưng mặt vẫn đỏ lên, nhìn càng khùng bố hơn.

Đi sâu vào rừng mai, Đường Niệm Niệm sử dụng toàn bộ nguyên lực, ước chừng một nén nhang vẫn không rời khỏi rừng mai, nàng biết rõ tốc độ của mình, rừng mai này ắt có vấn đề.

Đường Niệm Niệm dừng bước, “Lục Lục, ở đâu?”

Lục Lục: “Phía trước, ngay ở phía trước, rất gần... Rất gần, chủ nhân... cánh rừng này hình như có trận pháp?”

“Không phải hình như, mà là thực sự có.” Đường Niệm Niệm xác nhận xong liền xuất ra linh thức, yên lặng tìm mặt trận của trận pháp này.

Trận pháp ở khu rừng này không tính là cao cấp, khi ở Tuyết Diên sơn trang nàng có xem qua không ít sách, hơn nữa có Tư Lăng Cô Hồng dạy, hợp với linh thức xuất thần, trận pháp này đúng là không làm khó nàng được.

Trận pháp vừa phá, cảnh sắc trước mắt cũng hoàn toàn thay đổi. Phía trước không có con đường nào, chỉ có núi xanh cao sừng sững. Lục Lục nói: “Phía trên, ở phía trên...”

Đường Niệm Niệm không nói hai lời, nhảy lên cao, chân đạp đá núi thẳng lên trời xanh, đứng trên một vân đài thiên nhiên hình thành giữa sườn núi. Trên vân đài đá núi hỗn loạn, tựa vào sơn môn là một lão già quần áo rách nát. Lão già bộ dáng bần thiêu, mái tóc hoa râm bù xù rối tung ở sau đầu, trên mặt ửng hồng như say rượu, trong miệng còn chảy nước miếng, một thân áo choàng xám đầy bụi, rất nhiều chỗ bị đá rạch nát.

Lão một bước nghiêng một bước ngửa, thân thể như bùn nhão dựa vào núi đá, bên tay còn cầm một vỏ rượu. Từ bình rượu truyền đến mùi thơm ngát nồng đậm, Đường Niệm Niệm nghe ra được đó là hương vị của rượu hoa mai.

Đường Niệm Niệm nhìn lão già nhú nhú mày, giọng nói lãnh đạm lắm bầm, “Lão quái vật.”

Người này, làm cho nàng nghĩ tới lão quái vật. Dơ bẩn giống lão, già giống lão, ánh mắt cũng lộ ra sát khí giống lão. Chẳng qua trên người lão quái vật toàn thân đều mùi độc, còn trên người người này chỉ toàn mùi rượu và mùi mồ hôi, khó ngửi như nhau.

Cả người lão già chấn động, con mắt thoáng cái mở to, hung ác lạnh lùng còn có một chút kinh hãi. Nữ oa này tới lúc nào? Lão thế nhưng hoàn toàn không hề phát hiện, đến tận khi nàng lên tiếng lão mới giật mình tỉnh lại.

Đường Niệm Niệm nhìn đôi mắt lão chỉ cảm thấy càng giông, giọng nói cũng lạnh lùng lãnh mạc hơn, “Mở cửa.” Nàng chỉ vào tảng thạch bích mà lão già dựa vào.

“Xuy!” Lão già nhin không được cười một tiếng, “Ngươi nữ oa này thật sự là không biết trời cao đất rộng!” Còn chưa nói xong, cả người lão đã tràn ra sát khí mãnh liệt, nhảy dựng lên...

“Rầm” Lão già ngã xuống đất.

“Làm sao có thể!” Lão già kinh hãi, cả người thể nhưng một chút sức lực cũng không có. Vốn lão chính là cường giả thiên phẩm, mê được bình thường căn bản vô dụng, huống chi là ở tình huống lão đang vô ý thức mà hạ được.

Đường Niệm Niệm một cước đá vào bụng lão, “Mở cửa.”

Đừng nhìn một cước này thoát nhìn nhẹ nhàng, trên thực tế Đường Niệm Niệm chính là dùng toàn lực. Ai bảo nàng không thích người này, mà lão lại muốn giết nàng?

“Khụ khụ!” Lão già nhổ ra một ngụm máu, cái mặt mo đã khó coi giờ lại càng đáng thương, “Nữ oa nhi, ngươi lại đối với người già như vậy sao?”

Đường Niệm Niệm lại một cước nhẹ nhàng đá lên, trên mặt càng tỏ vẻ không vui, “Ngươi khó coi.” Nàng chỉ thích người và đồ vật đẹp mắt, đối với lão già giống lão quái vật này nàng vô cùng chán ghét.

Lão già thấy già bộ đáng thương vô dụng liền cố nén không tiếp tục học máu, sắc mặt hung ác. Mụ nội nó chứ, rốt cuộc là ai nói với lão nữ oa càng xinh đẹp càng nhỏ tuổi càng dễ mềm lòng?

“Ha ha, nữ oa nhi, nơi này cũng không có gì hay, cần gì phải ép buộc lão đầu nhỏ nhỏ như ta đây?”

Đường Niệm Niệm một cước đạp nát thứ lão già định len lén lấy, không để ý sắc mặt đại biến của lão, trên đầu ngón tay trắng nõn hiện ra một con bọ lớn bằng hạt com.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đừng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thạch Nhũ Tinh

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Trùng khôi (*) có thể khống chế tâm trí và hành động của con người, song người bị khống chế có thực lực càng cao, tâm trí càng lớn thì thời gian khống chế cũng càng ngắn đi.

(*) khôi = con rối, hình nộm -> trùng khôi là một loại sâu biến người ta thành hình nhân.

Sau khi Đường Niệm Niệm thành công tiến vào sơn động, đi theo sau là một lão già cử động cứng nhắc – đệ nhất trưởng lão của Hàn Mai Tửu Cư Lục Nhân Nghị. Tuy rằng bị trùng khôi khống chế, nhưng tâm trí lão vẫn còn minh mẫn, song lại chỉ có thể trở mặt đau đớn nhìn thánh địa của mình bị nữ oa đáng giận trước mắt chà đạp.

Ngày thường, bên ngoài thánh địa Hàn Mai Tửu Cư có hàng vạn mê hoa trận bảo vệ, trước cửa lại có cao thủ thiên phẩm là lão trông coi, hơn nữa số người biết đến thánh địa Hàn Mai Tửu Cư đã ít lại càng ít, trăm năm qua khó mà đụng phải kẻ nào tới cướp.

Hôm nay lão cũng như hàng ngày uống chút rượu, ngủ một lát, nào ngờ liền đụng phải Đường Niệm Niệm. Trên người nha đầu này không có hơi thở của nguyên lực, hơn nữa cố ý che giấu, nên đã sớm hạ thuốc mê vào không khí, lão trúng chiêu cũng không phải kì lạ.

Vừa vào sơn động, Lục Nhân Nghị càng vô cùng hối hận. Trong sơn động tràn ngập mùi hương thanh khiết mà bình thường không có, chỉ người thôi đã biết là thạch nhũ tinh đã chín. Ngày thường thỉnh thoảng lão cũng hay vào sơn động nhìn một lát, nhưng ai có thể ngờ được, thạch ngũ tinh mấy nghìn năm không chút động tĩnh ngay hôm nay lại chín, còn cổ tinh rơi vào đúng ngày xuất hiện nữ tử quý dị thần bí này nữa.

Đường Niệm Niệm quay đầu nhìn khuôn mặt vận vẹo của Lục Nhân Nghị, vui vẻ cong khóe miệng. Lưu lại tính mạng lão, chính là để nhìn lão khó chịu.

Sơn động quanh co, bằng vào cảm giác của Lục Lục, không cần Lục Nhân Nghị dẫn đường nàng cũng có thể rất nhanh đến chỗ thạch nhũ tinh.

Một đầm sữa chỉ to bằng ba người vây quanh, chất lỏng màu trắng, trên đỉnh là một đóa hoa thạch sáu cánh như khắc bằng đá, mỗi chốc còn có một giọt nước màu trắng ngà tiết ra từ nhụy hoa, theo đường nét bông hoa chảy vào trong đầm, hòa làm một.

Hoa thạch ẩn hiện hào quang bảy màu, xinh đẹp tuyệt luân, mùi hương thơm mát ngào ngạt trong sơn động chính là phát ra từ chỗ này.

“Thơm thơm qua... Chủ nhân, hút vào, đột phá, là có thể đem hạt giống đưa vào trong nội giới...” Lục Lục vui sướng nói, dường như còn sót ruột hơn cả Đường Niệm Niệm.

Linh lực ôn hòa lại nồng đậm của thạch nhũ có tác dụng trợ thể, thạch nhũ tinh càng là như vậy, huống chi lại là thạch nhũ tinh vừa chín.

Đường Niệm Niệm dùng một ngón tay xuyên qua mi tâm trên khuôn mặt dữ tợn của Lục Nhân Nghị, trùng khôi trong đầu hắn đã sắp hấp hối, vừa rồi có thể thấy được, đối phương cũng sắp thoát khỏi khổ cảnh.

Đã có nơi tu luyện được thiên nhiên bảo hộ này, Đường Niệm Niệm nghiêng người ngã vào đầm thạch nhũ, khoanh chân nhắm mắt chờ đột phá.

Người này cư nhiên lợi dụng thánh địa của người khác để tu luyện, lại không biết sau khi nàng tiến vào sơn động, Hàn Mai Tửu Cư đã xảy ra một số chuyện không lớn cũng không nhỏ.

Một đám người đột nhiên hung tợn ào ào xông vào Hàn Mai Tửu Cư, từ quần áo có thể nhận ra đây là nhân mã từ thế lực tứ phương hỗn tạp, có bốn người đi tiên phong. Khách nhân ngồi trong Hàn Mai Tửu Cư biết được nhóm người này liền sợ hãi kêu thành tiếng: “Mã Nghĩa của Vân Kiếm Sơn Trang, Đậu Đức Tư của Xuân Vũ Lâu, Tàn Cúc của Bắc Tụ Môn, còn có Hoắc Bất Niều của Hoắc Âm trại.”

“Người của Tuyết Diên Sơn Trang đâu rồi?” Giọng của Tàn Cúc âm u như rắn, lạnh lùng truyền ra.

Toàn bộ Hàn Mai Tửu Cư đột ngột yên tĩnh, không ai trả lời. Hoắc Bất Niều âm hiểm cười một tiếng, hét lớn: “Thì ra Tuyết Diên Sơn Trang cũng chỉ là một đám nhát gan mà thôi, ngay cả lên tiếng trả lời cũng không dám hay sao?”

Một bóng người từ trong Hàn Mai Tửu Cư bay ra, dừng ở bên người Hoắc Bất Niều, trầm giọng nói: “Hoắc đại ca, huynh làm sao lại hồ đồ chạy tới gây phiền toái với Tuyết Diên Sơn Trang như vậy? Mau theo tiểu đệ rời đi, nếu không ...”

Người này còn chưa khuyên xong đã bị Hoắc Bất Niều ngắt lời: “Hừ! Chẳng qua chỉ là bảy người mà thôi, có cái gì đáng sợ, Lâm Đệ ngươi đứng một bên xem trò hay đi!”

“Hoắc đại ca huynh làm sao biết Tuyết Diên Sơn Trang chỉ có bảy người?” Lâm Đệ sắc mặt đại biến, “Không tốt! Hoắc đại ca các ngươi sợ là đã bị người lợi dụng rồi, đi mau!”

Hoắc Bất Niều lại bất thành lĩnh đánh ra một chưởng, nổi giận mắng: “Lũ hèn nhát! Cút ngay! Hoắc Bất Niều ta không có loại huynh đệ sợ chết như ngươi!”

Lâm Đệ phun ra một búng máu, không thể tin nhìn Hoắc Bất Niều. Hoắc đại ca cho dù có hồ đồ hơn nữa cũng không có khả năng lỗ mãng ngang ngược như vậy, chẳng lẽ là trúng phải dược vật gì rồi?

Nhân vật có thể tính kế sau lưng nhân mã tứ phương hẳn không chọc nổi, khuyên cũng đã khuyên, hẳn coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Lâm Đệ hạ quyết tâm, vãi chào Hoắc Bất Niều một cái, sau đó xoay người vội vàng rời đi.

“Các vị huynh đệ, ta thấy người của Tuyết Diên Sơn Trang chỉ e là trốn rồi, chúng ta đi vào lục soát!” Đậu Đức Tư đề nghị nói, nhìn ba người còn lại.

“Được!” Mã Nghĩa nói: “Chúng ta lục soát bốn phía, phòng ngừa lũ tạp chủng này chạy thoát!”

Nhất trí xong, bốn người mang theo thuộc hạ của mình hành động. Lúc này, một nam tử trung niên đột nhiên đến, áo choàng thủy mặc, người ngập mùi rượu, ánh mắt lãnh duệ dừng trên bốn người, “Hàn Mai Tửu Cư há lại để cho các ngươi tùy tiện tra xét? Muốn trả thù báo oán, ra khỏi Hàn Mai Tửu Cư rồi tiếp tục, nếu ở trong Hàn Mai Tửu Cư thì phải theo quy củ của Hàn Mai Tửu Cư!”

Lời này nghe thì có vẻ công chính, song trên thực tế vẫn thiên vị Tuyết Diên Sơn Trang. Người nọ là cư chủ Hàn Mai Tửu Cư – Lục Lâm, hẳn tự thân xuất mã cũng là bất đắc dĩ, mắt thấy đám người tìm Tuyết Diên Sơn Trang gây chuyện, nếu không có xuất hiện, thì sẽ bị hiềm nghi. Vì đám ô hợp này mà đắc tội Tuyết Diên Sơn Trang, thật sự không đáng.

Tàn Cúc mỉa mai cười ha ha, “Theo như quy củ của Hàn Mai Tửu Cư ngươi? Một khi đã như vậy, ngươi liền kêu đám yêu nhân của Tuyết Diên Sơn Trang ra, để chúng ta giải quyết ân oán.”

Lục Lâm nhú mày, tên Tàn Cúc này ngày thường coi như người thông minh, hôm nay thế nhưng lại kiêu ngạo như vậy, ngôn từ không chút nào nể mặt hắn.

Một đạo kiếm quang thành hình linh xuất hiện, đầu Tàn Cúc lập tức tách khỏi thân thể.

“Muốn tìm Tuyết Diên Sơn Trang trả thù, đi theo ta.” Giọng nói lãnh đạm đến mức mỗi từ đều giống như niệm ra, không chút cảm xúc. Chỉ thấy một bóng dáng cao lớn rút kiếm nhảy từ trên lầu xuống, hắn mặc trường sam màu xanh nhạt, khuôn mặt mịn màng trắng nõn, lại lãnh ngạo không chút biểu tình, còn khuôn mặt như trẻ con chưa thành niên, một đôi mắt đen khiến cho người ta cảm giác được sự thâm thúy không hợp với tuổi.

Lý Cảnh từng bước đi tới, khi đi ngang qua nơi Tàn Cúc bị chặt đầu, một cước đá vào, cái đầu bay qua đỉnh đầu đoàn người, không biết rơi xuống chỗ nào bên ngoài Hàn Mai Tửu Cư, máu loãng nhỏ xuống trên mặt một số người.

“Tàn thiếu gia! Tàn thiếu gia chết rồi! Chúng ta vì Tàn thiếu gia báo... Ách.” Như con vịt bị bóp cổ, môn đồ của Bắc Tụ Môn vốn đang kêu ầm ĩ liền đầu rơi khỏi cổ, ngã xuống đất.

Lý Cảnh thần sắc bất động, “Đừng ầm ĩ, đi theo.” Hướng đi của hắn chính là lối ra của Hàn Mai Tửu Cư.

Lục Lâm lúc này lên tiếng: “Đa tạ các hạ quan tâm.”

Lý Cảnh không trả lời, đám người Hoắc Bất Niều trái nhìn phải nhìn, chợt nghe Đậu Đức Tư hừ hừ nói: “Yêu nhân nho nhỏ, còn phải sợ hắn hay sao?”

“Đúng vậy! Đi!” Mã Nghĩa dẫn người đuổi theo.

“Hôm nay liền nể mặt Hàn Mai Tửu Cư người.” Hoắc Bất Niều cười hai tiếng với Lục Lâm, mang theo đại đao rời đi.

Đúng lúc này, một tiếng đá rơi ‘ầm ầm’ đột nhiên vang lên truyền khắp toàn bộ Hàn Mai Tửu Cư, cả Hàn Mai Tửu Cư dường như chấn động, ngoài cửa thoảng qua một mùi hương thơm ngát, thông gân dưỡng thận, làm người ta cả người sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Gặp Mặt

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Chuyện gì vậy!?”

“Sợ là có kỳ trân dị bảo nào đó xuất thế rồi, tiếng động này truyền tới từ phía bắc rừng mai!”

“Mau đi xem xem, Hàn Mai Tửu Cư cất giấu báu vật gì?”

“Đã xảy ra chuyện gì! Tiếng động này giống như núi lở vậy?”

Lập tức, các loại tiếng động ồ ồ ào vang lên. Đám người Hoắc Bất Niều vốn định đi theo Lý Cảnh cũng dừng lại, ánh mắt lộ vẻ tham lam.

“Không hay rồi!” Sắc mặt Lục Lâm chợt thay đổi, hét lớn một tiếng, truyền khắp toàn bộ Hàn Mai Tửu Cư, “Hàn Mai Tửu Cư hôm nay không tiếp khách, chư vị mau chóng rời đi, bằng không chính là đối địch với Hàn Mai Tửu Cư!” Giọng nói quanh quẩn hồi lâu không dứt, người đã đi xa.

“Rời đi? Ta nhô vào! Sợ là Hàn Mai Tửu Cư muốn độc chiếm bảo vật đây, mọi người trong môn theo ta, xông vào!” Hoắc Bất Niều không quan tâm tới Lý Cảnh nữa, vung đao nhảy vào trong Hàn Mai Tửu Cư.

Không chỉ hấn, tất cả mọi người đều bị biến cố bất chợt này hấp dẫn, mặc kệ là xem trò vui hay muốn đục nước béo cò, tất cả đều nhân dịp hỗn loạn lao về phía bắc.

Lý Cảnh nhìn xung quanh bỗng chốc không một bóng người, hai mắt lạnh lùng quét về phía bên phải lầu các. Dưới ánh nắng mặt trời, một con lang điêu lớn thu cánh mà đứng, tựa bên cạnh là nam tử áo hồng cầm bào, khuôn mặt tràn đầy ý cười, ôn nhã mà mê hoặc, chính là người đã mất tích suốt một ngày – Tư Lăng Quy Nhận.

“A, không ngờ thạch nhũ tinh ở Hàn Mai Tửu Cư thế nhưng lại chín ngay hôm nay, đúng là thứ tốt.” trong mắt Tư Lăng Quy Nhận chợt lóe vẻ kinh ngạc rồi biến mất, hóa thành ý cười thật sâu, “Vỡ kịch càng ngày càng hấp dẫn rồi.”

Hắn nhướn mày cười một tiếng với Lý Cảnh, rồi lướt người bay qua mái hiên, hướng về phía bắc.

Lý Cảnh khẽ lắc đầu, thân pháp không trì hoãn phóng đi. Rừng mai của Hàn Mai Tửu Cư sợ là muốn nhuộm máu rồi.

Chờ đến khi Lý Cảnh đi vào rừng mai, quả nhiên đã nhìn thấy thi thể đỏ máu đầy đất, nhuộm đỏ hoa mai tuyết trắng. Lục Lâm dẫn đầu đám người Hàn Mai Tửu Cư, cùng đám ô hợp còn lại, sắc mặt ai nấy đều kinh hãi khiếp sợ, cẩn trọng vây quanh mấy người đứng chính giữa.

Lý Cảnh lướt qua mọi người, đáp xuống vị trí trung tâm. Chu Diệu Lang nhìn hắn, nhíu mày nói: “Người không dẫn bọn họ ra ngoài giải quyết sao?” lại nhìn máu tanh đầy đất cùng Tư Lăng Cô Hồng áo trắng tách biệt. Xem đi, trang chủ mất hứng rồi.

Lý Cảnh nói: “Thời gian không đủ.” Không có biện pháp, tiếng nổ đến quá nhanh, hương chỉ còn có hương thơm kì lạ dẫn đường.

“Tuyệt Diên trang chủ.” Lục Lâm lúc này nghiêm nghị lên tiếng, hắn không tiến lên, bởi vì mặc dù người nọ không nói rõ, không biết sau khi tiến lên sẽ có hậu quả gì, nhưng mỗi người đều hiểu được. “Đây là thánh địa của Hàn Mai Tửu Cư ta, Hàn Mai Tửu Cư và Tuyệt Diên sơn trang xưa nay nước sông không phạm nước giếng, đối với ngài càng thêm kính trọng, hôm nay thánh địa xảy ra chuyện, ngài cản trở như vậy không khỏi hơi quá đáng rồi.”

Thấy Tư Lăng Cô Hồng không có nửa phần dao động, nhị trưởng lão Lục Nhân Gia cắn răng nói: “Cư chủ, không cần nhiều lời! Hàn Mai Tửu Cư chúng ta há lại để cho người khác mặc sức bắt nạt như vậy, cho dù là Tuyệt Diên Sơn Trang cũng không thể!” Không đợi Lục Lâm lên tiếng ngăn cản, Lục Nhân Gia đã nổi nóng cong người lao về phía vách núi.

Chưa nhìn rõ Tư Lăng Cô Hồng ra tay thế nào, thì Lục Nhân Gia đã hòa thành một thể với đám thịt vụn dưới đất, không nhìn ra được bộ dạng vốn có.

Thực lực đáng sợ làm cho người ta ngay cả tâm tư phản kháng cũng không dám có. Lục Lâm ẩn nhẫn nhắm mắt, ngón tay nắm chặt thành nắm đấm. Năng lực không bằng người, vô lực phản kháng.

“Cô Hồng?”

Lúc này, đột nhiên có âm thanh truyền tới, giọng nữ từ lộ ra sự vui mừng, tại nơi này càng có vẻ quý dị. Cho dù giọng nói này vô cùng dễ nghe, lay động lòng người, nhưng nữ tử đột nhiên xuất hiện từ giữa sườn núi kia càng làm người ta kinh tâm động phách.

Đường Niệm Niệm vừa ra khỏi sơn động, liền nhìn thấy tình cảnh như tu la địa ngục này. Hồng mai tuyết trắng, vốn là cảnh đẹp nay đã thay bằng bức tranh máu, thịt nát đầy đất cùng những phần chân tay còn sót lại. Người nọ mặc trường bào màu trắng, không nhiễm nửa phần máu tanh. Vẻ mặt hồ hững, đôi mắt khi thấy mình mới bắt đầu dao động, bên má trái có một dấu răng đỏ lên, ở trên khuôn mặt như ngọc lại có chút buồn cười.

Huống chỉ hấn một tay bưng một chén sứ thanh hoa, một tay bưng khay, trên khay có ba đĩa sứ đầy nếp.

Đường Niệm Niệm hơi ngần ra, rồi ‘xi’ một tiếng bật cười. Dừng ở bên cạnh Tư Lăng Cô Hồng, chỉ vào dấu răng trên mặt hấn, hỏi: “Ta cần sao?”

“Ừ.”

Lúc nàng nghe Lục Lâm nói còn tưởng là cần môi đối phương mà thôi, không ngờ lại là cần hấn. Cười xong lại hơi hơi sợ hãi, nhìn dấu răng này là biết bị cắn tới xuất huyết, vậy mà hấn không có tức giận, thật may. Đường Niệm Niệm lấy thuốc mang bên người ra, dùng tay nghiêm chỉnh thoa thuốc lên dấu răng kia, “Có đau không? Ta không phải cố ý.”

Tư Lăng Cô Hồng không nói gì, nhưng nhìn khuôn mặt hấn mềm xuống thì có thể thấy được tâm tình hấn đang dần tốt lên.

Chu Diệu Lang thở phào nhẹ nhõm một cái, cái gì so ra cũng kém một câu một động tác của chủ mẫu a.

Thoa thuốc xong, Tư Lăng Cô Hồng cầm chén sứ trong tay đưa cho nàng, “Ăn đi.”

Đường Niệm Niệm mắt không chớp, nhận chén sứ còn hơi ấm, mở nắp ra, ập vào mặt là mùi cháo thơm ngát. Bụng vốn không đói, song con sâu tham ăn lại xông ra. Dưới tầm mắt chuyên chú của Tư Lăng Cô Hồng, cùng một loạt ánh mắt khiếp sợ đại ra của mọi người xung quanh, Đường Niệm Niệm cầm muỗng ăn vài miếng, mềm mềm, không cần nhai.

“Ăn ngon không?” Tư Lăng Cô Hồng mặt không thay đổi hỏi, lông mày khẽ động, mắt hơi lấp lánh.

Đường Niệm Niệm hí mắt gật đầu, “Ăn ngon!”

Đáy mắt Tư Lăng Cô Hồng có thể thấy rõ ý cười, mở ra ba chén thức ăn trên khay, đặt ở trước mặt làm cho nàng ăn thật dễ dàng, “So với Tăng sư phụ thì sao?”

Đường Niệm Niệm ngừng lại, ném thêm mấy ngum, nhìn Tư Lăng Cô Hồng hỏi, “Muốn nghe nói thật?”

“Ừ.”

“Tăng sư phụ nấu ngon, còn có được hiệu.”

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Sẽ có ngày ăn ngon hơn.” Cho nên, về sau không cần nhớ hấn ta.

Đường Niệm Niệm nhìn hấn một cái, nét cười trên mặt càng đậm, gật đầu tiếp tục ăn. Nghĩ đến có một ngày hấn làm đồ ăn ngon hơn Tăng sư phụ, nàng càng muốn đoạt được hấn.

Chẳng qua lần này sau khi đột phá Ích Cốc kỳ, đối mặt với Tư Lăng Cô Hồng nàng vẫn như trước nhìn không thấu. Không có mười phần nắm chắc, nàng không dám tùy tiện ra tay.

Hai người không coi ai ra gì ăn uống, hoặc nên nói là một người ăn, còn Tuyết Diên trang chủ vừa rồi như tu la địa ngục thể nhưng bây giờ lại bưng khay hầu hạ.

Đừng nói tới vẻ mặt không thể hiểu nổi của đám người, mà ngay cả Đường Thu Sinh vốn hiểu rõ Đường Niệm Niệm nhất cũng cảm thấy khiếp sợ. Hấn mặc dù không hay chung đụng với nhị muội lắm, nhưng đối với tính tình của nàng cũng sớm nghe qua, nhị muội từ bé yếu đuối nhiều bệnh, giống như búp bê sứ, nói chuyện luôn nhỏ nhẹ, động tác như cành liễu trong gió, hơi chút thì mặt liền trắng bệch, giống như lúc nào cũng có thể hôn mê.

Nhưng hôm nay nhìn người trước mắt này, không chỉ có thân pháp như gió, đáng vẻ tự tại nhàn tản như thiên tiên, mà đối mặt với máu tanh cũng không hề biến hóa, còn trò chuyện vui vẻ, không coi ai ra gì ăn uống.

Đây... vẫn là nhị muội của hấn sao? Hai mắt Đường Thu Sinh hiện lên vẻ mê mang. Trừ bỏ dung nhan kia, hoàn toàn không nhìn ra một chút bóng dáng lúc trước.

“Bản lãnh của ca ca vẫn như xưa, tính mạng trăm người ở trong mắt huynh cũng lắm cũng chỉ là con kiến.” Tư Lăng Quy Nhận khoanh chân ngồi ở trên lưng lang điều trong không trung, ý cười dạt dào khen ngợi. Ánh mắt lại dừng lại trên người Đường Niệm Niệm, vẻ kinh ngạc bất mãn chợt lóe rồi tắt.

Nàng cư nhiên không hề sợ hãi? Một khi đã vậy, thì thử nhìn qua một lần xem thế nào?

Tư Lăng Quy Nhận hàm ý nói cười mới ba người Hoắc Bất Niều, “Chỉ bằng đám ô hợp các người mà cũng dám ra tay với Tuyết Diên son trang? Ca ta giết người nhà, đoạt địa bàn của người chính là vinh hạnh của người, nay lưu lại tính mạng của các người chẳng qua cũng chỉ là khinh thường ra tay mà thôi.”

Giọng hần như ma âm rót vào tai, kích thích ma niệm huyết tinh trong lòng mọi người. Lại nhìn đám người kia, sắc mặt đã đỏ lên, trong mắt lộ vẻ cuồng nộ khua nhục cùng oán hận.

Chu Diệu Lang nhíu mày than nhẹ. Quy Nhận thiếu gia thật sự là chỉ sợ thiên hạ không loạn, cố ý gây thêm phiền phức cho bọn họ đây mà.

“Khinh người quá đáng!” Đâu Đức Tư gầm nhẹ, nguyên lực trong người phát ra mãnh liệt, “Các đệ tử nghe lệnh, giết cho ta!”

Không chỉ hần, hai người kia cũng mất lý trí, trong đầu chỉ còn lại một cái – giết. Dẫn đám thủ hạ, đồng loạt lao lên, hướng về phía trung tâm mà giết.

Gió thoảng qua, mùi hương thanh thấu của hoa mai hỗn hợp với mùi máu tanh nồng nặc truyền vào chóp mũi, một loại mùi ngọt ngấy lại dính nhớp, khiến trái tim như nhảy lên rồi chậm lại.

Tất cả tiếng kêu giết ồn ào hoàn toàn ngưng bật, chỉ còn lại âm thanh nhai nuốt rất nhỏ, đám người kia đã hóa thành phân bón cho vườn mai.

“...” Ý cười trong mắt Tư Lăng Quy Nhận thoáng cái biến mất, vẻ mặt rồi rảm nhìn chằm chằm Đường Niệm Niệm. Hành động của nàng hoàn toàn không khớp với kế hoạch của hần.

Một lát sau.

“Họ.” Đường Niệm Niệm ợ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chim Nhận Nhổ Sạch Lòng

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Ngay lập tức, tất cả mọi người trong một tiếng ợ này bùng tỉnh, ánh mắt đều dừng trên người nàng, giống như muốn xuyên thủng nàng.

Đường Niệm Niệm bất mãn nhíu mày, nàng không thích bị nhiều người nhìn chằm chằm quý dị như vậy. Ăn xong đặt chén sứ lên khay, Tư Lăng Cô Hồng hỏi: “No chưa?”

“Rồi.” Thực ra với tu vi của nàng, dù không ăn không uống cũng không thành vấn đề, cho nên cũng không biết no đói, chẳng qua là nàng thích ăn ngon mà thôi. Cánh mũi khẽ động, quét mắt nhìn máu tanh đầy đất, hỏi Tư Lăng Cô Hồng: “Chúng ta đi?” Nhìn tình trạng này, có tiếp tục ở đây cũng không có nghĩa lý gì.

Chu Diệu Lang lập tức tiến lên nhận cái khay từ tay Tư Lăng Cô Hồng, Tư Lăng Cô Hồng tự nhiên ôm Đường Niệm Niệm vào lòng, “Được”

“Xin đợi một chút!” Lục Lâm không cam lòng lên tiếng, nghiêm nghị hỏi Đường Niệm Niệm: “Tuyết Diên chủ mẫu, tại hạ thấy ngài đi từ thánh địa của bản tửu cư ra, không biết ngài có nhìn thấy thạch nhũ tinh trong thánh địa không, chúng thế nào rồi?” Từ lúc Đường Niệm Niệm xuất hiện, hương thơm thanh thuần kia liền biến mất vô tung vô ảnh, hơn nữa đệ nhất trưởng lão Lục Nhân Nghị vốn thủ hộ thánh địa cũng không hề xuất hiện, không cần tới nhìn cái sơn động đã sắp sập kia, hần cũng có thể đoán được, thạch nhũ tinh đã bị nữ tử trước mắt này đoạt mất.

Đường Niệm Niệm không có nửa phần do dự trả lời, “Không biết.” Nàng đã hút sạch linh lực của thạch nhũ tinh hoa rồi, còn thu phần hạt giống còn sót lại cùng nước trong thạch nhũ đắm vào nội giới của Lục Lục, người này cho dù muốn tìm cũng không thấy. Huống chi thứ nàng lấy đi chính là của nàng, đánh không lại nàng thì đừng mơ nàng trả lại.

Da mặt Lục Lâm gặt gặt, khóc không ra nước mắt nhìn Đường Niệm Niệm. Miệng ngài nói không biết, vậy vẻ mặt ‘Là ta lấy đây người làm được gì ta?’ của ngài là sao đây? Rốt cuộc là bắt nạt người sao? Có phải bắt nạt người ta hay không? Phải hay không?

“... Tuyết Diên chủ mẫu...” Lục Lâm gầy dựa.

Đường Niệm Niệm vẫn không nói gì, Tư Lăng Cô Hồng thần nhiên ngắt lời hần, “Hàn Mai Tửu Cư quy thuộc về Tuyết Diên Sơn Trang.”

Sắc mặt Lục Lâm nhảy mất đại biến.

Chu Diệu Lang mỉm cười nói: “Thuộc hạ ngay hôm nay sẽ truyền tin cho Thư các chủ.”

Sắc mặt Lục Lâm liên tục thay đổi, cuối cùng hóa thành suy sụp và thở phào. Hắn hiểu được ý của Tư Lăng Cô Hồng, từ hôm nay trở đi, Hàn Mai Tửu Cư sẽ quy về Tuyết Diên sơn trang, toàn bộ mọi thứ của Hàn Mai Tửu Cư đều thuộc về Tuyết Diên sơn trang, về phần thạch nhũ tinh kia dĩ nhiên cũng là của Tuyết Diên sơn trang, của Tuyết Diên trang chủ, cũng là của Tuyết Diên chủ mẫu.

“Hi hi!” Diệp Liên Kiều cùng Diệp Mộc Hương nhìn chằm chằm biểu tình của Lục Lâm cười trộm. Ai bảo người dám đòi này nợ của chủ mẫu, nay không những tiền mất tật mang, cái gì cũng không còn.

Diệp Liên Kiều cúi đầu nói với Diệp Mộc Hương: “Trước kia trang chủ chưa bao giờ đề ý tới việc mở rộng địa bàn, Hàn Mai Tửu Cư cách sơn trang của chúng ta không xa, về sau có thể thường xuyên uống rượu hoa mai rồi!”

Diệp Mộc Hương cũng cúi đầu cười gian, “Tỷ cảm thấy từ nay về sau địa bàn tốt ở bên ngoài của sơn trang chúng ta nhất định sẽ càng ngày càng nhiều.” Nàng vụng trộm nhìn Đường Niệm Niệm.

“Tỷ cũng cảm thấy thế sao?” Diệp Liên Kiều liên tục cười gian, “Muội cũng cảm thấy vậy...” Nàng cũng len lén nhìn Đường Niệm Niệm.

Sau đó hai tỷ muội nhìn nhau cười, cảm thấy cuộc sống sau này nhất định sẽ rất tốt đẹp.

Trong miệng Chu Diệu Lang phát ra một tiếng huýt sáo, lập tức cách đó không xa truyền tới một tiếng thú rống đáp lại. Xe bạch liêu từ không trung đáp tới, sừng vàng cánh vàng dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt, ngay lập tức dừng ở trước mặt Tư Lăng Cô Hồng, đầu lúc lắc phun khí, mắt màu đồng lúc này có vẻ hung ác nhấp nháy, hiển nhiên là bị cả vườn máu tanh này kích thích thú tính.

Ngay khi Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm chuẩn bị lên xe, thì một âm thanh ngăn cản truyền đến. “Đội đã!” Chỉ thấy người nọ chính là Đường Thu Sinh, hắn bước nhanh vài bước, thần sắc lo âu thận trọng, không biết là nhận định Tư Lăng Cô Hồng sẽ không thật sự giết hắn, hay là đã quên cảnh cáo lúc trước. Ánh mắt đảo quanh trên người hai người, cuối cùng nói với Niệm Niệm: “Niệm Niệm, mục đích của đại ca vốn là muốn tìm được cửa vào Tuyết Diên Sơn Trang, nhưng không ngờ thế nhưng lại trùng hợp gặp được muội như vậy. Hai ngày nay vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện với muội, đại ca chỉ là muốn biết một chuyện.” Hắn ngừng một chút, ánh mắt tràn ngập chỉ trích nhìn Tư Lăng Cô Hồng, rồi nói ra mục đích chân chính với Đường Niệm Niệm, “Niệm Niệm, năm trước đại ca về nhà nghe nói mẹ bị Tuyết Diên sơn trang bắt đi, có phải không?”

Đường Niệm Niệm hỏi: “Người nói Đường Môn nhị phu nhân Lưu thị?”

“Đúng vậy!” Đường Thu Sinh vẻ mặt vui vẻ, nhưng vẫn có tâm tư trách cứ xưng hô của nàng, “Đó là mẹ của muội, sao có thể nói ra hời hợt như thế.”

Đường Niệm Niệm vô cảm nói, “Đúng là bị bắt về Tuyết Diên Sơn Trang.”

Đường Thu Sinh thở phào nhẹ nhõm, “Không biết mẹ ở Tuyết Diên Sơn Trang có quen không?” Trong suy nghĩ của hắn, có Đường Niệm Niệm ở đây, Lưu thị hẳn là bình yên vô sự, chỉ sợ là ở không quen, hoặc là bị xa lánh.

“Đã chết.”

“Hả?” Đường Thu Sinh run sợ hít sâu, nghi ngờ nói: “Niệm Niệm, muội vừa nói gì?”

Đường Niệm Niệm nói: “Ta nói Lưu thị đã chết.”

Đường Thu Sinh bỗng lão đảo lui lại mấy bước, sắc mặt tái nhợt vụn vụn, giống như đã bị kích thích rất lớn, khàn giọng rống to: “Muội nói mẹ đã chết? Ai giết! Nói cho ta biết, là ai giết!” Hắn mặc dù đang hỏi, nhưng mắt lại khẳng định nhìn Tư Lăng Cô Hồng.

“Ta.” Đường Niệm Niệm bình tĩnh thừa nhận.

Đường Thu Sinh rống to: “Ta biết mà, ta biết ngay là hắn! Tên quái vật giết người không chớp mắt! Muội làm sao có thể ở cùng với kẻ thù giết hại thân nhân chứ! Cưng còn để hắn ôm! Muội đã quên mẹ đối với muội tốt thế nào rồi sao? Còn không lại đây——!”

Đường Niệm Niệm bỏ hắn qua một bên không thèm nhìn, nàng không muốn nhiều lời với kẻ ngỗnh ngãng.

Chu Diệu Lang cùng đám người Lục Lâm cũng cảm nín.

Tư Lăng Cô Hồng nhìn ra nàng không muốn nói nữa, ôm nàng liền đi vào trong xe. Chu Diệu Lang ngồi trên vị trí xa phu, những người khác cũng đều tự động xoay người lên ngựa, từ Chu Diệu Lang kêu lên một tiếng ‘giá’, đoàn người Tuyết Diên Sơn Trang giống như khi đến, nhẹ lướt rồi đi.

“Không đúng! Niệm Niệm vừa trả lời là ‘ta’?” Lúc này, Đường Thu Sinh đột nhiên sợ hãi kêu lên.

Mọi người không nói gì nhìn hắn. Bây giờ người mới biết sao.

Nhưng ngay sau đó chỉ thấy Đường Thu Sinh ôm đầu thống khổ phủ nhận, “Không thể nào! Không thể nào! Niệm Niệm từ nhỏ ôn hòa thiện lương, ngay cả gà cũng không dám giết làm sao có thể giết người? Nhất định là bị tên kia mê hoặc làm cho đầu óc mù mịt, mới đi nhận hết tội lỗi thay hắn. Niệm Niệm làm sao có thể ngốc như vậy! Nhìn người không rõ, không biết phân biệt phải trái!”

Mọi người chỉ cảm thấy điên mất rồi, trong lòng nghẹn một hơi, nhất là vị cựu cư chủ Lục Lâm mất cả nhà kia, càng cảm thấy một ngum máu xông lên yết hầu, phun không được mà nuốt cũng không xong, trên mặt không lộ ra, nhưng trong lòng lại lần đầu tiên mất hết khí độ mà mắng không ngừng: Rốt cuộc là ai nhìn người không rõ, không biết phân biệt phải trái? Nàng kia nếu có thể nói là ôn hòa thiện lương, vậy nữ tử trên đời này đều là Quan Âm hạ phạm.

Lúc này, xe bạch liêu đã vang vang đi xa.

Tư Lăng Cô Hồng tỉ mỉ kiểm tra cả người Đường Niệm Niệm một lần, không thấy một chút thương tổn nào, mới nói: “Sau này muốn cái gì thì nói với ta, ta mang tới cho nàng. Đừng đi một mình.”

Đường Niệm Niệm hít thật sâu hương vị thanh mát trên người hắn, có chút thỏa mãn rồi, nhu thuận đáp ứng. Rồi chợt nghĩ đến cái gì, hai mắt sáng ngời, lấp lánh quay đầu nhìn Tư Lăng Cô Hồng, “Muốn cái gì nói với người, đều có thể mang tới?”

Tư Lăng Cô Hồng nhìn bộ dáng ngây thơ thuần khiết của nàng, chút buồn bực trong lòng liền không còn chút dấu vết, tiêu tán vô tung vô ảnh, bờ môi nhẹ giương lên không dễ phát hiện, “Ừ.”

Đường Niệm Niệm không sai một chữ niệm ra: “Hải Vân huyết san hô, bạch kim tử lộ thảo, trường xuân thạch trúc, thâm ba linh sâm, tùng sinh phong linh thảo, lam lăng liên...”

Cuối cùng, Đường Niệm Niệm không hề áp lực nói: “Cái người đi cùng Đường Thu Sinh nói, tên hắn là Quan Tử Sơ, gia đình mặc dù không tính là tuyệt đỉnh, nhưng cũng có vài phần giàu có, kỳ trấn dị bảo không hề ít, ta nếu có hứng thú, liền có thể đến thăm nhà hắn. Mấy thứ trấn bảo này người giúp ta tới nhà hắn mang về đi.”

Lúc này hắn nói nàng đừng đi một mình, như vậy chờ đến khi nàng đánh thắng được hắn sợ là phải mất một thời gian. Để hắn giúp mình mang về, mình cũng miễn phải tìm hiểu xem nhà tên Quan Tử Sơ kia ở đâu, đi đường lại phiền toái.

Đường Niệm Niệm hoàn toàn không để ý, dòng họ Quan là hoàng tộc của Cẩm Quốc. Quan Tử Sơ sở dĩ không nói rõ ràng, chỉ là vì cảm thấy nàng hắn là biết được, muốn tìm hoàng gia ở đâu thì lại càng đơn giản, không cần nhiều lời, miễn làm người ta cảm thấy hắn tự cao tự đại.

Tư Lăng Cô Hồng không hề chần chờ đáp ứng.

Đường Niệm Niệm bổ sung: “Nhà hắn hẳn là không chỉ có những thứ này, nếu có nhiều hơn thì cũng đều mang về đi.”

“Được.”

Ngữ điệu của hai người không hề có hàm ý như muốn đi đánh cướp gia tài của người khác, mà cứ đương nhiên như là đang thảo luận hôm nay ăn gì.

Mấy ngày sau, Hàn Mai Tử Cư bị Tuyết Diên Sơn Trang chiếm hữu, lại qua mấy ngày, Cẩm Quốc Du vương phủ bị trộm, bảo khố bị quét sạch, một cộng lỏng cũng không còn. Thực chất có thể nói là những nơi đi qua, đều không còn một ngọn cỏ, chỉ còn lại một gian phòng trống không, gió thổi không bị cản trở, người đi qua không để lại dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đùng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Về Nhà

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Thời gian giống như nước chảy, bất tri bất giác không thể nhận ra. Gió từ khi lạnh lẽo trở nên ấm dần lên, tuyết trắng xa ngút tầm mắt hóa thành rừng cây xanh thắm trùng trùng điệp điệp, núi xanh biển xanh, đồng cỏ chim bay. Rõ ràng chưa đến một tháng, nhưng từ phương bắc tới phương đông, lại giống như đã qua một mùa.

Dọc đường, ngoại trừ khi dừng chân dừng bữa, Đường Niệm Niệm luôn dựa vào cảm ứng với kỳ trấn dị bảo của Lục Lục, thỉnh thoảng lấy một ít thảo dược trấn bảo từ nhà người khác mang về, toàn bộ gieo trồng trong nội giới của Lục Lục, nội giới vốn trống trải đơn điệu cũng dần rực rỡ hẳn lên.

Nội giới của Lục Lục không giống với không gian trong túi Càn Khôn chỉ có thể chứa vật chết, mà nó giống như một thế giới nhỏ độc lập, hiện đã dung hợp thành một thể với linh hải của Đường Niệm Niệm. Trong nội giới có vài mẫu dược điền trồng hoa cỏ linh dược, bên trái có một ngọn núi nhỏ, trong đó có hạt giống thạch nhũ tinh và thạch nhũ đàm mà Niệm Niệm lấy từ Hàn Mai Tử Cư. Bên phải có một căn phòng trúc, cả phòng màu xanh như cỏ linh quang lưu chuyển, lịch sự tao nhã mà tinh xảo.

Lục Lục trôi lơ lửng giữa không trung trong trung tâm nội giới, ngọc thạch màu xanh biếc cùng toàn bộ nội giới hỗ trợ lẫn nhau. Từ dược điền tới thạch nhũ tinh đều có một dòng khí dừng mãnh tiến vào ngọc thạch, mà từ ngọc thạch cũng tản ra một luồng khí hỗ trợ chúng nó.

Đường Niệm Niệm nhân lúc ngủ thường dùng linh thức tiến vào nội giới, phát hiện ngọc thạch, nguyên thân của Lục Lục hình như có chút biến hóa. Chỉ

thấy xung quanh viên ngọc sáng lấp lánh, một màn sương mỏng vây quanh, lại loáng thoáng hiện ra một bóng người mờ ảo. Giống như hồn phách, không thấy rõ ngũ quan, lại có thể sờ sờ nhận ra đây là bộ dáng của một đứa bé bốn năm tuổi.

“Chủ nhân ~” Bóng người trong màn sương mù hơi nhúc nhích, truyền ra giọng nói mềm mại của Lục Lục.

Đường Niệm Niệm kinh ngạc nhìn, “Lục Lục, đây là người sao?”

“Vâng vâng...” Bóng dáng trong màn sương uốn éo thân thể, giống như đang tung tăng, truyền ra giọng nói vui sướng của Lục Lục. “Chủ nhân càng cho nhiều thứ tốt vào, thì Lục Lục có thể càng nhanh ngưng tụ nguyên linh. ... Rồi có thể ra ngoài với chủ nhân!”

So với Lục Lục khi mới gặp ngay cả nói chuyện cũng đứt quãng, thì hiện tại linh trí hiển nhiên cao hơn rất nhiều.

Đường Niệm Niệm giật mình, lập tức vui mừng nói, “Lục Lục là nói, có thể ra khỏi Linh Hải đến ngoại giới cùng ta?”

“Vâng vâng!” Bóng dáng trong màn sương hơi mờ đi, giọng nói hưng phấn của Lục Lục cũng lộ ra chút mệt mỏi rồi, “Ồ ... Lục Lục bây giờ mới vừa ngưng tụ ra nguyên linh, không thể duy trì lâu. ... Chủ nhân phải tìm thật nhiều thứ tốt tới, Lục Lục muốn ra ngoài chơi...”

“Được!” Đường Niệm Niệm vui vẻ đáp ứng.

Lục Lục truyền đến cảm xúc vui sướng, rồi bóng dáng trong màn sương khoanh chân ngồi trên ngọc bích, giọng nói càng nhỏ càng mơ hồ. “Ồ... Lục Lục phải cố gắng tu luyện. ... Là có thể ra ngoài với chủ nhân. ... việc chủ nhân đáp ứng.nhất định phải làm được....”

Đường Niệm Niệm nhìn ra khiếm khuyết của nó, trạng thái này không thể bảo trì quá lâu, lúc này sợ là hôn mê rồi.

Biết được càng nhiều bảo vật trong nội giới thì càng có lợi cho Lục Lục, Đường Niệm Niệm càng thêm kiên định muốn thu thập trân bảo thế gian. Không quấy rầy Lục Lục nữa, linh thức của nàng từ từ rời khỏi nội giới trong linh hải, khéo miệng còn vương chút ý cười vui vẻ. Cảm giác được độ ẩm của người nằm bên cạnh, xiêm y tơ lụa, còn có mùi hương thanh thấu dễ chịu kia, nàng không khỏi cọ cọ, cũng không vội tỉnh dậy.

Thói quen mơ màng không tỉnh lúc vừa thức giấc trước kia, từ khi tu vi tăng lên đã chậm rãi biến mất. Bây giờ sở dĩ khi tỉnh lại nàng vẫn như trước nửa tỉnh nửa mê, chẳng qua là do bản tính lười biếng mà thôi, dù sao chuyện gì cũng đã có người nọ giải quyết, nàng căn bản không cần động tay, cho dù thanh tỉnh cũng vô dụng.

Sau đó, giọng nói của Tư Lăng Cô Hồng gần ở bên tai ướm át vang lên: “Niệm Niệm.”

Đường Niệm Niệm mở mắt ra, “Hửm?”

“Đến rồi.” Tư Lăng Cô Hồng bế nàng lên. Đẩy cửa xe ra, ống tay áo che ánh mặt trời bên ngoài lại, bước xuống xe bạch liêu.

Đường Niệm Niệm ban đầu cảm giác được luồng gió mát mang theo hương vị cỏ xanh tinh thuần, lập tức cảm thấy linh khí nồng đậm. Linh khí ở đây so với Hư Tuyết sơn ở Bắc Vực cũng không kém. Trường bào màu trắng trước mắt hé ra, cũng giúp Đường Niệm Niệm thích ứng với ánh nắng, nhìn rõ cảnh sắc trước mắt.

Núi, tầng tầng lớp lớp nhìn không thấy điểm cuối, sông, giống như ngân hà uốn lượn vô hạn. Cây cối sinh trưởng cao ngút trời, to bằng vòng tay của năm sáu bảy người, cành lá tươi tốt, che khuất bầu trời. Một bức tường trúc đứng sừng sững giữa núi non, không thấy đầu cũng không thấy cuối, nhìn theo chỉ thấy chỗ chặn lại là một nơi khác xuất hiện, che lại mọi thứ bên trong, không để cho ai nhìn dù chỉ một chút.

“Coong ——” Một tiếng chuông to hùng hậu trầm thấp vang lên, như một giọt nước rơi vào hồ không tiếng động tạo nên gợn sóng, quanh quẩn thật lâu không dứt.

Đại môn bằng thép ‘ầm ầm’ đẩy ra, tám gã nam tử huyền y quý một gói xuống tiếp đón, thân hình cao to, đầu cúi xuống đất, giống như bàn thạch lễ độ cung kính

“Cung nghênh thiếu chủ!”

Âm thanh cung nghênh của tám nam tử vừa hô lên như một tảng đá kích thích nên ngàn tầng sóng, quanh quẩn kích động, như sấm sét giáng xuống, lại đồng loạt không một chút sai sót. Đổi theo tầm mắt, bên trong cánh cửa, liếc mắt một cái có thể thấy được đoàn người cùng lúc quý xuống, khí thế như kinh hồng.

Đáy mắt Đường Niệm Niệm lộ ra vẻ kinh ngạc, trần thế như vậy nàng chưa bao giờ gặp qua. Lại nâng mắt nhìn Tư Lăng Cô Hồng, chỉ thấy khuôn mặt hân không chút gợn sóng, mí mắt hơi hạ nhìn về phía trước, hàng mi tạo thành một vầng bóng đen dưới mắt, giống như đêm trăng trên Hư Tuyết Sơn, cực đẹp, cực yên ả những cung cực lạnh, cô độc an tĩnh khiến người ta không khỏi lo âu.

Hắn giống như thần đế đứng trên đỉnh tuyết sơn, cao khiến người ta không thể chạm vào. Hơi thở cô tịch lại làm người ta muốn kính dâng mọi thứ để xóa đi sự lạnh lùng của hắn.

Một chiếc xe do huyền kim hung thú kéo, di chuyển giữa đám người đi tới, phía sau bức màn lụa màu đen, một bóng người cao lớn thon dài ngồi ngắn ngủn bên trong. Trái phải xe có vài nam nữ đi theo, tất cả đều là dung nhan tuyệt sắc, cử chỉ tôn quý, hiển nhiên không phải nô tỳ bình thường.

Xe dừng lại trước cửa, màn trướng lay động, nam nhân ngồi trên ghế lót nệm cảm mềm đi ra. Hắn mặc y phục đen huyền thêu hoa văn măng xà, u tối như có thể hút hết ánh nắng xung quanh. Dung nhan bị che bóng có sáu phần giống Tư Lăng Cô Hồng, chẳng qua thiếu một phần sâu sắc tinh xảo của Tư Lăng Cô Hồng, lại nhiều hơn chút âm trầm thâm thúy, da thịt cũng ít sáng bóng hơn, khóe mắt có thể thấy được nếp nhăn, hai bên tóc mai điểm bạc hoa dâm. Cho dù vậy, nhưng nam nhân trước mắt này vẫn tao nhã bức người, khí thế từ thân tỏa ra, thân hình rõ ràng không cao lắm, nhưng nam nhân trung tuổi này lại có khí thế từ trên cao nhìn xuống.

“Hồng nhi, hoan nghênh về nhà.” Giọng nam nhân này khàn khàn giống như lão nhân bảy mươi tuổi, ý cười ôn nhu trong mắt làm giảm bớt vẻ hung thần ác sát trên người y, y cảm thán nói: “Vài năm không gặp, Hồng nhi trưởng thành rồi.” Ánh mắt dừng trên người Đường Niệm Niệm trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, ngoài miệng nở nụ cười, nhưng giọng nói lại lộ ra một phần chế giễu, “Cũng tìm được con dâu rồi, thật sự trưởng thành rồi, ha ha.” (TNN: ôi sao mà giả tạo =.=)

“Phải, ta đã trở về.” Tư Lăng Cô Hồng đáp, giọng nói không tìm ra được một chút cảm xúc, như vô thức lắm bầm.

Đường Niệm Niệm nhìn vào mắt y, chớp cũng không chớp, trong đôi mắt trong suốt thấu triệt không có một chút dấu vết thay đổi.

Đáy mắt Tư Lăng Hoài Nhân hiện lên vẻ kinh ngạc, tiểu nữ tử này thế nhưng không hề có chút e sợ nào, bình tĩnh như vậy, đúng là bất phàm. Nâng tay áo lên, lệnh cho đám người thu hồi xe kéo, chậm rãi cười nói với hai người: “Hồng nhi mấy năm không về, Niệm Niệm cũng vừa tới, hôm nay để cha mang hai đứa đi dạo một chút.”

Lúc này, tiếng cười của Tư Lăng Quy Nhận đột nhiên xen vào, “Cha vẫn bắt công như vậy, ca ca vừa đến, cha đã lạnh lùng quăng con qua một bên.”

Chỉ thấy Tư Lăng Quy Nhận đi đến giữa ba người, tuy miệng nói Tư Lăng Hoài Nhân bắt công, nhưng trên mặt tràn đầy ý cười, thế nào cũng không nhìn ra vẻ bất mãn, ngược lại giống như đang tùy ý đùa giỡn.

Tư Lăng Hoài Nhân bật ra tiếng cười khàn khàn, nói: “Tuổi đã không nhỏ rồi, đừng trẻ con nữa, khó có khi cả nhà đoàn tụ, nếu không ngại nhàm chán thì đi cùng đi.”

“Ha ha, đi cùng cha còn có ca ca tẩu tử làm sao có thể nhàm chán!” Tư Lăng Quy Nhận cười, nhìn thế nào cũng giống như là một tiểu đệ tính tình trẻ con.

Rõ ràng là một bức tranh cha hiền con thảo rất đẹp, song Đường Niệm Niệm lại không cảm nhận được nửa phần ấm áp. Tư Lăng Hoài Nhân kia toàn thân dày đặc hơi thở hung sát âm tà, người ngoài nhìn không thấu, nhưng lại không lừa được Đường Niệm Niệm. Người này nhất định đã tu luyện thứ ma công tà đạo nào đó rồi, giết người khát máu hẳn là làm không ít.

Đường Niệm Niệm vui đầu vào trong ngực Tư Lăng Cô Hồng, hít thật sâu hương vị thanh mát trên người hắn.

Tư Lăng Cô Hồng vuốt tóc nàng trán an, nói: “Không sao.”

Tiếng cười của Tư Lăng Hoài Nhân dừng lại, nhìn về phía Đường Niệm Niệm trong lòng hắn, tình ngộ nói: “Là cha nghĩ không chu toàn rồi, đi đường mệt nhọc, Niệm Niệm chắc cũng mệt mỏi. Đã như vậy, các con đi về nghỉ ngơi trước, nhà thì lúc nào cũng có thể xem.”

Tư Lăng Cô Hồng gật đầu, xoay người, giống như không nhìn thấy đám thuộc hạ quý một hàng dài vô tận bên dưới, bước đi như gió, rất nhanh đi về một hướng.

Gió mát từ từ thoảng qua, Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu nói với Đường Niệm Niệm đang thất thần: “Ta đi làm cơm cho nàng.”

Đường Niệm Niệm lập tức ngừng đầu, hai mắt sáng long lanh, nụ cười vô thức ngưng lại trên mặt: “Ừ!”

Thiên chi kiều tử (*) có lẽ giống như hắn, học cái gì cũng vô cùng nhanh chóng. Không biết hắn từ đâu có được một đống sách dạy nấu ăn, tài nấu nướng càng ngày càng tốt, so với Tăng sư phụ cũng không kém bao nhiêu, sợ là không lâu nữa sẽ chẳng ai đuổi kịp.

(*) con cưng của trời.

Thấy nàng khôi phục tâm tình, ánh mắt Tư Lăng Cô Hồng cũng hiện lên vẻ ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Dừng Vội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Qua Lại

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Tư Lăng gia tộc được dãy núi bao quanh, cung điện lầu các nối nhau vô tận. Nơi ở của Tư Lăng Cô Hồng là trên cao lĩnh ở phía bắc, núi cao điện ngọc,

đỉnh hiên hoa lá, cây leo tự nhiên cuốn trên tường gỗ, phía nam là vườn trúc, phía đông là vườn hoa đua nở điểm lẹ, còn có mấy gốc hoa đào, giàn nho, vừa tôn quý vừa có vẻ nhân nhả của điền viên ấm áp.

Điền trang độc lập này hiển nhiên thường được người quét dọn hàng ngày, nếu không thì không có khả năng tinh xảo sáng bóng, không có một hạt bụi như vậy.

Đường Niệm Niệm được Tư Lăng Cô Hồng bế vào cửa, liếc mắt liền thấy trong viện có vài tỷ nữ áo trắng không tiếng động đứng thẳng, cúi đầu không phát ra âm thanh, chỉ cung kính hành lễ.

Đọc đường, Tư Lăng Cô Hồng từng câu từng chữ giảng giải về lối trận pháp cơ quan cho nàng, về mặt chuyên tâm. Đường Niệm Niệm cũng nghiêm túc lắng nghe, chờ hần mang nàng vào trong viện, ngồi trên ghế gỗ đằng, mới lên tiếng: “Về sau chúng ta ở đây sao?”

Tư Lăng Cô Hồng hỏi ngược lại: “Niệm Niệm thích không?”

Đường Niệm Niệm không chút do dự trả lời: “Dù sao ngươi ở đâu ta liền ở đó.”

Đôi mắt cô tịch của Tư Lăng Cô Hồng có sức sống hần lên, nhìn nàng không nói, song khóe miệng lại cong lên rõ ràng.

“Ngồi chờ một lát.”

Đường Niệm Niệm đoán được hần định đi nấu cơm, lập tức nhu thuận gật đầu, về mặt mong chờ nhìn hần, như đang viết: nhanh chút, nhanh chút.

Tư Lăng Cô Hồng gật đầu rồi đi.

Tư Lăng Cô Hồng vừa đi không lâu, thì Chu Diệu Lang và Thủ Lam cùng chị em Diệp thị cũng đi tới chủ viện. Chu Diệu Lang nhìn thoáng xung quanh, có chút tò mò ngạc nhiên nhìn Đường Niệm Niệm trên ghế hỏi: “Chủ mẫu, trang chủ đâu rồi?”

“Đi nấu cơm rồi.” Đường Niệm Niệm trả lời.

Chu Diệu Lang giật giật khóe miệng. Quả nhiên hết như nàng nghĩ, tội nghiệp Tăng sư phụ, không biết sẽ bị dọa thành cái dạng gì.

“Chủ mẫu, chủ mẫu, sao người không có chút khăn trường nào thế?” Người nói chuyện là Diệp Liên Kiều, đôi mắt trong veo như nước mở to nhìn trái nhìn phải, bẹp bẹp miệng cúi đầu nói: “Người ở đây thật giống xác chết di động nha.”

Đường Niệm Niệm rất bình tĩnh gật đầu, “Đúng là xác chết di động.”

“A?” Diệp Liên Kiều không ngờ sẽ nghe được câu trả lời như vậy, nhìn sao cũng thấy Đường Niệm Niệm không phải đang nói đùa.

Trong viện này không có người sống, từ lúc vừa vào cửa nhìn thấy trên mi tâm đám tỷ nữ đều xuất hiện sương mù đỏ thẫm, thì Đường Niệm Niệm liền biết họ là con rối bị người ta khống chế thần chí, vậy không phải là xác chết di động thì là gì.

Chu Diệu Lang cũng là rất lâu trước kia mới biết được chân tướng này, bây giờ nghe Đường Niệm Niệm nói thì không khỏi kinh ngạc, song đảo mắt nghĩ tới thân phận thiên kiều luyện được sư của Đường Niệm Niệm, lại cảm thấy đương nhiên, lòng kính nể đối với nàng càng sâu. Chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra chân tướng, phần thực lực này, thiên phú này thật sự đáng sợ.

Có điều như vậy mới tốt, người đứng bên trang chủ làm sao có thể bình thường, chỉ như vậy mới có thể sống vai bước đi với trang chủ.

“Chủ mẫu.” Chu Diệu Lang tới gần hơn một chút, nghiêm túc nói: “Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, mong là chủ mẫu hiểu được. Nơi này không giống trong trang, trang chủ cũng không thể chi phối hết thấy, nên chủ mẫu tuyệt đối phải cẩn thận một chút.”

Con mắt trong trẻo của Đường Niệm Niệm hơi dao động, khuôn mặt lạnh xuống. Bộ dáng này không hề giống nàng lúc bình thường, khiến Chu Diệu Lang không thể nào đoán được tâm tư của nàng.

Chu Diệu Lang không hiểu phản ứng của nàng, cắn răng nói trắng ra, “Quan hệ giữa gia chủ và trang chủ cũng không tốt như biểu hiện bên ngoài.”

Vốn dĩ không muốn làm Đường Niệm Niệm ưu sầu lo lắng, nhưng Chu Diệu Lang cảm thấy có một số việc vẫn nên nói ra thì tốt hơn. Nàng ấy là thê tử của trang chủ, có rất nhiều chuyện nên cùng gánh vác với trang chủ mới tốt, biết một vài sự thật cũng có thể giúp nàng phòng bị. Tùy bình thường Đường Niệm Niệm khiến ọi người cho rằng nàng đơn thuần vô hại, nghĩ gì đều lộ ra mặt, nhưng Chu Diệu Lang vẫn cảm thấy nàng ấy không phải thật sự là bình hoa di động.

Khi giết người mặt không đổi sắc, đứng giữa đám thi thể ung dung ăn uống, khi cướp bóc thì như thể đương nhiên, nữ tử như vậy, nếu là bình hoa di động, thì trên đời này còn có người xấu sao?

“Nha.” Cuối cùng, Đường Niệm Niệm dùng một chữ kết thúc cuộc đối thoại có chút nghiêm túc trầm trọng này.

Chu Diệu Lang chỉ cảm thấy nghẹn ở cổ, phun ra không được mà nuốt cũng không xong, thật không biết Đường Niệm Niệm hai tay chống má rốt cục là đang nghĩ gì.

Muốn hỏi Đường Niệm Niệm nghe xong việc này có suy nghĩ ra sao u? Thực ra nàng cũng không nghĩ gì nhiều, nếu là địch không phải bạn, thì đề phòng là được. Về phần lo lắng? Khẩn trương? Mấy thứ này có tác dụng sao?

Không xa, bóng dáng Tư Lăng Cô Hồng đi tới, Đường Niệm Niệm ngay lập tức thay đổi bộ dạng rồi nhào chần vừa rồi, hăng hái bùng bùng ngồi thẳng lên.

Chu Diệu Lang thấy một màn như vậy, không nói nên lời cảm thụ trong lòng, nhưng tâm trạng vốn lo lắng cũng dần dần tiêu tan, lộ ra nụ cười thoải mái, xoay người ngoắc ngoắc Thủ Lam và chị em Diệp thị ý bảo rời đi. Ba người kia cũng hiểu ý, về biệt rồi cười cười, tiêu sái bước đi.

Mặt trời lặn, trăng lên cao, ngân hà xa xăm. Ăn cơm xong, Đường Niệm Niệm liền nằm trong bồn nước ấm áp, mặc cho Tư Lăng Cô Hồng tắm giúp nàng.

Nước ấm gọn sóng lăn tăn, sương mù mờ mờ. Người trong nước cũng như bị một tầng sa mỏng, chỉ thấy càng thêm mộng lung thanh mỵ. Huống chi Đường Niệm Niệm là nữ tử tuyệt sắc như vậy, da thịt trắng nõn ở trong nước ấm dần dần hồng lên, tóc đen xòa tung trôi bồng bềnh trên mặt nước, hai mắt từ từ nhắm lại, môi cong cong về mặt thích ý, bộ dáng kia tựa như ấu lĩnh hải đồng, lơ đãng bất giác phát ra dự hoặc cực hạn.

Bộ dáng này nếu nam tử bình thường thấy chỉ sợ khó cảm giữ được, nhưng Tư Lăng Cô Hồng còn mặc quần áo, mặc nhiên hờ hững, không có một chút bất ổn, về mặt tự nhiên mềm nhẹ, nhất cử nhất động đều khiến người ta cảm nhận được sự quý trọng, loại ôn nhu này giống như độc dược, nữ tử bình thường chỉ e sớm đã say mê trầm luân.

Chẳng qua hai người hiển nhiên đều không phải người bình thường, Tư Lăng Cô Hồng giúp nàng tắm không hề mang theo một chút hành vi ngả ngớn, Đường Niệm Niệm lại tự nhiên hưởng thụ ôn nhu khó có được.

Một lát sau, nàng được ôm ra khỏi bồn nước, lau khô, khoác thêm một cái áo mỏng rồi rơi vào trong lòng hắn, một đường ôm đến sương phòng đặt lên giường, đắp chăn thật kín.

Đường Niệm Niệm nằm lỳ trên giường, nhìn bóng dáng Tư Lăng Cô Hồng rời đi, biết hắn là đi tắm rửa, một hồi sẽ trở lại.

Trong sương phòng bốn phía đều có dạ minh châu. Ánh sáng nhè nhẹ, không chói mắt cũng không quá mức âm u. Đường Niệm Niệm nằm trên giường một hồi, rốt cục đợi được Tư Lăng Cô Hồng mặc áo đơn trở về, cười cười nhường vị trí bên giường cho hắn, động tác nàng coi như đương nhiên này, lại không biết ở trong mắt người khác là tràn đầy mời gọi.

Tư Lăng Cô Hồng nằm lên, một tay vòng qua thắt lưng nàng, hỏi: “Muốn nói cái gì?”

Đường Niệm Niệm ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy ánh mắt hắn, đôi mắt dưới ánh sáng lò mờ của dạ minh châu càng thêm mộng lung thanh mỵ, khuôn mặt càng giống yêu nghiệt. Châm chú nhìn, lại hơi nhích gần một chút, nói: “Nơi này nguy hiểm sao?”

“Nguy hiểm.” Mắt Tư Lăng Cô Hồng hơi tối lại, giống như nguyệt thực, giấu đi một vầng sáng.

Bộ dáng này của hắn giống như vực thẳm tối đen, thần bí hung hiểm, khiến người ta hít thở không thông. Đồng tử Đường Niệm Niệm hơi co lại, chẳng những không sợ hãi, mà trái tim hơi ngừng lại làm đầu người ta trống rỗng quên đi biểu cảm.

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Sẽ không nguy hiểm bao lâu đâu.”

“... Nha.” Đường Niệm Niệm như có chút suy nghĩ gập đầu, không hỏi lại. Nếu hắn nói vậy, thì nhất định là như vậy.

“Mấy ngày tới ta sẽ bận.” Tư Lăng Cô Hồng đột nhiên nói.

Mắt Đường Niệm Niệm vừa mới nhắm lại mở ra, không nói gì, song về mặt lại lộ ra ý của nàng: thì sao?

Tư Lăng Cô Hồng nhìn nàng trầm mặc một hồi, nét mặt không thay đổi gì, nhưng lông mi hơi run run, Đường Niệm Niệm nhạy cảm nhận ra tâm tình hắn âm ảm. Nàng nghĩ nghĩ, kéo kéo lọn tóc đen rớt xuống của hắn, mềm nhẹ nói: “Đừng làm ỉn một chết.”

“Được.” Tư Lăng Cô Hồng rũ mày, cầm cọ cọ mái tóc mềm mại của nàng, nói: “Lúc ta không có ở đây, đừng chạy lung tung.”

“... Nha.” Mắt rũ xuống, môi khẽ mím.

“Ta sẽ nhanh trở về nấu cơm cho nàng ăn.”

“Được!” Thoáng cái ánh mắt sáng lên, khoe miệng cong cong.

Trên mặt Tư Lăng Cô Hồng cũng hiện lên ý cười rõ ràng, “Ngủ đi.” Hắn âm thầm cao hứng trong lòng, đồ ăn mình làm có thể khiến nàng cao hứng như vậy, về sau nhất định phải làm ngon hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đỉnh Vội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đèn!

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Đúng như Tư Lăng Cô Hồng nói, mấy ngày nay hân không còn nhàn rồi để như hình với bóng cùng Đường Niệm Niệm nữa. Sáng sớm chuẩn bị bữa sáng cho nàng, cùng nàng ăn xong là rời đi, không biết đi đâu, thỉnh thoảng có vài hôm buổi trưa cũng không về.

Đường Niệm Niệm cũng nghe lời không chạy lung tung, lúc hân không có ở bên thì thông thả luyện được, thỉnh thoảng vào nội giới thăm Lục Lục, rồi xử lý được điền, đáng về nhân nhả khiến Chu Diệu Lang thấy mà bất đắc dĩ không thể nói gì. Nàng thật không hiểu, chẳng lẽ chủ mẫu ngay cả chút cảm xúc khản trương cũng không có? Hơn nữa, trang chủ không ở bên, mà chủ mẫu lại không hề nhưng nhớ gì?

Đáy lòng Chu Diệu Lang chán nản, cũng bất bình thay cho Tư Lăng Cô Hồng.

“Chủ mẫu.” Chu Diệu Lang tới gần Đường Niệm Niệm đang ngồi chơi cờ vây vô cùng nghiêm túc.

Đường Niệm Niệm cầm một quân cờ trắng, lông mi chớp chớp: “Hửm?” Đặt quân cờ vào một chỗ.

Chu Diệu Lang không khỏi tò mò nhìn lướt qua thể trận trên bàn cờ, ngay lập tức bị thể cục vô cùng thâm diệu kích cho dờ khóc dờ cười. Đành ho nhẹ một cái, hỏi: “Chủ mẫu, chẳng lẽ người thật sự không tò mò trang chủ đang làm gì sao?”

“Nga.” Đường Niệm Niệm lại cầm lên một quân cờ trắng, cẩn thận quan sát, do dự chưa hạ xuống.

Chu Diệu Lang ghen hờn, nhủ mày, rồi thở dài một hơi, sâu kín nhìn trần nhà, buồn bã nói: “Trang chủ mấy ngày nay phí công phí sức là vì ai nha. ...” Cúi đầu len lén nhìn Đường Niệm Niệm một cái, thấy nàng vẫn không hề nhúc nhích, đành quăng ra một viên thuốc kích thích: “Còn không phải là vì chủ mẫu người sao!”

“Vì ta?” Ánh mắt Đường Niệm Niệm rút cuộc rời khỏi bàn cờ, nhìn Chu Diệu Lang.

“Đương nhiên a!” Chu Diệu Lang ca thán, cảm xúc phức tạp lộ rõ trong mắt, không giả được. Nhìn Đường Niệm Niệm mặc dù nghi hoặc nhưng vẻ mặt vẫn không để ý nhiều, Chu Diệu Lang mấp máy môi, quyết định nói rõ một số chuyện. Mấy chuyện này theo tính tình trang chủ khẳng định sẽ không nói ra, nhưng trang chủ không nói, chủ mẫu làm sao hiểu được hành động của hân, hiểu được hân đã vì nàng mà trả giá bao nhiêu?

Chu Diệu Lang cúi người, ngồi xuống bên cạnh Đường Niệm Niệm, hỏi: “Chủ mẫu, ngài đối với trang chủ biết được bao nhiêu?”

“Hân rất mạnh.” Đường Niệm Niệm bắt đầu thu thập tàn cuộc trên bàn cờ, đem từng quân cờ đen từng quân cờ trắng cất vào trong hộp.

Đáp án đơn giản như vậy làm người ta cảm thấy nàng chỉ trả lời cho có lệ, nhưng ngữ điệu của Đường Niệm Niệm khiến người ta biết được, nàng đang nói thật tình. Chu Diệu Lang thả lỏng người, nếu chủ mẫu lời ra một mớ ví dụ thì sẽ không phải là chủ mẫu rồi. Huống chi ba chữ này đúng là sự thật.

“Chủ mẫu, thuộc hạ coi như là lão nhân bên người trang chủ, nhìn thấy trang chủ từ nhỏ đến lớn.” Chu Diệu Lang nói những thứ này, giọng điệu trở nên nhẹ nhàng chậm rãi, trong mắt cũng lộ ra vẻ yêu thương không dấu được, nói: “Chủ mẫu không biết, những thứ Tư Lăng gia tộc mang tới cho trang chủ chỉ có thống khổ, hân không thích nơi này, nếu không bởi vì chủ mẫu, e là vĩnh viễn hân cũng sẽ không trở lại đây.”

Động tác trên tay Đường Niệm Niệm bắt giác chậm lại, mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, nhìn Chu Diệu Lang, tò mò về mình đang chăm chú nghe.

Chu Diệu Lang thấy bộ dáng này của nàng, nghĩ đến phần đề tâm mà Tư Lăng Cô Hồng dành cho nàng, cảm xúc không khỏi dâng lên, tâm tư khó tả, chưa sót nói: “Tư Lăng gia tộc từ ngày xưa, đã vô cùng nghiêm khắc trong việc bồi dưỡng con cháu. Trang chủ từ lúc sinh ra đã khác biệt với mọi người, toàn thân đều là độc, khi còn nhỏ không biết không chế, những nơi đi qua đều bị khô kiệt, người hầu bên người cũng không có ai sống sót, những đứa trẻ cùng lứa đều e sợ, coi hân như yêu quái, ngày thường trang chủ bị bắt nạt nhục mạ vô số lần, song gia quy của Tư Lăng gia tộc luôn lấy cường giả vi tôn, nên không hề để ý tới chuyện này, nếu không có phu nhân liều mình nuôi nấng dạy dỗ. ...” Nàng mím môi nhìn Đường Niệm Niệm, phát tiết sự bất mãn vẫn đè nén dưới đáy lòng, “Người biết không, trang chủ thiên phú dị bẩm, vừa sinh ra đã nhớ được hết mọi chuyện, từ khi một tuổi, bị ném vào xà quật, bắt nuốt đủ loại độc dược, chịu các loại độc trùng cắn xé, cầu sống sót trong Phong Nhân cốc, tuổi nhỏ như vậy, lại nhớ rõ toàn bộ những gì phải trải qua.”

Lòng ngực Chu Diệu Lang hơi hơi phập phồng, tựa như nhớ lại một vài kí ức, sắc mặt thống khổ đau lòng, không muốn nói tiếp, chỉ nhìn Đường Niệm Niệm.

“Nha.” Đường Niệm Niệm thân nhiên đáp lại một tiếng. Ở trong mắt người khác, có lẽ đó là cuộc sống kinh khủng đầy thống khổ không chịu nổi đối với một đứa bé, nhưng Đường Niệm Niệm nghe kể cũng không sinh ra một chút cảm xúc đồng tình hay rung động nào. Duy nhất có chăng qua chỉ là kinh ngạc, kinh ngạc những gì Tư Lăng Cô Hồng trải qua lại có phần giống mình, có một chút đồng bệnh tương liên.

Chu Diệu Lang chỉ thấy cảm xúc đang dâng trào của mình giống như đập vào một khối bông, ngăn lại toàn bộ, bị phần do đắm chìm vào hồi ức bất tri bất giác biến mất tăm. Nàng nhìn nhìn Thủ Lam đứng một bên sắc mặt tái nhợt, lộ ra vẻ khiếp sợ cùng thương cảm, lại nhìn Đường Niệm Niệm không hề biến hóa, có một loại xúc động muốn đập đầu vào tường.

“Chủ mẫu, chẳng lẽ người không hề có một chút cảm giác nào sao?” Chu Diệu Lang không cam lòng hỏi.

“Cảm giác gì?” Đường Niệm Niệm nói.

Chu Diệu Lang đương nhiên sẽ không nói đồng tình hay đáng thương cho trang chủ, nên há mồm lại không nặn ra lời, thất bại nói: “Không có gì.”

Đường Niệm Niệm lại bắt đầu xếp cờ, quăng một câu, “Người còn chưa nói cho ta biết, vì sao Cô Hồng trở về lại là vì ta?”

Chu Diệu Lang khôi phục nguyên khí, nói: “Thuộc hạ đang định nói tiếp, hôm đó Quy Nhạn thiếu gia vào sơn trang, nhắc tới việc để trang chủ mang chủ mẫu về nhà, chính là ý nói Từ Lăng gia tộc đã chú ý tới chủ mẫu, lấy phu nhân cùng chủ mẫu để uy hiếp trang chủ, nguyên bản nếu chỉ có phu nhân, thì trang chủ cũng sẽ không lại trở lại, nhưng mà...” Đang nói đột nhiên dừng lại, sắc mặt Chu Diệu Lang bỗng ngưng trọng phức tạp nhìn về phía trước.

Đường Niệm Niệm cũng nhìn lại theo, chỉ thấy dưới ánh nắng rực rỡ, một bóng hình xinh đẹp như liễu đang chậm chậm đi tới.

Nữ tử ước chừng trên dưới hai mươi, tóc đen dùng tử ngọc vấn búi thành một búi nhìn tưởng chừng đơn giản nhưng thực chất vô cùng phức tạp tinh xảo, da trắng như bạch ngọc, một đôi mắt mị hoặc dài hẹp trời sinh, hào quang chiếu sáng, nhìn xuống một chút có thể thấy chiếc mũi đẹp đẽ tinh tế, cùng cái cằm tinh xảo và đôi môi đỏ mọng không cần son phấn.

Trên người nàng mặc một bộ ngoại sam màu tím nhạt, thêu hình hoa mẫu đơn bằng chỉ bạc, bên trong là áo lụa đỏ tía, eo thắt một đoạn gấm ngọc màu trắng bạc, treo thêm dây tua ngọc bội, theo bước đi của nàng, vạt áo nhẹ nhàng như nước lay động, phiêu dật tao nhã tựa như từ tranh vẽ đi ra, mềm nhẹ ním cười. Chu Diệu Lang đứng lên, đi tới trước mặt nữ tử cúi đầu thi lễ, nói: “Tham kiến Tịch Nhan tiểu thư.”

Con mắt nữ tử tên Cố Tịch Nhan hơi chuyển động, bên trong có ánh sáng lưu chuyển, rất động lòng người, mặc dù ma mị nhưng không hề tầm thường. Nhìn Chu Diệu Lang một cái, nhẹ nhàng cười: “Chu tỷ tỷ khách khí rồi, giữa hai chúng ta cần gì tới nghi thức xa giao này. Chỉ vài năm không gặp, mà tỷ đã liên xa cách ta rồi.”

Chu Diệu Lang không nói gì, nhưng nụ cười trên mặt vẫn nhu hòa mà xa cách, vẻ phức tạp trong mắt không hề giảm.

“Vị muội muội này hẳn chính là Đường Niệm Niệm.” Ánh mắt Cố Tịch Nhan cuối cùng dừng trên người Đường Niệm Niệm. Từ lúc đi tới nàng ta đã sớm nhìn thấy Đường Niệm Niệm, kinh hồng tiên, thủy lưu ly trong lời đồn quả nhiên không tầm thường, chẳng qua đáng người có thực sự giống kinh hồng tiên từ hay không, đôi mắt có như thủy lưu ly hay không còn chưa biết được.

“Người rất kỳ quái.” Đường Niệm Niệm đột nhiên nói, ánh mắt không hề che giấu đánh giá Cố Tịch Nhan. Trên người nàng ta thể nhưng có yêu khí mờ nhạt, mà cơ thể lại là cơ thể con người. Từ khi cảm giác được yêu khí trên người tiểu Bạch Lê, Đường Niệm Niệm mới biết ở thế giới này thực sự có yêu tu tồn tại.

“Nha?” Đáy mắt Cố Tịch Nhan chợt lóe qua vẻ không vui, động tác thanh nhã chậm rãi đứng đối diện nàng, nhẹ nhàng cười nói: “Không biết ta kỳ quái ở chỗ nào?”

“Hôn.” Đôi mắt thấu triệt của Đường Niệm Niệm có một luồng sáng xanh không dễ phát hiện xẹt qua. Hôn phách nữ nhân này có vấn đề, chẳng lẽ là bị yêu hôn chiếm cứ? “Hôn phách của người không tinh khiết.”

Sắc mặt Cố Tịch Nhan lập tức thay đổi, híp mắt như đao, sát khí chợt lóe lên rồi biến mất. Rũ mắt cười nhẹ vài tiếng, nhưng trong giọng nói không có nửa điểm ý cười, âm âm còn chứa một phần tức giận không dễ dàng nhìn ra, “Xem ra Cô Hồng đã nói chuyện của ta uội muội biết rồi, chỉ là muội muội cần gì phải giả bộ dùng việc này để si nhục ta?”

Một bên Chu Diệu Lang cũng giật mình nhìn Đường Niệm Niệm, nàng biết rõ tính tình Từ Lăng Cô Hồng, chuyện này hẳn tuyệt đối sẽ không tùy tiện nói với Đường Niệm Niệm.

“Ta khi nào thì si nhục người?” Đường Niệm Niệm liếc nàng một cái, trên mặt rõ ràng viết: người thật khó hiểu.

Cố Tịch Nhan nhất thời nghẹn một hơi trong ngực, mặt mày cong cong khó có thể nhìn thấy ý cười chân thật, ngón tay dài nhỏ đặt trên bàn cờ bằng ngọc, khóe miệng nhếch lên, có vài phần cố tình gây xích mích, nói: “Nếu muội muội đã biết bí mật của ta, như vậy tất cũng biết ta đối với Cô Hồng rất quan trọng, là bất đồng trong lòng hẳn, bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế. Người nói phải không? Muội muội?”

“A?” Đường Niệm Niệm lực chú ý đã sớm không ở trên người nàng, chớp chớp con mắt nghi hoặc: Người vừa nói cái gì?

Kết ——

Bàn cờ ngọc thạch dưới đầu ngón tay của nàng ta nứt ra một đường, tay Đường Niệm Niệm đang cầm quân cờ giữa không trung thu lại, bình tĩnh nhìn Cố Tịch Nhan, phun ra một chữ: “Đền.”

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Quý Hạp Hồi

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Bàn cờ này là Tư Lăng Cô Hồng cho nàng, đã cho nàng thì chính là của nàng, chỉ cần là đồ của nàng, trừ phi nàng cho phép, bằng không bắt kì ai làm hỏng cũng phải bồi thường.

Lại nói, Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng đều có tham muốn độc chiếm cố chấp giống nhau, chỉ cần là thứ họ cho là của mình, liền không cho phép người khác chạm vào, chẳng qua ngày thường Đường Niệm Niệm biểu hiện không rõ ràng mà thôi.

“Chỉ là một bàn cờ thôi, ta có mấy cái còn tốt hơn cái này, nếu muội muội để ý như vậy, ta đương nhiên sẽ không keo kiệt.” Cố Tịch Nhan ôn nhu cười cười, vẻ khinh thường trong mắt lại không hề che giấu.

Mắt Đường Niệm Niệm sáng lên, hỏi: “Mấy cái tốt hơn?”

Về khinh thường trong mắt Cố Tịch Nhan càng đậm, “Đúng vậy”

Đường Niệm Niệm cẩn thận hỏi: “Rất cuộc là mấy cái, tốt hơn bao nhiêu?”

Trong mắt nàng như có hàng ngàn tia sáng long lanh. Bộ dạng này trong mắt Tư Lăng Cô Hồng là đáng yêu mềm mại đến tận tâm, nhưng ở trong mắt Cố Tịch Nhan, lại là thấp kém nhỏ bé đến cực điểm, khóe môi cong lên khinh bỉ nói: “Trăm phi băng gỗ dẻ hương, ngọc sứ bạch thủy, tơ vàng phi thủy hoàng long, đá lưu vân...nha, quên nói với muội muội, mấy thứ này đều do ta đặt tên, người ngoài ít ai biết được.” Ý tứ chính là, những thứ này đều là tinh phẩm do danh gia vọng tộc chế tạo, toàn bộ đều là sở hữu riêng của nàng ta. (TNN: tự đặt tên ??? hèn gì đọc k hiểu gì cả *ta xiên*)

Đường Niệm Niệm gật đầu, cười nói: “Vậy là đủ rồi.”

“Sao cơ?” Cố Tịch Nhan ngăn ra không hiểu.

Một bên Chu Diệu Lang giật giật khóe miệng, chợt nghĩ đến cái gì, muốn cười lại nhịn xuống.

Ý cười của Đường Niệm Niệm từ khóe miệng lan tới tận đáy mắt, nói: “Mấy thứ này là người đền cho ta .”

Dung nhan nàng vốn vô cùng xinh đẹp, khi không cười thì an tĩnh như tuyết khắc thành, lúc này cười lên lại linh khí bức người. Cố Tịch Nhan thấy vậy ánh mắt co lại, hiện lên vẻ ghen tỵ, nghe được lời nói của nàng, thiếu chút nữa nghẹn một hơi, giọng nói không khỏi cao lên: “Ta nói đem mấy thứ này đền cho người lúc nào?”

Đường Niệm Niệm ý cười hơi giảm, nói: “Chính người nói người có mấy thứ tốt hơn, sẽ không keo kiệt.”

Về khinh bỉ của nàng lọt vào mắt Cố Tịch Nhan, tức khắc cảm thấy cả người khó chịu như bị kim đâm. Nhưng nếu bảo nàng ta cứ như vậy cảm tình phẩm trân quý bên người đưa cho Đường Niệm Niệm, nàng ta làm sao cũng không nguyện ý. Cẩn rằng, cau mày, trong mắt Cố Tịch Nhan hiện lên lửa giận, lạnh lùng nói: “Muội muội có tham lam quá rồi hay không?”

“Người muốn quyệt nợ?” Con mắt trong sáng của Đường Niệm Niệm lạnh xuống, vẻ khinh bỉ trên mặt càng thêm rõ ràng.

Cố Tịch Nhan cắn răng, tức giận vô cùng. Không phải nàng ta keo kiệt, chỉ là nếu thật sự cho, như vậy nàng ta liền thua rồi. Không chỉ thua trận, còn phải cảm trần phẩm độc nhất đưa cho nàng, nói vậy nàng ta còn mặt mũi nào nữa.

“Muội muội, người không khỏi quá vô lý rồi!”

Đường Niệm Niệm bình tĩnh nhìn nàng ta, nhàn nhạt nói: “Quyệt nợ vô dụng, của ta chính là của ta. Một là lát nữa mang tới, bằng không ngày mai ta nhờ Cô Hồng lấy về.”

Nàng nói bình thản tự nhiên lại cường thế. Chẳng qua bởi vì Tư Lăng Cô Hồng đã nói, chỉ cần nàng muốn hẳn liền mang tới, sự thật hẳn cũng đã làm được, huống chi hiện tại những thứ này vốn nên là của nàng, Cô Hồng bảo nàng không được chạy lung tung, vậy dĩ nhiên là hẳn phải đi giúp nàng mang về.

Nhưng lời này vào tai Cố Tịch Nhan chính là khiêu khích trắng trợn, nhất là câu ‘Của ta liền là của ta’ rồi câu ‘Nhờ Cô Hồng lấy về’, hạp lại nghe thế nào cũng giống như đang ám chỉ một chuyện khác.

“Muội muội, uy phong thật lớn a!” Cố Tịch Nhan chợt đứng lên, vạt áo không gió mà động, đè nén tức giận nói: “Bản thân ta muốn nhìn xem muội muội rốt cuộc là từ đâu có được tin tưởng chắc chắn như vậy, chờ xem đi!” Rồi xoay người rời khỏi.

Đường Niệm Niệm nhìn bóng lưng nàng, bĩu môi: “Rõ ràng chính là quý hạp hồi.”

Bóng lưng thướt tha của Cố Tịch Nhan cứng đờ, khẽ run nhẹ, nửa điểm cũng tìm không ra bộ dáng liễu bay trong gió, chậm rãi khoan thai khi vừa tới.

“Chủ mẫu.” Chu Diệu Lang chờ đến khi không nhìn thấy thân ảnh của Cố Tích Nhan, liền bước lên, đưa cho Đường Niệm Niệm một viên đan dược, nói: “Chủ mẫu có lẽ không biết Tích Nhan tiểu thư kỳ thật là luyện dược sư có thực lực tương đương với thuộc hạ, nàng thích dùng tán đan, vừa rồi mùi thơm trên người nàng chỉ sợ có vấn đề.”

“Ta biết.” Đường Niệm Niệm giống như ăn kẹo nuốt viên thuốc trong tay nàng. Độc khí chung quanh còn chưa tiêu tán hết làm sao giấu được mắt nàng.

Nói là biết vậy khẳng định không có việc gì, kia vì sao còn muốn lãng phí đan dược của thuộc hạ. Ý nghĩ này chợt xẹt qua trong đầu Chu Diệu Lang, nàng cũng coi như hiểu rõ một chút tính tình Đường Niệm Niệm, đối với việc này coi như có sức miễn dịch. Đột nhiên, nàng nhớ tới, Đường Niệm Niệm ngoài tham lam ra còn tính toán rất rõ ràng, hơn nữa, chủ mẫu hình như... rất hẹp hòi?

“Khụ, chủ mẫu.” Chu Diệu Lang do dự.

“Hừm?” Đường Niệm Niệm vuốt ve vết nứt trên bàn cờ.

“Ngài sẽ không phải cũng xuống tay với Tích Nhan tiểu thư chứ?” Nàng cảm thấy việc này rất có khả năng.

Đường Niệm Niệm gật gật đầu, mắt híp híp, khóe miệng cong lên.

Chu Diệu Lang nhìn biểu tình này của nàng, đột nhiên phát hiện, chủ mẫu không biết từ khi nào hình như có sức sống hơn lúc ban đầu, biểu tình và cảm xúc cũng nhiều lên, nhưng lại làm người ta khó đoán. Bèn hỏi: “Chủ mẫu, người hạ dược sẽ không quá nặng chứ?”

Đường Niệm Niệm không trả lời thẳng, “Ta không hạ dược.”

Chu Diệu Lang ngẩn ra, một khắc trước vừa mới thừa nhận, như thế nào bây giờ lại phủ nhận rồi?

Đường Niệm Niệm mắt không chớp, hỏi: “Người thấy được ta hạ dược?”

“Không.” Chu Diệu Lang không chút do dự nói. Về mặt luyện dược, Đường Niệm Niệm thực sự khiến nàng kính nể không thôi, công phu hạ dược nàng chưa từng nhận ra, nếu Đường Niệm Niệm có một ngày đột nhiên xuống tay với nàng, căn bản nàng cũng không có cách nào phản kháng.

Đường Niệm Niệm nhún vai, “Không phải là được rồi.” Sau đó lại khôi phục vẻ lãnh đạm chăm chú, tiếp tục chơi cờ.

Ván cờ như cuộc chiến nhân sinh, hoặc lớn hoặc nhỏ, thay đổi thất thường, khó nghĩ khó liệu, từ tài nghệ chơi cờ có thể thấy được tâm cơ sâu cạn, cách xử sự hành vi của một người. Nếu nói về khả năng chơi cờ của Đường Niệm Niệm, chỉ có tự thể nghiệm mới hiểu được cảm thụ, lúc này trên bàn cờ, quân cờ trắng đen đã sớm hỗn loạn một mảng.

Chu Diệu Lang nhìn bàn cờ giống như được bày ra bởi người không biết chơi cờ này, màu trắng đen trên ván cờ lần lượt biến hóa không ngừng, lại nhìn vẻ mặt chuyên chú của Đường Niệm Niệm, trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm xúc kính sợ chưa từng có.

Đường Niệm Niệm giống như bàn cờ trong tay nàng, vừa nhìn qua chỉ cảm thấy thuần khiết vô hại, làm người ta vừa buồn cười lại bất đắc dĩ, không chút uy hiếp nào, thậm chí khiến người ta cảm thấy căn bản không đáng nhắc tới, vừa nhìn liền hiểu rõ. Sau đó, ai cũng không ngờ, phần tinh khiết này, không đơn giản chỉ là vô tri thuần túy, cho dù dùng mưu lừa giốn ngoan tuyệt cũng sáng tỏ như nước, khiến người ta khó lòng phòng bị, chỉ có thể trực diện đối mặt, ngay cả thủ đoạn cũng không thể dùng.

Trước giờ đối với Đường Niệm Niệm, Chu Diệu Lang chỉ có kính trọng nhưng không có sợ hãi, nay phần sợ hãi này bất thành linh xuất hiện lại xâm nhập vào tâm khảm, càng không dám có một tia khinh thị với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Dược Thú

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Mặt trời chiều lặn về tây, ánh nắng quanh co khúc khuỷu.

Chu Diệu Lang nhìn sắc trời, nghĩ thầm không biết có nên kêu người chuẩn bị bữa tối hay không. Khóe mắt chợt thấy thân ảnh Tư Lăng Cô Hồng đón gió mà đến, tóc có chút hỗn loạn, vạt áo nhiễm bụi, hẳn là chạy gấp trở về.

“Cô Hồng.” Đường Niệm Niệm mặt mày hớn hở.

Dưới ánh hoàng hôn, nàng nở nụ cười, con mắt cũng nhiễm một tầng ôn nhu màu hổ phách. Khuôn mặt vốn lạnh nhạt như sương của Tư Lăng Cô Hồng

chợt mềm xuống, vừa tới trước mặt liền vòng tay ôm eo nàng, cầm tựa lên vai, khép nửa mắt lú rú nói: “Niệm Niệm, Niệm Niệm...”

Cánh mũi Đường Niệm Niệm nhạy cảm giật giật. Xiêm y trên người Tư Lăng Cô Hồng có mùi máu tươi nồng đậm, hợp với hương thơm thanh mát trên người hắn, tạp thành hương vị đặc thù, niêm trệ hàn lương, ngọt ngấy lại không tanh, khiến người ta hoa mắt thần mê, như muốn say ở trong đó.

“Còn chưa dùng bữa?” Tư Lăng Cô Hồng nhẹ liếm da thịt non mịn của nàng, động tác rất nhỏ làm người ta cảm nhận được thân mật. an ủi

“Chờ nguội.” Ánh mắt Đường Niệm Niệm sáng rực nhìn hắn. Lần này hắn đi hơn một ngày, nói cách khác, đã hơn một ngày nàng không được ăn đồ hắn nấu, cũng không có ăn thiên ma độc.

“Được rồi.” Tư Lăng Cô Hồng thu người, từ trong tay áo lấy ra một hộp ngọc đưa cho nàng, nói: “Chơi đi, đợi một lát.”

Đường Niệm Niệm mở hộp ngọc, chỉ thấy một thứ tròn tròn trắng như ngọc to bằng nắm tay người trưởng thành đang nằm trong đó. Lúc này thứ kia giật giật, rồi duỗi lưng một cái, bốn cái chân từ thân thể tròn tròn thò ra, một đôi mắt tròn vo xanh biếc nửa nhắm nửa mở, lóe sáng ngập nước, thoạt nhìn cực kì lười biếng, trên đầu là một khối tinh thạch hình thoi, màu xanh đậm tới cơ hồ sắp biến thành màu đen.

Vật nhỏ ánh mắt mê mang nhìn Đường Niệm Niệm, sau đó lười biếng leo ra khỏi hộp, lăn một vòng, giống như một quả bóng nhỏ lăn vào lòng Đường Niệm Niệm, sau đó lại co thành một quả cầu trắng ngọc, không nhúc nhích.

Đường Niệm Niệm nhìn nó chăm chăm, đôi mắt lấp lánh như sao. Được khí thật nồng đậm nha...

Thấy nàng cao hứng, Tư Lăng Cô Hồng lúc này mới thỏa mãn rời đi, chuẩn bị đồ ăn.

Chu Diệu Lang nhìn một màn này, trong lòng không nhịn được la lớn: Trang chủ, ngài như vậy sẽ làm hư chủ mẫu! Thật sự sẽ làm hư đó!

Đường Niệm Niệm có thể không biết, nhưng nàng biết rất rõ. Vật nhỏ thoạt nhìn đáng yêu như mèo con kia cũng không phải tiểu thú cứng bình thường, mà là dược thú cực kỳ quý hiếm. Dược thú bẩm sinh chỉ ăn dược thảo, quanh năm lười biếng ngủ, ở nơi nào có nó, thì dược thảo sinh trưởng vô cùng nhanh, dược lực cũng cao hơn mười phần, mặt khác, thỉnh thoảng nó còn có thể phun ra dược ngọc, dược tinh trên mí mắt nó màu càng đậm, thì càng chứng nó thời gian sống của nó càng dài, công năng càng lớn, phẩm chất dược ngọc phun ra càng tốt.

Như con thú nhỏ trong tay Đường Niệm Niệm, màu dược tinh đã đậm như vậy, theo nàng biết, chỉ có một con duy nhất ở Nam Lâm – Dương gia. Mấy hôm nay đã sớm nghe nói Dương gia có chút động tĩnh, trang chủ đi lần này sợ là đi xử lý đám người Dương gia kia, sau đó thuận tay tóm chỉ bảo gia truyền của Dương gia về làm quà.

Đang suy tư, đột nhiên thấy Đường Niệm Niệm không chút thương tiếc lấy ngón tay chọc chọc vào... cái mũi của dược thú. Chu Diệu Lang khóe miệng giật giật, thấp giọng hỏi: “Chủ mẫu, người có biết đây là con gì không?”

“Dược thú.” Khi ở Tuyết Diên Sơn Trang nàng xem không ít sách, đều nhớ rõ ràng rành mạch. Lúc nói chuyện, Đường Niệm Niệm lại dùng lực chọc chọc, làm dược thú lật người, lặng lẽ nhắm mắt, sau đó tiếp tục ngủ.

Người biết, cư nhiên còn đối với nó không khách khí như vậy! Chu Diệu Lang hít một hơi, thật sợ Đường Niệm Niệm dùng lực hơi mạnh chút liền giết chết dược thú này, phải biết, chỉ cần là luyện dược sư, đều vô cùng yêu thương dược thú. Mất thấy Đường Niệm Niệm còn định tăng thêm lực, nàng vội vàng nói: “Chủ mẫu, dược thú là thứ tốt, nó trời sinh thích ngủ, người chọc nó làm chi nha.”

“Chơi.” Đường Niệm Niệm thuận miệng nói, hai ngón tay túm dược thú đặt lên trên trên bàn.

Chu Diệu Lang giật mình, hiểu được ý tứ của nàng, sắc mặt cứng lại, trong lòng la hét: trang chủ nói cho người chơi, người liền thực sự đem dược thú thành đồ chơi sao, rất xa xỉ đó!!!

Đường Niệm Niệm không biết ý nghĩ trong lòng Chu Diệu Lang, dược thú tuy rằng trân quý, nhưng nàng đã có Lục Lục, tác dụng của dược thú đối với nàng thật sự không lớn, duy nhất có chút ít tác dụng chính là...

Một ngón tay Đường Niệm Niệm đâm vào dược tinh trên đầu dược thú, dược lực bao phủ. Dược thú lập tức mở mắt, một đôi mắt ngập nước trong suốt sáng long lanh.

“Nhả dược ngọc ra.” Đường Niệm Niệm nói.

Dược thú chớp chớp mắt, há to miệng, một khối dược ngọc màu xanh đen to bằng nắm tay trẻ em rơi xuống bàn.

Chu Diệu Lang tròn mắt há hốc mồm.

“Tiếp tục.” Đường Niệm Niệm nhìn nó.

Dược thú hí hí mắt, ngã người xuống, lại nằm ngủ. Dược lực trên đầu ngón tay Đường Niệm Niệm biến mất, lại chọc chọc dược tinh, nói: “Nhả ra.”

Dược thú xoay người, đầu chôn xuống, cái mũi bởi vậy mà vênh lên. Ngón tay Đường Niệm Niệm chọc tới, dược thú lật người, Đường Niệm Niệm lại chọc...

“Ngao... ~” Dược thú mở to hai mắt cảm tức nhìn Đường Niệm Niệm, dù vậy song vẫn là đáng yêu chiếm đa số.

Mắt Đường Niệm Niệm cũng lạnh xuống, sâu trong đáy mắt có sóng ngầm hiện lên, dược lực lập lòe trên đầu ngón tay, “Không nhà?”

Dược thú toàn thân cứng đờ, há mồm nhả ngọc.

“Tiếp tục.” Đường Niệm Niệm nói.

Dược thú lại há mồm nhả ra một viên.

“Tiếp tục.”

Đôi mắt xanh của dược thú thật sự ngập nước rồi, lăn lộn trên bàn.

Đường Niệm Niệm gõ gõ ngón tay, nhân nhật nói: “Người còn.” Mắt nàng còn chưa hoa.

“Ồ...” Dược thú chẹp chẹp miệng, nhả ra một viên nữa.

Đường Niệm Niệm cũng không nói tiếp, chỉ chống cằm nhìn nó, ý bảo tiếp tục. Dược thú mắt rung rung, nhả một viên lại nhìn Đường Niệm Niệm một cái, rồi lại nhả, lại nhìn Đường Niệm Niệm, thẳng đến cuối cùng, giống như tâm đã chết, liều mạng nhả dược ngọc, cái bụng tròn xoe xẹp xuống.

“Tốt lắm.” Đường Niệm Niệm thu thập cả trăm viên dược ngọc trên bàn, ai có thể ngờ dược trong cái bụng nhỏ kia lại tàng trữ nhiều như vậy. Dược thú nằm úp sấp trên bàn, nước mắt lưng tròng, thân thể run run. Đường Niệm Niệm nhìn một cái, sờ sờ đầu nó, khích lệ bảo: “Cho người giữ lại một viên, nhớ kĩ phải mau lớn.”

“Ngao...” Thân thể dược thú liêu xiêu ngã xuống, cái bụng lộ ra bên ngoài.

Một bên Chu Diệu Lang đã sớm từ khiếp sợ tới chết lặng, nhìn dược thú không biết là ngủ hay té xỉu, lại nhìn Đường Niệm Niệm mặt mày hớn hớn vuốt ve từng viên dược ngọc, cảm nín nhìn trời cao. Nàng chưa từng biết, thì ra còn có thể ép dược thú nhả dược ngọc, cũng chưa từng biết cái bụng nhỏ kia cư nhiên chứa nhiều như vậy, thế mà trước đây nàng còn cho rằng dược thú mỗi lần nhả dược ngọc đều phải cần một khoảng thời gian để ngưng kết.

Khi Tư Lăng Cô Hồng trở về, y phục trên người cũng đã thay đổi. Hân bụng đồ ăn đặt lên bàn, ngồi xuống cạnh Đường Niệm Niệm, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, chỉ quét mắt qua cái bụng dược thú đang lạnh run lấy bầy, nói với Đường Niệm Niệm: “Chơi vui không?”

“Chất lượng không tệ.” Đường Niệm Niệm cầm dược ngọc gật đầu.

Tư Lăng Cô Hồng liếc mắt nhìn một đồng dược ngọc trên bàn, lại nhìn dược thú toàn thân run run, nói: “Nhà hết rồi?”

Dược thú hai mắt rung rung đầm lệ, thân thể cứng đờ. Đường Niệm Niệm nói: “Giữ lại một viên để khích lệ.”

“Ừ.” Tư Lăng Cô Hồng thu hồi ánh mắt, lúc này mới cùng nàng dùng bữa.

Ăn xong, có người đến thu dọn. Đường Niệm Niệm chỉ bàn cờ ngọc trên bàn bị nứt một đường, nhìn Tư Lăng Cô Hồng, nói: “Bị người ta làm hư rồi.”

Tư Lăng Cô Hồng lúc vừa vào đã phát hiện, vốn tưởng là Đường Niệm Niệm không cẩn thận, còn định ngày mai cho nàng cái mới.

Đường Niệm Niệm đơn giản kể lại chuyện ban sáng, mắt không chớp nhìn Tư Lăng Cô Hồng, nói: “Trầm phi bằng gỗ dẻ hương, ngọc sứ bạch thủy, tơ vàng phi thủy hoàng long, đá lưu vân.”

“Ừ.” Tư Lăng Cô Hồng không chút do dự nói: “Ta ngày mai lấy về cho nàng.”

Một bên Chu Diệu Lang yên lặng nhìn trời. Nàng có thể đoán dược sắc mặt cùng tâm tình phức tạp của Tịch Nhan tiểu thư ngày mai, không chỉ nàng, e là tất cả mọi người trong Triều Tịch Các đều sẽ bị kinh động.

Trang chủ à, chẳng lẽ ngài thật sự không cảm thấy ngài sùng ái hơi quá sao? Chu Diệu Lang cảm thấy lông mày gật gật.

Thù Lam cũng chết lặng, nàng đã muốn lựa chọn không nhìn tới sự thay đổi của tiểu thư nhà mình cùng sự sùng ái quá độ của cô gia.

Về phần dược thú bị bỏ quên, không biết từ lúc nào đã bỏ dây, chậm rãi đi ra ngoài. Đợi đến khi Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm chuẩn bị về phòng rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi, Chu Diệu Lang đột nhiên nhớ tới nhìn về phía bàn, phát hiện trống không, sau đó rốt cục thấy dược thú ở mặt đất đã đi cách bàn một thước, gật gật khỏe miệng, nhắc nhở Đường Niệm Niệm: “Chủ mẫu, dược thú này...”

Thân thể đang di chuyển của dược thú ngừng lại, lạnh run lên.

Đường Niệm Niệm nhìn nó một cái, chớp chớp, nhân nhật nói: “Nuôi thả.”

“...” Ngài cho rằng nó là gia súc bình thường, có thể nhận thức nhà hay sao?

Đường Niệm Niệm từ vai Tư Lăng Cô Hồng quay đầu, nhìn thân hình cứng ngắc của được thú, dạn dò nói: “Bên ngoài nhớ rõ chỉ ăn không được nhả, ăn nhiều mau lớn, ta sẽ kiểm tra.”

Thân thể được thú co lại thành một quả bóng nhỏ, lăn ra ngoài.

Chu Diệu Lang, Thù Lam: “...”

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đừng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chàng Nói Đùa Sao?!

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Mặt trời lên dần từ phía đông, ánh bình minh nhuộm đỏ chân trời, những đám mây cũng xếp thành phi phượng.

Hôm nay, Triều Tịch Các nghênh đón một nhân vật mong mỏi đã lâu, Cố Tịch Nhan đang trang điểm, trong tay là một được thú nho nhỏ như một viên bạch ngọc.

Hương Hàn nhẹ nhàng chải tóc cho nàng, ánh mắt vui sướng nhìn được thú, vừa nhìn nọt vừa hâm mộ nói: “Tiểu thư đúng là quý nhân trời sinh, nhìn được tinh trên đầu được thú này sẫm màu như vậy, tuổi của nó ít nhất cũng mấy trăm rồi, thế nhưng lại tự mình chạy tới chỗ tiểu thư.”

Cố Tịch Nhan sóng mắt dao động, mi cong cong, có loại hàn xuân kiều mị, ôn nhu vuốt ve được thú nói: “Được thú trời sinh thích ngủ, thường sống ở nơi có được thảo, được điền ở Triều Tịch Các của ta đúng là chỗ tốt, thế nhưng khiến được thú này vượt đường dài mà tới đây.”

“Ý của tiểu thư là, có người cố ý thả tới đây?” Hương Hàn kinh ngạc nói.

Cố Tịch Nhan nghe nàng nói đúng ý mình, nụ cười trên mặt càng sâu, nói: “Theo ta được biết, Dương gia ở Nam Lâm có truyền gia chí bảo là được thú, ta từng may mắn thấy qua một lần, chính là con được thú này không sai.”

Hương Hàn đã đi theo nàng ta một thời gian, thấy bộ dáng này, liền hiểu ý hỏi tiếp: “Nhưng bảo vật gia truyền của Dương gia sao lại tới được đây? Chẳng lẽ là người của Dương gia đưa tới?”

“Đúng vậy, được thú này đương nhiên không thể vượt đường xa từ Dương gia tới chỗ ta.” Cố Tịch Nhan nhìn dung nhan yêu mị trời sinh của mình trong gương, đặc ý nói: “Hai ngày trước Cô Hồng được phái làm đầu lĩnh đi giết Dương gia, có lẽ Dương gia đã trở thành một mảnh cát bụi rồi, được thú này chỉ có thể là Cô Hồng mang về.”

Hương Hàn hiểu được ý nàng ta, liền tiếp lời: “Nếu vậy, được thú này e là do thiếu chủ đưa tới cho tiểu thư rồi. Chẳng qua tại sao thiếu chủ không đưa tận tay người, mà lại để ở Triều Tịch Các đây?”

“Tâm tư của Cô Hồng các người cũng có thể hiểu sao?” Cố Tịch Nhan đảo mắt nhìn nàng một cái.

Hương Hàn liền nói không dám, rồi giúp nàng chải tóc.

Lúc này, có tỷ nữ tiến đến bẩm báo: “Tiểu thư, thiếu chủ tới.”

Cố Tịch Nhan kinh hi nghiêng đầu nhìn lại, vội hỏi: “Nghênh đón thiếu chủ đến sương phòng của ta.” Rồi không nhìn tỷ nữ đang rời đi kia, vẫy tay bảo Hương Hàn lui xuống, giao được thú cho nàng, phân phó nói: “Đưa được thú vào được điền đi. Không có lệnh của ta, ai cũng không được tiến vào.”

“Vâng.” Hương Hàn nhận lấy được thú, lui xuống.

Rất nhanh toàn bộ sương phòng chỉ còn lại một mình nàng, Cố Tịch Nhan nhìn không được cười ra tiếng, ngón tay thả xuống mấy sợi tóc vừa vén lên, côi bỏ đai lưng, áo váy màu tím vốn chỉnh tề liền bị xộc xệch, có vẻ biếng nhác, dung nhan không mang khăn che mặt, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo, mi nhân như tơ, môi đỏ như chu sa, mỗi cái nhãn mày nụ cười đều khiến người ta mê dại.

“Kèo kẹt” Cửa đỏ thẫm bị đẩy ra.

Cố Tịch Nhan bước nhanh lên phía trước, ánh mắt dừng trên người người nọ. Cẩm bào nguyệt sắc, quần áo sa mỏng như cánh ve, tóc đen như mực chảy xuống, đôi mắt trầm ngưng, góc cạnh rõ ràng, ánh mắt yên tĩnh như trong tranh.

“Cô Hồng, chàng tới rồi.” Cố Tịch Nhan đứng trước mặt hắn, cười rục rờ lại dịu dàng, ngón tay đưa về phía trước định chạm vào bàn tay dưới áo hắn.

Tư Lăng Cô Hồng lạnh nhạt nói: “Ta tới lấy thứ hôm qua người hứa đền cho Niệm Niệm.”

Khuôn mặt tươi cười của Cố Tịch Nhan chợt cứng ngắc, cười nói: “Cô... Cô Hồng... Chàng đang nói đùa sao?”

Tur Lăng Cô Hồng nâng mi, con mắt như tụ sương nhìn về phía nàng.

Cố Tịch Nhan biết Tur Lăng Cô Hồng sẽ không nói đùa, lời hắn nói ra nhất định là thật. Nhưng điều khiến nàng không thể tin được chính là, Tur Lăng Cô Hồng nàng quen là người không hiểu đạo đối nhân xử thế, nhưng cũng không tới cửa đòi này nọ từ người khác. Vừa nghĩ đến việc này là do Đường Niệm Niệm xui hấn làm, hơn nữa còn có cảnh cáo nàng ta nói ra hôm qua. Cố Tịch Nhan chỉ cảm thấy khó chịu giống như bị người tát hai cái vào mặt.

“Mang tới.” Tur Lăng Cô Hồng nói, đôi mắt khi nhìn đến khuôn mặt của nàng đột nhiên có chút dao động, sương lạnh bị hòa tan, lộ ra một chút ý cười nhu hòa. (TNN: cái vụ này là có nguyên nhân chứ k phải a ý thích con mụ này đâu ^^)

Cố Tịch Nhan nhìn đến say mê, cho dù trong lòng không tình nguyện cỡ nào, song ở trước mặt Tur Lăng Cô Hồng, nàng không thể biểu lộ sự phẫn nộ của mình được, đành mỉm cười nói: “Vốn tưởng là Niệm Niệm muội muội chỉ nói vui thôi, thật không ngờ muội ấy lại thật sự báo Cô Hồng chạy tới đây một chuyến, kỳ thật nếu muội ấy thích, làm tỷ tỷ như ta sao có thể không cho chứ.” Nàng mi nhãn như nước nhìn về phía Tur Lăng Cô Hồng, lại phát hiện về nhu hòa trong mắt hắn đã không còn, chỉ còn lạnh lẽo như trăng trong nước khiến nàng rung mình, có cảm giác như bị nhìn thấu.

“Ta bây giờ đi lấy, Cô Hồng ở đây uống chén trà đợi một lát, đã lâu không gặp, ta cũng muốn nói chuyện với chàng.” Cố Tịch Nhan bỏ qua bối rối trong lòng, nói xong liền xoay người rời đi, sắc mặt vốn mềm mại thoáng cái lập tức nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong lúc Cố Tịch Nhan tức giận không chịu nổi, thì bên kia Đường Niệm Niệm vừa ngủ dậy, phát hiện Tur Lăng Cô Hồng không có bên người cũng không kì lạ, mấy hôm nay hắn đều chuẩn bị bữa sáng trước cho nàng rồi mới đi.

Thù Lam nghe được tiếng động liền bung đồ rửa mặt chải đầu vào, chờ Đường Niệm Niệm rửa mặt chải đầu xong đi ra khỏi phòng, liền thấy Chu Diệu Lang, cũng không thấy người mang đồ Tur Lăng Cô Hồng nấu tới. Ngồi trên ghế, nghi hoặc hỏi nàng: “Hôm nay Cô Hồng không có làm đồ ăn sáng sao?”

Chu Diệu Lang cười nói: “Hôm nay trang chủ sẽ ăn cùng chủ mẫu.”

Đường Niệm Niệm đôi mắt sáng ngời, nói: “Vậy hắn đâu?”

Chu Diệu Lang thấy bộ dáng hồn nhiên của đương sự, cũng chỉ đành bất đắc dĩ. Lời này tuy nàng thực không muốn nói, nhưng vẫn phải nói, “Trang chủ... Đi lấy đồ bồi thường cho chủ mẫu.”

Đường Niệm Niệm nhớ ra, gật gật đầu.

Chu Diệu Lang cũng không hy vọng xa vời nàng sẽ có phản ứng gì, nhớ tới chuyện kinh ngạc lúc sáng, liền cẩn thận hỏi: “Chủ mẫu, hôm qua thuộc hạ nhất thời quên mất không hỏi, người hạ loại thuốc gì lên người Tịch Nhan vậy?”

Đường Niệm Niệm liếc nàng một cái, không nói gì.

Chu Diệu Lang há miệng, rất muốn nói. Chủ mẫu người có thể cho thuộc hạ chút ít mặt mũi được không?

“Tình được.” Đường Niệm Niệm mở miệng.

“Cái gì?” Chu Diệu Lang chấn động, sắc mặt trở nên khó coi. Giờ muốn trách cũng không dám trách Đường Niệm Niệm, chỉ là nhất thời hỏi hện hôm qua sao lại không sớm hỏi một chút. Nàng đối với thủ đoạn hạ dược của Đường Niệm Niệm cũng biết chút ít, bằng bản sự của Cố Tịch Nhan khẳng định không phát hiện ra, vậy nếu có chuyện gì phát sinh thì...

“Chủ mẫu, tình... tình được này có công hiệu gì, bao lâu sẽ phát tác, bao lâu lại chấm dứt?” Chuyện đã xảy ra, nàng chỉ cầu mong Đường Niệm Niệm không thật sự không hiểu chuyện như vậy, hạ dược quá nặng.

Đường Niệm Niệm nhân nhạ nói: “Khoi gọi tâm tình, cao hứng quá độ thì hành vi sẽ phóng túng, phẫn nộ quá độ trên mặt sẽ xuất hiện đậu đỏ, sau sáu canh giờ thì phát tác, ba ngày sau chấm dứt.”

“...” Chu Diệu Lang thật không biết nên cười hay nên khóc, “Đây là thứ chủ mẫu gọi là ... tình được?”

Đường Niệm Niệm gật đầu, mặt không đổi sắc.

Chu Diệu Lang định giải thích gì đó, cuối cùng đành thờ dài một hơi, buồn cười. Nàng hiểu rồi, tình được mà Đường Niệm Niệm nói chính là loại dược khoi gọi tâm tình, thật sự đơn giản sáng tỏ, gọi như vậy cũng không có sai.

Đột nhiên, Chu Diệu Lang trợn to hai mắt. Chủ mẫu nói tình được sau sáu canh giờ thì phát tác, vậy không phải là nói Tịch Nhan tiểu thư từ tối ngày hôm qua bắt đầu phát tác rồi sao, như vậy sáng sớm hôm nay, trang chủ tự mình đi lấy đồ cho chủ mẫu, theo như tính tình của Tịch Nhan tiểu thư, sẽ tức giận thành cái dạng gì?

Chu Diệu Lang vẻ mặt phức tạp, không khỏi chần chờ hỏi Đường Niệm Niệm đang ngăn người: “Chủ mẫu... Người sẽ không phải là đoán được chuyện hôm nay, nên mới cố ý hạ cho Tịch Nhan tiểu thư loại dược này chứ?”

Đường Niệm Niệm chớp chớp mắt, đôi mắt ngập nước đơn thuần tràn đầy vẻ nghi hoặc nhìn lại.

Chu Diệu Lang chỉ cảm thấy trong lòng hơi co rút lại, có một loại cảm giác, mình hoài nghi nàng có tâm cơ như vậy thực sự vô cùng đáng giận, phải tự kiểm điểm. Khẽ ho một tiếng, che giấu vẻ xấu hổ, mỉm cười hỏi: “Chủ mẫu, người vì sao hạ tình được cho Tịch Nhan tiểu thư?”

“Nàng gạt người, lại thiếu nợ ta không chịu trả.” Đường Niệm Niệm đôi mắt lấp lánh.

Chu Diệu Lang kỳ thật muốn nói, chủ mẫu người thật sự không cảm thấy người đòi bồi thường quá nhiều sao.”Cho nên?”

Đường Niệm Niệm nhàn nhạt nói: “Miệng thối, ặt mọc hoa.”

“...” Chu Diệu Lang lại tự kiểm điểm. Làm sao cứ mỗi lần thấy chủ mẫu liền vô thức quên mất, chủ mẫu nhà mình chính là một người lòng dạ hẹp hòi, còn hẹp hòi đến vô cùng nguyên tắc, đặc tội nàng thế nào nàng liền phạt thế nấy, đặc tội nặng bao nhiêu liền phạt nặng hơn bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 41: Thực Ra Là Khác Biệt

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Khi Cố Tịch Nhan vào bảo khố, chuẩn bị lấy bàn cờ trân quý ra, mới giật mình phát hiện bàn cờ này không nhỏ chút nào, cảm trong rất mất phong thái. Liền vẩy tay cho ảnh vệ xuất hiện, nhin đau lòng xuống phần nộ nói: “Cầm lấy rồi đi theo.”

Ảnh vệ không rên một tiếng vâng lời tuân mệnh, cầm bàn cờ như hình với bóng không tiếng động đi theo phía sau.

Tur Lăng Cô Hồng vẫn đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, dưới hàng mi, đôi mắt khẽ động, trên mặt tuy không thay đổi gì nhưng vẫn làm cho người ta cảm nhận được vẻ ôn hòa của hân. Khi Cố Tịch Nhan đi tới, hân nâng mắt lên, chỉ trong một khắc, phần nhu hòa không dễ phát hiện kia liền tiêu tán hầu như không còn.

Cố Tịch Nhan sóng mắt lóe lóe, đáy lòng tức giận càng sâu. Rõ ràng đứng trong sương phòng của nàng, vì sao còn nghĩ đến người khác. Trước kia Cô Hồng căn bản sẽ không như vậy, trước giờ nàng chưa từng nghĩ tới, chỉ qua vài năm, tất cả đều đã nhanh chóng thay đổi, khiến người ta không phản ứng kịp, mà tạo ra tất cả chính là nữ tử chết tiệt kia.

“Cô Hồng, sao không tiến vào ngồi.” Cố Tịch Nhan tư thái mềm mại yêu mị đến tận xương, xiêm y mỏng manh xộc xệch khiến nàng ta càng thêm dụ hoặc. Đưa tay đi kéo góc áo của Tur Lăng Cô Hồng, nụ cười hoạt bát như đứa nhỏ, chớp mắt mấy cái đặc ý nói: “Chỗ này của ta có cứu trọng một tính mà chàng thích uống nhất, thiên hạ này cũng chỉ có ta mới có thể chế ra hương vị vừa ý chàng nhất thôi.”

Tur Lăng Cô Hồng không muốn nhiều lời với nàng, vẩy tay một cái, bàn cờ trong tay ảnh vệ liền rơi vào tay hân. Áo bào như lưu vân, thân ảnh hân cũng đã đi xa, tâm tư vẫn vương vấn trên người đang ở nhà kia. Lúc này Niệm Niệm chỉ sợ là đã dậy, đang trong nhà chờ mình cùng dùng bữa.

Mất thấy thoáng cái đã không còn bóng dáng Tur Lăng Cô Hồng, Cố Tịch Nhan dù muốn đuổi theo cũng không kịp, giật mình một giây sau sắc mặt nàng ta lập tức vắn vẹo. Từ nhỏ đến lớn nàng luôn cảm thấy Tur Lăng Cô Hồng thuộc về nàng ta, cho dù thực lực hiện tại của nàng ta chỉ là luyện được sơ cấp Địa Sĩ, chỉ không bị thương tổn nếu hân không chế độc, ngoài ra không thể quá mức gần gũi, nhưng ngoại trừ nàng ta, không có nữ tử nào khác có thể tới gần hân.

Nàng ta đã sớm hi vọng, đợi đến khi thực lực đạt tới thiên phẩm là có thể không bị thương khi chạm vào người hân, sớm muộn gì cũng có một ngày nàng nhất định sẽ nghiền cứu ra thuốc để khi ở cùng hân sẽ không gặp chuyện không may. Thế nhưng từ khi gặp Đường Niệm Niệm, khoảng cách đang kéo gần này đã bị phá vỡ, thấy Tur Lăng Cô Hồng đối với Đường Niệm Niệm nói gì nghe nấy, nàng đột nhiên cảm thấy vô cùng bất mãn. Chính là cảm thấy thái độ của Tur Lăng Cô Hồng đối với nàng ta căn bản không đủ so với những gì nàng trả giá, Tur Lăng Cô Hồng có lỗi với nàng ta, thậm chí nàng ta còn cảm thấy mình bị phản bội.

“Một thứ nữ Đường Môn nhỏ cũng muốn tranh giành với ta?” Cố Tịch Nhan lạnh lùng hừ một cái, cứ nghĩ tới chuyện thất bại khi mới gặp Đường Niệm Niệm, thù mới hận cũ, nàng chỉ cảm thấy con tức trong lòng càng lúc càng lớn, có loại cảm giác không khống chế được.

Ngoài cửa gió mát thổi qua, cảm giác lạnh lạnh xâm nhập vào trong xiêm y mỏng manh, Cố Tịch Nhan đột nhiên nghi ngờ cau mày lại. Nàng mặc dù tức giận Đường Niệm Niệm, nhưng con tức cũng không thể càng lúc càng lớn như thế, đánh mất phong thái của mình. Nâng tay sửa sang lại vài sợi tóc đen bị gió thổi phát qua mặt, ngón tay đột nhiên chạm được một mảnh thô ráp không bằng phẳng, nàng ta kinh hãi đến mức cả người đều run lay bầy.

Con mắt Cố Tịch Nhan tròn lớn, hai tay run run đưa lên khuôn mặt, từ sờ nhẹ trở thành dùng sức cọ cọ. Không phải ảo giác, mặt nàng đã xảy ra chuyện gì? Cố Tịch Nhan kinh hoàng xoay người chạy vào phòng, đứng đối diện gương, liền thấy một khuôn mặt vắn vẹo nổi đầy đậu đỏ, vẻ xinh đẹp tinh xảo đã không còn, chỉ liếc mắt một cái liền khiến người ta sợ tới nổi da gà.

“A ——!” Một tiếng thét chói tai từ cổ họng nàng truyền ra, thật lâu không dứt.

Cùng với tiếng rầm rầm, trên bàn trang điểm, gương cùng đồ trang sức toàn bộ bị quét xuống mặt đất vỡ tan tành. Cổ Tịch Nhan khuôn mặt vận vẹo, một cái tát đột nhiên đánh vào mặt ảnh vệ còn đi theo sau nàng, lớn tiếng gầm lên: “Bộ đáng ta như thế này, tại sao ngươi không nhắc cho ta biết! Ngươi có ý khiến ta xấu mặt trước Cô Hồng có phải hay không?!”

Ảnh vệ không rên một tiếng, từ khi được huấn luyện ra, bọn họ trừ bỏ phục tùng vốn không có tư tưởng tình cảm nào khác.

Con tức của Cổ Tịch Nhan khó dần nổi, một ánh sáng màu tím hiện ra, ảnh vệ trước mắt liền hóa thành một bãi nước lặn, ngay cả xương cốt cũng không còn.

“Là nàng, nhất định là nàng ta!” Cho dù không biết Đường Niệm Niệm làm cách nào, nhưng Cổ Tịch Nhan vẫn một mực chắc chắn chính là do nàng ta gây nên, sát ý dưới đáy lòng càng lúc càng nặng, phần nộ nhưng không thể xả được con giận.

Trong sơn viện ở Cao Linh phía bắc, Đường Niệm Niệm hai tay nâng cằm, uể oải nói: “À... đúng rồi, nếu cảm xúc quá mãnh liệt không thể khống chế, khả năng lớn nhất là sẽ mất đi tâm trí mà phát điên, hoặc là nhập ma. A... cảm xúc con người hình như có rất nhiều loại biến hóa...”

Chu Diệu Lang tinh thần vừa buông lỏng, lại bị câu nói bất chợt này của nàng làm cho bất an. Tuy nàng biết Cổ Tịch Nhan có thể chịu đựng, nhưng nhìn càng nhiều thì tức giận càng lớn. Nếu là thuốc của người khác, nàng cũng không lo lắng như vậy, nhưng đan dược Đường Niệm Niệm luyện chế thường vô cùng cổ quái, công hiệu rất mạnh, nàng thật không nắm chắc.

Lúc này, Đường Niệm Niệm đột nhiên sửa lại dáng vẻ uể oải vừa rồi, ánh mắt sáng lên quay đầu, nhìn Tư Lăng Cô Hồng đã trở về.

Vừa vào nhà liền thấy người mình tâm tâm niệm niệm đang chờ mình, trong lòng Tư Lăng Cô Hồng tràn đầy ấm áp. Cầm bàn cờ tứ diện trong tay đặt trước mặt nàng, lại đưa tay đem nàng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng khẽ hít vào hương thơm ngát độc đáo trên người nàng, cho dù là ai cũng không cách nào bắt chước, ngọt mà không ngấy, nhàn nhạt giống như sương sớm trên cây, trừ tâm an thần, thơm mát động lòng người.

Chu Diệu Lang tự giác rời đi, tới phòng bếp, lấy xuống đồ ăn Tư Lăng Cô Hồng đã sớm chuẩn bị xong từ lò giữ ấm, sắp xếp trên khay rồi trở lại.

Lúc này Đường Niệm Niệm đang ngồi trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, ánh mắt dừng trên bàn cờ tứ diện trước mặt, ngón tay vuốt trên mặt bàn cờ, môi cong lên lộ ra nụ cười thích thú.

Nàng cao hứng không chỉ vì vật đền bù đã tới tay, mà còn vì bàn cờ tứ diện này quả nhiên là thứ tốt. Những thứ Trầm phi gỗ dẻ hương, ngọc sứ bạch thủy, tơ vàng phi thủy hoàng long, đá lưu vân đều là cực phẩm, phía trên phát ra linh lực tràn đầy, thứ này nếu bỏ vào nội giới ôn dưỡng, nhất định có thể nhân thêm.

Đường Niệm Niệm thật đúng là biến mấy thứ này trở thành hạt giống rồi.

“Niệm Niệm” Tư Lăng Cô Hồng đặt cằm trên vai nàng, dựa sát vào, khi nói chuyện cánh môi nóng hổi mềm mại ẩm ướt giống như chạm đến da thịt của nàng, “Ta cho nàng cái tốt hơn.”

Tầm mắt Đường Niệm Niệm lập tức từ bàn cờ tứ diện trở lại trên người Tư Lăng Cô Hồng, lúc này thấy được hai người kẻ sát, lông mi cũng mờ hồ chạm vào nhau.

Đường Niệm Niệm rút ngắn khoảng cách, nghiêng người liền ép lên môi hắn, hung hăng cắn một ngụm, lưỡi cuốn một vòng trong môi hắn, thỏa mãn hít một hơi, sau đó mắt sáng lấp lánh hỏi: “Tốt hơn?”

Tư Lăng Cô Hồng nhìn bộ dáng này của nàng, mặc dù cũng muốn tiếp tục nhưng đã muộn. Bất mãn lại mềm nhẹ lướt qua cánh môi ướt át của nàng, nói: “Mấy thứ này để bày cho đẹp thôi, khi chơi cờ thì dùng cái ta cho.”

“Được.” Đường Niệm Niệm không hề dị nghị liền đáp ứng. Bàn cờ này là thứ Cổ Tịch Nhan dùng để bồi thường, không có quân cờ tương xứng. Vừa khéo nàng định đem mấy thứ này làm hạt giống tẩm bổ nội giới, có quân cờ hay không cũng không sao.

Đường Niệm Niệm căn bản không phát hiện, chỉ cần là thứ do Tư Lăng Cô Hồng đưa cho, nàng đều không tùy tiện xử lý vứt bỏ, thái độ đối đãi so với những thứ bình thường cướp đoạt từ người khác hoàn toàn khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bàn Luận Trong Bữa Ăn

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Liên tục mấy ngày Tư Lăng Cô Hồng đều không ra ngoài, vẫn thường làm bạn bên cạnh Đường Niệm Niệm, điều này khiến Đường Niệm Niệm cảm thấy như trở lại những ngày ở Tuyết Diên Sơn Trang. Chu Diệu Lang biết được Cố Tích Nhan bị hạ được liền lặng lẽ hỏi thăm một phen, cũng không nghe được bất kì tiếng gió nào, chỉ nghe nói Cố Tích Nhan sinh bệnh nên tĩnh dưỡng ở trong các, không ra ngoài. Chu Diệu Lang thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói như vậy chuyện tình cũng không quá lớn.

Kỳ thật, với tính cách của nàng, vốn sẽ không vì một chút chuyện mà lo lắng, chẳng qua chuyện này do Đường Niệm Niệm làm, nên nàng không thể bình tĩnh được, thế nào cũng cảm thấy rất không đáng tin.

Trời trong gió mát, tiếng ung kêu đột nhiên truyền tới phía bắc thôn trang. Đường Niệm Niệm nằm trong lòng Tư Lăng Cô Hồng đọc sách ngẩng đầu nhìn, thấy một thân ảnh đỏ chót từ trên cao nhảy xuống, xiêm y gạt gió, mái tóc tung bay, nhìn kỹ lại chính là người đã lâu không thấy – Tư Lăng Quy Nhận.

“Bái kiến ca ca, tẩu tử.” Tư Lăng Quy Nhận hi hi cười một tiếng, đứng trước mặt hai người, rất có lễ bái, bộ dáng tươi cười khiến người ta không khỏi vui vẻ.

Đường Niệm Niệm nghiêng đầu nhìn hấn, hai người đều không nói gì.

Tư Lăng Quy Nhận đứng thẳng người, lắc đầu cười nói: “Xem ra đệ đệ vẫn nên nói thẳng đi. Đệ tự mình đến đây báo tin cho ca ca tẩu tử. Tẩu tử đã tới lâu như vậy, có lẽ cũng nghỉ ngơi tốt rồi, cha muốn mọi người cùng nhau ăn cơm, mời ca ca và tẩu tẩu tới Lưu Lam điện.”

Lưu Lam điện ở phía đông, nằm giữa một hồ sen. Nước hồ xanh biếc không một gợn sóng. Giữa sông là lá xanh vurun lên tận trời, nụ hoa phấn nộn màu trắng. Một cây cầu bạch ngọc, tỷ nữ áo xanh, như trong tranh vẽ.

Đường Niệm Niệm ra khỏi Vô Danh thôn trang, một đường quan sát, ánh mắt lấp lánh như sao. Tuyết Diên sơn trang tinh mỹ, cùng Tư Lăng gia tộc bao ta hùng vĩ, từng chút mở rộng tầm mắt của nàng. Yên lặng gật đầu, nàng càng lúc càng muốn có một thế lực của riêng mình.

Vừa vào Lưu Lam Điện, đã thấy hai người đang ngồi bên bàn tròn. Một là Tư Lăng Hoài Nhân, áo đen lạnh lùng mà ôn hòa, người còn lại là Cố Tích Nhan gặp mấy ngày trước. Chỉ thấy nàng vẫn mặc một thân váy dài màu tím nhạt, trên mặt không mang khăn lụa, trắng nõn không tí vết, khuôn mặt yêu mị, Đường Niệm Niệm không khỏi nhìn thêm một chút.

Từ lúc hai người tiến vào, Cố Tích Nhan đã nhìn lại, thấy Tư Lăng Cô Hồng bế nàng đi, trong lòng lập tức phần nộ không kiềm chế được. Song trên mặt lại nhu mị cười cười, bắt gặp ánh nhìn của Đường Niệm Niệm, như trêu như ghẹo hỏi: “Muội muội nhìn ta như vậy làm gì? Chẳng lẽ là kinh ngạc không thấy được thứ mình muốn thấy?”

Đường Niệm Niệm cùng Tư Lăng Cô Hồng ngồi đối diện nàng ta, nói: “Người rất đẹp.”

Cố Tích Nhan bị đối mặt thanh thuần của nàng làm uốn ghet cũng không được, ha ha cười nói: “Muội muội quá khen, muội mới thực sự xinh đẹp.”

“Ừ!” Ai ngờ, Đường Niệm Niệm ánh mắt sáng ngời, bình tĩnh gật gật đầu. Dáng vẻ như thể đang nói: Nói rất đúng!

Cố Tích Nhan lại cảm thấy nàng là sớm có âm mưu, nhìn đôi mắt thấy sao cũng như đang đắc ý. Trong lòng khê hừ một tiếng, rồi không nói gì nữa.

“Ha ha.” Lúc này Tư Lăng Hoài Nhân cười cười, ôn hòa nói với Đường Niệm Niệm: “Niệm Niệm mấy hôm nay nghỉ ngơi đã tốt chưa?”

Đường Niệm Niệm ngồi ngay ngắn, gật đầu thành thật nói: “Tốt lắm, cha.”

Một tiếng cha này gọi ra, không chỉ Tư Lăng Hoài Nhân ngẩn ra, mà Cố Tích Nhan cùng Tư Lăng Quy Nhận đều quay lại nhìn nàng. Đường Niệm Niệm nghi hoặc quay đầu nhìn Tư Lăng Cô Hồng đằng sau. Nàng trước giờ chưa từng quên là mình hiện tại đã xuất giá làm thê tử của Cô Hồng, gọi cha của Cô Hồng là cha có gì sai sao?

Tư Lăng Cô Hồng khẽ vuốt tóc nàng, lên tiếng nói: “Gọi không sai.”

Nghe được đáp án của hấn, Đường Niệm Niệm liền bình tĩnh lại.

Tư Lăng Hoài Nhân hoàn hồn, vui vẻ cười nói, nói: “Hài tử ngoan, thật sự là một hài tử ngoan, gọi không sai, nên gọi như vậy.” Sau đó vỗ tay sai người dọn đồ ăn, nhìn về phía hai người đang ôm nhau ngồi, cười nói: “Đã dùng bữa rồi, còn không tách ra?”

Vốn tưởng là, cho dù Tư Lăng Cô Hồng không thả, thì với tính tình đơn thuần vô hại như Đường Niệm Niệm sẽ nghe lời giẫy dụa một phen. Ai ngờ Đường Niệm Niệm chỉ nhìn Tư Lăng Cô Hồng lấy lệ một cái rồi không nhúc nhích gì, ngay cả vẻ mặt cũng không hề thay đổi, khiến Tư Lăng Hoài Nhân không khỏi kinh ngạc, nữ tử này có chút cổ quái.

Đồ ăn tinh xảo rất nhanh bày đầy một bàn, đại gia có quy củ của đại gia, khi dùng bữa không thể nói chuyện, động tác phải nhẹ nhàng. Thế nên ba người tro mắt nhìn hai người dứt nhau ăn, trên mặt không tỏ vẻ gì, còn trong lòng nghĩ sao thì chỉ có bản thân mới biết.

Tư Lăng Quy Nhận mắt cong cong, lúc này ý cười càng thêm sâu. Hấn thật không ngờ Đường Niệm Niệm ở Tư Lăng gia, ở trước mặt Tư Lăng Hoài Nhân còn dám như vậy. Rốt cuộc là đơn thuần vô tri hay là cả gan làm loạn đây, đối với người này hấn càng lúc càng thấy hứng thú.

Ăn cơm xong, tỳ nữ dọn dẹp bàn, mang điểm tâm lên.

Lúc Đường Niệm Niệm đưa tay cầm điểm tâm cho vào miệng, thấy ba người kia nhìn về phía mình. Nàng bình tĩnh há miệng cắn một miếng, tỉnh té nhai nuốt. Chỉ cần Cô Hồng không nói gì, thì những người khác thế nào cũng không liên quan đến nàng.

“Cha nuôi...” Cố Tịch Nhan chợt nhẹ nhàng gọi Tư Lăng Hoài Nhân.

Tư Lăng Hoài Nhân đặt chén trà mới nhấp một ngụm xuống, lúc này vẻ ôn hòa trên mặt cũng tan đi, tăng nhu hòa biến mất, xuất hiện là vẻ lạnh lẽo sắc bén khiến người ta cảm thấy không giận mà uy.

“Niệm Niệm” Tư Lăng Hoài Nhân gọi.

“Ồ.” Điểm tâm trong miệng Đường Niệm Niệm còn chưa nuốt xuống, phồng má tròn mắt ngẩng lên, ra vẻ nghiêm túc lắng nghe.

“...” Ngay cả Tư Lăng Hoài Nhân cũng không thể không thừa nhận, hẳn thiếu chút nữa phá lên cười. Tạm dừng một chút, đôi mắt thâm thúy chợt sắc bén bức người, hỏi: “Mấy ngày trước Nhan nhi bị trúng độc, có phải do con làm?”

“Không phải.” Đường Niệm Niệm nuốt điểm tâm rồi đáp.

Tư Lăng Hoài Nhân sống cho tới bây giờ, lần đầu tiên cảm thấy có người dễ dàng bị nhìn thấu đến vậy, ngay cả nói dối cũng không biết. Nhưng trong lòng nghĩ thế nào cũng không trở ngại tới sự lạnh lùng trên mặt hắn, giọng nói khàn khàn bởi vì trầm thấp càng làm cho người ta lòng tơ dưng đứng, “Nhan nhi từ nhỏ là thanh mai chúc mã với Hồng nhi, vốn là người của Hồng nhi, con thân là thế tử mà Hồng nhi tự mình lựa chọn, nên cùng Nhan nhi tình như tỷ muội, không nên làm hại nó!”

Nghe khẩu khí của người này hẳn đã nhận định là do mình làm, nếu như vậy nàng có phủ nhận cũng vô dụng. Đường Niệm Niệm chớp mắt mấy cái, thừa nhận nói: “Nàng gạt ta, không chịu đền nợ.”

Tư Lăng Hoài Nhân bị bộ dạng hoàn toàn không chú ý đến trọng điểm của nàng làm ghen đến trầm mặc một chút.

Giọng nói kiêu mị của Cố Tịch Nhan cất lên nhưng khó nén được vẻ phẫn nộ: “Nếu muội muội muốn bảo bối có thể nói với ta một câu, tỷ tỷ đương nhiên sẽ không keo kiệt, việc gì phải giả vờ giả vịt dẫn ta vào bẫy.”

Đường Niệm Niệm lập tức quay đầu nhìn nàng, đôi mắt lóe sáng nói: “Thật sự?”

Cố Tịch Nhan há mồm định nói, đột nhiên cứng đờ, nhìn bộ dạng lúc này của Đường Niệm Niệm, khuôn mặt hơi nhăn lại.

Đường Niệm Niệm thất vọng nhìn nàng ta, lạnh nhạt nói: “Rõ ràng là quý hẹp hòi, lại muốn lừa ta.”

“...” Thân thể Cố Tịch Nhan khẽ run rẩy.

“Được rồi.” Tư Lăng Hoài Nhân quét mắt nhìn Cố Tịch Nhan một cái, nói với Đường Niệm Niệm: “Con là phu nhân của Hồng nhi, cũng là một thành viên của Tư Lăng gia, muốn gì cứ trực tiếp lấy từ trong kho là được, chỗ Nhan nhi cũng không có nhiều đồ tốt.”

Đôi mắt Đường Niệm Niệm rực sáng kinh người, nhìn chằm chằm Tư Lăng Hoài Nhân, nói: “Cha nói rồi đó.”

“Ta nói.” Chưa từng có ai dám giáp mặt mà nghi ngờ lời nói của Tư Lăng Hoài Nhân, nàng là người đầu tiên, lại ngoài ý muốn không làm hắn cảm thấy tức giận, ần ần còn có chút buồn cười.

Nhìn Đường Niệm Niệm sau khi nghe được lời này liền cười đến mắt cong cong, dung mạo nàng đúng là tuyệt sắc, hoàn toàn tương phản với vẻ yếu mị tận xương của Nhan nhi, giống lưu ly trong tịnh thủy (nước sạch), hào quang vạn trượng, lại có cảm giác thấu triệt, chỉ cần liếc một cái liền nhìn thấu, không cách nào sinh ra nổi một tia phòng bị.

Nữ tử như vậy, khó có nam tử nào không thích. Cho dù không yêu thì cũng sẽ không chán ghét.

Trong mắt Tư Lăng Hoài Nhân hiện lên ý cười khó hiểu, đảo mắt lại bắt gặp ánh nhìn của Tư Lăng Cô Hồng, đôi mắt bị lông mi che khuất, giống như nụ hoa ẩn núp trong sương dày.

Chẳng qua Tư Lăng Hoài Nhân không ngờ, tuy rằng lưu ly liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, nhưng hào quang lại hay thay đổi. Câu hứa hẹn của hắn chỉ là thuận miệng nói ra, người bình thường cho dù được hứa hẹn như vậy cũng không dám thật sự muốn cái gì liền lấy cái đó, chẳng qua Đường Niệm Niệm hiển nhiên không phải người bình thường.

Trong mắt những người khác, Đường Niệm Niệm đang ngờ ngác cười, song trên thực tế nàng đang nói chuyện với Lục Lục:

“Lục Lục, lần trước người nói nơi này có rất nhiều bảo vật?”

“Đúng nha... rất là thom... rất nhiều, muốn ~ chủ nhân, muốn...”

“Có thể lấy, từ từ sẽ lấy!”

“Ô ô ô ~ “

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chỉ Cần Niệm Niệm

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Chuyện lần này bỏ qua, thân là thiếu chủ của Tư Lăng gia, Hồng nhi sau này chắc chắn sẽ có rất nhiều nữ nhân, Niệm Niệm không thể thị sùng mà kiêu.”

Đường Niệm Niệm đang nói chuyện với Lục Lục, đột nhiên nghe đến câu này, hơi giật mình, ánh mắt khôi phục tiêu cự, nói: “Rất nhiều nữ nhân?”

“Sẽ không.” Tư Lăng Hoài Nhân còn chưa kịp nói gì, Tư Lăng Cô Hồng đã ôm chặt nàng, hứa hẹn, “Chỉ cần Niệm Niệm.”

“Hồng nhi, không được tùy hứng.” Tư Lăng Hoài Nhân ra vẻ người cha nghiêm khắc nhẹ trách một câu.

Tư Lăng Cô Hồng không nói gì, nhưng đôi mắt đã lộ rõ sự kiên trì của hân. Không khí đột nhiên trở nên trầm tĩnh, áp lực đè nén. Cố Tịch Nhan nhìn Tư Lăng Cô Hồng, hơi hơi cắn môi, trong mắt ẩn chứa nhiều cảm xúc phức tạp. Tư Lăng Quy Nhạn vẫn cười cười như cũ, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa hai người một hồi, rồi dừng trên người Đường Niệm Niệm lúc này vẻ mặt hơi dờ dẩn.

Hôm nay, tẩu sẽ làm sao đây? Chị dâu bé nhỏ của ta!

“Nhưng...” Giọng nói mang theo vẻ nghi hoặc vang lên trong bầu không khí tĩnh lặng này, tầm mắt mọi người dừng trên người Đường Niệm Niệm. Đường Niệm Niệm nhìn Tư Lăng Cô Hồng nói: “Nữ nhân tới gần Cô Hồng đều sẽ chết.”

Tư Lăng Hoài Nhân ôn hòa cười nói: “Nguyên giả từ Địa phẩm trở lên là có thể tới gần, Thiên phẩm thì có thể hầu hạ bên người, nữ tử có thể đứng cạnh Hồng nhi đương nhiên sẽ không thể tâm thương. Niệm Niệm không giống người thường như thế, phải làm gương tốt, phối hợp nghiên cứu chế ra đan dược có thể chống cự được độc của Hồng nhi, giúp Hồng nhi lưu lại con nôi đời.”

Tư Lăng Quy Nhạn cười đến mĩa mai, còn Cố Tịch Nhan nghe vậy, bờ môi bật ra một chút đắc ý yêu mị.

Tư Lăng Cô Hồng không nói gì, hơi rũ mắt, che giấu vẻ mong lung bên trong, ai cũng thấy được hân đang nhìn Đường Niệm Niệm, nhưng lại không ai nhìn ra được cảm xúc trong mắt hân.

Đường Niệm Niệm có thể cảm giác được vòng tay trên lưng hơi buộc chặt, giống như cũng bóp chặt trái tim nàng, hơi chặt lại không thoải mái.

Người này sẽ có rất nhiều nữ nhân, yêu chiều của hân sẽ phải chia cho người khác, thậm chí toàn bộ ột người khác, đến lúc đó hậu quả mình chịu sẽ là gì đây?

Không muốn!

Người này nàng muốn chắc rồi, toàn bộ yêu chiều của hân cũng chỉ có thể thuộc về nàng. Trước khi không chế được hân, không thể để người khác chia sẻ, hoặc là cướp đi.

Có một số thứ luôn đợi đến lúc mất đi mới khiến người ta hiểu được tầm quan trọng của nó. Đường Niệm Niệm mím môi, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt xiêm y của Tư Lăng Cô Hồng. Mặc kệ là vì an toàn của bản thân, hay vì lòng tham trong lòng, nàng đều không thể để người khác cướp mất hân.

Biểu tình trên mặt Đường Niệm Niệm rất sinh động, ba người nhìn nàng đều không lên tiếng, thấy nàng hơi mấp máy môi liền biết nàng định nói gì đó. .

“Nhất định phải có rất nhiều nữ nhân?” Đường Niệm Niệm giương mắt hỏi.

Tư Lăng Hoài Nhân gật đầu.

“Ta đã biết...” Đường Niệm Niệm vừa dứt lời, liền cảm giác được cánh tay trên lưng buộc chặt khiến hô hấp nàng hơi dừng lại một chút, nhưng vẫn như cũ không hề tổn thương nàng. Cánh tay kia hơi run run không dễ phát hiện, trên gáy cũng cảm thấy hơi thở hân dần dần gấp lên.

Tư Lăng Hoài Nhân mỉm cười nói: “Niệm Niệm hiểu chuyện là tốt rồi.”

Đáy mắt Tư Lăng Quy Nhạn hiện lên chút thất vọng, tầm mắt chuyển tới Tư Lăng Cô Hồng lúc này đã nhìn không ra cảm xúc, ý cười có thêm vẻ mĩa mai.

Đường Niệm Niệm còn chưa nói xong, nàng tiếp lời: “Ta sẽ tranh giành.”

“Cái gì?” Tư Lăng Hoài Nhân ngăn ra.

Đường Niệm Niệm mắt không chớp, còn thật sự nói: “Trong lúc tranh giành sẽ có rất nhiều thủ đoạn, thường thấy nhất chính là hạ độc.”

Sắc mặt Tư Lăng Hoài Nhân trầm xuống, nhưng đáy lòng lại hơi buồn cười. Hắn sống đến tuổi này rồi, khả năng nhìn người vô cùng sắc bén, Đường Niệm Niệm nói những lời này không phải đang bốn cọt hăn, mà nàng chính là đang nói thật.

Đường Niệm Niệm không hề bị sắc mặt của hắn hù dọa, gật đầu nói: “Chỉ cần tìm không ra chứng cứ chính là người thắng.” Nàng xoay người lại, nhìn thẳng Tư Lăng Cô Hồng, “Ta sẽ khiến ngươi hiểu, ta là người tốt nhất.” Cho nên yêu chiều của người cũng chỉ có thể là của một mình ta.

Đường Niệm Niệm tự cảm thấy, nàng dung mạo xinh đẹp, nghe lời, còn có thể tới gần Tư Lăng Cô Hồng. Mặc kệ sau này có bao nhiêu nữ nhân đến, nàng liền giải quyết bấy nhiêu, người sống sót cuối cùng là nàng, đương nhiên sẽ là người tốt nhất, được yêu chiều nhất.

Năm đó, nàng là nguyệt cốt trời sinh, làm được nô của lão quái vật cũng không chỉ có một mình nàng, lão quái vật để cho đám được nô tranh đấu lẫn nhau, kẻ sống sót chính là thắng cuộc, người thắng chính là tốt nhất, sống đến cuối cùng.

“Ha ha!”

Mặt Tư Lăng Cô Hồng giãn ra, bật cười ra tiếng, bất kỳ ai cũng có thể nghe được trong tiếng cười này tràn ngập vui mừng, mắt cũng cong cong thành hình trăng khuyết. Hắn dùng hai gò má cọ lên má Đường Niệm Niệm, da thịt chạm nhau có loại cảm giác thân mật vô cùng, còn mềm mại đến sâu trong lòng, giọng nói nhẹ nhàng mà chắc chắn nói, “Niệm Niệm là tốt nhất, ngoại trừ Niệm Niệm, ai cũng không cần.”

Đôi mắt long lanh của Đường Niệm Niệm nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, bàn tay đang nắm xiêm y hắn cũng thả lỏng. Lời hắn nói ra, đều luôn làm được. Cho dù sau này có biến cố gì, nàng cũng nhất định có thể giải quyết.

“Lời này ta coi như không nghe thấy, thân là người của Tư Lăng gia, phải làm đủ bốn phận của người Tư Lăng gia.” Tư Lăng Hoài Nhân trầm giọng nói, con mắt thâm thúy ư ám khiến người ta không rét mà run.

Thấy hắn như vậy, Cố Tích Nhan và Tư Lăng Quy Nhạn đều biết điều thỏa hiệp, không dám chạm đến lửa giận của hắn. Nhưng mấy thứ này đối với Đường Niệm Niệm cùng Tư Lăng Cô Hồng mà nói đều không có gì phải để ý.

Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm, khom người đứng dậy, không nói tiếng nào xoay người rời đi. Một luồng hơi thở khủng bố tràn ngập trong không khí, nhưng lại không thật sự sinh ra công kích. Ba người đang ngồi chỉ đành trơ mắt nhìn thân ảnh Tư Lăng Cô Hồng đập nước rời đi, hồ xanh lá xanh, nam tử ôm nữ tử từ đập nước tạo nên từng gợn sóng.

Tư Lăng Quy Nhạn tựa lưng vào ghế, khoe miệng cong lên, suýt nữa liền bật ra tiếng cười. May mà kịp thời khống chế được, nhưng cho dù vậy, Cố Tích Nhan ngồi cạnh hắn vẫn thấy rõ ràng, nàng ta cắn chặt môi, sắc mặt vô cùng khó coi. Nàng bảo cha nuôi đánh phủ đầu Đường Niệm Niệm, song không ngờ tới kết quả lại như thế này.

Rời khỏi Lưu Lam Điện, thân pháp của Tư Lăng Cô Hồng nhanh dần, cảnh sắc chung quanh bay lướt qua mắt, chờ đến khi Đường Niệm Niệm được đặt nằm trên mặt cỏ mềm mại, chưa kịp chú ý chung quanh, đã bị hắn nghiêng người ép xuống, liếm láp lông mày nàng.

Động tác của hắn giống như động vật liếm hôn, tràn ngập vui mừng cùng thân thiết. Từ thái dương đến trán, mắt, mũi, hai gò má... Đường như muốn dùng đầu lưỡi để nhận thức nàng rõ ràng.

Đường Niệm Niệm nghiêng đầu, không muốn hắn lãng phí thiên ma độc quý giá như vậy, bắt được môi hắn liền cắn lên. Khác với lúc trước, hôm nay hắn hôn vừa sâu vừa nóng, khiến nàng có chút choáng váng, bờ môi lại dừng trên cằm nàng, một đường xuống dưới.

“Niệm Niệm... Niệm Niệm...” Mỗi một nụ hôn, đều ní non gọi tên nàng một tiếng. Tràn đầy thân mật trìu mến, giống như đang làm một chuyện vô cùng thành kính linh thiêng.

“Ừm.” Đường Niệm Niệm định trả lời, song há miệng lại không thể khống chế phát ra một tiếng ngậm khẽ mềm nhẹ, nhu mì.

Nàng bây giờ hai má đỏ bừng, mắt ngập nước, ngây ngô không có tiêu cự nhìn hắn. Đáy lòng Tư Lăng Cô Hồng như bị va một cái, cúi đầu hôn lên mắt nàng, khẩn thiết áp úng nói: “Niệm Niệm... Ở lại bên cạnh ta, hãy luôn ở lại bên cạnh ta!”

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đỉnh Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Xoa Xoa

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Niệm Niệm... Ở lại bên cạnh ta, hãy luôn ở lại bên cạnh ta...”

Đường Niệm Niệm mơ mơ màng màng nghe được câu này, tâm tư liền bị đắm chìm, sau đó Cô Hồng nói gì nàng đều không nghe rõ nữa.

Thình, thịch, thình, thịch, thình thịch thình thịch —

Nàng nghe được tiếng tim đập càng lúc càng dồn dập của hai người, dần dần dung hợp, như hòa thành một thể, tuy hai mà một. Đó là một loại cảm giác kỳ diệu, tươi mẽ đến mức khiến nàng cảm thấy mình bây giờ mới thật sự đang sống. Cảm giác như thế chỉ có người này mới có thể inh.

Hắn rất tốt, tốt đến mức khiến nàng muốn chiếm lấy làm của riêng. Cho dù đã có hứa hẹn của hắn, nhưng nàng vẫn không cách nào tin tưởng hoàn toàn. Yêu chiều mà kẻ mạnh đối với kẻ yếu luôn do kẻ mạnh định đoạt, ngay cả việc giết người vào một ngày nào đó cũng là điều đương nhiên. Nàng thực ra vẫn bất an, cho nên luôn muốn tự mình nắm giữ. Nắm chặt trong tay rồi mới chân chính là của mình, đây là điều mà Đường Niệm Niệm luôn tin tưởng.

Lời của cha Cô Hồng hôm nay, khiến Đường Niệm Niệm sinh ra cảm giác khủng hoảng. Nàng không sợ những kẻ khác, duy chỉ có thể chất của Tư Lăng Cô Hồng làm nàng vô lực khả thi, nếu hắn đột nhiên thay đổi, nàng không ngăn cản được... Rốt cuộc khi nào mới có thể có được người này đây?

“A.” Cảm giác nửa đau nửa nhột chột xông vào đầu, Đường Niệm Niệm không nhịn được khẽ hô lên, ánh mắt bừng tỉnh khôi phục lại tiêu cự, phát hiện xiêm y của mình đã bị mở ra từ lâu, Tư Lăng Cô Hồng áp ở trên người, nhẹ nhàng cắn ngực nàng.

Đường Niệm Niệm thấy chỗ đó hơi hơi đỏ lên nhưng không chảy máu, liền phồng má lên, bắt đầu ngo ngoáy trốn tránh. Nếu như khi mới gặp, cho dù Tư Lăng Cô Hồng thương tổn thân thể của nàng, nếu tình huống không nghiêm trọng thì nàng chắc chắn sẽ không phản kháng. Song hôm nay, thực hiện nhiên không biết tự bao giờ, nàng đã được chiều thành tính tình như vậy.

“... Đau?” Giọng Tư Lăng Cô Hồng hơi khàn khàn mang theo nghi hoặc, trong mắt có chút do dự. Hắn nhớ được, trong tập tranh Tổng Quân Khanh từng cho hắn chính là vẽ như vậy mà.

Đường Niệm Niệm hé môi gật đầu, sau đó nói: “Ta không có sữa ăn đâu.”

Không khí vốn ái muội ngọt mị ngay khi câu nói của nàng phát ta lập tức bị phá thành mảnh nhỏ.

Con mắt u ám thâm thúy của Tư Lăng Cô Hồng xẹt qua vẻ đau lòng, chẳng lẽ hắn làm sai rồi? Không nghĩ nhiều liền vươn tay nhẹ xoa cho nàng, mới xoa một cái, miệng Đường Niệm Niệm lại phát ra một tiếng vừa sáng khoái lại nhu mềm. Tư Lăng Cô Hồng hơi ngừng tay lại, cảm nơi mềm mại trong tay, nắn nắn lại có cảm giác mềm mềm mang theo tê dại chạy thẳng vào trong lòng, giống như lúc này nhìn không được muốn gặm thử.

Cái ngừng này, khiến Đường Niệm Niệm liếc mắt nhìn lại một cái. Ánh mắt trong suốt long lanh, giống như có thể khiến người ta hồn xiêu phách lạc. Sóng mắt Tư Lăng Cô Hồng hơi dao động, ngón tay ấm áp trắng nõn như ngọc lại nhẹ xoa, sau khi nhìn thấy vẻ mặt đường như thích thú của Đường Niệm Niệm, liền vô sự tự thông (không thấy dạy cũng hiểu) thử bóp nhẹ, ánh mắt không rời khỏi vẻ mặt của nàng.

“Thoải mái sao?” Tư Lăng Cô Hồng dò hỏi, không hề cảm thấy hành động này của mình rốt cuộc có bao nhiêu không ổn.

Đường Niệm Niệm thờ dốc không nói gì, thật sự loại cảm giác này không biết rốt cuộc là thoải mái hay khó chịu. Muốn thoát khỏi tay hắn, song lại không nỡ, thân thể cũng vô thức đáp lại hắn.

“Cô Hồng...” Đường Niệm Niệm hí mắt, mím môi, vươn tay ôm cổ hắn, thân thể giống như bạch tuộc leo lên người hắn.

Lông mi Tư Lăng Cô Hồng hơi run run, đột nhiên ôm lấy nàng nhảy lên trên một nhánh cây rậm rạp.

“Tiểu Cảnh nhi, lão nương cũng không bắt người làm gì, người chạy cái gì hả!”

Giọng nói đanh đá của một nữ tử truyền đến, Đường Niệm Niệm chớp mắt được Tư Lăng Cô Hồng ôm vào lòng, tim dần đập chậm lại, nhìn xuống dưới. Tư Lăng Cô Hồng nhìn ra tâm tư của nàng, liền giúp nàng sửa sang lại quần áo.

Từ khu rừng vừa ái muội một hồi, lúc này có một người chạy ra, người nọ mặc một bộ cẩm bào màu đen, tóc buộc sau đầu, lộ ra cái trán sáng sủa, đôi mắt tròn hơi xệch như mắt mèo, hợp với gương mặt hồng hào mũm mĩm của trẻ con, môi hồng răng trắng, tựa như một thiếu niên xinh đẹp mới mười lăm mười sáu tuổi, khiến người ta không nhìn được muốn nhéo nhéo, song đôi mắt tang thương lạnh như băng kia lại không hề hợp với độ tuổi trên khuôn mặt, vẻ mặt không có biểu tình, lạnh lẽo cứng nhắc đến khủng bố.

Lý Cảnh?

Đường Niệm Niệm nhận ra người đó là một trong những thuộc hạ của Cô Hồng, từ sau khi vào Tư Lăng gia tộc đã không nhìn thấy hắn, lần đầu tiên gặp lại ngoài ý muốn ở chỗ này.

“Lý Cảnh, con mẹ nó người có phải nam nhân hay không, nếu không phải nam nhân người cứ tiếp tục chạy!” Giọng nữ tử một lần nữa truyền tới, liền nhìn thấy sát phía sau Lý Cảnh là một nữ tử mặc võ bào vàng nhạt, tóc xoã tung còn cài thêm một cây trâm vàng, mày ngài kẻ nhạt, mặt thoa lớp phấn mỏng, khuôn mặt mịn màng điểm lệ, môi đỏ như son.

Nàng cảm trường tiên trong tay, bộ dạng hùng hùng hổ hổ tuy thô lỗ, nhưng lại nóng bỏng bức người, tư thế oai hùng hiên ngang, khuôn mặt bởi vì tức giận mà nhiễm hồng càng thêm điểm lệ xinh đẹp.

Bước chân dồn dập của Lý Cảnh vì câu nói này hơi ngừng lại, quay đầu, giọng nói vốn lạnh băng thế nhưng mang theo một chút tức giận, “Vệ Chi Thủy, ngươi rốt cuộc muốn thế nào!”

“Ai nha ai nha ~ vài năm không thấy, Tiểu Cảnh Nhi thì ra cũng đã bắt đầu để ý đến tôn nghiêm nam nhân nha, thật dễ lừa, hắc hắc.” Vệ Chi Thủy cười đắc ý, trường tiên nhanh như gió quán lấy thắt lưng Lý Cảnh, kéo đến trước mặt mình, thân thể kề sát nhau, ngón tay xẹt qua khuôn mặt trắng trắng mềm mềm của hắn, tiếc nuôi thở dài: “Ta vẫn thích Tiểu Cảnh Nhi hồi nhỏ luôn gọi ta Thủy tỷ tỷ, a, khi đó ngươi lúc nào cũng lôi kéo tay áo của ta, kêu Thủy tỷ tỷ, Thủy tỷ tỷ, kêu đến tâm ta muốn chảy nước, tại sao càng lớn càng không đáng yêu rồi!”

Sắc mặt Lý Cảnh đã sắp biến thành màu đen, con mắt lóe ra ánh sáng bén nhọn lạnh thấu xương, lạnh lùng nói: “Vệ Chi Thủy, ngươi cho là bằng ngươi hiện tại có thể vậy khờ được ta?”

“Tiểu Cảnh Nhi ~” Vệ Chi Thủy chớp đôi mắt, nóng bỏng nhìn hắn, liếm đôi môi khô ráo, hoàn toàn như không hề nghe được lời hắn nói, “Kỳ thật bộ dạng ngoài lạnh trong nóng vẫn rất đáng yêu, khiến ta yêu chết mất, Tiểu Cảnh Nhi, ngươi cũng biết từ sau chuyện đó, ta mỗi ngày đều nhớ ngươi nha!”

Sát khí trong mắt Lý Cảnh lại đậm thêm vài phần, nhưng hai má lại đỏ bừng như máu, không biết là tức giận hay là...

“Thật đáng yêu nha! Tiểu Cảnh Nhi của ta, Thủy tỷ tỷ rất thích ngươi, ngươi liền theo ta đi!” Vệ Chi Thủy không nói hai lời liền như sắc nữ chiếm lấy môi Lý Cảnh, một tay ôm chặt hắn, một tay lên lút lên vào trong quần áo hắn.

“Ngươi... Vệ Chi Thủy um... Ta giết...” Lý Cảnh trừng mắt, tay đặt trên thân kiếm, nắm chặt rồi lại buông lỏng, nhưng lại không có ra tay.

Vệ Chi Thủy thuận thế đè hắn lên một gốc cây, sau một nụ hôn sâu, liền nhìn hắn cười cười, nói: “Tiểu Cảnh Nhi, chúng ta đều đã có vợ chồng chi thực, cứ nói giết với không giết thực làm tổn thương tình cảm. Hôn nữa...” Tay nàng đột nhiên tập kích dưới thân hắn, nhìn vẻ mặt giật mình của hắn, cười đến ái muội mà nóng bỏng, nói: “Ngươi sẽ không giết ta, ngươi là đứa trẻ ngoan, làm sao có thể động thủ với ân nhân đây ~ đến đến, Thủy tỷ tỷ giúp ngươi thoải mái!”

Đường Niệm Niệm ở trên cây thả linh thức quan sát hai người, đương nhiên ngay cả từng vẻ mặt biến hóa của hai người đều không hề bỏ qua.

Ngay lúc bàn tay làm loạn của Vệ Chi Thủy vừa nhúc nhích, nàng đột nhiên cảm thấy cả người mềm nhũn, kinh ngạc tròn tròn mắt, mặc dù có nguyên lực giảm bớt, nhưng một chút thời gian đó đã đủ để Lý Cảnh thoát khỏi vòng ôm của nàng.

“Ngươi chừng nào thì...”

Lý Cảnh mặt lạnh nhìn nàng vô lực ngồi dưới đất, đôi mắt rũ xuống che đi cảm xúc phức tạp bên trong, lạnh nhạt nói: “Đừng đến làm phiền ta nữa.”

Vệ Chi Thủy vui cười hơn hờ, nói: “Tốt, ngươi giết ta đi, giết rồi ta liền không thể làm phiền ngươi?”

Lý Cảnh hô hấp hơi cứng lại, xoay người bước đi.

Vệ Chi Thủy liêu xiêu đứng lên, tựa vào thân cây, hô: “Tiểu Cảnh nhi, ngươi đừng giả bộ nữa, nếu thật sự không nhớ ta thì bây giờ ngươi cũng sẽ không trở lại!”

Lý Cảnh không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Ta theo thiếu chủ về, ngươi nên hiểu được.”

Sắc mặt Vệ Chi Thủy khê biến, mang đầy phức tạp, không còn nhìn ra vẻ không tìm không phôi vừa rồi, trong mắt có bao nhiêu thống khổ cũng chỉ có nàng mới biết được.

“Lý Cảnh, ta yêu ngươi mà...” Một tiếng này trừ nàng ra, chỉ có Đường Niệm Niệm cùng Tư Lăng Cô Hồng ở trên cây nghe thấy.

“Yêu?”

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Thích Ngươi

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Yêu?”

Đường Niệm Niệm nghi hoặc lên tiếng, linh thức của nàng bao trùm rất rộng, ngoại trừ cao thủ Thiên phẩm ra, bằng công lực của Lý Cảnh và Vệ Chi Thủy thì tuyệt đối không thể phát hiện được. Cho nên nàng không chỉ thấy rõ về mặt Vệ Chi Thủy, mà ngay cả cảm xúc ẩn ẩn trong mắt Lý Cảnh nàng cũng nhìn trong mắt.

Lý Cảnh cũng không lập tức đi xa, ngược lại đột nhiên dừng bước, sau đó tựa vào một thân cây thở dốc. Về mặt lạnh lùng rạn nứt, còn có chút phức tạp thất bại, Đường Niệm Niệm nhìn không rõ, nhưng lại biết hẳn bây giờ chắc chắn là đang đau lòng.

Chốc lát.

Lý Cảnh đột nhiên quay người đâm một quyền vào thân cây phía sau, cả thân cây chấn động một cái, thủng một lỗ to, còn tay Lý Cảnh do không có bảo hộ gì cũng da tróc thịt bong. Một đâm này dùng lực không nhỏ, tiếng động phát ra cũng không nhỏ, hẳn biến sắc, nhìn về phía sau một cái, dưới chân không ngừng lại phi thân rời đi, giống như bỏ chạy...

Tiếng động này đối với nguyên giả đúng là không bé gì, Vệ Chi Thủy đương nhiên nghe được, nàng như vui như buồn nhìn về phía trước, song chân vừa nhấc lên lại hạ xuống, cuối cùng không hề xê dịch.

Không chỉ vì nàng biết Lý Cảnh nhất định sẽ rời đi, mà còn vì giọng nói của Đường Niệm Niệm vừa vang lên trên đỉnh đầu, không hề che dấu, nàng có muốn giả như không nghe thấy cũng khó.

Vệ Chi Thủy lui về phía sau ba bước, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên cành cây cao là hai người ôm nhau đứng. Bóng cây xanh râm mát, áo bào màu trắng thêu hoa văn, tóc đen như gấm, da trắng như tuyết. Trong mắt nam tử chỉ có mình người trong ngực, nữ tử dựa vào lòng nam nhân phía sau, về mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Vệ Chi Thủy nhìn đến si mê, không phải vì hai người kia tuyệt sắc khuynh thành, mà là vì bọn họ vô cùng thân mật khăng khít, nhất là Tư Lăng Cô Hồng đối với Đường Niệm Niệm vô cùng che chở, ai cũng có thể nhìn ra được.

Một ngày nào đó, nàng và Lý Cảnh cũng có thể như thế sao?

Vệ Chi Thủy áp chế sự hâm mộ cùng ảm đạm xuống đáy lòng, cúi đầu khom người, hoàn toàn khác với vẻ đánh đá chua ngoa vừa rồi, nghiêm cẩn cung kính nói: “Vệ gia Chi Thủy bái kiến thiếu chủ.”

Về phần Đường Niệm Niệm, nàng chưa được đưa vào gia phả của Tư Lăng gia, địa vị trong Tư Lăng gia chẳng qua cũng chỉ là nữ nhân của Tư Lăng Cô Hồng, một nữ nhân mà thôi, còn chưa cần người khác phải hành lễ.

Đối với việc này, Đường Niệm Niệm đương nhiên không biết, cũng không có để ý, ánh mắt dừng trên người Vệ Chi Thủy, hoặc đúng hơn là dừng ở trên môi nàng.

Ánh mắt nàng quá mức thẳng thắn, làm Vệ Chi Thủy không thể bỏ qua. Không dấu vết liếc nhìn bàn tay Tư Lăng Cô Hồng đặt ở eo nàng, không kiên nhẫn không siểm nịnh dò hỏi: “Đường tiểu thư có gì chỉ giáo?”

Đường Niệm Niệm giật giật áo Tư Lăng Cô Hồng, Tư Lăng Cô Hồng cũng hiểu ý đáp xuống đất. Hai người hành động nhìn như đơn giản, nhưng lại lộ rõ sự ăn ý và hiểu nhau, Vệ Chi Thủy trong lòng cả kinh: thiếu chủ hình như vô cùng chiều chuộng nữ tử này nha?

Vừa đáp xuống đất, Đường Niệm Niệm không hề báo trước liền nói ra: “Ngươi cần miệng Lý Cảnh.”

“A?” Vệ Chi Thủy ngẩn ra. Đây là ý gì?

Đường Niệm Niệm hỏi: “Ngươi vì sao muốn cần miệng Lý Cảnh?” Lý Cảnh không có thiên ma độc, nàng ta cũng không có thể chất giống mình, vì sao lại có vẻ ham muốn như vậy?

Sắc mặt Vệ Chi Thủy hơi hơi xấu hổ, mặc dù khi nhìn thấy hai người trên cây, nàng cũng đã đoán ra, hai người có khả năng đã nhìn thấy chuyện vừa rồi, song lại không ngờ Đường Niệm Niệm sẽ trực tiếp hỏi thẳng ra như vậy.

Nhìn bộ dạng Đường Niệm Niệm không giống như đang ra vẻ đùa bỡn mình, Vệ Chi Thủy nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Nhưng trong lòng nàng lại có chút kích động mình thăm, cẩn trọng nhìn Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm. Nhìn thế nào cũng thấy vị Đường tiểu thư này đã cập kê, vậy làm sao ngay cả chuyện này cũng không hiểu?

Ngay khi Vệ Chi Thủy vắt óc suy nghĩ xem nên trả lời ra sao, thì Đường Niệm Niệm chợt như bừng tỉnh, đôi mắt lóe sáng nói: “Có phải nhìn nhìn liền cảm thấy miệng khô, nên muốn nếm thử hay không?”

Vệ Chi Thủy trở mặt, trước vẻ mặt mong chờ của Đường Niệm Niệm gật gật đầu, chỉ thấy ánh mắt Đường Niệm Niệm lại sáng thêm một phần, nói: “Nhìn không được muốn liếm liếm? Liếm rồi lại nhìn không được muốn cần cần?”

Nhìn bộ dáng kia của Đường Niệm Niệm, sắc mặt Vệ Chi Thủy có chút vụn vặt, giống như hưng phấn lại giống như cố nén, sắc mặt cũng đỏ lên. Nàng mím môi nhìn thoáng qua Tư Lăng Cô Hồng, lại gật đầu.

Đường Niệm Niệm hỏi: “Có cảm thấy thoải mái lại ăn ngon?”

“Dạ!” Lần này, Vệ Chi Thủy dùng thanh âm trả lời.

Đường Niệm Niệm như có chút suy nghĩ, quay đầu nhìn Tư Lăng Cô Hồng, từ mặt mày tới mắt mũi hần, cuối cùng dừng trên môi hần. Ngay sau đó, nàng đột nhiên nghiêng người hôn lên, giống như đang ăn thứ gì đó ngon nhất trên đời, làm sao cũng ăn không đủ.

Đúng vậy, chính là cảm giác này. Không chỉ vì thiên ma độc, mà là cảm giác vừa nhìn thấy hần đã muốn hôn hần, cắn hần, tìm đập cũng nhanh dần lên, loại cảm giác này, khiến người ta vui mừng mà tốt đẹp.

“...” Vệ Chi Thủy một tay che cái miệng hơi nhếch lên, ngăn chặt mình thiếu chút nữa thét chói tai. Đôi mắt dính trên người hai người, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kích động hưng phấn.

Thẳng đến khi Tư Lăng Cô Hồng ném tới một cái liếc xéo, Vệ Chi Thủy mới lạnh cả người, lập tức đem ánh mắt quá mức trắng trợn kia thu về. Cúi đầu, giống như đang kiểm điểm, song khóe miệng lại không nhịn được lên lút cong lên.

Một lát sau.

Đường Niệm Niệm ngửa đầu, buông khóe môi ẩm ướt bị cắn tới sưng đỏ ra, lại nhìn không được liếm liếm, sau đó quay đầu nhìn Vệ Chi Thủy vẫn im lặng đứng một bên, vẻ mặt còn thực sự nghi hoặc, hỏi: “Vì sao muốn làm như vậy?”

Nàng đã biết, có loại xúc động này không phải chỉ vì thể chất đặc thù của Tư Lăng Cô Hồng, ngược lại những người khác cũng sẽ như thế. Như vậy là vì sao? Trong lòng nàng ần ần có chút đáp án, song lại không thể nhất thời hiểu được hoàn toàn, chỉ có thể nói đây là do kìm ức của nàng vốn không có loại tri thức liên quan tới chuyện này.

Vệ Chi Thủy lúc này trên mặt đã giấu không nổi ý cười, trong tươi cười ần ần vẻ hưng phấn, giống như mẹ mìn lừa gạt trẻ nhỏ, mau chóng rõ ràng nói: “Ta muốn làm vậy với Tiểu Cảnh Nhi, là bởi vì ta thích hần, Đường tiểu thư làm vậy với thiếu chủ, đương nhiên cũng bởi vì cô thích thiếu chủ.”

Nói xong, nàng mờ mịt nhìn Tư Lăng Cô Hồng một cái, chỉ thấy tâm thần hần lúc này hoàn toàn đặt ở trên người Đường Niệm Niệm, trong ánh mắt cũng chỉ có bóng hình nàng.

Đường Niệm Niệm cảm thấy cánh tay trên lưng buộc chặt hơn một chút, ngẩng đầu liền thấy hình ảnh thu nhỏ của mình trong đôi mắt cực đẹp kia.

“Thích...” Đường Niệm Niệm mở to mắt nhìn, sau đó cúi mắt xuống, không ai nhìn đến sâu trong con mắt nàng, bắt đầu nổi lên sự kiên định không gì sánh được, gật gật đầu, “Ta thích Cô Hồng.”

Thích người này...

Nhất định...

Phải đoạt được hần!

“Khì!” Trên mặt Tư Lăng Cô Hồng hiện lên vẻ tươi cười cùng vui thích ai cũng có thể nhìn thấy, tiếng cười của hần trong trẻo lại thanh u, dễ nghe giống như tiếng vang quanh quần trong sơn cốc.

Đường Niệm Niệm cảm thấy trên bàn tay trên lưng dùng lực một chút, chính mình liền giống như phiêu vũ bay lên, thì ra là bị Tư Lăng Cô Hồng ôm lấy. Hần một tay nắm cả thắt lưng của nàng, một tay nâng mông nàng, đem cả người nàng nâng lên, ước chừng cao hơn đỉnh đầu hần, làm cho Đường Niệm Niệm không khỏi chống hai tay lên đầu vai hần.

Tư Lăng Cô Hồng nâng đầu, khuôn mặt tuấn mỹ rõ ràng lộ ra dưới ánh mặt trời, mí mắt nửa híp lại, không hề cảm thấy thần thái ngửa mặt nhìn lên này của mình có chỗ nào không ổn, giống như đứa nhỏ kêu lên: “Niệm Niệm, lặp lại lần nữa.”

Đường Niệm Niệm nghiêng đầu một cái, giống như nghi hoặc, lại giống như bị bộ dáng này của hần làm cho say mê.

Đôi mắt của hần vô cùng đẹp, ngày thường tĩnh lặng giống như hoa nguyệt ngưng sương lúc nửa đêm, phát ra vẻ lạnh lạnh nhẹ nhẹ. Mông lung thần bí, trong suốt đến khó tả. Hôm nay mất đi phần mờ mịt kia, liền giống như sương trước nắng, tản mát đi, chỉ còn lại quang hoa liếm liếm đến chói người.

“Niệm Niệm, câu nói vừa rồi, lặp lại lần nữa.” Tư Lăng Cô Hồng lặp lại.

Đường Niệm Niệm ánh mắt khôi phục sự trong suốt, cúi đầu đối mặt với hần nói: “Ta thích Cô Hồng.”

Tư Lăng Cô Hồng tươi cười, ngón tay có chấp giống một đứa nhỏ, “Nói tiếp đi.”

“Ta thích Cô Hồng.” Không chờ Tư Lăng Cô Hồng yêu cầu, Đường Niệm Niệm đã hé miệng cười, ngữ điệu chân thành đến ngay cả nàng cũng không phát hiện ra, “Thích, ta thích Cô Hồng, rất thích.”

Tư Lăng Cô Hồng không nói nữa, ánh mắt lóe sáng, giống như có thiên ngôn vạn ngữ tụ thành, cuối cùng chỉ còn lại nhu tình. Hần không nói, cũng không hiểu lời ngon tiếng ngọt, thậm chí rất nhiều câu hần đều không thể nói ra miệng, chỉ có thể ngưng tụ từng chút trong lòng.

Thích.

Ta cũng thích nàng, Niệm Niệm, rất thích, càng ngày càng thích, về sau chỉ biết sẽ càng thích hơn...

Không ai có thể thay thế, cũng sẽ không có ai thay thế.

Vệ Chi Thủy lắng lặng nhìn, vẻ hưng phấn tươi cười trên mặt cũng phai nhạt dần, con mắt tuy vẫn nhìn hai người trước mặt, nhưng bên trong lại sững sờ, hiển nhiên tâm hồn đã sớm bay đi nơi nào.

“Ngươi đang ở đâu?”

Trong tai đột nhiên nghe nói như thế, Vệ Chi Thủy hoàn hồn, chỉ thấy Đường Niệm Niệm đang nhìn mình.

“Ta...” Vệ Chi Thủy điều chỉnh sắc mặt, nói: “Ta ở tại Vệ gia trang.”

Đường Niệm Niệm nói: “Ta sẽ đi tìm ngươi.”

Tur Lăng Cô Hồng nhìn nàng, Lòi này, ý là muốn đi một mình sao.

Vệ Chi Thủy dừng lại, cẩn thận hỏi: “Không biết Đường tiểu thư tìm ta có chuyện gì?”

Đường Niệm Niệm không nói lời nào.

Vệ Chi Thủy không tiếng động cười gượng. Cho dù vẫn muốn biết, nhưng nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn kia của Đường Niệm Niệm, nàng lại ngại hỏi.

Mất thấy Tur Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm rời đi, Vệ Chi Thủy chợt hoảng hốt lại chợt cười trộm, đột nhiên trong đầu truyền đến một giọng nói:

“Hỏi ngươi một số vấn đề.”

Vệ Chi Thủy đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức liền hiểu được lời này là ai nói.

Đây là truyền âm nhập mật? Số người biết tuyệt kỹ càng lúc càng ít, người bình thường đều trực tiếp dùng nguyên lực khuếch đại lời nói, chẳng sợ khoảng cách xa chút vẫn có thể nghe thấy, nhưng truyền âm nhập mật lại không giống như vậy, nó chỉ nhằm vào một người, những người khác đều nghe không được. Thuật này không chỉ cần nguyên lực duy trì, còn cần lực không chế cực kì tinh diệu đối với nguyên lực nữa.

Xem ra, nàng đã hoàn toàn xem nhẹ vị Đường tiểu thư này.

Sắc mặt Vệ Chi Thủy hơi hơi nghiêm lại. Lúc ban đầu nhìn Đường Niệm Niệm nàng không hề sinh ra nổi một chút tâm tư cảnh giác, hiện tại nghĩ đến, này thật không bình thường, từ nhỏ huấn luyện đã làm cho nàng ngay cả đối với một người bình thường cũng không có khả năng hoàn toàn thả lỏng.

Huống chi, nàng rõ ràng không cảm giác được khí tức nguyên giả từ Đường Niệm Niệm.

Càng nghĩ lại càng không thông. Vệ Chi Thủy hoảng hốt lắc đầu, nhất thời ngay cả chút đau đớn khi vừa rời khỏi mặt Lý Cảnh cũng tự nhiên tiêu tán, tâm tư toàn bộ đặt trên người Đường Niệm Niệm.

“Ừm... Nàng ấy muốn hỏi một số vấn đề...” Vệ Chi Thủy trên đường đi về, trong đầu tràn ngập vẻ mặt hành vi của Đường Niệm Niệm, sắc mặt cũng chậm rãi hưng phấn lên, “Xét theo tình cảnh ban này, vấn đề nàng hỏi sẽ không phải là về chuyện hôn môi, yêu thích gì đó, hoặc là lại càng thâm sâu thêm một chút chứ? Ha ha a... Nếu thật là như vậy thì....”

Dọc đường đi, nét cười trên mặt cùng tiếng cười của Vệ Chi Thủy đều có vẻ quý dị. Người khác có lẽ không hiểu, nhưng Lý Cảnh nếu ở đây tuyệt đối sẽ biết, bởi vì hắn trước kia đã từng tự thân trải nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Thay Đổi

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Đêm nay nhất định là một đêm không an bình, mỗi người một suy nghĩ khác nhau.

Trăng sáng vàng vạc, ngân hà xa xăm, trong sương phòng ảm ảm ánh sáng nhu hòa của dạ minh châu. Chu Diệu Lang đi dạo trên đồng cỏ xanh mượt như lông vũ, bắt tri bắt giác liền đi tới bên sườn núi.

Thăng đến khi phía trước không còn đường, Chu Diệu Lang mới khôi phục tinh thần, liếc nhìn bóng đêm xung quanh một cái, nàng không tiếng động thở ra một ngụm khí đã nghẹn từ lâu, ngẩng đầu nhìn ánh trăng hơi khuyết trên bầu trời.

“Phu nhân, hôm nay trang chủ thực vui vẻ nha.” Nàng đã bao lâu rồi không nhìn thấy bộ dáng vui sướng tận tâm của Tư Lăng Cô Hồng, làn sương lạnh trong mắt đều bị hòa tan không còn một mảnh, lộ ra ánh sáng chói mắt tuyệt thế ở bên trong.

Nàng nhìn ra được tất cả đều là do Đường Niệm Niệm mà có, rõ ràng đây vốn nên là chuyện vui vẻ, nhưng ngược lại lại khiến nàng càng thêm khẩn trương bất an. Nàng sợ, sợ hãi Đường Niệm Niệm sẽ có một ngày rời khỏi Tư Lăng Cô Hồng, tình cảm mà Tư Lăng Cô Hồng dành cho Đường Niệm Niệm đã không thể kiềm chế rồi, nhưng Đường Niệm Niệm lại không hề tiến triển.

Đây không phải nàng lo bò trắng răng, nàng nhìn ra được cảm tình dần dần sâu sắc của Tư Lăng Cô Hồng với Đường Niệm Niệm, còn có phần ham muốn chiếm hữu cùng nhu tình duy nhất ai cũng có thể nhìn thấy kia, nhưng mà Đường Niệm Niệm lại... .

Nghĩ đến đây, Chu Diệu Lung không khỏi nhẹ nhàng nhún mày. Thoạt nhìn Đường Niệm Niệm có vẻ rất gần gũi trang chủ, nhưng phần thân mật này so với trang chủ vẫn là vô cùng hơi hợt.

Nàng thực sự nhìn không ra, tình cảm của Đường Niệm Niệm đối với trang chủ rốt cuộc sâu đậm bao nhiêu, nàng ấy rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

“Phu nhân, mắt nhìn người của phu nhân là tinh chuẩn nhất, chuyện của trang chủ và chủ mẫu, vẫn là cần người quyết định a.”

Bình minh, mặt trời mọc.

Phía bắc Vô Danh các, dưới ánh mặt trời rực rỡ, Đường Niệm Niệm có chút lười biếng nằm trên ghế. Tối qua cùng Tư Lăng Cô Hồng lăn trên giường hơi lâu chút, vốn từ đầu là cần cần mặt, sau đó dần coi hết quần áo lan tới toàn thân, rồi lại sau đó, nàng cảm giác được có một vật thô nóng đặt áp lên người mình.

“Chỗ đó của người thay đổi!” Đường Niệm Niệm chớp chớp đôi mắt kinh ngạc, luận sự nói ra.

Thân thể Tư Lăng Cô Hồng buộc chặt, nhìn ánh mắt quá thẳng thắn của Đường Niệm Niệm, bàn tay bạch ngọc liền vươn tới đặt lên hông nàng, nghiêng người áp lên cơ thể nàng, cảm tựa lên vai nàng, hô hấp nóng rực mà ướt át.

Đường Niệm Niệm hạ đầu xuống, tuy hô hấp của hắn nóng nhưng không đến mức khó tiếp nhận, song nàng lại có cảm giác bị nóng lây, “Cô Hồng?”

Người phía trên không nói gì.

Đường Niệm Niệm ngược mắt nhìn, trước mắt một mảnh tối đen, làm cho giác quan của nàng càng thêm nhạy bén. Nàng cảm giác được thân thể của hắn căng thẳng, còn hơi run run, tim đập cũng rất nhanh, trong ngực phập phồng kịch liệt, áp tới ngực nàng.

Nghĩ nghĩ, Đường Niệm Niệm lại phóng ra linh thức, xem rõ ràng rành mạch những gì hai mắt không thể nhìn thấy, thậm chí so với mắt nhìn còn rõ và chi tiết hơn.

Nàng trông thấy khuôn mặt giấu trong bóng tối có vẻ hơi khó chịu của Tư Lăng Cô Hồng, trong lòng không khỏi hoảng hốt, cố xoay cơ thể, biến thành hai người nằm nghiêng đối mặt nhau, hỏi: “Cô Hồng?”

“Ừm.” Hai người cọ sát nhẹ nhàng làm Tư Lăng Cô Hồng có loại cảm giác mất hồn tận xương, khép nửa mắt nhìn khuôn mặt nữ tử cách vài thước, gương mặt tuyết ngọc tuyết luân vì ánh mắt mà phiếm hồng, đôi mắt như nổi lên một luồng xoáy, có thể hút hồn người ta vào, cực kỳ giống yêu nghiệt khuyển đảo thể gian.

Đường Niệm Niệm nhìn đến ngẩn ngơ, vẻ mê say không hề che giấu, cúi đầu nhẹ liếm môi hắn, còn thật sự trấn an nói: “Cô Hồng, làm sao đau? Không đau... ta trị giúp ngươi, ta có đan dược, rất nhiều dược!”

Không ai biết, Đường Niệm Niệm thật sự có rất nhiều thuốc tốt, khi sống cuộc sống bạc dưng không hết ở Tuyệt Diên sơn trang, nàng chẳng biết xấu hổ cướp đoạt không biết bao nhiêu thảo dược để luyện chế đan dược, mỗi lần luyện phải ra tới trăm viên đan dược hạ phẩm, toàn bộ đều để trong nội giới, ngày thường khi buồn buồn lại lấy ra làm đồ ăn vật.

Chỉ cần Đường Niệm Niệm không tự mình bộc bạch, thì trên cơ bản sẽ không ai đoán được nàng rốt cuộc có mang theo bao nhiêu trân bảo bên người. Nội giới là một thế giới thần kì, ngoại trừ vật chết ra, toàn bộ vật sống bỏ vào đều có thể hỗ trợ lẫn nhau, không ngừng sinh trưởng, nên tài sản cá nhân của nàng chỉ trong một thời gian ngắn cũng càng ngày càng nhiều.

“Không có việc gì.” Thân thể Tư Lăng Cô Hồng bất động, lấy tay vuốt ve tấm lưng tinh tế, trấn an nàng.

Tuy hắn đã có thể khống chế tự nhiên lượng độc khí tán ra ngoài, nhưng độc tố trong máu lại không thể khống chế, đặc biệt nơi đó lại là nơi tích tụ nhiều độc nhất, hắn không dám nếm thử.

Không có việc gì?

Linh thức của Đường Niệm Niệm có thể nhìn rõ thần sắc, động tác nhỏ nhất của từng người, huống chi Tư Lăng Cô Hồng căn bản không hề ngại trang trước mặt nàng, đương nhiên nàng có thể nhìn rõ ràng vẻ mặt ánh mắt của hắn, lập tức chuyển chủ hướng về chỗ hạ thân kia, bỗng nói: “Nó rung rung, là

vì chỗ đó khó chịu sao?”

Đường Niệm Niệm làm sao biết được, linh thức của nàng tuy Tư Lăng Cô Hồng nhìn không thấy song lại nhạy cảm cảm giác được, cảm giác linh thức của nàng so với ánh mắt còn trắng trợn hơn, nhìn trộm nơi nào đó, loại cảm thụ này Đường Niệm Niệm căn bản không thể tưởng tượng được.

“Niệm Niệm, đừng nhúc nhích, đừng nhìn, một lát là tốt rồi.” Giọng Tư Lăng Cô Hồng khàn khàn như thiếu nước, ôm chặt lấy thân thể của nàng, giống như muốn dùng nàng để hạ nhiệt độ.

Đường Niệm Niệm biết điều không nói nữa, cũng thu linh thức về, tuy vậy, nhưng xúc giác của nàng lại vô cùng nhạy cảm, đối với nơi nóng rực căng cứng áp lên người mình cũng vậy.

Rốt cuộc là làm sao đây?

Thân thể nàng cũng dần nóng lên, mím mím môi, muốn cự lại nhớ tới lời Cô Hồng nói, đành phải nằm im.

Tư Lăng Cô Hồng kỳ thật nghĩ rằng chỉ cần nằm ngốc một hồi sẽ biến mất, nhưng hẳn không rõ là lúc này không nên ôm chặt Đường Niệm Niệm vào trong ngực, đối với chuyện này hẳn biết được rất ít, không có trải nghiệm qua làm sao hiểu được. Chẳng qua chỉ là từ tập tranh Tổng Quân Khanh đưa ngày trước mà biết, muốn làm một nữ tử thoải mái thì phải làm như vậy, muốn một nữ tử biến thành của mình, cũng phải làm y như vậy.

Chẳng qua nơi đó xảy ra biến hóa, hẳn mới giật mình bừng tỉnh, không thể động, nơi đó toát ra là độc tố căn cơ nguyên dương. Cho dù Đường Niệm Niệm có thể đựng vào hẳn, hôn môi cũng không sao, thì hẳn vẫn không dám nếm thử.

Cho nên, một đêm này Tư Lăng Cô Hồng ngủ không ngon, Đường Niệm Niệm cũng ngủ không tốt. Chẳng qua so với Tư Lăng Cô Hồng, Đường Niệm Niệm thật sự vô tâm vô phế hơn một ít, sau khi cảm thấy tư thế này không thoải mái sau, lại chỉ có thể nhìn mà không thể động, nàng liền trực tiếp chìm vào tâm thần đi tu luyện.

“Chỗ kia...” Đường Niệm Niệm lú lú tự nói với mình, nàng chợt nhớ tới lúc ở Tuyết Diên Sơn Trang đã từng nhìn thấy bộ sách cổ gì đó, bên trong hình như có nói tới chuyện này.

Lúc này, một loạt tiếng quần áo ma sát rất nhỏ truyền vào tai chặn ngang suy nghĩ của nàng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Chu Diệu Lang dẫn đầu, theo sau nàng là năm nữ tử, phi tròn yếm gầy, hoặc là thanh thuần, hoặc là đoan trang, người người bộ dáng xinh đẹp, đủ loại phong tư, coi bước chân đi lại xem ra tu vi cũng không thấp.

Đường Niệm Niệm nghĩ đến lời nói hôm qua của cha Cô Hồng, sắc mặt liền lạnh xuống, trong đôi mắt trong suốt có chút chết lặng, người khác nhìn lại giống như nàng đang ngẩn ngơ.

Chu Diệu Lung vừa thấy bộ dáng này của nàng, trong lòng liền kinh hãi, nàng nhớ rõ khi chủ mẫu trừng phạt Lưu thị cũng chính là loại ánh mắt này. Năm nữ tử này đều do gia tộc huấn luyện, dùng để ban cho người lập công trong gia tộc làm phu nhân hoặc thị thiếp, bất luận về ngoài, tu vi, cách xử sự hay cảm kỳ thư họa, tất cả đều tinh thông.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thản Nhiên Giải Quyết

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Chủ mẫu.” Chu Diệu Lang dừng lại trước mặt Đường Niệm Niệm, cung kính hành lễ.

Một màn này rơi vào trong mắt năm nữ tử, đều lấp bắp kinh hãi. Nữ tử trong Tư Lăng gia tộc không phân biệt chính thứ, chỉ cần bị nhìn trúng liền xếp vào trong hàng nữ nhân, địa vị giống nhau, khác nhau chỉ là trình độ sủng ái mà thôi.

Vốn dĩ trong mắt các nàng, Đường Niệm Niệm cùng lắm chỉ là nữ tử Tư Lăng Cô Hồng mang về từ bên ngoài, được trở thành nữ nhân của hẳn sớm nhất, lại có thể chất đặc thù, có khả năng đến gần hẳn nhiều hơn một chút mà thôi.

Chu Diệu Lang lại không giống, nàng là trợ thủ đắc lực bên người Tư Lăng Cô Hồng, thuộc hạ kiêm lão nhân nhìn hẳn lớn lên. Người như vậy căn bản không cần khách khí với các nàng, ngược lại các nàng còn phải cung kính hữu lễ với nàng ấy, làm sao ngờ được nàng thế nhưng lại hành lễ với Đường Niệm Niệm, thái độ còn cung kính như vậy.

Hành động này của Chu Diệu Lang chính là không tiếng động cảnh cáo, địa vị của Đường Niệm Niệm là khác biệt.

“Muội muội Lục Khinh Ngữ, bái kiến Đường tỷ tỷ.” Vị nữ tử xinh đẹp tuyệt trần mặc váy bách hoa màu xanh đậm đứng phía bên trái xa xa thi lễ, ôn nhu thanh thuần nói với Đường Niệm Niệm. Thoạt nhìn tuổi nàng ta còn lớn hơn Niệm Niệm vài tuổi, nhưng vì biểu hiện quy củ cùng tôn kính nên mới gọi nàng

một tiếng tỷ tỷ.

Nàng ta vừa dẫn đầu, bốn nữ tử còn lại cũng tự thi lễ, tự xưng tên.

Nghe một lượt, Đường Niệm Niệm cũng biết được tên của năm nữ tử từ trái qua phải lần lượt là: Lục Kinh Ngữ, Lục Kinh Ngôn, Lục Kinh Thủy, Lục Kinh Vân, Lục Kinh Phong.

Năm nữ tử tự giới thiệu xong, thấy Đường Niệm Niệm vẫn không nhúc nhích. Vậy mà sắc mặt năm người vẫn nhìn không ra chút tức giận, chỉ tươi cười, mỗi người đẹp một vẻ.

Lúc này, Đường Niệm Niệm rốt cục mở miệng, lời vừa nói ra lại làm năm người giật mình ngăn ra, “Các ngươi là người muốn cùng ta tranh giành tình cảm sao?”

Lục Kinh Ngữ mỉm cười nói: “Tỷ tỷ nói gì vậy, chúng ta đều là nữ nhân gia chủ ban cho thiếu chủ, từ hôm nay trở đi chính là người một nhà, sao lại nói là tranh giành tình cảm chứ.”

Lục Kinh Ngôn theo sau phụ họa cười nói: “Tỷ tỷ thật hăng hái nha, nhưng chúng ta là tỷ muội tốt, sau này còn phải cùng nhau hầu hạ thiếu chủ đó.”

Lục Kinh Vân khẽ cười nói: “Trước đây sợ rằng đều là một mình tỷ tỷ hầu hạ thiếu chủ, lúc này có lẽ không quen. Có điều như vậy thì sau này tỷ tỷ sẽ không phải một người vất vả nữa nha.”

Mỗi người ta một câu người một câu, tuy giọng nói các nàng đều nhẹ nhàng ôn nhu dễ nghe, nhưng Đường Niệm Niệm vẫn cảm thấy âm ỉ, lỗ tai khó chịu.

Ngay sau đó, giọng nói năm người hoàn toàn dừng lại, ai nấy há mồm nhưng không phun ra nổi một âm, biến cố này khiến sắc mặt năm người đều có chút biến hoá.

“Âm ỉ.” Đường Niệm Niệm dứt lời, vẻ mặt cũng thể hiện rõ ràng là nàng không thích.

Năm người tựa như muốn nói gì đó, nhưng mỗi khi há mồm lại không có âm thanh gì, điều này khiến các nàng nhất thời không biết làm sao, chỉ có thể đứng tại chỗ dùng đủ loại ánh mắt nhìn chằm chằm Đường Niệm Niệm, giống như muốn dùng ánh mắt biểu đạt gì đó với nàng.

Đường Niệm Niệm nói: “Không cho phép nhìn ta.”

Không chờ năm người kịp phản ứng, nàng lại nói tiếp: “Còn nhìn nữa, mù.”

Khi nàng nói ra lời này, vẻ mặt nghiêm túc không hề có chút giả vờ. Nhưng chính phản nghiêm túc này lại khiến người ta không khỏi tức cười, giống như lời nói trẻ con, cho dù nghiêm túc cũng không được người lớn chú ý, ngược lại còn cảm thấy thần thái nàng thật đáng yêu.

Nhưng năm nữ tử đều được huấn luyện từ nhỏ, hơn nữa vừa bị cấm khẩu, khiến các nàng không dám tùy tiện liều lĩnh. Lục Kinh Ngữ là người đầu tiên nhìn sang bên cạnh, bốn người còn lại cũng chần chờ rồi đồng loạt nhìn sang hướng khác.

Lại nói, trong lòng các nàng thực sự ghen, vốn các nàng được lệnh tới ra oai phủ đầu với Đường Niệm Niệm, không thể quá mức trắng trợn, nhưng phải làm đối phương khó chịu. Loại hành động này lúc trước các nàng đã được huấn luyện thành thục, nhưng cố tình đối phương lại không phải người thường, hai câu đã bức các nàng tới nước này.

Nhìn đến tình cảnh này, Chu Diệu Lang đứng một bên tức cười chớp mắt một cái, sau đó nhìn không được nén giọng bật cười. Lúc này nàng còn đang suy nghĩ xem chủ mẫu nhà mình sẽ có phản ứng gì, không ngờ nghĩ tới nghĩ lui lại là một màn này.

Cách đó không xa xuất hiện thân ảnh Tư Lăng Cô Hồng, trường bào phiêu dật đón gió, trong tay bụng khay điểm tâm. Một màn này rơi ở trong mắt năm nữ tử, thiếu chút nữa cả kinh đến rớt con mắt, trong số đó Lục Kinh Thủy là người kinh hãi nhất, ngón tay cũng run lấy bầy.

Mắt Tư Lăng Cô Hồng dừng trên người năm nữ tử như cơn gió thoảng qua, không lưu lại dấu vết. Đặt điểm tâm lên bàn, đưa tay ôm lấy Đường Niệm Niệm ngồi xuống, lại liếc mắt nhìn Chu Diệu Lang một cái.

Chu Diệu Lang trong lòng đau khổ. Thầm nghĩ: trang chủ a, đây là mệnh lệnh của gia chủ, thuộc hạ cũng không thể tùy tiện kháng cự a. Nghĩ thì nghĩ vậy, xong nàng vẫn hiểu được ý tứ trong cái liếc mắt kia của Tư Lăng Cô Hồng, Chu Diệu Lang tiêu sái đi tới, mỉm cười với năm người: “Các vị đi theo ta.”

Năm người làm sao chịu đi, chẳng qua tình thế bắt buộc, Lục Kinh Ngữ xa xa thi lễ, gật nhẹ cười cười đáp ứng. Sắc mặt các nữ tử khác đều không vui, nhưng chỉ có thể đuôi theo. Lục Kinh Thủy không cam lòng quay đầu nhìn hai người đã bắt đầu dùng bữa, ánh mắt lưu chuyển qua lại giữa hai người, nhưng chỉ một cái chớp mắt này, hai mắt nàng đột nhiên đen lại, cái gì cũng không nhìn thấy nữa.

Lục Kinh Thủy há mồm định kêu lên, nhưng không phát ra bất cứ âm thanh nào, dưới chân lao đảo liên ngã ngồi trên mặt đất.

Biến cố đột nhiên xuất hiện này, khiến mấy nữ tử Lục thị đều kinh hãi, nhưng không phát ra âm thanh gì. Lục Kinh Ngữ không dấu vết liếc qua Tư Lăng Cô Hồng, thấy hẳn không có nửa phần để ý, tâm tình đều đặt trên người Đường Niệm Niệm trong ngực, nàng liền hiểu được, việc này cho dù có nháo lên thì chịu thiệt cũng vẫn là mình, vì vậy đành vô thanh vô tức diu Lục Kinh Thủy lên, cúi người thi lễ một cái với Chu Diệu Lang.

Chu Diệu Lang nhìn nàng một cái, trên mặt vẫn là nụ cười nhu hòa mà xa cách, mang theo các nàng rời đi, trong lòng lại không khỏi có chút cảm thán vị Lục Khinh Ngừ thức thời này.

Một màn khô hải cứ như vậy vô cùng bình tĩnh giải quyết, Đường Niệm Niệm ăn điểm tâm xong, liền mở to đôi mắt linh hoạt, kích động nhìn chằm chằm Tư Lăng Cô Hồng.

Tư Lăng Cô Hồng giúp nàng lau miệng, thấy thần thái này của nàng liền giãn mi, đôi mắt như băng tuyết vừa tan nhu hoà nói: “Muốn gì sao?”

Suốt quãng thời gian ở chung, đối với dáng vẻ không hề che giấu của Đường Niệm Niệm, Tư Lăng Cô Hồng đã sớm hiểu được.

Đường Niệm Niệm nói: “Hôm qua cha nói nếu muốn cái gì, đều có thể trực tiếp lấy.”

“Ừ.” Tư Lăng Cô Hồng không hề chần chờ, cũng không hỏi nhiều, lập tức ôm lấy nàng đi về phía bảo khố Tư Lăng gia.

Tư Lăng gia tộc chiếm núi làm vua, vô cùng rộng lớn, cơ quan trận pháp lại càng nhiều không kể xiết. Đường Niệm Niệm cho tới bây giờ rất ít khi được ra khỏi tiểu viện Vô Danh các ở phía bắc, lúc này nằm trong ngực Tư Lăng Cô Hồng khuếch tán linh thức, đem những nơi đi qua thu nạp vào đầu, đương nhiên bao gồm cả lối đi chứa cơ quan mà Cô Hồng đi qua.

Bảo khố của Tư Lăng gia tộc, Tư Lăng Cô Hồng mới chỉ ghé qua vài lần, mỗi lần đều là lập công trở về nên được ban thưởng, cho phép hần tới chọn thứ mình thích, chính là lần nào Tư Lăng Cô Hồng cũng đều không quan tâm cho lắm.

Mất thấy hai người đi tới, thủ vệ bảo hộ bảo khố vốn ẩn thân liền hiện ra hành lễ với Tư Lăng Cô Hồng, sau đó trở mắt nhìn Tư Lăng Cô Hồng mở ra kết cấu đại môn, bế Đường Niệm Niệm đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đỉnh Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Ăn – Khúc Nhạc Đạo

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Ngươi nói cái gì?”

Sau chiếc bàn gỗ từ đàn, lư hương vàng tím chạm trổ hình chim điêu, nhang khói bên trong không ngừng phiêu đăng trong không khí, tạo thành hình rồng lượn.

Tư Lăng Hoài Nhân vạt áo ngực mở rộng, bên chân có hai mỹ nữ áo trắng đang quỳ, song thần sắc lại lạnh lẽo cứng nhắc, sát khí bức người.

Người tới lại cung kính lập lại câu vừa nói: “Bẩm báo gia chủ, thiếu chủ đã mấy ngày không rời được viện của khố phòng, số vật bị lấy đều ghi ở bên trong.”

Nếu không phải mấy hôm nay Tư Lăng Cô Hồng lấy quá nhiều bảo vật, thì sao hần phải tới đây bẩm báo với Tư Lăng Hoài Nhân chứ. Nghĩ đến hai người kia, trong lòng hần liền và mồ hôi hột. Ngày đầu tiên thứ bọn họ lấy đi đều là kỳ trân dị bảo nên hần không để ý, dù sao đối phương cũng là thiếu chủ gia tộc, nhưng làm sao cũng không ngờ hôm sau hai người kia lại tới, một lần rồi một lần, mỗi lần lấy đi đều không phải đồ tầm thường, ngay cả được viện cũng bị hai người càn quét.

Sở con đưa tới, Tư Lăng Hoài Nhân liền nhìn một lần, cũng không hỏi han gì.

Những vật liệt kê trong sổ xác thực trân quý, cho dù là Tư Lăng Hoài Nhân cũng không khỏi đau lòng, nhưng lửa giận dâng lên không phải chỉ vì mấy món đồ này, mà là do Tư Lăng Cô Hồng cùng Đường Niệm Niệm dám trắng trợn không kiêng nể gì như thế.

Nhớ tới lời mình nói ngày đó, còn có hành vi cử chỉ của Đường Niệm Niệm, cùng yêu chiều của Tư Lăng Cô Hồng đối với nàng, Việc này e là do Đường Niệm Niệm giật dây dựng nên rồi.

Tư Lăng Hoài Nhân vẻ mặt đen thui, ánh mắt không rõ. Hần có chút không chắc chắn, Đường Niệm Niệm này là cố ý gây nên, hay là đùa bỡn hần. Có điều đảo mắt suy nghĩ, lại cảm thấy Đường Niệm Niệm thật sự không có lý do làm như vậy.

Tư Lăng Hoài Nhân xua tay, bảo người tới bẩm báo đi xuống.

Lại nhìn thoáng qua cuốn sổ trên bàn, chuyện này đích thực làm cho Tư Lăng Hoài Nhân buồn bực. Lời là từ trong miệng hần nói ra, bây giờ đối phương thực sự quang minh chính đại tới bảo khố lấy này nọ, hần còn có thể thế nào? Nghiêm trị thì khác gì tự tát vào miệng mình, bỏ qua thì lại càng không thể, chưa từng có kẻ nào xúc phạm tới hần hần rồi mà còn nhón nhơ ngoài vòng.

“Mấy nữ nhân Lục thị thế nào rồi?” Tư Lăng Hoài Nhân nói với nữ tử quý bên trái dưới chân.

Nữ tử cung kính trả lời: “Hồi bẩm gia chủ, năm nữ tử Lục thị đã bị đuổi về Trọng Tự viện, việc năm người bị trúng độc cầm tù đã có manh mối...”

Còn chưa nói xong, đã bị Tư Lăng Hoài Nhân ngắt lời: “Tối tận bây giờ mà mới chỉ có manh mối?”

Giọng hần vốn đã khàn khàn quý dị, lúc này còn cố ý đè thấp, ẩn chứa vẻ nguy hiểm, làm cho người ta lòng tơ dưng đứng. Thân mình nữ tử run lên, vô cùng cung kính nói: “Được này chưa bao giờ nghe qua, e là được phía trên Địa phẩm, đã đạt thiên phẩm”

Hai chữ thiên phẩm vừa rơi xuống, trong điện liền yên tĩnh.

Nguyên giả thiên phẩm nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, nhưng luyện được đan dược thiên phẩm thì chắc chắn chỉ có thể là luyện được sư thiên phẩm. Luyện được sư thiên phẩm tôn quý cỡ nào chứ, chỉ cần có y ở đây, muốn bồi dưỡng ra vài nguyên giả Thiên phẩm cũng không khó khăn gì, này có thể thấy được y đáng sợ, cũng chính vì vậy, mà luyện được sư thiên phẩm càng thêm thừa thớt.

Đan dược Thiên phẩm khó luyện, vậy mà lại đi luyện đan dược cầm đầu thiên phẩm, chuyện này nếu rơi vào tai đám luyện dược sư, chỉ sợ đã sớm mắng to ‘không có chí tiến thủ, phung phí của trời’ rồi. Nhưng cái này không phải trọng điểm, trọng điểm chính là Đường Niệm Niệm, một nữ tử mười bảy tuổi, lại là một luyện dược sư thiên phẩm? Chuyện này quá mức kinh hãi rồi.

Đối với tin tức này, Tư Lăng Hoài Nhân không nói gì, nhưng về mặt lại quý dị khó lường.

Về phần người đang bị đánh chủ ý – Đường Niệm Niệm mấy hôm nay có thể nói là thần thanh khí爽, nhìn trần bảo, linh thảo đầy đất trong nội giới, nguyên thần Lục Lục càng thêm rõ ràng, ý cười vui vẻ trên mặt nàng cũng nồng đậm hơn.

Hôm nay, nàng rốt cuộc không tiếp tục đi tới dược viện của bảo khổ nữa, mà đi tới Vệ gia trang.

Vệ gia trang nằm ở phía nam, phụ thuộc Tư Lăng gia tộc, là cấp dưới trực hệ của Tư Lăng Hoài Nhân (tức là chỉ nghe lệnh ông ta). Người trong Vệ gia trang chuyên tu luyện công pháp âm lãnh, chiêu thức tàn nhẫn, theo đuổi cảnh giới một chiêu tức giết. Ở Tư Lăng gia tộc bọn họ rất ít khi xuất hiện, dù xuất hiện thì người bình thường cũng không biết họ là người của Vệ gia trang, trừ phi bọn họ tự mình thừa nhận.

Vệ gia trang sở dĩ thần bí như vậy, là vì thân phận bọn họ chính là đao kiếm cùng hậu thuẫn cho Tư Lăng gia tộc, luôn nhận chức vụ ám sát và ảnh vệ, nhiệm vụ làm bên ngoài nếu không phải tu la ám sát, thì cũng là Ngân điện, rất ít người thấy qua mặt thật của họ, cho dù ngày nào đó có gặp thì cũng không nhận ra.

Bí sử này, Đường Niệm Niệm dĩ nhiên không biết, mà dù biết thì nàng cũng không cảm thấy hứng thú.

Nằm sát núi, đứng độc lập, Vệ gia trang một mảnh tĩnh lặng, giống như một sơn trang vắng lặng không người. Khi Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm đi vào, mười bóng người liền đột ngột xuất hiện, quý gối trước mặt hai người, “Tham kiến thiếu chủ.” Xem ra mười vị này chính là thủ vệ.

Tư Lăng Cô Hồng bước vào trong Vệ gia trang, tổng quản Vệ gia trang Vệ Kính vô thanh vô tức lui xuống, ở phía sau hần không hề ngạo không siểm nịnh nói: “Thiếu chủ tự mình giá lâm, là vinh hạnh của Vệ gia trang.”

Tư Lăng Cô Hồng vẫn không đáp lại, hai mắt chưa từng rời khỏi Đường Niệm Niệm. Đường Niệm Niệm quay đầu nói với Vệ Kính: “Ta tìm Vệ Chi Thủy.”

Vệ Chi Thủy, chính là đại tiểu thư của Vệ gia trang.

Sắc mặt Vệ Kính không chút biến hóa, trên thực tế cũng không tiếng động xem xét thái độ của Tư Lăng Cô Hồng. Nếu nữ tử khác nói vậy với hần, hần đã khinh thường không thèm để ý rồi, song mắt thấy Tư Lăng Cô Hồng che chở Đường Niệm Niệm như vậy, đã sống nhiều năm, hần đương nhiên nhìn ra Tư Lăng Cô Hồng đối với nàng vô cùng yêu chiều.

“Thiếu chủ mời đi theo lão nô.”

Nhưng Đường Niệm Niệm lại nhìn Tư Lăng Cô Hồng, con mắt thanh thấu trong suốt, mệnh môn dịu dàng.

Tư Lăng Cô Hồng chống đầu lên mái tóc mềm mại của nàng, nhẹ giọng nói: “Ta đưa nàng đi, không nhìn không nghe.”

“Được.” Đường Niệm Niệm mắt lấp lánh, cười rộ lên. Nàng biết, Tư Lăng Cô Hồng đối với nàng luôn nói được làm được, cho tới bây giờ chưa từng ngoại lệ.

Vệ Kính dẫn đường nghe thấy, liền cúi gằm khuôn mặt hơi hơi biến sắc, chớp mắt một cái. Tuy hần nhìn ra Tư Lăng Cô Hồng đối với Đường Niệm Niệm sủng ái có thêm, nhưng vừa nghe, thì độ yêu chiều này hình như có chút quá mức.

Mà lúc này trong một tiểu viện phía tây Vệ gia trang, chính là nơi Vệ Chi Thủy ở, khi có người tới bẩm báo với nàng, nói là thiếu chủ tới gặp, nàng cũng không khỏi chấn động, vội vàng sửa soạn đầu tóc, tự mình ra cửa đón.

Dưới bóng cây râm mát trước cửa, Vệ Chi Thủy mặc một bộ y phục võ, đeo thắt lưng màu vàng, mái tóc vẫn tùy tính như trước, chỉ đơn giản dùng một cây ngọc trâm cài lên, trên mặt nhìn không ra cảm xúc gì, nhưng trên thực tế, trong lòng nàng đã sớm loạn thành một đoàn.

Từ sau ngày ấy Đường Niệm Niệm nói đến tìm nàng, nàng vẫn nhớ kỹ. Nhưng trái chờ phải đợi vẫn không thấy Đường Niệm Niệm tới, nàng cũng vừa thờ dài nhẹ nhõm lại vừa khấn Trương. Bằng vào thân phận của nàng, hơn nữa cố ý nghe ngóng, nàng cũng biết được chuyện Đường Niệm Niệm làm trong được viện bảo khố Tư Lăng gia tộc, lúc vừa nghe nói thật sự đã khiến nàng kinh hách một phen, vì Đường Niệm Niệm to gan lớn mật cùng sự yêu chiều sủng ái của Tư Lăng Cô Hồng mà liều lĩnh không thôi.

Hôm nay vốn không có chuyện gì, làm sao ngờ được lại được báo là thiếu chủ đã đến, không cần nghĩ cũng biết khẳng định có Đường Niệm Niệm trong đó.

Vệ Chi Thủy nhẹ phun ra một ngụm khí đã nghẹn từ lâu, nghĩ nghĩ, thôi thì bình đến tướng chặn, nước tới đất ngăn, nàng xem bộ dạng Đường Niệm Niệm cũng không giống như đến gây chuyện với mình.

Vừa nghĩ tới đây, liền thấy cách đó không xa xuất hiện thân ảnh ba người. Mặt trời lặn xuống, người kia một thân trường bào mỏng, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, ánh mắt dừng trên người nữ tử trong lòng, nàng kia dung mạo như lưu ly, không hề che giấu.

Trong lòng Vệ Chi Thủy không tiếng động than nhẹ một hơi. Cho dù đã gặp qua vài lần, nhưng mỗi khi nhìn thấy hai người này đều làm cho người ta không thể không sợ hãi than.

Trong lòng thâm thán, có điều thần sắc trên mặt lại không để lộ chút nào, chân bước lên, cúi người hành lễ với hai người phía trước: “Vệ Chi Thủy bái kiến thiếu chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Vì Đoạt Được Hắn

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Vệ Kính công thành liền tự giác hành lễ lui xuống.

Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm vào phòng, ở tiền sảnh liền buông nàng xuống, nhìn mắt nàng nói: “Ta ở đây chờ nàng.”

Đường Niệm Niệm gật đầu, linh cảm của nàng vô cùng nhạy bén, nhất là với Tư Lăng Cô Hồng. Cảm nhận được trong đôi mắt hắn xẹt qua một chút âm đạm không dễ nhận ra, nàng cảm thấy có chút không thoải mái, mím mím môi, kéo kéo ống tay áo của hắn, nhẹ nói: “Rất nhanh thôi.”

Nếu không phải bởi vì chuyện tình nàng sắp hỏi rất quan trọng, đối với quan hệ của hai người bây giờ mà nói có chút đại nghịch bất đạo, thì nàng đã không nhận được bảo hắn đi cùng, mà không phải nhìn tới bộ dạng này của hắn.

Chỉ đơn giản ba chữ, lại khiến cho con mắt Tư Lăng Cô Hồng nhu hoà xuống, khoé miệng hơi cong lên: “Được.”

Thấy hắn nở nụ cười, Đường Niệm Niệm cũng vô thức vui mừng nường nường, sau đó nhìn về phía Vệ Chi Thủy đã sớm lui lười ở một bên. Vệ Chi Thủy rất nhanh thu lại vẻ mặt, rồi cung kính dẫn nàng đi về phía sương phòng của mình.

Vừa vào phòng, Đường Niệm Niệm đã dùng linh thức dò xét xung quanh, cũng không thiết lập bình chúng, đơn giản là vì nàng tin tưởng Tư Lăng Cô Hồng, chỉ cần hắn đã đáp ứng thì nhất định sẽ làm được. Phần tín nhiệm này ngay cả chính Đường Niệm Niệm cũng cảm thấy khó hiểu, nàng chưa bao giờ tin tưởng người khác, nhưng lại tin tưởng Tư Lăng Cô Hồng, thậm chí không thể dao động.

Nếu là nàng lúc trước, có lẽ đã sinh ra ý muốn bóp chết phần tin tưởng này, nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy có chút thích thú không nói nên lời, cứ nghĩ đến có một người có thể khiến mình tín nhiệm như vậy, sẽ không nhận được mà muốn cười.

Vệ Chi Thủy mời Đường Niệm Niệm ngồi, sau đó tự mình châm trà, đem nước trà nóng hổi đặt trước mặt nàng, rồi mới ngồi xuống, nhẹ giọng lại cẩn thận hỏi: “Đường tiểu thư lần trước nói là có việc muốn hỏi ta, không biết là chuyện gì?”

Đường Niệm Niệm đi thẳng vào vấn đề nói: “Ta thích Cô Hồng, muốn đoạt được hắn.”

“Phụt, khụ khụ, khụ!” Một ngụm trà vừa đưa vào miệng đã bị câu nói bất thình lình của Đường Niệm Niệm làm cho sợ tới mức phun ra, Vệ Chi Thủy trừng to mắt nhìn, liền thấy Đường Niệm Niệm chỉ vung tay áo, nước trà kia còn chưa chạm tới tay áo của nàng, đã vụt vụt từng giọt rơi hết xuống đất.

Vệ Chi Thủy nhìn chiêu thức ấy mà cả kinh.

Đường Niệm Niệm ngồi đối diện với nàng, nói: “Lý Cảnh lợi hại hơn ngươi, vì sao ngươi ép hắn làm chuyện hắn không muốn, mà hắn lại không giết ngươi?”

Đụng phải đôi mắt thuần khiết chân thành đầy chờ mong kia, Vệ Chi Thủy hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, cười nói: “Đường tiểu thư bất kể làm gì, thiếu chủ cũng sẽ không giết Đường tiểu thư.” Điều này, chỉ cần gặp qua hai lần, nàng đã có thể nhìn ra, chẳng lẽ Đường Niệm Niệm lại không biết?

Đường Niệm Niệm nói: “Cái này có điều kiện.”

“Điều kiện?” Hai mắt Vệ Chi Thủy sáng ngời, chỉ cảm thấy trong lòng bắt đầu rục rịch. Nàng hình như nghe được bí mật gì đó nha.

“Tự do.”

“Tự do?”

Đường Niệm Niệm còn nghiêm túc nói: “Hắn tốt với ta, ta nhất định phải đứng bên cạnh hắn.”

“...” Vệ Chi Thủy chỉ cảm thấy một hơi bị nghẹn lại trong lòng. Nếu không nhìn thấy vẻ mặt chân thành nghiêm túc của Đường Niệm Niệm, không giống như đang nói dối, thì nàng thiếu chút nữa đã cho rằng nàng ấy là đang đùa bỡn mình.

Về mặt Đường Niệm Niệm hơi âm trầm, nhưng đôi mắt lại chớp động lên về kiên trì mà ngay cả nàng cũng không phát hiện, đó là một loại ham muốn nhất định phải chiếm được, còn nói ra câu nói lúc đầu kia: “Ta thích Cô Hồng, muốn có được hắn!”

Vệ Chi Thủy xem như đã hiểu, vị này e là căn bản không hiểu tình yêu, rõ ràng thích, lại còn nói cái gì tự do, cơ bản là để tâm ở chuyện vụn vặt. Không biết vì sao, nàng đột nhiên có chút đồng tình cho Tư Lăng Cô Hồng, đối mặt với người mình yêu sâu đậm như vậy, rốt cuộc là bắt đầu đi tới cỡ nào a.

Chỉ nghe Đường Niệm Niệm nói: “Ta muốn Cô Hồng chỉ thuộc về một mình ta, cũng chỉ đối tốt với một mình ta, ta muốn tự do, nhưng lại muốn sau khi tự do Cô Hồng vẫn thuộc về ta, vẫn tốt với ta, giống như bây giờ, chỉ cười với ta, tốt với ta!”

“Nhưng ta đánh không lại hắn, cho nên không có cách nào nắm được hắn trong tay. Vốn ta nghĩ đợi cho đến khi có đủ thực lực rồi bỏ trốn, nhưng bây giờ có đủ khả năng chạy trốn rồi mà ta lại không nỡ.”

Nghe đến đó, Vệ Chi Thủy trong lòng hung hăng nhảy dựng, không tự chủ được nghĩ đến: Nếu Đường Niệm Niệm này chạy thoát, thiếu chủ còn không phát điên luôn sao.

“Nếu chạy thoát, trước khi có đủ thực lực sẽ không thể gặp lại Cô Hồng, lúc đó hắn sẽ đối tốt với người khác.....” Hai hàng lông mày của Đường Niệm Niệm xoắn lại một chỗ, có vẻ rất không hài lòng với kết quả như vậy.

“Người làm sao làm được?” Vệ Chi Thủy còn đang trầm tư, đột nhiên nghe Đường Niệm Niệm hỏi một câu như vậy, “Người thích Lý Cảnh, đánh không lại hắn, không cản trở giá tự do, lại vẫn có thể thân cận hắn.”

Nhắc tới Lý Cảnh, trong mắt Vệ Chi Thủy chợt lóe qua vẻ âm trầm, gặp phải đôi mắt sáng quắc của Đường Niệm Niệm, không khỏi buồn cười. Nghe nhiều như vậy, nàng coi như đã nghe ra chỗ gặp vấn đề.

“Xem ra Đường tiểu thư quả nhiên là vô cùng thích thiếu chủ.” Nếu không phải thích, thì làm sao có thể rối rắm như thế, rõ ràng không hiểu lại cố chấp để tâm như vậy, còn nghiêm túc học hỏi, chỉ vì có được thiếu chủ, huống chi ham muốn chiếm hữu trong ánh mắt nàng lúc này so ra cũng không kém thiếu chủ bao nhiêu.

“Ừ, vô cùng thích.” Đường Niệm Niệm chút không hề biết rụt rè là gì, thoải mái, chân thành nghiêm túc thừa nhận.

Không chút chần chờ, thẳng thắn thành khẩn như vậy làm cho Vệ Chi Thủy ngẩn ra, nếu mình có thể thẳng thắn giống nàng, hào phóng nói ra tâm tư với Lý Cảnh thì sẽ tốt hơn sao?

“Người làm sao làm được?” Đường Niệm Niệm thấy nàng không nói lời nào, lại lên tiếng hỏi.

Vệ Chi Thủy hít sâu một hơi, xua đi tâm tư trong lòng, lại nhìn Đường Niệm Niệm khuôn mặt tràn đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu, không khỏi cười lên, nàng như vậy thật đáng yêu giống như Lý Cảnh năm đó, làm cho người ta ngứa ngáy trong lòng.

Vệ Chi Thủy nói: “Ta trước hỏi Đường tiểu thư một vấn đề, nếu Đường tiểu thư có được tự do, thì cô muốn làm cái gì?”

Cái này vừa hỏi, lại hỏi đến Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm sững mặt dao động, suy tư một hồi lâu, nói: “Tăng cường thực lực, đoạt lấy Cô Hồng.”

Nghe được đáp án này, Vệ Chi Thủy không khỏi bật cười, câu nào cũng không rời được thiếu chủ, có thể thấy tình cảm đã sớm thâm căn cố đế rồi. “Nếu Đường tiểu thư có được tự do, thiếu chủ cũng bị cô đoạt được, nhưng thiếu chủ muốn về nhà, Đường tiểu thư có bằng lòng theo thiếu chủ trở về không?”

“Chỉ cần hắn muốn, ta đều cho!” Đường Niệm Niệm đáp rất nhanh, nhưng lại không hề làm cho người ta cảm thấy giả dối.

“Ha ha.” Rốt cuộc không nhịn được cười ra tiếng, Vệ Chi Thủy thấy ánh mắt nghi hoặc của Đường Niệm Niệm, tiếng cười lại lớn hơn một chút, thẳng đến khi nhìn thấy vẻ mặt có chút bất mãn của Đường Niệm Niệm, nàng mới thu liễm, cường chế mình nghiêm túc lại, nói: “Nếu như vậy, bây giờ Đường

tiểu thư không phải đang tự do sao? Những cái này không phải là thiếu chủ muốn đấy sao?”

Một chút linh quang chợt loé lên trong đầu rồi biến mất, Đường Niệm Niệm cái hiểu cái không, gật gật đầu rồi lại lắc đầu, một hồi sau cúi đầu nói: “Đánh không lại hần liền không thể nắm hần trong tay, nếu một ngày nào đó hần thu hồi lòng tốt của hần với ta, ta ngăn cản không được...”

Nếu có một ngày thiếu chủ thực sự không còn thích cô, thì cho dù cô lợi hại hơn thiếu chủ cũng ngăn không được. Vệ Chi Thủy đẩy lòng thăm nghĩ, lại nhớ tới thái độ Tư Lăng Cô Hồng đối với Đường Niệm Niệm, nghĩ thế nào cũng cảm thấy chuyện này không có khả năng, có điều nàng hiểu, nếu giải thích theo lẽ người bình thường với Đường Niệm Niệm, ngược lại sẽ không có hiệu quả. Nên đành nói: “Nếu Đường tiểu thư lợi hại hơn thiếu chủ, thì sẽ có một ngày cô thu hồi tình cảm của mình đối với thiếu chủ sao?”

“Sẽ không!” Đường Niệm Niệm nghiêm túc nói. Rõ ràng chuyện tương lai ai cũng vô pháp nắm chắc, nhưng nàng lại có thể cam đoan như thế. Nàng là người tu chân, chỉ cần thật sự hạ lời thề, nhất định phải làm được, bằng không sẽ chịu tâm ma tra tấn, thậm chí có thể hồn phi phách tán.

“Một khi đã như vậy, thiếu chủ cũng sẽ không.” Vệ Chi Thủy cười nhẹ. Có lẽ ngay cả chính Đường Niệm Niệm cũng không phát hiện, cái nàng thực sự để ý kì thật không phải tự do, mà là Tư Lăng Cô Hồng yêu chiều nàng có lâu dài hay không.

Loại chuyện này, chỉ dựa vào giải thích của nàng vẫn không đủ, chủ yếu là cần chính hai người bọn họ.

Nhìn bộ dạng tỉnh tỉnh mê mê của Đường Niệm Niệm, thần sắc Vệ Chi Thủy đột nhiên có chút quỷ dị, vụng trộm cười vài tiếng, thấy Đường Niệm Niệm nhìn ra, liền vội vàng lấy tay áo che miệng, ho nhẹ hai tiếng, ra vẻ nghiêm trang nói: “Thực ra, để nắm một nam tử trong tay, ngoài việc phải có thực lực cường đại hơn đối phương, còn có một biện pháp khác, ta chính là làm như vậy với Tiểu Cảnh nhi nha.”

Giọng Vệ Chi Thủy nghe thế nào cũng cảm thấy có chút dụ dỗ quỷ dị, nhưng Đường Niệm lại chỉ thấy hơi hơi quái dị, lại có chút dụng ý xấu. Chợt nghe nàng ta nói vậy, hai mắt nàng sáng ngời, bật thốt lên hỏi: “Biện pháp gì?”

Vệ Chi Thủy hí hai mắt cong cong, kẻ sát vào một chút, như sợ bị ai nghe được, nhỏ giọng nói: “Ừm... Nói như vậy, Đường tiểu thư chắc cũng cùng giường chung gối với thiếu chủ?”

“Ừ.” Đường Niệm Niệm gật đầu.

“Vậy thiếu chủ có hành vi thân mật gì với Đường tiểu thư không, tỷ như hôn môi, vuốt ve, khụ khụ, thân thể thiếu chủ có biến hoá gì không? Chính là... khụ, chính là chỗ người dưới, cái kia, giữa hai chân đó...” Nhìn vẻ mặt Đường Niệm Niệm từ nghi hoặc bỗng nhiên bừng tỉnh, Vệ Chi Thủy cũng len lén thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng càng thêm hưng phấn.

Đường Niệm Niệm bình tĩnh nói: “Có biến lớn, Cô Hồng không cho xem.”

Nói cách khác, quả nhiên không có động phòng! Vệ Chi Thủy hưng phấn đến mức hai vai run rẩy, xoay người leo lên giường mình, chỉ thấy tay nàng gõ nhẹ lên một chỗ hơi nhỏ, rồi một cái hộp tối trên giường bắn ra, bên trong là một chồng sách.

Vệ Chi Thủy lấy sách ra, trở về trước mặt Đường Niệm Niệm, đặt sách lên bàn, vẻ mặt tươi cười hiền ngang lắm liệt nói: “Một nữ tử muốn khống chế nam tử, thì phải từ thân thể chinh phục hần, hắc hắc! Đường tiểu thư, cô tùy tiện chọn một quyển nhìn xem, thiếu chủ nhất định sẽ là của một mình cô!”

Đường Niệm Niệm nhìn nàng một cái, rồi tùy tay cầm một quyển mở ra xem, đã thấy bên trong toàn là đông cung đồ vô cùng tốt, vẽ hình ảnh nam nữ trần truồng bày ra đủ loại tư thế.

Đường Niệm Niệm chẳng những không có nửa phần ngại ngùng, ngược lại vẻ mặt nghiêm túc xem xét, sau đó rút cuộc ngẩng đầu lên nhìn Vệ Chi Thủy, nói: “Này không phải là động phòng sao?” Mãi tới khi nhìn thấy một tư thế viên phòng nàng đã gặp, thì nàng mới bừng tỉnh hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Hiểu Ra.

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

“Dì?” Vệ Chi Thủy kinh ngạc, nàng vốn tưởng rằng lấy tính tình Đường Niệm Niệm sợ là không hiểu được, có điều hiểu được cũng tốt. Vệ Chi Thủy giựt giây nói: “Đúng vậy, chính là động phòng. Chỉ cần Đường tiểu thư và thiếu chủ có phu thê chi thực, thiếu chủ nhất định sẽ không rời được Đường tiểu thư.”

Đường Niệm Niệm lại ngồi xem tranh, nhìn đến vài bản vẽ giống như Tư Lăng Cô Hồng làm với nàng ngày ấy, linh quang chợt loé, liền hỏi: “Cô Hồng hôn môi, vuốt ve ta, nơi đó biến lớn, kỳ thật là muốn cùng ta động phòng?”

“Đúng vậy!” Vệ Chi Thủy ý cười tràn đầy khuôn mặt, “Chỉ cần Đường tiểu thư thoả mãn thiếu chủ, mặc kệ Đường tiểu thư muốn cái gì thì thiếu chủ cũng

sẽ đáp ứng.”

Lời này nàng nói vô cùng chắc chắn, trước khi động phòng, thiếu chủ đối với Đường Niệm Niệm đã là muốn gì được nấy, huống chi sau khi động phòng.

Đường Niệm Niệm như có chút suy nghĩ gập đầu, sau đó ôm lấy chồng sách thật dày kia, xoay người bước đi.

Vệ Chi Thủy trơ mắt nhìn một loạt tình phẩm mình tích trữ mấy năm nay cứ như vậy bị lấy đi, kỳ thật nàng chỉ định cho Đường Niệm Niệm một quyền thôi à. Há há miệng, song nhìn bóng dáng Đường Niệm Niệm lại nói không nên lời. Chợt nghĩ đến cái gì, Vệ Chi Thủy đứng lên hỏi: “Đường tiểu thư không sợ ta sẽ đem chuyện ngày hôm nay nói cho người khác biết sao?”

Tuy đây không phải đại sự gì, nhưng Đường Niệm Niệm nhìn sao cũng không giống loại người sẽ nói nhiều chuyện thâm kín với một kẻ xa lạ mới chỉ gặp một lần như vậy.

Đường Niệm Niệm quay đầu liếc nàng một cái, nói: “Người sẽ không nhớ.”

Vệ Chi Thủy còn chưa hiểu ra ý tứ trong câu nói của nàng, thì bỗng nhiên cảm thấy đầu choáng váng nặng nề, sau đó ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Đường Niệm Niệm tuy suy nghĩ khác người, nhưng nói về tính cẩn thận, lại mạnh hơn người bình thường nhiều lắm. Chẳng qua, hiển nhiên rất ít người phát hiện điểm này. Mọi người khi mới gặp nàng đều vô thức buông lỏng đề phòng, thậm chí cho rằng nàng chính là người chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu.

Ra khỏi sương phòng, Đường Niệm Niệm từ lúc không có ai đã đem chồng sách thu vào nội giới, vừa bước vào tiền sảnh, liền thấy một bóng người xẹt qua, mình rơi vào trong một vòng tay ấm áp quen thuộc.

“Xong rồi?” Tư Lăng Cô Hồng hỏi.

Đường Niệm Niệm gập đầu, thả lỏng người giống như một bọc lông vũ nép trong lòng hắn, lúc này ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trắng mịn như bạch ngọc của Tư Lăng Cô Hồng, một tay túm một lọn tóc đen mềm mại của hắn, một tay ôm cổ hắn, dựa sát vào hắn.

Tư Lăng Cô Hồng rũ mắt nhìn nàng, phát hiện hai mắt nàng sáng như sao, vẻ mặt nghiêm túc, như đang suy nghĩ quyết định một chuyện vô cùng quan trọng nào đó, hai mắt không chớp nhìn mình chăm chăm, nghĩ nghĩ, xem ra chuyện này nhất định là có liên quan đến mình. (TNN: vâng chị đang nghĩ xem nên hạ khẩu ăn anh thế nào cho thuận =)))

Tư Lăng Cô Hồng cũng không lên tiếng, chỉ mỉm cười, cảm thấy bộ dạng này của nàng thật đáng yêu, hơn nữa hắn thích hai mắt nàng ngoài hắn ra không nhìn bất gì ai khác hay vật gì khác như thế này.

Một đường đi thẳng về trang viên Vô Danh phía bắc, Đường Niệm Niệm vẫn không nói gì, Tư Lăng Cô Hồng đành mở miệng hỏi: “Niệm Niệm nghĩ gì vậy?”

Đường Niệm Niệm nói: “Nghĩ Cô Hồng.”

“Nghĩ đến cái gì?” Tư Lăng Cô Hồng ánh mắt ôn nhu.

Đường Niệm Niệm lắc đầu không nói.

Nhìn đến bộ dáng này của nàng, Tư Lăng Cô Hồng cũng không cưỡng bách hỏi nữa, tùy ý nàng tiếp tục nhìn chăm chăm mình không chớp mắt.

Đến giữa trưa, Đường Niệm Niệm vẫn không nói nửa câu, nép trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, giống như ngủ thiếp đi, nhưng không ai biết, lúc này trên thực tế nàng đang chìm đắm thần trong nội giới, không ngừng nghiên cứu từng tập tranh lấy từ chỗ Vệ Chi Thủy.

Chồng sách này chẳng những có tranh vẽ, mà còn có văn tự giảng giải, thậm chí có cả phương pháp song tu. Đường Niệm Niệm cầm một quyển nghiêm túc xem, bộ dáng nghiêm trang kia nếu người không biết nhìn thấy còn tưởng nàng đang xem đại điển danh gia gì.

Lục Lục càng lúc nguyên linh càng rõ ràng, ở bên cạnh nàng bay tới bay lui, hỏi: “Chủ nhân, chủ nhân, người đang nhìn bí tịch à?”

“Ừ.”

“Di, cái này không phải song tu sao, ô, chủ nhân, chủ nhân, cái này không tốt, Lục Lục có cái rất tốt nha ~ “

“Hả?”

“Hi hi hi, chủ nhân tu vi cao, Lục Lục cũng được bỏ nghiêm phong, đã biết rất nhiều thứ này nọ, cùng độc độc song tu rất tốt, chủ nhân tu luyện cũng sẽ nhanh hơn...” Lục Lục nói xong, liền có một luồng sáng xanh lục bắn vào trong tâm thần của Đường Niệm Niệm, làm cho nàng hiểu được phương pháp song tu trong lời nó nói.

Song tu này thế nhưng vừa vặn chính là tu pháp song tu cho Thiên thánh được thể và thiên ma tà thể, ngoại trừ hai người, những người khác căn bản không có biện pháp tu luyện, hơn nữa song tu như vậy làm cho tu vi hai người tiến bộ cực nhanh, cũng khiến tâm hồn ngày càng dung hoà, đạt tới cảnh giới tâm tinh tương thông.

“Lục Lục làm sao có thể có thứ như vậy?” Đường Niệm Niệm nghi hoặc hỏi.

Lục Lục rung đùi đắc ý, “Ồ ô, không biết... Tự nhiên mà có thôi, chủ nhân tu vi càng cao, Lục Lục càng tốt, sẽ càng biết nhiều hơn...” Dứt lời nó liền tiến đến, ngũ quan mơ hồ lộ vẻ vui sướng cười cười, hoan hô nói: “Chủ nhân thích không? Chủ nhân thích không? Ô... Phương pháp song tu bình thường đối với chủ nhân không có nhiều lợi ích lắm, cái này tốt hơn, tốt hơn...”

“Ừ, thích, Lục Lục thật lợi hại.” Đường Niệm Niệm cũng không khỏi cười rộ lên, còn nghiêm trang tán thưởng nói.

“Hắc hắc hắc hắc! Lục Lục lợi hại, chủ nhân thích Lục Lục!”

Trong nội giới, thi thoảng vang lên tiếng vui cười của Lục Lục, còn có thanh âm không ngừng lẩm nhẩm sách. Mặc dù có quyền bí tịch song tu, nhưng Đường Niệm Niệm vẫn không quên chồng sách kia, bởi vì nàng phát hiện trong đó ghi lại các kiến thức vô cùng phong phú, làm cho chỗ hổng ở phương diện này của nàng được lấp đầy, trong đầu còn thỉnh thoảng suy tư:

Thì ra lúc đầu Cô Hồng hôn môi mình chính là muốn cùng mình động phòng?

Nhưng vì sao mỗi lần đều tới lúc đó dừng lại, mà không nói thẳng với mình đây?

Ừm... thì ra cảm giác kì quái trên cơ thể là do bị khiêu khích mà động tình?

A... chỗ này có nói tới nơi đó của Cô Hồng biến hoá? Thì ra làm như vậy có thể khiến Cô Hồng thoải mái?

Đi? Chỗ này có nói động phòng chính là chiếm hữu được đối phương, làm cho nam tử chịu sự khống chế của mình?

Thời gian chậm rãi trôi qua, Đường Niệm Niệm cũng từ vẻ giật mình ban đầu tới bình tĩnh đại ngộ, càng xem càng tỉ mỉ. Mọi người ở chung cùng Đường Niệm Niệm trong Tuyệt Diên sơn trang đều biết năng lực học tập phi thường của nàng, mặc kệ là học cái gì, chỉ cần xem qua là hiểu ngay, nhìn qua là không quên được, năng lực học tập như vậy vào lúc này cũng không hề suy giảm, bất kể là tranh hay chú giải đều bị nàng học thuộc không bỏ sót chút gì, còn không ngừng ảo tưởng ra cảnh thực hành với Tư Lăng Cô Hồng, càng thêm thực tế mà quen thuộc.

Song Đường Niệm Niệm làm sao cũng không nghĩ đến, hành vi như vậy của mình, căn bản chính là đang ý dâm Tư Lăng Cô Hồng.

“Niệm Niệm?” Bên tai truyền tới tiếng Tư Lăng Cô Hồng khẽ gọi, Đường Niệm Niệm mở mắt ra, ánh mắt nhộn nhạo ẩn chứa gợn sóng lưu chuyển, có vẻ mị hoặc rung động lòng người.

Con mắt Tư Lăng Cô Hồng hơi trầm lại, ngón tay mon tron vuốt ve mái tóc nàng, nói: “Đến giờ ăn tối rồi.”

Bởi vì muốn đi làm bữa tối, nên không thể không để Đường Niệm Niệm ở lại giường trong sương phòng nghỉ ngơi. Lúc này Đường Niệm Niệm đang nằm trên giường, mái tóc tán ra, mặt phấn hồng, ánh mắt chớp chớp nhìn chằm chằm Tư Lăng Cô Hồng, hơi hít lại, khoé miệng cũng cong cong, thân thể khẽ động nằm nghiêng, chân co lại, khẽ gọi một tiếng: “Cô Hồng.”

“...Làm sao vậy?” Trong mắt Tư Lăng Cô Hồng xẹt qua vẻ hoang mang, không biết làm sao, chỉ đành nhìn động tác yếu đuối như không xương cùng vẻ mặt cổ quái của nàng, nét mặt không tự chủ được hiện lên ý cười.

Đường Niệm Niệm ngẩn ngơ, trên sách đúng là vẽ như vậy mà, tại sao Cô Hồng không nhào tới? Nghĩ nghĩ lại đổi một động tác, ngồi xồm trên giường, hai mắt trong suốt nho lại, rướn cổ lên, môi khẽ chu. (TNN: tưởng tượng cái tư thế mà buồn cười quá =))

“Khi...” Tư Lăng Cô Hồng không khỏi phì cười, ánh mắt không khỏi sâu hơn một chút. Vẻ đáng yêu này làm cho người ta bật cười, làm người ta thương yêu, thậm chí vẻ ngon miệng làm cho hắn có loại xúc động muốn đem nàng nuốt vào bụng.

Đường Niệm Niệm không hiểu ra sao, tiếp theo đó hẳn là Cô Hồng phải tiến tới hôn mình chứ? Giữa hai mày không khỏi nhăn lại tỏ vẻ bất mãn, Đường Niệm Niệm cuối cùng vút mấy chiêu dụ dỗ trong sách ra sau đầu, đối diện Tư Lăng Cô Hồng, vươn tay bắt đầu cời áo tháo thắt lưng trước mắt hắn.

Mắt thấy Đường Niệm Niệm cời từng kiện xiêm y ra, Tư Lăng Cô Hồng rốt cục đưa tay ngăn cản nàng định cời nốt chiếc áo lót cuối cùng, nghi hoặc hỏi: “Niệm Niệm?”

Đường Niệm Niệm hai tay ôm lấy cổ hắn, hai mắt tràn đầy vẻ chuyên chú nghiêm túc, sáng trong thấu triệt, nói: “Cô Hồng, động phòng.”

“...” Tư Lăng Cô Hồng tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đỉnh Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Không Biết? Vậy Ta Tới

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Thời gian Tư Lăng Cô Hồng giặt mình rất ngắn, nhưng bộ dáng kia vẫn bị Đường Niệm Niệm bắt gặp, hơn nữa cảm thấy rất đẹp mắt.

Bóng mi như sương mù, đôi mắt đen như nguyệt hoa mờ mờ, con ngươi rõ nét làm nổi bật dung nhan tuấn tú, đôi môi mỏng sáng như nước. Đường Niệm Niệm không chút do dự cúi đầu cúi lên đôi môi kia, như thường lệ cắn cắn, vuron lưỡi vào trong miệng hắn, thẳng thắn nhiệt tình cùng hắn dây dưa.

Tay nàng cũng không nhàn rỗi, kéo xiêm y Tư Lăng Cô Hồng đẩy hắn ngã xuống giường, cả người nằm trên người hắn, bắt đầu cởi bỏ quần áo hắn.

“Niệm Niệm.” Tư Lăng Cô Hồng đột nhiên đưa tay ngăn cản hành động của nàng, ngửa đầu ra sau né môi nàng, rồi nhìn cánh môi hồng nhuận no đủ kia, còn có hai mắt hoang mang không hiểu.

“Cô Hồng?” Đường Niệm Niệm nhìn hắn, ngày thường hôn môi hắn cũng không cự tuyệt, hơn nữa hắn vốn muốn cùng mình động phòng mà không phải sao?

Tư Lăng Cô Hồng hơi thở hơi trầm xuống, chuyên chú nhìn vào mắt nàng, hỏi: “Niệm Niệm, vì sao... muốn động phòng?”

Đường Niệm Niệm nói: “Cô Hồng hôn ta, sờ ta, nơi đó biến lớn, không phải là muốn cùng ta động phòng sao?”

Tư Lăng Cô Hồng hồ hấp ngừng lại một lát, ánh mắt tránh né, nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, giống như bị mê hoặc, ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm, giọng nói khàn khàn mang theo chút mong đợi hỏi: “Niệm Niệm muốn cùng ta động phòng sao?”

“Muốn.” Đường Niệm Niệm gật đầu.

“Vì sao?”

Hai mắt Đường Niệm Niệm lóe sáng, vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc, chắc nịch nói: “Chỉ cần cùng Cô Hồng động phòng, Cô Hồng liền thuộc về ta.”

Khi nói ra những lời này, trong lòng Đường Niệm Niệm hơi có chút khẩn trương, bởi vì kẻ yếu nếu dám nói ra lời như vậy với kẻ mạnh thì chính là đại nghịch bất đạo, nhưng nàng vẫn muốn nói ra, nàng muốn biết phản ứng của Tư Lăng Cô Hồng.

Nếu là trước kia, nàng tuyệt đối không dám làm ra chuyện mình không nắm chắc như vậy, nhưng nay nàng đã sớm bởi vì Tư Lăng Cô Hồng làm nhiều chuyện trái lẽ thường, mà dần dần thay đổi suy nghĩ.

——Chỉ cần cùng Cô Hồng động phòng, Cô Hồng liền thuộc về ta——

Giọng nữ nghiêm túc chân thành trùng điệp như ngàn quân, từng chữ từng chữ va mạnh vào lòng Tư Lăng Cô Hồng, hắn nghe được sự kiên định và ham muốn chiếm hữu trong lời nói của nàng, nhìn ra vẻ chăm chú chân thành tha thiết trên mặt nàng, trong lòng giống như bị va đập đến mất đi thần trí, vừa chấp choạng vừa mềm mại, dường như bị thứ gì đó nhồi vào, cơ hồ chìm đắm.

“Niệm Niệm... Niệm Niệm... Niệm Niệm!” Cho tới bây giờ Tư Lăng Cô Hồng đều không biết dùng lời nói biểu đạt, chỉ có thể đem cảm xúc trong lòng hóa thành từng tiếng gọi tên nàng, mỗi một tiếng đều chứa đựng tình cảm nồng đậm.

Hưng phấn kích động, loại cảm giác này chưa từng xuất hiện trong sinh mệnh của Tư Lăng Cô Hồng, nhưng từ khi gặp Đường Niệm Niệm, hắn đã được ném trải đủ loại cảm thụ chưa bao giờ có, bất kể là bất đắc dĩ, hay là âm thầm, thương tâm, đều vui vẻ chịu đựng, muốn ngừng mà không được.

Một tiếng thích, một thái độ, đều có thể khiến hắn trả giá hết thảy.

Giờ phút này ánh mắt Tư Lăng Cô Hồng nhìn nàng tựa như thiên hải, êm dịu tới có thể nhỏ ra nước, đem nàng chìm đắm hoàn toàn trong đó.

“Cô Hồng, ta thích chàng, rất thích.” Đường Niệm Niệm tham lam nhìn khuôn mặt cùng vẻ ôn nhu trong mắt hắn, hai tay ôm chặt lấy người hắn.

Nàng tuy vẫn không hiểu được tình yêu, không hiểu phải làm sao mới đúng, nhưng nàng thích người này, nàng sẽ đối tốt với hắn, giống như hắn đối tốt với nàng, chỉ cần hắn muốn, chỉ cần hắn mở miệng, nàng nhất định sẽ đáp ứng.

Suốt hai ngày qua, lời nói thích vốn là hy vọng xa vời ban đầu nay đã biến thành sự thật, chân thành tha thiết trong mắt Đường Niệm Niệm không lừa được người. Tư Lăng Cô Hồng bị mê hoặc cùng nàng dây dưa, thậm chí so với nàng còn điên cuồng hơn.

Xiêm y cởi hết, cái màn cảm tú cũng bất giác rơi xuống, che khuất một giường cảnh xuân.

Đường Niệm Niệm khuôn mặt hồng nhuận, cánh môi màu son ẩm ướt, hơi nước trong mắt mờ mờ hồn xiêu phách lạc, nhìn chăm chăm Tư Lăng Cô Hồng, ngón tay một khắc cũng không nhàn rỗi, nhớ tới trên sách dạy mà từng chút khơi lên dục hỏa của Tư Lăng Cô Hồng.

“Niệm Niệm.” Nhưng mà, Tư Lăng Cô Hồng đột nhiên dừng lại, đưa tay ngăn cản hành vi khiêu khích của nàng.

Đôi mắt Đường Niệm Niệm tràn ngập ý xuân nghi hoặc nhìn hấn, “Cô Hồng?” Hai mắt dừng trên người hấn đánh giá, từ vẻ mặt, hơi thở, thân thể tới hạ thân, rõ ràng giống hệt trong sách nói, hai mắt sâu thẳm, hô hấp dồn dập, mồ hôi vã ra, phía dưới cũng căng thẳng trướng lên — chính là dấu hiệu động tình nha.

Lông mày Tư Lăng Cô Hồng hơi nhíu lại, thật không rõ Đường Niệm Niệm làm sao đột nhiên nhiều thủ đoạn như vậy, làm cho hấn thiếu chút nữa mất đi lý trí. Cảm nhận được ánh mắt Đường Niệm Niệm dừng trên người mình, không khỏi cúi đầu nhìn lại, vừa vận dụng phải đôi mắt mờ mịt như tơ của nàng, khuôn mặt kiều diễm, hấn nhất thời kêu rên một tiếng, nghiêng mắt tránh đi.

“Cô Hồng?” Đường Niệm Niệm ôm eo hấn ngồi xuống, mặt đối mặt, ngẩng đầu, mắt không chớp nhìn hấn, hỏi: “Làm sao vậy? Cô Hồng động tình rồi, vì sao không động phòng?”

Coi hơi trắng trợn không chút rụt rè như vậy, vào lúc này chính là dụ dỗ tuyệt đối.

Tư Lăng Cô Hồng hô hấp nặng nề, chỉ cảm thấy hạ thân trướng như sắp nổ tung rồi, khó chịu đòi mạng. Nhưng so với xúc động này, an toàn của Đường Niệm Niệm càng quan trọng hơn.

Đường Niệm Niệm thấy hấn không nói gì, trừng mắt nhìn, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Chẳng lẽ Cô Hồng không biết? Vậy ta tới.” Trong đầu chợt lướt qua một bộ tư thế trong sách, lấy tính tình của Đường Niệm Niệm, thì căn bản không có khái niệm ngưng ngừng, nàng lúc này chỉ thầm nghĩ làm sao ỉnh thoải mái, cũng làm cho Cô Hồng thoải mái, càng thêm cơ hội đoạt được Cô Hồng.

Nói xong, Đường Niệm Niệm cúi đầu nhìn chằm chằm vào hạ thân của Tư Lăng Cô Hồng, ánh mắt sắc bén thẳng thắn kia khiến thân thể Tư Lăng Cô Hồng càng thêm cứng ngắc.

Ngày ấy Đường Niệm Niệm dùng linh thức chỉ đảo qua liếc mắt một cái, lúc này mới thật sự nhìn kỹ, chỉ thấy nơi đó của Tư Lăng Cô Hồng rất là xinh đẹp, màu sắc can tình nhân nhạt, giống như ngọc trụ, Đường Niệm Niệm nhớ tới trong sách từng nói qua, nam tử và nữ tử giống nhau, chưa từng động phòng mới có thể có bộ dáng và màu sắc đẹp mắt như vậy.

Bàn tay trắng nõn như ngọc che khuất hai mắt nàng, Tư Lăng Cô Hồng tựa lên người nàng, vùi sâu cảm vào cổ nàng, thấp giọng nói: “Niệm Niệm, không thể động phòng.”

“Vì sao?” Đường Niệm Niệm thân thể run run, cảm giác trống rỗng càng lớn, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, giác quan toàn thân đều bị Tư Lăng Cô Hồng chi phối, chỉ cảm thấy hơi thở của hấn nóng rực có thể nướng chín da thịt của nàng, giọng nói khàn khàn từ tính kia càng thêm câu nhân tâm phách.

“... Có độc.” Tư Lăng Cô Hồng đẩy mắt hiện lên vẻ hối hận, hấn chưa bao giờ biết dục hóa lại khó không chế như vậy, lần đầu tiên còn ổn, lúc này đây bởi vì Đường Niệm Niệm cố ý phối hợp, mà làm cho hấn thế nhưng bước tới hoàn cảnh này.

“Ta không sợ!” Đường Niệm Niệm cảm thấy tâm thần buộc chặt theo áp án của hấn đột nhiên buông lỏng, thậm chí nhảy nhót tung tăng. Hấn không phải không muốn bị mình đoạt lấy, mà là sợ mình bị thương sao? Sự vui mừng này hiện rõ trên khuôn mặt nàng, hưng phấn hơn hờ.

Đường Niệm Niệm đưa tay ôm lấy khuôn mặt Tư Lăng Cô Hồng, mắt cười túm túm nhìn hấn, còn nghiêm túc nói rõ ràng từng chữ: “Ta không sợ, hơn nữa rất thích, vô cùng thích. Cô Hồng cùng ta động phòng được không? Động phòng, chúng ta đều sẽ tốt lắm, rất thoải mái nha!”

Nàng đích thực thích thiên ma độc trên người hấn, hơn nữa hai người động phòng lại dựa theo công pháp kia, đối với đối phương đều có lợi, cũng nhất định sẽ rất thoải mái.

Lời này rơi vào trong tai Tư Lăng Cô Hồng giống như sấm sét dội xuống đồng bằng, lý trí căng cứng như dây cung kia tựa hồ sắp gãy, “Thật sự... Không có việc gì?”

“Ừ!” Đường Niệm Niệm gật mạnh đầu.

Phụt ——

Có tiếng gì đó đứt đoạn dường như đột nhiên vang lên trong đầu Tư Lăng Cô Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Dừng Vội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Âm Áp

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Sáng sớm rơi xuống một cơn mưa phùn mịn mù, cây cối xanh tươi rậm rạp càng trở nên mê người.

Thù Lam đứng ở cửa sương phòng, về mặt khó nén xấu hổ. Cách đó không xa, Chu Diệu Lang cầm một chiếc quạt giấy dầu vẽ hình thanh trúc chậm rãi đi tới, đứng ở trong sân. Nhẹ nhàng ngoắc nàng, ý bảo nàng đi qua.

Thù Lam cung kính khom người, thả nhẹ cước bộ đi đến trước mặt nàng, thấp giọng nói: “Chu tỷ tỷ.”

Chu Diệu Lang cười nhẹ, bàn tay cầm quạt giấy đưa về phía trước, che đầu cho Thù Lam, ngăn đi những hạt mưa tơ liễu tình té đầy trời kia, ánh mắt quét qua cánh cửa gỗ khắc hoa đóng chặt, cười nói: “Hôm nay không cần người hầu hạ, ta tự mình làm.”

Thù Lam nghe vậy gật gật đầu, không có nửa phần dị nghị.

Ý cười trong mắt Chu Diệu Lang lại đậm hơn một chút, giọng nói đề nhỏ hàm xúc hỏi: “Vừa rồi đứng ở đó có nghe được động tĩnh gì sao?”

“Khụ!” Thù Lam vội ho một tiếng, che giấu vẻ xấu hổ của mình, hai gò má sẫm đỏ bừng, trả lời: “Có lẽ đã tỉnh, chỉ là không có đứng dậy.”

“Nha ~” Chu Diệu Lang tươi cười càng thêm thâm thúy, vui mừng gật gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Thù Lam hiểu được lý do vì sao nàng ấy bày ra bộ dáng này, phải biết là hôm qua, từ lúc ăn tối, Tư Lăng Cô Hồng bước vào đã không đi ra nữa, nàng cũng chỉ đành đứng sau cửa, nào biết không lâu sau, trong phòng lại đột nhiên truyền tới thanh âm kiều mị tận xương kia của Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm không hề cố kỵ, thanh âm kia cũng không có nửa phần ý tứ che giấu, lúc cao lúc thấp, ngay cả thân là nữ tử như Thù Lam cũng bị nàng làm cho toàn thân tê dại cơ hồ sắp xụi lơ, khuôn mặt đỏ như máu, không biết nên đi hay ở lại, vô thức đứng đến nửa đêm, thanh âm kia mới dần dần biến mất, nàng bừng tỉnh, phát hiện mình đi đứng cũng chập choạng rồi.

Chu Diệu Lang nguyên lực thâm hậu đương nhiên nghe thấy còn rõ ràng hơn, lúc đầu nàng còn biến sắc hoảng sợ, nhưng ngay sau đó lại hóa thành mừng như điên, vui sướng nồng đậm tựa như bà bà sắp được ôm cháu vậy, thậm chí ngay cả hai mắt cũng nhắm lên một tầng nước, hồi lâu không tan đi.

Hai người một trước một sau đi dưới mái hiên, đều cố ý thả nhẹ tiếng bước chân, trong không khí chỉ có tiếng mưa phùn rơi trên cành lá, trên mặt đất.

Trong sương phòng.

Xiêm y rơi tán loạn, giường hỗn loạn, hương vị hoan mỹ kiều diễm trong không khí còn chưa tán đi, từ từ, ả ả phát ra.

Đường Niệm Niệm mơ hồ mở mắt liền đụng phải một đôi mắt u huyền nguyệt chiếu, toàn bộ thể xác và tâm hồn giống như chớp mắt một cái đã chìm vào trong đó không thể kiểm chế.

“Cô Hồng...” Giọng nói khi vừa tỉnh khàn khàn mềm mại, có điểm khô khốc do vui sướng quá độ mà kêu lên đêm qua, càng có vẻ mỉa mai hoặc câu người.

“Ừ, ta đây.” Tư Lăng Cô Hồng tận lực nói nhỏ, giọng nói chậm chậm kéo dài, trong màn gấm giống như rượu ngon tuyệt hảo ngàn năm, chỉ nghe liền có thể say lòng người. Hần vén màn lên, bước xuống giường phủ thêm một chiếc áo đơn, rồi đi tới bên bàn rót một chén nước, dùng nguyên lực làm nóng rồi mang về giường.

Đường Niệm Niệm nằm ở trên giường, hai mắt mông lung dõi theo bóng dáng hần, con ngươi đen bóng đảo qua đảo lại theo nhất cử nhất động của hần, khiến trên mặt Tư Lăng Cô Hồng lộ ra ý cười. Ngồi ở bên giường, một tay nhẹ nhàng nâng người nàng lên, đưa chén trà tới bên môi nàng.

Đường Niệm Niệm theo động tác của hần máy móc uống hai ngụm, chỉ cảm thấy yết hầu ôn nhuận sáng khoái, hai mắt cũng dần dần tỉnh táo, đột nhiên ním môi không uống nữa, quay đầu nhìn chằm chằm môi Tư Lăng Cô Hồng, nói: “Cô Hồng mớm.”

Tư Lăng Cô Hồng không hề do dự đưa nước ấm còn lại trong chén uống vào, rồi cúi đầu ép lên môi nàng, đưa trà vào trong miệng nàng.

Đường Niệm Niệm hai mắt mị mị, tay liền ôm lấy eo Tư Lăng Cô Hồng, theo động tác này chân móng trên người cũng trượt xuống, lộ ra da thịt nõn nà trắng tuyết, cơ hồ che kín vết đỏ, làm cho người nhìn tâm sinh ma niệm ngứa ngáy tới tận xương.

Mớm xong một ngụm nước, hai người vậy mà không có tách ra, ngược lại dây dưa cùng một chỗ, cũng không biết là ai câu dẫn trước, trong không khí truyền đến âm thanh làm cho người ta mặt đỏ tim đập, thẳng đến khi hô hấp hai người đều dồn dập mới chịu buông ra.

Đường Niệm Niệm hai chân ngồi xồm trên giường mềm mại, hai tay còn ôm lấy vòng eo Tư Lăng Cô Hồng, ánh mắt tinh lạng bức người, nhìn chằm chằm hần, vừa vui vẻ lại nghiêm túc, mong chờ nói: “Cô Hồng, lại động phòng đi!”

Tư Lăng Cô Hồng cả người căng thẳng, thiếu chút nữa gật đầu áp lên.

Đường Niệm Niệm còn không biết sợ, thân mình nhỏ nhắn gắt gao dựa vào hần, liếm liếm cánh môi ướt át, nghi hoặc nói: “Không tốt sao? Chẳng lẽ Cô Hồng không thấy thoải mái sao?”

Đường Niệm Niệm là ăn đến xương rồi liền biết mùi ngon, tu vi tăng trưởng cấp tốc còn có tư vị mất hồn tận xương kia, làm cho nàng thật sự thích, hơn nữa nghĩ đến đêm qua, nhớ tới lời Vệ Chi Thủy từng nói, sau lần đầu tiên của hai người liền lớn mật đề ra một đồng yêu cầu với Tư Lăng Cô Hồng, mà hần đều ôn nhu đáp ứng, Đường Niệm Niệm cảm thấy tâm tình vô cùng thỏa mãn, không có chỗ nào không vui mừng.

Không tốt sao?

Không thấy thoải mái sao?

Nghe câu hỏi này, lại nhìn bộ dáng bày ra cho người ta hái của Đường Niệm Niệm, toàn thân Tư Lăng Cô Hồng đều như lửa, hai tròng mắt thâm thúy giống như vực sâu che giấu mãnh thú.

Tốt! Phi thường tốt!

Thoải mái! Phi thường thoải mái!

Thậm chí đã không thể dùng từ thoải mái để hình dung.

Cái loại tư vị mất hồn tận xương này, làm cho hần mất đi lý trí, chỉ còn lại đam mê cuồng nhiệt, muốn đem người trước mắt nuốt vào trong bụng, máu thịt dung hợp.

“Ừm.” Trong lúc thất thần, Tư Lăng Cô Hồng phát giác thân thể mình lại xảy ra biến hóa khó có thể không chế, y bào bằng lụa mỏng căn bản không che giấu được, cao cao nhô lên.

“Cô Hồng cũng thích, cũng muốn.” Đường Niệm Niệm giác quan vô cùng nhạy bén, phát hiện Tư Lăng Cô Hồng thay đổi, rất tự nhiên đặt lên người hần, bấp dùi tròn ngời trên người hần, chỗ tư mật cách một tầng vải dệt, thân thể hai người đều run lên. Đường Niệm Niệm hai mắt hí hí, trong suốt nhìn Tư Lăng Cô Hồng, mềm mại nói: “Cô Hồng, cho ta.”

Nữ tử dung nhan như thi như họa này ở trong mắt người khác phần lớn luôn là bộ dạng bình tĩnh không chút gọn sóng, hoặc giống như trẻ con, hoặc cười hoặc giận hay bất mãn đều lộ ra không hề che giấu. Song lúc này ở trên giường lại giống như yêu tinh, không hề rụt rè câu dãn, tóc đen như mực phủ xuống tấm lưng trắng nõn, trắng đen giao nhau giống như vẽ lên một bức họa yêu mị tuyệt sắc.

“... Niệm Niệm.” Một tiếng trầm thấp này giống như thờ dài, hơi thở nóng rực như bị đoàn hỏa ở đan điền kia thiêu đốt mà phun ra. Sâu trong hai mắt Tư Lăng Cô Hồng gọn lên vòng xoáy khó tan, xúc y bào lên, thiếu đi tầng trở ngại này, dư nhuận của hai người đem qua, lại thông thuận vô cùng ân ái cùng một chỗ.

Vận chuyển theo công pháp song tu mà Lục Lục cho kia, bạch quang trước mắt chột lóe, một mảnh sương mù ảm áp bao quanh giống như thiên hải, làm cho toàn bộ mũi nhọn sắc bén nàng có đều sụp đổ, nhìn không được muốn đưa ra tất cả của mình. Cảm thụ kia chính là tình cảm mà Cô Hồng dành cho nàng, sâu nặng hơn chữ thích đơn giản thường ngày rất nhiều, bao la cuồng nhiệt hơn nụ cười nhẹ ôn nhu thường ngày rất nhiều, mãnh liệt hơn vẻ yêu chiều muốn làm giúp nàng tất cả rất nhiều.

Đây là tâm thần tương tan mà Lục Lục nói.

So với cực hạn sung sướng trên thân thể, thực tế Đường Niệm Niệm càng tham luyến sự ảm áp trong linh hồn này hơn.

Tâm hồn dung hợp, làm cho nàng vốn không hiểu, giờ cố tình sáng tỏ. Đây là tình yêu Tư Lăng Cô Hồng dành cho nàng, mệnh mông cuộn cuộn như biển, bao dung lại mãnh liệt, kịch liệt lại nội liễm, thăm thiết không hề chứa chút tạp chất nào.

“Cô Hồng, Cô Hồng, Cô Hồng. . . Chàng là của ta!” Đường Niệm Niệm hai mắt ướt át, giống như thất thần, lại giống như trong suốt xuyên thấu nhìn khuôn mặt Tư Lăng Cô Hồng, vừa sâu nặng vừa nghiêm túc, ham muốn chiếm hữu nồng đậm lộ rõ không hề che giấu.

“Ừ, ta là của Niệm Niệm.”

Trong lúc giật mình bừng tỉnh, nàng nghe được âm thanh ảm áp trả lời của Tư Lăng Cô Hồng, dịu dàng bao dung, chân thành tha thiết lại thành kính.

Giống với Đường Niệm Niệm, Tư Lăng Cô Hồng cũng cảm giác được tâm ý của Đường Niệm Niệm, cảm thụ sự yêu mến, nghiêm túc, bất an và ý lại của nàng.

Hai người bọn họ hòa hợp giống như trời sinh, từ hành động thân mật nhất, không chỉ tâm hồn càng dựa vào gần nhau, mà còn có linh hồn bất diệt.

“A.” Một tiếng rên, Tư Lăng Cô Hồng phun ra trong cơ thể nàng, ôm lấy Đường Niệm Niệm xụi lơ ở trong lòng hần.

Đường Niệm Niệm một tay choàng trên áo bào mỏng của hần, hai mắt ngẩn ngơ như còn đang mơ màng.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Ta Giúp Chàng

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Ngực Tư Lăng Cô Hồng có chút kịch liệt phập phồng, ôm Đường Niệm Niệm một hồi lâu mới chậm rãi bình tĩnh lại. Nhìn Đường Niệm Niệm trong lòng, cúi đầu nhẹ nhàng cọ cọ cằm lên mái tóc nàng, động tác mềm nhẹ làm cho người ta cảm nhận được một loại thân mật trân trọng vô cùng.

“Niệm Niệm” Tư Lăng Cô Hồng khẽ gọi một tiếng, ôm nàng bước về phía nhà tắm sau các. Mở ra một khối ngọc điều hoà lên, nước ấm từ từ phía trong miệng ngọc điều phun ra, không đến một lát đã đổ đầy toàn bộ bồn tắm.

Lấy tay thử nước ấm xong, mới ôm Đường Niệm Niệm vào trong bồn. Đường Niệm Niệm vốn thân thể xụi lơ vừa chạm được nước ấm càng thêm lười biếng không thôi, toàn thân dựa vào trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, mặc hấn một tay ôm một tay tỉ mỉ tắm ỉnh.

“Ô ô, chủ nhân thật là lợi hại, độc độc ngon quá, chủ nhân phải ăn thêm nhiều độc độc nữa, làm vững chắc tu vi, không cần bao lâu nhất định sẽ có thể đột phá~” Giọng nói phấn khởi tung tăng của Lục Lục vang lên trong đầu.

Đường Niệm Niệm lười biếng ừ hử, hai mắt thỏa mãn hí hí lại. Lợi ích của công pháp song tu này còn lớn hơn trong tưởng tượng của nàng, tu vi đột nhiên tăng mạnh phải cùng cô thật tốt mới có thể sử dụng hiệu quả, bằng không sẽ lãng phí.

Tắm sạch một thân mồ hôi dính dính, Tư Lăng Cô Hồng ôm nàng lên bờ, tự tay cầm khăn thấm lau khô rồi mặc quần áo cho nàng.

Một loạt hành động này đã sớm không phải lần đầu tiên, nhưng sau khi phá vỡ ý nghĩ mạnh yếu phân biệt kia, lúc này Đường Niệm Niệm càng thêm hưởng thụ sự săn sóc tỉ mỉ của hấn, càng lúc càng tham luyến.

Bị đôi mắt ướt át kia của Đường Niệm Niệm nhìn chăm chăm, Tư Lăng Cô Hồng vốn đang mặc quần áo cho nàng, lúc đưa tay cài cúc áo, liền cúi đầu nhẹ nhàng cắn lên môi Đường Niệm Niệm.

Mặc xong, hấn buông nàng ra, chuẩn bị đi lấy quần áo ỉnh, thì Đường Niệm Niệm đột nhiên đưa tay lấy trước. Tư Lăng Cô Hồng nghi hoặc nhìn lại, còn kịp chưa mở miệng hỏi, thì Đường Niệm Niệm đã cầm bộ áo thuần trắng, ngửa đầu không chớp mắt nói: “Ta giúp Cô Hồng.”

“Được.” Tư Lăng Cô Hồng mặt mày vui mừng cong lên, còn có vẻ sùng nịnh nồng đậm.

Lần đầu tiên giúp người mặc quần áo, động tác Đường Niệm Niệm cũng không thuần thục lắm, vì nghĩ cho nàng, Tư Lăng Cô Hồng còn khom người xuống, để nàng không phải kiêng chân, nâng cao tay là có thể thoải mái mặc vào cho hấn. Dù vậy, thì thần sắc trên mặt Tư Lăng Cô Hồng cũng rất ôn hòa thỏa mãn, giống như đã có được tất cả.

Thậm chí, có điểm ngây ngô.

Đường Niệm Niệm thỉnh thoảng giương mắt lên nhìn về mặt hấn, động tác trên tay vô cùng nghiêm chỉnh. Nghĩ đến đối phương bởi vì việc mình làm mà vui mừng, bản thân cũng không tự chủ được vui theo, thậm chí sau này phải làm tốt hơn, để hấn càng thêm vui vẻ.

Giờ khắc này, sương phòng vẫn còn lộ ra chút hoan mị kiều diễm, nhiệt khí trong bồn tắm như mây mù trên trời, nữ tử chỉnh vạt áo cho nam tử, cài thắt lưng, nam tử hơi khom người, cúi mắt lắng lắng chuyên chú nhìn người bên cạnh, nhất thời ấm áp mà yên tĩnh.

“Cốc cốc” tiếng gõ cửa rất nhẹ mang theo một tia cẩn trọng lúc này vang lên, giọng Chu Diệu Lang từ bên ngoài truyền đến, “Trang chủ, chủ mẫu đã tỉnh? Thuộc hạ đã chuẩn bị xong đồ rửa mặt chải đầu.”

Con nết Tư Lăng Cô Hồng không hề nhúc nhích, nói: “Vào đi.”

Cửa gỗ khắc hoa đẩy ra, Chu Diệu Lang vẻ mặt có chút quý dị tươi cười đi vào, hai gò má đỏ bừng, nét cười đã sắp che kín dung nhan, sóng mắt long lánh như ăn trộm, cùng bộ dáng trầm ổn ngày thường thực sự không thích hợp.

Vừa vào trong sương phòng, hai mắt Chu Diệu Lang liền cực nhanh đem đồng hồ điện trong phòng thu vào, chớp mũi giật giật, khóe miệng nhanh chóng ngoác đến mang tai. Nâng tay áo che miệng ho nhẹ một tiếng, khoát tay với đám người phía sau, bảo các nàng đứng đó, còn mình bắt đầu tự tay thu thập giường trong sương phòng, ngón tay khẽ nhấc, nhìn đến lạc hồng phía dưới chăn mỏng, biểu tình trên mặt nhất thời vui mừng lại giống như bị ai, kinh ngạc đứng một lúc, mới không dấu vết đưa tay lau đi lệ trên khóe mắt, mím môi cười rồi bắt đầu thu dọn.

Phu nhân, trang chủ cuối cùng đã gặp được người có thể ở chung cùng mình cả đời, nếu ngài nhìn thấy, chắc hẳn đã có thể yên lòng rồi chẳng.

Khi Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm ra khỏi nhà tắm, sương phòng đã được thu thập ổn thỏa, Chu Diệu Lang đang đổi huân hương mới, mở rộng cửa sổ, làm cho chút mùi vị ái muội còn sót lại trong sương phòng dần dần tiêu tan, khôi phục sự tươi mới.

Tư Lăng Cô Hồng tự tay rửa mặt chải đầu súc miệng cho Đường Niệm Niệm xong, mới hỏi: “Ra ngoài dùng bữa?”

Đường Niệm Niệm gật đầu, hai mắt trong trẻo nhìn ra bên ngoài. Mưa phùn kéo dài, tí tách rơi trên cành lá, thanh thúy dễ nghe, làm cho người ta yêu thích.

Tư Lăng Cô Hồng mỉm cười, ôm nàng ra khỏi sương phòng, tìm một đình hiên trong rừng trúc, đặt nàng lên chiếc ghế dựa làm bằng mây, “Một lát là xong thôi.”

“Ừ.”

Hai tay Đường Niệm Niệm để trên bàn trúc, khéo léo chống cằm, hai mắt nhìn bóng dáng đi trong mưa kéo dài của Tư Lăng Cô Hồng. Màn mưa giống như tấm rèm che mềm mại, mỏng lung, trường bào dài hần mặc không dính chút bùn đất, tóc đen buộc đơn giản theo gió lay động, bông bành tung bay.

“Chủ mẫu.” Lúc này, Chu Diệu Lang một tay dùng quạt giấy dầu che mưa, một tay bung chén thuốc chậm rãi đi tới, ánh mắt tràn ngập vẻ vui mừng niềm nở.

Đường Niệm Niệm nhìn qua chén canh nàng đưa, chớp mũi ngửi ngửi, rồi nâng mắt lên nhìn nàng. Đây là cái gì?

Chu Diệu Lang không chút giấu diếm chờ mong cười nói: “Chủ mẫu, đây là canh dục tử, giúp hỗ trợ người mang thai, như vậy mới có thể nhanh chóng có đứa nhỏ của người và trang chủ!”

“Đứa nhỏ của ta và Cô Hồng?” Đường Niệm Niệm tròn mắt, sóng mắt dao động, nghiêm túc suy tư.

“Đừng vậy!” Chu Diệu Lang giống như một bà bà vội vàng muốn ôm cháu, tươi cười dụ dỗ nói: “Đứa nhỏ là kết tinh yêu của chủ mẫu và trang chủ, là đời sau nối tiếp hai người, chủ mẫu nghĩ xem, đứa nhỏ này sẽ giống ai? Bất kể là giống chủ mẫu hay giống trang chủ, thì chắc chắn sẽ đều cực kì đáng yêu, nhớ bộ dáng trang chủ hồi bé đúng là vô cùng chọc người ta yêu thích đó.” (TNN: thằng nhỏ kia đúng là rất đáng yêu, rất ác ma =]])

Không thể trách nàng nóng lòng, đây không chỉ vì nàng thực sự muốn Đường Niệm Niệm có thể hoài thai đứa nhỏ, mà quan trọng hơn chính là sợ Đường Niệm Niệm không có ý niệm mang thai trong đầu, phải biết rằng Đường Niệm Niệm là một luyện dược sư, muốn làm ình không mang thai vô cùng dễ, nàng có muốn ngăn cản cũng không được.

Đường Niệm Niệm bình tĩnh nghe, sóng ngầm trong mắt giống như hào quang lấp lóe. Đứa nhỏ của mình và Cô Hồng? Đứa nhỏ giống mình hoặc giống Cô Hồng?

“Chủ mẫu cảm thấy sao?” Chu Diệu Lang thật cẩn thận hỏi.

Đường Niệm Niệm chớp mắt, liền tiếp nhận chén thuốc trong tay nàng, một ngụm uống hết.

Chu Diệu Lang nhìn, tức khắc lòng mảy vui mừng cong lên. Như vậy xem ra, chủ mẫu là thật sự yêu thích trang chủ, bằng không thì đã không muốn sinh con cho hần.

Nghĩ đến đây, vui mừng trong mắt Chu Diệu Lang càng đậm.

Mưa nhỏ dần, song sương mù lại càng dày đặc. Thân ảnh Tư Lăng Cô Hồng từ xa xa đi tới, mang theo một bàn đầy đồ ăn tinh xảo. Ôm Đường Niệm Niệm ngồi lên đùi, mới bắt đầu cùng nhau ăn.

Chu Diệu Lang ở một bên tro mắt nhìn Tư Lăng Cô Hồng ngoại trừ Đường Niệm Niệm thì đối với ai cũng bộ dạng hồ hững, không khỏi che miệng cười. Hôm nay sợ là ngày vui vẻ khoái hoạt nhất của trang chủ kể từ khi chào đời tới nay đi, chỉ mong phần vui vẻ này sẽ không bao giờ biến mất.

Kỳ thật dụ dỗ Đường Niệm Niệm sinh đứa nhỏ, trong lòng Chu Diệu Lang làm sao không phải không tính kế. Một nữ tử chỉ cần có đứa nhỏ tự nhiên sẽ càng không thể buông tay, không rời đi được, tâm cũng sẽ mềm lại. Cho dù Đường Niệm Niệm không phải nữ tử bình thường, thì nàng cũng không thay đổi được thiên tính đó. Như vậy chỉ cần có đứa nhỏ, Đường Niệm Niệm và trang chủ mới có thể ràng buộc vững chắc khó phân ly.

“Chít——” Tiếng chim gáy ngất trời, thú bay từ không trung xẹt qua, một bóng đen từ trên trời giáng xuống, vũng vàng đáp đất, quỳ một gối không thấy rõ khuôn mặt, giọng nói không chút cảm xúc như máy móc truyền tin: “Bẩm thiếu chủ, gia chủ có lệnh, di giá tới Thiên Văn điện thương lượng chuyện quan trọng.”

Đường Niệm Niệm nháy mắt mấy cái, há miệng nuốt một ngụm cháo Tư Lăng Cô Hồng dứt tới, ghé mắt nhìn người nọ trên mặt đất.

Chu Diệu Lang mặt mày căng thẳng, đúng lúc này tới gọi thiếu chủ là có ý gì, sợ là chuyện đêm qua đã bị biết được rồi!

Người nọ truyền lời xong liền không nói câu nào, giống như pho tượng không sự sống quỳ trên đất, Tư Lăng Cô Hồng vẫn như không nghe thấy dứt cháo cho Đường Niệm Niệm, thẳng đến lúc Đường Niệm Niệm lắc đầu, mới giúp nàng lau khóe miệng, há miệng định nói gì thì —

“Ta đi cùng chàng.” Đường Niệm Niệm giành trước nói. Xoay người, đối mặt với Tư Lăng Cô Hồng, túm vạt áo của hần, nói: “Về sau nhiệm vụ ta đều đi cùng chàng, ta có thể giúp.”

Tất cả sau một đêm đều đã chuyển biến, sau khi cảm nhận rõ ràng được tình cảm ghi tâm khắc cốt của Tư Lăng Cô Hồng, thì Tư Lăng Cô Hồng trong mắt nàng đã không còn là cường giả khổng lồ, nàng không cần phòng bị, không cần cúi đầu phục tùng, an phận thủ thường nữa.

Nàng muốn giúp hần, muốn đứng ở bên người của hần, chứ không phải an tĩnh chờ đợi, không biết hần đang thế nào, trong hoàn cảnh gì.

Tư Lăng Cô Hồng không hề dè dặt phòng bị đối mặt nghiêm túc của nàng làm chần động. Chỉ thấy nàng thần sắc đậm tình chuyên chú, con ngươi như ngọc thạch tinh khiết, bình tĩnh nhìn hần, có sự kiên trì không chịu thay đổi của trẻ con, còn có vẻ bao che khuyết điểm, trân trọng hần.

Tư Lăng Cô Hồng giật mình chớp mắt một cái, lông mi run run, đôi mắt ngập sương mù cong lên một độ cong đẹp mắt nói: “Được.”

Chỉ cần nàng muốn, hẳn đều nhận lời.

Hai tay Đường Niệm Niệm vòng qua eo hắn, theo hắn đứng dậy.

Chu Diệu Lang thấy vậy, đôi mắt rũ xuống che đi nước mắt vui mừng không nhận được dâng lên, chỉ lộ ra một chút cong cong nơi khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tin Tưởng

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Thiên Văn Điện do ám huyền thạch xây nên, có nhiều đại trụ khắc hình rồng màu vàng đậm, đầu rồng sống động như vũ hoặc há mồm rồng giận, hoặc nhắm mắt ăn mình, hoặc mắt lạnh nhìn tới, điểm giống nhau duy nhất đó là đều làm cho người tới cửa vừa liếc mắt một cái đã cảm thấy áp lực cực đỉnh, người bình thường đối mặt với loại áp lực này e rằng sẽ bị trọng thương.

Tur Lăng Hoài Nhân cao cao ngồi trên ghế da thú, nghe tiếng bàn luận của mấy người phía dưới, một tiếng kêu “Thiếu chủ đến!” truyền vào điện, toàn bộ đại điện liền yên tĩnh không một tiếng động, ai nấy quay đầu nhìn về phía đại môn.

Nhưng, khi trông thấy Tur Lăng Cô Hồng bé Đường Niệm Niệm không kiêng nể gì đi vào, sắc mặt mấy người đều thay đổi, không khí vốn yên tĩnh dần dần chuyển biến. Ngồi trên cao, Tur Lăng Hoài Nhân hai mắt híp lại, nghiêm khắc đánh giá nhìn về phía hai người, cuối cùng dừng trên người Đường Niệm Niệm, thâm ý trong đó ai cũng xem không hiểu.

Đứng đầu tiên phía bên trái là Tur Lăng Quy Nhạn, trong mắt cười hiện lên vẻ kinh ngạc, chợt nhớ tới điều gì, ánh mắt như có như không quét trên người Đường Niệm Niệm, thẳng đến khi trông thấy vết đỏ ẩn hiện dưới cổ áo nàng, con ngươi co rút lại nhanh chớp chớp mắt một cái, rồi liền hóa thành ý cười xấu xa.

Tiểu tẩu tử, thật đúng là không đơn giản đâu, cũng không biết hôm nay là muốn lên diễn tiết mục gì đây.

Yên lặng giấu đi chút âm đạm không rõ dưới đáy lòng, tiếng cười khàn khàn mỉa mai hoặc của Tur Lăng Quy Nhạn đánh vỡ không khí yên lặng này: “Ca ca làm gì vậy? Hay là một đêm trên miên chưa đủ, đến ban ngày còn khó khăn chia lìa, cứ nhiên đem tiểu tử cùng đi đến Thiên Văn điện.”

Lời hắn vừa hỏi ra, mấy người trên điện phũ chia ra làm ba phái, người thì bất động thanh sắc, kẻ thì vui sướng khi có người gặp họa, người thì lại bất mãn lo âu.

Các loại ánh mắt chiếu lên người, đáy mắt Đường Niệm Niệm ánh lên vẻ không vui. Tur Lăng Cô Hồng giống như phát hiện, đầu ngón tay thon dài vuốt ve tóc đen của nàng trấn an, ngừng đầu nhìn về phía Tur Lăng Hoài Nhân, hỏi: “Chuyện gì?”

Tur Lăng Hoài Nhân lạnh lùng nói: “Nữ tử hậu viện không thể ra vào Thiên Văn điện, nể mặt Hồng nhi, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, người đâu, đưa tới Hình điện.”

Giọng y vốn già nua quý dị, nhất là khi gần giọng nói chuyện, nay ở trong cung điện ám trầm này, càng khủng bố giống như tiếng quỷ lệ xuyên qua tai.

Bốn người vừa xuất hiện, còn chưa kịp tới gần Tur Lăng Cô Hồng, ngay lập tức đã đầu một nơi thân mình một chỗ.

Mùi máu phiêu tán trong không trung, không khí trong điện càng trầm trọng. Tur Lăng Hoài Nhân ngữ khí không nhanh không vội giống như mệnh lệnh không thể cãi nói: “Hồng nhi lại vì một nữ tử mà muốn phá hỏng quy củ của Tur Lăng gia?”

Lời này rơi xuống, mấy người vốn lo lắng bây giờ không khỏi toát ra vẻ thất vọng, ánh mắt nhìn về phía Đường Niệm Niệm càng lạnh lùng, giống như không tiếng động khiến trách tội lỗi của nàng.

Một người cho dù thực lực cao cường, nhưng nếu vì một cơ thiếp ở hậu viện mà dám phá hỏng quy củ, thì hẳn căn bản liền không thể trở thành chủ tử cho người ta phục tùng. Một câu nhìn như vô tình của Tur Lăng Hoài Nhân, song lại đem uy tín mà Tur Lăng Cô Hồng cố gắng lập được mấy ngày qua đã kích đến lung lay sắp đổ, càng làm ẩn tượng của họ đối với Đường Niệm Niệm xấu đến cực điểm.

Tur Lăng Quy Nhạn mỉm cười, ánh mắt không rời khỏi hai người. Quái vật này sẽ lựa chọn như thế nào đây?

Tur Lăng Cô Hồng thần sắc không thay đổi, đôi mắt phân minh, không gọn sóng làm người ta cảm giác được sự không cho phép xía vào từ hắn: “Niệm Niệm và ta cùng tồn tại.”

Nhất thời, điện phũ vốn xôn xao, giờ đột nhiên yên tĩnh. Một câu này của Tur Lăng Cô Hồng hiển nhiên là tuyên cáo với mọi người địa vị của Đường

Niệm Niệm, địa vị trong lòng hắn, cũng như địa vị trong Tư Lăng gia.

Mọi người trong điện phủ, bất kể là ai, ánh mắt nhìn về phía Tư Lăng Cô Hồng đều lộ ra vẻ không đồng ý. Về phần Đường Niệm Niệm, hiển nhiên đã hoàn toàn đem năng nhận định là hồng nhan họa thủy hại nước hại dân.

“Phải làm sao mới có thể hợp lý đứng ở chỗ này, cùng Cô Hồng làm nhiệm vụ?” Giọng nói dễ nghe mềm nhẹ của nữ tử vang lên trong điện, khiến ánh mắt mọi người đều tụ hội về phía nàng.

Song người Đường Niệm Niệm nhìn lại là Tư Lăng Hoài Nhân đang ngồi trên đài cao.

Tư Lăng Hoài Nhân nhìn đôi mắt sáng rõ phản minh của nàng, nhất thời buồn cười lại không biết nói sao. Hắn còn nhớ rõ, chính là nữ tử trước mắt này, bởi vì một câu nói tùy ý của hắn, liền quang minh chính đại chạy tới được viện trong bảo khố Tư Lăng gia lấy đi một đồng trân bảo, cũng là nữ tử này, hạ độc cam mù lên năm nữ tử kia, đến nay còn chưa tìm được giải được.

“Niệm Niệm chỉ khí thật không nhỏ.” Tư Lăng Hoài Nhân khoe miệng hơi cong lên, vẻ mặt ôn hòa, song hai mắt lại không chút ấm áp, cười nói: “Những lời người nói cũng không phải không thể làm được, Niệm Niệm có muốn nghe không?”

Đường Niệm Niệm gật gật áo Tư Lăng Cô Hồng, làm cho hắn an tĩnh lại. Nhìn Tư Lăng Hoài Nhân gật đầu.

Tư Lăng Hoài Nhân đem hành động của hai người thu vào trong mắt, trong lòng phì cười một tiếng. Xem ra đứa con trai này của hắn cuối cùng cũng có một nhược điểm trí mạng rồi, cư nhiên lại nghe lời nữ tử trước mặt như vậy.

“Quy củ của Tư Lăng, chỉ cần Niệm Niệm đi vào Xà Quật, Phong Nhân Cốc (*), Vạn Độc Đàm, Âm Sát Điện, đoạt được bốn thứ xà lệnh, phong lệnh, độc lệnh, âm lệnh, là có thể trở thành khách khanh (**) của Tư Lăng gia, đương nhiên có tư cách xuất hiện tại Thiên Văn điện này, đi theo Hồng nhi làm nhiệm vụ.”

(*) Phong nhân cốc = cốc của những người điên.

(**) khách khanh: thời xưa dùng để chỉ những người ở các nước chư hầu làm quan ở bản quốc. Ở trong này ý chỉ một chức vụ.

“Xà Quật, Phong Nhân Cốc...” Đường Niệm Niệm con người dịch chuyển, linh động bức người, khác với vẻ ngu ngơ ngây ngốc lạnh nhạt ngày thường. Quay đầu nhìn về phía Tư Lăng Cô Hồng, chợt bừng tỉnh nhớ ra nơi nghe được bốn địa phương này, không phải là Chu Diệu Lang đã từng kể cho nàng về những chuyện Cô Hồng đã phải trải qua khi còn bé sao?

“Được!”

“Niệm Niệm, đừng đi.” Tư Lăng Cô Hồng nói.

Đường Niệm Niệm nhìn hắn, nói: “Ta có thể lấy được.”

Đây là lần đầu tiên nàng muốn làm một người tin tưởng mình, muốn Cô Hồng tin tưởng mình. Nàng có thể làm được, thật sự có thể.

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Sẽ bị thương.”

Đường Niệm Niệm mím môi, khuôn mặt vốn nghiêm túc chợt cười lên, hóa ra hắn không phải không tin năng lực của mình, mà là sợ mình bị thương! Lắc đầu, nàng nhanh chóng cam đoan: “Sẽ không bị thương, ta có thuốc.”

Tư Lăng Cô Hồng không nói gì nữa, Đường Niệm Niệm biết hắn đây là đáp ứng rồi, ánh mắt cong cong vui vẻ cười. Người này, là thật sự tin tưởng mình, cho tới bây giờ căn bản chưa từng trói buộc, chỉ có che chở.

“Nếu Niệm Niệm đã quyết định, như vậy sáng sớm ngày mai liền bước vào tứ luyện, tội phạm phải hôm nay sẽ không truy cứu nữa.” Giọng nói của Tư Lăng Hoài Nhân đánh vỡ cuộc trao đổi của hai người. Sắc mặt nghiêm túc nhìn Tư Lăng Cô Hồng, không nhanh không chậm nói: “Lần này gọi Hồng nhi tới là vì chuyện đi sứ biển Đại Văn.”

Tư Lăng Cô Hồng chỉ cúi đầu nhìn Đường Niệm Niệm, không tiếp lời.

Mọi người trong điện phủ đối với việc này đã sớm thành quen, Tư Lăng Quy Nhạn đứng bên trái nghiêng người bước lên, nhận được ánh mắt của Tư Lăng Hoài Nhân, liền cười tủm tỉm nói:

Điện phủ thượng mọi người đối này hiển nhiên sớm có thói quen, bên trái Tư Lăng Quy Nhạn nghiêng người đi lên từng bước, nhận được Tư Lăng Hoài Nhân ánh mắt liền cười tủm tỉm nói: “Hai tháng sau là sinh nhật của Cung Cẩm Mặc, danh xưng Hải Văn thiếu chủ của Thương Hải Văn Long tại biển Văn Hải, yến tiệc sinh nhật sẽ được cử hành trên đảo Nhập Thiên của biển Đại Văn, mở tiệc chiêu đãi gia tộc tứ phương, Tư Lăng gia muốn đề ca đại diện đi một chuyến.”

“Đã biết.” Tư Lăng Cô Hồng xoay người rồi đi, giống như khi đến vô thanh vô tức, song lại không ai có thể xem nhẹ.

Tư Lăng Quy Nhạn không ngăn cản, cũng không người nào ngăn cản. Khẽ cười một tiếng, Tư Lăng Quy Nhạn hoàn thành nhắc nhở nói: “Cho nên, tiểu tẩu tử nếu muốn cùng ca ca đi sứ, thì phải lấy được tứ lệnh trong vòng một tháng nha~”

Đường Niệm Niệm xuyên qua vai Tư Lăng Cô Hồng, nhìn Thiên Văn Điện chậm rãi xa dần, mím mím môi.

Trở lại Vô Danh trang ở phương bắc, lúc này đã giữa trưa, Tư Lăng Cô Hồng tự mình đi chuẩn bị bữa cơm, sau đó cùng Đường Niệm Niệm ăn xong. Hai người ngồi cùng nhau trong đình hiên ở rừng trúc, đứng bên cạnh là Thủ Lam và Chu Diệu Lang.

Đường Niệm Niệm nép vào lòng Tư Lăng Cô Hồng, ngẩng mặt nhìn hấn hỏi: “Cô Hồng từng lấy được tứ lệnh?”

Tuy hỏi, nhưng trên mặt nàng tràn đầy vẻ chắc chắn.

Tư Lăng Cô Hồng gật đầu.

“Cô Hồng mất bao lâu?”

“Mười ngày.”

Đường Niệm Niệm bình tĩnh hỏi: “Cô Hồng từng bị rấn trong Xà Quạt cán?”

“Ừ.”

“Còn bị Phong Nhân Cốc đuổi giết, Vạn Độc Đàm ám hại, Âm Sát Điện bao vây tàn sát?”

“Ừ.”

“Những người này có sống sót không?”

“Không nhớ rõ.”

“... Nha.” Đường Niệm Niệm rũ mắt, vẻ mặt có chút thất vọng.

Tư Lăng Cô Hồng làm sao nhìn nàng thất vọng, liền nói: “Có thể tra.”

Đường Niệm Niệm lắc đầu, tra nhanh hay không thì sáng sớm ngày mai nàng đã phải rời đi rồi, nếu không biết, như vậy liền đổi một loại phương thức trả thù khác cũng được.

“Cô Hồng nói cho ta biết cách lấy được tứ lệnh đi.” Đường Niệm Niệm cũng không ngu, Cô Hồng đã từng đoạt được tứ lệnh, như vậy nhất định sẽ biết phương pháp thông qua, chỉ cần biết phương pháp là được rồi, về phần người gây trở ngại, Đường Niệm Niệm có lòng tin.

“Được.” Tư Lăng Cô Hồng mỉm cười, sau đó tinh tế giảng giải cho nàng.

Chu Diệu Lang bên cạnh nghe được cụm từ tứ lệnh, sắc mặt liền biến hóa, sau đó tâm trí chỉ còn xoay quanh mấy phương diện này. Chủ mẫu muốn xông vào tứ luyện lấy tứ lệnh sao? Đây cũng không phải việc nhỏ a! Trang chủ làm sao có thể đáp ứng? Vì cái gì sau khi đi một chuyến trở về, liền biến thành thế này rồi?

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Mua Mạng Nơi Xà Quạt

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Từ chỗ Tư Lăng Cô Hồng biết được cách thông qua tứ luyện, sau khi dùng xong bữa tối, Đường Niệm Niệm ở trong phòng luyện đan triệu ra được đình Lục Lục, bắt đầu luyện chế đan dược cần thiết.

Tầng tầng dược thảo vô tận lấy ra từ nội giới, đưa vào được đình, dùng hai mươi sáu bộ cách thức, lấy thực lực Ích Cốc trung kỳ của Đường Niệm Niệm, chỉ cần không luyện chế đan dược siêu cấp, thì sẽ không bao giờ gặp phải tình trạng kiệt sức nữa.

Từng viên đan dược bay ra từ dược đình, Đường Niệm Niệm vung tay áo nhét vào bình ngọc rồi bỏ vào nội giới. Được đình Lục Lục ở giữa không trung, trước khi biến mất, tầng sương mù màu xanh ngọc hóa thành một phiêu hồn bay tới gần Đường Niệm Niệm. Cũng ngay lúc này, Đường Niệm Niệm cảm thấy mình bị một bàn tay kéo lui về phía sau, và một bàn tay che ở trước mặt.

Nhưng phiêu hồn kia không hề gặp trở ngại gì xuyên qua tay Cô Hồng, vô cùng thân mật cọ cọ lên cổ Đường Niệm Niệm, lúc này mới ẩn vào mi tâm của nàng rồi biến mất.

Đường Niệm Niệm mới đầu ngần ra, sau đó lập tức vui mừng nở nụ cười.

“Lục Lục, có thể đi ra?”

“Ồ ô. . . còn chưa, nghĩ là đã ra được, muốn cùng chủ nhân chơi. . .” giọng nói tràn ngập chờ mong và ý lại của Lục Lục vang lên.

Đường Niệm Niệm trấn an nói: “Sẽ được!” Đột nhiên cảm thấy bàn tay trên lưng chợt gấp gáp, lại nghe thấy tiếng kêu khẩn trương của Tư Lăng Cô Hồng, Đường Niệm Niệm liền thu hồi nguyên thần, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt lo lắng kia, mở miệng nói: “Đó là Lục Lục.”

“Lục Lục?” cô tay Tư Lăng Cô Hồng chậm rãi thả lỏng.

Đường Niệm Niệm yên lặng nhìn hần, nói: “Lục Lục là khí linh của được đỉnh luyện đan vừa rồi, tương tự như hồn phách của con người, linh khí cũng có nguyên linh.”

Tư Lăng Cô Hồng hỏi: “Nó sẽ không làm nàng bị thương?”

Đường Niệm Niệm ngần ra, lắc lắc đầu. Nàng vốn tưởng rằng hần sẽ hỏi nhiều hơn mới phải, mà nàng cũng không định lừa hần, cho nên dù biết rõ hần ở đây, nhưng nàng vẫn lẳng không xuất ra được thảo luyện đan.

Tư Lăng Cô Hồng ôm lấy nàng, theo thói quen gác cằm lên hõm vai nàng, nói: “Luyện đan xong, nhớ trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Được.” Đường Niệm Niệm hai mắt lóe lóe, chớp mũi tràn ngập hương vị thanh đạm trên người hần, cọ cọ ngực hần.

Trong bể tắm, hai người coi hết xiêm y, Đường Niệm Niệm liền bò lên người Tư Lăng Cô Hồng, chủ động liếm môi hần, lại đến yết hầu lẫn lộn.

“Niệm Niệm?” thân thể Tư Lăng Cô Hồng chợt căng thẳng, dù vậy, tay hần vẫn đứng lực ôm lấy nàng, tránh cho nàng bị chìm vào trong nước.

“Thân thể thật nóng, nơi này cũng nóng, muốn cùng Cô Hồng động phòng.” Đường Niệm Niệm không hề kiêng kị nói, đôi mắt trong suốt nhìn hần, một tay che lên ngực trái của mình. Từ ban nãy khi Tư Lăng Cô Hồng hỏi một câu “Nó sẽ không làm nàng bị thương?”, sau đó không hỏi gì nữa, thì trái tim nàng đã đập dồn dập, rất muốn tới gần, hôn hần, cùng hần kết hợp chung một chỗ.

Một tay khác cũng không nhàn rỗi, theo kỹ xảo học được trên sách liền túm được hạ thân của Tư Lăng Cô Hồng, vừa sờ lên đã cảm giác được nơi đó mảnh thú thích tính. Đường Niệm Niệm nháy mắt mấy cái, ngửa đầu nhìn Tư Lăng Cô Hồng nói: “Hơn nữa, sau ngày mai sẽ có rất nhiều ngày không thể gặp mặt.”

Người mình tâm tâm niệm niệm yêu mến ở ngay trước mặt, dùng tư thái như vậy nhìn mình, nói với mình. Tư Lăng Cô Hồng trước kia chưa từng ném thứ tư vị tình cảm giao hòa, giống như Đường Niệm Niệm, hần cũng tham luyện hương vị của nàng như si như cuồng.

Ngoài phòng bóng đêm mông lung, trong phòng, hai mắt Tư Lăng Cô Hồng càng đen càng sâu thẳm.

Ôm lấy hai chân nàng quấn quanh lên eo, cúi người liền hôn lên môi nàng, gât gao liếm mút, trên da thịt tuyết trắng hạ xuống từng dấu vết thuộc về hần. Hạ thân dán chặt, rất nhanh chuyển động, hết thấy nước chảy thành sông. (TNN: mấy đoạn H H này ta làm lướt lướt thôi nên chỗ nào không trôi chảy, lung củng, các nàng thông cảm cho T___T ta lần đầu edit H aaa~~ =..=)

Sáng sớm tinh mơ, mặt trời vừa nhú, sương mù mờ mịt.

Tại cửa vào tứ luyện của Tư Lăng gia, Tư Lăng Cô Hồng buông Đường Niệm Niệm xuống, về mặt tự nhiên sửa sang lại vạt áo hơi nhăn cho nàng, Đường Niệm Niệm về mặt cũng không thay đổi mặc hần giúp mình.

Một màn này ở trong mắt Chu Diệu Lang và Lý Cảnh đã sớm quen đến chết lặng, nhưng ở trong mắt những người khác, lại trở nên khiếp sợ, thậm chí không vừa mắt.

Cố Tịch Nhan cố nén lửa giận trong lòng, bờ môi phía sau khăn che mặt đã sớm bị mím chặt đến trắng bệch, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Niệm Niệm. Chỉ bằng nàng ta cũng vọng tưởng đoạt lấy tứ lệnh? Cho dù có kinh nghiệm từ Cô Hồng thì cũng là si tâm vọng tưởng! Hừ! Như vậy cũng tốt, ở trong đó cho dù không chết, thì ít nhất cũng phải mất hơn một năm rưỡi, đến lúc đó Cô Hồng đã sớm thuộc về mình, làm sao còn có thể nhớ tới nàng ta?

A.

Nghĩ tới đây, Cố Tịch Nhan không tiếng động nở nụ cười, nhìn một màn chói mắt này cũng không khó nhin như trước nữa.

Tư Lăng Quy Nhạn đảo qua liếc ả một cái, đem thần sắc biến hóa của Cố Tịch Nhan thu vào trong mắt, con ngươi mím cười ẩn chứa vẻ mỉa mai. Vẫn tự cho là đúng như vậy, ai nấy đều có thể thấy được sự thâm tình của quái vật kia dành cho Đường Niệm Niệm, cũng chỉ có ả là sống chết níu lấy một chút đặc thù mà dáo dạt tự mãn, không nhìn ra sự thật.

Tư Lăng Hoài Nhân ra lệnh một tiếng: “Đi vào.”

Đường Niệm Niệm nhìn thâm cốc bên dưới, lại quay đầu nhìn Tư Lăng Cô Hồng, kiễ chân cắn lên môi hần một ngụm, cũng không thêm đề ý tới trận

hút không khí xung quanh, nói nhỏ: “Chờ ta, sẽ nhanh thôi.”

Tư Lăng Cô Hồng: “Được.”

Lần này, đổi thành hân chờ nàng.

Đường Niệm Niệm lui về phía sau từng bước, thân ảnh liền nhảy xuống thâm cốc, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Theo bóng hình nàng biến mất, tầm mắt Tư Lăng Cô Hồng vẫn lưu tại thâm cốc tối đen, khe rừ mi, bóng mờ dưới mi mắt như sâu lại, đem làn sương mù trong đó ẩn đi không rõ, con người dần dần tự sương.

“Hồng nhi, đi theo cha. Chuyện hai tháng nữa đi biển Hải Vân, cha có việc cần nói tỉ mỉ với con.” Tư Lăng Hoài Nhân ra về từ phụ (cha hiền), nói với Tư Lăng Cô Hồng.

Tư Lăng Cô Hồng thu hồi ánh mắt nhìn thâm cốc, không liếc y một cái, xoay người lướt qua, tà áo dài màu trắng tạo thành hình vòng cung, tại trước mắt mọi người, không thấy bóng dáng.

Chu Diệu Lang và Lý Cảnh đương nhiên đi theo hân, chỉ để lại những người khác hai mặt nhìn nhau, suy nghĩ trăm bề.

Trên mặt Tư Lăng Hoài Nhân nhìn không ra chút tâm tư, không vui không giận, trước khi rời đi liếc mắt nhìn thâm cốc một cái, rồi cũng không tiếng động biến mất. Sau một đám người rời đi, cuối cùng lưu lại chỉ còn Tư Lăng Quy Nhạn. Những người khác không nhìn thấy, nhưng hân lại thấy rất rõ ràng, hoặc nói đó là ánh mắt Tư Lăng Hoài Nhân truyền cho hân, trước khi y rời đi đã liếc mắt một cái, ý tứ truyền tới chính là: lưu nàng lại.

Lưu nàng lại.

Nghĩa là lưu lại tính mạng của nàng, cũng như lưu lại người của nàng.

“Ha ha.” Tư Lăng Quy Nhạn lông mày ngả ngón, tà mị bức người, mặt giãn ra rì rầm nói: “Tiểu tử tử, ngươi làm sao lại tự mình nhảy xuống hố kia chứ, cũng đừng sợ tới mức khóc nha.”

Nếu không phải do chính Đường Niệm Niệm kiên trì, thì với tính tình của quái vật kia, sao có thể thả nàng một mình đi vào tứ luyện chứ.

Này rốt cuộc là Đường Niệm Niệm ngốc, hay quái vật kia ngốc đây?

Là nên nói Tư Lăng Cô Hồng căn bản không hiểu tình yêu, chỉ biết vô lý nghe theo Đường Niệm Niệm, mặc nàng đi mạo hiểm. Hay hân yêu đến thành si, nàng nói cái gì, hân sẽ tin cái đó?

Tư Lăng Quy Nhạn càng nghĩ càng sâu, bất giác toàn bộ đầu óc đều chỉ nghĩ đến hai người, thậm chí có một loại cảm giác không hiểu. Đường Niệm Niệm không phải ngốc, mà là thật sự có bản lĩnh và tự tin, mới có thể không sợ hãi bước vào tứ luyện. Tư Lăng Cô Hồng cũng không ngốc, không phải không yêu, mà là thật sự tin tưởng nàng có thực lực này, cho nên để nàng bước tiếp.

Thâm cốc là cửa vào tứ luyện, bên trong một mảnh tối đen, giống như vực sâu không đáy. Trên vách đá ẩm ướt mọc đầy rêu xanh, ầm ầm truyền tới tiếng tí tí nhè nhè âm lãnh quỷ dị, giống như tiếng các loại côn trùng. Phía dưới có gió ẩm rét lạnh thổi qua, quất lên mặt và da thịt, thật giống như bị quỷ hồn dưới âm tào địa phủ quần quanh, làm cho người ta lông tóc dựng đứng.

Đây là nhập môn quan mở đầu tứ luyện, nhập môn quan này không chỉ cần tâm tính dẻo dai, mà còn phải có thân pháp tốt nhất, năm giác quan nhạy bén mới có thể bình yên vượt qua. Người bình thường đi vào, đều không khỏi ép chặt tinh thần, ngưng mi chú ý xung quanh từng thời từng khắc, vận chuyển nguyên lực khắp người.

Có điều, số người bình thường này hiển nhiên không bao gồm Đường Niệm Niệm đang rơi xuống vực sâu âm lãnh hắc ám này.

Quần áo trắng thêu lưu vân màu xanh ở trong bóng đêm cực kì bất mắt, nếu như có người ở đây, nhất định sẽ vô cùng giật mình trước vẻ mặt lúc này của Đường Niệm Niệm, hoặc nên nói là cảm nín không biết làm sao.

Chỉ thấy Đường Niệm Niệm vẻ mặt bình tĩnh, thật sự quá mức bình tĩnh. Vạt áo tung tay như nước theo gió, tóc đen từng lọn từng lọn, da thịt trắng nõn ầm ầm trong bóng đêm làm người ta cảm thấy giống như ngọc trong suốt trước ánh sáng nhu hòa, con mắt hắc bạch phân minh thảnh thơi chuyển động một chút, nhìn xung quanh.

Như vậy, thật giống như lúc này không phải nàng đang rơi xuống một thâm cốc khủng bố, mà là đang ở ven hồ sen hóng gió ngắm cảnh, vui mừng lại bình tĩnh thường thức.

“Lục Lục, cảm giác được không?”

“Ô ô. . . Ở chỗ này so với lần trước cảm giác rõ ràng hơn rất nhiều, có bảo vật, có bảo vật, muốn ~ “

“Ừ, chúng ta sẽ lấy từng thứ một.”

Đường Niệm Niệm gật đầu đáp ứng.

Vốn ngày ấy ở Lưu Lam Điện, Tư Lăng Hoài Nhân nói nàng muốn cái gì đều có thể lấy ở Tư Lăng gia. Đường Niệm Niệm cũng quả thật làm như vậy, nhưng Lục Lục cảm giác được bảo vật không phải chỉ nằm trong bảo khố Tư Lăng gia, ở phương hướng tứ luyện cũng có cảm giác mơ hồ, nhưng nơi này không phải bảo khố Tư Lăng gia nên nàng không biết, song cho dù không phải, thì nàng cũng đã có chủ ý, sau này tìm thời gian nào đó tới lấy là được.

Lần này bước vào tứ luyện chỉ là trùng hợp, nhưng lại vừa vặn trúng ý nàng, thuận tay đem bảo vật lấy đi cũng tốt lắm.

Linh thức Đường Niệm Niệm phóng ra tứ phía xung quanh, bóng đêm trong thâm đối với nàng không có chút tác dụng nào, sau khi linh thức chìm xuống, nơi này so với ban ngày còn rõ ràng hơn.

“Chi chi chi” Một loạt tiếng kêu quỷ dị bất thành linh truyền tới, bên nhón chói tai, chỉ thấy hơn mười đạo bóng đen nhanh chóng phóng về phía Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm cũng không nhúc nhích, hơn mười bóng đen kia cách nàng khoảng năm thước liền đột nhiên dừng lại, rồi không chút sức sống rơi xuống. Vì một giây tạm ngừng này, khiến người ta mơ hồ thấy được số bóng đen kia đều là doi, to ba thước, một đôi răng nanh bên nhón dài một thước lòi ra bên miệng, làm cho người ta ghê tởm mà sợ hãi.

“Ra là ở đây.” Trông thấy một điểm sáng không dễ phát hiện trong bóng đêm, Đường Niệm Niệm xoay mình trong không trung, như cười gió đáp mây rơi xuống một đường đá chìm, lối đi vốn khó có thể phát hiện dưới linh thức của nàng liền không chút che giấu, bước theo lối đi lõm chòm đá vụn, bước chân của nàng lại giống như đang lướt trên con đường bằng phẳng.

Rõ ràng là vực sâu u ám quỷ dị, song nhìn nàng một thân áo trắng chỉ xanh, lướt đi lạnh nhạt, thế nhưng lại khiến người ta sinh ra một loại ảo giác thảo trường oanh phi khó hiểu.

Đang lúc Đường Niệm Niệm tiến vào một sơn cốc quanh co vô tận, thì một giọng nói khàn khàn vang vọng từ xa truyền tới:

“Cạc cạc cạc —— lại tới một người nữa, nhóm tiểu đáng yêu lại có thịt mới để ăn rồi ~ “

Đường Niệm Niệm ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy đỉnh sơn cốc đầy đá nhọn, có một bóng người toàn thân bao kín áo choàng đen, tứ chi giống như thạch sùng dính lên vách tường, toàn thân không xương, mái tóc màu xám trút xuống, che đi một nửa khuôn mặt tái nhợt vô sắc, một đôi mắt mang ý cười âm tà lạnh như băng, giống hệt mắt rắn nhìn chằm chằm nàng.

“Cạc cạc cạc, hay ột cô nương trắng trắng mềm mềm, nhóm tiểu đáng yêu nhất định. . . ách!” Câu nói khàn khàn bị hành động ngẩng đầu nhìn lên của Đường Niệm Niệm làm cho hoàn toàn đình chỉ, ánh mắt âm tà của người nọ giống như phát hiện ra chuyện không thể tin được trừng lớn lên, bên nhón gào thét: “Người làm sao phát hiện được ta? Làm sao nhanh như vậy liền phát hiện ta! Người.”

“Giọng nói thật khó nghe.” Đường Niệm Niệm nhủ mi bất mãn. Tính tới nay, giọng nói khó nghe nhất nàng nghe được chính là Tư Lăng Hoài Nhân, nay giọng người này lại càng khó nghe hơn.

Sắc mặt người nọ trở nên vô cùng quỷ dị, giống như nuốt phải cái gì đó ghê tởm, chặn lại nơi cổ họng, cổ quái đến vận vẹo. Hắn cho tới bây giờ vẫn biết giọng mình nói khó nghe, nhưng từ lúc chào đời tới giờ, đây là lần đầu tiên bị người ta nói trắng ra như thế, còn rõ ràng đến mức không hề che giấu vẻ chán ghét.

“Dát —— cạc cạc cạc, dát?” người áo đen híp mắt, bộ dáng khủng bố như quỷ cười, rồi ngay lập tức biến thành kinh ngạc hoảng sợ. Liên tục phát ra âm thanh như vệt kêu, rồi thò tay cho vào trong miệng, kéo đầu lưỡi của mình.

Chẳng qua ngay sau đó, người nọ hai mắt như cũ duy trì vẻ hoảng sợ mở to, “bịch” một tiếng, ầm ầm rơi xuống đất. (TNN: sặc =. = thế là xong há???)
trường nguy hiểm lắm chứ >”

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đùng Vội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thu Thú Sủng Cùng Hồi Lộ

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Xà Quạt nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, quanh năm khó thấy ánh mặt trời, xung quanh vô số cửa động ngoằn ngoèo khúc khuỷu, cực kì dễ khiến người ta lạc đường. Cho dù không bị đàn rắn cắn xé đến hài cốt không còn, thì cũng sẽ bị nhốt ở bên trong, không nổi điên chết, thì cũng đói chết.

Một rừng cây phía nam sinh trưởng tươi tốt, cũng là nơi duy nhất có thể thấy được ánh mặt trời hiếm có trong Xà Quạt.

Chiến Thương Tiễn đang cầm một số trái cây không có độc và một ít rau núi, nắm có thể ăn, bước nhanh trở về, nhìn thấy Đường Niệm Niệm đang

khoanh chân ngồi dưới đất, không khỏi len lén thở dài nhẹ nhõm một hơi, vẻ cứng rắn trên mặt cũng mềm đi ba phần.

“Chủ tử.” Thấy Đường Niệm Niệm nhìn sang, Chiến Thương Tiễn đi tới bên cạnh nàng, nhẹ kêu.

Đường Niệm Niệm yên lặng nhìn hắn. Lúc nửa đêm khi Chiến Thương Tiễn đứng dậy rời đi nàng cũng phát hiện, tuy không mở mắt ra, nhưng linh thức vẫn luôn đi theo trên người hắn, đem tất cả hành động của hắn thu vào trong mắt.

Vốn nàng nghĩ là hắn muốn chạy trốn, nếu thật sự như vậy, nàng sẽ luyện hóa hắn thành con rối — nếu đã cứu mạng hắn, vậy hắn chính là của nàng, cho dù phản bội cũng vẫn là của nàng.

Nhưng dõi theo tới tận trời sáng, chỉ thấy hắn đi loạn trong rừng, tìm một vài thứ hắn đang cảm trên tay, rồi trở về.

“Chủ tử, ăn trái cây.” Chiến Thương Tiễn bị nàng nhìn khiến cho tim hơi loạn nhịp, gương mặt bình tĩnh đưa trái cây trên tay qua, bổ sung nói: “Thuộc hạ đã dùng sương sớm rửa qua rồi.”

Đường Niệm Niệm trừng mắt, nhìn trái cây hắn đưa qua. Sau đó nâng tay nhận lấy, bỏ lên môi cắn một ngụm.

Chiến Thương Tiễn nhìn chăm chăm, đột nhiên nhớ tới lời Đường Niệm Niệm nói hôm qua, liền hơi hơi chuyển tầm mắt. Lúc này chỉ thấy hai hàng lông mày của Đường Niệm Niệm nhẹ nhú lại, trong lòng hắn cũng nhảy dựng theo, chợt nghe Đường Niệm Niệm phun ra một chữ: “Chua.”

“Thuộc hạ đáng chết.” Chiến Thương Tiễn trong lòng thầm mắng một tiếng, chỉ vì trái cây này hắn đã từng gặp qua nên mới biết chúng không có độc, lúc ấy hắn thậm chí muốn lấy cho Đường Niệm Niệm, liền hái xong rồi vội vã trở về, cũng quên để mình nếm thử trước một quả.

Đường Niệm Niệm miệng nhỏ cắn trái cây, nói: “Mạng của ngươi là của ta, có nên chết hay không do ta xem xét.”

Chiến Thương Tiễn nhìn nàng tuy nói chua nhưng vẫn không vứt bỏ, giọng nói bình tĩnh lại nghiêm túc, đáy mắt không khỏi hiện lên ý cười. Đem một cái phễu do lá cây quán thành đưa cho Đường Niệm Niệm, nhẹ giọng nói: “Chua thì uống nước vậy.”

Nơi này không có nguồn nước, nước trong lá cây này là do hắn thu thập sương sớm mà được.

Đường Niệm Niệm lắc đầu, cái miệng nhỏ yên lặng cắn trái cây. Chua, nước chua cay Cô Hồng làm cũng chua như vậy.

Ăn xong một quả, Đường Niệm Niệm gương mặt, thấy Chiến Thương Tiễn vẫn đang im lặng trầm ổn cảm cái lá cuộn đứng một bên. Tóc hắn có chút ẩm ướt hỗn loạn, dưới hai mắt có vết thâm, có vẻ tiêu tụy, nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời như trước, thân thể cường tráng, đôi môi mỏng dưới mũi có hơi khô, hơi trắng. Áo đen trên người nhiều nơi bị xé rách, bị bùn đất bám lên, làm cho áo bảo chỗ dày chỗ mỏng, chiến thương hắn dùng để giết địch được buộc ở sau lưng, bộ dáng thật sự chật vật.

Nhưng tuy rằng chật vật, cũng sẽ không làm người ta cảm thấy sa sút, ngược lại khiến dung nhan tuấn tú kiên nghị lạnh lùng của hắn tăng thêm chút dã tính.

Đường Niệm Niệm nghi hoặc, hỏi: “Ngươi chưa ăn Ích Cốc đan?”

Ích cốc đan vừa có thể no bụng, lại giúp khôi phục tinh lực, nếu đã ăn tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng này.

Chiến Thương Tiễn trong lòng âm áp, vẻ mặt lại không chút thay đổi nói: “Đan dược nên để lại phòng khi nguy cấp.” Hắn xem ra, Đường Niệm Niệm sợ là đã đem toàn bộ Ích Cốc đan trên người cho hắn, hơn nữa không phải không tìm được đồ ăn, sao có thể tùy tiện dùng, nếu nàng không đòi lại, coi như hắn bảo quản thay nàng.

Đường Niệm Niệm liếc hắn một cái, không nói gì. Bình ích cốc đan kia đã cho hắn, hắn muốn dùng như thế nào là chuyện của hắn.

Loại đan dược vô dụng như Ích cốc đan này, trong nội giới của Đường Niệm Niệm đã sớm chất thành từng đống một, đều là khi trước tập luyện đan luyện ra, sau lại không có việc gì dùng tới nên quảng bừa ở đó.

“Chủ tử, những thứ này?” Chiến Thương Tiễn nhìn số trái cây còn lại. Tuy chua, nhưng chỉ ăn một quả thì không thể no được.

Đường Niệm Niệm nói: “Ngươi ăn đi.”

Chiến Thương Tiễn liếc nàng một cái, cầm một quả lên cắn một ngụm to, tức khắc đôi mày kiếm run rẩy, khuôn mặt cương nghị cứng ngắt nuốt nuốt xuống. Chua! Đúng là rất chua!

Vốn nhìn Đường Niệm Niệm bình tĩnh ăn, hắn còn tưởng là sẽ không chua lắm, ai ngờ lại chua như vậy. Chiến Thương Tiễn yên lặng nhìn Đường Niệm Niệm, trầm tĩnh nghiêm mặt ăn nốt vào bụng.

“Là lỗi của thuộc hạ, xin chủ tử trách phạt.” Thế nhưng cho nàng ăn loại trái cây này, sớm biết vậy chẳng bằng đưa Ích Cốc đan cho nàng.

Đường Niệm Niệm nghi hoặc nhìn hắn, hắn sai cái gì?

Chiến Thương Tiễn thấy bộ dáng này của nàng, đáy lòng càng thêm tự trách, nói: “Là thuộc hạ làm việc bất lực, không nên để chủ tử ăn loại trái cây như

vậy.”

“Nha.” Đường Niệm Niệm gật đầu, nói: “Phật ngươì đem số còn lại ăn hết.”

Chiến Thương Tiễn kinh ngạc giương mắt.

Đường Niệm Niệm vẻ mặt không thay đổi.

Nếu Chu Diệu Lang thấy một màn này, e là sẽ không chút kinh ngạc nào, chỉ bất đắc dĩ cười một tiếng, oán thẳm: chủ mẫu vẫn là đắc tội ở đâu, phạt đúng ở đó, hơn nữa còn phạt gấp mấy lần.

Chiến Thương Tiễn do dự, thấp giọng nói: “Chủ tử phạt quá nhẹ.”

Nàng quả nhiên quá đơn thuần, thế nhưng nói ra hình phạt như vậy.

Đường Niệm Niệm nhìn hấn.

“Khụ.” Chiến Thương Tiễn thiếu chút nữa bật thốt lên biện minh mình không phải biến thái, nhưng rất nhanh kìm nén được, ho khan. Đúng là câu nói kia vô cùng quái dị, giống như mong mình bị phạt nặng vậy. Kì thật cũng chỉ là khiến nàng có chút uy nghiêm của chủ tử, đừng thuần lương như vậy, nhưng lời giải thích này thực sự không rõ ràng lắm.

Nói không rõ, Chiến Thương Tiễn liền bắt đầu cầm một quả trái cây ăn, lấy hành động tiếp nhận trừng phạt của nàng. Hình phạt này so với phạt về thể xác đúng là quá nhẹ, như vui đùa vậy, nhưng chờ sau khi ăn xong, Chiến Thương Tiễn vẫn không nhận được sắc mặt cứng ngắc. Răng chua đến mức tê liệt, ngay cả căn đầu hũ cũng không nổi, trong miệng toàn là vị chua.

Đường Niệm Niệm gật đầu, đứng dậy bước đi.

Đi theo một đoạn, Chiến Thương Tiễn chợt kinh ngạc nhận ra, số đồ ăn mang vội về cho Đường Niệm Niệm, toàn bộ đều đã bị hấn ăn hết, tuy không phải thứ tốt gì, nhưng quả thật có thể no bụng, song Đường Niệm Niệm chỉ ăn một cái.

“Chủ tử, uống nước.” Chiến Thương Tiễn đi lên phía trước, đem lá cuốn trình lên. Uống chút nước chung quy cũng tốt.

Đường Niệm Niệm lại không thèm nhìn tới.

Chiến Thương Tiễn đem Ích Cốc đan xuất ra, ôn hòa nói: “Vậy chủ tử ăn ích cốc đan.”

Đường Niệm Niệm: “Không ăn.”

Chiến Thương Tiễn nhiu mày, “Chủ tử ăn.”

Đường Niệm Niệm dừng chân, bình tĩnh nhìn Chiến Thương Tiễn, nói: “Ta là chủ tử, ngươì là thuộc hạ.”

“Vâng.” Chiến Thương Tiễn cúi đầu, mỗi khi nhìn đến vẻ mặt bình tĩnh này của nàng, còn có giọng điệu nghiêm túc kia, đều cảm thấy đáng yêu tới làm ngườì ta trong lòng đập loạn, không dám xem nhiều.

Đường Niệm Niệm nói: “Thuộc hạ không thể quản chủ tử, chủ tử nói không là không.”

“Vâng.” Chiến Thương Tiễn cúi đầu, khoe miệng gọi lên nụ cười yếu ớt. Nàng xem ra cũng không phải hoàn toàn không hiểu thế sự, như vậy tốt rồi.

“Còn có, thuộc hạ phải đi theo chủ tử, không thể vô cớ rời đi.” Đường Niệm Niệm nghiêm mặt, nói: “Lại tái phạm, sẽ bị phạt.”

Chiến Thương Tiễn ngẩn ra, lập tức hiểu được, sợ là việc mình nửa đêm rời đi đã bị phát hiện. Nhưng nghe nàng nói như vậy, chẳng những không hề bất mãn, ngược lại cảm thấy, nếu nàng thật sự muốn phạt mình thì đã không báo trước, còn nghiêm túc liệt kê bộ dáng một thuộc hạ nên có....

Thật sự đáng yêu.

“Vâng.” Chiến Thương Tiễn trong mắt chớp động vẻ nhu hòa.

Đường Niệm Niệm cúi đầu nhìn trong tay hấn còn cầm lá cuốn, nâng tay nhận lấy. Khuôn mặt lạnh lùng của Chiến Thương Tiễn chợt tươi cười, nhưng ngay sau đó lại cả kinh trợn mắt, bởi vì Đường Niệm Niệm cầm lá cuốn kia không phải để uống, mà là đồ vào miệng hấn.

Chiến Thương Tiễn định phản kháng, song lại phát hiện thân thể căn bản không thể động đậy.

Đường Niệm Niệm lại mở bình sứ trong tay hấn ra, đem toàn bộ đan dược bên trong đổ vào trong miệng hấn. Rồi bỏ bình dược vào tay hấn, nói: “Ta là chủ tử, phải nghe lời.”

Trong suy nghĩ của Đường Niệm Niệm, chứng minh thực lực thỏa đáng cùng cảnh báo mới có thể khiến cấp dưới thêm hiểu chuyện.

Kỳ thật nàng nghĩ không sai, nhưng thần thái cùng hành động của nàng đều không tạo ra bao nhiêu khí thế uy hiếp. Chiến Thương Tiễn tuy kinh ngạc trước thực lực của nàng, nhưng càng nhiều hơn là bất đắc dĩ, còn có sùng nịnh mà ngay cả hắn cũng không phát hiện ra.

Chỉ vì chứng minh nàng là chủ tử, đã đem một lọ đan dược toàn bộ đổ vào miệng mình, làm như vậy đối với nàng căn bản không có chỗ nào có lợi.

Đột nhiên, Chiến Thương Tiễn nghĩ đến, ngay từ đầu nàng trừng phạt mình chẳng lẽ là vì thấy hắn không chịu ăn ích cốc đan nên mới cố ý phạt hắn ăn trái cây kia, không uống nước cũng là vì để cho hắn sao? Vừa khéo trái cây này lại cực kỳ chua.

Ý niệm này bất thành linh nảy lên trong đầu, xoay tròn không biến mất.

Trông thấy Đường Niệm Niệm tiếp tục bước đi, Chiến Thương Tiễn phát hiện bản thân mình đã có thể cử động, loại thực lực quý dị khó lường này nếu là của những người khác, hẳn chắc chắn sẽ sinh lòng cảnh giác, nhưng đối là nàng, vì sao lại không thể nảy sinh?

Bởi vì đã tuyên thệ nguyện trung thành, tính mạng này đã sớm là của nàng sao?

Nắm chặt bình sứ trong tay, bởi vì bản thân lỗ mẫn mà chọc nàng tức giận, làm lãng phí đan dược, Chiến Thương Tiễn cảm thấy mình thật thất bại.

Lại đuổi kịp Đường Niệm Niệm, trong đầu Chiến Thương Tiễn cứ xoay quanh nghi vấn kia mãi, đành lên tiếng hỏi: “Chủ tử, người đã ăn ích cốc đan rồi sao?”

Đường Niệm Niệm lắc đầu.

Chiến Thương Tiễn trong lòng nhảy dựng, nói: “Vì sao. . . Không ăn?”

Đường Niệm Niệm nói: “Không đói bụng.” Đến ích cốc kỳ, không ăn không uống cũng không sao, đương nhiên sẽ không đói.

Song lời này đến tai Chiến Thương Tiễn, lại cảm thấy chứng thực ý nghĩ trong lòng. Làm sao có thể không đói bụng, cho dù hôm qua nàng đã ăn ích cốc đan, nhưng hôm nay không ăn, vẫn sẽ đói. Rõ ràng không thích ăn ích cốc đan, vậy mà còn bắt hắn ăn hết số trái cây và nước kia.

Nàng như vậy, bảo hắn làm sao có thể đem nàng thành chủ tử để tôn sùng và chỉ nghe mệnh lệnh hành động. Nàng là chủ tử của hắn, ngoại trừ phục tùng mệnh lệnh của nàng, hắn càng muốn chăm sóc cho nàng.

Bình ích cốc đan này hẳn là bình cuối cùng đi, nàng lại có thể đưa ra không nửa phần do dự như vậy.

Chiến Thương Tiễn cúi đầu không tiếng động cười khẽ, ôn nhu ẩn hiện.

Dọc đường, Chiến Thương Tiễn phát hiện con đường này chính là đi thông tới tiểu viện của Xà Quạt, một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn, tiến lên trầm giọng nói: “Trong viện có bếp lò, thuộc hạ làm canh nấu cho chủ tử ăn.”

Đường Niệm Niệm ngẩng ra, nhàn nhạt nói: “Không.”

Chiến Thương Tiễn phát hiện chỉ cần nhắc tới ăn, thần sắc của nàng liền thay đổi, như là suy nghĩ cái gì. Ăn uống đối với nàng mà nói, có cái gì đặc thù sao?

Trong tiểu viện Xà Quạt có tầng tầng lớp lớp phòng ốc đơn giản mà vắng lặng, đi lại bên ngoài phần lớn là một mình một người, vẻ mặt lãnh tịnh, tràn đầy âm u.

Đường Niệm Niệm vừa tới gần, một bóng người mặc áo bào màu đen, thấy không rõ dung mạo đứng trước mặt nàng, giọng khàn khàn nói: “Vừa tới sao?”

Chiến Thương Tiễn cảnh giác không dấu vết tiến lên từng bước, đem Đường Niệm Niệm đưa vào trong phạm vi bảo hộ, cảnh giác nhìn chằm chằm người trước mặt. Nữ tử trong Xà Quạt so với nam tử luôn ít hơn rất nhiều, số người có thể lấy được xá lệnh lại càng vô cùng hiếm. Nguyên nhân phần lớn không phải do thực lực các nàng yếu hơn, mà là do các nàng dễ bị nam tử ám toán đánh lén, không giết thì cũng lấy để đùa bỡn, lãnh đạo sư và huấn luyện sư nơi này cũng không ngoại lệ.

Đường Niệm Niệm một thân quần áo cẩm tú trắng thuần, vốn ở nơi Xà Quạt âm u này vô cùng bắt mắt, lại thêm dung nhan như thi như họa khiến người ta tâm trí ý loạn, chỉ đứng ở đây một hồi, chung quanh đã tụ tập không ít nam tử, ánh mắt không giống nhau, kẻ thì xem kịch, kẻ thì âm thầm tính kế.

“A, thật hợp mắt ta, liền đi theo ta một chuyến đi.” Nam nhân áo đen cười ôn hòa làm người ta như chìm vào gió xuân, nhưng vẻ tà tính trong đó cũng không thể xem nhẹ. Một cánh tay tái nhợt hiện gân xanh vờn ra từ trong áo bào, trong nháy mắt liền chộp về phía Đường Niệm Niệm.

Hắn vừa động thủ, những người khác đều không ngăn cản, chỉ có thể thảm thán một tiếng đáng tiếc, nữ tử tuyệt sắc như vậy lại không để mình đoạt được.

“Ha ha, Thập Tam người đừng mơ độc chiếm, người gặp đều có phần đó!” Một tiếng cười truyền đến, lại là một bóng người mặc áo bào đen phóng tới, nhưng hắn không che mặt, lộ ra một khuôn mặt trung niên cực kỳ bình thường, làm cho người ta vừa nhìn đã quên, duy chỉ có đôi mắt lúc này nhìn chằm chằm Đường Niệm Niệm giống như rắn rết.

Nam tử tên Thập Tam cũng bật lên một tiếng cười nhạo, động tác chụp tới Đường Niệm Niệm không hề dừng lại, khẩu khí nói chuyện giống như cảm thấy Đường Niệm Niệm chắc chắn trốn không thoát, nhàn nhả nói: “Dĩ nhiên, nếu Xà Bát người muốn, Thập Tam ta sao có thể không đáp ứng.”

Trường thương sắc bén của Chiến Thương Tiễn vung lên, liền đâm về phía Thập Tam.

“Muốn làm anh hùng? Người còn chưa đủ tư cách.” Khóe miệng Xà Bát cười lạnh, bàn tay đeo bao màu đen trực tiếp đón lấy đỉnh trường thương.

“Thế nhưng có người dám ra tay với tam giả Xà Quật sao? Thật có gan nha.” Từ phía xông tới ba người, đều mặc áo bào đen, giọng nói không biết từ ai truyền ra, ba người chỉ đứng ở đó, như hình với bóng ngồi xem kịch.

Đừng nói lấy nhiều hiếp yếu như vậy là ti bỉ, trong tứ luyện chỉ cầu sống sót, bất kì thủ đoạn gì cũng đều được cho phép. Hiện tại là Xà Bát đánh với Chiến Thương Tiễn ngang tay, chỉ cần một khi phát hiện yếu đi, bọn họ liền sẽ ra tay phối hợp tru sát.

Chiến Thương Tiễn quán chặt lấy Xà Bát, đầu cùng một chỗ, để Đường Niệm Niệm chỉ việc ngăn chặn một người, bằng thực lực quý dị khó lường kia của nàng, đủ để đối phó Xà Thập Tam. Nếu ba người kia ra tay, đầu không lại thì dù liều mạng hấn cũng phải ngăn địch cho nàng để nàng an toàn thoát thân.

Một cái chớp mắt này, thời gian phát sinh quá ngắn ngủi.

Xà Thập Tam vốn định bắt lấy ngọc ôm vào lòng, lại cảm thấy bàn tay chợt mất đi tri giác. Trong bóng đêm, ánh mắt hấn hiện lên vẻ kinh ngạc, giương mắt nhìn đôi mắt đậm tình đến chết lặng của nữ tử trước mặt, tóc gáy toàn thân chợt dựng đứng lên.

Nguy hiểm!

Trực giác của hấn cực chuẩn, hấn cũng luôn tin tưởng vào trực giác của chính mình, chính nhờ bản lĩnh này hấn mới có thể xông qua Xà Quật, trở thành một lãnh đạo sư của Xà Quật.

“Người. . . Ợt ợt. . .” Vừa mở miệng, máu liền tuôn ra không ngừng. Chờ Xà Thập Tam kịp vận chuyển nguyên lực toàn thân để chống cự thì đã muộn, độc khí đã xâm nhập vào xương cốt.

“Luyện. . . ợt ợt. . . Luyện được sư, người, người là. . . luyện được sư!” Giọng nói không còn vẻ ôn hòa, chỉ khàn khàn tràn ngập không cam lòng, Xà Thập Tam hoảng sợ lui lại vài bước, song thân thể đã hóa thành tro bụi, không còn bóng dáng.

Nếu không phải luyện được sư, làm sao có thể có thủ đoạn hạ độc khiến người ta khó lòng phòng bị, giết người vô hình như vậy.

Hiện trường đột nhiên yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có Đường Niệm Niệm vẻ mặt không đổi cảm lấy tám hắc bài trên áo bào lên, rồi ánh mắt chuyển về phía Xà Bát đang đánh nhau với Chiến Thương Tiễn, đầu ngón tay trong tay áo nhẹ gảy, người đã trong nháy mắt đi tới bên cạnh hấn. Dưới ánh mắt kinh hãi của Xà Bát, dường như có một sợi tơ bạc như có như không hiện lên, đầu liền bay xa mấy trượng, một giọt máu cũng không văng ra.

Thân mình Đường Niệm Niệm không hề dừng lại, thoáng cái đã đi tới trước mặt ba người vốn xem kịch đang định bỏ trốn kia, chỉ thấy một người giơ trường đao lên chắn một cái, đao kia liền biến thành hai đoạn, trong một chớp mắt đó, khiến người ta nhìn rõ, giữa không trung phản chiếu lên một sợi tơ mảnh màu bạc.

Tơ bạc này là Tơ Lãng Cô Hồng cho nàng, vẫn luôn quán trên cổ tay Đường Niệm Niệm, rất ít khi sử dụng, một chớp mắt ngày hôm nay đã có thể thấy được nó có bao nhiêu sắc bén đáng sợ.

Ba người kia ở trước mặt nàng giống như trẻ con trước mặt người lớn, chỉ mấy hơi đã hóa thành tro bụi, biến mất trong trời đất.

Đường Niệm Niệm ngoắc một cái, bốn tám hắc bài lại tới tay, nay trên tay nàng đã có sáu tám hắc bài, sáu tám bạch bài.

“Còn thiếu bốn tám.” Đường Niệm Niệm gật đầu thì thảo tự nói.

Nhưng trong không gian yên tĩnh này, giọng nói nho nhỏ của nàng lọt vào tai những người ở đây lại giống như sét đánh.

Không cần nghĩ cũng biết nàng nói còn thiếu bốn tám là có ý gì, sắc mặt mọi người tái nhợt xanh mét, khiếp sợ nhìn nữ tử thanh xuân thoát nhìn chỉ mới mười sáu tuổi này. Đây là thực lực gì, mà cao thủ Địa phẩm trong tay nàng liền giống như trẻ em không chịu nổi một kích.

Cho dù là thiên kiều, nhưng tuổi như nàng cũng không có khả năng đạt được thực lực như thế đi? Huống chi còn là luyện được sư?

Đây rốt cuộc là yêu nghiệt từ đâu tới!?

Đám người tụ tập ở đây cho dù trong lòng muốn bỏ chạy, nhưng lại không ai dám động, chỉ sợ vừa động, kẻ đầu tiên chết sẽ chính là mình. Nhưng cho dù không nhúc nhích, mỗi người bọn họ vẫn đang vận chuyển nguyên lực toàn thân, không dám có một giây lơ là.

Luyện được sư, nổi tiếng dùng được giết địch vô hình.

Tất cả hành động vừa rồi của nữ tử này đã đủ để bọn họ nhận thức rõ ràng điểm đó.

Đường Niệm Niệm căn bản không có nhìn đám người trong Xà Quạt này một cái, tự phóng linh thức của bản thân rồi dựa vào đó đi về hướng địa phương kia.

Theo bước chân của nàng, tất cả mọi người đồng loạt thở dài nhẹ nhõm một hơi, khi bình tĩnh mới phát hiện sau lưng mình đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Chiến Thương Tiễn phức tạp nhìn thoáng qua khuôn mặt không nhiễm chút máu tanh, đuổi theo bóng dáng Đường Niệm Niệm. Hắn không hề ác cảm chuyện Đường Niệm Niệm giết người, chỉ là tâm trạng hỗn loạn khi phát hiện nguyên lực của mình thì ra đứng trước mặt nàng căn bản là không đáng nhắc tới.

Một đường bước đi, Đường Niệm Niệm càng lúc càng tiến sâu vào Xà Quạt, cảnh tượng xung quanh cũng càng lúc càng phức tạp cổ quái, nhưng bước chân nàng lại bình tĩnh tùy ý không hề tạm dừng, giống như đang đi dạo trong hoa viên nhà mình vậy.

Chiến Thương Tiễn còn phát hiện, đoạn đường này, tất cả những người trong đội tam gia Xà Quạt hay rắn độc gặp được, đều bị nàng giết đến hầu như không còn, một kẻ cũng không lưu. Nói nàng khát máu, nhưng trên người lại không hề có một tia sát khí, khi gặp đoàn người trong Xà Quạt, chỉ cần không có ý trêu chọc khiêu khích nàng, thì nàng đều hờ hững mặc kệ.

Tình trạng này, chẳng lẽ là nàng có thù oán với Xà quật sao?

Cảnh vật xung quanh chỗ ẩm ướt chỗ lại khô ráo, hai loại cảm thụ tương phản kết hợp cùng một chỗ làm cho người ta không khỏi phiền muộn trong lòng. Chiến Thương Tiễn cảm thấy dưới chân giống như dẫm lên thịt, mềm mềm nhom nhốp, thật khiến người ta da đầu run lên.

“Chủ tử, phía trước chính là ‘Xà Quạt’ chân chính.”

Đoạt xà lệnh từ trong Xà Quạt là quy củ đầu tiên, chính là tiến vào ‘Xà Quạt’ chân chính này, vượt qua vạn rắn cắn xé, nọc độc xâm thân, sống qua ba ngày mới được tính là thành công.

“Ừ.” Đường Niệm Niệm đưa cho hắn một đan dược hoa văn màu vàng, “Ăn.”

Chiến Thương Tiễn không nói hai lời nuốt vào trong miệng.

Trước mắt, là một cửa động tối đen sâu không thấy đáy.

Đường Niệm Niệm nhẹ nhàng nhảy xuống, Chiến Thương Tiễn cũng nhảy theo.

Tê tê tê tê ——

Lúc này, âm thanh thè lười làm cho da đầu người ta run lên đột ngột vang vọng, càng ngày càng nhiều, càng lúc càng dày đặc, xung quanh động, khắp nơi dường như chỉ còn lại mình thứ âm thanh cổ quái này.

Ánh mắt Chiến Thương Tiễn nhìn đến tất cả số rắn ở đây mang đủ loại hoa văn màu sắc, không lộ ra chút khe hở nào, ngay cả vách đá xanh trên sơn động cũng không lộ ra, khiến người ta cảm thấy đây là sơn động do rắn quấn mà thành.

Cảnh tượng này, ngay cả hắn cũng không kiềm chế được trong lòng lạnh lẽo, nhưng sắc mặt Đường Niệm Niệm lại không chút biến hóa.

Đường Niệm Niệm vừa đáp xuống đất, dưới chân sinh gió, thổi tung đàn rắn quấn quanh trên mặt đất, để lại một bãi đất trống hình tròn gập ghềnh. Bình yên đáp xuống bãi đất, số rắn xung quanh chỉ yên tĩnh trong chớp mắt, rồi ngay sau đó lại bắt đầu náo loạn, toàn bộ trườn về phía hai người Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm cũng không chạy vội, động tác ngay ngắn có trật tự còn vô cùng bình tĩnh. Đầu tiên lấy ra một cái lư hương, đem một viên đan dược bỏ vào, rồi đan dược tự động bốc cháy lên, mùi hương khói hỗn hợp từng đợt bay ra khỏi lỗ hồng của lư hương, giống như rồng rắn uốn lượn.

Đề lư hương xuống đất, Đường Niệm Niệm vung tay áo, một mớ bụi phấn màu lục phiêu tán ra ngoài.

Nháy mắt, toàn bộ Xà Quạt sôi trào.

Đàn rắn thế nhưng bắt đầu cắn xé lẫn nhau, giống như phát điên rồi, trong tiếng kêu ‘tê tê tê’ quý dị làm cho người ta ớn ớn cảm giác được một loại cảm xúc thống khổ lại sáng khoái.

Sắc mặt Chiến Thương Tiễn căng thẳng nhìn hết thấy trước mắt, hắn không biết Đường Niệm Niệm lấy cái lư hương kia từ đâu ra, cũng không biết nàng dùng thuốc gì. Nhưng chỉ cần nhìn một màn trước mắt đã đủ để hắn hiểu được, Đường Niệm Niệm muốn giết sạch số rắn này kì thực vô cùng đơn giản, chẳng qua là nàng đang cố tình tra tấn chúng mà thôi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mùi máu tươi trong hang càng lúc càng nồng, hỗn hợp với hương thơm ngát của lư hương, tạo thành một mùi vị quý dị, dẫn dắt người ta nảy sinh ma niệm. Chiến Thương Tiễn nhũn nhũn mảy, một màn trước mắt thật sự quá mức kích thích, lại nhìn Đường Niệm Niệm, đôi mắt thần nhiên kia hơi lấp lóe, môi mím mím, giống như một đóa nhỏ đang trút giận, không có âm ngoan, không có sát khí, đơn thuần đến mức cái gì cũng không dấu diếm được.

Rõ ràng bộ dáng này của nàng đặt trong cảnh tượng tu la nơi đây quả thực rất quý dị, nhưng lại khiến hắn không sinh ra nổi một tia dè phòng, thậm chí

còn có một chút bất đắc dĩ khó hiểu.

Lúc này, Đường Niệm Niệm mở nắp lọ hương, bỏ thêm vào một viên đan dược, rồi đẩy lại, hương khí trong không trung chợt này sinh biến hóa.

Mùi hương mới này vừa bay ra, đàn rắn trong hang cũng toàn bộ thay đổi, không còn cắn xé lẫn nhau nữa, ngược lại nằm trên đất co quắp, giống như đang phải chịu đựng thống khổ cực hạn nào đó.

Nàng. . . đúng là đang tra tấn lũ rắn này.

Chiến Thương Tiễn đầy mắt hiện lên nghi hoặc, nói: “Chủ tử, người cùng rắn trong Xà Quạt này có thù oán sao?”

Đường Niệm Niệm mỉm môi, “Cẩn Cô Hồng, đáng chết.”

Cô Hồng?

Chiến Thương Tiễn tâm không hiểu sao trầm xuống, có một loại tư vị khó nói nên lời lan tràn, thẳng đến khi trong miệng hơi đắng chát. Lúc nàng nói ra cái tên này, đầy mắt lóe sáng rực rỡ, cùng vẻ che chở đối với người nọ, đều thể hiện ra địa vị của người tên Cô Hồng kia trong lòng nàng.

“Đến đây.” Đường Niệm Niệm hai mắt sáng ngời, đem lọ hương đặt lên bàn tay Chiến Thương Tiễn, “Chờ ở đây.” Dứt lời, chỉ thấy nàng lướt về phía trước, vạt áo như mây mù thoáng qua, tóc đen từng lọn từng lọn, cực kì sinh động.

Chiến Thương Tiễn nhìn một màn kinh diễm này, còn chưa kịp chớp mắt một cái, thì hai mắt đã trọn tròn nhìn một màn phát sinh kế tiếp —— Một cái lưới cực lớn trong bóng đêm thè ra, miệng rắn mở to lộ ra hai cái răng nanh màu xanh đen làm người ta lông tóc dựng ngược, mà Đường Niệm Niệm cứ như vậy không hề dừng lại trực tiếp nhảy vào miệng rắn, biến mất không thấy tăm hơi.

“Chủ tử ——!” Chiến Thương Tiễn gầm nhẹ một tiếng, chân lao thật mạnh về phía trước một bước rồi dừng lại, đơn giản là vì đúng lúc đó có một giọng nói truyền vào trong đầu hắn:

“Không cho phép nhúc nhích.”

Giọng nói quen thuộc này, chính là của Đường Niệm Niệm. Không cho phép nhúc nhích? Nghĩ đến thực lực thần kì kia Đường Niệm Niệm, Chiến Thương Tiễn chậm rãi tỉnh táo lại.

Có lẽ nàng đã đoán được con xà quái đầu đàn này sẽ đến, hơn nữa còn đặc biệt chờ nó xuất hiện. Nhảy vào miệng nó như vậy cũng là cố ý, hết thấy nàng đã sớm có dự tính rồi, tất nhiên sẽ không gặp nguy hiểm gì mới phải.

Chiến Thương Tiễn cả người giống như tảng đá đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt trầm tĩnh hung tợn nhìn chằm chằm con rắn kia, chỉ cần phát hiện chút không ổn nào, thì cho dù làm trái lệnh nàng hắn cũng phải tiến lên đỡ sức một lần.

Vừa vào miệng rắn, Đường Niệm Niệm liền dọc theo đó tiến sâu vào thân rắn, cả người tràn ngập dược lực, không để chất lỏng kịch độc ô bản trong cơ thể quái xà kia ăn mòn thân thể tí nào.

“Chủ nhân. . . Ở phía trước, phía trước ~” Lục Lục nhắc nhở.

Đường Niệm Niệm một đường đi theo phương hướng Lục Lục chỉ, cảm giác thỉnh thoảng bị đè ép đến vách thịt. Đầu ngón tay cảm nhận tuyến liên tàn sát bừa bãi trong cơ thể quái xà kia.

Ai có thể ngờ tới kì trân dị bảo ở Xà Quạt vậy mà lại được cất giấu trong cơ thể quái xà này, nhưng chính như vậy mới là an toàn nhất.

“Nơi này, nơi này, ở bên trong, ô ô, thơm quá ~” Giọng Lục Lục lộ ra vẻ thích ý và làm nũng.

Đường Niệm Niệm nghe xong không khỏi mặt giãn ra, khóe miệng cong cong, khó trách linh thức của nàng không phát hiện được, thì ra là giấu trong máu thịt.

Ngay tại lúc Đường Niệm Niệm chuẩn bị vung tơ bạc lên xén qua thịt quái xà, lấy đi bảo vật, thì một bóng dáng màu đỏ như tia chớp xẹt qua bên mặt nàng.

Một trận đau đớn truyền vào trong não, chân mày Đường Niệm Niệm bất giác nhíu lại.

Đã rất lâu rồi nàng không có bị thương, cảm giác đau đớn đỏ máu đều đã sắp quên sạch.

Trên miệng vết thương tán ra khí đen nồng đậm, xem ra là có độc. Chẳng qua độc khí này rất nhanh liền biến mất, song Đường Niệm Niệm vẫn không ngừng nhíu mày, bóng dáng màu đỏ kia hoàn hồn xong lại nhanh chóng phóng tới nơi mi tâm trí mạng của nàng.

Đường Niệm Niệm nghiêng người, nhưng chưa kịp tránh đi, đã bị bóng dáng màu đỏ kia xẹt qua hai gò má, một vệt máu tươi theo da thịt trơn mềm chảy xuống, dọc qua cằm rồi nhỏ lên xiêm y màu trắng.

Đường Niệm Niệm biến sắc, hai mắt tê liệt, không chút cảm tình nhìn chằm chằm vào bóng dáng màu đỏ đang chuẩn bị đánh tới lần nữa.

Bóng dáng màu đỏ dường như bị sự thay đổi bất thành linh của nàng làm kinh sợ, hơi ngừng lại, cũng chính vì cái ngừng này khiến cho người ta thấy rõ được hình dáng chân thật của nó. Đó là một con rắn nhỏ, rộng một tấc dài ba tấc, toàn thân đỏ như máu, vảy rắn như có lưu quang lấp lánh, một đôi mắt đỏ sẫm lạnh lại thấu triệt.

“Tê tê.” Huyết xà du đãng trong không trung lui về phía sau, đôi mắt đỏ cảnh giác hoảng sợ nhìn chằm chằm Đường Niệm Niệm.

Ngón tay Đường Niệm Niệm xẹt qua miệng vết thương, được lực nồng đậm cực nhanh đem miệng vết thương phục hồi như cũ. Nhưng bị thương chính là bị thương, sẽ không bởi vì khôi phục mà quên đi. Chấp niệm nàng đối với khuôn mặt và cơ thể mình chưa bao giờ phai nhạt, chỉ là lâu nay không hề bị thương, nên không có ai phát hiện ra mà thôi.

Chỉ thấy sâu trong ánh mắt nàng gọn sóng lẫn lẫn, linh thức ích cốc kỳ chặt chẽ giam cầm huyết xà, đánh thẳng vào nguyên thần của nó.

Nguyên thần con rắn nhỏ làm sao là đối thủ của Đường Niệm Niệm, tinh thần bị hao tổn, thân thể nó nhất thời rơi xuống dưới. Nhưng Đường Niệm Niệm vẫn không buông tha, tơ bạc trong nháy mắt quấn quanh người con rắn nhỏ, khiến người ta kinh dị chính là, tơ bạc này thế nhưng chỉ có thể lưu lại một vết hằn màu trắng trên vảy nó, mà không hề tạo thành chút vết thương nào.

“Tê tê, tê tê tê!” Con rắn nhỏ giãy dụa, đôi mắt nhìn Đường Niệm Niệm hơi cứng đờ, vốn tràn ngập thị huyết âm lãnh thế nhưng bây giờ lại toát ra vẻ cầu xin tha thứ, thanh thuần ngập nước, cực kì khiến người ta mềm lòng.

Đường Niệm Niệm túm lấy nó, nhìn từ trên xuống dưới.

“Vây, răng, xương có thể luyện khí, máu, thịt, gan để luyện đan, mắt . . . Trước tiên móc xuống đã.”

Tiếng lẩm bẩm không cao không thấp, bình tĩnh giống như đang nói thời tiết hôm nay không tệ, có điều vẻ nghiêm túc trên mặt kia có thể làm người ta hiểu được, nàng không phải đang nói đùa, mà thực sự chuẩn bị làm như vậy.

Huyết Xà toàn thân cứng ngắc giống như cây côn gỗ màu đỏ không có sinh mệnh, rồi tức thì kêu “tê tê tê” bị phần giãy dụa. Đáng tiếc, ở trong tay Đường Niệm Niệm, tất cả giãy dụa của nó đều trở thành uổng phí.

Ngay khi trong mắt huyết xà hiện lên vẻ ngoan tuyệt, há mồm định cắn lên cổ tay Đường Niệm Niệm, liền nhìn thấy hai mắt Đường Niệm Niệm lóe lên bích sắc, bị vẻ lãnh liệt kia làm hoảng sợ dừng lại, vốn muốn dùng độc căn nguyên căn năng, chờ đến khi thực sự cắn tới, lại hóa thành mềm nhẹ, giống như môi hôn, răng nanh sắc nhọn hơi đâm vào da thịt, một giọt máu ứa ra đã bị con rắn nhỏ nuốt vào miệng, huyết quang lóe lóe, bắn vào mi tâm Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm kinh ngạc nhìn nó, rồi lập tức mím mím môi, trên mặt hiện lên vẻ do dự, giống như cân nhắc cái gì.

Nàng vốn đang định giết con rắn này, song không ngờ một khắc kia nó thế nhưng tự nhận nàng làm chủ. Rốt cuộc nên giết hay là không giết đây?

“Tê tê tê tê ~” Đôi mắt đỏ của huyết xà ngập nước, giống như tiểu sủng vật vô hại, cẩn thận nhìn chằm chằm nàng, cái đầu nhỏ nhẹ cọ cọ cổ tay nàng, một bộ dáng ta rất ngoan, ta rất đáng yêu.

Trên mặt như thế, song trong lòng tiểu huyết xà lại là một mảnh tâm tình hoàn toàn khác. Đây rốt cuộc là yêu nghiệt từ nơi nào tới? Được một đời xà vương như nó nhận chủ, nàng thế nhưng còn do dự? Chẳng lẽ vẫn còn muốn giết ta sao?

Nghĩ đến đây, lại nhìn tới ánh mắt thình thoảng đánh giá trên người nó của Đường Niệm Niệm, con rắn nhỏ run rẩy. Xem ra nàng thật đúng là muốn giết nó a, vừa rồi nếu không phải mình nhận chủ mau, thì e là đã hồn phi phách tán rồi!

“Tê tê ~” Tiểu huyết xà dùng đôi mắt biểu đạt ý tứ làm nũng lầy lòng của nó, sau đó giật giật đầu hướng về phía khu vực máu thịt chứa bảo vật mà Đường Niệm Niệm định phá ban này, “Tê~”

Đường Niệm Niệm nhàn nhạt nói: “Kia vốn là của ta.”

Cái gì mà vốn là của người! Rõ ràng là của đại đại xà vương truyền thừa xuống đây! Tiểu huyết xà bị phần, lại giận mà không dám nói gì, sau khi nhận chủ nó chính là một kẻ bị nô dịch, song đáng thương là, đối phương cư nhiên còn chường mắt nó!

“Tê tê tê tê ~” tiểu huyết xà tập trung tinh thần phô bày ra chỗ tốt của mình. (TNN: đây gọi là PR trong truyền thuyết =))

Có nó, tương đương với trở thành người đứng đầu Xà Quật, có thể vung tay khiến vạn xà nghe theo mình sai bảo, chỉ đầu đánh đó, muốn đánh thế nào liền đánh thế ấy nha!

Đường Niệm Niệm lạnh nhạt nói: “Xà Quật qua hôm nay sẽ không còn.”

Tiểu huyết xà cảm nín, thật muốn một ngụm cắn chết nàng. Cái gì gọi là Xà Quật qua hôm nay sẽ không còn, hơn nữa bộ dáng tràn thuật như không liên quan tới mình này là sao? Nếu không phải tại nàng, nó sẽ mất nơi trú ẩn sao? Đã vậy còn không thể nói, còn phải. . .

“Tê tê, tê tê tê tê ~” Tiểu huyết xà đưa mắt lầy lòng. Còn phải.nói nàng diệt tốt lắm, đúng lắm, chủ nhân thật bản lĩnh.

“Ừ.” Ánh mắt Đường Niệm Niệm nhìn nó khó có được chút tán thưởng. Căn Cô Hồng, đương nhiên nên diệt!

“... Tê ~” Tiểu huyết xà cảm thấy chút tán thưởng ấy thà không có còn hơn, nhìn mà trong lòng càng nghẹn càng khó chịu.

Đầu ngón tay Đường Niệm Niệm gảy nhẹ, tơ bạc buộc chặt trên người nó liền buông ra trở lại cổ tay.

Hai mắt tiểu huyết xà sáng ngời, hoạt động thân mình có chút cứng ngắc, ánh mắt đặc ý nhìn Đường Niệm Niệm. Nó đã nói mà, ngấm lại một thể hệ xà vương như nó, tự động nhận chủ làm sao có thể có người cam lòng giết chứ, hừ! Nói thể nào cũng là chủ nhân nhà mình, bản xà vương liền lòng dạ từ bi tha thứ cho hành vi vừa rồi của người.

Đường Niệm Niệm liếc qua một cái, phối hợp gật đầu.

Tiểu huyết xà bị cái nhìn của nàng làm cả người run run, chút đặc ý trong lòng sớm đã không biết bay nơi nào. Nó làm sao lại cảm thấy, ngày sau này sẽ không được sống dễ chịu đây?

“Tê tê tê tê?” Tiểu huyết xà mở to đôi mắt nhỏ thuần lương, run run nhìn Đường Niệm Niệm.

【 chủ nhân, người suy nghĩ cái gì vậy a? 】

Đường Niệm Niệm nhàn nhạt nói: “Lấy máu, nhả độc, lóc vảy.” Yên lặng nhìn kỹ cái răng nanh nhỏ nhỏ của tiểu huyết xà đã sớm cứng ngắc, nghiêm trang hỏi: “Răng nanh nhỏ rồi còn có thể mọc lại không?”

“...” Tiểu huyết xà đã run rẩy giống như cái sàng rồi.

Đường Niệm Niệm phát hiện dị trạng của nó, nghĩ nghĩ, trấn an nói: “Sẽ không lấy gan và yêu đan, nên không chết đâu.”

“Tê tê tê tê ——!” Tiểu huyết xà tuyệt vọng gào rú. 【 Người vẫn là để ta chết luôn đi còn hơn! 】

Đường Niệm Niệm chớp mắt mấy cái, nghiêm túc đánh giá suy nghĩ của nó. Vốn dĩ con rắn nhỏ nhận chủ, sẽ trở thành thú hạ thú sủng của nàng, vì chút dây dưa này nên nàng mới không định giết nó. Song nếu nó một lòng muốn chết..... Tuy nuôi có thể lớn lên, nhưng nếu chết rồi, có thể lấy gan và yêu đan kia thì càng tốt.

“Được.” Đường Niệm Niệm gật đầu, chuẩn bị động thủ.

“Tê tê tê, tê tê tê tê!” Tiểu huyết xà kinh hãi, ngay lập tức bắn ra xa mấy trượng, cấp tốc giải thích.

Mắt thấy trên mặt Đường Niệm Niệm chợt lóe lên vẻ thất vọng, nhưng cũng không định động thủ lần nữa, tiểu huyết xà bị phần đến chết lặng, có vẻ lo lắng dừng cách nàng ba thước, tro mắt nhìn nàng phá vỡ vách tường thịt của quái xà, sau đó lấy nhiếp lĩnh châu giấu trong đó ra, sau khi bỏ vào trong tay áo liền biến mất không thấy tăm hơi.

Di! Tiểu huyết xà giật mình tròn mắt, ánh mắt lóe sáng nhìn chằm chằm Đường Niệm Niệm. Chẳng lẽ đây là Tụ Lý Càn Khôn (*) mà tổ tông đã từng nói qua?

(*) tụ lý càn khôn = thể giới trong tay áo.

Nói như vậy vị chủ nhân mình nhận thức này chính là Đại Năng giả trong truyền thuyết? Nhất định vậy, bằng không những người khác sao có thể đánh thắng được mình?

Tiểu huyết xà tự tìm đủ loại duyên cớ để an ủi mình, hoàn toàn đem tai nạn mất mặt khi từng thiếu chút nữa bị một tiểu oa nhi độc chết chôn xuống chỗ sâu nhất dưới đáy lòng.

Bảo vật tới tay, Đường Niệm Niệm mặt mày hưng phấn thấy rõ. Tơ bạc phóng ra, định phá vỡ thân thể quái xà đi ra ngoài.

Tiểu huyết xà nhìn ra ý đồ của nàng, nhất thời trừng to mắt, lao người che ở phía trước tơ bạc, dùng xà ngữ lấy lòng “Tê tê tê tê” kêu lên.

【 Chủ nhân, thứ này cũng coi như một phần bộ phận của ta, không thể giết a! 】

Nếu như nói Xà Quật là đại viện của tiểu huyết xà thì quái xà này mới là sương phòng chân chính của nó, coi như phân thân, quái xà bị thương, đối với nó cũng không ổn, càng nhiều hơn là không quen, luyện tiếu! Phải biết rằng đây chính là ‘phòng ở’ di động khi nó vừa sinh ra..

Đường Niệm Niệm nhìn nó liếc mắt một cái, thu hồi tơ bạc.

Tiểu huyết xà buông lỏng người, thầm cảm thấy vị chủ nhân kì thật tính tình cũng không xấu lắm. Bản xà vương liền cố mà tha thứ cho lần mạo phạm vừa rồi của nàng.

Xà Quật.

Dùng đơn vị vạn để tính số loại rắn, đây là nơi nổi tiếng trong tứ luyện, mùi thơm ngát tràn ngập trong không khí vốn đã sớm không còn. Chiến Thương

Tiền khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn tìm không ra chút biểu tình, ngoại trừ cặp mắt sáng quắc như đuốc kia thỉnh thoảng dao động ra, thì tất cả nơi khác đều căng cứng như cung tên, mang theo sự căng thẳng và uy thế nghiêm nghị.

Từ khi Đường Niệm Niệm lao vào miệng quái xà, ánh mắt hắn chưa từng rời đi, đem từng dị động của quái xà thu vào trong mắt.

Đầu quái xà chừng ba thước, không thấy rõ thân rắn rết cuộn dài bao nhiêu, nhưng chắc hẳn tuyệt đối sẽ không ngắn. Đỉnh đầu lồi lõm, vẩy rắn màu tím đen, đồng tử bên nhọn dựng thẳng, mang theo vẻ âm lãnh trời sinh của rắn, sau khi đảo qua cảnh tượng kịch chiến xong liền giống như định lui mình về trong hang ẩn nấp.

Nhưng, quái xà vừa nhúc nhích, thì đột nhiên, chỉ thấy nó mở miệng rắn ra thông khô kêu gào, mùi tanh hôi từ trong miệng phun ra ngoài không khí, trong nháy mắt lấn áp đi mùi thơm mát từ lư hương kia.

Sau vài tiếng gầm nhẹ, đầu quái xà liền rơi xuống rạp trên mặt đất, bắt đầu co quắp giống như mấy con rắn nhỏ còn sống sót trong Xà Quật, chính là so với chúng, thì biên độ co quắp vận vẹo của quái xà lớn hơn rất nhiều, vì vậy, thân hình to lớn của nó thỉnh thoảng va chạm vào vách đá, làm cho hang động cũng rung chấn nhẹ theo.

Thời gian từng chút trôi qua, tâm Chiến Thương Tiễn cũng lúc bình tĩnh lúc kinh hãi theo. Tình trạng quái xà không tốt, nghĩ đến đây là do Đường Niệm Niệm gây nên, như vậy xem ra nàng hẳn sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng, song không biết nàng có bị tổn thương hay không.

Lúc này, quái xà vốn nằm rạp trên mặt đất kia chợt truyền ra một tiếng kêu đau đớn, tê tâm liệt phế, tiếng kêu này giống như vô tận, ngay cả thân thể nằm úp sấp kia cũng theo bản năng dựng thẳng lên, sau đó nặng nề ngã xuống, làm toàn bộ xà quật chấn động, đá vụn rơi xuống.

Chiến Thương Tiễn cả người rung động, toàn bộ tâm thần cũng theo tiếng kêu rống này mà căng thẳng.

Miệng quái xà xui lơ trên đất vô lực mở ra, trong đồng tử âm lãnh kia tràn ngập sợ hãi. Không đến một lát sau, Đường Niệm Niệm mặc quần áo trắng từ bên trong đi ra, không nhiễm một hạt vùi, vãi vốc trên người cũng không hề nhăn nhúm, làm cho người ta cảm thấy nàng không phải mới từ trong miệng con rắn khủng bố đi ra, mà là vừa trang điểm xong, chuẩn bị ra ngoài đi dạo công viên.

“...” Chiến Thương Tiễn há hốc mồm, lại phát hiện lời muốn nói đã bay đi hết, chỉ còn lại chút tức cười bất đắc dĩ. Trong lòng lo lắng chậm rãi buông lỏng, thân mình căng cứng sau khi thả lỏng mới cảm giác được cả người mỗi một, nhất thời lao đảo lui về phía sau một bước, rồi mới bình tĩnh đứng thẳng người lại.

Đường Niệm Niệm liếc mắt một cái liền nhìn ra trạng thái của hắn lúc này, chuyển tầm mắt về phía đồng xác rắn đầy đất. Không có đánh nhau, làm sao hắn lại tiêu hao nhiều tinh lực như vậy?

Phát tay thu lại lư hương trên mặt đất, đứng thấy đây chỉ là một cái lư hương nho nhỏ, vì ánh mắt càng ngày càng cao, nên thứ có thể được Đường Niệm Niệm thu vào nội giới tuyệt đối đều là tinh phẩm. Lư hương này là do mài một khối ngọc khắc kỉ lân mà có, hoa văn kỉ lân trên ngọc thạch màu vàng trông vô cùng sống động.

“Đi.”

Đường Niệm Niệm dẫn đầu đi trước.

Chiến Thương Tiễn đuổi theo, ánh mắt nghi hoặc dừng ở cổ tay áo bay bay của nàng. Tay áo này rốt cuộc làm sao chứa được một cái lư hương, lại không có nửa phần khác lạ?

Phương hướng Đường Niệm Niệm đi tới không phải là cửa động, mà là đi về phía quái xà. Dọc đường nàng đi, đám xác rắn đều lần lượt hóa thành một bãi vôi trắng, cả mặt đất trong hang dần dần trắng toát, cảnh tượng tu la khiến người ta lông tóc dựng đứng giờ đây lại giống như tuyết bay, biến mất không thấy gì nữa.

“Chủ từ?” Cách quái xà không đến một trượng, Chiến Thương Tiễn lên tiếng nhắc nhở.

Bước chân Đường Niệm Niệm không hề dừng lại, mà quái xà khổng lồ trước mắt nàng lúc này đã chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ dài bằng chiều cao hai người, giống như một con rắn bình thường. Chờ Đường Niệm Niệm đi tới đằng trước, mới trườn theo, cách Đường Niệm Niệm không nhiều không ít chỉ một bước, đồng thời nhiều hơn Chiến Thương Tiễn một bước.

Đáy mắt Chiến Thương Tiễn hiện lên vẻ kinh dị, nhìn Đường Niệm Niệm trước mắt, lại nhìn con quái xà thu nhỏ này, mím môi không nói gì. Xem ra con quái xà này đã bị nàng thu phục, nói vậy nó sẽ không làm hại nàng. Đã như vậy, những chuyện khác không phải một cấp dưới như hắn được phép hỏi, cũng không nên hỏi.

Quái xà trườn ở phía trước chợt quay đầu liếc Chiến Thương Tiễn một cái, huyết quang trong mắt lóe lên rồi biến mất, cảm dưới hơi nâng lên, rồi lại quay đầu theo sát bước chân của Đường Niệm Niệm.

Chiến Thương Tiễn khóe mắt giật giật, nếu hắn không nhìn lầm, thì cái liếc xéo của con quái xà kia rõ ràng là đang khinh bỉ khiêu khích hắn. Cừ chi ngạo mạn khinh người như thế, nhất là động tác hếch cằm kia, làm cho trong đầu hắn không khỏi hiện lên hình ảnh một công tử quần là áo lượt, một thân hoa phục, lấy tư thái cao cao tại thượng nhìn xuống người khác, sắc mặt kiêu ngạo, trời đất bao la lão tử ta đây là lớn nhất.

Lại nhìn quái xà kia trườn cách Đường Niệm Niệm một bước không hơn không kém, nhiều hơn mình một bước, Chiến Thương Tiễn liền cảm thấy mình

không có hoa mắt, cũng không có nghĩ sai.

Không biết đi bao lâu, hắc ám chung quanh càng lúc càng mờ nhạt, một tia nắng sáng rọi chiếu nghiêng đập vào mắt.

Chiến Thương Tiễn chỉ cảm thấy con mắt đau đớn, ần ần còn theo phản xạ ứa nước mắt ra. Lại nghĩ tới, từ khi đi vào Xà Quật cũng không biết đã trôi qua bao lâu, làm cho hắn quen với bóng tối, lúc này nhìn thấy ánh nắng sáng ngời như vậy, nhất thời khó mà thích ứng kịp.

Trong nháy mắt này, hắn đột nhiên cảm thấy một trận gió thổi đến, không thêm cổ kị đến đôi mắt tạm thời mù nữa, rút chiến thương ra đâm về phía trước một nhát.

“Phốc” Tiếng binh khí xuyên vào thịt, máu phun ra truyền vào trong tai. Chiến Thương Tiễn hí mắt, mờ hồ nhìn thấy một đứa trẻ, bị chiến thương của mình xuyên qua.

Chiến Thương Tiễn trái tim chấn động, con ngươi co rút lại, khó khăn nhắm mắt, rồi ngay lập tức lại mở ra, khôi phục về trạng thái bình tĩnh vốn có.

“Ha ha ha ha ha! Chơi vui, chơi vui! Giết người ~ giết người rồi~ “

Một thiếu niên gầy guộc quần áo tả tơi không biết từ đâu chui ra, nhảy dựng lên phóng tới trước mặt hai người một rần, giống như hiến báu vật mở ra cái bình sứ trong tay, tươi cười sáng lạn đến quý dị hi hi nói: “Ca ca, tỷ tỷ, đệ có rất nhiều gia vị ngon, đệ đệ đệ nướng, rồi chúng ta cùng nhau ăn?”

Đường Niệm Niệm nhìn mắt thi thể đứa nhỏ kia, lắc đầu lạnh nhạt nói: “Thịt người không thể ăn.”

“Ăn ngon, ăn ngon ~ tỷ tỷ chưa ăn qua làm sao mà biết không thể ăn nha! Mềm, ngọt! Nhất là tiểu oa nhi phần điều ngọc mài như đệ đệ ta là ăn ngon nhất!” Thiếu niên cười hắc hắc không ngừng, sau đó hé miệng thần bí vô cùng nói với Đường Niệm Niệm: “Giống như tỷ tỷ nhất định càng nhiều người thích ăn, tỷ tỷ so với đệ nhất định ăn ngon hơn nhiều, ha ha ha ha!”

Nói xong, hắn thể nhưng liền đánh về phía Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm sóng mắt hơi lóe, thân hình thiếu niên đã miệng phun máu tươi bay ra ngoài.

Một khắc kia, Chiến Thương Tiễn vậy mà nhìn thấy được một tia giải thoát từ trong đôi mắt điên cuồng của thiếu niên kia, vốn tưởng rằng mình bị hoa mắt, song lại phát hiện thiếu niên ngã xuống mặt đất không dậy nổi đó đã nước mắt lưng tròng, nhìn thi thể hài nhi trên thương tiễn của hắn.

Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Ô. . . Tỷ tỷ, ca ca. . . ọc ọc, van xin hai người, đem thi thể ta cùng đệ đệ. . . tán ra, ô. . .” Hắn run run tay, đưa ra bình sứ bị hắn nói là đựng gia vị.

Hắn ở cửa Phong Nhân Cốc đợi lâu như vậy, chính là để đợi được người mới vào Phong Nhân Cốc.

Người chưa bước vào Phong Nhân Cốc ít nhất còn chưa điên, như vậy hắn và đệ đệ sẽ không bị biến thành đồ ăn, chết không có chỗ chôn.

Hắn yếu đuối, từ đầu tới cuối không dám tự tay giết đệ đệ rồi tự sát, càng sợ sau khi tự sát vẫn sẽ bị đám người điên kia tùy ý chơi đùa.

Nhờ vận may đoạt được mấy bình nước Dung Thi (nước làm hòa tan thi thể) này, hắn mới mang theo đệ đệ cẩn thận dè dặt sống tới tận bây giờ, nhưng mà quãng thời gian sống như vậy, hắn còn muốn sống nữa sao! Thịt người, hắn không bao giờ muốn ăn nữa!

Chiến Thương Tiễn nhìn Đường Niệm Niệm, cuối cùng yên lặng đi tới trước mặt thiếu niên sắp chết, tiếp nhận bình sứ trong tay hắn, gỡ thân thể đứa bé kia ra khỏi chiến thương, rồi đặt bên cạnh thiếu niên. Sau đó hắn mở nắp bình, đem nước Dung Thi rót lên người hai người.

Thiếu niên hơi cong miệng lên cười, tràn đầy vẻ tuyệt vọng âu sầu. Quả nhiên, người còn chưa bước vào Phong Nhân Cốc, thực sự dễ lừa lại dễ sinh thiện tâm.

Kỳ thật đứa bé kia sau khi bị ném ra ngoài cũng đã chết đói, thiếu niên sở dĩ làm như vậy là muốn Chiến Thương Tiễn áy náy, rồi đáp ứng yêu cầu trước khi chết của hắn.

Cảm giác nước dung thi xối lên người có thể nói là khủng bố vô cùng, thiếu niên nhìn hai người trước mặt một lần cuối rồi khẽ nhắm mắt lại.

Hắn đã diễn một tuồng kịch, nhắc nhở bọn họ biết sự đáng sợ của Phong Nhân Cốc, coi như là báo đáp bọn họ rồi.

Người tốt như vậy, phải biến thành kẻ điên, rất đáng tiếc. . .

Thân hình thiếu niên và đứa trẻ kia rất nhanh hóa thành một bãi nước lợ, lưu động trên nền đất gập ghềnh. So với công hiệu của ‘Thành tro’ mà Đường Niệm Niệm luyện chế, thì nước dung thi này hiển nhiên kém hơn nhiều lắm, chẳng những làm cho người ta phải chịu thống khổ kịch liệt, mà thi thể sau khi hòa tan còn tản ra mùi tanh hôi.

Chiến Thương Tiễn bỏ lại bình sứ, nâng mắt lên, đôi mắt đã thích ứng với ánh sáng mặt trời, rốt cuộc cũng nhìn thấy rõ phía trước.

Cửa vào sơn cốc, nơi nước lặng lưu động, có một khối bia đá dơ bẩn rạn nứt, trên đó có khắc ba chữ “Phong Nhân Cốc”.

Nơi này chính là. . .

Phong Nhân Cốc!

Chiến Thương Tiễn nhìn Đường Niệm Niệm, vốn khi ở Xà Quạt thay nàng không quay ngược lại đường cũ, mà đi về phía này, hẳn đã có chút linh cảm, chờ đến khi thật sự bước vào đây, cuối cùng thứ linh cảm kia mới tràn ngập trong lòng.

Phong Nhân Cốc, nơi một đám người điên không có lý trí, có lẽ là điên thật, có lẽ là giả điên, hoặc đã sớm phân biệt không rõ rốt cuộc điên thật hay điên giả. Một nơi thiếu lương thực, thiếu nguồn nước, người điên thú điên tràn ngập.

Đường Niệm Niệm không vội đi vào, mà đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn về phía vài bóng đen chỗ đám cây.

Chiến Thương Tiễn theo ánh mắt của nàng nhìn lại, tuy không nhìn thấy cái gì, nhưng tâm thần không hiểu sao đã căng thẳng, lông mày nhăn lại. Nơi đó, hình như có cái gì.

Một người mặc một bộ quần áo đen kịt không chút hoa văn bao bọc toàn thân, trên khuôn mặt đeo mặt nạ màu đen không ánh sáng, hai tay cũng đeo bao tay đen. Người này, vô thanh vô thức giống như một bóng ma, từ ngọn cây nhẹ nhàng nhảy xuống, vô cùng quý mị. Nếu không tận mắt nhìn thấy, thì e rằng cho dù đi qua bên người hắn, cũng không ai chú ý.

“Chủ mẫu.” Giọng hắn trôi nổi không chút cảm xúc, rõ ràng truyền vào tai, nghe rõ ròi, nhưng ngay sau đó liền tiêu tán khiến người ta quên đi.

Chủ mẫu!?

Chiến Thương Tiễn trong lòng đột nhiên căng thẳng, sắc mặt hơi cứng đờ.

Đường Niệm Niệm không có chú ý tới vẻ khác thường của hắn, ánh mắt bình tĩnh nhìn người trước mắt, mím môi nói: “Ta có thể làm được, không cần người giúp.”

Nàng muốn chứng minh cho Cô Hồng thấy, nàng không phải một sùng vật chỉ có thể nằm trong lòng người khác.

Sau khi cùng hắn song tu, buông lỏng tâm thần đi tín nhiệm hắn, nàng muốn được đứng bên người hắn, cùng hắn đối mặt với tất cả mọi chuyện.

“Thuộc hạ tuân lệnh đi theo chủ mẫu, sẽ không quấy nhiễu hành động của chủ mẫu, cũng sẽ không giúp đỡ.” Người mặt đen vẫn không nhúc nhích, giọng nói mờ mịt hư vô yên lặng truyền đến: “Xin chủ mẫu đừng lãng phí thời gian nữa, chủ nhân sẽ đau lòng.”

Từ sau khi đi theo Đường Niệm Niệm tiến vào cửa Xà Quạt, hắn nhất thời không may bị Đường Niệm Niệm cắt đuôi, lúc tìm được tung tích của nàng thì lại phát hiện nàng đã bước vào hang rắn, nên hắn đành tới cửa Phong Nhân Cốc trước chờ nàng.

Nhắc tới Tư Lăng Cô Hồng, Đường Niệm Niệm sóng mắt chột lóc, hơi nghiêng người.

Nàng đột nhiên nhớ tới, mình đã từng đáp ứng Cô Hồng không thể bị thương, vết thương trên mặt tuy đã không còn, nhưng xiêm y bị rách vẫn chưa thay, chút vết máu trên áo trắng vô cùng dễ thấy.

Giọng nói không chút phập phồng của người đeo mặt nạ đen truyền tới: “Chủ mẫu bị thương.”

Đường Niệm Niệm hai mắt lóc sáng, kiên quyết phủ nhận: “Không có!”

Hơi thở người nọ hơi hơi ngừng lại.

Một bên Chiến Thương Tiễn vốn tâm thần khẩn trương cũng bởi vì lời này của nàng mà dở khóc dở cười, không có? Vừa nhìn về mặt kia của nàng, liền biết là có hay không.

Đáng chết!

Hắn thế nhưng không phát hiện nàng bị thương.

Kỳ thật cũng không trách được Chiến Thương Tiễn, chuyện xảy ra ở Xà Quạt quá mức quỷ dị chấn động, toàn thân toàn tâm hắn đều căng thẳng, nơi Đường Niệm Niệm bị thương lại không dễ thấy, chỉ có xiêm y hơi rách và lây nhiễm chút máu, hắn lại đi ở phía sau bên trái nàng, Xà quật tối như vậy, không nhìn thấy cũng là đương nhiên.

Chờ ra khỏi Xà Quạt, đi vào Phong Nhân Cốc, hai mắt hắn chịu không nổi ánh sáng bất thành linh, rồi phát sinh chuyện của thiếu niên và đứa nhỏ, nên nhất thời không phát hiện ra vết máu trên áo Đường Niệm Niệm, bây giờ nghe người kia nói vậy mới vỡ lẽ.

Người đeo mặt nạ đen nói: “Thuộc hạ sẽ bẩm báo chi tiết mọi chuyện cho chủ nhân.”

Đường Niệm Niệm yên lặng nhìn hắn.

Hắn là người của Cô Hồng, không thể diệt khẩu. (TNN: *phụt* *lau lau* ôi cái màn hình của em =.=)

Người nọ toàn thân đen nhánh, không nhìn ra chút biến hóa nào, dưới ánh mắt của Đường Niệm Niệm, khuôn mặt không biểu tình càng giống mặt nạ, tựa như không có sinh mệnh, không có cảm xúc.

Thu hồi linh thức trên mặt hắn, Đường Niệm Niệm đưa tay lấy ra một bình ngọc, ném cho người trước mặt.

“Thiếu Âm đan, có thể hỗ trợ tu luyện công pháp mang thuộc tính thủy âm, miễn bị nguy cơ tẩu hỏa nhập ma, củng cố tu vi.” Đường Niệm Niệm cũng không nói tới phẩm chất đan dược, đơn giản là vì đan dược nàng luyện chế đã sắp vượt khỏi phẩm cấp ước định của thế giới này, đều trên thiên phẩm, không có cấp bậc.

Người nọ vẫn không nhúc nhích, “Chủ mẫu có ý gì.”

Đường Niệm Niệm nói: “Hồi lộ nguoi.”

Người nọ đưa tay nhận lấy bình ngọc, nhét vào trong ngực, giọng nói trôi nổi: “Chủ mẫu không bị thương.”

Đường Niệm Niệm gật đầu.

Lại nói tiếp: “Thuộc hạ bây giờ trở về, chủ mẫu có chuyện gì muốn thuộc hạ truyền lời cho chủ nhân không.”

Đường Niệm Niệm hai mắt sáng ngời, thì thào nói: “Nhớ Cô Hồng, muốn ăn đồ Cô Hồng nấu.” Lập tức mặt mày cong cong, còn nghiêm túc nói: “Ta sẽ rất nhanh trở lại.”

Mặt nạ người nọ hơi hơi rũ xuống, giống như gật đầu, đáp: “Thuộc hạ tên là Tuyết Tân.” Sau đó thân ảnh chợt lóe rồi biến mất, không thấy bóng dáng.

Chiến Thương Tiễn không tiếng động nhìn hết thấy phát sinh trước mắt, từ đoạn đối thoại đơn giản cùng về mặt Đường Niệm Niệm đã nhìn ra rất nhiều chuyện. Nàng đã giả làm thê tử người khác, nàng đối với nam tử tên Cô Hồng kia tình sâu ý trọng, nếu không làm sao chỉ khi nhắc tên hắn, nàng mới vui mừng nhường mày, linh động bức người?

“Tê tê tê ~” Quái xà vẫn ngồi bên cạnh Đường Niệm Niệm kêu vài tiếng, sâu trong đôi mắt lóe ra huyết quang, tràn ngập chờ mong thèm muốn nhìn Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm liếc nó một cái, giơ chân đạp nó một cước. Vết thương trên người nàng chính là do nó ban tặng, bây giờ còn dám hỏi nàng đòi đan dược?

“Tê!” Quái xà đau đớn kêu một tiếng, xám xịt rụt về.

Đường Niệm Niệm không nhìn nó nữa, dứt khoát đi vào Phong Nhân Cốc.

Quái xà ỉu xiu cùng Chiến Thương Tiễn sắc mặt trầm ổn yên lặng theo ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đùng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Đoạt Ngọc Tử Và Dừng Bữa

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Một đường đá đen dọc đứng, bụi cát mù trời, cỏ dại hoang vu, từ đây có thể thấy được xương trắng um tùm, giống như xương người lại tựa như xương thú.

Đường Niệm Niệm đi trên mặt cát, không để lại chút dấu chân nào. Xét về thân pháp, nàng quả thực tu luyện vô cùng tốt. Lúc này, nàng ngừng chân một chút, sau đó dầm xuống.

“Phịch——” Từ mặt cát dưới chân nàng bay ra một thân ảnh màu vàng, hung hăng ngã ra xa ba trượng.

Chiến Thương Tiễn ở phía sau nàng cũng gặp phải nguy hiểm, tuy dừng bước chậm hơn Đường Niệm Niệm, để ột cái tay trông giống xương khô tóm lấy cổ chân, nhưng cũng không kém, chiến thương phát ra hàn quang, đâm thẳng vào bên trong mặt cát, chỉ nghe thấy tiếng vật nhọn đâm vào máu thịt, song cái tay kia lại không hề buông lỏng.

“Ha ha ha, bắt được rồi! AAA——!” Giọng nói đang bình thường chợt biến thành tiếng gào rú thống khổ.

Chiến Thương Tiễn mất lạnh lui về phía sau từng bước, trên cổ chân là cái tay của người kia sau khi bị chém đứt, móng tay sắc nhọn đâm rách giày và tất của hắn, đâm vào da thịt, bóp chặt đến ngay cả khớp xương cũng nhô lên, từ đó có thể thấy được người này dùng bao nhiêu sức lực.

Sau khi hắn lui về, có một người từ trong cát thoát ra, rõ ràng bị chặt đứt một tay nhưng lại không hề để ý, hé miệng nhìn Chiến Thương Tiễn bén nhọn cười lớn: “Bắt được rồi, có phải cảm thấy thân thể dần dần lạnh đi hay không? Ha ha ha, không phải ảo giác đâu, dần dần ngươi sẽ mất đi tất cả giác quan, toàn thân cứng cứng, muốn sống không được”

Chiến Thương Tiễn mất lạnh nhìn hắn, trên người thoáng cái đã không còn cảm giác lạnh lẽo băng hàn gì, hoàn toàn không giống với mấy lời cổ quái của người này.

Không thèm giải thích cùng người nọ, Chiến Thương Tiễn đã cầm thương đánh về phía hắn.

“AAAA! Làm sao có thể, ngươi làm sao có thể không có việc gì! Không thể nào, không thể nào!” Nam nhân cụt tay bất khả tư nghị kêu to, nhưng động tác trên tay cũng không chậm hơn chút nào, nhanh chóng né tránh một thương của Chiến Thương Tiễn, cùng lúc đưa tay đâm về phía tim hắn.

Chiến Thương Tiễn vừa tránh đi, không đợi hắn kịp ra tay đánh trả, thì cổ họng người nọ đã bị cắt đứt, không thấy một giọt máu nào, ầm ầm ngã xuống đất. Theo bản năng quay đầu nhìn về phía Đường Niệm Niệm, chỉ thấy xung quanh nàng đã chất đầy thi thể, rất hiển nhiên người trước mắt này cũng là do nàng xử lý.

Thực lực những người này đều đã ngoài Địa phẩm, nhưng ở trong tay nàng căn bản tránh không nổi một chiêu. Từ lần đầu tiên nhìn nàng ra tay kì thật đã có thể phát hiện, một cao thủ Thiên phẩm không đến hai mươi tuổi, thiên hạ này có thể có mấy người?

“Chủ tử.” Chiến Thương Tiễn yên lặng trở lại đứng bên cạnh nàng.

Hắn cảm giác được hành động của nàng có chút khác biệt so với khi ở Xà Quật, từ lúc gặp người tên là Tuyết Tân kia, nàng nói sẽ nhanh trở về, sau đó liền tự mình ra tay giải quyết tất cả mọi người, những hành động này đều lộ rõ tâm tư muốn mau mau trở lại của nàng.

Linh thức của Đường Niệm Niệm tán ra chung quanh, phát hiện mấy người đang chạy về phía này cũng không tò vò gì. Tùy tay đưa hết binh khí này tới binh khí kia cho Chiến Thương Tiễn, mà về mặt Chiến Thương Tiễn cũng từ nghỉ hoặc đến giết mình rồi cuối cùng là chết lặng, dùng một tay không bắt được, chỉ có thể gơ vạt áo tiếp lấy hơn mười hai bình dược, giọng nói thô ráp hỏi: “Chủ tử?”

Đường Niệm Niệm lạnh nhạt nói: “Đây là ích cốc đan, còn đây là Dưỡng Nguyên đan, lúc giết địch phải dùng hết toàn lực, kiệt sức thì lại ăn nó.”

Chiến Thương Tiễn đã không còn nghi vấn chuyện nàng lấy đâu ra nhiều đan dược như thế nữa, nhưng ai có thể nói cho hắn biết, đan dược hiếm có trong mắt người ngoài, lúc này cứ như vậy bị một người không hề để ý quăng ỉnh hơn mười bình là sao.

Cho nên. . .

Luyện dược sư quả nhiên là người giàu có nhất đại lục như người ta đồn đại sao?

Đường Niệm Niệm lại nói: “Ăn xong rồi nói sau.”

“ . . Vâng.” Chiến Thương Tiễn yên lặng gật đầu.

“Tê tê ~” Quái xà đứng một bên kháng nghị, bày ra sự tồn tại của mình.

Đường Niệm Niệm không để ý tới nó.

“Tê tê tê tê!” Huyết quang trong mắt quái xà càng lúc càng đậm. Bất công! Quá bất công a~! Làm sao có thể chỉ cho tên yếu đuối kia ăn, mà không cho bản xà vương! Hừ! Bản xà vương mới không thèm mấy thứ đan dược này đâu!

Quái xà không chiếm được chỗ tốt nơi Đường Niệm Niệm, liền đem bức tức trút hết lên người Chiến Thương Tiễn, càng nhìn hắn càng thấy khó chịu. Cái đuôi vung lên quất về phía hắn, thấy hắn tránh được, tiếp tục không nói câu nào đi theo phía sau Đường Niệm Niệm, quái xà liền nâng đầu không thèm nhìn hắn một cái. Xùy! Bộ dáng chó săn, chỉ biết giả vờ giả vịt tranh giành tình cảm, không có khí phách, không có tiết tháo! Hừ! Bản xà vương mới không cần ghen tị đâu!

Chiến Thương Tiễn khoé mắt thần nhiên đảo qua bộ dáng quái xà, đối với ánh mắt mang đầy nhân tính của nó hoàn toàn lựa chọn không nhìn.

Một đường này, hai người một rần bước đi như sóng tràn bờ, lại bình tĩnh đến quỷ dị, vì sao lại nói như vậy đây? Đơn giản vì con đường của bọn họ ngắn ngủi đến mức, các loại sự tình điên cuồng đều hiện ra trước mắt, chỉ cần trông thấy bọn họ, liền đồng loạt xông lên, từ những kẻ chỉ gặp đã đuổi giết ban đầu, đến những kẻ mai phục đánh lén.

Song, tất cả những kẻ điên truy sát hay mai phục đánh lén bọn họ, đều bị hai người một rần không chút lưu tình đánh chết, tình hình chiến đấu càng kịch liệt, về sau càng có vẻ bình tĩnh.

Áo đen trên người Chiến Thương Tiễn càng lúc càng đen, tản ra mùi máu tươi nồng đậm, hai mắt hiện lên sát khí lạnh lẽo, bén nhọn, không làm cho

người ta cảm thấy âm tàn, ngược lại có cảm giác càng đánh càng hăng.

Mới qua nửa ngày thời gian, hấn đã giết không dưới trăm người, gặp được đủ loại thủ đoạn điên cuồng, mà chính hấn cũng coi như một loại điên rồi.

Mỗi khi chiến đấu, vì không để Đường Niệm Niệm cản lại, hoặc kéo dài thời gian, nên liền nghe theo lời nàng nói, không hề giữ sức, chỉ cần tốc chiến tốc thắng. Đói bụng mệt mỏi liền ăn Ích Cốc đan, nguyên lực không đủ thì ăn Dưỡng Nguyên đan, quả thực cho tới bây giờ hấn chưa từng có ngày nào lại điên cuồng xa xỉ tới vậy.

“Chủ tử, Phong Nhân Cốc này dường như có ý đối phó với người.” Sau một trận chiến, trên đường hành tẩu, Chiến Thương Tiễn đột nhiên nhắc nhở Đường Niệm Niệm, ánh mắt yên lặng lưu chuyển một vòng trên người nàng, trong lòng không khỏi có một chút thất bại bất đắc dĩ.

Chỉ thấy nửa ngày giết địch này, xiêm y màu trắng trên người Đường Niệm Niệm ngoại trừ đóa hồng mai trên thắt lưng kia, thì không còn nơi nào lấy dính chút màu sắc khác, ngay cả bụi đất cũng không có, vẫn trắng nõn như mới giồng trước. Nhìn thần thái của nàng, giết nhiều người như vậy, mà vẫn không hề có nửa điểm sát khí, ngay cả con mắt cũng trong sáng thấu triệt, trừ phi tận mắt nhìn thấy, chỉ e là bất kì ai cũng sẽ không tin, nửa ngày nay số người nàng giết còn nhiều hơn so với hấn gấp mấy lần.

“Nga.” Đường Niệm Niệm gật đầu, hai hàng lông mày cong cong.

Chiến Thương Tiễn nhìn ra nàng chẳng những không chút lo lắng, thậm chí còn vì thế mà cao hứng?

“Chủ tử, không lo lắng sao?” Có thể bị Phong Nhân Cốc theo dõi, nếu không phải do cốc chủ Phong Nhân Cốc gây nên, thì chính là Tư Lăng gia bày mưu tính kế, dù là ai trong hai người cũng không khác nhau lắm.

Đường Niệm Niệm chớp mắt, “Như vậy rất tốt.”

“Tốt?” Chiến Thương Tiễn không rõ ý tứ của nàng.

Đường Niệm Niệm gật đầu, nói tiếp: “Muốn đạt được Phong lệnh thì phải là kẻ điên trong số kẻ điên, tự hấn đến rất tốt, không cần tìm nữa.”

Chiến Thương Tiễn nhếch khóe miệng thành một nụ cười nhàn nhạt. Bộ dáng này của nàng thực sự làm cho người ta thích, nói cái gì muốn trở thành kẻ điên trong đám kẻ điên, nhưng cố tình lại không khiến cho người ta cảm thấy chút đáng sợ nào, mà giống kế hoạch đoạt kẹ của một đứa nhỏ hơn, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn rõ ràng rành mạch ý nghĩ khát vọng trong lòng nàng.

“Ý chủ tử là?” Nhưng Chiến Thương Tiễn vẫn không hiểu rõ lắm, việc nàng muốn trở thành kẻ điên trong số kẻ điên, thì liên quan gì tới việc địch nhân của mình. Chẳng lẽ giết nhiều người như vậy thì sẽ là điên trong điên sao?

Đường Niệm Niệm nâng mí mắt, nói: “Hủy đi Phong Nhân Cốc đối với Phong Nhân Cốc mà nói có lẽ là điên cuồng nhất chẳng?”

Chiến Thương Tiễn: “. . .”

Bộ dáng giống như đang nói một chuyện vô cùng bình thường này là sao đây? Nếu không nghe rõ nội dung nàng nói, chỉ nhìn ngữ điệu và thần sắc không hề che giấu của nàng, thậm chí hấn còn cảm thấy nàng chẳng qua chỉ đang nói: “Miếng điểm tâm này là miếng ngon nhất trong số đó sao?”

Đường Niệm Niệm nhớ rõ Tư Lăng Cô Hồng từng nói, hấn thông qua Phong Nhân Cốc, chính là thiếu chút nữa hủy luôn Phong Nhân Cốc, làm cho cốc chủ Phong Nhân Cốc không thể không tự mình xuất hiện, tiền hấn rồi đi. Nàng vốn còn muốn đi giết người, không ngờ bọn họ lại tự đến tìm nàng, như vậy ngược lại tiết kiệm được thời gian của nàng.

“Tê tê tê tê!” Quái xà về mặt đồng ý gật đầu.

Đúng! Quá đúng! Nên làm như vậy! Xà Quạt của bản xà vương bị hủy, đã đến lúc tới lượt Phong Nhân Cốc rồi, trong lòng bản xà vương cũng dễ chịu hơn không ít!

Đường Niệm Niệm đi về phía trước, cũng chính là nơi giấu thiên tài địa bảo được tích lũy suốt bao năm qua của Phong Nhân Cốc.

Ánh nắng chiều lặn rồi mọc phía chân trời, trong Phong Nhân Cốc vang lên đủ loại tiếng gào khóc thảm thiết, dưới bầu trời yên tĩnh lúc cao lúc thấp, đám người Đường Niệm Niệm trên đường giết địch qua ngày. Bên phía Tư Lăng gia lại vẫn như trước, ai cũng không hề phát hiện, có một bóng đen từ cửa tứ lượn một đường bay về phía thôn trang Vô Danh phía bắc.

Tuyết Tân đi qua tiền viện không người, như một bóng dáng không có sinh mệnh, mãi cho đến đình tạ trong rừng trúc gặp được Tư Lăng Cô Hồng.

Lúc này Tư Lăng Cô Hồng đang đeo một khối ngọc thạch, miếng ngọc thạch đã sắp thành hình, là một cái hộp đựng đồ ăn.

Một bên Chu Diệu Lang lẳng lặng đứng, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Tư Lăng Cô Hồng và hộp ngọc trong tay hấn, đáy mắt ánh lên vẻ bất đắc dĩ không nói nên lời, còn có cảm thán, thất bại, phức tạp luân chuyển.

Kỳ thật cũng khó trách nàng mang bộ dáng này, khối ngọc thạch trong tay Tư Lăng Cô Hồng cũng không phải bình thường, mà là linh ngọc vô cùng tốt, linh ngọc này đeo trên người có thể có công hiệu dưỡng thân hộ nhan, trường thọ không già, nếu làm thành tráp hoặc hòm chứa vật, thì đứng gì trong đó cũng sẽ không biến chất, có công hiệu bảo trì bộ dáng vốn có.

Người bình thường có được linh ngọc đều làm thành đồ trang sức đeo trên người, hoặc là làm thành hòm chứa, nếu số lượng nhiều hơn thì có thể làm bình đựng đựng đan dược thiên phẩm.

Trong mắt mọi người, cũng chỉ có linh ngọc mới xứng được với đan dược thiên phẩm, huống chi chỉ có nó mới có thể bảo quản tốt được lực và dược hương của đan dược thiên phẩm.

Nhưng là, trước mắt Tư Lăng Cô Hồng lại đem khối ngọc mọi người mơ ước này làm thành hộp đựng đồ ăn, tuy nó cũng có thể đựng đồ, nhưng đây là hộp cơm, hộp cơm a!

Không cần nghĩ, nàng cũng có thể đoán được nguyên nhân Tư Lăng Cô Hồng làm như vậy.

Cho dù Tư Lăng gia tộc có phần đông bảo vật, bọn họ ở Tuyết Diên sơn trang phung phí cũng không ít, nhưng cuối cùng vẫn có một chút hữu dụng. Như kiểu hoa dùng khi rước dâu, làm bằng hồng liên kim tinh thì sao chứ? Phải biết rằng đó là đồ để trang chủ cưới vợ, đương nhiên phải tốt, phải phô trương, phải có mặt mũi. Tựa như xe bạch điều, dùng bốn con bạch liêu kéo xe, dùng một khối băng ngọc vụn năm chạm thành thân xe thì sao? Vẫn đạo lý đó, ai bảo đó là xe chuyên dụng của trang chủ chứ?

Trong đầu liệt kê vài thứ, Chu Diệu Lang ngược lại càng nghĩ càng bình tĩnh. Theo như suy nghĩ của nàng, thì ở trong mắt trang chủ, giá trị linh ngọc này thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là làm cho chủ mẫu dùng.

“Chủ nhân.” Giọng nói đặc thù của Tuyết Tân xa xôi truyền đến.

Trái tim Chu Diệu Lang đập mạnh một cái, quay đầu nhìn Tuyết Tân không biết đến đây từ lúc nào, thầm nghĩ: người này vẫn xuất quỷ nhập thần như vậy, y như quý mỵ.

Tuyết Tân giống như bóng hình, trừ bỏ Tư Lăng Cô Hồng ra, phản ứng của người khác với hắn mà nói đều không thành vấn đề. Hắn nói: “Thuộc hạ đã tìm được chủ mẫu, song lại bị chủ mẫu phát hiện hành tung, vì không muốn chủ mẫu vứt bỏ thuộc hạ lần nữa, thuộc hạ đã nói rõ thân phận với chủ mẫu.”

“Niệm Niệm thế nào?” Tư Lăng Cô Hồng hỏi.

Tuyết Tân nói: “Chủ mẫu xông qua Xà Quật, tiến vào Phong Nhân Cốc, bên người còn có một người một rắn nữa.”

Tư Lăng Cô Hồng: “Một người một rắn?”

Tuyết Tân: “Là một nam nhân, tên giả là Tân Phạt, tên thật chưa tra ra. Rắn là một con rắn đực, do quái xà trong Xà quật biến thành. Hai bọn họ đều nghe theo sắp xếp của chủ mẫu.”

Chu Diệu Lang nghe vậy, đáy lòng run rẩy. Nam nhân? Rắn đực? Đây là đang có ý nhắc nhở trang chủ cái gì sao?

Đôi mắt Tư Lăng Cô Hồng khẽ cúi xuống, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt ve linh ngọc tròn bóng, ai cũng không nhìn ra suy nghĩ của hắn, im lặng mà cô tịch, làm cho người ta vô thức bị hấp dẫn, tâm vừa đau lại ngứa.

Tuyết Tân tạm dừng một chút, nói tiếp: “Chủ mẫu chảy máu.” (TNN: à há ăn hối lộ rồi mà còn dám nói =]] Niệm Niệm mà biết thì chết anh)

Tư Lăng Cô Hồng nâng mi, đáy mắt nổi lên sương mù màu đen.

Không đợi hắn đặt câu hỏi, giọng nói mơ hồ của Tuyết Tân đã vang lên, tiết tấu nhanh hơn, lại giống như không có, nói: “Phía trên lưng bên phải có vết máu rất nhỏ, đã khép lại.”

Tư Lăng Cô Hồng hỏi: “Ai làm?”

Tuyết Tân: “Máu còn mới, hẳn là do rắn trong Xà Quật gây nên.” Dừng một chút, lại nói thêm một câu: “Rắn trong Xà Quật đều đã không còn.”

Hơi thở Tư Lăng Cô Hồng ngưng lại, như vậy hắn liền không thể lấy cớ trút giận dùm nàng mà đi vào nhìn nàng một cái rồi. Nghĩ đến bên cạnh nàng còn có một nam nhân và một con rắn đực, sương mù đen trong mắt Tư Lăng Cô Hồng càng đậm, giống như có thứ gì ẩn núp trong đó, một khi phá ra liền hung dữ hủy thiên diệt địa.

Chu Diệu Lang âm thầm kinh hãi, nàng vẫn biết Tư Lăng Cô Hồng có ham muốn chiếm lấy rất cao, nhất là ham muốn độc chiếm Đường Niệm Niệm đã vượt qua tất cả, nhưng do Đường Niệm Niệm luôn ở cạnh hắn nên không ai nhận ra, giờ phút này lại để nàng phát giác, hết thấy đã sớm vượt qua tính toán của nàng: chấp niệm và tình cảm của trang chủ đối với chủ mẫu, càng ngày càng khủng bố.

Chu Diệu Lang không khỏi có chút lo lắng. Tuy nói ham muốn độc chiếm của trang chủ chẳng qua chỉ là quá mức quan tâm, nhưng nữ tử bình thường e là sẽ bị dọa sợ, chỉ mong chủ mẫu sẽ không như thế, bằng không thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến đây, Chu Diệu Lang không khỏi có chút thâm oán lờm Tuyết Tân. Hắn nói cái gì không nói, lại đi nói thẳng ra mấy chuyện này, không phải là muốn làm trang chủ khó chịu sao?

Tuyết Tân xem như hoàn toàn không nhìn đến cái trừng mắt của nàng, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích nói: “Chủ mẫu có lời muốn thuộc hạ truyền lại

cho trang chủ.”

Tư Lăng Cô Hồng ngừng đầu ngẩn ra, đôi mắt mờ sương tán đi, hóa thành vẻ nhu hòa, hỏi: “Niệm Niệm nói gì?”

Tuyết Tân: “Chủ mẫu nói, nhớ Cô Hồng, muốn ăn đồ Cô Hồng làm. Ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Hắn đây là truyền lại nguyên văn, lời của Đường Niệm Niệm được giọng nói trôi nổi xa xăm của hắn nói ra, lại khiến cho người ta có một loại cảm giác phân ly khó tả.

Nhưng mà, dù vậy, cũng đã đủ làm cho Tư Lăng Cô Hồng nhướng mày vui vẻ, khoe miệng hé ra một nụ cười ôn nhu thỏa mãn, giống như lời này là nghe được từ chính miệng Đường Niệm Niệm.

“Được.” Tư Lăng Cô Hồng gật đầu đáp ứng, ngón tay dừng trên hộp cơm linh ngọc, cười nói: “Ta sẽ làm đồ ăn cho Niệm Niệm.”

Chu Diệu Lang lắc đầu. Chủ mẫu, ngài trăm ngàn lần không thể rời khỏi trang chủ a, bằng không. . .

Thân ảnh Tuyết Tân cũng đã sớm biến mất.

Tử luyện của Tư Lăng gia tộc tuy rằng nguy cơ tứ phía, giống như địa ngục. Nhưng tác dụng lại không kém chút nào, tất cả những người có thể đi ra khỏi nơi này, đều có được bản lĩnh mà người thường khó có. Xà Quạt cần sự nhạy cảm cân trọng, Phong Nhân Cốc cần sự tinh táo trong cực hạn điên cuồng, cốt ở luyện tâm.

Tử luyện được hình thành không chỉ bởi con người, mà còn có môi trường tự nhiên xung quanh. Vạn rấn trong Xà Quạt, nếu không phải có tiểu huyết xà tồn tại, cùng các loại rắn độc và cò độc tứ phía, thì Xà Quạt liền chỉ giống hư cấu, không thể khiến người ta sợ hãi như vậy.

Đồng dạng, Phong Nhân Cốc cũng có chỗ đặc thù của nó, bởi vì môi trường sinh thái đặc biệt, nên mới đủ sức chống trội giữa những lần luyện tâm và phóng độc trong Phong Nhân Cốc.

Đường Niệm Niệm không phải nhất thời nóng nảy muốn gây sóng gió trong tử luyện, trên thực tế, từ lúc quyết định đi tử luyện ở Thiên Văn điện nàng đã có dự tính sẵn.

Tất cả những thứ ở đây đều từng tổn thương Cô Hồng, Cô Hồng lại không nhớ rõ ai, vậy thì hủy nó đi cũng không tệ, huống chi nàng đang dự định sẽ thu hết toàn bộ bảo vật của nơi này vào túi mình.

Đường Niệm Niệm suy nghĩ đơn giản, làm cũng đơn giản, không hề có chút ý tứ che giấu gì.

Ánh nắng ban mai vừa chiếu xuống, trong rừng cây bụi gai, từng đạo bóng người không ngừng chạy, ở phía trước là hai người một rắn, ở phía sau là hơn mười người cầm đủ loại binh khí, có nam có nữ, tiếng kêu dữ tợn phát ra từ trong miệng họ, hiển nhiên là một màn tiết mục đuổi giết.

Bên bị đuổi là hai người một rắn, ngoại trừ nam nhân áo đen xiêm y hơi rách, tóc tai hỗn loạn nhìn có vẻ chật vật ra, thì nữ tử mặc váy trắng kia vẫn quần áo sạch sẽ, tóc không rối, không hề tìm thấy nửa phần lo lắng khi bị người ta đuổi giết. Lại nhìn con rắn dài màu đen kia, tư thế uốn éo trườn đi, nhìn thế nào cũng thấy thanh thoi, thảnh thơi còn quay đầu liếc mắt nhìn phía sau một cái, ánh mắt kia tràn đầy vẻ khinh bỉ, kiêu ngạo.

Về phần mười người truy đuổi họ, khó có được vài người xiêm y sạch sẽ, đầu bù tóc rối, mặt đầy tro, bất kể là người mang vẻ mặt hung thần ác sát, hay là người cười quý dị, thì đều không khó nhìn ra họ có một điểm giống nhau — đó là tinh thần không tốt, khuôn mặt mỗi một, mắt ẩn chứa vẻ khúat ghen.

“Mụ nội nó! Nguyên lực của bọn chúng không bị hao kiệt sao? Không cần ăn uống sao? Rốt cuộc bọn chúng có bao nhiêu đan dược?” Một nam tử trẻ tuổi bộ dáng giống như thư sinh lúc này mắng to ra tiếng, tốc độ dưới chân cũng bắt đầu giảm đi rất nhiều.

Mọi người: “. . .”

Giờ khắc này, cho dù không phải kẻ điên thì cũng bị hai người một rắn kia bức điên. Đuổi theo lâu như vậy, mà tốc độ của bọn họ không hề chậm lại. Trơ mắt nhìn nam tử áo đen kia rốt cuộc có dấu hiệu chậm đi, còn chưa kịp cao hứng, đã thấy hắn lòi ra một bình sứ đồ đan dược vào miệng, bình tĩnh khôi phục.

Nghe tiếng mắng chửi phía sau, Chiến Thương Tiễn cho dù đã quen nhưng vẫn không nhịn được liếc Đường Niệm Niệm một cái, trong lòng thầm than. Nếu lúc này hoàn cảnh xoay chuyển, hắn trở thành người đuổi giết kia, thì chi e cũng sẽ bị khúat ghen không thôi.

Trong rừng gai là thế giới của thú dữ, nhiều người như vậy đương nhiên sẽ hấp dẫn chúng, hơn nữa loại thú ở đây linh trí rất nhạy cảm, thoáng cái đã phát hiện nhiều người liền xông ra, đám dã thú đều bị không khí điên loạn của Phong Nhân Cốc lây nhiễm, làm sao quần được những điều khác, chỉ vừa người thấy mùi người chúng đã liền vọt ra rồi.

Đường Niệm Niệm thoải mái tránh đi dã thú tập kích, linh thức nhìn ra vẻ mặt mệt mỏi rã rời của đám người phía sau, nhẹ nhàng quay đầu nhìn Chiến Thương Tiễn một cái ra hiệu.

Chiến Thương Tiễn hiểu được, dừng chân, xoay người đối mặt với truy binh phía sau, cầm chiến thương trong tay, cả người chiến khí bùng nổ, kịch liệt bức người.

Công pháp của Chiến gia, nổi tiếng là càng đánh càng hăng, giết địch vượt cấp không phải việc khó, chỉ cầu chết trận rồi hồi sinh, không ngại cái chết, không sợ hồi sinh! Khoảng thời gian giết địch này, có đan dược của Đường Niệm Niệm chống đỡ, không ngừng cùng cao thủ đối chiến, tuy hung hiểm, nhưng đối với Chiến Thương Tiễn mà nói, lợi ích có được vẫn nhiều hơn.

Cảnh giới vốn bất động đã lâu giờ phút này ần ần có dấu hiệu đột phá, Chiến Thương Tiễn biết, mình không lâu nữa sẽ có thể đột phá Địa Sĩ, trở thành nguyên giả Địa Sư.

Đường Niệm Niệm không để ý đến mà kịch chiến phía sau, mà vẫn bước vào sâu bên trong rừng gai.

Quái xà theo sát nàng, quay đầu liếc mắt nhìn về phía Chiến Thương Tiễn hăng hái chiến đấu phía sau, nhếch nhếch miệng lên, “tê tê” vài tiếng, cực kì giống tiếng cười đắc ý.

Xem đi, như loại chó săn này cho dù được súng ái thì cũng vẫn bị sai sử, phải như bản xà vương đây, chính là không rời ngự giá, tôn quý thật sự.

Núi Ngọc Tuy, nổi tiếng về sinh và dưỡng ngọc, nằm trong rừng gai của Phong Nhân Cốc, tuy rằng trong Phong Nhân Cốc đều là người điên, tham lam thành tính, nhưng ngọn núi Ngọc Tuy này lại không ai dám tới gần, hay có gan tự tiện vào đào ngọc, chỉ vì đây là sở hữu của Tư Lăng gia, bị Tư Lăng gia phái người trong nhà quản lý, người này đương nhiên chính là cốc chủ của Phong Nhân Cốc.

Yêu tu đối với thiên địa linh vật vốn càng nhạy cảm hơn con người, khi ở khoảng cách xa, quái xà còn chưa có cảm giác. Nhưng càng lúc càng đến gần, nó cũng phát hiện đỉnh núi này tràn ngập linh khí, đồng tâm trong con ngươi dựng thẳng, lóe lên huyết quang.

“Tê tê tê tê ~” Quái xà thè lưỡi, mắt nhìn chăm chăm Đường Niệm Niệm, phát hiện ánh mắt nàng cũng dừng ở đỉnh núi kia. Tức khắc liền hiểu được, đây không phải ngẫu nhiên, mà đây vốn là đích đến của nàng.

Vị chủ nhân xem ra rất thích truy tìm bảo vật nha, rốt cuộc là đã biết ngay từ đầu, hay là có năng lực đặc biệt đây?

Đáy mắt quái xà không ngừng lóe lên huyết quang, nghĩ đến gì đó chợt bắt đầu mài mài răng. Nó còn nhớ rõ vật sở hữu của mình chính là bị nàng coi như lẽ đương nhiên mà cướp đi đây, cuối cùng còn đền cả mình theo.

Vù vù vù vù ——

Trong không khí, thỉnh thoảng có mùi đạo phi tên phóng về phía Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm vung tay áo, mười chiếc phi tên liền ngừng một chút rồi bắn mạnh về hướng ngược lại, dưới sự khống chế tinh diệu của nàng mà tốc độ còn nhanh hơn một bậc.

“Ha ha. . .” tiếng cười khàn khàn thur hùng vang lên từ bốn phương tám hướng, làm người nghe không hiểu sao muốn ngắt đi, giọng nói không biết từ đâu phát ra của người nọ vẫn tiếp tục truyền đến: “Chẳng lẽ ngươi không biết nơi này là cấm địa sao, là lạc đường. . . hay là tự chui đầu vào lưới?”

Ánh mắt Đường Niệm Niệm hướng về phía một bóng mờ nơi đỉnh núi, lắc đầu phủ nhận, đáp: “Là tới lấy ngọc.”

Bóng đen bị ánh mắt của nàng nhìn tới kia, là một người đeo một cái mặt nạ đỏ sậm âm tà, hơi thở hắt ngưng lại, đôi con ngươi phía sau mặt nạ nhìn về phía Đường Niệm Niệm, chỉ cảm thấy ánh mắt kia cũng đang nhìn mình.

Thế nhưng. . . bị phát hiện nhanh như vậy?

Nam nhân đeo mặt nạ đỏ xoa tay, giọng nói quyết không cho từ chối quanh quẩn khắp rừng: “Ngọc này cũng không phải ngươi muốn là có thể lấy, chẳng qua nếu ngươi nguyện ý ở lại cùng ta, muốn bao nhiêu ngọc ta đều cho ngươi, thế nào?”

Âm cuối trầm bổng, làm cho người ta không hiểu sao ngứa ngáy trong lòng, nhin không được muốn đáp ứng yêu cầu của hắn.

Song về mặt Đường Niệm Niệm vẫn không hề thay đổi, quay đầu nói với quái xà: “Biến lớn đi.”

Quái xà không nói hai lời liền trực tiếp hóa lớn lên, đầu lưỡi dài ba thước, thân rắn dài năm trượng, vảy rắn vốn bóng loáng giờ phút này lại giống như từng chiếc quạt sắt màu tím đen, lóe lên hàn quang, hai chiếc răng nanh trong miệng làm cho người ta không rét mà run, đôi đồng tử dựng thẳng lúc này quay mắt nhìn đoàn người bốn phía xung quanh, phun lưỡi ra, giống như định tùy tiện đập chết một người ăn cho vui.

Chẳng qua trên thực tế, tiểu huyết xà không ăn thịt người, quái xà phân thân của nó cũng không ăn.

“Tê tê tê tê ~” Quái xà hưng phấn thè lưỡi, nhìn về phía Đường Niệm Niệm, tùy lúc nàng ra lệnh mà xông lên đại đầu một phen.

Đường Niệm Niệm ngón tay chỉ đỉnh núi, nói: “Va núi.”

“Tê!?” Quái xà trừng lớn mắt. Cái gì? Nàng thế nhưng bảo bản xà vương đi va vào núi? Làm chuyện mất thể diện như vậy?

Đường Niệm Niệm thấy nó bất động, ánh mắt hơi hơi mị mị, lạnh dần.

“Tê tê!”

Thân mình khổng lồ của quái xà run lên, lập tức trườn đi, ánh mắt trùng về phía đỉnh núi, dùng sức lao tới, giống như đỉnh núi kia có thâm thù đại hận với nó vậy. Tiểu huyết xà trong cơ thể quái xà nhắm mắt. Bản xà vương cái gì cũng không thấy, con rắn và núi kia không phải bản xà vương, tuyệt đối không phải!

“Ầm ầm ầm —— “

Quái xà cũng không ngóc, tuy nó va núi nhưng không hề thật sự dùng đầu va, mà là dùng toàn thân, nhất là đuôi rắn, mỗi lần đập vào núi đá, liền rơi xuống hàng loạt tảng đá lớn nhỏ.

“Ha ha, thật là to gan. . .” Người đeo mặt nạ đỏ cười nhè nhẹ, tiếng cười quanh quẩn thật lâu cho đến khi biến mất, hân hừ lạnh một tiếng: “Nhưng to quá thì không tốt đâu!”

Một tiếng này, giống như là khúc dạo đầu, đoàn người từ bốn phương tám hướng liền nhắm về phía Đường Niệm Niệm.

Mười hai người cầm vũ khí giống nhau, xiêm y giống nhau, hiển nhiên là được huấn luyện nghiêm khắc, có phối hợp ăn ý, giống như một người.

Linh thức của Đường Niệm Niệm đã sớm bao trùm bọn họ, khốn sát trận mười hai người tạo thành cũng không phải tuyệt sát trận, mỗi khi công kích đều tránh đi chỗ trí mạng của nàng.

Tơ bạc được đầu ngón tay không chế linh hoạt như có mạng sống, đụng lên binh khí của mười hai người vang lên tiếng keng nhè nhẹ, vạch lên đó từng đường mảnh như sợi chỉ, hiển nhiên binh khí của mười hai người đều là vật phi phạm.

Võ kỹ của Đường Niệm Niệm không bằng người, nhưng thân pháp lại cực kì linh hoạt, cùng mười hai người cứng đối cứng, ngay cả một góc áo cũng không để uoi hai người chạm tới.

Người mang mặt nạ đỏ sậm đứng trong góc khuất lẳng lặng nhìn, đôi mắt sau mặt nạ càng lúc càng đen, càng ngày càng âm trầm.

Đẹp.

Đẹp đến làm cho người ta lóa mắt.

Đường Niệm Niệm động tác tránh né giống như có dự cảm, luôn tránh được trước khi đối phương công kích về phía mình, quần áo màu trắng theo hoa văn xanh theo động tác của nàng giống như biến mây mù vô trần, dáng người giống như du lòng uốn lượn dưới bầu trời xanh trắng, làm tâm thần người ta rung chuyển, ánh mắt khó rời.

Kinh hồng tiên? Thủy lưu ly?

Lời đồn trong giang hồ phần lớn đều là khoa trương, nhưng chứng kiến một màn này, hân lại tin. Không hổ là người được xưng tụng làm Kinh hồng tiên tử, dáng người tuyệt diệu này, có bao nhiêu người chân chính gặp qua?

Người kia chẳng những thấy rõ, còn ngày ngày thấy, không rời khỏi người, rồi chiếm thành của mình.

Giờ phút này, hân mới thực sự cảm nhận được, sự kì lạ trong lòng mình rốt cuộc là cái gì, đó là ghen tị, ghen tị nàng thuộc về người kia, đối xử bất đồng với người kia.

Trong thời gian hân ngây người, cuộc chiến kia cũng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Một người bị cắt nát yết hầu, toàn bộ Khốn Sát trận đều bị phá giải, tốc độ của mười một người còn lại cũng trở nên chậm chạp, trong hòng phát ra tiếng ừng ực thống khổ.

Hân kinh dị nhìn lại, làm sao cũng không ngờ được mười hai người này chẳng những không vậy khốn được nàng, ngược lại trong thời gian ngắn như thế đã rơi vào tình cảnh như vậy. Tuy biết trước Đường Niệm Niệm là luyện được sư, cũng đã vì thế mà sớm có chuẩn bị, như làm sao còn thành ra thế này?

Thân hình Đường Niệm Niệm bay ra mây trắng, không để ý tới mười một người đã trúng độc kia, quay đầu nhìn về phía người đeo mặt nạ đã ra khỏi góc khuất.

“Bốp bốp bốp!” Hai tay vỗ nhẹ, hân cười nói: “Bản lĩnh thật tốt, bản lĩnh thật tốt a, mười hai người này đều là Địa Sĩ, thông hiểu mười hai loại phương trận, hợp với nhau có thể sánh bằng cao thủ Địa Vương, thế nhưng bị ngươi phá đơn giản như vậy, tu vi của ngươi sẽ đạt tới cấp nào đây? Địa Quân? Địa Đế? Địa Thánh? Hay là.....Thiên phẩm?”

“Thiên phẩm.” Đường Niệm Niệm nói.

Từ khi quyết định giúp Tư Lăng Cô Hồng, cùng hân đứng chung một chỗ, nàng vốn đã không còn ý định giấu diếm thực lực, lần này cũng là có ý tứ uy hiếp người khác. Đương nhiên, thiên phẩm là thiên phẩm, còn thiên phẩm cấp mấy nàng lại không nói, thực lực của nàng vốn không phải dùng mấy cấp số là có thể so sánh được.

“...” Đáp án đơn giản như vậy, người nọ lại cảm thấy thử nghiệm của mình vừa rồi giống như một truyện cười, mà mình chính là vai hề chế tạo nên cái truyện cười kia.

Đường Niệm Niệm nói xong liền lấy từ trong tay áo ra lư hương lân ngọc, lại bỏ năm viên Dẫn Huyền đan vào, dùng một chút dược hỏa bao vây đan dược, mở nắp ra, hương khí nồng đậm bắt đầu phiêu đảng trong không khí.

Người nọ đè nén hiếu kỳ trong lòng, nín thở không ngủi, ngay cả miệng cũng không mở ra, dùng phúc ngữ (*) nói: “Đây là cái gì?”

(*) giọng nói phát ra từ bụng.

Đường Niệm Niệm nhân nhạ nói: “Dẫn Huyền đan.”

“Công hiệu?” Người nọ thấy nàng không có ý nói tiếp, chỉ đành tự hỏi. Đây là hương đan sao? Luyện dược sư trên đại lục này bình thường đều chỉ luyện ra thực đan (thuốc viên) để ăn, hoặc tán đan (thuốc bột) dùng để bôi ngoài da. Còn hương đan dùng để đốt lên như Đường Niệm Niệm lại rất ít người có thể luyện chế, thật sự là phương thuốc khan hiếm, theo thời gian mà thất truyền.

Đan dược dưới Địa phẩm đa số là nghiền nát pha thành thuốc bột, hòa trong nước, hay đốt thành hương đều có thể, chỉ là dược hiệu khác nhau mà thôi. Còn đan dược trên Địa phẩm lại hoàn toàn khác, bất kể là thực đan hay tán đan, nếu không có phương thuốc đặc thù, thì chỉ có công dụng là ăn hoặc thoa ngoài da, một khi bị đốt hoặc chạm vào nước, công dụng sẽ mất hết. Chỉ có một số luyện dược sư kế thừa được phương thức xa xưa, mới luyện chế ra được đan dược có nhiều cách dùng mà không bị mất công dụng, ví dụ như thủy đan và hương đan có thể ăn, hay hòa vào nước mà công dụng lại càng tăng.

Nhưng Đường Niệm Niệm làm sao có thể có được loại phương thức đó, tin tức thu thập từ Đường Môn căn bản không khớp với nàng, như vậy chỉ có thể là do Tư Lăng Cô Hồng tìm cho nàng chăng?

Đường Niệm Niệm dùng dược lực nổi lên một trận gió, khiến hương khí từ Dẫn Huyền đan phiêu tán nhanh hơn, linh thức tìm tòi thu lại toàn bộ động tĩnh quái xà đang va núi cùng đám người Phong Nhân Cốc đang tới, nói: “Dẫn huyền, tức là dẫn dục sinh ảo giác, cuối cùng giống như bọn họ, tự giết lẫn nhau.”

Người nọ nhìn theo ánh mắt Đường Niệm Niệm, chỉ thấy mười một người trúng độc kia giờ phút này không phân địch ta, xông loạn vào nhau chém giết.

Trong lòng người nọ cả kinh, ần ần nghe được tiếng phản động người đang tới, lại nhìn khóe nhẹ nghi ngút trên lư hương, rồi về mặt đơn thuần vô tà của Đường Niệm Niệm, thật không biết nên nói cái gì.

Đường Niệm Niệm hỏi: “Ngươi không đi?”

Người nọ ngăn ra, bất động thanh sắc nói: “Ngươi để ta đi?”

Đường Niệm Niệm gật đầu nói: “Hương này ngoại trừ đường mũi, miệng, còn có thể xâm nhập qua da.”

Người nọ lập tức vận động nguyên lực toàn thân, tuy như vậy vô cùng tốn sức, nhưng đại khái so với trúng độc vẫn tốt hơn. Nhìn Đường Niệm Niệm, hắn bắt đầu tính toán xem thừa dịp này chuẩn bị ra tay thì tỷ lệ thành công có bao nhiêu.

Đường Niệm Niệm ngẩng đầu, đôi mắt trong veo nhìn hắn, nói: “Ngươi nếu không đi, ta sẽ đánh ngất ngươi, sau đó chuyện sống chết của ngươi không liên quan tới ta.”

Người nọ nghe nàng nói ra lời này vô cùng thực tế mà tức cười, song một chút cũng cười không nổi. Chỉ vì đôi mắt kia của nàng, không hề dao động nhìn hắn, giống như có thể nhìn xuyên qua lớp mặt nạ, thấy rõ khuôn mặt thật của hắn.

“Ha ha.” Hắn cười nhẹ ra tiếng, hỏi: “Vì sao chỉ đánh ngất mà không giết?”

Đường Niệm Niệm yên lặng nói: “Ngươi là đệ đệ của Cô Hồng.”

Hơi thở người nọ không dễ phát hiện thoáng ngừng một chút, khuôn mặt phía sau mặt nạ hơi cong khóe môi, đang muốn phủ nhận, nhưng đối diện với đôi mắt của nàng, lại phát hiện mấy câu phủ nhận đều không thể nói ra.

Hắn chậm rãi tháo mặt nạ xuống, phía sau mặt nạ là một khuôn mặt thanh tú, khí chất văn nhã, lúc này cười yếu ớt, như gió xuân nói: “Cô nương đoán sai rồi.”

Đường Niệm Niệm nhân nhạ nói: “Hai tầng giả.”

Tất cả nguy trang bị nói toạc ra như thế, Tư Lăng Quy Nhạ cũng hiểu ra, nàng đúng là đã nhìn thấu, tuy không biết nàng rốt cuộc làm sao thấy được.

“A nha nha, tiểu tử này thật không thú vị, nói toạc ra như vậy thì còn gì chơi nữa.” Trên khuôn mặt thanh tú văn nhã hiện lên một ý cười tà mị không hợp với nó, môi chưa động, giọng nói đã truyền ra.

Trong chớp mắt, hắn đột nhiên nâng tay, cực nhanh đánh về phía gáy Đường Niệm Niệm.

Khoảng cách gần như vậy, hơn nữa hắn ra tay bất thành linh, người bình thường căn bản là phản ứng không kịp. Nhưng từ lần trước sau khi bị thương để Tuyết Tân phát hiện, biết sẽ làm cho Cô Hồng lo lắng, nên nàng liền cẩn trọng hơn trước kia rất nhiều, linh thức không hề giảm đi vẫn bao phủ lên toàn

bộ mọi động tĩnh xung quanh.

Tư Lăng Quy Nhận ra tay tuy rằng rất nhanh rất quý dị, nhưng cũng bị nàng xem thấu, nhắc chân liền tránh được một chiêu này của hắn, sau đó chỉ thấy hắn ra trượt một chiêu rồi bị đánh bay ra xa một trượng.

“Ha ha, xem ra ta đã thật sự xem nhẹ tiểu tẩu tử rồi, tiểu tẩu tử đúng là có phòng bị mà tới nha ~” Tư Lăng Quy Nhận cúi đầu cười nói, đôi mắt ý cười dạt dào nhìn chăm chăm nàng, “Đệ đệ đi trước, thoát nhìn tiểu tẩu tử chơi rất vui vẻ, nhưng vạn đừng chơi quá trốn, kéo sẽ không xong việc chính đâu.”

Dứt lời, thân ảnh của hắn bay vọt đi, biến mất ở phương xa.

Hắn vừa rời đi, đám người Phong Nhân Cốc từ bốn phương tám hướng nghe được động tĩnh lại chạy tới, nhìn thấy quái xà khổng lồ đang va liên tục vào núi, trước chân núi, một nữ tử bạch y đứng yên, trên mặt đất bày la liệt mười hai người không biết sống chết thế nào, nhất thời đủ loại ánh mắt quý dị khác nhau cùng hướng về phía Đường Niệm Niệm, tiếng nói ầm ĩ vang lên:

“Tiểu nương tử này từ đâu đến vậy? Chẳng lẽ là quái xà hóa người rồi? Thú vị, thú vị nha! Tới tới để cho gia linh giáo một phen!”

“Quái xà này không phải sống ở Xà Quạt sao? Làm sao lại chạy tới Phong Nhân Cốc rồi, vừa tới, còn cố tình phát điên đi phá núi Ngọc Tuyền nữa, Phong Nhân Cốc hôm nay lại có thể một con rắn điên sao? Ha ha ha ha ha!”

“Nhìn xem này da thịt phần nộn, lão tử đời này còn chưa có gặp qua nữ nhân nào xinh đẹp như vậy đâu!”

“Bất nàng đi, chúng ta cùng nhau hưởng dụng, ha ha ha!”

Không khí anh dũng, trong chốc lát liền trở thành tình phong huyết vũ (gió tanh mưa máu).

Đường Niệm Niệm cũng không thèm nhìn tới đám người chui đầu vô lưới này, xoay người nhảy lên một khối đá vừa rơi xuống, tạc bạc trên ngón tay khuấy động, đã cắt bỏ lớp đá vô dụng bao quanh bên ngoài, thu lấy toàn bộ mỹ ngọc vào nội giới.

Một loạt động tác này chỉ có con quái xà đang cố gắng phá núi kia nhìn thấy, về phần đám người vừa đến thì sao?

Năm viên Dẫn Huyền đan của Đường Niệm Niệm cũng không phải đồ chơi, mùi hương mang được lực ước chừng có thể bay ra ngoài phạm vi trăm trượng, càng tới gần, càng không phòng bị thì được hiệu xâm nhập vào cơ thể càng lợi hại, về phần nếu có người nhìn thấy tình cảnh thực tế mà không dám bước vào sao? Kia nhãn lực của bọn họ còn chưa tốt tới mức có thể nhìn rõ chuyện xảy ra ở ngoài trăm trượng đâu.

Còn con quái xà ra về cất lực phá núi kia, cũng không phải nhân vật thật thà chất phác gì, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Đường Niệm Niệm Niệm một cái, rồi len lén nuốt riêng một khối đá chứa linh khí nồng đậm, một bên ăn vụng một bên làm việc.

Dị động của nó làm sao có thể tránh được linh thức của Đường Niệm Niệm, chẳng qua nàng không thèm mở miệng thôi.

Đã làm việc, thì nên thưởng.

Dù sao ăn vào miệng nó, dưỡng béo nó, sau này lấy các loại nguyên liệu cũng tốt.

Huống chi, ăn vào là núi Ngọc Tuyền của Phong Nhân Cốc, chưa thu vào nội giới, thì chưa tính là đồ của nàng.

Dùng đồ của người khác nuôi đồ của mình, ừ! Rất tốt.

Đường Niệm Niệm yên lặng thu đủ loại mỹ ngọc trong núi Ngọc Tuyền, về mặt hơi thất thần nhìn nhìn chăm chăm thân ảnh của quái xà, phối hợp nghĩ nghĩ. Đột nhiên nhớ tới được thú mà Cô Hồng đưa ấy ngày trước, hôm đó nuôi thả đã nhiều ngày rồi, trên người nó có ấn kí linh thức khiến nàng cảm giác được nó đang ở ngay trong Tư Lăng gia tộc, không biết ăn uống ra sao rồi?

Ừ, lần này trở về kiểm tra một chút.

Quái xà ở phía trên nhìn thấy ánh mắt ngây ngốc của nàng, toàn thân bắt đầu căng thẳng, cũng không dám nhìn lại, không biết nên mở miệng hỏi thế nào, chỉ biết kinh hồn táng đảm để nàng nhìn, trong đầu hiện lên vô số câu hỏi.

Nhìn? Còn nhìn? Nhìn cái gì mà nhìn! Chẳng lẽ phát hiện bản xà vương ăn vụng mấy khối ngọc thạch chứa linh khí sao? Cho dù ăn thì thế nào, đi theo nàng hai ngày rồi, một giọt nước cũng không cho, bây giờ ăn mấy viên đá cũng không được sao, chưa thấy qua ai nhỏ mọn như vậy đấy!

Nghĩ rồi lại nghĩ, quái xà cũng không dám thực sự nói ra như vậy với đường niệm niệm, chỉ có thể mặc nàng nhìn, càng thêm ra sức làm việc, không dám ăn tiếp.

Khi Chiến Thương Tiễn một đường đuổi tới núi Ngọc Tuyền, tận mắt nhìn thấy Đường Niệm Niệm đứng ung dung trên tảng đá, mới chậm rãi buông lỏng tâm tình căng thẳng lúc nhìn thấy đồng huyết tinh lẫn lộn kia, trầm tĩnh đứng một bên bất an không nói gì, nhìn động tác của đường niệm niệm.

Ở trong mắt hắn, chỉ thấy Đường Niệm Niệm sấn vỡ rất nhiều khối đá, lại có rất nhiều miếng đá vụn biến mất không thấy, làm cho người ta cảm thấy giống như ảo cảnh.

Đối với tất cả chuyện này, cho dù trong lòng kì quái tới mức nào, Chiến Thương Tiễn cũng không nói được gì. Nàng là chủ tử của hắn, hắn muốn bảo vệ nàng, chỉ cần nhớ rõ điểm này là được. Về phần những chuyện kì dị xảy ra trên người nàng, nếu nàng không nói, hắn cũng sẽ không hỏi. Đây không chỉ là tính tự giác cần có của một cấp dưới, mà còn là sự dung túng của hắn từ khi hắn lập lời thề trung tâm không đổi với nàng.

Dưới động tác của quái xà và Đường Niệm Niệm, một ngọn núi Ngọc Tuyền cứ như vậy bị sụp đổ. Đường Niệm Niệm thu xong ngọc tuyền trân quý, lúc này mới dừng tay không tiếp tục nữa.

Núi Ngọc Tuyền quý nhất ở chỗ ngọc tuyền ít ỏi này, chỉ có ngọc tuyền này mới có thể hấp thu linh khí trời đất mà nuôi dưỡng toàn bộ mỹ ngọc trong Ngọc Tuyền Sơn. Đã chiếm được thứ tốt nhất, những cái khác đương nhiên Đường Niệm Niệm sẽ không tiếp tục cố sức tốn thời gian nữa.

“Tê tê tê ~” Phát hiện Đường Niệm Niệm có ý dừng tay, quái xà tự động lui người, thân thể trườn tới bên cạnh nàng, thè lưỡi tranh công.

Việc va núi này đối với quái xà mà nói thực ra không có nhiều thương tổn gì, chỉ vì muốn Đường Niệm Niệm hài lòng, nên nó gần như đã dùng hết sức mà đập, trên thân rắn mờ hồ có thể nhìn thấy vài vết thương bị rách.

Đường Niệm Niệm nhìn nó một cái, đưa tay xoa xoa đầu rắn, tán thưởng nói: “Làm không tệ.”

Toàn thân quái xà cứng đờ, hồng quang trong mắt lóe lóe, thế nhưng ần ần về cảm động không thể tin được, đầu rắn liền hướng vào lòng bàn tay Đường Niệm Niệm cọ cọ.

Đường Niệm Niệm thu tay lại, trừ bỏ Tư Lăng Cô Hồng, nàng vẫn không thể nào thích nổi việc bị người khác chủ động chạm vào.

Quái xà nhìn động tác rút tay của nàng, hơi ảm đạm, lại thấy vẻ không vui trên mặt nàng thì tâm tình cảm động vừa dâng lên liền tan nát. Nhưng tâm vừa nát, đã thấy Đường Niệm Niệm đưa một viên đan dược lên miệng nó, nói: “Ăn đi, chữa thương.”

“Tê ~” Quái xà há mồm nuốt xuống, ánh mắt ngập nước nhìn chằm chằm Đường Niệm Niệm, lập tức cúi thấp đầu, sự cảm động vừa tan đi lại lần nữa lan tràn, cơ hồ muốn khóc. Kỳ thật, chủ nhân vẫn thương ta nha, cho nên nói, bản xà vương làm sao có thể không làm cho người thích chứ? Bản xà vương mới không thừa nhận là bị cảm động đâu!

Thật ra, đứa nhỏ đáng thương này chính là bị Đường Niệm Niệm đối xử lạnh nhạt nên tinh thần căng thẳng, lúc này đột nhiên được một chút ân huệ khen thưởng liền cảm thấy giống như trời cao ban thưởng kỳ tích.

Đường Niệm Niệm nhìn vẻ khao khát của nó, nghĩ nghĩ, cảm thấy nó lần này đích thực nghe lời, dốc sức, nên lại đưa tay sờ sờ lên đầu nó khen ngợi.

Nàng trước nay luôn tính toán rõ ràng.

Chuyện đá thương nàng, liền để nó sau này cống hiến máu, vậy, răng nanh làm nguyên liệu luyện đan bù lại là xong.

Lần này với tư cách là cấp dưới làm việc, làm không tồi, nên thưởng thì vẫn phải thưởng.

Nếu quái xà biết được suy nghĩ của Đường Niệm Niệm, chỉ sợ sẽ thực sự òa khóc. Nó cảm động như vậy rốt cuộc vì cái gì?

Đáng tiếc là, quái xà không biết, Đường Niệm Niệm cũng sẽ không nhàm chán đi nói ra tính toán của mình.

Một ngọn Ngọc Tuyền Sơn cứ như vậy bị nàng làm hỏng hơn phân nửa, đám người điên của Phong Nhân Cốc cũng bị Dẫn Huyền đàn tiêu diệt hơn một ngàn. Lần này Đường Niệm Niệm cũng không dung hóa đám thi thể kia, mà mặc kệ bọn họ nằm đó, thu thập lư hương xong liền xoay người rời đi.

Đường Niệm Niệm dẫn đầu, theo sát phía sau là một người một rắn, sau khi bọn họ ra khỏi phạm vi hương khí của Dẫn Huyền đàn, chỉ thấy bên ngoài có mấy người đang đứng. Đứng đầu là một lão già áo trắng, tóc mai bạc trắng, nhưng khuôn mặt lại hồng hào có thần, hai mắt hung ác nham hiểm, lạnh lùng nhìn Đường Niệm Niệm đi ra. Khi nhìn thấy quái xà đi theo bên cạnh nàng, con mắt lão không dễ phát hiện co rút lại, hiện lên vẻ kiêng kỵ.

Ở phía sau lão già là hai nam một nữ, bộ dáng sạch sẽ trong sáng, cánh môi hơi tím tái, nhìn trang phục hẳn là ở Phong Nhân Cốc địa vị không thấp, đều không phải đệ tử tuyển chọn tầm thường. Trừ bỏ ba người, xung quanh còn có mờ hồ vài người nữa.

Đường Niệm Niệm chớp mắt mấy cái. Tuy tầm mắt chỉ thấy được mấy người trước mặt, nhưng trong linh thức lại phát hiện ra đám người đang ẩn nấp ở xung quanh, có kẻ xem kịch, có kẻ định núp ông đắc lợi, không dưới trăm người.

“Cô nương mới vào Phong Nhân Cốc còn chưa đến ba ngày, trong tay đã giết không dưới nghìn người, bây giờ lại dám đánh chủ ý lên Ngọc Tuyền Sơn của Phong Nhân Cốc, dù là lão phu cũng không khỏi kính nể sự điên cuồng của cô nương.” Lão già lạnh lùng lên tiếng, miệng tuy nói kính nể, nhưng trong mắt lại lóe lên vẻ bốn cọt.

Ai nấy đều có thể thấy được người nọ là đang nói mát, miệng nói kính nể sự điên cuồng của nàng, song lại ngầm mỉa mai nàng không biết chừng mực, điên vô độ.

Đường Niệm Niệm kinh ngạc giương mắt, nghi hoặc nói: “Như vậy là đủ rồi?”

“Cái gì?” Lão già không hiểu.

“Chỉ làm vậy là đủ điên khiến cho người kính nể, có thể đoạt được Phong lệnh sao?” Đường Niệm Niệm vốn tưởng rằng, ít nhất cũng phải giết hết Phong Nhân Cốc, chữa lại một người, thuận tiện thu hết trân bảo mới coi như đủ.

Lão già ngẹn lại một hơi, nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng, một ngụm máu phun lên não, tức giận khiển trách: “Điên oa (con nhóc điên) ngu xuẩn, thế nhưng dám can đảm trêu chọc bản Địa Thánh!”

Sắc mặt Đường Niệm Niệm lạnh xuống, nhìn khuôn mặt già nua phẫn nộ của lão nói: “Người chửi ta?!”

“Lão phu chửi người thì sao!?” Lão nhân thuận miệng đáp trả, ngay sau đó liền hối hận, lão làm sao lại đột nhiên xúc động như vậy chứ, thế nhưng ngay cả lời mất mặt như thế cũng thốt ra. Chẳng qua, về hối hận này cũng chỉ chột lóe qua rồi biến mất, ở Phong Nhân Cốc nhiều kẻ điên như vậy, có kẻ nào quan tâm chứ, chỉ cần có lợi ỉnh, ai thêm đề ý mặt mũi hay tôn nghiêm, có ném đi cũng không hề đo mất lấy một giây.

“Lão quái vật.” Đường Niệm Niệm lạnh lùng phun ra ba chữ. Loại lão nhân lớn tuổi, khuôn mặt tàn nhẫn, hay làm những việc quỷ dị độc ác này, quả nhiên luôn khiến người ta chán ghét nhất, nàng không cần biết hấn đúng hay sai, chỉ cần làm nàng ghét, lại đánh không lại nàng, thì phải chịu nàng xử lý.

Sắc mặt lão già cứng đờ. Hai người đối thoại, lại bị nàng chỉ thẳng mặt chửi như vậy, cảm giác thật đúng là khó hiểu, giống như hai đứa nhỏ không hiểu chuyện đang cãi nhau vậy.

Chiến Thương Tiễn sòng mắt chột lóe, hai mắt nhìn Đường Niệm Niệm hiện lên ý cười.

Lần này, Đường Niệm Niệm ra tay trước, được lực bất tận phát ra quanh người, làm cho những người xung quanh cảm thấy thích ý như một luồng gió mát nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua, một mùi hương tươi mát thân nhiên thoang thoảng đập vào chóp mũi, toàn thân liền không nhịn được hấp dẫn, muốn ngửi nhiều hơn.

“Không hay rồi! Nín thở!” Lão già chấn động, không biết ra tay như thế nào, bốn cái phi tiêu hình hoa mai liền phóng về phía kinh mạch tứ chi của Đường Niệm Niệm.

Lão già nổi tiếng về khả năng phi đao, mỗi lần ra tay đều là một chiêu tất chết, nhưng hiển nhiên lúc này lão không hề có ý định giết Đường Niệm Niệm, mà muốn chém đứt kinh mạch tứ chi của nàng, đối với một luyện được sư và một nguyên giả mà nói, điều này còn khó tiếp nhận hơn cả cái chết.

Đường Niệm Niệm cũng không tránh, vung tay lên, bốn cái phi tiêu liền không hề trở ngại bay về hướng ngược lại.

Lão già khiếp sợ, chỉ một cái vung tay này liền đủ để chứng minh, nguyên lực của nàng không chỉ cao hơn mình một chút. Lão đã trụ ở cấp Địa Thánh đã nhiều năm, làm sao lại không nhìn ra được vị nữ tử thoát nhìn vô hại này chính là một cao thủ Thiên phẩm cơ chứ.

Lão già không nói hai lời, thế nhưng xoay người bỏ chạy.

Hai nam một nữ đứng sau lưng lão vô thanh vô thức đồng loạt tiến lên, vừa vịn chắn ở phía sau lão, tranh thủ thời cơ cho lão trốn thoát.

Đường Niệm Niệm sòng mắt xoay chuyển, ba cây phi tiêu đâm trúng mi tâm của ba người, chỉ thấy chỗ mi tâm ba người thoát ra một làn khói đen, sau đó đứng thẳng tắp, mất đi âm thanh.

Lão già kia chưa chạy được xa, thì tứ chi đã bị thứ gì đó cuốn lấy, cảm giác chĩa vào máu thịt này khiến lão hiểu được, nếu lúc này lão dám nhúc nhích, thì cơ thể vô cùng có khả năng sẽ bị chia năm xẻ bảy.

“Tiền bối! Đều do mắt chó của ta bị mù, có mắt không thấy thái sơn, ngài tha cho tiểu nhân đi!” Lão già cả người cứng ngắc xoay lại, vẻ mặt đau khổ hướng Đường Niệm Niệm xin tha.

Xuất hiện một màn này, toàn bộ hiện trường nhất thời yên tĩnh.

Không chỉ bởi vì biểu hiện mất mặt của lão già, mà nhiều hơn chính là vì cổ kị thực lực của Đường Niệm Niệm. Bọn họ không hề nhìn sai, vị nữ tử thoát nhìn mỏng manh như hồng này, lại có thể tùy ý khiến một cao thủ Địa Thánh không còn sức trở tay như vậy, dĩ nhiên là một cao thủ Thiên phẩm.

Đường Niệm Niệm lắc đầu, cự tuyệt không chừa chút đường sống: “Không.”

Khuôn mặt nhăn nhó của lão già hơi run lên, trong lòng bàn tay giấu dưới ống tay áo ần ần lấy ra một viên đan dược màu đen, không quản tứ chi bị tơ bạc trói buộc, lợi dụng nguyên lực không chế nuốt vào miệng, trong mắt hiện lên vẻ quyết tuyệt tàn nhẫn.

“Lão già ta mà chết, thì người cũng đừng nghĩ được sống yên ổn. . . A!”

Dứt lời, tứ chi của lão già bị phá vỡ, kinh mạch đứt đoạn, viên đan dược lướt qua sườn miệng lão, nhưng lại không rơi vào trong miệng. Hai mắt lão già trợn ngược nhìn viên đan dược lăn theo gò má nhăn nhó, rơi xuống đất. Lão cố nén đau đớn đem hết nguyên lực hướng miệng về phía đan dược, cũng thử dùng nguyên lực đem nó khống chế hút về miệng mình.

Dưới chân Đường Niệm Niệm giống như dẫm trên gió nước, không hề có sức nặng, đi đến trước mặt lão già, vẻ mặt lãnh đạm khiến người ta đoán không ra suy nghĩ của nàng, cứ như vậy nhìn chằm chằm hành động của lão.

“Tê?” Quái xà nghiêng đầu. Chủ nhân nghĩ gì vậy?

Trong mắt Chiến Thương Tiễn cũng hiện lên vẻ nghi hoặc. Chừng đó thời gian cũng đủ để hắn nhìn ra nàng luôn lạnh nhạt đối với mạng người, chỉ cần có kẻ trêu chọc tới nàng đều bị nàng không hề do dự đánh chết, nhưng lão già này sao còn được giữ lại tới bây giờ?

Mấy người ở lại hiện trường cũng dám người ần nấp xung quanh hoặc ít hoặc nhiều đều mơ hồ không rõ, nhưng không ai dám phát ra tiếng. Cao thủ Thiên phẩm, nhân vật đạt tới trình độ cao nhất như vậy, ai dám tùy tiện trêu vào? Cho dù bọn họ ngày thường luôn điên loạn, nhưng có thể sống tới giờ đều là do sự bình tĩnh tinh táo khổng lồ tâm tình trong sự điên loạn đó, dưới tình huống không rõ sống chết, ai dám phát điên chứ.

Lão già run run, viên đan dược màu đen kia rốt cuộc cách sườn miệng hắn không đến nửa ngón tay, chỉ cần hơi dùng chút lực là có thể ăn vào. Trong mắt lão già hiện lên khoái ý ngoan tuyệt, cho dù là cao thủ Thiên phẩm, thì chung quy vẫn chỉ là một con nhóc, tâm tính quá mức tự cao tự đại. Chỉ cần để lão ăn được đan dược này, cho dù không giết được nàng, thì cũng đủ để trước khi chết khiến nàng bị trọng thương một hồi.

Theo dõi mắt vui sướng khi âm mưu sắp thành công của lão già, há mồm định nuốt viên dược dưới đất, thì một chiếc giày trắng thêu hoa văn màu băng lam vừa vọt nhanh hơn hắn một bước — dẫm lên viên thuốc màu đen kia.

“...” Khuôn mặt lão già co quắp.

Chiếc giày, dưới ánh mắt sắc nhọn của lão, bình tĩnh đi đi, lại giống như nhẹ nhàng nghiêng.

Đường Niệm Niệm rút chân ra, viên đan dược màu đen kia sớm đã vỡ nát thành bụi, trộn lẫn với bùn đất. Nàng lạnh nhạt nhìn lão già, thản nhiên mang theo một chút cảm xúc nói: “Tức chết người.” (TNN: *ặc* văng lần này là sắc bỏ hức >”

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đỉnh Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Mộng Xuân Vô Ngân

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Đường Niệm Niệm vốn chỉ định lấy đi thứ mà Phong Nhân Cốc để ý nhất, mặc kệ người của Phong Nhân Cốc chặn đường, ra tay giết vài người là được. Nhưng chuyện họ quấy rầy bữa cơm của nàng vừa rồi khiến nàng nhớ kỹ.

Không bị động nữa, Đường Niệm Niệm chủ động đi tới đầm nước duy nhất của Phong Nhân Cốc, thả bột thuốc xuống, sau đó cũng không trực tiếp ra tay giết đám người truy sát bọn họ, mà ngược lại hạ độc Thất Tâm Tán, làm ột đám người thực sự mất đi lý trí, rồi bỏ mặc, tiếp tục đi sâu vào rừng Phong Nhân Cốc cướp ma tâm thụ.

Ma tâm thụ là một loại thiên địa dị bảo, sinh trưởng ở nơi khuất, tản ra hương thơm ngây ngất, làm cho người ta sinh ra tâm ma, tảo bạo thị sát khát máu, thế nhưng không phải chỗ nào cũng xấu. Chưa nói tới toàn thân ma tâm thụ này đều là bảo bối, chỉ luận về mùi hương thôi, nếu hít lâu dần, ngược lại sẽ có tác dụng rèn luyện tâm chí. Chính vì ma tâm thụ này nên mới tồn tại Phong Nhân Cốc, trong Phong Nhân Cốc từ người đến thú đều bị hương thơm của ma tâm thụ ăn mòn, ngày tháng lâu dài từ từ rèn luyện tâm chí, người không tốt thì tẩu hỏa nhập ma, người kiên trì chống đỡ thì sẽ có một bộ dạng trông chừng như điên dại, song bên trong lại là một tâm tình lãnh tĩnh.

Đường Niệm Niệm từ khi tiến vào Phong Nhân Cốc đã tính toán chuyện này, chẳng qua hôm nay trực tiếp hơn một chút, sau khi nhỏ ma tâm thụ thu vào nội giới, thì hoàn toàn mặc kệ đám cây cỏ mọc xung quanh nó. Cho dù vậy, nhưng hành vi của nàng cũng coi như đã gần chặt đứt toàn bộ căn cơ của Phong Nhân Cốc rồi.

Chiến Thương Tiễn nhìn một loạt hành động của nàng, có chút không hiểu. Nếu muốn đoạt Phong lệnh, vậy cần gì phải lưu lại tính mạng của những người kia, lãng phí dược tán trân quý.

Đổi mặt nghi vấn của Chiến Thương Tiễn, Đường Niệm Niệm chỉ nhàn nhạt nói: “Nơi này gọi là Phong Nhân Cốc.”

Chiến Thương Tiễn cảm thấy lời nói này của nàng ẩn chứa hàm xúc giận dữ rất lớn, trong lòng mơ hồ hiểu ra nguyên nhân nàng làm như vậy, thì ra là nổi bực tức ở bữa cơm khi này còn chưa phát tiết xong. Chẳng qua nguyên do như thế cũng quá tức cười rồi, dùng nhiều đan dược địa phẩm như vậy để trút giận, thật không đáng. Tuy hắn biết nàng có rất nhiều đan dược, nhưng như thế này cũng quá lãng phí rồi.

Hiển nhiên, Chiến Thương Tiễn chỉ biết là Đường Niệm Niệm có nhiều đan dược, mà không biết rốt cuộc nhiều cỡ nào. Nếu hắn biết số đan dược đó ở trong mắt Đường Niệm Niệm chỉ giống như đậu phộng ăn vặt hàng ngày, chỉ sợ sẽ không còn cảm thấy nàng lãng phí nữa.

Nơi này gọi là Phong Nhân Cốc. . .

Nàng đã đem nơi này biến thành Phong Nhân Cốc danh phù kỳ thực rồi.

Đường Niệm Niệm hái một quả ma tâm thụ, cắn từng ngụm, trái cây kịch độc trong mắt người thường, lúc này ăn vào trong miệng Đường Niệm Niệm, lại chỉ khiến nàng hơi hơi giật mình.

Kính ngạc nhìn chằm chằm trái cây trong tay, Chiến Thương Tiễn còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, thì chỉ thấy hai mắt nàng lóe sáng, lắm bả nói: “Ăn ngon.”

“... Khụ.” Chiến Thương Tiễn cúi đầu ho nhẹ, che đi tiếng cười thiếu chút nữa bật ra.

Đường Niệm Niệm đảo qua liếc hắt một cái, không hề để ý tới, một mình ăn quả ma tâm. Vừa cắn vài miếng chợt dừng lại, hai mắt chậm rãi lạnh dần.

“Cho ngươi.” Nàng lại cảm mấy bình đan dược đưa cho Chiến Thương Tiễn.

Chiến Thương Tiễn không từ chối tiếp nhận, hỏi: “Chủ tử đây là...?”

Đường Niệm Niệm nói: “Đi một mình đi, ta sẽ tới Vạn Độc Đàm và Âm Sát Điện.”

Sắc mặt Chiến Thương Tiễn ngay lập tức cứng ngắc, hai mắt như đuốc: “Thuộc hạ đi cùng chủ tử.”

Đường Niệm Niệm nói: “Thiên phẩm, ngươi đánh không lại.”

Nàng đây là ăn ngay nói thật, không có chế giễu, không có khuyên bảo, chỉ đem sự thật thản nhiên nói ra. Chiến Thương Tiễn tuy rằng cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng cũng hiểu được nàng nói rất đúng, nếu là thiên phẩm, lấy thực lực hiện tại của hắn, đi theo cũng chỉ thành gánh nặng. Thiên hạ to lớn, cao thủ lại có bao nhiêu. Cho dù là con cưng của trời, thì với thời gian hiện tại chưa đủ để hắn đạt trên thiên phẩm.

“... Thuộc hạ hiểu được.” Chiến Thương Tiễn xiết chặt bình dược trong tay, mím môi khép hờ mắt nói: “Thuộc hạ nhất định ở Vạn Độc Đàm chờ chủ tử đến.”

Đường Niệm Niệm gật đầu, chỉ vào bình đan dược trong tay hắn nói: “Trong này là Thăng Dương Đan, có thể giúp ngươi đột phá.” Hơi dừng lại, đưa tay vỗ nhẹ vai hắn, cô vũ nói: “Cố gắng tăng cường thực lực, thực lực lớn, tác dụng liền lớn, địa vị và tán thưởng cũng sẽ rất cao.”

“...” Đáy mắt Chiến Thương Tiễn hiện lên ý cười nhu hòa, vẻ nặng trĩu trong lòng bị bộ dáng này của nàng đánh tan gần một nửa, ngữ khí còn vô cùng nghiêm túc, nói: “Thuộc hạ hiểu được.”

Đường Niệm Niệm gật đầu xua tay, Chiến Thương Tiễn mím môi, dưới chân đạp thật mạnh một bước, rồi đi.

“Tê tê ~” Quái xà không bỏ qua cơ hội tiến lên biểu đạt lòng trung thành và vui sướng. Quả nhiên vẫn là bản xà vương đáng tin cậy nhất, nhìn đi! Gặp nguy hiểm một cái là tên kia chỉ còn nước chạy trời chết, nào được như bản xà vương, trung tâm bảo hộ chủ?

Đường Niệm Niệm liếc mắt nhìn qua, trên mặt hiện rõ vẻ kháng cự, không cho quái xà sắp tới, quái xà vốn định cọt cọt lên người nàng liền lập tức cứng đờ, ủy khuất lui về, trong mắt lên án nhìn chằm chằm nàng. Trờ mặt a, trở mặt a, lúc này còn sờ đầu bản xà vương, bây giờ chạm một chút cũng không cho!

Đường Niệm Niệm cũng không thêm đoán tâm tư sau ánh mắt nó, linh thức phát hiện những người kia đang tới gần, liền nhắc chân rồi đi.

Một người một rắn vừa rời khỏi không lâu, một đoàn người liền đi tới nơi bọn họ vừa dừng chân, đầu lĩnh nhìn cái hố sâu trông rỗng kia, tâm thần chấn động. Bọn họ vẫn tới chậm một bước, ma tâm thụ đã bị hủy rồi. Nàng kia là kẻ điên sao? Ma tâm thụ là kì trân dị bảo như vậy mà nàng cứ nhiên nhiên tâm phá hủy!

Hiển nhiên, những người này sẽ không bao giờ nghĩ tới chuyện Đường Niệm Niệm có một bảo vật nghịch thiên như nội giới, hơn nữa căn bản không ai nhìn thấy hành động của nàng, chỉ nghĩ rằng Ngọc Tùy Sơn và ma tâm thụ đều bị nàng phá hủy, nếu không thì một lượng đá lớn như vậy cùng một cây đại thụ, nàng làm sao mang nổi trên người?

Hành vi như thế, bất kể là việc to gan lớn mật dám can đảm đối đầu với toàn bộ Phong Nhân Cốc, hay là tàn sát không buông tha bảo vật, thì ngay cả nhóm người trong Phong Nhân Cốc cũng không khỏi cảm nhận được sự điên cuồng của nàng.

“Đuổi theo!” Gã đầu lĩnh gằn giọng nói, giấu không được tiếng nghiêng răng nghiêng lợi ở bên trong.

Hắn xem như là một thành viên trực hệ của Phong Nhân Cốc, đối với chuyện trong Phong Nhân Cốc biết không ít. Núi Ngọc Tùy và ma tâm thụ này đều bị hủy, đây không khác gì nói Phong Nhân Cốc bị hủy tám chín phần.

Về phần những người khác, từ sau khi người đầu tiên uống nước dưới đầm rồi bị điên, thì những người còn lại đều không dám tùy ý uống nước. Nhưng chỉ cần là người, cho dù nguyên lực thâm hậu, cũng không có khả năng không uống nước một thời gian dài.

“Yêu nữ!” Một người không chịu nổi mắng thành tiếng, trong một câu này bao hàm vẻ kính sợ. Một luyện dược sư thiên phẩm không đến hai mươi tuổi, dám can đảm đối địch với toàn bộ Phong Nhân Cốc, rút sạch trần bảo không xem ai ra gì trực tiếp xâm nhập hai cấm địa, hủy núi Ngọc Tùy và ma tâm thụ, hành vi này có thể nói là cả gan làm loạn. Nhưng chỉ cần nghĩ tới thực lực và thân phận của nàng, lại khiến cho người ta hiểu được.

Luyện dược sư, là chức nghiệp cao siêu nhất, giàu có nhất, địa vị lớn nhất trong đại lục này.

Luyện được sư Thiên phẩm, đã không thể dùng từ cao siêu để hình dung địa vị của họ.

Mỗi gia tộc ở đây đều kiệt lực lôi kéo nhân tài, mặc kệ là cao thủ gì cũng muốn kết giao. Cho dù hủi núi Ngọc Tuyền và ma tâm thụ, lại giết nhiều người trong Phong Nhân cốc như vậy, nhưng chỉ cần nàng không phải kẻ thù không đội trời chung của Tư Lăng gia tộc, không quá mức kiêu ngạo bất tuân, mà nguyện ý tiến vào Tư Lăng gia, thì những lỗi lầm này đều được bỏ qua không tra hỏi.

Rõ ràng không công bằng, nhưng quy củ trên đời này chính là như thế —— cường giả vi tôn.

Cái gọi là trước có vòng vây, sau có truy binh, chính là nói tình cảnh hiện giờ của Đường Niệm Niệm.

Một đường từ Ma lâm chạy tới lầu các của cốc chủ Phong Nhân Cốc, cũng là nơi thâm nghiêm nhất chốn này, khi Đường Niệm Niệm xuất hiện ở nơi cách lầu các hơn mười trường, trong bóng tối liền nhảy ra trăm người bao vây.

Trên lầu các truyền tới một tiếng gầm nhẹ, một con hổ vằn từ trên lầu nhảy xuống, trên lưng nó có một người đang ngồi xếp bằng. Lòng mây như mây, mặt trắng môi tím, hai mắt xé mang theo vẻ kiêu ngạo cao cao nhất đẳng, cùng con hổ đáp xuống đất, nhìn Đường Niệm Niệm cười cười, có chút ôn hòa hữu lễ nói: “Tại hạ Lâm Đẳng, Thiên Sư.”

Án theo quy củ của đại lục, nếu đều là thiên phẩm, thì khi một bên nói ra tục danh cùng cấp bậc, thì người còn lại cũng phải tôn kính nói ra tên và phẩm cấp của mình, cho dù là tên giả.

Nhưng Đường Niệm Niệm chỉ nói: “Người là cốc chủ Phong Nhân Cốc.”

Vẻ tươi cười của Lâm Đẳng không thay đổi: “Đúng là tại hạ.”

Đường Niệm Niệm xòe tay ra: “Ta muốn Phong lệnh.”

Động tác lưu loát, ngữ điệu vô cùng bình thản, làm cho người ta cảm thấy nàng chỉ là đang đòi một thứ gì đó vô cùng bình thường.

Lâm Đẳng bất động, cười nói: “Thực lực cả các hạ quả thực cao thâm, hành vi cũng đủ điên cuồng, vốn là có thể trước thời gian đạt được Phong lệnh. Nhưng chính vì hành động của các hạ quá mức quá phận, phá hỏng quy củ và căn cơ của Phong Nhân Cốc, làm cho Phong Nhân Cốc lâm vào nguy nan, phạm tội quá nặng.”

Hắn nhìn Đường Niệm Niệm, chỉ thấy nàng không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại lộ ra vẻ không kiên nhẫn. Ý cười trên mặt hắn không đổi, khẩu khí lại ôn hòa đi không ít: “Đương nhiên, lấy giá trị của các hạ, toàn bộ Phong Nhân Cốc đều không thể sánh bằng. Cho nên, chỉ cần các hạ chịu ở trong địa ngục (ngục dưới lòng đất) nửa năm là được.”

“Không đi.” Đường Niệm Niệm không hề chần chờ cự tuyệt.

Lâm Đẳng than nhẹ, “Đi Địa ngục đối người khác mà nói có lẽ sống không bằng chết, nhưng lấy thân phận địa vị của các hạ, chẳng qua chỉ là làm bộ mà thôi, đương nhiên sẽ được ăn uống hầu hạ đầy đủ.”

Hắn nói vẫn ôn hòa có lễ, nhưng những người khác lại ngay lập tức động thủ.

Bọn họ động thủ, Đường Niệm Niệm cũng không chậm, thậm chí ngay khi Lâm Đẳng giả vờ giả vệt thì nàng đã không còn kiên nhẫn nói lời vô nghĩa với hắn. Dưới chân điểm nhẹ, trong nháy mắt đã đến trước mặt hắn.

Lâm Đẳng không hổ là Thiên Sư, phản ứng cực nhanh, đồng tử co rút lại tránh được chiêu thức của nàng.

So về kinh nghiệm chiêu thức, Đường Niệm Niệm quả thực không phải một cao thủ thiên phẩm trưởng thành trong cảnh cướp đoạt chém giết. Nhưng được lực của nàng lại vô cùng hùng hậu, thân pháp cũng tinh diệu, đánh lâu dài đối với nàng mà nói quá đơn giản, huống chi trên người nàng toàn là đan dược.

Quái xà cũng không nhàn rồi, thân hình phóng to lên, miệng rắn mở lớn, phát ra từng đợt ‘tê tê’, thế nhưng dường như có vài phần ý cười.

Trên thực tế, đúng là nó đang cười. Rắn bản tính lạnh lùng, thú tính thị huyết. Đúng đó, chứng kiến những người này động thủ, nó chỉ đơn thuần nhìn rồi đánh tới.

Chân tay lớn có thể huy động sức mạnh đáng sợ, nhưng cũng làm ục tiêu công kích của địch nhân lớn hơn, chỉ sau một lát, so với Đường Niệm Niệm một thân không dính bụi, thoạt nhìn cảnh đẹp ý vui nhưng thực chất hung hiểm đánh nhau bên kia, thì bên này thật sự là huyết nhục bay tứ tung, chỉ một lát đã máu rơi chảy đầy đất.

Sự tự tin lúc ban đầu của Lâm Đẳng theo thời gian kịch chiến mà dần dần chuyển thành kinh hãi, mặc kệ là nguyên lực hùng hậu hay khả năng khống chế nguyên lực, hẳn căn bản đều không thể sánh bằng nữ tử thanh xuân trước mắt này, không không phải hắn từng trải qua vô số kinh nghiệm đối chiến, thì chi e là đã không qua nổi mười chiêu.

Tro mắt nhìn số đồng bọn của mình càng ngày càng ít, Lâm Đẳng đánh ra một hư chiêu, rồi xoay người bỏ chạy.

“Muốn chạy?” Đường Niệm Niệm vung tờ bạc lên, cuốn lấy hai chân hắn, nếu luận thân pháp, cho dù hắn nguyên lực cao thâm cỡ nào, cũng không thể chạy thoát khỏi tay nàng.

“A ——!” Trên mặt Lâm Đăng lộ vẻ hoảng sợ, cắn nát viên đan dược vẫn ngậm trong miệng, nguyên lực toàn thân tăng vọt.

Đường Niệm Niệm nhẹ nhàng cười, thuốc này tuy rằng có thể khuếch đại nguyên lực, nhưng lại tổn hại tới hồn phách, vừa khéo không cần nàng xuất lực rồi. Tờ bạc nhanh chóng quấn chặt Lâm Đăng, hai tay Đường Niệm Niệm tuân theo một trình tự đánh lên người hắn, chỉ nghe thấy tiếng gào thét thống khổ không ngừng vang lên của Lâm Đăng, chột cao chột thấp, thẳng đến khi Đường Niệm Niệm đánh xong một chương cuối cùng, một con trùng nhỏ bằng hạt com chui vào mi tâm hắn, khuôn mặt kia liền bình thản xuống, ánh mắt đại ra.

Đường Niệm Niệm dưới chân vọt qua, trên trán phủ một tầng mồ hôi mỏng, đưa tay cầm một viên đan dược nuốt xuống, khôi phục được lực. Nói với Lâm Đăng: “Phong lệnh.”

Lâm Đăng lấy một khối lệnh bài hình chiếc lá từ trong lồng ngực ra giao cho nàng.

Đường Niệm Niệm nhét vào nội giới, nhìn quái xà toàn thân dính máu bắn thiu, ánh mắt lóe lóe, xoay người bước đi.

Quái xà nhìn thấu ánh mắt của nàng, ‘tê’ rống lên một tiếng. Đường Niệm Niệm tưởng là bản xà vương không phát hiện ra, ánh mắt kia của người chính là ghét bỏ, người thế nhưng ghét bỏ bản xà vương!

Tức rồi lại tức, quái xà cuối cùng vẫn nhẫn nhục chịu đựng, lập tức đuổi kịp bước chân của nàng, rồi tiếp tục oán giận ừ ừ kêu ‘tê tê’ kêu vài tiếng.

“Bản, thôi.” Về chán ghét trong mắt Đường Niệm Niệm không hề giảm đi, ném một viên đan dược chữa thương vào trong miệng nó.

Quái xà nuốt đan dược xong, ánh mắt mị mị. Chủ nhân quả nhiên vẫn quan tâm bản xà vương. Về phần Đường Niệm Niệm nói nó bản thôi? Lúc này không có nước tẩy rửa, nó chỉ đành xem như không nghe không thấy.

“...”

Trên lầu các của cốc chủ Phong Nhân Cốc, gạch đen ngói vụn. Tư Lăng Quy Nhạn không nói một câu dựa vào bên cạnh, bình tĩnh nhìn thân ảnh nàng rời đi, trong lòng trăm ngàn suy nghĩ.

Nữ tử này, nếu bị thế nhân biết đến, chắc chắn sẽ loạn.

Ý niệm này cứ mãi xoay quanh không đầu hắn không đi, càng lúc càng cảm thấy đúng là như vậy.

Vốn tưởng rằng nàng chỉ là thiên phẩm, nhưng một Thiên Sĩ, một Thiên Sư, cùng trăm tên Địa phẩm vây quanh, vẫn không thể đả thương nàng dù chỉ là mây may.

Đường Môn ở Thường Lâm kia rốt cuộc có bí mật gì không thể cho ai biết?

Chỉ năm ngày đã vượt qua Xà Quật, Phong Nhân Cốc, còn làm cho hai nơi này trời long đất lở, thật sự cả gan làm loạn. Nhưng mà, nàng có thực lực để cả gan làm loạn. Nàng đơn thuần chỗ nào, xem bộ dáng của nàng, rõ ràng là sớm có dự mưu hủy đi hết thấy nơi này, bọn họ đây đều đã bị nàng hung hăng đùa giỡn một hồi. Hoặc là nên nói, nàng đảo hãm trước mặt bọn họ, còn bọn họ lại cảm thấy kia chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ không biết gì nghịch ngợm, một cước có thể vượt qua, song chờ sau khi bọn họ nhảy xuống, mới giật mình phát hiện, đây căn bản là cái hố sâu không đáy.

“Xùy.” Bị ý nghĩ của chính mình chọc cười, hắn không khỏi cười nhẹ ra tiếng.

Trong miệng Tư Lăng Quy Nhạn phát ra một tiếng kêu khê, lang điều Hắc Tử từ không trung bay xuống, đứng bên người hắn.

“Xem ra, cha gặp phải rắc rối rồi.” Chẳng những không ngăn được nàng, còn làm cho nàng hủy đi Xà Quật, Phong Nhân Cốc. Tư Lăng Quy Nhạn xoay người leo lên lưng lang điều, nhìn cảnh sắc hỗn loạn phía dưới, nhất thời vừa buồn cười, vừa căm tức, ý nghĩ rối loạn đến khó chịu.

Hắn chau mày, ý cười trên mặt tan đi không ít, hừ nói: “Cái tật xấu này rốt cuộc là sao!”

Lang điều giương cánh lên, tốc độ như gió, đập vào hai gò má khiến hắn đau đớn, một ý niệm đột nhiên nảy lên trong đầu ——

Có lẽ, có thể để cho nàng nhìn xem?

Ý niệm này có thể nói là vô cùng tức cười, Tư Lăng Quy Nhạn cũng quả thật nở nụ cười, nhưng lại không có cách nào bỏ đi ý niệm đó.

Cửa vào Vạn Độc Đàm.

Khi Đường Niệm Niệm đi vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy nam tử xiêm y xộc xệch, thân hình cứng ngắc bàn thạch, trông y hệt môn thần giữ cửa. Long mày như đao ẩn trong tóc, ánh mắt che đậy ngàn vạn chiến ý, cánh môi mím thành một đường thẳng, lạnh thấu xương, bình tĩnh.

“Chủ tử.” Sau khi nhìn thấy Đường Niệm Niệm, thân hình cứng ngắc của người nọ chấn động, vẻ mặt lộ ra chút mềm mại.

Đường Niệm Niệm nhìn thoáng qua, khí thế trên người hần mạnh hơn rồi.

“Đi.” Đào mắt nhìn về phía Vạn Độc Đàm trước mặt, đáy mắt Đường Niệm Niệm chớp động ý cười nồng đậm.

“Chủ nhân, dùng Nhiếp Linh châu làm trận pháp căn cơ, bố nhiếp linh trận, hút hết. . . Toàn bộ hút hết ~” Từ một trình độ nào đó mà nói, Lục Lục cùng Đường Niệm Niệm giống nhau, chưa bao giờ bởi vì đây là địa bàn của người khác mà thu liễm.

Thân mang được tu chí bảo, Thánh Tiên Dược Thể tu luyện Bích Tuyền Quyết như nàng, thì Vạn Độc Đàm tràn ngập độc khí này, đúng là nơi tu luyện không thể nào tốt hơn.

Tuy rằng so ra kém thiên mã độc của Tư Lăng Cô Hồng, nhưng nơi này theo thời gian tích lũy, số lượng đã vô cùng sung túc.

Vạn Độc Đàm khiến thể nhân sợ hãi, hôm nay đúng là gặp phải khắc tinh.

Chiến Thương Tiễn yên lặng nhìn nụ cười trên mặt nàng, lại Lâm Đăng vẽ mặt tinh bơ, ánh mắt dờ dẩn đi theo phía sau, cái gì cũng không hỏi.

Mặc kệ nàng đối đãi người khác như thế nào, nhưng hần nhìn ra được nàng đối với hần không tệ. Nàng sẽ không để hần vô cớ chịu chết, dưới tình cảnh biết lưu hần lại cũng vô dụng liền cho hần đan dược, bảo hần đi trước. Tất cả điều này đủ cho hần thấy rõ một chuyện, càng nhận thức rõ bản thân cần làm gì.

Ba người một rần cứ như vậy chậm rãi ung dung tiến vào bên trong chướng khí màu xanh, thân ảnh rất nhanh biến mất không thấy.

Rắc ——

Chiếc bàn dài màu đen ở trước mặt Tư Lăng Hoài Nhân kêu lên một tiếng vỡ vụn, y ngồi trên ghế rồng không hề nhúc nhích, sắc mặt âm trầm, sát khí bức người. Tuy y không ra tay, những năm người đứng phía trước đều biết, chiếc bàn bị vỡ vụn là do ai làm, không khí chợt yên tĩnh, ngay cả tiếng tim đập cũng có thể nghe thấy rõ ràng, âm lãnh thấu xương.

Dưới ánh mắt áp bách của Tư Lăng Hoài Nhân, Tư Lăng Quy Nhạn cúi người quỳ xuống đất, nói: “Chuyện xảy ra đột ngột, mong gia chủ thứ tội.”

“Chuyện đột ngột? Thứ tội?” Tư Lăng Hoài Nhân khẩu khí lạnh như băng, giọng nói khàn khàn già nua như thanh đao sắc nhọn xẹt vào tim mỗi người.

Tư Lăng Quy Nhạn đè nén khí huyết đang dâng lên trong họng, ngẩng đầu tươi cười nhu thuận, nói: “Không phải do con làm việc bất lợi, mà là thực lực của tiểu tẩu tử được che giấu quá tốt, lần này con đã chuẩn bị vẹn toàn, nhưng đáng tiếc ai cũng không ngờ tới, tiểu tẩu tử lại là luyện dược sư trên Thiên Sư.”

Tư Lăng Hoài Nhân sắc mặt trầm tĩnh, không nói gì. Đúng như Tư Lăng Quy Nhạn nói, tuy rằng sau chuyện năm nữ tử Lục thị y đã từng hoài nghi, nhưng chỉ là hoài nghi, chứ không hoàn toàn tin tưởng.

Về mặt tươi cười cẩn trọng của Tư Lăng Quy Nhạn làm cho người ta thoải mái, tiếp tục nói: “Theo như con quan sát, thiên phú luyện dược của tiểu tẩu tử cực cao, hơn nữa còn có phương thuốc cổ chế ra hương đan, lần này đi tu luyện e là đã sớm có dự mưu.”

Tư Lăng Hoài Nhân nghe vậy, hai mắt mị mị, sát khí chợt lóe rồi biến mất. Tư Lăng Quy Nhạn có thể nghĩ ra, làm sao y lại không nghĩ ra chứ. Nếu sớm có dự mưu, vậy nói cách khác, y cũng bị nữ tử này đùa bỡn.

Nhìn sắc mặt khó coi của Tư Lăng Hoài Nhân, trong đầu Tư Lăng Quy Nhạn lại xuất hiện cảm giác vừa tức cười vừa buồn bực, rồi rầm không thôi, chân mày cũng thoáng nhăn, nói tiếp: “Lần này Xà Quật và Phong Nhân Cốc bị tổn thất nghiêm trọng, tiểu tẩu tử cũng đã tiến vào Vạn Độc Đàm.”

“Tổn thất nghiêm trọng?” Tư Lăng Hoài Nhân ngao ngễ nhìn hần, xuy một tiếng cười lạnh, giọng nói âm lãnh ẩn chứa vẻ tức giận tột cùng, “Xà Quật không còn một con rắn, quái xà nhận chủ rồi đi, còn có thể xưng là Xà Quật sao? Núi Ngọc Tuy của Phong Nhân Cốc bị hủy hơn phân nửa, ma tâm thụ không còn một mống, trong nước nhiễm độc, tổn thất mấy nghìn người, cốc chủ chết, còn gì hiệu quả luyện người? Mới chỉ năm ngày, đã bị hủy đi hai luyện, thật bản lĩnh! Quả đúng là bản lĩnh!”

Sau lời khen ngợi còn có tức giận, nhưng càng nhiều là thật tâm tán thưởng.

Trong mắt Tư Lăng Hoài Nhân hiện lên u quang, bất kể là ai cũng nhìn không thấu.

Tư Lăng Quy Nhạn trong lòng căng thẳng, mi tâm nhăn sâu hơn một chút, cúi đầu che đi vẻ bất mãn chợt nảy lên trong lòng.

“Nhạn nhi.”

Tư Lăng Quy Nhạn hơi hơi nhảy dựng, theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn Tư Lăng Hoài Nhân, cười nói: “Vâng, cha.”

Tư Lăng Hoài Nhân lạnh nhạt nhìn hần, tựa hồ như có thể nhìn thấu hần, khẩu khí cũng khôi phục vẻ ôn hòa thường ngày, “Lại đau đầu sao?”

“Vâng.” Tư Lăng Quy Nhạn gật đầu.

“Mấy ngày nay vất vả cho con rồi.” Tư Lăng Hoài Nhân xua tay, bảo những người khác rời đi trước, sau đó chống ghế đứng lên, đi tới bên người nàng

hắn dậy. Giống như cha hiền xoa xoa đầu hắn, ôn hòa giáo huấn: “Không uống thuốc đúng giờ sao?”

Tư Lãng Quy Nhận dường như tham luyến về ôn nhu này, nghe vậy cười, nói: “Là con quên, thuốc này cũng chỉ trị phần ngọn mà không trị được phần gốc.”

Tư Lãng Hoài Nhân tà nghệ liếc hắn một cái, nói: “Số lần đau bây giờ đã giảm hơn nhiều, chỉ cần uống thuốc đúng giờ, chắc chắn sẽ có một ngày chữa khỏi.”

“Khiến cha lo lắng rồi.” Tư Lãng Quy Nhận đáp lời.

“Đã vậy, con về trước nghỉ ngơi đi, chuyện Đường Niệm Niệm, cha sẽ phái những người khác nơi xử lý.”

“Không cần.”

“Hử?” Tư Lãng Hoài Nhân sắc mặt lạnh lùng.

Bản thân Tư Lãng Quy Nhận cũng là ngán ra, nhưng lời đã nói, không thể thu hồi. đành cười cười, nói tiếp: “Đây là việc cha giao con, con nhất định sẽ làm tốt, sao lại để người khác đoạt đi chứ.”

Tư Lãng Hoài Nhân nhìn hắn trầm mặc một hồi, ánh mắt kia làm cho Tư Lãng Quy Nhận tim đập bình bịch, có loại xúc động muốn đem toàn bộ tâm tư của mình nói hết ra với y.

Một lát sau, Tư Lãng Hoài Nhân thu hồi ánh mắt, nói: “Đường Niệm Niệm thực lực thần bí, con không phải đối thủ. Nhưng nếu con muốn phân ưu cùng phụ thân, ta đương nhiên sẽ không làm trái ý con, con liền cùng hành động với bọn họ đi.”

“... Con đã biết.” Tư Lãng Quy Nhận rũ mắt đáp ứng.

Ra khỏi cửa điện, trăng đã nhô lên cao.

Tư Lãng Quy Nhận đi về phía chỗ ở của mình, trong lòng rối loạn, mặc dù nụ cười trên mặt không thay đổi, nhưng trong mắt đã sớm thâm sâu khó lường.

Kỳ quái.

Loại cảm giác này thật kỳ quái.

Chính hắn cũng không biết trên người mình đã xảy ra chuyện gì, lo âu phiền chán khó hiểu làm cho đầu đau kịch liệt, có cảm giác vô lực, đến ngay cả bản thân cũng không khống chế được mình.

Từ nhỏ đến lớn, chứng bệnh này chưa từng có thuốc nào điều trị được tận gốc, uống thuốc kia thì có tác dụng gì!

Trở lại chỗ ở, Tư Lãng Quy Nhận tắm rửa thay quần áo, thấy một nữ tử mặc tổ y bụng bát tiến vào, quỳ gối nói: “Quy Nhận thiếu gia, thuốc tới.”

Tư Lãng Quy Nhận nhìn chằm chằm chén thuốc, đưa tay tiếp nhận, “Lui xuống đi.”

Nữ tử nghe lời rời đi.

“...” Thuốc này. ...

Tư Lãng Quy Nhận nín thở, nhử mày nhìn, càng nhìn càng có cảm giác muốn ngã xuống đất.

Nhưng là, hắn không làm như vậy. Thả lỏng hô hấp, ngửi được mùi thuốc, toàn thân liền thư thái, ngay cả cơn đau đầu cũng biến mất.

Đau đầu không còn, trên mặt hắn hiện lên ý cười thường ngày, nhìn chén thuốc màu đen, ngửa đầu uống cạn.

“Hô...” Thân thể truyền đến cảm giác thoải mái khiến Tư Lãng Quy Nhận không khỏi thở ra một hơi thỏa mãn.

Xoay người buông chén thuốc, nằm lên giường, lẳng lặng nhắm mắt lại, ngay cả khi ngủ trên mặt vẫn còn ý cười, nụ cười này ôn hòa hơn so với khi mở mắt, lại thiếu đi phần tà tử.

Trong bóng đêm, nữ tử áo trắng váy lam, thân hình như du long, nhanh nhẹn nhảy múa.

Kỹ thuật múa tuyệt diệu, tóc đen từng lọn từng lọn.

Hắn chuyên chú nhìn, trong lòng dâng lên từng đợt xúc động, kêu thành tiếng: bắt lấy nàng! Bắt lấy nàng! Mạnh mẽ, dùng sức đặt nàng dưới thân, sau đó. ...

Hắn vọt lên, đưa tay rút đi quần áo của nữ tử. Lại như cố ý dụ hoặc, khuôn mặt nữ tử luôn giấu trong đám mây mù, làm cho người ta muốn nhìn lại nhìn

không thấy.

Từng kiện xiêm y theo tay hắn rời khỏi thân thể nữ tử, da thịt mềm mại ướt át lộ ra trước mắt, mông lung không rõ, song lại làm cho hắn cơ hồ si mê.

Hắn dùng lực ôm chặt nữ tử vào lòng, ngón tay cố ý xẹt qua da thịt tinh xảo của nàng, cảm giác nữ tử run run cùng thờ đốc, làm cho tim hắn run rẩy theo.

Cái này, không chỉ có hưng phấn vui mừng, mà còn có một loại khoái cảm trả thù.

Người là của ta!

Trong mê loạn, hắn đặt tay lên eo nữ tử, định bắt đầu ra sức cày cấy, ngón tay nắm lấy cảm nàng, kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại.

“?”

Tư Lăng Quy Nhận mạnh mẽ mở to mắt, lọt vào tầm mắt là màn ngọc quen thuộc, chung quanh yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thờ đốc và tiếng tim đập kịch liệt của hắn.

“Hô. . .” Cả người căng cứng nhìn đỉnh màn, thờ sâu mấy hơi hắn mới hoàn toàn trở lại bình thường, hơi thở cũng dần chậm lại.

Xóc chắn mông trên người lên, cúi đầu nhìn, liền thấy “lều vải” nhô lên ở thân dưới, trên vải may đều dính ướt, rõ ràng như vậy, làm cho người ta ngay cả cơ hội phủ nhận cũng không có.

“A. . . Ha ha ha ha!” Tư Lăng Quy Nhận cười phá lên, một tay phủ lên trán thấm ướt mồ hôi, mới bắt đầu là cười đến chế giễu trào phúng, sau đó dần dần trở thành đơn thuần cười.

Hắn vậy mà bị mộng di.

Thế nhưng lại mộng xuân, sự hưng phấn và kích động trong mơ tới bây giờ vẫn còn. Đến khi tỉnh lại cũng nhất thời không thể bình tĩnh, sa vào trong đó.

Nữ tử trong mơ kia, thế nhưng lại là ——

Đường Niệm Niệm!

Tuy rằng chỉ nhìn tới cái chớp mắt kia liền giật mình tỉnh lại, nhưng chính cái liếc mắt đó, khiến cho toàn bộ tâm thần hắn đều đình trệ, làm sao cũng không quên được.

Khuôn mặt trắng nõn như ngọc, đậm phấn như hoa ngày thường bấy giờ ửng hồng che kín vẻ động tĩnh, hai mắt mông lung như nước động lòng người, như làm nũng, trên trán lấm tấm mồ hôi thấm ướt mái tóc, môi đỏ ướt át, hơi cog lên, hơi thở như lan, thấp giọng rên rì.

“A.” Tư Lăng Quy Nhận rên lên một tiếng, buồn bực nhìn chằm chằm tiểu Quy Nhận trướng đầu dưới thân. Song ngẫm lại, thế nhưng cũng thấy hưng phấn.

Trước giờ dục vọng luôn được hắn khống chế trong tay, chưa bao giờ cần ẩn nhẫn. Nhưng hôm nay hắn phát hiện, mình cứ như vậy sợ là không tiêu trừ nổi, hơn nữa lại không có tâm tư đi tìm thị thiếp giải quyết.

Tư Lăng Quy Nhận xoay người xuống giường, đi giày bước vào trong nội các.

“Quy Nhận thiếu gia có gì phân phó?” Bên ngoài truyền đến tiếng nữ tử hỏi, có lẽ là nghe được động tĩnh bên trong.

“Không cần.”

Xả nước ấm vào trong bể, sương mù mờ mịt tràn ngập xung quanh, ẩm ướt mà ướt át.

Tư Lăng Quy Nhận rút đi quần áo trên người, bước vào bồn tắm, dựa vào vách, nước ấm bao vây, trong đầu đều là khuôn mặt động tĩnh ửng hồng trong mộng kia, thiếu chút nữa làm cho Tư Lăng Quy Nhận nhìn không được than nhẹ ra tiếng.

Một tay khoác lên vách bồn, một tay đưa vào trong nước.

“Ha ha.” Tư Lăng Quy Nhận thờ hỏn hển cười ra tiếng, hai mắt眯 thành một đường cong sáng khoái, tóc đen ẩm ướt chìm trong nước, bộ dáng mỉ hoặc như yêu tinh. Số lần hắn tự động thủ rất ít, kĩ thuật cũng không coi là tốt, chỉ có thể làm theo cảm giác, thậm chí có lúc căn bản không đủ. Dù vậy, nhưng hắn lại cảm thấy đây là lần sáng khoái nhất, kể từ sau lần đầu tiên biết được chuyện nam nữ.

Hắn như vậy, có thể xem như những chàng tiểu tẩu tử, những chàng người Tư Lăng Cô Hồng yêu nhất không?

Nghĩ như vậy, trên mặt Tư Lăng Quy Nhận ửng hồng, không biết là bị nước làm nóng lên hay là hưng phấn. Trong miệng thờ đốc cũng nặng nề hơn, một tiếng cười bật ra, sau đó cảm giác càng ngày càng mãnh liệt, không kiên nhẫn gì thì trào ra tiếng: “Tiểu tẩu tử, tiểu tẩu tử ~ “

“Tiểu tẩu tử. . .”

Trong tiếng thờ đốc không ngừng kêu lên, không khí dần dần tràn ngập hơi thờ mĩ loạn niềm trệ.

“Tiểu tẩu tử, a!” Một tiếng kêu rên gằm nhẹ, thân mình buộc chặt của Tư Lăng Quy Nhận cũng đột nhiên buông lỏng, cúi đầu thờ đốc, thất thần nhìn màu trắng hiện lên trên mặt nước.

Một lúc sau, hần ngửa đầu tựa vào thành bồn, nhắm mắt lại, khóe môi nhẹ cong.

Làm sao bây giờ, tiểu tẩu tử, ta đột nhiên cảm thấy những nữ tử khác đều rất không thú vị, cũng không muốn chạm vào.

Có phải người nên phụ trách hay không?

Khi Tư Lăng Quy Nhận đi ra khỏi bồn tắm, mặc xong quần áo, thì trời đã rạng sáng, chân trời hiện lên một tia sáng mờ mờ.

Hần không trở về phòng ngủ, mà đi ra ngoài thỉnh an Tư Lăng Hoài Nhân, chuẩn bị lĩnh người đi tứ luyện trước. Nhưng không như mong muốn, hành động chuẩn bị lần này lại bị người ta quấy nhiễu, người này, chính là Tư Lăng Cô Hồng.

Đi ra từ chỗ Tư Lăng Hoài Nhân, trên mặt Tư Lăng Quy Nhận nồng đậm ý cười, đi về phía cửa vào tứ luyện.

Mấy người vừa vận đi cùng đường với hần thấy vậy, nghi ngờ hỏi: “Quy Nhận thiếu gia, cửa vào tứ luyện đã bị thiếu chủ chặn lại, người đi thì có ích gì.”

Tư Lăng Quy Nhận cười nói: “Mấy ngày không gặp ca ca, kẻ làm đệ đệ tưởng niệm trong lòng, vừa hay mấy ngày nay ta đều theo ở bên cạnh tiểu tẩu tử, nghĩ là ca ca sẽ nhất định muốn nghe ta kể về chuyện của nàng.”

Người nọ thấy vậy, lạnh lùng giật giật khóe miệng, rồi xoay người rời đi.

Vực sâu cửa vào Tứ luyện.

Tư Lăng Quy Nhận còn chưa đến, từ xa xa đã có thể nhìn thấy thân ảnh đứng yên của Tư Lăng Cô Hồng. Quần áo dài mỏng bị gió từ đáy cốc thổi bay lên, tóc đen xõa ở sau lưng, tung bay nhưng không loạn, lộ ra vẻ mịn màng không thực, yên tĩnh lạ thường. Từ nơi này nhìn lại, chỉ thấy một bên khuôn mặt trắng nõn của hần, lông mày buông lỏng, lẳng lặng nhìn đáy cốc âm u, môi mỏng nhẹ mím lại, tình cảm nội liễm không ai nhìn thấu, nhưng lại có thể hấp dẫn toàn bộ tâm thần người ta.

Hần đang nhớ ai?

Trong mắt Tư Lăng Quy Nhận ẩn chứa ý cười thâm trầm. Ngay cả hần cũng không thể không thừa nhận, bề ngoài của Tư Lăng Cô Hồng đúng là tao nhã được trời ưu ái, chỉ một bóng dáng cũng đủ để nữ tử khắp thiên hạ si mê.

Cho dù hần đứng trong thiên sơn địa thủy, chung quanh có nhiều kẻ vây quanh, thì chỉ cần một ánh mắt đầu tiên nhìn đến, cũng sẽ làm cho người ta chú ý, rồi xem nhẹ tất cả những người khác.

“Ca đang nhớ tiểu tẩu tử sao?”

Tư Lăng Quy Nhận cười cười, dừng lại cách hần năm bước chân.

Tư Lăng Cô Hồng liếc mắt một cái, cũng không nói gì.

“A.” Tư Lăng Quy Nhận cười khê, khóe miệng gợi lên vẻ tà tử.

Nếu chuyện tình sáng nay bị hần biết được, không biết hần còn có thể giữ được dáng vẻ thong dong không gợn sóng này hay không?

Ý niệm này chợt lóe lên rồi biến mất. Tuy rằng hần vô cùng ghét Tư Lăng Cô Hồng, nhưng còn chưa định lấy tính mạng mình ra để đùa giỡn. Nếu bây giờ khiêu khích, hần là quái vật này sẽ không hạ thủ lưu tình..

“Ca thủ đoạn cũng thật không nhỏ, cơ sở ngầm đều an bài ngay bên cạnh cha.” Tư Lăng Quy Nhận chậm rãi đi quanh rìa tứ luyện, cười nói: “Tối hôm qua cha mới chuẩn bị sai người đi coi chừng tiểu tẩu tử, thì hôm nay ca đã chặn lại ở đây, tin tức thật nhanh nhẹn.”

Hần liên tục nhắc tới Đường Niệm Niệm, khiến mí mắt Tư Lăng Cô Hồng hơi rung rung, bóng mờ trước mắt càng đậm, nổi lên gợn sóng thâm thúy.

Niệm Niệm . .

Đứng ở cửa vào tứ luyện này, hần phải dùng sức lực thật lớn mới có thể nén mình không đi xuống.

Nhìn toàn bộ thần sắc của Tư Lăng Cô Hồng, Tư Lăng Quy Nhận không hề cảm thấy chút khoái ý nào, ngược lại trong lòng cực kì không thoải mái. Đường Niệm Niệm ở trong tứ luyện chỉ nghĩ đến quái vật này, còn quái vật này cũng chỉ nghĩ tới nàng, loại ăn ý và cảm tình này, khiến hần có cảm giác vô lực và thất bại, không thể chen vào.

“Ca ca. . . không muốn đi xuống cùng tiểu tẩu tử sao?” Tư Lăng Quy Nhận giật dây.

Thấy Tư Lăng Cô Hồng không hề nhúc nhích, hần chậm rãi cười nói: “Phải biết, mấy ngày nay bên người tiểu tẩu tử còn có một hộ hoa sứ giả, như hình với bóng, hai người cùng hoạn nạn, cùng đi ở, tiểu tẩu tử có muốn không động xuân tâm cũng. . .”

Nói được một nửa, mắt hần nhú lại, nghiêng đầu lui về phía sau, nhưng hai gò má vẫn truyền đến sự nóng rất đau đớn.

Lại bị hần ta đá thương!

“A, ca đây là sợ sao? Đệ đệ chẳng qua chỉ muốn phân ưu, ăn ngay nói thật với ca thôi.”

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Câm mồm.”

Tư Lăng Quy Nhận chân mày tràn đầy ý cười, Tư Lăng Cô Hồng càng giận hần càng cao hứng. Nhưng khi hần ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt của Tư Lăng Cô Hồng, ý cười trong mắt liền giảm, thiếu chút nữa không duy trì được.

Chỉ thấy Tư Lăng Cô Hồng vẻ mặt lạnh lẽo, cặp mắt không gọn sáng nhìn hần, giống như nhìn thấu linh hồn hần, làm cho người ta bất giác run rẩy.

“Không được nói xấu Niệm Niệm.”

“ . . .” Tư Lăng Quy Nhận mím môi mỉm cười, trong mắt lóe lóe, không nói gì.

Một câu nói xấu cũng không được nói sao, thực buồn cười.

Ở trong mộng, hần ngay cả thân thể nàng cũng đều sờ soạng đấy.

Tư Lăng Quy Nhận không biết vì sao mình lại vui sướng như vậy, rõ ràng vô cùng tức cười, nhưng hần lại vì chuyện này mà đắc ý.

Tư Lăng Cô Hồng sáng mắt dao động, không hiểu nhìn hần.

Tư Lăng Quy Nhận lại cười đến vui vẻ. Người cho dù nhìn nữa cũng không thể nhìn ra ta làm cái gì.

Giống như đoạt được trái cấm, chỉ có mình biết, mình nhắm nháp. Tư Lăng Quy Nhận vì thế mà hưng phấn.

“Đệ đệ từ sáng đến giờ còn chưa ăn cơm, bây giờ thật đói, xin phép đi trước.” Đủ cấp bậc lễ nghĩa nói lời từ biệt với Tư Lăng Cô Hồng, Tư Lăng Quy Nhận tươi cười tà dị trở về.

Chu Diệu Lang nhìn chăm chăm hần từ đầu đến cuối yên lặng không nói gì, nghi hoặc nói với Lý Cảnh đứng bên cạnh: “Hần rốt cuộc tới làm gì vậy?”

Lý Cảnh sắc mặt không gọn sáng, giọng nói không hề phập phồng, đáp: “Tìm trang chủ gây phiền toái.”

Chu Diệu Lang nghen lòi, im lặng gật đầu. Quy Nhận thiếu gia đúng là thích làm phiền trang chủ. Nhưng mà. . . . “Vì sao ta cảm thấy diệu cười lúc rời đi của hần rất kì quái, chẳng lẽ có âm mưu gì sao?”

Lý Cảnh không nói gì.

Chu Diệu Lang nhìn nhìn hần, lại nhìn Tư Lăng Cô Hồng trong mắt trong tâm rõ ràng chỉ có Đường Niệm Niệm, chỉ đành tự rủa rắm một mình.

Một ngày sau.

“Bầm gia chủ, vẫn chưa tìm được hành tung của mục tiêu.” Người áo đen quỳ gối trước mặt Tư Lăng Hoài Nhân bầm bầm.

Tư Lăng Hoài Nhân nói: “Tiếp tục tìm.”

“Vâng.” Người nọ rời đi.

Một người vào Vạn Độc Đàm thế nhưng cứ như vậy mất tích, rốt cuộc là nàng sợ trốn đi, hay là gặp nạn ở đâu, hoặc là đang âm mưu chuyện gì?

Tư Lăng Hoài Nhân nghĩ sao cũng thấy cái cuối cùng có khả năng nhất, nhưng nàng có thể âm mưu chuyện gì? Chẳng lẽ cũng muốn hủy đi Vạn Độc Đàm sao? Lần này tuy rằng người phải đi đã bị Tư Lăng Cô Hồng chặn lại, nhưng người trong tứ luyện đã sớm nhận được mệnh lệnh của y, đều đang chờ ở Vạn Độc Đàm, nhưng vẫn không thấy thân ảnh Đường Niệm Niệm là sao?

“Cha.” Tư Lăng Quy Nhận ngồi trên ghế, tùy ý nói: “Tiểu tẩu tử tuy rằng thực lực không thấp, nhưng mục tiêu của nàng là lệnh bài tứ luyện, cho dù tìm không thấy ở Vạn Độc Đàm, thì hướng Âm Sát Điện vẫn có thể nhìn thấy.”

Ánh mắt Tư Lăng Hoài Nhân dừng ở trên người hần, nói: “Việc này con đã không được phép chen chân vào rồi, không thể tham gia, công pháp luyện thể nào.”

Tư Lăng Quy Nhận thẳng lưng, cười nói: “Đã đến tầng sáu.”

“Ừ.” trong mắt Tư Lăng Hoài Nhân hiện lên vẻ thất vọng, nhưng không để ai phát hiện, chỉ nói: “Trở về gia tăng luyện công, không thể để mấy chuyện lung tung trì hoãn.”

“Vì cha làm việc sao có thể nói là chuyện linh tinh.” Tư Lăng Quy Nhận nói xong, nghe lời xuống khỏi ghế dựa, hành lễ lui ra ngoài.

Tìm kiếm hành tung Đường Niệm Niệm không chỉ có một mình bọn họ, nhưng so với bên bọn họ không một thu hoạch, thì bên kia rõ ràng hơn nhiều.

Tuyệt Tân ở trước mặt Tư Lăng Cô Hồng bấm báo nói: “Chủ mẫu bây giờ đang ở trong đầm khí độc của Vạn Độc Đàm tu luyện, bảo thuộc hạ chuyển lời tới chủ nhân, không cần lo lắng.”

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Ăn nấp thế nào?”

Tuyệt Tân đáp: “Chủ mẫu bố trí ảo trận, nếu không phải chủ mẫu cố ý để thuộc hạ đi vào, thì lấy khả năng của thuộc hạ, muốn phá trận cũng phải ít nhất mười ngày.”

Tư Lăng Cô Hồng gật đầu, thân ảnh Tuyệt Tân biến mất.

“Niệm Niệm.” Tư Lăng Cô Hồng nhẹ giọng gọi, đôi mắt nhu hòa, tràn đầy vẻ ôn nhu.

Chuyện tứ luyện lần này, nàng biểu lộ thực lực trước mặt mọi người.

Thực lực của nàng cao bao nhiêu, trên người có bao nhiêu thần bí, hẳn đều không cần. Chỉ cần trong lòng nàng có hắn, luôn luôn ở bên cạnh hắn là đủ rồi. Cái khác, hẳn đều có thể làm vì nàng.

“Rất nhớ nàng.”

Giọng nói trong trẻo nỉ non phát ra từ miệng hắn, nhẹ nhàng, lại giống như bật ra từ trong đáy lòng.

Tư Lăng Cô Hồng rũ mắt, nỗi nhớ theo thời gian từ từ sâu đậm. Hai tay giắt giắt, trong ngực không có gì, song chớp mũi người được hương vị thơm ngát đặc biệt kia, hết thấy đều làm cho tâm thần hắn an tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Niệm Niệm Xuất Quan

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Những ngày tiếp theo, Đường Niệm Niệm giống như mất tích khỏi Vạn Độc Đàm, trái ngược với động tĩnh lớn nàng gây ra ở Xà Quạt và Phong Nhân Cốc, giờ đây ngay cả bóng người cũng không thấy, trong Vạn Độc Đàm cũng yên tĩnh như thường.

Nhưng tĩnh lặng như vậy ngược lại càng khiến cho người ta cảm thấy lo âu khó tả, giống như bão táp trước yên bình, áp lực chìm đắm, tìm không thấy nguyên do, chỉ có thể chờ một khắc bùng nổ xảy ra.

Hôm nay, trong nơi sâu nhất Vạn Độc Đàm nổi gió, không cảm nhận thấy gió, mà chỉ có thể phát giác dựa theo chướng khí lưu động.

“Vạn Độc Đàm này quanh năm mơ hồ bất định, sao gần đây lại cảm thấy một luồng khí lưu chuyển về một phía rồi.” Một nam tử thanh niên trẻ tuổi vô ý thì thầm, cau mày tránh đi độc trùng xuất quỷ nhập thần xung quanh. Đột nhiên hai mắt sáng ngời, nói với người bên cạnh: “Kia không phải là lối ra chứ?”

Nam tử áo xám đứng bên bữu môi nói: “Nếu dễ tìm được lối ra như vậy, nơi này còn có thể xưng là đứng đầu tứ luyện được sao?”

“Nói cũng phải.” Nam tử trẻ tuổi thờ dài, giống như trút được một hơi, bất mãn nói: “Chướng khí này càng ngày càng nặng, tầm nhìn không tới một trượng, lại đi về phía trước sợ là sẽ trở thành có mắt như mù mất thôi.”

“Bớt nói nhảm đi, nơi này cũng không phải chỉ có chướng khí.” Nam tử áo xám nói.

Nam tử trẻ tuổi kia nhún vai, an tĩnh lại.

Trong im lặng, không biết đã đi bao lâu, nam tử áo xám đột nhiên dừng bước, đưa tay lên ra hiệu ý bảo đừng phát ra tiếng, rồi mang theo nam tử trẻ tuổi nấp vào trong một bụi cây. Lúc này, có vài bóng người không biết từ nơi nào đột nhiên xuất hiện, vọt qua màn chướng khí thật nhanh, rồi ngay lập tức liền không thấy bóng dáng tăm hơi.

Nam tử trẻ tuổi lú lười, định đứng lên, thấp giọng kinh ngạc nói: “Đây là có chuyện gì, đã nhiều ngày nay đều nhìn thấy những người này, xem bộ dáng bọn hắn hình như đang tìm cái gì. . . Ô!”

Nam tử còn chưa nói xong, đã bị nam tử áo xám đưa tay kéo trở về, mắt lạnh cảnh cáo.

Nam tử trẻ tuổi sòng mắt lóe lóe ý cười, nhưng không lên tiếng nữa.

Quả nhiên, mấy thân ảnh vừa thoáng qua kia lại quay trở về.

Nam tử áo xám vẫn như cũ không đứng dậy, nam tử trẻ tuổi thấy thế cũng im lặng ẩn nấp. Ánh mắt nhìn đám người vừa chạy về kia, số lượng hình như có thay đổi — nhân số giảm bớt! Lúc này, một gã áo đen xuất hiện trong tầm mắt hai người, người này toàn thân căng cứng, nhìn trái nhìn phải, hiển nhiên cũng phát hiện nơi này không ổn, tình cảnh của bản thân không tốt lắm. Ngay khi nam tử trẻ tuổi nghĩ rằng y sẽ tiếp tục đi khỏi tầm mắt mình, thì nam tử áo xám bên cạnh hắn lại đột nhiên rùng mình.

Xoẹt ——

Một thanh chiến thương thình lình xuất hiện, khí thế như chẻ tre, chướng khí chung quanh đều bị thổi quét.

Ngưng!

Người áo đen tránh không kịp, chiến thương nhập thể, bị mất mạng.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong tích tắc, nam tử trẻ tuổi trừng mắt nhìn, thẳng đến khi chiến thương kia bị rút ra, nhìn theo chiến thương dính máu, rồi mắt lên trên, liền trông thấy một nam tử mặc võ bào màu đen rách nát.

“Thì thế.” Giọng nam tử trầm thấp nội liễm khác thường.

“Tê!” Tiếng rần rần lười vang lên, ngoài ý muốn làm cho người ta cảm thấy được vẻ bất mãn trong đó. Một cái đầu rần rần không lồ vươn ra từ trong chướng khí, quần lấy gã áo đen kia, rụt trở về.

Đây là cái gì? Người rần rần hợp tác? Ở trong Vạn Độc Đàm còn cần hủy thi diệt tích sao? Chẳng lẽ là làm đồ ăn cho con rần rần không lồ này?

Nam tử trẻ tuổi kinh ngạc giật giật môi, trong lòng miên man suy nghĩ.

“Tê tê ~” Tiếng rần rần lười lại đột nhiên vang lên, chướng khí dao động, chỉ thấy một cái đầu rần rần không lồ xông ra, một đôi đồng tử dựng thẳng đen tối âm lãnh vừa vận nhìn chăm chăm vào nơi hai người đang ẩn nấp. Cái miệng rần rần kéo kéo sang hai bên, hình thành nên một nụ cười quỷ dị??? Quay đầu lại “tê tê” nhỏ ra vài tiếng với nam tử cầm chiến thương, cầm dưới hếch lên giống như đang khinh miệt hắn chuyện gì.

Xuy! Xuy! Xuy! Đúng là vô dụng, xem đi, còn hai tên đang ẩn nấp đấy, nếu không có bản xà vương, ngươi còn không thả cá lọt lưới sao?

Trong lòng Quái xà tràn đầy vẻ trào phúng Chiến Thương Tiễn.

Đáng tiếc, Chiến Thương Tiễn hiển nhiên không hiểu xà ngữ của nó, chẳng qua mấy ngày nay ở chung, đối với thần thái nhân tính hóa của nó cũng hiểu đôi chút, chỉ cần nhìn vẻ mặt kia, liền có thể đoán ra ý tứ, chẳng qua không thèm nhìn mà thôi.

Chiến Thương Tiễn cũng không để ý đến quái xà hèn mọn, ánh mắt nhìn theo hướng quái xà vừa chỉ, con mắt nheo lại.

“. . .” Nam tử trẻ tuổi quay đầu nhìn nam tử áo xám. Bị phát hiện rồi sao?

Nam tử áo xám lạnh lùng trừng hắn một cái. Nếu không tại ngươi, có thể bị phát hiện sao? Quay đầu đi không nhìn hắn nữa, đứng dậy ra khỏi chỗ ẩn thân.

Nam tử trẻ tuổi bắt đấm dĩ nhún nhún vai, hắn cũng không phải cố ý được không? Không nhanh không chậm cũng theo nam tử áo xám đi ra.

Sự hiện thân của hai người cũng không làm cho bầu không khí dịu đi, nam tử trẻ tuổi nhìn bộ dáng nghiêm nghị của Chiến Thương Tiễn, ha ha cười, xua tay nói: “Vị huynh đệ này, hai người chúng ta chẳng qua chỉ là một người thí luyện trong Vạn Độc Đàm mà thôi, cùng ngươi không thù không oán, nếu ngươi e ngại, chúng ta đi là được.”

Chiến Thương Tiễn trầm mặc, ánh mắt dừng trên người nam tử áo xám.

Nam tử trẻ tuổi đẩy nam tử áo xám một phen, “Nói đi a, chúng ta đi là được.”

Nam tử áo xám lạnh lùng trừng hắn, nói: “Nơi này bố trí trận pháp, trừ phi phá trận, hoặc giải được trận mới có thể rời đi.” Rồi nhìn về phía Chiến Thương Tiễn, nói tiếp: “Mặc kệ làm thế nào, cũng vẫn ảnh hưởng tới bọn họ.”

Nam tử trẻ tuổi kinh ngạc nói: “Bố trí trận pháp? Khó trách những người đó đều đi lạc nhau. Chúng ta làm sao lại không có việc gì?”

Giọng nam tử áo xám đã có chút không kiên nhẫn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Chúng ta học công pháp.”

“Á!” Nam tử trẻ tuổi lúc này giống như chợt hiểu ra, sau đó lại nhũn mỳ rồi rầm nói: “Vậy bây giờ phải làm sao? Không bằng chúng ta chờ ở đây, đợi bọn họ xong việc rồi đi cũng được a!”

Nam tử trẻ tuổi tươi cười trong sáng như mặt trời, nói với Chiến Thương Tiễn: “Ngươi nói xem!”

Chưa chờ Chiến Thương Tiễn kịp đáp lời, nam tử trẻ tuổi tươi cười kia đột nhiên liền xông tới, một thanh trường kiếm bắn về phía mạch môn của Chiến Thương Tiễn.

Chiến Thương Tiễn xoay người tránh đi, ánh mắt nhìn nam tử thanh niên lập tức lóe lên hào quang chán nể, giọng nói trầm thấp mang theo một tia kinh ngạc, “Ngươi kiếm thuật?”

“A, kiến thức không ít đấy!” Nam tử thanh niên về mặt kinh ngạc, hai mắt trầm xuống, quay về phía nam tử áo xám kêu lên: “Này, tới hỗ trợ a, chẳng lẽ ngươi không hiểu kỹ trong trận pháp này có cái bí mật gì sao? Hơn nữa người này hình như cũng không đơn giản a!”

“Xùy.” Nam tử áo xám tuy rằng bất mãn với thủ đoạn đánh lên bất ngờ của hắn, nhưng động tác cũng không chậm, từ sau lưng rút ra một thanh trọng kiếm màu đen, cong người tấn công về phía Chiến Thương Tiễn.

Chiến Thương Tiễn trong đầu chợt lóe tinh quang. Song Kiếm Lưu, loại phe phái này hình như đã từng nghe qua ở đâu đó, nhưng lại nhất thời không nghĩ ra.

“Tê tê tê ~” Quái xà ở một bên vẫn không nhúc nhích xem diễn, thậm chí còn vui sướng khi người ta gặp họa.

Trong không trung phi kiếm và chiến thương đánh vào nhau, chỉ thấy phi kiếm rung nhẹ, Chiến Thương Tiễn cũng bị nam tử áo xám tiến sát, đâm rách tay. Nam tử trẻ tuổi ánh mắt mở to, lộ vẻ tán thưởng sợ hãi than, “Sức lực thật mạnh.”

Lại nhìn sang, chỉ thấy Chiến Thương Tiễn bị đâm rách cánh tay cũng không trốn không tránh, ngược lại một thân khí thế phát ra càng khủng bố, thể công cũng càng ngày càng mãnh liệt, không khỏi thở dài, “Chiến khí thật mạnh!”

Tuy là tán thưởng, nhưng đường kiếm trong không trung kia lại bắt đầu xáo quyet, toát ra vẻ lạnh thấu xương, nhiều loạn Chiến Thương Tiễn, thỉnh thoảng lại chém thêm vết thương mới trên người hắn.

Nếu là người khác, chỉ sợ đã sớm kiệt sức, trái lại Chiến Thương Tiễn càng ngày càng mạnh, khí thế như núi áp bách, làm cho địch nhân vô lực cảm thấy căn bản là không thể giết chết, ngược lại càng giết càng mạnh.

“Rồng!” Chiến Thương Tiễn gầm nhẹ, tay nhắc chiến thương, như có một tiếng rồng ngâm vang lên, phá rách áo bào của nam tử áo xám.

Nam tử áo xám khí huyết dâng lên, chặt vật tránh đi, mặc dù tránh được điểm yếu hại, nhưng vẫn bị đâm xuyên qua cánh tay, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

“Thảm Cữu.” Nam tử thanh niên hô một tiếng, phi kiếm trong không trung cơ hồ trong nháy mắt sắp chọc thủng mi tâm của Chiến Thương Tiễn.

“Tê!” Một bóng dáng màu đỏ tốc độ cực nhanh phóng tới, vừa vặn ngăn ở phía trước Chiến Thương Tiễn, một ngụm cắn lấy phi kiếm quăng ra ngoài. Xuy! Nói thế nào thì người này cũng là thuộc hạ của chủ nhân, xem ra chủ nhân đối với hắn coi như không tệ, nếu chủ nhân tính lại phát hiện hắn chết khi ở cùng bản xà vương, này còn không thành tội của bản xà vương sao?

Nghĩ đến những lời Đường Niệm Niệm từng nói qua, tiểu huyết xà vừa hiện bản thể run lên. Da máu thịt của nó a. . .

Nam tử thanh niên đi đến bên người nam tử áo xám, phi kiếm cũng thu hồi trong tay, chỉ thấy trên mặt kiếm lưu lại một vết rạn rõ ràng, thanh kiếm này xem như bị hủy rồi. Ánh mắt kinh ngạc tràn ngập hứng thú dừng ở trên người tiểu huyết xà, nam tử thanh niên cả kinh nói: “Yêu thú?”

Con thú bình thường cho dù bản lĩnh hiếm có, thì cũng chỉ được thể nhân xưng là mãnh thú mà thôi, chân chính có thể được gọi là yêu thú, trên thế giới này vô cùng thưa thớt.

“Tê ~” Tiểu huyết xà liếc xéo nam tử thanh niên một cái, ở trong không trung uốn éo. Xuy! Bị bản xà vương dọa sợ rồi sao

~~Nhìn thần thái cao ngạo của nó, nam tử thanh niên cũng không giận, cười sáng khoái giống như lúc ban đầu mới gặp, nói với Chiến Thương Tiễn: “Vị huynh đệ này bản lĩnh thật tốt, có thể thu được một con yêu thú!”

“Tê tê tê tê!” Tiểu huyết xà tức giận trừng to hai mắt. Chỉ bằng người này cũng xứng sao? Hừ!

Nam tử thanh niên ánh mắt chợt lóe, nhìn ra điểm mấu chốt.

Lúc này Thảm Cữu vịn vai đứng lên, ngưng mi nói với Chiến Thương Tiễn: “Thì ra là người của Chiến gia, chiêu chiến long vân tường này quả nhiên cao cường.”

Sắc mặt Chiến Thương Tiễn bỗng im lặng, xuất ra đan dược ăn vào, lạnh lùng nói: “Các ngươi là ai!”

Nam tử thanh niên trở mắt nhìn hấn uống thuốc khôi phục, nở nụ cười: “Ta còn tưởng ngươi thật sự không biết đau không chết chứ.”

Thẩm Cửu nhìn hấn một cái, nói với Chiến Thương Tiễn: “Ta là Thẩm Cửu, hấn là Chu Bát. Mặc dù không thể bảo tên thật, nhưng gia tộc chúng ta cùng Chiến gia không thù không hận, nếu tính ra còn có chút sâu xa.” Trong lòng thầm nghĩ: Chiến gia rốt cuộc xuống dốc rồi, ngay cả gia tộc phía sau bọn họ cũng không biết.

Chiến ý và sát khí của Chiến Thương Tiễn vẫn không giảm

Thấy vậy, Chu Bát vênh vang cười nói: “Chiến huynh đệ làm gì cần trọng như vậy, phải biết rằng có yêu xà này ở bên cạnh ngươi, cho dù đánh tiếp, hai chúng ta cũng không có chỗ tốt gì. Huống chi chỗ dựa phía sau nó, chúng ta lại không thể trêu vào a~” Nói xong, hấn liền khoanh chân ngồi dưới đất, từ trong ngực lấy ra một miếng thịt, vẩy vẩy tiêu huyết xà, nói: “Có đói bụng không, muốn ăn không?”

Lúc đầu hấn còn có vài phần tâm tư nghĩ ra thì thể kia là đồ ăn của nó, nhưng từng khi nhận ra thân phận yêu thú liền vứt bỏ ý nghĩ này. Phải biết rằng, yêu thú còn kiêu ngạo hơn cả con người, tuyệt đối sẽ không ăn thịt người chết.

“Tê ~” Tiêu huyết xà khinh thường bĩu môi. Tuy rằng lời vừa rồi nói trúng ý bản xà vương, nhưng cũng đừng mơ bản xà vương ăn gì đó của ngươi. Liếc mắt nhìn Chiến Thương Tiễn một cái, nó liền bay trở về thân thể quái xà.

“Ha ha, thực kiêu ngạo.” Chu Bát vui tươi hơn hờ nói, sau đó tự mình cắt thịt bắt đầu ăn.

Thẩm Cửu ngồi xếp bằng bên cạnh hấn, lấy trong bao ra một ít dược tán, cõi xiêm y rồi tự băng bó vết thương ỉnh.

Chu Bát rất nhanh ăn xong miếng thịt, chép chép miệng, nhìn chằm chằm Chiến Thương Tiễn một thân chặt vật nhưng khí thế bất diệt, kinh ngạc “ô” một tiếng, lập tức nói: “Ngươi vừa rồi ăn ít nhất cũng là đan dược Địa phẩm cấp năm đi? Miếng vết thương phục hồi nhanh như vậy, thực đáng giá a! Nhìn Thẩm Cửu đi, chỉ có thể dùng dược tán Huyền phẩm, nể mặt chúng ta vừa rồi đánh nhau một trận, chỉ bằng cho chúng ta một viên?”

Người này thoạt nhìn sáng khoải như ánh mặt trời, nhưng vừa nói mấy câu đã lộ ra bản chất vô lại của hấn.

Chiến Thương Tiễn trầm giọng nói: “Các ngươi muốn thế nào?”

Hai người này thân phận thần bí, mục đích không rõ, thoạt nhìn không phải người của Tư Lăng gia tộc. Bọn họ lại biết được thân phận của mình, như vậy nhất định biết gì đó về chuyện Chiến gia diệt môn.

Tuy rằng vô cùng quan tâm tới chuyện Chiến gia diệt môn, nhưng Chiến Thương Tiễn sẽ không bởi vậy mà chậm trễ lời giao phó của Đường Niệm Niệm. Nếu trong hai ngày này dám can đảm quấy rầy Đường Niệm Niệm, như vậy cho dù chặt đứt manh mối việc Chiến gia, hấn cũng phải ngăn cản.

Chu Bát liên tục nói: “Không cần khẩn trương, không cần khẩn trương. Thẩm Cửu nói rồi, bây giờ chúng ta có muốn ra ngoài cũng không được, muốn vào cũng không xong, động thủ lần nữa càng không thể. Đương nhiên, nếu các ngươi muốn giết chúng ta cũng không phải đơn giản như vậy. Cho nên, theo ta thấy không bằng để hai người chúng ta đi theo vài ngày, còn có thể giúp ngươi giải quyết những người kia.”

Chiến Thương Tiễn nhìn Thẩm Cửu, phát hiện hấn tuy thần sắc lãnh trầm, nhưng cũng không hề có ý phản đối lời của Chu Bát, nói vậy Chu Bát mới là kẻ phát ngôn sao?

“Mục đích.” Hấn đương nhiên không tin bọn họ có lòng tốt như vậy, không có chuyện gì đột nhiên nịnh nọt lấy lòng.

Chu Bát ha ha cười nói: “Ta cũng không gạt ngươi, ta đối với yêu xà cùng người ẩn trong trận pháp kia cảm thấy rất hứng thú, sau khi mọi chuyện kết thúc kết giao làm bằng hữu cũng tốt, đương nhiên, nếu có thể thu làm môn hạ thì càng tốt nha.”

Thẩm Cửu chợt mở miệng: “Hấn mặc dù hơi quái đản, nhưng nói được làm được.”

Chiến Thương Tiễn nhìn hai người, trầm mặc một hồi nói: “Chủ từ đến lúc đó có chịu gặp các ngươi hay không, ta không thể làm chủ.”

“Ha ha, chuyện lúc đó thì đến lúc đó hãy nói, chuyện bây giờ thì liền làm bây giờ đi.” Chu Bát nhìn xung quanh, phui phui bụi trên người, cười nói với Chiến Thương Tiễn: “Nói thế nào chúng ta hiện tại đã là người một nhà, ngươi nhìn thương thế của Thẩm Cửu xem, tùy tiện ột viên đan dược ăn đi?”

Lời này từ miệng hấn nói ra, giống như đan dược Địa phẩm chẳng khác gì đậu phộng, còn. . . tùy tiện ăn?

Thẩm Cửu vừa đứng dậy sắc mặt đen lại, nói: “Chiến huynh đệ không cần đề ý tới hấn.”

Chiến Thương Tiễn cũng không tính toán, chỉ nói: “Ta tên là Tấn Phật.”

Thẩm Cửu nghe theo đáp, “Tấn huynh.”

Chu Bát thấy không có tác dụng, cũng không đòi hỏi nữa, ánh mắt dừng trên người quái xà thu nhỏ, tươi cười nói: “Xà huynh, hai chúng ta cùng nhau đi.”

Quái xà nâng cằm dưới liếc hấn một cái, tiếp tục trườn, làm như miễn cưỡng đáp ứng, lại nhìn Chiến Thương Tiễn, trong lòng hừ hừ: Ngươi dám tùy tiện đề người ta đi theo, ngươi dám tự chủ trương, bản xà vương liền không mở miệng, đến lúc đó tất cả lỗi đều do ngươi gánh, xem chủ nhân trị ngươi thế

nào.

Năm ngày sau.

Chiến Thương Tiễn nhìn xung quanh mang chướng khí lưu động rõ ràng, ném chiến thương dính máu sang một bên, lấy ‘Thành tro’ mà Đường Niệm Niệm đưa rắc lên đồng thi thể, nhìn thi thể biến thành tro tàn. Mấy ngày nay, chướng khí lưu động càng lúc càng rõ ràng khác thường, người xông vào trận cũng ngày càng nhiều, cao thủ cũng tăng lên. Đến nay, đã không cần quái xà ném đám thi thể này ra dụ địch mắc mưu nữa, chỉ đành sử dụng ‘Thành tro’ để hủy đi dấu vết.

“Tân Phật sẽ không phải là khắp người toàn đan dược chứ? Hơn nữa tất cả đều trên Địa phẩm.” Chu Bát mấy hôm nay xem hán uống đan dùng dược, số đan dược hiếm có trong mắt người khác ở trong tay hán thật giống như không đáng một xu.

Năm ngày gần đây, người ra tay hầu hết đều là Chiến Thương Tiễn, hai người bọn họ ở phía sau thỉnh thoảng đánh lên một chút, cũng không hao phí nhiều nguyên lực. Vốn cảm thấy cách đánh của hán như vậy thực sự không ổn, ai ngờ người ta lại thần nhiên lôi đan dược ra nuốt vào miệng, rồi lập tức khôi phục, nhìn xem mà bọn họ cũng không khỏi vô lực, hết cách.

Chiến Thương Tiễn nghiêng đầu nhìn hán một cái, không nói gì đem bình đựng ‘Thành tro’ thu vào trong ngực.

Lúc trước hán làm sao không phải cũng giống bọn họ cảm thấy xa xỉ lãng phí, nhưng sau khi Đường Niệm Niệm cứ như vậy đem từng đó đan dược đưa cho hán, giống như đưa rẻ rách, thì cho dù hán không muốn lãng phí, nằng còn ghét bỏ hán làm việc không hiệu quả, dược dùng không đủ sáng khoái. Có chủ từ như vậy, mà tới nay hán vẫn có thể cẩn thận dùng đan dược như trước, đã là không tệ rồi.

Chu Bát thấy Chiến Thương Tiễn không để ý cũng không lạ gì, hán nói câu đó cũng chỉ là cảm thán mà thôi, Chiến Thương Tiễn nếu trả lời thì tốt, không trả lời cũng không sao. Đưa tay quơ quơ màn chướng khí, nhún vai thờ dãi: “Chướng khí này lưu động quá rõ ràng, chỉ sợ sau này không chỉ người Tư Lăng gia tộc, mà những người đang thí luyện bên trong cũng sẽ chạy tới, cho dù ba người chúng ta cũng không đối phó xuể a.”

Chiến Thương Tiễn nói: “Dưới Thiên phẩm thì không ngại.”

Chu Bát bĩu môi, rồi đi đến bên cạnh quái xà, cầm cây kiếm bị rạn của mình lên, trách móc: “Xà huynh, thanh kiếm này đã làm bạn với ta mười mấy năm, cứ như vậy bị người một ngụm cắn hỏng, người lại lịch thâm hậu, thứ tốt nhất định không ít, tùy tiện xuất ra một thứ bồi thường ta đi.”

“Tê!” Quái xà há mồm phun một ngụm độc khí vào mặt hán. Năm ngày nay nó đúng là bị người này phiền chết, nếu không phải công phu nịnh nọt của hán không tệ, thì có khi nó đã nổi giận giết hán luôn rồi. Thứ tốt? Còn có thể có cái gì tốt? Bảo vật truyền thừa đều bị chủ nhân lấy đi hết rồi, còn dám hỏi nó đòi này nọ?

Chu Bát nhanh nhẹn tránh thoát, cách xa ra một ít, nói: “Không cho bảo vật, vậy cho vài miếng vảy thì sao?”

“Tê tê tê tê” Nhắc tới cái này, quái xà theo phản xạ run lên, nổi giận, nhưng không chờ nó kịp ra tay, thì Chu Bát đã nhảy ra hơn, cười liên thanh nói: “Không cho thì không cho, vảy xà huynh trân quý như vậy, sao ta có thể muốn chứ, ha ha.”

Coi như người thức thời. Quái xà liếc hán một cái.

Chu Bát than thở nói: “Người không cho, ta chỉ có thể tìm chủ nhân người xin vậy.”

Lúc này, một cảm giác vô cùng quỷ dị rơi lên người mỗi người. Cảm thấy giống như không gian toàn bộ đều tạm dừng yên tĩnh trong chớp mắt, giây tiếp theo, sắc mặt mọi người đồng thời biến đổi.

Chướng khí vốn chậm rãi lưu động đột nhiên kịch liệt xoay chuyển, giống như bị thứ gì đó hút đi, mãnh liệt như sóng biển tràn về phía đó.

“Này. . .” Chu Bát kinh ngạc nhìn về phía phương hướng kia, trong mắt lóe lóe.

Thảm Cừu không tiếng động đứng ở bên người hán, dùng mật ngữ (*) nói: “Người này chỉ sợ. . .”

(*) là giọng nói mật truyền, chỉ để cho 1 vài người nhất định nghe được.

“Ta biết.” Chu Bát cắt ngang, cũng dùng mật ngữ truyền lời nói: “Nếu không như vậy, sao có thể làm ra trận pháp như thế, không biết người này rốt cuộc lai lịch thế nào, lại cả gan làm loạn, ở trong này tu luyện công pháp.”

“Lấy khí thể như vậy, thực lực ở phía trên chúng ta.” Thảm Cừu ngưng mi.

Chu Bát nhún vai cười nói: “Nếu đã cùng một chỗ, tộc của ta lại không phải tộc tầm thường, chúng ta cùng họ lại không thù không oán, thực lực cao thấp có quan hệ gì. Chỉ là hơi đáng tiếc...”

“Đáng tiếc?”

“Ta vốn đang muốn thu người này vào môn hạ, như vậy yêu xà kia cũng tương đương thuộc về ta, đáng tiếc người này thực lực cao cường, sợ là không có khả năng thần phục.” Chu Bát bất đắc dĩ, lại nói: “Nhưng không sao, mặc kệ là tiên bối hay là cùng thế hệ, kết giao vẫn không tồi.”

Thẩm Cửu lắc đầu nói: “Trong đám người cùng thể hệ, có thể làm ra trận pháp như thế không quá ba người, mà ba người này đều không ở trong tứ luyện.”

“Cái này cũng chưa chắc.” Chu Bát cười nói: “Đạo lý dưỡng tinh súc duệ, muộn thanh phát đại tài (*), không phải chỉ mình chúng ta biết.”

(*) dịch ra là: nghỉ ngơi dưỡng sức, âm thầm im lặng phát đại tài.

Thẩm Cửu nhìn hán vừa có chính sự liền khác hán bộ dáng vô lại vô tri thường ngày, gật đầu không nói nữa.

Chiến Thương Tiễn chỉ thấy hai người bọn họ đứng chung một chỗ, lúc cười, lúc mắt lóe sáng, nhưng không bật ra nửa chữ, đã đoán được bọn họ nhất định đang dùng loại tuyệt kỹ gì đó hán không hiểu để nói chuyện với nhau.

“Tình huống thay đổi, năm ngày gần đây đa tạ nhị vị tương trợ.” Chiến Thương Tiễn nói một câu, đưa một lọ đan dược qua, rồi xoay người định rời đi.

Nhưng Chu Bát lại không chậm, thân ảnh vừa động đã bắt lấy cánh tay của hán, đem đan bình đặt lại vào tay hán, kêu lên: “Tân Phật ngươi làm như vậy là trái với ước định, chẳng lẽ ngươi định dùng một lọ đan dược rồi đuổi chúng ta?”

Chiến Thương Tiễn quả thật nghĩ như vậy, tuy hán rất muốn lấy được tin tức Chiến gia từ miệng hai người, nhưng bây giờ chướng khí rung chuyển như vậy, không biết Đường Niệm Niệm có bị sao hay không.

Không đợi hán nói chuyện, Chu Bát đã nói: “Nhìn bộ dáng ngươi là lo lắng an nguy của người bên trong sao, điểm này ngươi không cần sốt ruột.” Hán chỉ vào quái xà đang bình tĩnh như thường, nói: “Yêu xà này là kẻ thù của chủ tử ngươi, chủ tử ngươi khó chịu thì nó cũng đừng hòng thoải mái, nhìn bộ dáng nó là biết chủ tử ngươi không hề bị sao cả.”

Chiến Thương Tiễn mắt lạnh nhìn về phía quái xà, quái xà nâng cằm nhìn hán. Xuy! Bàn xà vương chính là cố ý đấy, làm sao? Ai bảo ngươi một chút mắt nhìn cũng không có? Cái này không thể trách bàn xà vương!

Đáy mắt quái xà lóe ra huyết quang, làm sao cũng không chịu thừa nhận là trong lòng nó chột dạ.

“Nếu quấy rầy chủ tử, xem ngươi làm thế nào!” Chiến Thương Tiễn nặng nề nói.

Quái xà quay mắt “Tê” một tiếng, tuy không có nhận sai. Nhưng dáng vẻ so với vừa rồi, hiển nhiên tốt hơn rất nhiều.

Chu Bát giảng hòa, nói: “Bây giờ không phải lúc nội chiến nha, động tĩnh này không hề có dấu hiệu giảm đi, chỉ e sẽ càng lúc càng lớn, các ngươi phải làm tốt công tác chuẩn bị đối địch a.”

Cái gọi là một câu thành sấm (lời tiên tri), chính là nói Chu Bát.

Động tĩnh ngày hôm nay to hơn hôm qua, sau mười ngày như vậy, màn khí độc trong Vạn Độc Đàm đã trở thành một lớp xoáy, trung tâm lớp xoáy chính là tâm trận.

Nhưng cho dù mọi người đều nhìn thấy chướng khí kịch liệt xoay chuyển, hết lần này tới lần khác cố gắng tìm nơi phát ra, thì lại phát hiện, càng đi sâu vào chướng khí, độc khí càng dày đặc, tựa như sắp cô lại thành chất lỏng, hơn nữa dòng xoáy cũng hỗn loạn, làm cho người ta căn bản không có biện pháp tới gần trong khoảng thời gian ngắn, chứ đừng nói tìm được tâm trận.

Ba người một rần chạy trong trận pháp giết người suốt mười mấy ngày nay, cũng vô cùng bận rộn.

Chu Bát vừa rút phi kiếm nhỏ máu, vừa thờ dõc, oán giận nói với Chiến Thương Tiễn: “Tình hình này rốt cuộc muốn kéo dài bao lâu, cho dù có trận pháp ngăn cản, nhưng người lại rất nhiều a.”

Chiến Thương Tiễn quăng qua một lọ đan dược.

Chu Bát không khách khí, tiếp nhận nhét vào ngực, cười nói: “Thế này mới phải chứ.”

Thẩm Cửu nhìn bộ dáng vô lại của hán, lắc đầu im lặng, ánh mắt nhìn về phía độc khí tuôn ra, nói: “Độc khí này dường như cố ý không làm hại tới chúng ta.”

Chu Bát ha ha nói: “Cái này đủ nói lên bản lĩnh tuyệt hảo của người bày trận rồi.” Hán cố ý liếc Chiến Thương Tiễn một cái.

Chiến Thương Tiễn làm như không thấy, không lộ ra nửa phần tin tức.

Lại nói tràng rung chuyển này rốt cuộc là do ai tạo thành? Không ai khác chính là Đường Niệm Niệm, nhưng vốn dĩ có thể không cần tạo nên rung chuyển lớn như vậy, nguyên nhân hoàn toàn là do lòng tham không đáy của nàng.

Ở trung tâm trận pháp, Đường Niệm Niệm quần áo không dính bụi khoáng chân ngồi trong đan đình do luồng sáng ngưng tụ thành, trôi nổi giữa không trung, xung quanh thân thể là từng tia sáng xanh biếc, không ngừng sinh sôi phát triển, đan đình phong cách cổ xưa, nội liễm, tỏa ra sinh khí khiến hoa cỏ khô héo phía dưới Đường Niệm Niệm đều tự nhiên sinh trưởng, điểm lệ nở hoa.

Nơi trung tâm mà khí độc mãnh liệt tuôn tới chính là Đường Niệm Niệm đang ngồi trong đan đình tỏa sáng, trước khi nhập vào cơ thể Đường Niệm Niệm, độc khí phải thông qua đan đình sáng ngời kia. Tinh túy được đan đình tôi luyện từng chút xâm nhập vào cơ thể Đường Niệm Niệm, hóa thành tu vi, cứ như vậy giăng co suốt mười ngày, thẳng đến khi tu vi đạt bình cảnh mới ngừng lại.

Vàng sáng trên đan đình chợt thu lại, hai mắt Đường Niệm Niệm mở ra, bên trong lóe lên tia sáng xanh biếc ẩn chứa sức sống vô tận, hồn xiêu phách lạc.

“Lục Lục, những thứ này. . .”

“Chủ nhân. . . còn thừa, còn thừa, ngưng tụ thành linh châu, về sau lại dùng tiếp ~”

Đường Niệm Niệm nghe được lời nói trong đầu, chân mày tràn ngập ý cười, gạt đầu đứng lên khỏi đan đình, sau đó vận chuyển Bích Tuyền Quyết, đem độc chương tinh túy còn thừa cô đọng thành linh châu.

Bởi vì thân thể không cần cố kỵ thừa nhận tu luyện, Đường Niệm Niệm cùng Lục Lục lại tâm linh tương thông, nên liền vận chuyển Nhiếp Linh trận, bắt đầu hành vi cướp đoạt. Từng khối độc khí màu đen ngưng kết thành linh châu, rồi bị nâng thu vào nội giới, bỏ thêm vào bảo khố nho nhỏ của mình.

Cứ liên tục như vậy thêm hai ngày, chương khí ở Vạn Độc Đàm cơ hồ bị hút sạch sẽ, Đường Niệm Niệm mới thu Lục Lục vào trong cơ thể.

Chuyến đi tới Vạn Độc Đàm lần này, chẳng những tăng trưởng tu vi, còn đem độc khí tinh túy trong này vơ vét triệt để, hầu như không còn, chả khác nào trả thù nó.

Đường Niệm Niệm lúc này tâm tình không tệ, khoe miệng cong cong, dưới chân tràn ngập được lực, những nơi vốn bị độc khí ăn mòn khô héo liền liên tục mọc lên hoa cỏ xanh mơn mẫm, sức sống bùng bùng, có thể nói là bộ bộ sinh liên (đi đến đâu hoa mọc tới đó).

Nàng vừa đi, Lâm Đăng vốn yên lặng bất động bên cạnh cũng sai bước, đi theo.

Hơi ẩm sáng sớm tràn ngập trong Vạn Độc Đàm, không còn chín phần chương khí khiến Vạn Độc Đàm thoát nhìn đầu hiu lạnh lùng xinh đẹp, số chương khí còn sót lại mỏng như mây mù, phiêu phiêu trong không khí.

Chu Bát kinh ngạc nhìn trên không rực rỡ xanh thắm, xoay người đứng lên, ở bên cạnh Thảm Cửu thần: “Vạn Độc Đàm cứ như vậy liền bị hủy a.”

Thảm Cửu không nói gì. Đúng vậy, mười bảy ngày, cứ như vậy bị hủy.

“Tê tê tê tê ~” Lúc này trên mặt quái xà hiện lên vẻ lấy lòng quý dī, trượt về phía trước.

Chiến Thương Tiễn vừa thấy, ánh mắt cũng dừng ở hướng kia.

Về phần hai người Chu Bát cùng Thảm Cửu, cũng đều ngưng mắt nhìn sang.

Mờ ảo trong màn mây mù, một bóng hình xinh đẹp từ xa đi tới, thân ảnh dần dần rõ ràng.

Tóc dài đen mượt phủ lên, mặt trắng nõn, đôi mắt gọn nước trong suốt, sáng long lanh, lúc này nồng đậm ý cười, môi không son mà đỏ, khẽ nhếch lộ vẻ vui mừng. Nàng mặc quần áo trắng ngà, vải vóc như nước phiêu dật nhẹ nhàng, váy rộng têu phi thúy màu lam, càng làm nổi bật khuôn mặt hồng nhuận, bên vai còn khoác một tấm áo choàng yên sa mỏng màu ngọc bích.

Chu Bát con mắt dần bình tĩnh lại, hiện lên vẻ thương thức, trong lòng thâm than: thật là một nữ tử như bích thủy tinh ngọc, chưa nói dung nhan, chỉ cần một thân linh khí trong sáng này, chỉ sợ đã là thân thể thiên linh căn tử bé rồi.

Làm cho hấn càng giật mình chính là dung mạo trẻ tuổi của Đường Niệm Niệm, nhìn bộ dáng này dường như còn chưa đến hai mươi tuổi.

“Chủ tử.” Chiến Thương Tiễn tiến lên.

Đường Niệm Niệm cười gạt đầu, “Ừ.”

Chiến Thương Tiễn cũng nhìn ra tâm tình của nàng không tệ, sắc mặt lạnh lùng không khỏi nhu hòa vài phần, sau đó giải thích đơn giản về lai lịch của hai người Chu Bát với nàng, rồi thỉnh tội nói: “Là thuộc hạ tự ý chủ trương.”

“À.” Đường Niệm Niệm đối với chuyện này cũng không để ý, tuy nàng tu luyện, nhưng linh thức vẫn trải rộng bên ngoài, chuyện hai người Chu Bát nàng đều trông thấy.

Chiến Thương Tiễn vừa nghe, liền biết nàng không có ý trách tội.

Đường Niệm Niệm đột nhiên hỏi: “Đã bao lâu rồi?”

Chiến Thương Tiễn nghĩ nghĩ, nói: “Từ khi chủ tử vào Vạn Độc Đàm đã mười bảy ngày.”

Mười bảy ngày? Cộng thêm năm ngày phía trước, cũng đã qua hai mươi hai ngày. Vốn đã nói là sẽ nhanh trở về.

Đường Niệm Niệm chớp mắt, không hề lãng phí thời gian, nói: “Đi.”

“Tê tê tê. . .” Quái xà bắt mắt hí hí. Từ lúc nàng đi ra còn chưa liếc mắt nhìn nó một cái.

Đường Niệm Niệm cúi đầu nhìn nó.

Quái xà lúc này mới chịu an tĩnh lại.

Chu Bát nhìn một màn này, trong mắt ánh lên vẻ kinh dị. Tính tình kiêu ngạo của yêu xà này hẳn đã nhìn thấy qua, nhưng ở trước mặt nữ tử này sao lại nhu thuận nghe lời như thế?

Mắt thấy Đường Niệm Niệm thân hình như gió nhanh nhẹn rồi đi, Chu Bát vội vàng nhảy tới trước, cách nàng ba bước chân, thành khẩn nói: “Cô nương khoan đã.”

Đường Niệm Niệm ghé mắt nhìn hắn, ánh mắt trong suốt như nhìn thấu hắn, sắc mặt Chu Bát không hề thay đổi, tiếp tục nói: “Tại hạ là con trai thứ tám của Chu gia ở Thiên Mang, Chu Thiện.”

Đường Niệm Niệm chớp mắt, nói: “Đường Niệm Niệm.”

“Đường?” Chu Thiện trong đầu liệt kê ra một loạt các dòng họ quen thuộc, nhưng không có họ Đường, huống chi ngay cả địa vực của gia tộc nàng cũng không nói, hiển nhiên là có ý giấu diếm, tên này xem ra cũng chỉ là tên giả thôi.

Đối với chuyện nàng có ý giấu diếm, Chu Thiện cười cho qua, nói: “Đường cô nương đây là muốn đi đâu vậy?”

Đường Niệm Niệm không đáp, không nhìn hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Chu Thiện ghen lời, cái liếc mắt ‘mắc mớ gì đến ngươi’ kia, quả thực làm hắn hơi nháo người một chút.

“Chu mẫu cũng không có ác ý gì, chỉ muốn kết giao cùng Đường cô nương. Xem tu vi Đường cô nương sau này tất định sẽ nổi tiếng trong gia tộc, Chu mẫu tuy bất tài, nhưng cũng quen biết khá nhiều bằng hữu, đây là thẻ bài của Chu mẫu.” Chu Thiện lấy từ trong ngực ra một khối ngọc bài, bên trên khắc một chữ Thiện, người thường nhìn không ra chỗ khác biệt, nhưng người có nguyên lực càng cao thì càng nhìn ra được, trong chữ này ẩn chứa kiếm khí lạnh thấu xương.

“Ngươi là kiếm tu.” Đường Niệm Niệm tiếp nhận ngọc bài, cộng thêm kiếm khí trên người hắn, làm cho nàng xác định được điểm này.

Trong mắt Chu Thiện hiện lên vẻ kinh dị, người trong Tiên Nguyên đều hiểu cái gọi là Thiên Mang gia tộc đều là kiếm tu, lời này của nàng là có ý gì. Chẳng lẽ. . . .nàng là con gái tư sinh của nhà nào đó bên ngoài.

“Đúng vậy.”

Chu Thiện dừng lại cước bộ, cười nói: “Chu mẫu không tiền nữa, nếu Đường cô nương có việc tìm ta, có thể sử dụng danh bài kia, ta nghĩ Đường tiểu thư biết phải làm như thế nào.”

Đường Niệm Niệm gật đầu, không lâu bóng người liền đi xa không thấy, ở phía sau nàng, Chiến Thương Tiễn, quái xà, và Lâm Đẳng cũng nhanh chóng theo sát.

Thảm Cửu đến gần, hỏi: “Vì sao không đuổi theo?”

Chu Thiện cười nói: “Chỉ cần trên người nàng có những thứ thuộc về Tiên Nguyên, một ngày nào đó nàng nhất định sẽ đến Tiên Nguyên. Nếu đã như vậy, chúng ta sớm muộn gì cũng có ngày gặp lại. Hiện tại đi theo, ngược lại sẽ khiến người ta cảm thấy ta cần rờ, như vậy không tốt lắm.”

Thảm Cửu hơi thờ ờ một chút, nói: “Nghe ngươi nói như vậy, chẳng lẽ là muốn theo đuổi nàng?”

“Một nữ tử dung mạo tuyệt sắc, tu vi cao thâm, tính tình đơn giản, có cơ hội vì sao không theo đuổi?” Chu Thiện nói một cách đương nhiên.

Thấy hắn khôi phục bộ dáng vô lại này, Thảm Cửu ngay lập tức mất đi hứng thú nói chuyện.

Mặt trời dần dần nhô lên khỏi sơn cốc, ánh nắng tràn ngập.

Đường Niệm Niệm từ trên một ngọn cây đáp xuống mặt đất, nhìn một lượng lớn người đang đứng trước mặt, ánh mắt lưu chuyển trên người bọn họ, hỏi: “Ai là đảm chủ của Vạn Độc Đàm?”

Mọi người nhìn quanh, một lão giả đầu trọc tiến lên, ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Đẳng phía sau nàng, lại dừng trên thân thể nàng, “Chính là lão phu.”

Đường Niệm Niệm đưa tay ra, “Độc lệnh.”

Lão giả đầu trọc cũng không do dự, từ trong ngực lấy ra một khối lệnh bài quăng cho nàng, rồi nói: “Không biết các hạ có muốn để Lâm cốc chủ lại hay không?”

Đường Niệm Niệm không chút suy nghĩ lắc đầu, cầm độc lệnh xong liền đi về phía lối ra của Vạn Độc Đàm.

Một đường này, không một ai dám ngăn đón.

Ai dám ngăn cản? Ngay cả đàm chủ Vạn Độc Đàm cũng phải tự mình đưa độc lệnh nhường đường, bọn họ có bản lĩnh lớn hơn để chặn nàng lại sao?

“Đàm chủ, cứ như vậy đơn giản buông tha bọn họ sao?” Nhìn Đường Niệm Niệm phiêu nhiên rời đi như thế, một gã tâm phúc bên cạnh lão giả đầu trọc nhỏ giọng nói.

Lão giả sáng giọng nhìn hẩn một cái, nói: “Lão phu thực lực không bằng Lâm Đăng, tuy có công phu dùng độc, nhưng nàng lại là luyện được sư Thiên phẩm, ngay cả Lâm Đăng cũng bị biến thành con rối đi theo nàng, lão phu đi lên không phải là chịu chết sao?”

“Con rối?!” Người nọ cả kinh.

Lão giả đầu trọc hừ lạnh. Có thể không phải con rối được sao. Lão cùng Lâm Đăng quen nhau mười mấy năm, ngay cả điểm ấy sao lại nhìn không ra được chứ.

Vạn Độc Đàm cùng Âm Sát Điện cách nhau một thác nước lớn. Đường Niệm Niệm bay vọt lên đỉnh núi đá, chỉ vài hơi liền ở phía trên đỉnh núi cao, đưa mắt nhìn về phía một cảnh cây đại thụ trên núi, lên tiếng nói: “Tuyệt Tân.”

Tuyệt Tân bay ra từ ngọn cây, cầm hộp thức ăn đến gần nói: “Chúc mừng chủ mẫu xuất quan.”

Đường Niệm Niệm từ khi hẩn xuất hiện, ánh mắt liền dừng ở hộp đồ ăn trên tay hẩn, ý cười dạt dào, hỏi: “Mấy hôm nay Cô Hồng làm gì?”

Tuyệt Tân vô thanh vô tức mở ra chiếc bàn, đem hộp đồ ăn đặt lên, rồi đứng sang một bên nói: “Trang chủ ở cửa vào tứ luyện chờ chủ mẫu.”

Tay Đường Niệm Niệm đang chuẩn bị dùng bữa chợt ngừng lại, “Rất nhanh thôi.”

Một ngụm rồi một ngụm ăn đồ ăn tinh xảo trên bàn, tâm tư Đường Niệm Niệm lại hoàn toàn bị lời nói của Tuyệt Tân hấp dẫn. Không khỏi nghĩ đến, Cô Hồng luôn ở cửa vào tứ luyện chờ mình, như vậy hẩn có ăn cơm đúng giờ không? Mấy hôm trước hình như trời mưa, hẩn sẽ không dính mưa chứ?

Tuy rằng biết rõ Tư Lăng Cô Hồng thực lực bí hiểm, sẽ không dễ dàng sinh bệnh như vậy, nhưng nàng vẫn nhịn không được lo lắng.

Đường Niệm Niệm nuốt xuống một ngụm cháo tổ yến, cháo ấm áp dường như ấm đến toàn thân, hai mắt thoải mái híp híp lại.

Cảm giác có người chờ mình, nhớ mình, thật sự thoải mái.

Khi nàng ở trên đỉnh thác nước dùng bữa, thì tin tức ở Vạn Độc Đàm cũng rơi vào trong tay mọi người Tư Lăng gia.

Tư Lăng Cô Hồng nhìn tin báo về, hơi thở sưng hần bức bối mấy ngày nay chợt tiêu tán, “Trong vòng ba ngày sẽ trở lại.”

Chu Diệu Lang ở một bên nghe được tiếng hẩn thì thảo cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong đầu linh quang chợt lóe, nhớ tới chuyện tình ngẫu nghe được, mỉm cười nói: “Trang chủ, thuộc hạ nghe nói sen bích hải trong Đông Vân Thành ở Đại Vân Hải sắp nở rồi, tính tính thời gian, nếu chủ mẫu có thể trong ba ngày trở về, sau đó khởi hành đi Đại Vân Hải, thì sẽ có thể tới đó trước sinh nhật thiếu chủ Đại Vân hải mấy ngày, có thể để chủ mẫu du ngoạn trong Đông Vân thành vài hôm. Nói không chừng còn có thể vừa vượn trúng vào ngày sen bích hải nở rộ đó.”

Tư Lăng Cô Hồng nghe vậy sóng mắt chợt lóe. Cảnh đầm sen bích hải trong Đông Vân thành hẩn từng nhìn thấy, mặc dù không phải ngày trăm hoa đua nở, nhưng một màn xanh lam kia, quả thực vô cùng xinh đẹp.

Niệm Niệm nếu nhìn thấy, chắc chắn vui vẻ.

“Chuẩn bị hành trang.”

Chu Diệu Lang cười: “Vâng.”

Trưởng Sinh Điện.

Tư Lăng Hoài Nhân cũng nhận được tình báo, nhưng tin y nhận được chỉ là hiện trạng của Vạn Độc Đàm cùng tin tức Đường Niệm Niệm hiện thân.

Giấy Tuyên Thành trong tay hóa thành tro bụi, cùng với vè trầm mặc của y, khiến toàn bộ điện phủ áp lực bức người.

“Phân phó xuống dưới.” Tư Lăng Hoài Nhân lên tiếng.

Tìm mọi người cũng theo lời nói của hẩn mà đập thình thịch, chỉ nghe y nói: “Phong tỏa tin tức về hành vi của Đường Niệm Niệm ở tứ luyện, nhất là thân phận luyện được sư Thiên phẩm. Âm Sát điện không cần ra tay, đem nhiệm vụ chuyện Hồng nhi giao cho nàng. Chủ Âm Sát điện không ở trong điện,

không thể khiêu chiến.”

Một người linh mệnh rời đi.

Tư Lăng Quy Nhận nghi hoặc nói: “Cho dù phong tỏa thì cũng không giữu được bao lâu, chỉ cần nàng ra tay, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta biết.”

Tư Lăng Hoài Nhân liếc hần một cái, lãnh đạm nói: “Ở cùng Hồng nhi, nàng sẽ không ra tay, cho dù ra tay cũng không ai đoán được thực lực của nàng. Một luyện được sư thiên phẩm không đến hai mươi tuổi, là phúc cũng là họa, trước khi nắm được trong tay, quyết không thể để người ta giành trước.”

Tư Lăng Quy Nhận như có chút suy nghĩ gập đầu, hần chung quy vẫn không có được phần cay độc đó, trong khoảng thời gian ngắn như thế đã có thể nhìn xa như vậy.

Âm Sát Điện, chính là nơi huấn luyện Ngân Điện, Tu La. Chỉ khi thông qua cơ quan xông vào điện Âm Sát, hoàn thành một nhiệm vụ được giao thì mới có được Âm lệnh.

Cơ quan này đối với Đường Niệm Niệm mà nói căn bản vô dụng, không kể đến giác quan sâu sắc và linh thức của nàng, chỉ cần các phương pháp phá giải cơ quan mà Tư Lăng Cô Hồng đã nói rành rành trước khi đi là đủ.

Có thủ đoạn ăn gian như vậy, đoạn đường này, có thể nói là cực kì thoải mái đơn giản.

Vừa ra khỏi mê cung, ánh trăng rơi xuống, Cung điện huyền đen tối mịt mịt nặng nề, một đám bóng người giống như quỷ mị lui tới đi qua.

Đường Niệm Niệm tự nhiên đi vào trong điện, y phục màu trắng không nhiễm bụi, khuôn mặt không hề che lấp, ánh mắt như có như không. Qua một lối rẽ, bên trong là nơi nhận nhiệm vụ. So với bên ngoài, nơi này có nhiều người đi lại hơn, có tiếng nói chuyện rất nhỏ, cũng có nhiều sức sống hơn.

Đường Niệm Niệm bước chân đi về phía trước chợt ngừng lại, có linh cảm nhìn về phía bên trái. Chỉ thấy một bóng trắng không biết từ nơi nào đột nhiên chạy tới bên này, sau đó chợt nghe tiếng một nữ tử kinh hô: “Tiểu Bạch Lê!?”

“Chi chi chi!” Bóng trắng đứng ở mặt đất, cũng chính là trước mặt quái xà, một móng vuốt ngay lập tức cào về phía mặt rắn.

“Tê tê tê!” huyết quang trong mắt Quái xà phóng đại, đầu rắn né sang một bên, đuôi rắn phản kích quật tới.

Cả hai vừa chạm vào đã ném nhau ra, rồi cách năm bước nhìn nhau, như hồ rình mồi.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đỉnh Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Một thoáng dừng lại này, đủ làm cho người ta thấy rõ ràng bóng trắng kia là vật gì. Chỉ thấy nó toàn thân tuyết trắng, hai mắt hẹp dài, đuôi lông xù, đứng là một con hồ ly trắng.

“Tê tê!” Quái xà rống giận với tuyết hồ, vung vẩy cái đuôi, bên trên là ba vết máu, chính là nơi vừa bị tuyết hồ cào trúng.

【 Con hồ ly đáng chết, may cho ngươi bản xà vương chưa biến thành bản thể, nếu không một đuôi chụp chết ngươi! 】

“Chi chi!” Tuyết hồ khinh thường cười.

【 Chỉ bằng ngươi? Ta nhỏ vào! 】

Quái xà hé miệng, huyết quang trong mắt càng thêm nồng đậm. Đột nhiên nó nhìn về phía nữ tử đeo mặt nạ màu bạc đang chạy về bên này, “tê tê” cười nhạo.

【 Xuy! Xuy! Xuy! Bản xà vương còn tưởng là ngươi đi ra ngoài rèn luyện, nên biết điều một chút, hóa ra ngươi ngược lại kém cỏi hơn, đi làm sủng vật cho người ta? Tê tê tê tê~】

Mặt tuyết hồ chợt lóe vẻ xấu hổ, lập tức nhìn quái xà kinh ngạc “Chi” một tiếng, sau đó mở miệng hồ cười to, “Chi chi chi”

【 Ha ha ha ha! Ta còn tưởng ngươi có bản lĩnh hơn, ngươi đây là nhận chủ rồi sao? Ha ha ha ha, ngươi thế nhưng nhận chủ! Làm khế thú cho người ta! Ha ha ha ha! 】

Quái xà mặt cứng lại, quay sang một bên, sau đó lại quay về, nâng cằm dưới vô cùng cao ngạo, “Tê tê!”

【 Hừ! Bản xà vương nhận chủ nhân, đương nhiên là xứng đáng cho bản xà vương thần phục, so với hai tiểu nha đầu kia mạnh hơn nhiều. 】

“Chi chi chi!” Tuyệt hồ miệng cười to hơn, đầu đã cúi sát vào bụng, một cái chân nhỏ còn ấn bụng.

【 Ha ha ha ha ha! Người cứ giả vờ đi, tự mình vô dụng bị người ta lừa đi làm kẻ thú, có gì không dám thừa nhận. Đến, chỉ cho ta xem, người người nhận rốt cuộc là kẻ ngu ngốc nào 】

Quái xà ngay lập tức quay đầu nhìn về phía Đường Niệm Niệm, dùng tâm thần đưa tin, đem ý tứ của mình nhắn nhủ qua:【 Chủ nhân, con hồ ly chết tiệt này nói người ngu ngốc! 】

“Ngu ngốc?” Đường Niệm Niệm thần nhiên nhìn về phía tuyết hồ Bạch Lê.

Tiểu Bạch Lê vốn còn đang “chi chi chi” cười như điên, theo ánh mắt quái xà nhìn lại, vừa vận dụng phải đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng của Đường Niệm Niệm. Đột nhiên, toàn thân nó giống như bị thứ gì định trụ, cứng đờ không nhúc nhích, tiếng cười cũng hoàn toàn dừng lại, ánh mắt tròn to, sau đó dưới ánh mắt quỷ dị của mọi người, thẳng tắp ngã xuống đất.

Giây tiếp theo, tiểu hồ Bạch Lê mạnh mẽ xoay người, bốn cái chân sử dụng tốc độ tia chớp xông ra ngoài, một đường kêu to “chi chi chi”, giống như vừa nhìn thấy thứ gì vô cùng khủng bố.

A a a a ——! Áo giác, nhất định là áo giác! A a a a —— Liên Kiều, Mộc Hương, ta bị sợ hãi, ta muốn an ủi ——!

Quái xà: “. . .”

Chiến Thương Tiễn: “. . .”

Mọi người vây xem: “. . .”

Trong số mọi người trơ mắt xem một hồi trò chuyện nhân tính hóa của một rắn một hồ, thì người bình tĩnh nhất vẫn là Đường Niệm Niệm, gương mặt nhìn Bạch Lê trốn sau vai Mộc Hương, còn núp giấu đi khuôn mặt, trên mặt nàng vẫn không thay đổi, chỉ nói: “Liên Kiều, Mộc Hương.”

So với vẻ bình thân của nàng, hai người Liên Kiều Mộc Hương dưới lớp mặt nạ đều vô cùng kinh hãi, đồng loạt chạy tới, trầm miệng một lời nói: “Chủ mẫu, sao ngài lại ở chỗ này?”

“Chi ~” Tiểu hồ Bạch Lê vụng trộm kêu lên. Nó cũng muốn biết tại sao nàng lại ở chỗ này a!

Đường Niệm Niệm đạm nói: “Lấy âm lệnh.”

Liên Kiều, Mộc Hương tâm thần cứng lại. Mấy tháng không gặp, chủ mẫu vẫn như xưa a.

“Khụ!” Mộc Hương vội ho một tiếng, liên tục hỏi: “Chủ mẫu làm sao lại tới Âm Sát Điện lấy âm lệnh? Trang chủ có đi cùng chủ mẫu không?”

Đoạn thời gian các nàng rời đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Liên Kiều kéo mặt nạ trên mặt xuống, đôi mắt to ngập nước ân cần nhìn Đường Niệm Niệm, cũng hỏi: “Chủ mẫu, nói cho chúng ta biết đi! Chúng ta rời đi lâu như vậy, ở trong này thật đáng thương a!”

Mộc Hương cũng tháo mặt nạ, ra vẻ đáng thương nói: “Đúng vậy, đúng vậy, vốn hôm nay giao xong nhiệm vụ là có thể trở về bên cạnh chủ mẫu, không ngờ chủ mẫu thế nhưng tới đây, chủ mẫu vì sao a? Vì sao a?”

Hai người đồng thời khom mình, ngửa đầu điềm đạm đáng yêu nhìn chằm chằm Đường Niệm Niệm, đồng thanh nói: “Chủ mẫu, nói cho chúng ta biết đi!”

Quái xà hèn mọn nhìn tiểu hồ Bạch Lê đang trốn phía sau. Đây là người nhận nuôi người sao.

Tiểu hồ Bạch Lê lạnh lùng trừng nó. Trước khi chưa xác định rõ Đường Niệm Niệm có muốn so đo hay không, nó vẫn không nên lộ diện thì tốt hơn.

Về phần những người khác, sau khi chứng kiến một màn của hồ ly và quái xà xong, mặc dù có chút im lặng, nhưng cũng có thể bỏ qua rồi.

Đường Niệm Niệm nhìn các nàng một hồi, khóe miệng nịch ra một chút ý cười, nói: “Cùng Cô Hồng đi ra ngoài.”

Liên Kiều, Mộc Hương: “. . .” Trơ mắt nhìn Đường Niệm Niệm xoay người không hề có ý định nói tiếp, trong lòng đã giống như bị mèo cào rồi. Chủ mẫu a, mỗi lần nói chuyện người có thể dừng nói một nửa không, như vậy sẽ làm người ta tò mò muốn chết đó.

Liên Kiều quay đầu nhìn Mộc Hương, thấp giọng nói: “Xem ra trang chủ và chủ mẫu muốn ra khỏi Tư Lăng gia, nhưng không biết vì sao xuất môn lại phải ép chủ mẫu một mình tới lấy âm lệnh. . .”

Mộc Hương túm lấy tiểu hồ Bạch Lê sau vai, liên tục gật đầu nói: “May mắn hôm nay chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, có thể đi theo, bằng không thì

phải cô đơn một mình ở lại Tư Lăng gia rồi?”

Hai người liếc nhau, thờ ra một hơi thật dài —— may mắn a!

Đường Niệm Niệm một đường đi đến trước mặt nữ tử giao nhiệm vụ, còn chưa nói chuyện, một nam tử đeo mặt nạ bạc đã chắn trước mặt nàng, “Cô nương dừng bước.”

Đường Niệm Niệm nghiêng đầu nhìn hắn, mở miệng nói: “Ta muốn khiêu chiến Âm Sát Điện chủ.”

Giọng nam tử vẫn bình thản như cũ: “Điện chủ ra ngoài làm nhiệm vụ, không ở trong điện, cô nương nếu muốn khiêu chiến, có thể ở trong điện chờ.”

Đường Niệm Niệm ngưng mi, bất mãn nhìn hắn, ánh mắt cũng dần dần lạnh xuống. Điện chủ không ở đây thì không thể khiêu chiến, nếu chờ không biết phải chờ bao lâu, nàng đã bảo Tuyết Tân truyền tin về cho Cô Hồng, nói là trong ba ngày sẽ trở lại, không thể lãng phí thời gian được.

Vậy, trực tiếp đoạt?

Dưới ánh mắt kiên quyết của nàng, nam tử ngân diện đã bất động thanh sắc lui về sau từng bước, vội nói: “Cô nương nếu muốn mau chóng có được Âm lệnh cũng không phải không thể.”

“Làm thế nào?” Đường Niệm Niệm đè nén quyết định trong lòng.

Nam tử ngân diện thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nói: “Trong điện có một nhiệm vụ, ta nghĩ đối với cô nương mà nói dễ như trở bàn tay.”

Đường Niệm Niệm yên lặng nhìn hắn.

Nam tử ngân diện bị nàng nhìn, trong lòng chột dạ, không nhanh không chậm lấy từ trong ngực ra tờ giấy ghi nhiệm vụ, đưa tới trước mặt nàng.

Đường Niệm Niệm nhận lấy, nhìn thoáng qua, lại ngẩng đầu nhìn nam tử ngân diện nói: “Ngươi chờ ở đây là muốn đưa ta nhiệm vụ này?”

Nam tử không đáp, chỉ nói: “Âm Sát Điện chỉ giao nhiệm vụ cho thử luyện giả một lần.”

Đường Niệm Niệm nhàn nhạt nói: “Chuẩn bị tốt âm lệnh.” Sau đó xoay người đi vào trong Âm Sát Điện, mục tiêu chính là phòng luyện đan của Âm Sát Điện.

Nam tử ngân diện tro mắt nhìn, vốn đang muốn dẫn nàng đi, lúc này đứng im tại chỗ không hiểu ra sao. Nàng làm sao lại quen thuộc Âm Sát Điện như vậy?

Liên Kiều, Mộc Hương hai người thấy vậy cũng biết là không thể đi theo, tức thì trở về tiếp tục giao nhiệm vụ, đồng thời xa xa đánh giá Chiến Thương Tiễn, ánh mắt ngập nước lóe lên tia sáng quý dị, làm cho Chiến Thương Tiễn có cảm giác bị người ta nhìn thấu từ trong ra ngoài, hai hàng lông mày không khỏi nhíu lại, nhìn về phía hai chị em song sinh.

Tiểu hồ Bạch Lê vừa thấy Đường Niệm Niệm rời đi liền tụt xuống khỏi vai Mộc Hương, tiếp tục giằng co với quái xà.

Về phần Đường Niệm Niệm rời đi đương nhiên không biết hành động của bọn họ, nàng một đường bước nhanh vào phòng luyện đan không một bóng người, đóng cửa lại, thi triển bình chương, rồi bắt đầu luyện được.

Nhiệm vụ nàng nhận được là: Luyện chế ra đan dược có thể kháng cự lại độc khí trên người Tư Lăng Cô Hồng, có thể bình yên ở cạnh hắn như người bình thường.

Đường Niệm Niệm sáng mắt lóe lóe, nhẹ mím môi.

Chỉ muốn luyện chế đan dược mà không muốn phương thuốc, là sợ nàng đưa ra phương thuốc giả, hay là có tự tin nghiên cứu được phương thuốc từ đan dược nàng luyện chế?

Thiên hạ này có thể chân chính hoàn toàn không sợ Thiên Ma độc khí chỉ có Thiên Thánh dược khí, những người khác chỉ có thể dùng sức mạnh để chống cự, trị được phần ngọn mà không trị được gốc.

Nàng tuyệt đối sẽ không giúp người khác hại Cô Hồng, cũng sẽ không cho người khác có cơ hội làm hại đến hắn.

Đan này nàng luyện, cho dù để bọn họ biết nàng có thể luyện ra đan dược như vậy thì sao chứ, nàng liền để bọn họ biết mà không chiếm được.

Đầu ngón tay trích ra một ít máu, khắc sâu một đoạn chữ triện luyện đan, từ nội giới xuất ra trăm loại thảo dược nghiền nát trộn lẫn vào đó, không lâu sau, một viên đan dược tròn xoe màu xanh biếc xuất hiện trong tay nàng, dược khí nồng đậm làm người ta thư thái.

Đường Niệm Niệm nhìn đan dược, hai mắt cong lên. Tuy rằng nhiệm vụ này làm cho người ta mất hứng, nhưng đối với nàng mà nói quả thật vô cùng dễ dàng, hôm nay có thể trở về gặp Cô Hồng rồi.

Vung tay áo phá tan bình chương, đẩy cửa ra, mới đi vài bước liền thấy nam tử ngân diện đứng ở phía trước.

Nam tử nhìn thấy nàng xuất hiện, có mặt nạ nhìn không ra thần sắc của hắn, nhưng giọng nói lại nghe ra chút chấn động: “Cô nương hoàn thành nhiệm vụ rồi?”

Đường Niệm Niệm gật đầu, “Âm lệnh.”

Nam tử lấy từ trong ngực ra một chiếc bình ngọc, bên trong có một ít chất lỏng đỏ tươi, nói với Đường Niệm Niệm: “Chỉ cần xác nhận thông qua, âm lệnh nhất định đưa đến tận tay cô nương.”

Đường Niệm Niệm đưa đan dược tới, ánh mắt dừng trên chất lỏng màu đỏ tươi kia, mày nhăn lại. Đó là máu, máu của Cô Hồng!

Nam tử ngân diện cũng phát hiện sắc mặt nàng khó coi, cẩn thận cầm đan dược, rồi nhỏ một ít máu lên đan dược, chỉ thấy khi máu chạm tới đan dược, liền bị dược khí hút sạch.

Thân thể nam tử run lên, dường như có chút kích động.

Đường Niệm Niệm đưa thẻ bài nhiệm vụ tới, nói: “Đã xong nhiệm vụ, đưa âm lệnh.”

Nam tử ngân diện cất kỹ đan dược, nghe vậy nhận tám bài, rồi lập tức lui về phía sau từng bước, “rắc” một tiếng, mặt đất dưới chân hắn đột nhiên nứt ra, thân ảnh cũng cực nhanh không thấy bóng dáng, chỉ thấy một khối lệnh bài màu đen được ném lên trước khi mặt đất khép lại.

Đường Niệm Niệm vung tay áo tiếp lấy, nhìn mặt đất đã sớm khép lại không nhìn ra chút dấu vết nào.

“Cầm máu Cô Hồng. . .” Ni non một câu, Đường Niệm Niệm đánh ra một thủ quyết, sau đó chậm rãi đi ra ngoài.

Khi tới gần đại điện, Đường Niệm Niệm chợt nghe thấy giọng của hai tỷ muội Diệp thị:

“Người nói chuyện a, người làm sao lại trở thành thủ hạ của chủ mẫu? Đừng cho là ta nhìn không ra, người chính là có tâm tư với chủ mẫu!”

“Tâm tư này phải tiêu diệt! Chủ mẫu là người của trang chủ nhà, dám mơ tưởng liền đập một cước, bằng không thì . . . hừ hừ!”

Mặt khác còn có tạp âm của một hồ một rấn hòa vào.

Theo tiếng đi ra của nàng, mọi âm thanh đều hoàn toàn đình chỉ, hai chị em Diệp thị cười gượng hai tiếng, rồi nói: “Chủ mẫu, người ra ngoài rồi sao, là muốn đi ra ngoài làm nhiệm vụ sao? Nhiệm vụ của chúng ta đã xong rồi, có thể đi cùng chủ mẫu nha!”

Tiểu hồ Bạch Lê lại bất tri bất giác trốn ra sau lưng Mộc Hương.

“Tê ~” Quái xà đắc ý cười.

Chiến Thương Tiễn lại âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Công phu ngoài miệng của hai chị em kia cũng không nhỏ, cố tình lại là người bên cạnh nàng, hắn chỉ có thể nghe mà không thể ra tay.

Đường Niệm Niệm nhướn mày cười, nói: “Có thể trở về rồi.”

“A!?” Liên Kiều, Mộc Hương trừng mắt.

Các nàng chưa từng nghe nói Âm Sát Điện có nhiệm vụ nào mà có thể làm xong trong thời gian ngắn như vậy, phải nói rằng, thật không hổ là chủ mẫu sao?

Cái gật mình này chẳng qua chỉ trong chớp lát, hai chị em liền khôi phục lại, ríu rít nói không ngừng:

“Chủ mẫu, mấy ngày chúng ta không ở đó, ngài và trang chủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?”

“Liên Kiều, đây không phải chuyện chúng ta nên hỏi, muốn hỏi thì trở về hỏi Chu tổng quản. Aiz, cuối cùng cũng làm xong, nói cái gì mà thân là người bên cạnh thiếu chủ, phải bảo đảm thực lực, thật là!”

“May mắn là làm tốt, bằng không mọi người đi hết chỉ còn lại hai người chúng ta.”

Hai người nói xong mục đích của bản thân, ánh mắt Đường Niệm Niệm lưu chuyển, nhìn về phía người hiện thân trước mặt.

Dưới tầm mắt của nàng, xuất hiện một người áo đen, không một tiếng động, như bóng ma quỷ mị, chính là người đi theo bên cạnh nàng mấy ngày nay, đưa cơm cho nàng — Tuyết Tân.

Tuyết Tân không nói gì, chỉ hơi tránh người, rồi lại nấp vào bóng tối.

Đường Niệm Niệm đầu tiên ngẩn ra, sau đó ánh mắt lập tức lóe sáng, trên mặt tràn ngập ý cười, tốc độ dưới chân nhanh hơn vài phần, bất kể ai cũng có thể nhìn ra nàng đang nhảy nhót, đi về phía trước.

Chiến Thương Tiễn nhìn xem mà ngây ngẩn, đứng ở bên cạnh nàng mấy ngày, đây là lần đầu tiên trông thấy nàng vui mừng như vậy, bộ dáng ngây thơ đơn thuần. Trong ngày thường, tuy nàng đơn giản thuần túy, nhưng vẻ mặt phần lớn là lạnh nhạt, thỉnh thoảng biểu lộ một chút, nhưng đa số đều thân nhiên, làm cho người ta cảm thấy thứ gì cũng không thể khiến nàng để ý, làm sao giống như bây giờ.....

Diệp thị tỷ muội cùng run run, Liên Kiều sững sờ nói: “Tỷ nói là trang chủ sao?”

Mộc Hương giật mình trả lời: “Ta cảm thấy rất có khả năng, từ khi nào thì chủ mẫu quan tâm để ý tới trang chủ như vậy rồi?”

Sắc mặt hai người đều đại biến, tràn đầy hồi hận, đồng thanh nói: “Chúng ta rốt cuộc bỏ lỡ bao nhiêu màn phấn khích a!”

Ánh trăng sáng tỏ, mây mù phiêu tán, trong màn đêm, lúc ẩn lúc hiện lại nhu hòa mềm dịu.

Trường bào lay động, tóc đen như thủy mặc, tuấn dung như băng ngọc khắc thành, môi mỏng ôn nhu tươi cười, làm cho người xem cảm thấy như thần tiên dưới ánh trăng.

“Cô Hồng,” Đường Niệm Niệm chỉ vài bước đã bị người tới ôm vào trong lòng, ấm áp quen thuộc khiến nàng cười tươi hơn vài phần, ẩn chứa vẻ lưu luyến rõ ràng.

Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu vui sâu vào cổ nàng, nhẹ ngửi hương vị đặc hữu của nàng, nâng mắt nhìn nàng nói: “Ta nhớ nàng.”

Chỉ một câu ba chữ đơn giản, ở trong miệng người khác có lẽ quái lạ, nhưng từ miệng hắn nói ra chỉ làm cho người ta cảm thấy được một sự tưởng niệm chân thành tha thiết, sâu tới phế phủ.

Đường Niệm Niệm không nói hai lời, ôm eo hắn, ngửa đầu cắn lên môi hắn.

Hai người không hề có kỵ ôm hôn, mấy người từ xa xa nhìn thấy không khỏi sắc mặt thay đổi, vô cùng đa dạng.

Liên Kiều, Mộc Hương sắc mặt đỏ bừng, hai mắt sáng lên.

Chiến Thương Tiễn hơi thất thần, đây là phu quân của nàng, nam tử nàng tâm tâm niệm niệm sao, quả nhiên long chuong phượng tư (*). Hắn lấy lại bình tĩnh, trấn định nhìn, lại cảm thấy trước mắt âm u, mờ mịt đau đớn lan tràn trong lòng.

(*) khí thế như rồng, dung mạo đẹp như phượng.

Chiến Thương Tiễn thân thể lung lay, toàn thân buột chặt như cung lên dây, thời gian qua dần, sau lưng hắn đã thấm ướt mồ hôi, cúi mi nhìn hai người đã biến mất ở trước mặt, môi mỏng khẽ nhếch. Thực lực thật đáng sợ, chỉ một cái liếc mắt thế nhưng đã bức hắn đến hoàn cảnh như thế.

“Người cao to, người thế nào rồi?” Liên Kiều ra vẻ lo lắng nhìn hắn.

Mộc Hương tiếp lời nói: “Còn có thể thế nào? Hắn thế nhưng lại là nam tử đầu tiên đi theo bên cạnh chủ mẫu đấy!”

Chiến Thương Tiễn không nói.

Liên Kiều hai mắt đảo đảo, đứng thẳng người vỗ vỗ vai hắn, cười nói: “Người cũng thấy đấy, tình cảm của trang chủ và chủ mẫu vô cùng sâu đậm, cho nên trăm ngàn lần đừng có tâm tư khác, bằng không cho dù người là người của chủ mẫu, chúng ta cũng sẽ nghĩ mọi biện pháp để đối phó người!”

Mộc Hương ở bên kia cũng vỗ vỗ vai hắn, cười nói: “Đương nhiên, chỉ cần người không có suy nghĩ đại nghịch bất đạo này, chúng ta liền là người một nhà, nếu là người một nhà, tự nhiên là có phúc cùng hưởng!”

Hai người đứng thẳng, tươi cười hữu hảo nói: “Như vậy, trở về thôi!”

Theo hai người dẫn đường, Chiến Thương Tiễn sắc mặt bất động đi theo.

Nếu có ai quay đầu lại nhất định sẽ phát hiện sắc mặt vô cùng quái dị của quái xà, lúc này trong lòng nó cũng đang không ngừng rối rắm. Là tiểu oa nhi kia? Hay là không phải? Giống! Hơi thờ rất giống, hơn nữa còn khủng bố hơn cả trước kia a a a a~! Rốt cuộc có phải hắn hay không? Làm sao bây giờ? Nếu là hắn, hắn đã sớm quên bản xà vương chăng? Có lẽ a. . .

Một đường cảnh sắc như huyền, trong nháy mắt rồi biến mất, từ từ luyên đi tới viện của Vô Danh Các phương bắc, chẳng qua chỉ một lát mà thôi.

Không kinh động đến bất kì ai, vào sương phòng, cửa son khép kín, ánh sáng từ dạ minh châu nhẹ nhàng tràn ngập trong phòng, chỉ có hai người Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm.

Tiểu biệt thán hôn, hướng chi là hai người đã ném thử trái cấm. Trong màn phù dung, hai người nằm trong chăn gấm mềm mại, không biết là ai bắt đầu, hơi thở nóng rực nhất thời tràn ngập trong màn chướng không tính là nhỏ này.

“Niệm Niệm” Tư Lăng Cô Hồng hô hấp nóng ẩm khăn khăn gọi tên nàng, trong giường ánh sáng u ám, tóc hắn vì cúi xuống mà rũ tại hai bên sườn, khuôn mặt càng mỏng lung, trong mắt nổi lên lốc xoáy thâm thúy mà nóng rực, sáng ngời làm cho người ta mê huyền.

Đường Niệm Niệm từ dưới nhìn lên, càng nhìn rõ tuần dung của hắn, chỉ thấy mỗi lần lúc này đỏ ửng, đang cười, mắt hơi híp lại, tóc đen từng lộn rũ xuống qua hai má, ngửa thẳng vào tim, nhất thời nhìn đến ngẩn người.

Người này, so với yêu tinh mê hoặc người càng thêm hồn xiêu phách lạc, lơ đãng lộ vẻ tao nhã, tuyệt đại khuynh thế.

“Niệm Niệm” khoe miệng Tư Lăng Cô Hồng cười càng đậm hơn một ít, con ngươi lưu luyến trên mặt nàng, mí mắt như cánh bướm rung rung, rõ ràng là động tác lơ đãng, nhưng lại khiến người ta cảm thấy mỉa hoặc. Ngón tay nhẹ trượt trên mặt nàng, không bỏ qua chỗ nào, chậm rãi đi xuống, giống như đang kiểm tra xem nàng có bị thương ở đâu không.

Một phen kiểm tra, xiêm y của nàng hỗn độn bị mở ra, da thịt phần hồng mê người bại lộ, xinh đẹp làm cho người ta thần trí ý loạn.

“Cô Hồng.” Đường Niệm Niệm cong người lên, đôi mắt ngập nước nhìn hắn, nhìn thấy vẻ hỗn độn của mình trong đó, lại nhìn Tư Lăng Cô Hồng. Mắt mí hơi híp lại, ngón tay cời đai lưng trên người hắn, vạt áo mỏng cũng bung ra, lộ ra bộ ngực cường tráng và đường cong rõ ràng.

Hơi thở Tư Lăng Cô Hồng ngừng một chút, chỉ thấy Đường Niệm Niệm đã ngồi dậy, tới gần hắn, ngón tay ở trên người hắn tác loạn, môi mềm cũng không nhàn rồi liếm lên môi hắn.

Đường Niệm Niệm khả năng học tập rất mạnh, chỉ xem qua một lần liền có thể nhớ kỹ, hôm đó nhìn qua tranh vẽ và văn tự trên sách của Vệ Chi Thủy, thế nhưng đều được nàng lý giải từng điều một, rồi thi triển trên người Tư Lăng Cô Hồng. Lúc đầu lực tay không chế không tốt lắm, nhưng dần dần, đều theo hơi thở và rung động của Tư Lăng Cô Hồng mà sửa lại, rất nhanh liền quen, tiện tay niết tới.

Thậm chí, bất tri bất giác, Đường Niệm Niệm mở to đôi mắt nhìn kỹ từng thay đổi của Tư Lăng Cô Hồng, sau đó từng chút châm ngòi, nhìn đến hắn ản nhần thở dốc cùng run run, tươi cười trên mặt càng đậm, cũng hưng trí, hai mắt sáng ngời, cổ ve càng đánh càng hăng.

Này chỉ khổ Tư Lăng Cô Hồng, đối với hành vi của nàng chỉ có thể thuận theo, nếm thử cảm giác nước sôi lửa bỏng một phen.

Lúc này, Đường Niệm Niệm đang trượt ngón tay, định thử nghiệm một loại thủ pháp có nhắc tới trong sách, đột nhiên cảm thấy bàn tay bị giữ lại, sau đó cuộn tròn một cái, nàng đã bị đặt trên chân gấu, phía trên là hơi thở nóng ẩm dôn dập của Tư Lăng Cô Hồng.

“Cô Hồng. . .” Đường Niệm Niệm mềm nhẹ kêu một tiếng, tư thái làm nũng lấy lòng. Một bên ngón tay có ý xấu ngoéo một cái, ánh mắt trong suốt nhìn hắn.

Thình thịch — thình — thịch — thình — thịch —

Ừm, tim đập tới sắp nhảy ra ngoài rồi.

Chỉ thấy khuôn mặt trắng nõn của Tư Lăng Cô Hồng lúc này đỏ ửng, mồ hôi trên trán chảy xuống tóc, hai mắt nóng rực thâm thúy nhìn không thấy đáy, bên trong là dục vọng cùng chiếm hữu làm người ta vừa sợ hãi vừa vui mừng, không muốn trốn đi, thậm chí say mê chìm xuống. Mũi thở dồn dập, môi đỏ như son. Ngày thường yên tĩnh cô độc, bây giờ lại càng giống yêu ma động tĩnh, mang theo dã tính mê hoặc khiếp người, gọi cảm, dụ hoặc con mồi tự nguyện dâng mình tới.

“ . . . Hử?” Giọng nói ám ách thật có thể làm người ta mất đi thần trí.

Đường Niệm Niệm vốn muốn hắn buông ra, sau đó tiếp tục hành vi vừa rồi, nhìn cảm thụ của hắn đều trong tay nàng.

Nhưng trước mắt hắn giống như yêu nghiệt khuynh thế, ánh mắt ản nhần khó chịu không tránh được ánh mắt của nàng.

Đường Niệm Niệm nghĩ, nếu bây giờ nàng bảo ngừng, e là hắn cho dù khó chịu cũng sẽ nghe theo nàng.

Trong sách từng nói, nam tử nếu cố nén, không những khó chịu, mà cũng không tốt với thân thể.

“Niệm Niệm?”

Đường Niệm Niệm nháy mắt, sau đó nâng hai tay ôm lấy vai của hắn, hai chân vòng qua eo hắn, mềm nhẹ nói: “Muốn Cô Hồng.”

Là nàng được một tác lại muốn tiến một thước, nhất thời chỉ lo chính mình hưng phấn, không cố kỵ đến khó chịu của hắn.

Da thịt mềm mại như nước chạm vào người mình, hơn nữa còn giọng nói mềm nhũn kia, Tư Lăng Cô Hồng mí mí híp mắt, cúi đầu khẽ hôn nàng, ngay khi Đường Niệm Niệm trước mắt tối sầm, hắn đã nghiêng người áp tới, hai người chặt chẽ dính sát nhau, cùng hưởng cá nước thần mật.

Ánh trăng nồng đậm, tiếng nữ tử khinh ngâm, rồi rạc vang lên, trong màn xuân sắc lan tràn.

Cũng dưới ánh trăng, trong Âm Sát Điện, nam tử ngân diện giao đan được còn tràn ngập chút ít được khí ột người khác, không ai chú ý tới, đan được kia không lâu sau sẽ hóa thành một viên đan chết (ý nói đan không dùng được nữa).

Gần trưa, ánh nắng rực rỡ, gió nhẹ thoảng qua.

Chu Diệu Lang đứng bên cạnh hai người đang dùng bữa, bắmbáo với Đường Niệm Niệm nói: “Đêm qua hai người một rắn đi theo hai chị em Liên Kiều trở về đã được thuộc hạ an bài vào ở phía nam viện, chủ mẫu còn gì đặc biệt phân phó không?”

Đường Niệm Niệm nghĩ đến nàng nói chính là Chiến Thương Tiễn và tiểu huyết xà, không chút suy nghĩ nói: “Bảo bọn họ tới đây.”

Chu Diệu Lang len lén nhìn Tư Lăng Cô Hồng, “vâng” một tiếng, rồi vẫy tay sai người đi gọi.

Tư Lăng Cô Hồng không nói gì, chỉ là ôm nàng chặt hơn một chút, làm Đường Niệm Niệm nghi hoặc quay qua, chớp mắt mấy cái, nàng thế nào lại cảm thấy hân hinh như có chút không được tự nhiên? Đoán không ra liền không đoán nữa.

Không lâu sau, Chiến Thương Tiễn, Lâm Đăng và quái xà được hạ nhân dẫn tới.

Chiến Thương Tiễn đã thay trang phục rách nát kia, mặc quần áo màu lam, khoác áo choàng, nổi bật lên thân hình cường tráng, khuôn mặt tuấn lãng cuồng dã, ẩn chứa chiến khí nghiêm nghị, giống như thanh đao chưa ra khỏi vỏ, một khi xuất ra liền khí thế như hồng.

Quái xà hiếm khi trượt ở phía sau hắn, thoạt nhìn không thấy có gì thay đổi, nhưng nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện hai mắt nó thiếu đi huyết quang linh động, mắt rắn chết lặng âm lãnh giống như con thú tầm thường.

“Chủ tử.” Chiến Thương Tiễn dừng lại trước hai người ba bước, cúi đầu cung kính hành lễ.

“Tê ~” trên mặt quái xà hiện lên vẻ lấy lòng.

Đường Niệm Niệm nhẹ nhàng kéo tay Tư Lăng Cô Hồng, khiến hắn ngừng động tác trên tay, nhìn theo tầm mắt của nàng.

Đường Niệm Niệm cười nhìn Chiến Thương Tiễn, giới thiệu nói: “Thuộc hạ đầu tiên của ta, Chiến Thương Tiễn.”

Tư Lăng Cô Hồng nhìn Chu Diệu Lang, vuốt lên tóc Đường Niệm Niệm, một tay cầm bánh táo đặt bên môi nàng, nói: “Niệm Niệm, nếm thử xem có thích hay không.”

Đường Niệm Niệm nghi hoặc liếc hắn một cái, rõ ràng cảm giác được hắn đang dò đi lực chú ý của nàng, nhưng là vì sao? Giương mắt nhìn chằm chằm hắn, Đường Niệm Niệm há mồm cắn một ngụm, mềm mại thanh ngọt tràn ngập trong miệng. Nàng hơi mở to mắt, lập tức đem vẻ khác lạ của hắn ném qua sau đầu, chuyên tâm ăn nốt khối bánh trong tay Tư Lăng Cô Hồng.

Chu Diệu Lang nhìn một màn này, khoe miệng nhẹ rút rút, cảm thấy buồn cười. Trang chủ thể nhưng cũng học được thủ đoạn giở trò này! Chủ mẫu a, phải biết lúc trước ngài nhìn ta nhiều hơn một cái, trang chủ cũng đã ghen rồi, huống chi bây giờ ngài nhìn chằm chằm một nam tử khác.

Nghĩ thì nghĩ, song nàng cũng không nhân rồi, nói với Chiến Thương Tiễn: “Chiến công tử mời đi theo ta.” Muốn trở thành thuộc hạ của chủ mẫu cũng không phải dễ dàng như vậy.

Chiến Thương Tiễn nhìn Đường Niệm Niệm ngồi trên đùi Tư Lăng Cô Hồng ăn đến vui vẻ, hơi gật nhẹ, đi theo Chu Diệu Lang.

Ăn xong mấy miếng bánh ngọt, Đường Niệm Niệm mới dừng lại, về phần Chiến Thương Tiễn rời đi nàng đã sớm cảm giác được, chỉ là không ngăn cản mà thôi. Đôi mắt chớp chớp nhìn quái xà, nói: “Lại đây.”

“Tê ~” quái xà không hiểu sao run lên, hơi nhích người, chậm chạp trượt đến.

Đường Niệm Niệm cũng không ghét nó chậm, quay đầu nói với Tư Lăng Cô Hồng: “Cho Cô Hồng xử trí.”

“Hử?” Tư Lăng Cô Hồng ngay cả ánh mắt cũng không bỏ thí cho quái xà toàn thân cứng đờ kia, càng không có hứng thú xử trí nó.

Đường Niệm Niệm nói: “Nó là đầu lĩnh Xà Quật, trước kia từng cắn Cô Hồng, hiện tại tùy Cô Hồng xử trí.” Dứt lời, nàng nhìn về phía quái xà nước mắt lưng tròng, bổ sung một câu, “Chẳng qua nó đã nhận ta làm chủ, Cô Hồng đừng giết chết là được.”

“...” Quái xà run run. Chủ nhân, bản xà vương nên cảm tạ người rót cuộc mở lòng nhân từ sao?

Tư Lăng Cô Hồng nghe vậy mới chuyển tầm mắt nhìn về phía quái xà, dưới ánh mắt hoảng sợ uly khuất của nó, vung tay áo lên, quái xà “tê——” rống lên một tiếng hoảng sợ, thân mình bay ra ngoài, cũng không biết bay đi đâu.

Đường Niệm Niệm nghi hoặc nói: “Chỉ như vậy?”

Tư Lăng Cô Hồng “ừ” một tiếng, liền thấy thân ảnh Tuyết Tân trong góc khuất đột nhiên xuất hiện, con rối Lâm Đăng trong chớp mắt không thấy tăm hơi.

Đường Niệm Niệm nháy mắt mấy cái, cũng không tỏ vẻ nghi hoặc gì trước một loạt tình huống phát sinh cực nhanh này.

Sân nhỏ vắng vẻ, phút chốc chỉ còn lại hai người đang ngồi.

Tư Lăng Cô Hồng đột nhiên cúi đầu cắn lên môi nàng, lưỡi mềm mại liếm lên khoe môi, thỏa mãn hít thở lại, dường như có chút đắc ý.

Đường Niệm Niệm hơi giật mình, đột nhiên cảm thấy hần như vậy thật đáng yêu. Tự giác mở miệng, vuron lưỡi dây dưa cùng hần, hơi thở từ vững vàng dần dần trở nên mê loạn.

Trở lại Thiên Văn Điện, đã là ngày hôm sau.

Vẫn yên tĩnh giống như khi lần đầu tiên Đường Niệm Niệm tiến vào, nhưng lúc này vẻ yên tĩnh hiển nhiên càng quý dị khó lường hơn so với lần trước, ánh mắt từng người đối với nàng đã thay đổi khác biệt. Những người này đều là trụ cột của Tư Lăng gia tộc, chuyện xảy ra trong tứ luyện đều biết ít nhiều, đối với chuyện Đường Niệm Niệm xông qua tứ luyện chỉ trong vòng một tháng, còn nào tứ luyện tới long trời lở đất, tuy rằng sợ hãi, nhưng lại không thể không tin.

Nếu hỏi người nổi giận nhất trong số họ là ai, thì phải kể tới Tư Lăng Hoài Nhân đang ngồi trên thượng vị. Đêm qua y vừa nhận được tin tức đan dược sắp đến tay, nhưng sau khi cầm được lại là một viên đan chết, hoa cỏ trong Âm Sát Điện đột nhiên tràn trề sức sống, sinh trưởng um tùm, làm cho vẻ âm trầm vốn có của Âm Sát Điện thể nhưng trở nên sinh động tuyệt đẹp, này căn bản giống như bị người ta hung hăng tát ột bạt tai vào mặt.

Nữ tử này, thuần lương chỗ nào, rõ ràng là cả gan làm loạn, năm lần bảy lượt đùa bỡn y!

Đường Niệm Niệm đương nhiên không biết Tư Lăng Hoài Nhân đang tức giận trong lòng, đứng trên đại điện trình ra lệnh bài tứ luyện nói: “Ta đã lấy được tứ lệnh.”

Xà lệnh ở Xà Quạt chính là vẩy rắn trên người quái xà, Phong lệnh của Phong Nhân Cốc chính là lá cây của ma tâm thụ, hai lệnh khác đều là lệnh bài bình thường.

Tư Lăng Hoài Nhân đang định nói chuyện, đã thấy Đường Niệm Niệm lấy ra thêm từng khối hắc bài Xà Quạt, tờ giấy ghi nhiệm vụ của Âm Sát Điện, còn có con rối Lâm Đằng đi theo phía sau tiến lên, nghiêm túc nói với Tư Lăng Hoài Nhân: “Mười khối hắc bài của Xà Quạt, hần là cốc chủ Phong Nhân cốc, mọi người ở Vạn Độc Đàm đều chứng kiến lão đầu trực kia tự mình giao Độc lệnh cho ta, còn đây là chứng cứ xác minh hoàn thành nhiệm vụ ở Âm Sát điện.”

Theo từng lời nói của nàng, đại điện trong nháy mắt không một tiếng động, Đường Niệm Niệm không chút khác thường, chỉ nói tiếp: “Ta đều dựa theo quy củ lấy được tứ lệnh, không hề phạm quy, cho nên người không thể chơi xấu.”

Mọi người: “. . .”

Tư Lăng Quy Nhạn ngẩn ra, sau đó một tay nhanh chóng đề ở khóe môi, bịt lại tiếng cười thiếu chút nữa bật ra, nhưng hai vai hần đã có chút run run rồi.

Tư Lăng Hoài Nhân sắc mặt dường như không hề biến hóa, nhưng người cẩn thận có thể phát hiện, bàn tay vịn trên ghế của y đã nắm chặt lại, lạnh lùng nhìn Đường Niệm Niệm phía dưới.

Không đúng, nữ tử này không chỉ gan lớn, mà còn tâm tư cẩn thận, nàng xuất ra mấy thứ này, bác bỏ toàn bộ lý do và ngờ vực y định đưa ra, trừ phi y lấy quyền lấn áp. Nàng là sớm có kế hoạch, không phải tùy ý làm bậy.

Y thế nhưng bị một tiểu nữ tử lừa gạt.

Trong không khí tĩnh mịch, Tư Lăng Hoài Nhân rốt cục mở miệng: “Đương nhiên, bắt đầu từ hôm nay, Niệm Niệm chính là khách khanh của Tư Lăng gia tộc, là một thành viên thuộc Tư Lăng gia.”

Y ôn hòa cười, nói: “Nay Niệm Niệm chẳng những có quan hệ phụ thê với Hồng nhi, mà còn là khách khanh của Tư Lăng gia, có thể nói là thân càng thêm thân, Niệm Niệm nên có tự giác của người trong nhà.”

“Được.” Đường Niệm Niệm không hề áp lực hay do dự, trực tiếp đáp ứng.

Tư Lăng Hoài Nhân chỉ cảm thấy trong lòng ghen lại, nàng có thật sự nghe được ý tứ ám chỉ trong lời nói của mình hay không?

Nhất thời bức bối, Tư Lăng Hoài Nhân xua tay nói: “Hôm nay xuất môn, Hồng nhi phải chuẩn bị thật tốt chuyến đi tới Đại Vân Hải, không thể làm hỏng thể diện Tư Lăng gia.”

Tư Lăng Cô Hồng từ đầu đến cuối không nói câu nào, chỉ tùy ý Đường Niệm Niệm nói chuyện, lúc này cũng không trả lời, nghe xong liền bế Đường Niệm Niệm xoay người rời đi.

Hành trang bọn họ đã sớm chuẩn bị xong, chỉ cần giải quyết xong chuyện tứ lệnh là có thể ngồi xe Bạch Liêu xuất phát rồi.

Tư Lăng Quy Nhạn nhìn Tư Lăng Hoài Nhân rời ghế, dưới chân dịch chuyển, không tiếng động ra khỏi Thiên Văn Điện.

Phương hướng bọn họ trở về cũng không phải viện Vô Danh Các phương bắc, mà là cửa ra của Tư Lăng gia tộc.

Hai cánh cửa rộng lớn cao ngất mở ra, mọi người đã sớm chờ ở đó.

Chu Diệu Lang, Lý Cảnh, tỷ muội Diệp thị, tiểu hồ Bạch Lê, Thủ Lam, nay thêm Chiến Thương Tiễn và quái xà. Còn có một người không nên xuất hiện

ở đây —— Cổ Tịch Nhan.

Ả mặc quần áo tím nhạt, quần lụa mỏng, dung nhan yêu mị tận xương không mang khăn che mặt, đứng ở nơi gió lạnh thổi qua, vạt áo tung bay, trên mặt tràn đầy vẻ ủy khuất, làm cho người ta không khỏi cảm thấy thương tiếc.

Nhìn thấy thân ảnh Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm, sắc mặt Cổ Tịch Nhan càng thêm khó coi. Trong một tháng Đường Niệm Niệm đi tú luyện, ả chỉ đi tìm Tư Lăng Cô Hồng một lần, bởi vì tự tin rằng Đường Niệm Niệm trong một năm rưỡi cũng chưa về được, lại sợ Tư Lăng Cô Hồng cảm thấy nàng dây dưa mà phiền chán. Nào ngờ Đường Niệm Niệm thế nhưng trong vòng một tháng đã trở lại, làm cho nguyện vọng đi cùng Tư Lăng Cô Hồng tới Đại Vân Hải của ả tan biến.

Tư Lăng Cô Hồng cũng không thèm nhìn nàng, ôm Đường Niệm Niệm định bước lên xe bạch liêu, nhưng Đường Niệm Niệm lại giật giật áo hần, khiến hần dừng lại, cúi đầu hỏi: “Sao vậy?”

“Đội một lát.” Đường Niệm Niệm nói.

Tư Lăng Cô Hồng nghe vậy liền đứng nguyên tại chỗ chờ.

Cổ Tịch Nhan trở mắt nhìn hai người coi ả như không thấy, trong lòng giống như bị kim châm, trên mặt càng ra vẻ ủy khuất yếu đuối, sau cùng nhịn không được gọi: “Cô Hồng.”

Thấy hần bất động, Cổ Tịch Nhan mím môi, nói: “Lần này đi Đại Vân Hải, ta muốn đi cùng chàng, cha nuôi cũng đã đáp ứng rồi!”

Ả làm sao có thể trở mắt nhìn tiện nhân kia một mình đi cùng hần, chưa nói tới chuyện Đại Vân Hải cảnh đẹp vô số, không khí lãng mạn phong tình, chỉ bằng lần này sinh nhật thiếu chủ Đại Vân Hải, các gia tộc địa vị cao ở tứ phương đều sẽ đến trình diện, tới lúc đó còn không phải khiến mọi người cho rằng tiện nhân kia chính là thê tử của Cô Hồng sao? Vậy vị trí của ả ở chỗ nào?

Tuy Tư Lăng gia hệ không phân biệt thê thiếp, nhưng ả vẫn tin rằng, lấy tính cách của Cô Hồng, cùng địa vị của ả trong Tư Lăng gia, nhất định có thể trở thành phu nhân chính thức đứng đầu Tư Lăng gia, chứ không phải đám nữ tử dùng để tiết dục ở hậu viện.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Đường Niệm Niệm xuất hiện đã phá tan kế hoạch của ả.

Đối với lời nói của nàng, Tư Lăng Cô Hồng căn bản không hề phản ứng, những người khác càng không lên tiếng đáp trả.

Một bóng dáng màu đỏ sậm cực nhanh xuất hiện ở phía trước, chính là Tư Lăng Quy Nhạn theo sát tới. Khi nhìn thấy bên này mọi người đều mang dáng vẻ chờ đợi, không khỏi nao nao, lập tức cười cười, híp mắt nhìn về phía Đường Niệm Niệm, nói: “Tiểu tẩu tử và ca ca đặc biệt đợi đệ đệ đến nói lời từ biệt sao?”

Đừng nói là hần, ngay cả đám người Chu Diệu Lang khi nhìn thấy hần xuất hiện cũng giật mình, bất giác nhìn về phía Đường Niệm Niệm, chủ mẫu sẽ không phải thực sự đang chờ Quy Nhạn thiếu gia chứ?

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Đường Niệm Niệm nhìn về phía trước nở nụ cười, nhưng ánh mắt không phải nhìn Tư Lăng Quy Nhạn, mà là nhìn một quả cầu bạch ngọc đang lăn tới.

“Ngao ~” Quả cầu lăn đến bên chân Đường Niệm Niệm mới giãn người ra, mở to cặp mắt xanh biếc ướm ắt nhìn Đường Niệm Niệm, đột nhiên há miệng “hắc” một tiếng, thò ra một ngón tay mùi được.

Đường Niệm Niệm nhìn nó một hồi, sau đó gật gật đầu, đưa tay kéo nó lên, vỗ vỗ đầu nó, “Không tệ.”

“Ngao ô. . .” Đây chính là được thú bị nàng nuôi thả nhiều ngày.

Ngay sau khi bị nàng triệu hồi, được thú sợ nàng không hài lòng, nên nhanh chóng quét sạch một vòng được điền ở Triều Tịch Các, ăn no đến không tiêu hóa nổi rồi mới tới, nên mới chậm một hồi, để nàng phải chờ.

“Có thể đi rồi.” Đường Niệm Niệm cầm được thú giao cho Thủ Lam, cười nhìn Tư Lăng Cô Hồng.

Tư Lăng Cô Hồng lúc này mới nhích người, bước vào trong xe bạch liêu.

Từ lúc đầu giật mình khi trông thấy được thú, đến bây giờ, Cổ Tịch Nham làm sao còn chưa nhận ra được thú này chính là của Đường Niệm Niệm?! Nhất thời nhớ tới bản thân lúc trước tự mình đa tình, trong lòng trào lên vẻ ghen ghét xấu hổ, sắc mặt khó coi hướng vào bên trong xe hét lên: “Người cô ý! Có ý thả con được thú này tới Triều Tịch Các của ta, muốn ta bị người khác chê cười đúng không?!”

Đường Niệm Niệm chớp mắt, nhàn nhạt nói: “Là nó tự lăn đi.”

Cổ Tịch Nhan chỉ cảm thấy nàng đang nhục nhã mình, sắc mặt đỏ bừng, cắn cắn môi, thấy Tư Lăng Cô Hồng còn đây mới chịu nhịn xuống lời mắng chửi bên miệng, run run nói với Tư Lăng Cô Hồng: “Cô Hồng, ta muốn đi cùng!”

Tư Lăng Cô Hồng không hề điểm xia mở cửa xe ra.

Trong cơn tức giận, Cố Tích Nhan nóng nảy, liền hô lên một câu: “Cô Hồng, ngươi không muốn ta chết chứ!?”

Trong lời nói, đã ẩn ẩn lộ ra vẻ uy hiếp.

Chu Diệu Lang biến sắc, sắc mặt âm trầm.

Tư Lăng Quy Nhan cong khốe môi, ánh mắt nhìn Cố Tích Nhan hiện lên vẻ trào phúng. Thật đúng là ngu xuẩn lại tự cho là đúng.

Một luồng khí lạnh sương hàn dấy lên trong không khí rồi biến mất, nhưng cảm giác trong chớp mắt này đủ khiến ọi người mặt tái nhợt, giống như vừa rơi vào vực sâu băng ngục khủng bố, có thể ăn mòn hồn phách.

Đường Niệm Niệm phát hiện thân thể hần khác lạ liền ôm lấy hần, vỗ về trấn an, cũng bởi vậy mà khí tức này mới biến mất nhanh như thế. Đường Niệm Niệm tuy cũng cảm thấy khí tức này thật khủng bố, nhưng không sợ hãi, đơn giản là nàng có trực giác, cảm thấy hần sẽ không làm hại tới nàng.

“Cô Hồng đừng tức giận, chàng không muốn nghe nàng ta nói chuyện, lại không muốn nàng ta chết, vậy ta có thể khiến cho nàng ta ngủ vĩnh viễn.”

Giọng nữ điềm đạm trấn an nhẹ nhàng vang lên, ẩn chứa tự tin tuyệt đối mà nghiêm túc.

Cố Tích Nhan ngay khi dứt lời đã lập tức hối hận, nghe được câu nói của Đường Niệm Niệm, mặt ả trắng bệch lui về phía sau từng bước, run run nói: “Cô Hồng, ta không phải có ý đó, ta chỉ là, chỉ là muốn cùng Cô Hồng đi, không có ý uy hiếp, thật sự không có.”

Tư Lăng Cô Hồng sớm ôm Đường Niệm Niệm vào trong xe, cửa xe cũng đóng lại, ngăn cản toàn bộ âm thanh bên ngoài.

Chu Diệu Lang xoay người ngồi trên vị trí xa phu, trước khi đi nhìn Cố Tích Nhan một cái, trên mặt sớm không còn ý cười nhu hòa thường ngày, lạnh lùng nói: “Xin Tích Nhan tiểu thư tự trọng.” Nói xong, hô một tiếng: “Xuất phát!”

Có thể khiến Chu Diệu Lang vốn luôn bình thản trở nên lạnh lùng như thế, có thể thấy được hành vi của Cố Tích Nhan đã làm cho nàng tức giận thực sự.

Trong chốc lát, mọi người xoay người lên ngựa, theo xe bạch liêu tung bụi rời đi.

Sắc mặt Cố Tích Nhan lúc này cực kì khó coi.

Tư Lăng Quy Nhan tâm tình cũng không tốt, phải biết rằng hần đến đây là định nói chút chuyện với Đường Niệm Niệm, nhưng bị Cố Tích Nhan phá đám như vậy, một chút thời gian nói chuyện cũng không có.

“Ha ha.” Tư Lăng Quy Nhan trong lòng không vui, vậy người phá hỏng tâm tình hần cũng đừng mơ tưởng yên lành. Hần cười, sau khi hấp dẫn lực chú ý của Cố Tích Nhan, liền hi hi nói: “Ngươi tốt nhất đừng tìm sống tìm chết, nếu ngươi thực dám làm, chớ nói tiểu tử ta có thật sự cho ngươi ngủ vĩnh viễn hay không, mà ngay cả cha cũng sẽ không mặc kệ đâu.”

Cố Tích Nhan biến sắc, cắn răng trừng hần, tức giận nói: “Tiểu tử tử? Tiểu tử tử? Ngươi gọi thật dễ nghe a, đừng cho là ta không nhìn ra cái gì!”

“Nhìn ra cái gì?” Tư Lăng Quy Nhan sắc mặt không chút thay đổi, vẫn tươi cười như cũ.

Cố Tích Nhan hừ lạnh: “Chính ngươi tự hiểu được.” Nói xong liền xoay người rời đi. Nữ tử luôn nhạy cảm hơn so với nam tử, biểu hiện của Tư Lăng Quy Nhan đối với Đường Niệm Niệm, ả làm sao nhìn không ra chứ.

“Xuy.” Tư Lăng Quy Nhan cười nhẹ, cũng không thèm nhìn ả, chỉ nhìn phương hướng đám người Đường Niệm Niệm rời đi.

Lúc này, trong Triều Tịch Các, nữ tử quản lý được điện hết lên một tiếng sợ hãi, run run nhìn mảnh được điện hỗn loạn, thật không biết phải khai báo như thế nào.

Trong xe bạch liêu đi xa, Đường Niệm Niệm nằm trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, ngửa đầu nhìn hần, mắt đảo một vòng, bộ dáng như tự hỏi.

Tư Lăng Cô Hồng cũng để mặc nàng nhìn, một lúc sau, ánh mắt Đường Niệm Niệm trấn định lại, hỏi: “Vì sao không thể để nàng ta chết?”

“Ngày trăng tròn, Niệm Niệm sẽ biết.”

“Nha.” Đường Niệm Niệm cũng không truy vấn, ngón tay quần quần lộn tóc đen của hần, ánh mắt lưu chuyển trên người hần, yên lặng nói: “Cô Hồng dung mạo bộ dạng anh tuấn, thực lực lại mạnh, xác thực sẽ có rất nhiều người thích.”

Trong lòng nàng tính toán, chỉ cần thực lực nàng đủ mạnh, như vậy người khác tự nhiên sẽ không dám tới nhìn trộm đồ của nàng.

Hết thấy đều cần thực lực, nàng phải mau chóng tăng trưởng thực lực.

Về phần biện pháp tăng trưởng nhanh nhất, chính là người ở ngay bên cạnh này!

“Ta chỉ thích Niệm Niệm.” Tư Lăng Cô Hồng đáp lại, liền thấy nàng đột nhiên bình tĩnh nhìn hần, trong mắt lộ rõ vẻ khát cầu.

Tur Lăng Cô Hồng thân mình căng thẳng, lại nhin xuống, chờ mong hỏi nàng: “Còn Niệm Niệm?”

“Hử?” Đường Niệm Niệm nao nao, lập tức kè sát hấn, trả lời: “Ta cũng chỉ thích Cô Hồng!” Nói xong liền liếm lên môi hấn.

Ánh mắt Tur Lăng Cô Hồng hiện lên ý cười. Kỳ thật trong mắt hấn, Đường Niệm Niệm cũng vô cùng hấp dẫn sự chú ý của người ngoài, bất kể dung mạo hay thực lực đều là thiên kiều trong thiên kiều, từ khi nàng bắt đầu lộ ra tài nghệ của mình, thì sẽ có bao nhiêu người nhớ thương nàng đây?

Tur Lăng Cô Hồng mở miệng, chốc lát liền cùng nàng dây dưa một chỗ.

Chỉ cần nàng muốn làm, hấn đều tùy nàng, thuận theo.

Chỉ cần thứ nàng muốn, hấn liền cho nàng, tặng nàng.

Nếu nàng muốn phô bày hào quang của mình ra ngoài nhân thế, ngao du thiên hạ, hấn liền giúp nàng, đoạt cho nàng con đường bằng phẳng nhất.

Chỉ cần nàng còn ở bên cạnh hấn, yêu một mình hấn, vậy là đủ rồi.

Bên trong xe bạch liêu, cảnh đẹp vô hạn, xiêm y rơi xuống, hai người thân nhiên sát lại gần nhau.

Xe bạch liêu nhìn như vững vàng an ổn, nhưng lại khiến người ta cảm giác được nó lướt đi như bay, đây là một loại thể nghiệm kỳ lạ, Đường Niệm Niệm thừa nhận luồng sóng trùng điệp đánh tới, trong đầu không khỏi nhớ tới trong sách từng đề cập, dường như loại chuyện này không nên cho người ngoài nhìn thấy, nhưng có một số người lại thích như vậy, nói là tình thú.

Trong đầu Đường Niệm Niệm nghĩ đến nội dung trong đó, sóng mắt hơi nước mờ mờ.

Xe bạch liêu phong bế rất tốt, nếu không phải dựa sát vào, thì căn bản không thể nghe được âm thanh bên trong. Lúc này trong toa xe không rộng không hẹp, tràn ngập tiếng ngâm khê của Đường Niệm Niệm, hơn nữa quanh quẩn rõ ràng, không chỉ khiến cho động tác Tur Lăng Cô Hồng càng thêm dồn dập, mà cũng làm sắc mặt Đường Niệm Niệm đỏ hồng, thân thể run run.

Về phần bên ngoài toa xe, Chu Diệu Lang dựa vào cửa, sắc mặt hơi đỏ không bình thường, cúi mặt rũ mắt yên lặng đánh xe.

“Chu tổng quản, người làm sao vậy?” Liên Kiều, Mộc Hương ở bên cạnh phát hiện ra vẻ dị thường của nàng.

Chu Diệu Lang ho nhẹ một tiếng, nghiêm chỉnh nói: “Mặc nhiều quá, hơi nóng một chút.”

Các nàng còn muốn hỏi, đã bị Chu Diệu Lang liếc mắt trừng một cái, làm cho hai người không khỏi áp chế sự tò mò xuống đáy lòng, liên tục nhìn về phía toa xe. Các nàng làm sao lại cảm thấy việc này nhất định có liên quan đến trang chủ và chủ mẫu đây? A! Nghĩ vậy càng tò mò hơn!

Hai tỷ muội liếc nhau, đều nhìn đến khát vọng trong mắt đối phương.

Bên kia, Chiến Thương Tiễn cũng quay đầu nhìn toa xe, không nói gì. Lý Cảnh bên cạnh đột nhiên nhân nhạ nói: “Người là người của chủ mẫu, chính là người của Tuyết Diên Sơn Trang.”

Chiến Thương Tiễn quay mắt nhìn hấn, “Có ý gì.”

Hôm qua hấn vừa cùng nam tử thoát nhìn mười lăm mười sáu tuổi, trên thực tế lớn hơn mình hai tuổi này đánh nhau một trận, sau đó thái độ của mọi người đối với hấn đều có chút thay đổi. Ban đầu nữ tử họ Chu kia luôn nói chuyện xa cách, lúc này cũng gọi thẳng tên giả của hấn. Hấn đoán được, việc đánh nhau cùng người họ xem như một cuộc khảo nghiệm, mà mình đã vượt qua khảo nghiệm, nên được bọn họ thừa nhận.

Lý Cảnh nói: “Người là người Tuyết Diên Sơn Trang, chuyện của người chính là chuyện của Tuyết Diên Sơn Trang.”

Giọng hấn tuy lạnh lùng không gọn sóng như cũ, nhưng Chiến Thương Tiễn vẫn nghe ra chút độ ấm và trân trọng ẩn trong đó, tiến thẳng vào trái tim.

Chiến Thương Tiễn không nói gì, Lý Cảnh cũng không nói nữa, hai người đều trầm mặc cười ngượng, nhưng có một số thứ vẫn yên lặng biến đổi, tuy rằng không khí trầm mặc nhưng cũng không phải thực sự trầm mặc, ngược lại thoải mái hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Gặp Lại Cố Nhân

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Trên hòn đảo giữa Đại Vân Hải, bốn phía chia làm bốn thành trì, tên là Đông Vân Thành, Nam Vân thành, Tây Vân thành, Bắc Vân thành.

Bởi vì có Đại Vân Hải, nên tứ thành vô cùng phồn hoa an bình. Hải thượng lui tới rất đông, tùy ý có thể thấy được thương thuyền và thuyền hoa. Đình nổi, cầu kiều, liễu rủ, lầu các như vẽ. Trong thành nhiều nhất là khách điểm tửu cư, còn có phần hồng yễn chi các. Không khí trong thành vui vẻ phong lưu, thỉnh thoảng có vài người học đòi văn vẻ ngồi trong tửu cư uống rượu làm thơ, tùy hứng không kiềm chế được.

Mấy ngày gần đây, bởi vì sắp tới sinh nhật của thiếu chủ Cung gia Đại Vân Hải, biển sen xanh cũng đến kì nở hoa, nên lúc này lượng người đông đúc dị thường nhất trong bốn thành, chính là thành Đông Vân.

Đi đường gần một tháng, đám người Đường Niệm Niệm rốt cuộc tiến vào địa phận Đông Vân thành, đến ở tại một thôn trang đã sớm được chuẩn bị ổn thỏa.

Lúc này chỉ còn cách sinh nhật thiếu chủ Vân Hải bảy ngày, Chu Diệu Lang vốn đã an bài mọi thứ, cười hi hi nói thẳng ra từng người đi chơi cũng chỉ trong bảy ngày là đủ.

Nghe vậy, người vui vẻ nhất chính là hai chị em Diệp thị. Phải biết rằng từ khi tới Tư Lăng gia tộc, các nàng đã bị ép đi làm nhiệm vụ, bỏ lỡ rất nhiều, nay khó có được cuộc vui này, làm sao có thể không hưng phấn.

Hai người không nói hai lời liền mang theo tiền tài hào hứng đi ra cửa. Không phải nói Đông Vân thành có nhiều đồ tốt sao, mà thứ tốt nhất chính là náo nhiệt vui vẻ.

Tư Lăng Cô Hồng thay quần áo ỉnh và Đường Niệm Niệm, nhìn đôi mắt lóe sáng của nàng, mỉm cười nói: “Chúng ta cũng ra đi xem?”

“Được!” Đường Niệm Niệm tự nhiên vui vẻ đồng ý.

Chu Diệu Lang ở một bên nhìn, cười cười đem mấy tập ngân phiếu bỏ vào tay Thù Lam, nói: “Hầu hạ cho tốt.”

Thù Lam nhận ngân phiếu gật đầu.

Chu Diệu Lang lại vội vàng ngăn lại Chiến Thương Tiễn chuẩn bị theo sau, cười gượng hai tiếng, nói: “Tần Phạt, kỳ thật ta có một số việc còn cần người hỗ trợ.” Trang chủ và chủ mẫu hiếm khi được ra ngoài đi chơi, nếu người theo sau, cho dù ẩn núp kĩ, thì cũng vẫn ngớt ngớt a.

Chiến Thương Tiễn làm sao không nhìn ra ý tứ của nàng, nâng mắt nhìn hai người đi ra cửa, hẩn cúi đầu, không dịch chân nữa, nói với Chu Diệu Lang: “Đã biết.”

Chu Diệu Lang vừa thấy, trong lòng có chút không dễ chịu. Nhưng lòng người luôn ích kỉ, người nàng coi trọng nhất vẫn là phu nhân và trang chủ, như vậy chỉ có thể ủy khuất người ta thôi.

Về phần những người khác, Lý Cảnh bị Chu Diệu Lang đuổi ra ngoài, còn lại chỉ có con rối Lâm Đăng này, và được thú đang ngủ trong giỏ.

“Hử? Hình như thiếu cái gì?” Chu Diệu Lang khẽ nhíu mày.

Chiến Thương Tiễn nói: “Con rắn đi theo chủ tử rồi.”

“Đúng rồi, con rắn.” Chu Diệu Lang lúc này mới nhớ tới, cũng chỉ có thể bỏ qua chuyện quái xà vụng trộm rồi đi, nghĩ nghĩ, một con rắn hẩn không thể ảnh hưởng tới trang chủ và chủ mẫu.

Vừa ra khỏi thôn trang, đi không bao lâu đã ra ngã tư đường, tiếng động ồn ào tràn đầy sức sống, đám người chen lấn đi lại càng nổi bật lên không khí sầm uất.

Đường Niệm Niệm lúc này cũng không để Tư Lăng Cô Hồng bế, mà kéo tay hẩn, hai mắt dao động, đem tình cảnh sầm uất trước mặt thu vào trong mắt.

Nàng không thích ồn ào, không thích bị mọi người nhìn chăm chăm, càng không thích hoàn cảnh chật chội đông đúc. Nhưng hết thấy trước mắt lại khiến tâm nàng bắt đầu rung động, sôi trào theo, kiếp trước kiếp này nàng chưa từng đi dạo qua phố xá náo nhiệt, trong kiếp trước bị khống chế không thể tùy ý ra ngoài, cho dù có thể, nàng cũng không muốn, bởi vì ra ngoài thứ ghê ghét đón nàng chỉ là ánh mắt chán ghét và chửi rủa, hơn nữa độc trên người nàng cũng sẽ hại chết người, khiến cho tình cảnh nhốn nháo.

Còn kiếp này, từ khi mượn xác hoàn hồn đến khi xuất giá, rồi lại từ Tuyết Diên son trang đến gia tộc của Tư Lăng Cô Hồng, đều là gấp rút lên đường.

“Niệm Niệm.” Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu nhìn, hai tay bao lấy hai tay nàng.

Đường Niệm Niệm ngẩng đầu nhìn hẩn, sau đó nở nụ cười. Chỉ cần có người này ở bên cạnh, còn có gì đáng tiếc đây? Nghĩ nghĩ, nàng liền kéo tay hẩn, đi vào đám người.

Nhưng, suy nghĩ luôn tốt đẹp, mà sự thật lại vô cùng tàn khốc. Không nói tới Đường Niệm Niệm chưa từng đi qua phố xá sầm uất, Tư Lăng Cô Hồng cũng chưa hề. Hẩn muốn gì đều có người chuẩn bị, không cần đến nơi nào mua, hơn nữa hẩn cũng không có hứng thú. Cho nên hai người vừa chen vào đám đông, liền nhất thời không biết làm sao cho tốt, Tư Lăng Cô Hồng một mực che chở nàng, làm cho tất cả mọi người không thể tới gần bọn họ trong

vòng một trượng.

Như vậy cũng khiến hai người trở thành tiêu điểm, song chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra hai người bất phàm, nên không ai dám xem nhiều, chứ đừng nói tới bắt chuyện.

Thù Lam đứng ở phía sau bọn họ, đi theo một hồi, rốt cục phát hiện nguyên do vấn đề. Trong lòng mặc dù hơi buồn cười, nhưng nàng không dám cười ra, chỉ đành nhẹ giọng nhắc nhở Đường Niệm Niệm nói: “Tiểu thư, nô tỳ thấy bên kia có rất nhiều quán nhỏ bán đồ ăn và tửu lâu, còn có cửa hàng bán trang sức, son bột, mấy thứ này tuy kém đồ trong son trang, nhưng hơn ở chỗ mới lạ vui vẻ.”

Đường Niệm Niệm nghe vậy gật đầu, kéo tay Tư Lăng Cô Hồng đi về phía quán đồ ăn vặt. Thù Lam nhìn thấy, trong lòng bất đắc dĩ. Xem ra tiểu thư hứng thú với đồ ăn hơn là son phấn.

Bọn họ không ai chú ý tới ở phía sau không xa có một con rắn trườn theo, hoặc có lẽ phát hiện nhưng không để ý đến mà thôi.

Vừa đến quán ăn vặt bên đường, mặt tiền bày ra nhiều loại đồ ăn, trên mặt Đường Niệm Niệm lập tức nở nụ cười hứng trí, trực tiếp đi tới trước mặt một lão bà bán bánh hoa, nói: “Ta muốn cái này.”

Thù Lam thấy vậy, vội vàng lấy ra bạc vụn đưa lên, “Bao nhiêu tiền.”

Bà lão ngăn ra rồi nhiệt tình nói: “Mười đồng một cái, mười đồng một cái, cô nương lấy đi.” Bọc bánh hoa đưa cho Đường Niệm Niệm, ánh mắt không khỏi quét một vòng trên người hai người, cười mị mị thành một đường thẳng, liên tục nói: “Hai vị thật đúng là kim đồng ngọc nữ a, bộ dạng thật đẹp, là người đẹp nhất mà lão bà bà ta nhìn thấy đó, ha ha.”

Đường Niệm Niệm nhận bánh cắn một ngụm, hương vị bình thường, tùy không tính là rất ngon, nhưng lại là lạ.

Tư Lăng Cô Hồng không bỏ qua chút biến hóa nào của nàng, lúc này liền nói với bà lão: “Cách làm.”

“A?” Lão bà bà ngăn ra.

Thù Lam biết điều lại lấy bạc ra, nói: “Chú tử muốn mua phương thức làm bánh này của bà.”

Lão nhân nhìn bạc trước mắt, vội vàng xua tay, nói: “Cách làm gì đâu, chỉ là chút mẹo vặt thôi mà.”

Thù Lam cũng không khách khí, đem bạc bỏ lên sạp của bà lão, nói: “chừng này bạc chắc đủ, nếu bà bây giờ không nghĩ ra cách làm, vậy lúc về nghĩ kĩ rồi viết ra, sau đó mang tới thôn trang trong ngõ nhỏ đầu tiên phía đông, tự nhiên sẽ có người ra nhận.”

Bà lão nghe vậy lại liếc mắt đánh giá ba người một cái, nhìn ra được đôi bích nhân này là người trong nhà đại phú đại quý, chỉ nhất thời hứng thú với món bánh kia. Muốn phương thức liền mua, chắc hẳn số bạc này đối với bọn họ mà nói không là gì, nếu tiếp tục từ chối chọc bọn họ không vui ngược lại sẽ không tốt. Nghĩ vậy, bà lão nhận bạc, nói: “Vậy bà bà đa tạ hai vị quý nhân, một lát nữa bà bà nhất định đem phương thức làm bánh đưa qua.”

Sự tình đã giải quyết xong, Đường Niệm Niệm cũng không có dừng lại, cắn bánh tiếp tục đi về phía trước.

Dọc đường ăn không ít đồ ăn vặt, nhưng thực sự hợp khẩu vị Đường Niệm Niệm không nhiều, đúng là bị Tư Lăng Cô Hồng nuôi đến kén ăn rồi. Về phần mấy thứ đồ ăn kia, chỉ cần nàng nuốt xuống, đều bị Tư Lăng Cô Hồng mở miệng đòi mua cách làm.

Hai người đi qua một cây cầu đá, dưới cầu là những chiếc thuyền nhỏ, màn lụa phiêu đảng, có nữ tử ngồi bên trong gầy đàn tỳ bà, tính tế uyển chuyển.

Bên kia cầu, khác với cảnh tượng sạp hàng trải dài, ở đây đều là lầu các cao nhã tinh xảo, người đi lại bên này cũng ít hơn rất nhiều, trang phục chỉ nhìn qua đã biết không phủ tục quý.

Con đường lát đá bằng phẳng, bóng cây xanh mát, trong không khí như có như không thoảng qua tiếng đàn thanh thúy.

Đường Niệm Niệm nhìn chung quanh thỉnh thoảng phóng tới vài ánh mắt, nhẩn mũi lại, kéo tay Tư Lăng Cô Hồng đi lên phía trước.

Thù Lam đi theo nói: “Tiểu thư, nơi này là phố Thừa Bảo, nổi tiếng nhất chính là Thừa Bảo Hiên, phố này cũng vì thế mà lấy tên như vậy. Trần phẩm trong Thừa Bảo Hiên rất nhiều, bất kể đan dược, ngọc khí, xiêm y, mãnh thú hay binh khí đều có thể tìm được ở đây, tiểu thư có muốn đến xem không?”

Lúc trước nàng từng được Chu Diệu Lang dạy, nên biết rất rõ hoàn cảnh trong Đông Vân Thành.

Đường Niệm Niệm không chút suy nghĩ gật đầu.

Không lâu sau, Thừa Bảo Hiên liền đập vào mắt, khách ra vào không ngớt, sinh ý so với các cửa hàng khác hiển nhiên cao hơn mấy lần.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm đột nhiên nhìn thấy trong đám nam nữ vừa đi ra, có một nữ tử ôm một con thú nhỏ màu trắng trong lòng, ánh mắt dừng trên vòng trang sức ở cổ nó. Hai mắt nàng sáng lên, nhìn thoáng qua phía sau, rồi vẫy vẫy tay.

Quái xà vẫn len lén đi theo đằng sau vừa thấy động tác của nàng, ngay lập tức hiểu được nàng đang gọi mình. Trong lòng vừa mừng vừa sợ, “tê tê tê” trườn đến trước mặt nàng, vô cùng thân thiết định cọ cọ vảy nàng, nhưng vừa tiến tới đã bị Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu liếc một cái, ngay lập tức dừng lại.

Đường Niệm Niệm trên mặt mang vẻ hưng phấn, cười nói: “Đi.”

Thù Lam nhìn nụ cười trên mặt nàng, lại nhìn quái xà tung tăng trườn phía sau, không hiểu sao có chút dự cảm, nó sắp không hay rồi.

Ba người một rần vừa đi vào Thừa Bảo Hiên, liền hấp dẫn ánh mắt mọi người. Một tiểu nhị đi tới, cung kính cười nói: “không biết hai vị muốn mua gì? Nếu không chê, ta có thể giới thiệu một chút.”

Hắn nhìn không chớp mắt, trên mặt ngoài nụ cười ôn hòa ra không có bất kì cảm xúc nào khác, ngôn từ khéo léo, cử chỉ vừa phải, làm cho người ta khó mà ghét được.

Đường Niệm Niệm chỉ vào quái xà: “Đồ trang sức cho nó đeo.”

Nam tử theo ánh mắt Đường Niệm Niệm nhìn tới quái xà cứng ngắc, trong lòng thầm nghĩ, nữ tử thoát nhìn thuần nhiên vậy mà lại thích coi rắn làm thú cưng, quả nhiên trên đời không thiếu chuyện kì lạ. Trên mặt lại không hề kinh ngạc, cười nói: “Hai vị đi theo ta.”

Đi đến bên cạnh một dãy ngăn tủ, nam tử nói: “Hai vị tùy ý chọn lựa, đồ ngọc ở bên cạnh, bên kia là bằng gỗ, bằng sắt, bằng đá.”

Đường Niệm Niệm liếc nhìn dãy tủ xếp ngay ngắn, không chút suy nghĩ dùng linh thức đảo qua, hai mắt lập tức sáng ngời, vung tay một cái, một hộp gấm vọt vào tay nàng. Chiêu thức này rơi vào mắt nam tiểu nhị cùng những người trung quanh đều không khỏi cả kinh trong lòng. Đó không phải chiêu thức mà ai cũng có thể tùy ý làm được như vậy a.

Đường Niệm Niệm mở hộp gấm, bên trong là một cái chuông lục lạc bằng ngọc cột dây tơ hồng, quay đầu nhìn quái xà.

Sau khi Đường Niệm Niệm mở hộp ra, thân thể quái xà càng thêm cứng ngắc, không dấu vết dịch về phía sau, bất ngờ đụng phải ánh mắt Đường Niệm Niệm, tức khắc hồng quang trong mắt đại thịnh, tràn đầy vẻ đáng thương xin tha.

“Lại đây.” Đường Niệm Niệm ngoắc ngoắc.

Quái xà liếc mắt lắc đầu: “Tê tê tê tê!” Bản xà vương không muốn đeo cái thứ mất thể diện này, không muốn! Tuyệt đối không muốn! Bằng không trở về nhất định sẽ bị tên tiểu tử Bạch Lê kia cười chết, nhất định!

Đường Niệm Niệm ánh mắt híp lại, ý cười trên mặt phai nhạt một ít.

Quái xà vừa thấy, toàn thân chợt cứng đờ, không phải bị Đường Niệm Niệm dọa sợ, mà là cái liếc mắt của Tư Lăng Cô Hồng thật sự đáng sợ.

“Tê. . .” Quái xà giống như khóc nỉ non, yên lặng tiến lên.

Chủ nhân, người chẳng lẽ còn chưa có hết giận, nên có ý trả thù sao?

Đường Niệm Niệm lúc này mới cười cười đem cái chuông lục lạc đeo lên cổ quái xà, nhìn ánh mắt sầu khổ của nó, mặt mày cong cong đưa tay vỗ đầu, khen ngợi nói: “Nhìn đẹp lắm.”

“...” Quái xà nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, nghe nàng nghiêm túc tán thưởng, trong lòng phức tạp. Rõ ràng cảm thấy mất mặt, nhưng vì một câu kia, trong lòng không hiểu sao lại nháy nhót.

Quái xà lắc lắc thân mình, cái chuông trên cổ lập tức rung lên, nghe âm thanh kia người quái xà thoáng cái cứng lại, rồi lập tức nâng cằm, mị híp mắt.

Hừ! Nói sao thì đây cũng là quà tặng đầu tiên chủ nhân đưa cho bản xà vương, bản xà vương đành cố mà nhận! Con hồ ly chết tiệt đó nếu dám cười, bản xà vương liền cắn chết nó!

Đúng rồi!

Như thế nào lại quên con hồ ly đáng chết kia!?

Quái xà đột nhiên bừng tỉnh, quay đầu về mặt mình hót làm nũng nhìn Đường Niệm Niệm, “tê tê tê” kêu lên, dùng thần niệm truyền lời cho nàng —【chủ nhân a, thứ tốt như vậy chỉ mình bản xà vương có sao được, hay là cũng mua cho Bạch Lê một cái đi? Nếu chủ nhân không muốn chọn, vậy để bản xà vương chọn hộ cho~】

Đường Niệm Niệm nhìn nó, gật đầu, lập tức nói: “Hồng Lê.”

“Tê” quái xà chớp mắt.

Đường Niệm Niệm chỉ vào nó, nói: “Về sau tên Hồng Lê.”

“Tê tê tê!?” Quái xà ngẩn rồi ngay tức khắc kêu to. Hồng Lê? Hồng Lê? Bản xà vương làm sao có thể mang cái tên không khí phách như vậy, huống chi tên này lại gần giống tên của con hồ ly đáng chết kia! Chủ nhân sẽ không phải thuận tiện nghĩ tới hồ ly kia nên mới lấy tên này chứ?

Không thể không nói, quái xà đoán đúng rồi.

Đường Niệm Niệm đúng là bởi vì nó đột nhiên nhắc tới Bạch Lê, sau đó tự xưng bản xà vương mà nghĩ ra cái tên này.

Mặc kệ quái xà phản kháng, Đường Niệm Niệm đặt tên xong liền đi về hướng khác. Sau khi tặng quà cho quái xà, được nó nhắc nhở, nàng đột nhiên hứng trí, nghĩ tới mọi người bên cạnh, liền lôi kéo Tư Lăng Cô Hồng đi chọn đồ.

Quái xà thấy không có hi vọng đổi tên, nhất thời ủ rũ, sau chột nâng cao cằm, cái đầu đập vào chuồng lục lạc vừa được Đường Niệm Niệm tặng cho. Chết tiệt! Bản xà vương không dễ chịu, thì con hồ ly kia cũng đừng mơ thoải mái, nếu không phải nó tên Bạch Lê gì đó, thì sao bản xà vương phải nhận lấy cái tên nữ tính này!

Nam tiểu nhị thu hồi ánh mắt nhìn quái xà, không kiêu ngạo không siểm nịnh cười nói: “Thú sùng của cô nương linh tính thật cao, không biết là loại mãnh thú gì?”

Đường Niệm Niệm không chút nghĩ ngợi đáp: “Rắn.”

Khỏe miệng tươi cười của nam tử hơi hơi co rúm lại, chỉ nghĩ nàng không muốn trả lời, nên không hỏi nữa.

Sau nửa canh giờ, trong tay nam tiểu nhị đã nhiều thêm vài hộp gấm, lúc tính tiền, quái xà cũng ngậm theo một hộp gấm trườn tới, đôi mắt hí hí thoát nhìn vô cùng âm hiểm xảo trá. Nhưng sau khi trở lại bên cạnh Đường Niệm Niệm liền lập tức không thấy, hóa thành mờ mịt mông lung, đem hộp gấm trong miệng thả xuống, cực nhanh lẫn vào đồng hồ nam tiểu nhị đang cầm.

Nam tử kinh ngạc nhìn, cổ nén khỏe miệng run rẩy, sau khi thanh toán tiền cùng Thủ Lam xong, mỉm cười nói: “Hôm vừa rồi trong điểm mới nhập về một con hung thú sơ sinh Địa phẩm, ở ngay lầu hai, cô nương có hứng thú nhìn xem không?”

Một đường này hẳn đã nhận ra, trong ba người này, vị nam tử long chươg phượng tư kia hoàn toàn chiều theo ý nữ tử này, tư thái không phải sùng ái cơ thiếp, mà là yêu chiều nồng đậm không can thiệp.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một nam tử nuông chiều một nữ tử như thế, một đường trừ bỏ nói chuyện cùng nàng, những chuyện khác đều không nói một lời, không hề màng tới chủ quyền nam nhân. Nhưng dù vậy, vẫn không khiến người ta cảm thấy hắn yếu đuối, thậm chí hơi thở tao nhã kia, người bình thường căn bản không dám nhìn nhiều.

“Tê ~” quái xà vẻ mặt khinh thường. Hung thú địa phẩm là cái thá gì? Có bản xà vương, chủ nhân làm sao còn cần phế vật nào!

Nam tiểu nhị cũng nhìn ra Đường Niệm Niệm không hứng thú, không dây dưa thêm cười nói: “Nếu hai vị không có hứng thú, ta cũng không giữ nữa. Mấy thứ này ta sẽ sai người đưa đến nơi hai vị ở.” Dứt lời, nam tử vẫy vẫy tay với một người phía sau, từ trong ngực lấy ra hai thiếp mời màu vàng nhạt, đưa tới trước mặt hai người nói: “Ngày mai Thừa Bảo Hiến sẽ tổ chức hội đấu giá liên tục ba ngày, nếu hai vị có hứng thú, thực là vinh hạnh của Thừa Bảo hiến.”

Hội đấu giá?

Đường Niệm Niệm biết rất nhiều đồ tốt đều có thể xuất hiện trên hội đấu giá.

Thủ Lam đã sớm thành thực bản lĩnh quan sát sắc mặt, nhất là với Đường Niệm Niệm, chỉ trong chớp mắt đã phát hiện nàng quan tâm hội đấu giá, nên đưa tay tiếp nhận thiếp mời của nam tử.

Ý cười trên mặt nam tử càng đậm, gật đầu thi lễ, rồi tiễn bọn họ rời đi.

Nhưng đúng lúc này, trên lầu truyền đến tiếng cười vui vẻ mềm mại của một nữ tử:

“Mặc ca, nó phải bao lâu mới trưởng thành a? Nhỏ nhỏ như vậy thật đáng yêu, không thể tưởng tượng được nó lớn lên sẽ là sư tử hung mãnh như vậy.”

Đường Niệm Niệm vừa nghe giọng nói này, bước chân liền dừng lại, quay đầu nhìn về phía cầu thang, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên hai má mình.

“Niệm Niệm” Tư Lăng Cô Hồng phát hiện nàng kì lạ, một tay liền ôm eo nàng, để nàng dựa vào người mình, dò hỏi: “Làm sao vậy?”

Hắn nhìn về phía cầu thang, dáng vẻ ôn nhu bảo hộ ôm Đường Niệm Niệm, môi hơi mím lại làm cho người ta không hiểu sao trong lòng thất lại.

Sau giọng nữ tử, là một giọng nói như gõ vào ngọc thạch của nam tử:

“Nếu người cứ nuôi nó như thú sùng, sau khi trưởng thành bản tính hung mãnh của nó sẽ hầu như không còn.”

“Đây là quà Mặc ca tặng muội, cho dù nuôi thành thú sùng thì sao chứ? Muội muốn nuôi nó thật tốt, chiều nó, không cho nó chịu chút tổn thương nào.”

Lời nói hàm chứa tình ý của nữ tử vang lên, sau một trận tiếng cười, chỗ đầu cầu thang cũng xuất hiện hai bóng người.

Nữ tử bên trái mặc quần áo phấn hồng, váy dài cầm tú, trên cổ tay đeo mẫu đơn màu vàng nhạt, đường chỉ bạc dọc theo nếp váy, vạt áo mềm mại như nước, khi nhẹ nhàng đi chuyển liền tán ra, lộ vẻ thướt tha yêu kiều. Lại nhìn khuôn mặt của nàng, mắt mị cười duyên, khéo léo hữu tình, da thịt trắng nõn,

môi hồng, quốc sắc thiên hương, cùng quần áo và mẫu đơn thêu bên trên vô cùng tương xứng

Bên phải phía trước nàng là một nam tử, trường bào màu xanh, vạt áo và vai áo rõ ràng đối lập, rõ ràng màu sắc mộc mạc, nhưng hấn mặc lên lại lộ ra vẻ kinh diễm. Tóc đen búi gọn trong thanh ngọc lam sau đầu, trên trán đeo đai buộc đầu có ghim một viên ngọc xanh biếc, vừa nhìn liền không phải vật phàm, bên trong ẩn ẩn như có nước dao động, làm người xem không khỏi hoa mắt thần mê. Dưới đai là một đôi mắt hẹp dài, cao ngạo như núi, môi đỏ mồi cao, khỏe miệng hơi nhếch, hiện lên vẻ khinh cuồng cao ngạo ăn sâu vào xương tủy máu thịt, dung nhan tuấn mỹ làm cho người ta âm thầm sợ hãi than.

Hai người vừa xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, rồi lập tức lại nhìn về phía Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng, ánh sáng trong mắt sáng ngời nhưng cũng âm thầm so sánh.

Không biết là ai than nhẹ ra tiếng: “Là Thương hải Vân Long! Thiếu chủ Đại Vân Hải!”

Cùng lúc đó, Thù Lam cũng thấp giọng kinh hô ra tiếng: “Tam tiểu thư!” Tiếng hô này vừa ra, nàng liền ngay lập tức bịt miệng lại, ánh mắt nhìn Đường Xảo Chi chớp động lên và phức tạp. Nếu không tại nàng ta, tiểu thư sẽ không nhảy sông, rồi gả cho Tuyết Diên trang chủ. Nhưng nếu không phải thế, thì tiểu thư sẽ không gặp trang chủ, sẽ không có thân thể khỏe mạnh, vui vẻ như bây giờ.

Đường Xảo Chi trong lúc xuống lầu tiện đà quét mắt nhìn một cái, thấy hai người đang đứng chung một chỗ, nhất thời đại ra, sau khi hoàn hồn liền không dấu vết nhìn Tư Lăng Cô Hồng, đáy mắt lóe lên vẻ kinh thần.

Người kia là ai? Tao nhả như vậy, tuy tương xứng với Cung Cẩn Mặc, nhưng hai người lại hoàn toàn tương phản. Một người cao ngạo cuồng vọng, lộ ra ngoài vẻ không kềm chế được; một người đậm bạc yên tĩnh, nội liễm thần bí.

Nếu nói dung mạo, Cung Cẩn Mặc đã là nam tử tuấn mỹ hiếm có rồi, nhưng bây giờ so sánh, lại không khỏi kém hơn vài phần.

Thẳng đến khi nghe được tiếng “Tam tiểu thư”, Đường Xảo Chi mới mạnh mẽ quay đầu, nhìn thấy Thù Lam một thân váy xanh, ước chừng một lát sau mới nhận ra, thực sự là Thù Lam bây giờ đã hoàn toàn khác hẳn khi ở Đường gia, hướng chi nàng ta lúc ở nhà cũng không đi để ý tới một tỷ nữ.

“Người. . . Là người!” Đường Xảo Chi kinh ngạc lên tiếng, lập tức cả người căng thẳng, khuôn mặt xinh đẹp cũng cứng lại, khỏe miệng kéo ra một nụ cười giả tạo, hỏi: “Người làm sao lại ở chỗ này?”

Thù Lam mất lạnh nhìn về mặt giả dối của nàng, chỉ cần nghĩ tới sự độc ác của nàng đối với Đường Niệm Niệm, nhất lời trong lòng phần nộ không thôi, lạnh lùng nói: “Nô tỳ đương nhiên là đi theo tiểu thư tới đây.”

Đường Xảo Chi giật mình, trong câu nói kia không hề che giấu sự chế giễu, một tỉ nữ nhỏ nhoi thế nhưng lớn mặt như thế, dám nói chuyện như vậy với nàng. Nhưng ngay sau đó, nàng ta đột nhiên kinh hãi. Tiểu thư trong miệng nàng không phải là Đường Niệm Niệm chứ?

“Không thể nào, Đường. . . Nàng ta làm sao có thể ở đây.” Nàng chuyển mắt nhìn bốn phía, nhưng thế nào cũng không tìm được bóng dáng phù phong nhuộc liễu, sắc mặt tái nhợt, như thể sắp bị gió thổi bay kia.

Xuy! Nàng ta làm sao có thể ở trong này, mẫu thân rõ ràng đã cho nàng ta ăn Tục Hồn đan, ném tới Tuyết Diên Sơn Trang rồi, làm sao có thể còn sống đây.

Đường Xảo Chi vẻ mặt chậm rãi lạnh đi, cúi mắt cười nhìn Thù Lam, nói: “Người dám lừa ta?”

Thù Lam đối với uy hiếp của nàng lại thờ ơ, vẻ trào phúng trên mặt càng đậm, nghiêng đầu nhìn về phía Đường Niệm Niệm trong ngực Tư Lăng Cô Hồng, thấp giọng cung kính nói: “Tiểu thư, đây là tam tiểu thư của Đường Môn, Đường Xảo Chi, tiểu thư còn nhớ không?”

Nàng cũng biết, Đường Niệm Niệm sau khi nhảy sông đã mất trí nhớ, lần trước ngay cả Đường Thu Sinh cũng không biết. Về phần Đường Xảo Chi, trước khi xuất giá có nhắc qua một lần, không biết tiểu thư có còn nhớ hay không.

“Nhớ rõ.” Đường Niệm Niệm bình tĩnh nhìn Đường Xảo Chi, yên lặng nói: “Nàng đánh ta hai cái tát.”

Thù Lam ngẩn ra, lập tức đồng tình nhìn Đường Xảo Chi lúc này đang kinh hãi trợn trừng mắt. Tiểu thư bây giờ, rất thù dai, cũng rất thích báo thù a.

“Người. . . Người. . .” Đường Xảo Chi hơi lui về phía sau từng bước, không dám tin nhìn Đường Niệm Niệm. Vừa rồi tuy nàng có liếc qua Đường Niệm Niệm một cái, nhưng chỉ cảm thấy nàng ta vô cùng đẹp, làm cho nàng sinh lòng bất mãn, ánh mắt sau đó liền toàn bộ dừng trên người Tư Lăng Cô Hồng. Lúc này nhìn kĩ, thật đúng là giống Đường Niệm Niệm, nhưng lại không giống lắm.

Hai người trừ bỏ khuôn mặt giống nhau, những cái khác một chút cũng không giống. Một người là mỹ nhân ốm yếu như sương như khói, giống như tùy lúc đều có thể theo gió tán đi, thậm chí làm cho người ta có cảm giác không thực; còn người trước mắt này lại linh động bức người, ánh sáng trong suốt, như lưu ly toái ngọc, chân thật như vậy, hào quang bắn ra từ phía, hấp dẫn ánh nhìn của mọi người. Cho dù người quen thuộc chỉ sợ thoát nhìn cũng không thể đem hai người trước sau liên hệ cùng một chỗ, hướng chi là nhận ra.

“Niệm Niệm muốn xử phạt nàng ta thế nào?” Giọng nói ôn nhu khàn khàn từ tính làm cho người ta say mê vang lên, Tư Lăng Cô Hồng một tay khẽ vuốt hai má trắng nõn không tỳ vết của Đường Niệm Niệm, cúi đầu hỏi.

Đường Niệm Niệm được hấn khẽ xoa xoa mà nheo mắt lại, chợt có một luồng nước ấm xâm nhập vào tim, tê dại và mềm mại khó nói nên lời. Không

khỏi quay đầu nhìn vào đôi mắt ẩn chứa vẻ đau lòng của Tư Lăng Cô Hồng, ti mi nói: “Nàng ta đánh rất dùng sức, khi đó hai bên mặt đều sưng lên.”

Tư Lăng Cô Hồng trên tay khẽ vuốt càng nhẹ nhàng hơn, đôi mắt ngưng sương nhìn về phía Đường Xảo Chi.

“Hai bên mặt đều có dấu tay nàng.”

“Ừ.”

“Khóe miệng cũng rách, chảy máu.”

“Ừ.”

Đường Niệm Niệm nhìn hấn bởi vì mình kể lại mà bộ dáng lạnh lẽo nhìn người khác, trên mặt tươi cười, lãnh ý trong lòng bị Đường Xảo Chi khơi lên cũng tiêu tán vô tung vô ảnh. Hấn che chở ỉnh, đau lòng ỉnh.

Loại cảm giác ấm áp tốt đẹp này làm cho nàng tham luyến, chỉ nguyện cứ như vậy được hấn che chở, yêu thương.

Đường Niệm Niệm một tay ôn thất lưng hấn, một tay bao lên tay hấn đang vuốt má mình, ngửa đầu cười tươi như hoa, mềm nhẹ nói: “Nhưng được Cô Hồng xoa, một chút cũng không khó chịu.”

Tư Lăng Cô Hồng hai mắt ngưng tụ, thất thần một chốc rồi chớp chớp mắt, cúi đầu ‘ừ’ một tiếng. Hô hấp khó phát hiện hơi trầm xuống, hai mắt lưu chuyển trên mặt nàng.

Đường Niệm Niệm lại không nhận ra dựa vào hấn, làm trên người hấn càng nổi lên hỏa nhiệt, nàng tựa vào ngực hấn nói: “Cô Hồng, về thôi.”

“Nàng ta?” Tư Lăng Cô Hồng đảo qua Đường Xảo Chi.

Đường Niệm Niệm nói: “Về sau phạt.” Dứt lời, ánh mắt dừng trên người quái xà, một tay chỉ vào con thú nhỏ trong ngực Đường Xảo Chi, nói: “Cẩn.”

Tuy bây giờ không trả thù, nhưng cũng phải lấy lại chút lợi tức. Nếu nàng ta thích còn sư tử kia, vậy liền giết nó, cho nàng ta khó chịu.

Quái xà khuôn mặt co lại, động tác cũng không chậm, đuôi rắn nháy mắt quật về phía Đường Xảo Chi. Một đuôi này không chỉ nhằm vào con sư tử trong lòng Đường Xảo Chi, mà còn đem cả Đường Xảo Chi vào trong đó. Từ mấy câu vừa rồi của Đường Niệm Niệm, nó làm sao không nghe ra nữ nhân này là kẻ thù của chủ nhân, nếu là kẻ thù của chủ nhân, thì đương nhiên phải giảo huấn, như vậy nói không chừng chủ nhân còn có thể khen nó làm tốt!

Cái vung đuôi này, kéo theo từng trận tàn ảnh. Đường Xảo Chi trừng mắt, chấn động, muốn né mà không được, cắn răng lùi về phía sau từng bước. Cung Cẩn Mặc bên cạnh đột nhiên ra tay, vung tay áo hất con sư tử trong lòng nàng ra, đánh về phía đuôi rắn.

Ngay lập tức, con sư tử con ngay cả kêu cũng không kịp liền há to miệng, tắc thở rơi xuống đất.

“Mặc ca!” Đường Xảo Chi đau lòng nhìn về phía Cung Cẩn Mặc, trong mắt lại chớp động vẻ đắc ý. Tuy sư tử đã chết, nhưng Cung Cẩn Mặc lại buông tha nó để bảo vệ mình.

Cung Cẩn Mặc không nhìn nàng, đôi mắt lãnh duệ cuồng ngạo híp lại, giảm bớt khí thế bức người, thâm sâu nhìn Đường Niệm Niệm, nói: “Niệm Niệm, đã bớt giận chưa?”

Giọng điệu mềm nhẹ thân thiết, giống như nói với người vô cùng thân quen.

“Hừ?” Đường Niệm Niệm không khỏi quay đầu nhìn hấn. Từ khi người này xuất hiện, trong lòng nàng nổi lên chút quái dị, đây không phải cảm giác của nàng, mà là cảm xúc còn sót lại của thân thể này, trong suốt hơn một năm bị nàng chiếm cứ, mà nó còn có thể lưu lại, từ đó có thể thấy được người trước mắt này vô cùng quan trọng với nguyên thân, cơ hồ dung nhập vào máu thịt.

Nhưng bây giờ thân thể này là của nàng, thuộc về nàng, nàng không cho phép thứ cảm xúc không thuộc về mình tồn tại

Tư Lăng Cô Hồng một tay ôm nàng vào trong ngực, đôi mắt ngưng sương không gọn sóng nhìn về phía Cung Cẩn Mặc.

Mắt Cung Cẩn Mặc đen lại, một tay kéo Đường Xảo Chi sang một bên, dưới ánh mắt của mọi người, cầu thang hai người vừa đứng không tiếng động vỡ thành từng khối gỗ.

Một màn này khiến ọi người kinh hãi, bản lĩnh đã thương người không tiếng động này quá đáng sợ.

Cung Cẩn Mặc vẫn chưa dừng lại, trong nháy mắt liên tục dời bước năm lần, mỗi một lần hấn di chuyển, nơi vừa đứng liền không tiếng động nứt toác ra, giống như bị vũ khí sắc bén chém vào, vết nứt tron nhẵn khiến nội tâm người ta phát lạnh.

“A!” Lúc này, Đường Xảo Chi chợt kêu lên một tiếng sợ hãi, chỉ thấy trên cánh tay nàng chảy máu đầm đìa, hiển nhiên đã bị thương.

Cung Cẩn Mặc môi mím lại, đôi mắt lạnh lùng bức người nhìn về phía Tư Lăng Cô Hồng, “Dám đã thương người của ta.”

Đã thương người hấn che chở, chính là tổn hại tới kiêu ngạo của hấn.

Áo bào xanh của hấn không gió mà lay động, hai mắt băng tuyết như gió, khí thế cuồng ngạo từ bên trong phát ra. Viên ngọc lam trên đai buộc đầu cũng dần dần âm ỉm, bên trong cuộn sóng, giống như biển cả tức giận, sóng to gió lớn, hóa thành màu xanh thẫm thâm thúy.

Từ Lăng Cô Hồng hơi thở không thay đổi, trường bào mỏng màu trắng, mi rũ xuống che đi đôi mắt, đó là một loại yên tĩnh cực hạn, cực lạnh, ung dung không đổi.

Nếu nói Cung Cẩm Mặc là Thương hải Vân Long cuồng ngạo, khí thế bức người, thì Từ Lăng Cô Hồng càng như thần đế bước ra từ tranh thủy mặc, một thân vô trần, sạch sẽ, trang nhã, giờ tay nhắc chân đều mang theo vẻ tao nhã vô cùng.

Thoạt nhìn giống như khí thế của Cung Cẩm Mặc càng thêm cuộn cuộn dâng trào, nhưng trên thực tế, vẻ thong dong đạm tĩnh không đổi của Từ Lăng lại càng khiến cho người ta không dám nhìn trộm.

Lúc này, đối mặt với khí thế bức bách của Cung Cẩm Mặc, Từ Lăng Cô Hồng giống như không hề phát giác, lạnh nhạt nhìn hấn.

Hai người đối diện nhìn nhau, mặc dù không có động tác, song thực tế vô cùng căng thẳng.

Nhưng ngay lúc này, Đường Niệm Niệm lại làm ra chuyện tình không ai ngờ tới, đem không khí căng thẳng hoàn toàn phá vỡ.

Chỉ thấy nàng kiễng bàn chân, một tay túm tóc Từ Lăng Cô Hồng, làm hấn theo lực túm của nàng cúi đầu. Sau đó môi lập tức chạm lên môi mềm của Đường Niệm Niệm, lưỡi nàng ở trên môi hấn quét qua, từ chạm nhẹ tới xâm nhập, môi lưỡi giao nhau, âm thanh mập mờ ở trong Thờ Bảo Hiên yên tĩnh càng thêm rõ ràng.

Sắc mặt mọi người thoáng cái đại ra, ai cũng chưa từng nghĩ nữ tử đầu sỏ này lại làm ra chuyện như vậy. Nhưng cảnh nội Đại Vân Hải vốn coi mờ, nên cũng không có vì thế mà cảm thấy hèn mạt hay đáng xấu hổ.

Đường Xảo Chi bĩu môi, lập tức quay đầu nhìn về phía Cung Cẩm Mặc. Chỉ thấy ánh mắt hấn chặt chẽ dừng trên người Đường Niệm Niệm, trong lòng nhất thời tràn ngập ghen ghét, ánh mắt nhìn Đường Niệm Niệm chột lóe lên vẻ lạnh tuyệt.

Nụ hôn này vừa sâu vừa dài, Đường Niệm Niệm sắc mặt đỏ bừng, tay túm tóc Từ Lăng Cô Hồng hơi dùng sức, hấn mới buông nàng ra, ánh mắt nhìn nàng khác hấn vẻ tĩnh lặng vừa rồi, hàm chứa ý cười âm ỉ.

Đường Niệm Niệm một tay ôm ngực, nhìn hấn, nói: “Đây mới là đúng.”

Loại cảm giác tim đập như sấm, ấm áp mềm mại khi đối mặt với hấn mới là đúng. Còn những người khác, đều không phải, không đúng.

Nàng theo lực tay của Từ Lăng Cô Hồng vùi vào trong lòng hấn, quay đầu nhìn Cung Cẩm Mặc một cái, nghiêm túc nói: “Ta không quen người.”

Quen hấn là nguyên hồn của thân thể này, cảm giác đối với hấn cũng là của nguyên hồn đó. Nàng không quen hấn, loại cảm giác khó hiểu đối với hấn cũng sẽ bị nàng đánh tan, nàng không cho phép thân thể nàng ẩn chứa thứ gì không thuộc về mình.

Từ Lăng Cô Hồng nhìn nàng dựa vào trong lòng hấn, biết được nàng muốn rời đi. Lúc này cũng không nói thêm gì, ôm lấy nàng liền đi ra ngoài.

Thù Lam có chút suy nghĩ nhìn Cung Cẩm Mặc một cái, lấy một tấm khăn phiếu bỏ vào tay nam tiểu nhị, nói: “Bồi thường thiệt hại.” Rồi bước nhanh ra cửa. Quái xà cũng đi theo, trước đó cực nhanh ngậm lấy một hộp gấm nằm phía trên cùng trong tay nam tiểu nhị, lúc này mới hít thở rồi đi.

“Niệm Niệm.” Cung Cẩm Mặc nhìn cửa không còn bóng người, trong lòng một mảnh suy nghĩ.

Ở trong mắt hấn, Đường Niệm Niệm hôn Từ Lăng Cô Hồng, rồi nghiêm túc phủ nhận bọn họ quen nhau, càng giống như đang giận dỗi, khiển trách hấn rời đi lúc trước.

Không chỉ hấn, phần lớn những người ở đây cũng cho là như vậy. Chỉ có thể nói, nữ tử bình thường làm như thế phần lớn đều bởi vì vậy, nhưng hiển nhiên tư tưởng hành vi của Đường Niệm Niệm hoàn toàn khác biệt với người thường.

“Mặc ca.” Đường Xảo Chi cố nén khó chịu trong lòng, trên mặt làm bộ bị thương, nhẹ giọng nói: “Muội đúng là từng đánh nàng, nhưng chỉ có một lần kia thôi, hơn nữa đều có nguyên nhân, huynh đừng chỉ nghe lời phiến diện.”

Cung Cẩm Mặc liếc nàng một cái, ánh mắt lãnh ngạo lập tức dừng trên cánh tay đầy máu của nàng, nói: “Thân là luyện dược sư, ngay cả chữa thương cũng không biết?”

Đường Xảo Chi lập tức vui vẻ, Mặc ca đây là đang quan tâm nàng! Lấy ra thuốc trị thương mang theo bên người, lại nhìn Cung Cẩm Mặc, thấy hấn không có ý bôi thuốc ỉn, mới chậm rãi tự rịt thuốc cầm máu, làm xong, đáy mắt chợt hiện lên sương mù ẩm ướt, nói: “Mặc ca, đau quá.”

Cung Cẩm Mặc ánh mắt cực lạnh, “Vết thương nhỏ như thế, đau cái gì?”

Nói xong, cũng không thèm nhìn đến sắc mặt cứng ngắc của Đường Xảo Chi, rào bước đi ra ngoài.

Đường Xảo Chi mỉm môi, dưới ánh mắt hả hê vui sướng khi người gặp họa của mọi người chung quanh, bước nhanh đuổi kịp hắn.

Mặc ca vẫn quan tâm nàng, bằng không cũng sẽ không che chở cho nàng.

Nhưng, nàng ta làm sao biết được, Cung Cần Mặc che chở nàng ta chẳng qua chỉ vì lòng kiêu ngạo của hắn. Nàng bây giờ xem như người của Cung gia, người ở bên cạnh hắn, không cho phép người ta đụng vào, muốn chém hay lăng trì cũng phải do hắn, không liên quan đến tình cảm, không quan hệ tới nam nữ.

Mấy người vừa trở về thôn trang, Chu Diệu Lang liền nghênh diện đi đến, trong tay cầm mấy tờ giấy tuyên thành, giao cho Tư Lăng Cô Hồng, cười nói: “Trang chủ, đây đều là phương thức làm đồ ăn vặt do người ta đưa tới.”

Tư Lăng Cô Hồng nhận lấy, để Đường Niệm Niệm ngồi trên ghế mềm, “Ta đi nấu cơm.”

“Ừ.” Đường Niệm Niệm gật đầu.

Chu Diệu Lang nhìn chung quanh liếc mắt một cái, sau đó ném một ánh mắt ra hiệu với Thù Lam, ý bảo nàng đi theo mình tới sân không xa.

Lúc này trong sân là một hồ ly một rắn đứng đối diện nhau, tiểu hồ ly dùng một chân nhỏ ôm bụng, một chân chỉ vào chuông trên cổ quái xà, miệng cười to.

Quái xà lại ném một hộp gấm đến trước mặt nó, khoe miệng cười lạnh, híp mắt nhìn nó.

【 Đây là bản xà vương thay chủ nhân chọn cho ngươi, chủ nhân nói, ngươi cũng phải đeo. 】

Hồ ly Bạch Lê mặt biến đổi, cũng không mở hộp gấm ra, trừng mắt lui về phía sau từng bước.

Khoe miệng quái xà càng mở to sang hai bên.

【 Ngươi không muốn đeo? Không sao, bản xà vương đi nói với chủ nhân, nói ngươi ghét bỏ quà của chủ nhân. 】 Nó lắc lắc người, chuông trên cổ cũng叮当 rung động, nâng cao cằm, ra vẻ muốn đi.

“Chi ——!” hồ ly Bạch Lê hung ác rống một tiếng.

Quái xà lại không sợ, vẻ mặt vui sướng khi người ta gặp họa cười nhìn nó. Nó không dễ chịu, con hồ ly đáng chết này còn muốn sống tốt sao?

【 Mở ra a ~ ngươi sẽ thích cho xem! Chi cần ngươi đeo, chủ nhân sẽ cao hứng a~~】Bộ dạng kia nhìn sao cũng không có lòng tốt.

Bạch Lê móng vuốt vung lên, hộp gấm mở tung, bên trong chính là một đóa hoa mẫu đơn điểm lệ đỏ thắm có gắn vài sa mỏng. Hoa mẫu đơn này đúng là được làm rất khéo, chẳng những điểm lệ bức người, sa mỏng cũng là vân sa vô cùng tốt, không gió tự bay, sinh động giống như mẫu đơn thật.

Bạch Lê như bị sét đánh, gất gao trừng mắt nhìn mẫu đơn kia, ngay sau đó liền nâng móng vuốt.

Quái xà không nhanh không chậm “Tê tê” vài tiếng.【 Đây là chủ nhân đặc biệt tặng cho ngươi đó~】

Bạch Lê thân thể run rẩy, lưng lay như sắp ngã, móng vuốt kia làm sao cũng không dám đập xuống. Quái xà lại lắc lắc cái chuông trên cổ mình, biểu tình nhìn sao cũng có vẻ hung ác.

【 Ngươi xem bản xà vương đeo không đẹp a? Ngươi còn cười đến vui vẻ như vậy, bây giờ ngươi cũng có, tiếp tục cười a? 】

“Chi chi chi!” Tiểu hồ ly Bạch Lê vẻ mặt giận dữ, liền nhào về phía quái xà.

“Tê tê tê!” Quái xà cũng không khách khí, nghẹn khuất trong lòng cũng nhân cơ hội phát tiết ra.

Tức khắc, hai người liền đánh nhau một trận.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Du Ngoạn Bích Hải Viên

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Chu Diệu Lang và Thù Lam đều nhìn thấy nhưng không thể trách, đi sang một bên. Chu Diệu Lang hỏi: “Nói xem, hôm nay trang chủ và chủ mẫu đi chơi thế nào?”

Thù Lam cũng không giấu diếm, đem tất cả những gì nhìn thấy nói ra, đương nhiên không bỏ qua chuyện Cung Cẩn Mặc cùng Đường Xảo Chi kia.

Nghe đến đó, Chu Diệu Lang nhú mày, gật đầu nói: “Làm tốt lắm.”

Thù Lam mỉm cười một chút, vẻ mặt không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Trong mắt Chu Diệu Lang hiện lên ý tán thưởng, bảo nàng trở về bên người Đường Niệm Niệm.

Không lâu sau.

Khi Đường Niệm Niệm cùng Tư Lăng Cô Hồng đang ăn cơm, tỷ muội Diệp thị từ bên ngoài trở về, cũng đến chỗ Thừa Bảo Hiên mua đồ.

Liên Kiều cầm đóa mẫu đơn đỏ tươi kia, Mộc Hương ôm Bạch Lê lông da bản thủ hỗn loạn đi vào, đồng thời vui mừng nói với Đường Niệm Niệm: “Chủ mẫu, đây là ngài mua cho Bạch Lê sao?”

Đường Niệm Niệm nhìn thoáng qua hoa mẫu đơn đỏ au kia, lại cúi đầu nhìn quái xà chật vật, mặt cười gian trá, rồi chuyển mắt nhìn về phía tiểu hồ Bạch Lê giống như cá tím, nhất thời không khỏi tươi cười, gật đầu nói: “Ừ.”

Lúc này, trong lòng nàng không khỏi nổi lên chút tâm tư ác liệt.

“Bạch Lê đeo rất đẹp.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Ta cũng thấy đẹp nha!” Liên Kiều xoa xoa tay cười nói, lập tức nhận được ánh mắt của Chu Diệu Lang, thè lưỡi, vội vàng nói: “Trang chủ, chủ mẫu dùng bữa, chúng ta không quấy rầy nữa, chờ tắm rửa cho Bạch Lê xong, lại đeo hoa vào cho chủ mẫu xem!”

Đường Niệm Niệm gật đầu.

“Tê ~ “Quái xà híp mắt, mặt cười tủm tỉm tiễn Bạch Lê rời đi.

Chờ Đường Niệm Niệm ăn xong, an vị trên đùi Tư Lăng Cô Hồng, dựa vào trong ngực hân, nói với Chu Diệu Lang: “Ta mua quà cho các người.”

Chu Diệu Lang trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên cực kì giật mình trước câu nói này của Đường Niệm Niệm. Tuy rằng nàng nghe Thù Lam nói Đường Niệm Niệm mua không ít đồ, nhưng không ngờ lại là tặng bọn họ. Lập tức nói: “Thuộc hạ đi gọi bọn họ lại đây.”

Rất nhanh, khi Chu Diệu Lang dẫn mấy người kia tới, Thù Lam cũng đã đem những thứ Đường Niệm Niệm mua ở Thừa Bảo Hiên đặt một bên.

Liên Kiều lúc này đang túm lấy Bạch Lê trốn sau lưng Mộc Hương, dõ dạnh nói: “Nào, Bạch Lê ngoan, không phải thẹn! Rất đẹp đấy, mau tới cho chủ mẫu xem, để chủ mẫu nhìn xem hoa người chọn xứng với người cỡ nào.”

”...” Bạch Lê sống chết không ra.

Quái xà nằm bên cạnh Đường Niệm Niệm kêu “tê tê tê tê”, nghe thế nào cũng giống như đang buồn cười.

Đường Niệm Niệm nháy mắt mấy cái, đang định phát ra linh thức.

“Muốn nhìn?” Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng.

Đường Niệm Niệm gật đầu.

Bàn tay Tư Lăng Cô Hồng vừa động, tiểu hồ Bạch Lê ở sau lưng Mộc Hương như bị thứ gì đó vô hình túm ra, ngã ngổ dưới đất.

Da lông tuyết trắng, cái đuôi bông xù xỏa tung, mắt hồ ly trùng lớn, trên cổ đeo một đóa hoa mẫu đơn to hơn cả cái đầu, màu đỏ nổi bật trên nền lông tuyết trắng. Không biết là thẹn hay giận, mà khuôn mặt hồ ly đỏ phừng lên.

“Phốc!”

“Tê tê tê tê!”

Thân thể Đường Niệm Niệm run lên, sau đó nằm trong ngực Tư Lăng Cô Hồng bật cười, tiếng cười réo rắt từ miệng nàng toát ra, hấp dẫn ánh nhìn của mấy người. Tuy số lần cười của Đường Niệm Niệm không ít, nhưng vẫn là lần đầu tiên cười thành tiếng như vậy.

Lông trên người Bạch Lê vì tiếng cười này mà dựng đứng cả lên, cứng ngắc, cặp mắt hồ ly trùng lớn sống động bức người, bông hoa lớn trên cổ cũng càng lúc càng sáng lạn.

Tiếng cười của Đường Niệm Niệm dần dần nhạt đi một chút, cúi đầu nhìn Bạch Lê nói: “Nhìn đẹp lắm.”

” . . . Chi.” Trong miệng Bạch Lê phát ra một tiếng rống trầm thấp, nghiêng đầu qua một bên, tức giận giơ chân định gạt bông hoa kia xuống, định xé rách nó.

“Tiểu Bạch Lê!” Liên Kiều cùng Mộc Hương nhìn thấy, lập tức kêu to.

Đây chính là đồ chủ mẫu tặng nha, đừng nói thật sự đẹp, cho dù khó coi thì nó cũng không thể làm phật ý chủ mẫu như vậy. Bằng không lấy tính tình của nàng, nhất định nó sẽ không xong rồi. Huống chi còn trang chủ ở đây, nếu chủ mẫu không vui, kẻ gặp không may vẫn là nó.

Liên Kiều đỏ dãi nói: “Tiểu Bạch Lê, đẹp, thật sự rất đẹp nha!”

Mộc Hương cũng nói: “Tiểu Bạch Lê, ngoan ngoãn đeo, ta cho ngươi ăn thêm cơm nha.”

Chẳng qua, hiển nhiên lời hai người nói càng khiến nộ khí trên mặt Bạch Lê tăng cao, thẹn quá thành giận giơ chân lên nhất quyết muốn xé nát đóa hoa kia.

Lúc này, một viên đan dược bay tới trước mặt nó, dược hương nồng đậm làm cho động tác Bạch Lê dừng lại, nhìn kĩ, khi nhìn tới viên đan dược màu xanh kia, hai mắt liền không rời đi dược.

“Chi —— ” Bạch Lê đột nhiên há mồm ngoạp một cái, nhưng đan dược kia trong nháy mắt dịch đi, dừng ở trên tay Đường Niệm Niệm.

Bạch Lê giương mắt, thèm muốn nhìn nàng.

Đường Niệm Niệm đối với hành vi vừa rồi của nó không hề tức giận, ngược lại hí mắt, đưa đan dược trong tay đến trước mặt nó, nói: “Đeo, cho ngươi đan dược.”

Bạch Lê thân thể cứng đờ, hai mắt tràn đầy giãy dụa.

Đường Niệm Niệm không vội, lật tay lại xuất hiện thêm một viên nữa, hai viên đan trong bàn tay lấp lánh đến chói mắt, tiếp tục nói: “Hoặc là lấy đan rồi đeo, hoặc là cái gì cũng không có vẫn phải đeo.”

Giọng nói nàng ánh lên vẻ uy hiếp, làm cho người ta cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, nhưng mọi người đều nhìn thấy vẻ nghiêm túc trên mặt nàng, biết là nàng đang nói thật.

“Chi chi!” Bất nạt hồ ly, ngươi đây là bất nạt hồ ly.

Đường Niệm Niệm chậm rãi thu tay lại.

Nhưng không chờ nàng thu về, Bạch Lê đã mạnh mẽ nhảy dựng lên, nuốt lấy hai viên đan trong tay nàng, rồi trở về chỗ cũ. Ánh mắt nó đảo đảo, cuối cùng dừng trên người quái xà, héch cầm “chi” một tiếng, rồi nhảy lên bả vai Mộc Hương, lẩn mất.

【 Xuy! Ít nhất ta còn được đan dược, ngươi thì sao? 】

Quái xà nhú mắt lại, hiện lên vẻ buồn bực, rồi lập tức nâng cằm, giống như khinh thường.

Chuyện Bạch Lê giải quyết xong, Đường Niệm Niệm vui vẻ, liền bắt đầu phát quà cho những người còn lại.

Đồ của Thừa Bảo hiển nhiên là tinh phẩm, tuy mấy người ở đây đều kiến thức cao siêu, trong mắt bọn họ mấy vật phẩm thu được trong tay này chẳng qua cũng chỉ là đồ bình thường mà thôi. Nhưng dù vậy, được nhận từ Đường Niệm Niệm lại không giống thế.

Chỉ cần nghĩ tới những thứ này là do Đường Niệm Niệm tự tay chọn lựa, tự tay đưa cho, trong lòng mấy người đều không hiểu sao nổi lên chút cảm xúc khó hiểu. Tuy không biết rốt cuộc xúc động vì cái gì, có lẽ là rất nhiều chẳng?

Chu Diệu Lang nhìn cây trân ngọc bích tinh xảo đựng trong hộp gấm trên tay mình. Khẽ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thù Lam đã không còn vật gì trong tay, lại nhìn Từ Lăng Cô Hồng sau lưng Đường Niệm Niệm, hơi há miệng, nhưng vẫn không thể nói gì nên lời. Chẳng qua âm thầm nghĩ: Chủ mẫu, người ngàn vạn lần đừng quên trang chủ a!

Chiến Thương Tiễn đứng lặng yên phía bên phải, cầm một cái vỏ đeo sau lưng màu đen, lại nghĩ đến chiến thương luôn dùng vải bó buộc phía sau của mình, hơi cúi đầu, che đi cảm xúc vui vẻ nhu hòa trong mắt. Nàng đứng là thật tâm chọn quà, chứ không phải chỉ nhất thời vui đùa.

Ban đêm

Từ Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm ngâm trong bồn tắm, trong tay cầm hương cao, sát lên người nàng, nhu hòa chà ra bọt biển mỏng lung.

Đường Niệm Niệm thoải mái tựa lên người hần, nhẹ nhàng nheo mắt giống như một con mèo thỏa mãn.

Trong hơi nóng mù mịt, Từ Lăng Cô Hồng lặng lẽ nhìn người trong ngực, da thịt trắng nõn bị hơi hóng làm cho phồng hồng, bọt biển óng ánh mềm mại tràn ngập trên người, giống như đã tham luyến da thịt tinh xảo kia.

Lúc này, Đường Niệm Niệm hơi hơi mở mắt, sau đó miễn cưỡng xoay người, ánh mắt lười biếng lại thoải mái có chút ngây thơ mông lung, nhìn Tư Lăng Cô Hồng hỏi: “Cô Hồng muốn quà gì?”

Động tác trên tay Tư Lăng Cô Hồng chợt ngừng lại, sau đó chân mày tràn ngập vẻ mừng rỡ không khó phát hiện, cúi mắt xuống nói: “Niệm Niệm.”

Cho nên nói, Chu Diệu Lang thế nhưng lại là người hiểu hấn nhất đấy. Cho dù trên mặt không có biểu lộ gì, nhưng một màn lúc này rõ ràng là hấn có này sinh ghen tỵ đối với chuyện tặng quà phát sinh sau bữa tối kia.

Đường Niệm Niệm chậm chậm thì thầm nói: “Ừm...Đều tặng cho bọn họ rồi, đương nhiên cũng phải tặng Cô Hồng, nhưng quà của Cô Hồng không thể do người khác làm được.” Chớp chớp đôi mắt ngập nước, tầm mắt chuyên chú dừng trên mặt hấn, “Cô Hồng muốn cái gì? Đan dược thiên phẩm? Trên thiên phẩm cũng có thể! Chỉ cần Cô Hồng muốn, ta đều sẽ làm được.”

“Niệm Niệm.” Giọng Tư Lăng Cô Hồng dưới màn hơi nước mờ mịt càng thêm ôn hòa dung nhập vào lòng người.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm say mê, có chút bị dụ hoặc “ừ” một tiếng.

“Niệm Niệm” Tư Lăng Cô Hồng nhẹ nhàng lau đi làn nước đọng trên mí mắt nàng, cười nói: “Ta muốn Niệm Niệm, chỉ muốn Niệm Niệm.”

Đường Niệm Niệm giật mình, đầu óc vốn lười biếng nên xoay chuyển hơi chậm, cũng càng khác người. Nghe được câu này, thứ đầu tiên nàng nghĩ tới thế nhưng lại là lời giảng giải bên trong quyển sách từng xem trước kia.

Khi nam tử và nữ tử khóa thân ở cùng nhau, trước lúc động phòng, nam tử thường trêu ghẹo nói một câu như thế này. Đường như lúc trước nàng từng nói qua với Tư Lăng Cô Hồng, muốn hấn.

Ừm...

Trong sách, sau khi nghe được câu này, nữ tử thường đáp lại như thế nào nhỉ?

Đường Niệm Niệm lắc lắc đầu, lập tức nhớ tới cái gì, ánh mắt lóng lánh. Sau đó hai chân quần lên eo hấn, hơi nghiêng đầu, môi cong lên làm nũng, mềm nhẹ nói: “Cho chàng, cả người ta đều cho chàng.”

Toàn thân Tư Lăng Cô Hồng chợt cứng ngắc lại, trên khuôn mặt trắng ngọc cũng hơi đỏ ửng, mí mắt dính nước hơi rung rung, bọt nước trên đó cũng sắp rớt xuống, cực kì gọi cảm.

Tâm thần Đường Niệm Niệm vừa hồi tưởng về đoạn sách kia, vừa cọ xát trên người hấn, mềm mại cười nói: “Cô Hồng phải chịu trách nhiệm cho ta ăn no nha.”

Ánh mắt Tư Lăng Cô Hồng bất chợt tối lại.

“Tiểu thư.”

Cho dù đã ở Tuyết Diên Sơn Trang suốt hơn một năm, nhưng Thù Lam vẫn quen gọi Đường Niệm Niệm là tiểu thư. Lúc Đường Niệm Niệm ở cùng với Tư Lăng Cô Hồng, nàng cũng chỉ gọi tiểu thư và trang chủ. Thậm chí có vài thời điểm, nàng chỉ bám bám sự tình với Đường Niệm Niệm, mà mặc kệ không hỏi thăm đến ý kiến của Tư Lăng Cô Hồng, giống như bây giờ.

Về điểm này, Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng đều không để ý, cũng không nói gì. Thù Lam vốn là tỳ nữ thiếp thân của Đường Niệm Niệm, chỉ chuyên hầu hạ nàng, vốn phải tôn Đường Niệm Niệm làm chủ. Đám người Chu Diệu Lang cũng không cần, tùy nàng, chỉ cần trong lòng nàng hiểu được quan hệ của hai người là đủ.

Hôm nay cũng vậy, Đường Niệm Niệm vừa ăn điểm tâm xong, đang định đi cùng Tư Lăng Cô Hồng đến Bích Hải Viên trong Đông Vân thành, nhìn hoa sen xanh nổi tiếng đã lâu kia, nghe Thù Lam hỏi cũng chỉ nghĩ hoặc nhìn một cái.

Thù Lam lấy ra thiếp mời mà nam tử ở Thừa Bảo Hiên đưa cho hôm qua, nói: “Hôm nay Thừa Bảo Hiên mở hội đấu giá, liên tục ba ngày, tiểu thư có hứng thú đi không?”

Hôm qua vẻ thích thú chợt lóe lên của Đường Niệm Niệm nàng đều nhìn thấy, nên lúc này mới nhắc nhở.

“Hội đấu giá có cái gì tốt?” Đường Niệm Niệm nghĩ nghĩ, hỏi.

Từ khi ra khỏi tứ luyện, Lục Lục đã chìm vào hôn mê, nếu không thì nàng cũng đã không cần phải hỏi Thù Lam.

Thù Lam đã sớm học thuộc lòng, đáp: “Lần này hội đấu giá của Thừa Bảo Hiên tung tin, nói là kiếm được một phương thuốc đan dược Thiên phẩm làm át chủ bài, về phần đó là phương thuốc thiên phẩm cấp mấy thì không ai biết. Ngoài trừ cái này, còn có một lọ Sinh Cơ Đan thiên phẩm cấp ba, một cây Thiên Trúc Hóa Quỷ...” Sau khi liệt kê ra từng bảo vật có thể lọt vào mắt, Thù Lam tổng kết nói: “Những thứ khác khá tạp nham, phần lớn là mấy đồ tầm thường, đều là vật mờ mịt.”

Đường Niệm Niệm nghe xong, ngoại trừ đối với phương thuốc thiên phẩm không ai biết kia có chút hứng thú, thì những thứ khác thật sự không lọt được vào mắt nàng. Không nghĩ nhiều liền kéo tay Tư Lăng Cô Hồng, dùng hành động chứng minh quyết định của mình.

Thù Lam thấy vậy đương nhiên biết nàng không có hứng thú, đành chuẩn bị xong mấy thứ cần đem, đuổi theo hai người.

Bích Hải Viên, Đông Vân thành.

Hôm nay chính là gần ngày hoa sen xanh ở Bích Hải viên nở rộ, cảnh đẹp đệ nhất Đông Vân thành, nên mấy hôm gần đây luôn chật kín người, tùy ý có thể thấy được văn nhân trí thức, còn có người bày án vẽ tranh, nam nữ quý tộc cảm y hoa phục, trò chuyện vui vẻ.

Vừa vào Bích Hải Viên, Đường Niệm Niệm vừa thấy nhiều người như vậy, đôi mắt liền nhạt đi một ít. Nhưng bố cục bên trong Bích Hải Viên rất xảo diệu, từng bước đều thành cảnh, dưới hồ từ phía gợn sóng lẫn tẩn, lơ lửng nổi bên trên là hoa sen bích hải. Quả thật không hổ là cảnh đẹp đệ nhất Đông Vân thành, làm cho người ta xem không hết, tâm thần mê huyền khó định.

Tư Lăng Cô Hồng ôm nàng, không đi về phía đình hiên, mà phi người bay qua hồ, dưới chân đạp lên lá sen, nhưng không hề nổi lên một chút gợn sóng, người cũng đã bay vào một con thuyền nhỏ không người nổi lơ lửng trong hồ.

Phía sau hai người, Thù Lam cũng đạp nước đuổi theo, nhưng so với thân pháp đạp thủy vô ngân của Tư Lăng Cô Hồng, nàng đương nhiên không cách nào sánh kịp. Dưới chân sóng nước nhẹ lẫn tẩn, muốn lên tới thuyền nhỏ phải vận hết nguyên lực toàn thân mới không bị chấp chới quá mức.

Người trên hành lang đình hiên bị hù dọa ca thán ồn ào, từ khi Tư Lăng Cô Hồng phi thân đã có rất nhiều người đứng lên mở to mắt ra nhìn. Thẳng đến khi nhìn hẳn lên thuyền, có mấy sa che năng, khiến cho hai người ôm nhau ngồi bên trong càng thêm mờ mịt không rõ, tựa như ảo mộng.

Thuyền nhỏ này là chuẩn bị từ trước. Trong Bích Hải viên có rất ít thuyền nhỏ dùng để ngắm cảnh trong hồ sen, nếu không phải thế lực bối cảnh cao siêu thì cũng là giàu nứt đổ đổ vách.

Đường Niệm Niệm mở to mắt nhìn, hai mắt đảo qua một hồi, thỏa mãn hít lại, ngẩng đầu nhìn Tư Lăng Cô Hồng nói: “Cô Hồng chuẩn bị thật chu đáo!”

Tư Lăng Cô Hồng thấy nàng hài lòng, đương nhiên cũng vui vẻ theo. Thói quen sở thích của nàng, hẳn đã sớm hiểu rõ.

Thù Lam mở hộp đựng đồ ăn, bày từng đĩa bánh ngọt do Tư Lăng Cô Hồng làm lên bàn, lại lấy ra một lọ thanh rượu hoa mai của Hàn Mai Từu Cư, rồi im lặng lui ra ngoài.

Bích Hải Viên bắt nguồn từ Đại Vân Hải, rộng lớn vô cùng, bao la bát ngát. Nhưng, Bích Hải viên chân chính chỉ có nơi hoa sen bích hải sinh trưởng. Hoa sen này có màu xanh lam, ần ần như màu biển lay động bên trên chín mặt cánh hoa, nhụy hoa màu vàng, theo sóng nước lẫn tẩn, có loại thánh khiết xinh đẹp rung động lòng người.

Có lẽ hôm nay thực sự không phải ngày sen bích hải nở rộ, trong Bích Hải viên chỉ có vài đóa hoa lẻ tẻ nở hoa xinh đẹp, số còn lại chỉ là chớm nở. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến mùi thơm ngát nồng đậm, mê ly mà không ngăn khiến cho người ta yêu thích kia.

Đường Niệm Niệm một vẻ lười biếng như không xương dựa vào trong ngực Tư Lăng Cô Hồng, chớp mũi ngửi ngửi mùi hoa thơm ngát. Dùng linh thức nhìn xung quanh, chỉ thấy vân hải xanh thẳm, mây trắng đầy trời. Mấy đóa hoa mới nở nhẹ nhàng trôi nổi trên lá sen. Một cảm ngộ khó tả yên lặng tràn ngập trong lòng, từ thể xác, tinh thần đến linh hồn đều một trận mát lạnh thông suốt.

Đường Niệm Niệm chớp mắt, hai mắt thất thần khôi phục lại vẻ linh động trong suốt, tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Một cái chớp mắt tiến vào trạng thái thiên ngộ kia, làm cho tâm cảnh của nàng tăng lên, thoáng chốc từ trung kì Ích Cốc đến trung kì tâm động. Tu vi của nàng vốn ở đỉnh Ích Cốc kì, hiện tại tâm động đạt trung kì Tâm Cảnh, nên tùy lúc có thể đột phá Tâm Động kỳ.

“Tĩnh?” Một tay xoa mắt nàng, cảm giác nhu hòa khiến nàng chớp mắt mấy cái, tim đập cũng rộn lên.

Đường Niệm Niệm bắt lấy tay hắn, nắm trong tay, xoay người nhìn hắn, tươi cười nói: “Cô Hồng, tâm cảnh của ta đột phá.”

Từ khi cảm nhận được hắn chạm vào, thân thể Đường Niệm Niệm đã nhanh hơn suy nghĩ, đem niềm vui của mình chia sẻ cùng hắn.

Hai mắt trong sáng, khuôn mặt vui vẻ, khoe môi cong lên, ý cười lan đến đáy mắt, làm cho người ta chỉ cần liếc qua đã cảm nhận được nàng thật sự vui mừng.

Tư Lăng Cô Hồng cũng mỉm cười, ánh mắt yêu chiều dừng trên mặt nàng đáp: “Ừ, ta biết rõ.”

Nụ cười của Đường Niệm Niệm chợt biến mất, nắm bàn tay của hắn, sau đó ngón tay luồn qua các ngón tay thon dài, ban đầu chỉ vô ý nghịch ngợm, càng về sau ánh mắt càng chăm chú.

Da thịt trên tay hắn mềm mại như ngọc, khớp xương rõ ràng nhưng không lộ ra, nắm trong tay không cứng không mềm. Năm ngón tay thon dài lại không nhỏ như nữ tử, màu móng giống như màu môi hắn, nhạt màu, sạch sẽ, rất có mỹ cảm.

Đường Niệm Niệm giống như đứa trẻ vừa tìm thấy món đồ chơi mới lạ, vuốt ve từng ngón tay Tư Lăng Cô Hồng.

Trên mặt Tư Lăng Cô Hồng không hề có chút nào mất kiên nhẫn, chỉ mỉm cười và nuông chiều. Lại khiến cho người ta không hiểu sao này ra một ý nghĩ quỷ dị, nếu nàng nói muốn đôi tay này, hẳn có thể hay không thật sự chặt xuống cho nàng.

“Tay Cô Hồng thật đẹp.” Trong mắt Đường Niệm Niệm tràn đầy vẻ tán thưởng, rốt cuộc rồi tầm mắt trở lại trên mặt hắn, giọng điệu chân thành tha thiết: “Chỗ nào của Cô Hồng cũng đẹp.”

Nàng cảm thấy, hắn thật sự rất đẹp. Chẳng những làm người ta xem không chán, mà càng nhìn càng cảm thấy đẹp. Cho dù bên phải bàn tay trái kia có một cái nốt ruồi, nhưng nàng vẫn cảm thấy đẹp đến không thể rời mắt.

A. ...

Đường Niệm Niệm mở to mắt, chẳng lẽ đây chính là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi sao?

Tư Lăng Cô Hồng cười ra tiếng, ánh mắt nhu tình nhìn nàng, nói khẽ: “Niệm Niệm mới đẹp.”

Mặc dù trong thiên hạ có không ít nữ tử tuyệt sắc, mặc dù cảnh đẹp trong thiên hạ ngàn vạn, nhưng trong mắt hắn chỉ là mây khói, không lưu chút cảm tình, dẫu không nổi chút hứng thú. Chỉ có nàng, hấp dẫn mọi ánh mắt của hắn, nỗi lòng khó dao động cũng vì nàng mà nếm trải đủ vị ngọt bùi cay đắng, cũng vì nàng ở bên cạnh mới có hứng thú đánh giá thiên hạ.

Cảnh đẹp hoa sen Bích Hải này không phải lần đầu hắn nhìn thấy, nhưng cảm thụ lại hoàn toàn khác biệt.

Lần trước, là vô tình trông thấy, chỉ nhân nhạ liếc qua, tâm tình không gợn sóng.

Lần này, mùi thơm ngát thoang thoảng, nước xanh trong suốt, sen nở xinh đẹp, được ôm nàng vào lòng, là tâm tình sung sướng, ôn hòa thích ý khó có thể hình dung. Lúc này mới cảm thấy, cảnh đẹp này đúng là không tồi, có thể làm cho nàng lộ ra nét cười như vậy, thực sự không tệ.

“Cô Hồng.” Đường Niệm Niệm đột nhiên kêu lên, ngón tay nhẹ điểm, một chiếc đàn huyền cảm hiện ra. Ngoại trừ Tư Lăng Cô Hồng, những người khác đều không nhìn ra đàn cổ này là từ đâu lấy ra. Lại quay đầu nắm tay Tư Lăng Cô Hồng nói: “Ta muốn nghe chàng chơi đàn.”

Bộ dạng khi chơi đàn của hắn vô cùng đẹp, nhất là đôi tay thon dài kia lướt trên dây đàn, giống như dây cung kích thích đáy lòng nàng, không chế trong tay hắn.

“Được.” Tư Lăng Cô Hồng chưa bao giờ từ chối ý muốn của nàng.

Đường Niệm Niệm lập tức rời khỏi người hắn, sau đó ngồi đối diện với hắn, hai mắt lấp lánh chăm chú nhìn.

Khóe môi Tư Lăng Cô Hồng hơi cong cong, ngón tay sờ lên dây đàn, thử gảy hai cái, tiếng đang đang vang lên, sau đó liền lưu loát như nước chảy.

Tiếng đàn vui vẻ du dương từ ngón tay hắn toát ra, không phải khúc nhạc cổ, cũng không phải khúc nhạc cận đại mọi người mới chơi, lại càng không phải khúc nhạc hắn từng dạy nàng. Khúc này không có định luật, âm luật nhẹ nhàng thanh thúy, có chút ngây thơ chất phác thanh tịnh, có chút tùy ý, đơn thuần, vui vẻ.

Đường Niệm Niệm chỉ sững sờ chớp mắt một cái, sau đó giống như bị khúc nhạc này hấp dẫn, toàn bộ tâm thần đều hòa theo nhạc, rồi nhin không được ha ha bật cười.

Thù Lam vốn đứng ở ngoài cổng buồm cũng khẽ giật mình, khóe miệng hơi cong, bị chọc đến nở nụ cười.

Trong Bích Hải viên không thiếu khúc nhạc vui vẻ, nếu không có bản lĩnh thì cũng không ai dám ở Bích Hải Viên bên dưới. Nhưng vì tránh cho quá nhiều khúc nhạc mà làm rối loạn cảnh đẹp ở đây, nên Bích Hải viên có một quy củ bất thành văn, là phải tự mình biết mình, thấy có người bản lĩnh cao hơn, liền tự giác dừng tay.

Tiếng đàn của Tư Lăng Cô Hồng, giống như một viên đá rơi vào mặt hồ yên ả, bắn tung tóe gợn lên từng đợt sóng, tản ra tứ phía.

Rõ ràng không phải khúc nhạc nổi tiếng, chưa bao giờ nghe qua, nhưng nghe tiếng đàn này, khiến mọi người không tự giác ngừng đoạn tấu nhạc trong tay, một đám nhìn về phía phát ra tiếng đàn kia.

Ca khúc này có ma lực thu hút lòng người, không ít người bất giác nhẹ nhàng giương khóe môi, thể xác và tinh thần sung sướng, đó là một loại khoái hoạt cơ hồ có thể khiến người ta quên đi tất cả phiền muộn.

Chỉ cần là người hiểu âm luật, liền biết người đàn khúc này là tông sư cảm kỹ, chỉ như vậy mới có thể cảm tâm hợp nhất.

Trong thuyền nhỏ, Đường Niệm Niệm một tay đổ thanh rượu hoa mai, uống một ly, ánh mắt vẫn dừng trên người Tư Lăng Cô Hồng. Cái đầu nhỏ theo tiếng đàn lắc lư, không biết là say hay là chìm vào trong khúc nhạc.

Nàng uống rượu nên cánh môi ướt át đỏ bừng, khi khép khi mở, khuôn mặt tươi cười, ánh mắt thoạt nhìn chăm chú, đầu khẽ gật, hòa theo nhịp đàn của hắn.

Trong mắt Tư Lăng Cô Hồng nồng đậm ý cười, khúc nhạc dưới tay cũng nhiều hơn một phần tình ý ôn nhu, người bình thường nghe không hiểu, nhưng số nhạc sư trên biển này lại hiểu được.

Một nửa hũ thanh rượu hoa mai bị Đường Niệm Niệm bắt giác uống hết, hai má đỏ bừng, mắt cười như sao sáng. Chỉ thấy nàng đột nhiên hai tay chống bàn, rồi khom người trộm hương, hôn chụt Tư Lăng Cô Hồng một cái. Rồi trở lại, cười đến vui vẻ nhìn hắn, “Vừa thơm vừa mềm, ăn ngon.”

Tiếng đàn Tư Lăng Cô Hồng thoáng cái hơi dừng lại, nhìn bộ dáng thiên chân khả ái có chút ngây ngô này, cảm thụ chút ướt át trên môi, vờn lưỡi hơi liếm qua, động tác vô tình nhưng có thể khiến người ta hồn xiêu phách lạc. tiếng đàn cũng nhẹ nhàng chậm lại, thiếu một phần nhanh nhẹn, lại nhiều hơn một phần nhu hòa, làm cho trái tim người ta mềm nhũn.

Trong đầu Đường Niệm Niệm bắt ngờ lóe sáng, hơi há miệng, tiếng hát chợt bật ra hòa theo tiếng đàn của hắn: “Ngoài đồng cỏ dại, có một người xinh đẹp, ách! Nhẹ nhàng khéo léo dịu dàng, ta bắt ngờ gặp gỡ, người ta yêu và ước nguyện, ha ha!”

Tiếng ca của nữ tử cũng không có định luật, lại không hợp với tình huống, nhìn ca từ này vốn nên là nam tử hát, thậm chí còn vừa hát vừa nắc, vừa cười to. Nhưng giọng nàng thanh thúy uyển chuyển, thật sự dễ nghe, hát ra như vậy, hòa với tiếng đàn kia, có vẻ tùy tính nhân hạ, thuần túy sạch sẽ, làm cho người nghe không nhịn được cười lên, trong lòng thả lỏng, tràn đầy vui sướng.

Cũng có rất nhiều người cười bàn luận:

“Đây rốt cuộc là tiểu nữ tử thế nào, lại hát ra làn điệu quái lạ như vậy.” Tuy rằng nghe giống như không phải lời gì hay, nhưng khẩu khí cũng tràn đầy ý cười.

“Thật đúng là người kì lạ, may mà không làm hỏng cảm khúc này, còn hòa vào không tệ.”

“Người hát này.....hắn là say rồi chăng?”

“Người hát ca khúc này và người chơi đàn vốn đi cùng nhau đấy, đang ở trong thuyền nhỏ kia kia.”

Trên thuyền nhỏ, Đường Niệm Niệm cười, lại nhẹ nhàng hát: “Ngoài đồng cỏ dại, có một người xinh đẹp, nhẹ nhàng tình tứ như thanh dương, ta bắt ngờ gặp gỡ, cùng tử giai tang ~ Trong lúc hát, ánh mắt quét đến một vườn sen bích hải trôi nổi trên mặt biển, vốn một đám nụ hoa, dù chưa nở cũng có vẻ đẹp nội liễm khác biệt.

Trùng mắt nhìn, trong mắt chợt hiện lên một tia sáng, một luồng hương thơm ngát như hoa quỳnh lại như cỏ xanh từ trên người Đường Niệm Niệm toát ra. Lại thấy đám hoa trên biển kia thế nhưng lần lượt nở rộ, xinh đẹp bức người, mềm mại ướt át, giống như đang ganh đua sắc đẹp.

“A —— “Không biết ai là người đầu tiên kêu lên sợ hãi, chỉ vào số sen bích hải gần thuyền nhỏ nở rộ kia, giật mình khiếp sợ kêu lên: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Một tiếng động lớn xôn xao truyền từ mặt biển Bích Hải Viên đến hành lang thủy tạ, người trên hành lang tới gần mép nước, giật mình nhìn một màn tuyệt mỹ kỳ dị này.

Nếu nói hôm nay là ngày hoa nở, vậy cũng nên nở không theo quy luật chứ. Nhưng lúc này lại hoàn toàn khác, tất cả hoa sen giống như đang nghênh đón thuyền nhỏ kia. Thuyền nhỏ đi tới đâu, sen nở ra tới đó, một đóa lại một đóa, chẳng những nở còn nở vô cùng kiểu điệu, sinh động linh hoạt.

Thù Lam ở đuôi thuyền cũng bị cảnh đẹp kì lạ này làm cho khiếp sợ, lập tức nhìn về phía Đường Niệm Niệm đang cười vui vẻ trong thuyền, chỉ cảm thấy đoán được một ít. Cây chèo trong tay thay đổi phương hướng, cũng không du hành chung quanh vườn sen nữa, mà là đi về phía trung tâm vườn. Sen bích hải nhất tề nở rộ, màu xanh lấp lánh, lưu quang nhàn nhạt.

Đường Niệm Niệm nhìn thấy tuyệt cảnh chung quanh, vừa lòng gật đầu. Dực lực của nàng có tác dụng phụ trợ sức sống của vạn vật, làm cho chúng nở trước thời hạn, chẳng những không tổn hại chúng, ngược lại còn có thể nở càng lâu, càng đẹp.

Lại nhìn Tư Lăng Cô Hồng khoanh chân đánh đàn trước mặt, xiêm y, ngọc dung bị phấn hoa bao quanh, thoáng vẻ mộng ảo, giống như tham luyến hắn, lưu chuyển không tiêu tan. Sau lưng hắn sen xanh nở rộ, theo gió nhẹ nhàng lay động, giống như tiên tử bay múa, làm khoe môi hắn giương nhẹ.

Đường Niệm Niệm nhìn đến nhập thần, đột nhiên nhớ cảnh văn nhân vẽ tranh. Lúc này trong tay vừa lật, một khối linh ngọc hiện ra, dùng thần thức dẫn đường, đem một màn trước mặt chế thành ngọc giản thu vào trong đó. So với vẽ tranh, ngọc giản lại có thể đem toàn bộ những gì linh thức nàng thấy lưu lại, chứa đựng giống như trí nhớ chân thật.

Cho đến khi thuyền nhỏ đi vào trung tâm sen bích hải, xung quanh đều là sen, một khúc của Tư Lăng Cô Hồng cũng kết thúc, dư âm quanh quẩn không lâu liền tắt.

Giống như bị dư âm kia khai mở, toàn bộ số hoa sen còn lại cũng toàn bộ nở ra, có thể nói là tuyệt cảnh lần đầu tiên xảy ra trong Bích Hải Viên của Đồng Vân Thành.

Đường Niệm Niệm trong nháy mắt thu lại đàn cổ và ngọc giản, trở về vị trí quen thuộc của mình, chỉ vào vườn hoa sen nở rộ bên ngoài, chờ mong hỏi: “Đẹp không?”

“Đẹp.” Tư Lăng Cô Hồng cười đáp.

“Thích không?” khước miệng Đường Niệm Niệm càng cong. Lập tức lại thêm một câu, “Thích ta làm không?”

“Thích.” Tư Lăng Cô Hồng chăm chú nhìn nàng.

Đường Niệm Niệm vui vẻ nở nụ cười, ôm thắt lưng của hắn, “Vui vẻ không?”

“Vui vẻ.” Tư Lăng Cô Hồng mặt mày nhu hòa nồng đậm ý cười, chứng thực câu nói của mình.

Đường Niệm Niệm tìm đập nhanh hơn, tươi cười không dừng. Nàng cảm thấy, được đáp án này, mới là vui vẻ nhất.

Trung tâm vườn sen cũng không yên tĩnh bao lâu, bốn phía lúc này đều nhìn về hướng thuyền nhỏ, xem hai người.

Lúc này, một giọng nói như chim oanh của nữ tử truyền tới:

“Tiểu nữ tử Liễu Phiêu Tuyết của Thiết Phiến Môn, nghe một khúc của quân, sinh lòng ngưỡng mộ, xin được ở trên thuyền quân chép lại, mong quân chớ ghét bỏ.”

Mọi người nhìn lại, là một nữ tử thanh xuân đứng trên bè trúc cách đó không xa.

Nữ tử một thân váy gấm dài trắng nõn, trên váy thêu điểm nhiều hóa hoa mai phấn hồng, dùng một đai lưng trắng. Mái tóc đen búi thành hai vòng tròn, đeo trâm phi thủy gắn hoa mai màu đỏ. Mặt nàng trắng mịn hồng nhuận, hai mắt tròn, trong veo như nước mang theo vẻ dụ hoặc, kiều mị đậm phần, làm người ta yêu mến. Cả người đứng trên bè trúc, gió nhẹ lay động vạt áo nàng, càng lộ ra vẻ tươi mát thuần mỹ, mang theo một phần xinh đẹp, quả nhiên là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Một người kinh hô: “Quả nhiên là Tuyết Liên Tiên Tử của Thiết Phiến Môn, Liễu Phiêu Tuyết!”

Đám bè xung quanh đều nhất thời xôn xao, ‘Tuyết Liên Tiên Tử’ này là danh hiệu giang hồ gọi Liễu Phiêu Tuyết. Nghe đồn nàng chẳng những bộ dạng tuyệt sắc, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, tâm tư lương thiện, còn là một địa kiêu. Nay mới chỉ mười tám tuổi, đã là huyền phẩm cấp sáu.

Trên giang hồ có không ít thanh niên tài俊 ái mộ, nhưng đều không thấy nàng có bao nhiêu tình ý với ai, chỉ từng có lời khen ngợi thiếu chủ Đại Vân Hải Cung Cần Mặc. Làm mỗi người đều nghĩ đến nàng ái mộ Cung Cần Mặc, không ngờ hôm nay nàng thế nhưng tại chỗ lộ tâm ý với một nam tử trong Bích Hải Viên.

Lập tức, không ít nam tử nhìn về phía nam tử ngồi dưới màn sa trong thuyền nhỏ kia, lộ ra vẻ hâm mộ cực kì, càng có chút ghen tị và bất mãn. Mặc dù ăn che, nhưng mọi người đều có thể thấy, phía sau màn che là hai người ôm nhau ngồi, nam tử được Liễu Phiêu Tuyết thổ lộ lúc này đang ôm trong ngực một nữ tử không thấy rõ bộ dáng.

Mà sau khi Liễu Phiêu Tuyết biểu lộ tâm ý, nam tử vẫn bất động, ngay cả nữ tử trong lòng cũng không buông ra, thật sự có chút bất kính.

Liễu Phiêu Tuyết sững mắt lóe lóe, tựa hồ không ngờ đối phương vậy mà không hề đáp lại, trong lòng không khỏi nổi lên ngao tính. Khẽ cười một tiếng, trên mặt không thấy chút tức giận, liền bước nhẹ nhàng, bay ra khỏi bè trúc. Làn váy lay động, tóc đen từng lọn phiêu tán, khuôn mặt xinh đẹp hàm chứa ý cười, thật sự xinh đẹp như tiên.

Mọi người nhìn xem mà trong lòng không khỏi tán thưởng một tiếng.

Ý cười trên mặt Liễu Phiêu Tuyết càng ngọt ngào pha lẫn chút dụ hoặc, đáy mắt hiện lên vẻ đắc ý, mau chóng đáp lên thuyền nhỏ, mỉm cười nói: “Công tử có lẽ —— Á!”

Một cổ kính phong thổi tới, Liễu Phiêu Tuyết kêu một tiếng. Dáng người ôn nhu rơi khỏi thuyền, lúc này vô cùng chật vật. Trong lòng giống như bị cái gì đánh vào, từ chỉ giờ lên phía trước, thân thể lùi về phía sau, mắt trừng miệng há bay ngược ra ngoài.

Bùm ——

Bọt nước cao bắn tung tóe, gợn sóng một vòng lại một vòng.

Tuyết Liên Tiên Tử đã rơi xuống nước.

Mọi người vây xem ” . . . ”

Thù Lam “Phốc!”

Toàn bộ Bích Hải Viên chớp mắt yên tĩnh, thẳng đến khi nước biển một trận rung chuyển.

Khuôn mặt Liễu Phiêu Tuyết từ trong nước nổi lên, dưới cổ đều giấu trong nước. Nữ tử tuyệt sắc chính là tuyệt sắc, cho dù rơi xuống nước vẫn đẹp như trước, thậm chí có chút phong tình khác hẳn. Nhưng thấy nàng lẳng lặng nổi trong nước, tóc đen dính trên mặt, mí mắt nhỏ giọt, phần môi khẽ mím, hai hàng lông mày nhăn lại, mang theo chút ảm đạm uly khuất nhìn về phía thuyền nhỏ, làm cho đám nam tử không hiểu sao thương tiếc đau lòng thay nàng.

Trên thuyền nhỏ, Đường Niệm Niệm cắn miếng bánh Tư Lăng Cô Hồng dứt, tâm cảnh có chỗ đột phá, nằng khá vui vẻ nên không có tâm tư trực tiếp động thủ.

“Công tử.” Liễu Phiêu Tuyết lúc này nhẹ nhàng mở miệng, khẽ rũ mắt, nhỏ giọng nói: “Nếu công tử không thích ta, Phiêu Tuyết cũng sẽ không vô lại dây dưa, công tử không muốn ta lên thuyền, vậy chỉ cầu công tử đi ra cùng ta gặp mặt một lần, hiểu rõ niệm tưởng của ta được không?”

Giọng nói dịu dàng mang theo vẻ cầu khẩn, cùng với khuôn mặt điềm đạm của Liễu Phiêu Tuyết, chỉ sợ nam tử bình thường đều khó có thể cự tuyệt.

Nhưng thuyền nhỏ vẫn như trước không hề phản ứng, vẻ âm đạm trên mặt Liễu Phiêu Tuyết càng sâu, khiến đám người vây xem tức giận.

Nam tử đầu tiên ra mặt là một gã mặc cẩm y màu xanh trẻ tuổi, chỉ nghe hắn cười lạnh một tiếng, dùng nguyên lực khuếch đại giọng nói, “Giới ột người cao ngạo, chỉ hiện thân gặp mặt cũng không nguyên ý, chẳng lẽ quá xấu nên không dám ra đây gặp người sao?”

Hắn vừa lên tiếng, đã thấy có ba người khác hòa theo:

“Tuyệt Liên Tiên Tử chớ vì loại người điên không xứng làm quân tử này mà thương tâm, thật sự không đáng!”

“Thật xác xược, được Tuyệt Liên Tiên Tử quý là vinh hạnh của ngươi, cứ nhiên dám can đảm cự tuyệt.”

“Nam tử kia sẽ không phải là nam sùng chứ? Nếu vậy thì nữ tử trong lòng hắn mới là chủ nhân của thuyền nhỏ này. Nên phạm vào đồ kỵ của nữ tử kia, mới không cho nam sùng ra gặp người?”

Liễu Phiêu Tuyết ở trong nước cúi mắt, mím môi, có vẻ sốt ruột, nhưng giấu trong mắt lại là vẻ đắc ý khi được giải hạn.

Rất nhanh, nằng ngẩng đầu, nhú mi sốt ruột khuyên nhủ: “Các ngươi đừng nói nữa, công tử tất nhiên không phải. . .”

“Câm miệng!”

Hai giọng nữ cơ hồ đồng thời vang lên, giọng Liễu Phiêu Tuyết ngay khi nhìn thấy bốn người kia hóa thành tro bụi lập tức đình chỉ, trừng to mắt, tràn đầy kinh hãi.

“Ai cũng không cho phép nói xấu Cô Hồng!” Giọng nói mang đầy ý bảo hộ của nữ tử nghiêm túc truyền ra, mọi người từ bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy trong màn sa mỏng lung, thân ảnh nữ tử dựa vào người nam tử hình như hơi động, khuôn mặt nhìn về phía bốn người hóa thành tro tàn.

Một màn này, đều khiến người ta hiểu được, bốn người kia e là do nữ tử này động thủ.

Thủ đoạn thật giỏi, thật khủng khiếp.

Trong không khí yên tĩnh, bề trực đi đến bên cạnh Liễu Phiêu Tuyết, tỷ nữ đứng bên trên nhẹ giọng nói: “Tiểu thư mau lên, chớ để cảm lạnh.”

Liễu Phiêu Tuyết không dấu vết tán thưởng nhìn tỷ nữ một cái, lúc này mới từ trong nước nhảy lên bề trực, quần áo ướt đẫm trên người bó chặt vào cơ thể, khiến dáng người hoàn mỹ của nàng hiện ra, ần ần có thể nghe được một ít tiếng nuốt nước miếng rất nhỏ.

Liễu Phiêu Tuyết nhìn thuyền nhỏ kia một cái, lúc này mới dùng nguyên lực hong khô quần áo, nhú mày nói: “Vị cô nương này, bốn công tử kia đều không phải cố ý nhục mạ, huống chi tội không đáng chết, cô nương như vậy không khỏi có chút quá đáng.”

Đường Niệm Niệm ở trong lòng Tư Lăng Cô Hồng thay đổi một tư thế thoải mái, nói: “Đã là nhẹ.”

Liễu Phiêu Tuyết mày mặt càng nhăn, nói: “Lấy mạng người, đã là trừng phạt nặng nhất, trong mắt cô nương lại là nhẹ?”

Đường Niệm Niệm nhàn nhạt nói: “Bọn họ chết một chút thống khổ cũng không có.”

Ở trong mắt nàng, chết trong chớp mắt quả thực là nhẹ. Nếu không phải tâm tình nàng tốt, lại không muốn lưu lại mùi huyết nhục và thi thể trên bích hải này, thì đã không dễ dàng cho bọn họ biến thành tro vui như vậy.

Liễu Phiêu Tuyết quay mặt sang bên tựa hồ không định nói tiếp. Cái này không chỉ cố tình cho người ta thấy, mà là trong lòng nàng vẫn ần ần chút e ngại. Nữ tử kia thủ đoạn quả thật khủng bố, mình tuyệt đối không phải đối thủ của nàng, hơn nữa từ giọng nói không có nửa phần sát khí, khiến cho nàng cảm giác được người này căn bản coi thường mạng người.

Người như vậy thực đáng sợ, nếu không có trên tám phần nắm chắc, nàng tuyệt đối sẽ không tùy tiện ra tay.

Hai người đối thoại khiến mọi người nghe được rõ ràng, càng làm người ta cảm thấy Liễu Phiêu Tuyết tốt bụng, mà nữ tử kia thì lãnh tình. Nhưng không ai dám công khai lên án, đơn giản vì thủ đoạn giết người không động tay kia của Đường Niệm Niệm quả thật đáng sợ.

Đây là thế giới cường giả vi tôn, dùng thực lực để nói chuyện.

Lúc này, lại có một giọng nói vang lên, có chút lạnh lùng tức giận, tràn đầy uy hiếp: “Nơi này là cảnh nội Đại Vân Hải, dám giết người trong Đại Vân Hải, các ngươi chẳng lẽ không thêm xem Đại Vân Hải chúng ta ra gì, muốn cùng Đại Vân Hải đối nghịch hay sao?”

Mọi người quay đầu nhìn lại, một con thuyền hoa đi tới, trên thuyền hoa có cột cờ hình rồng cuốn, khiến mọi người hiểu được đây là thuyền của thiếu chủ Đại Vân Hải, Cung Cẩn Mặc.

Phía đầu thuyền có mấy người đứng thẳng, Cung Cẩn Mặc mặc cẩm bào màu lam đứng đầu, dưới con gió mạnh, tóc đen bay múa, ánh mắt cuồng ngạo lợi hại khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Muốn Cùng Cô Hồng Sinh Đứa Nhỏ

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Phía đầu thuyền có mấy người đang đứng, Cung Cẩn Mặc mặc cẩm bào màu lam đứng đầu, dưới con gió mạnh, tóc đen bay múa, ánh mắt cuồng ngạo lợi hại khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đường Xảo Chi đứng ở bên cạnh hắn, một bộ váy gấm điểm hoa màu hồng, lạnh lùng nhìn ba người Đường Niệm Niệm trong thuyền nhỏ, chỉ cảm thấy vết thương đang chậm rãi khép lại trên cô tay bắt đầu ản ản đau. Cậu nói vừa rồi kia của nàng, mặc dù có lấy địa vị Đại Vân Hải ra trợ uy, nhưng nàng cũng không nói sai, không sợ Cung Cẩn Mặc trách tội. Lúc này nàng ta đã coi mình như một thành viên của Đại Vân Hải rồi.

Cung Cẩn Mặc đến có thể xem như mạnh mẽ rót thêm một thùng dầu vào ngọn lửa đang dần dập tắt, lập tức bùng lên cháy mãnh liệt.

Mặc kệ là Liễu Phiêu Tuyết lúc trước bị tình nghi ái mộ Cung Cẩn Mặc, bây giờ lại biểu lộ tâm ý với người khác, hay là một câu của Đường Xảo Chi, đều khiến ọi người vốn đã ản ản quên mất việc giết người, đặt bản thân ra ngoài mâu thuẫn, bây giờ không khỏi muốn nhìn một chút, xem chuyện này rốt cuộc phát triển như thế nào.

Liễu Phiêu Tuyết nhìn thuyền hoa đến gần, khom người thi lễ, “Cung thiếu chủ.”

Cung Cẩn Mặc liếc nàng một cái, khẽ gật đầu, cũng không nhìn thêm.

Đường Xảo Chi đắc ý nhíu mày với nàng. Tuyết Liên Tiên Từ sao? Cũng chỉ là một con gà roi xuống nước mà thôi!

Liễu Phiêu Tuyết coi như không thấy vẻ khiêu khích của nàng ta, chỉ thần nhiên cúi đầu, trong đáy mắt hiện lên lãnh ý khinh thường. Cho dù có thể đứng bên cạnh Cung Cẩn Mặc thì sao? Còn không phải không chiếm nổi một chút tình ý của hắn, hừ!

Hai nữ tử không tiếng động đánh giá, trong lòng đều tự xa lánh đối phương, nhưng cũng không quên chú ý tới chuyện trước mắt.

“Niệm Niệm.” Cung Cẩn Mặc hướng về phía trong thuyền nhỏ gọi.

Đường Niệm Niệm nhích sát vào người Tư Lăng Cô Hồng, không đáp lời.

Cung Cẩn Mặc nói: “Ta biết nàng vẫn còn giận, lên thuyền đi, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Lời hắn nói giống như sấm sét khiến cho đám người vây xem cả kinh. Nữ tử trong thuyền nhỏ này dường như có quan hệ rất sâu đậm với Cung thiếu chủ!

Đường Niệm Niệm nhàn nhạt nói: “Ta và người không có gì để nói.”

Nàng là ăn ngay nói thật, nhưng vào tai Cung Cẩn Mặc lại thành nàng đang giận dỗi.

Cung Cẩn Mặc trầm tĩnh một hồi, sau đó sửa lại giọng điệu bình thản, lãnh đạm nói: “Vô Ngân thiếu chủ, giết người trong Đại Vân Hải, có phải nên giải thích một chút hay không?”

Vô Ngân thiếu chủ?!

Sóng trước chưa lặng, sóng sau đã nổi, mọi người đã không biết mình nên làm ra biểu tình gì nữa rồi.

Vô Ngân Sâm Lâm nằm trong Tư Lăng gia tộc trước nay luôn thần bí, thiếu chủ trong đó càng thần bí hơn, trong thiên hạ, người gặp qua hắn đã hiếm lại càng hiếm, cơ hồ chỉ biết danh không biết mặt.

Đường Xảo Chi giật mình, lập tức biến sắc. Nàng rõ ràng nhớ rõ tiện nhân kia gả cho quái vật trong Tuyết Diên Sơn Trang, làm sao lại thành nữ tử bên người thiếu chủ Vô Ngân?

Liều Phiêu Tuyết cũng ngẩn ra sau đó âm thầm nở nụ cười. Ánh mắt của nàng quả nhiên không tệ.

Trong thuyền nhỏ, Tư Lăng Cô Hồng lau miệng cho Đường Niệm Niệm, nói: “Đáng chết.”

Chỉ cần là người Niệm Niệm giết, đều đáng chết.

Cung Cẩn Mặc cũng không nói thêm, một luồng chưởng phong từ tay hất vung về phía thuyền nhỏ, nhưng còn chưa tới gần đã nổ tung giữa không trung. Sóng nước nổi lên vô tận, sen bích hải trôi nổi bên trên cũng lay động kịch liệt, càng thêm sinh động.

Cung Cẩn Mặc nhảy từ thuyền hoa xuống, rút ra Vân Long kiếm, một tiếng thương long rít gào, sóng to gió lớn.

Đường Niệm Niệm đang muốn động, Tư Lăng Cô Hồng lại nhẹ nhàng ép lại trở về. Đường Niệm Niệm mở to mắt nhìn, nhưng cũng không động nữa, ánh mắt ẩn chứa vẻ tín nhiệm ủng hộ nhìn hấn, dường như muốn cổ vũ hấn cố gắng lên.

Tư Lăng Cô Hồng cười cười, cánh môi nhẹ nhàng hôn một cái lên mắt nàng, sau đó người liền phi thân ra khỏi thuyền nhỏ.

Trường bào màu trắng, tóc đen tung bay, chân bước trên nước không chút dấu vết. Nhất thời, trong Bích Hải yên tĩnh lặng. Sự xuất hiện của hấn, yên tĩnh như tranh, thần bí như đêm, không lưu lại chút dấu vết.

Liều Phiêu Tuyết nhìn đến ngây ngốc, tim đập như sấm, hai tay nắm chặt lấy nhau.

Giờ khắc này, nàng nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên gặp Cung Cẩn Mặc năm đó, rồi nhớ tới lúc này. Từ sau khi gặp Cung Cẩn Mặc, sinh lòng yêu mến đến khi thất vọng, nàng có thể lý trí không chế bản thân, nhưng lúc này lại có chút hỗn loạn không thể không chế được.

Nam tử này, nàng nhất định phải đoạt được!

Hai bóng người một xanh một trắng trong nháy mắt giằng co cùng một chỗ, chỉ một chiêu liền dậy lên không ít sóng gió. Làm cho thuyền bè xung quanh dạt ra khắp nơi, người xiêu vẹo người bị ngã. Biết được hai người bọn họ đều không phải kẻ tầm thường, liền nhanh chóng né tránh, đề phòng bị ngộ thương.

Đường Niệm Niệm từ trong thuyền nhỏ đi ra, đứng bên cạnh Thù Lam, nhìn hai người đang đánh nhau. Về phần sóng to và kinh phong cuộn tới, chỉ cần vừa tới gần chỗ nàng, chưa cần Đường Niệm Niệm ra tay, đã bị Tư Lăng Cô Hồng nhất tâm nhị dụng giải quyết.

(*) nhất tâm nhị dụng: 1 lúc làm hai việc khác nhau.

Chỉ cần như vậy, đã đủ khiến cho Cung Cẩn Mặc biết được chênh lệch giữa hai người.

Tuy rằng vẫn chưa xuất hết toàn lực, nhưng chỉ đánh mười chiêu, Cung Cẩn Mặc liền thu thế trước, giọng nói lạnh lùng: “Hôm nay là ta hơn một chút, ngày khác nhất định sẽ khiến người trở thành thủ hạ bại tướng dưới tay ta.”

Ngay sau đó, đôi mắt hấn co lại, rồi cực nhanh giãn ra. Nhưng cổ vẫn đau đớn, một dòng chất lỏng chảy vào vạt áo. Hấn quang trong mắt phóng ra, nhìn về phía Tư Lăng Cô Hồng. Nếu Tư Lăng Cô Hồng dùng thêm lực một chút, thì e rằng mạng hấn đã gặp nguy hiểm rồi.

Tư Lăng Cô Hồng đứng trên mặt nước gọn sóng, nói: “Niệm Niệm là của ta.”

Hai mắt Cung Cẩn Mặc hơi ngưng lại, ánh mắt nhìn hấn càng thêm u ám.

“Hưu về tay ai, còn chưa biết.”

Tư Lăng Cô Hồng về mặt bình tĩnh không gọn sóng, chỉ hơi cụp mắt xuống. Bóng mờ dày đặc, con ngươi ẩn giấu trong đó, giống như nổi lên cảm xúc gì đó. Yên tĩnh cực hạn, so với sự rung chuyển ban nãy càng khiến cho người ta kinh hồn táng đảm.

Cung Cẩn Mặc thân thể không khỏi căng thẳng, cơ bắp toàn thân cứng lại. Loại cảm giác nguy hiểm này vẫn là lần đầu tiên gặp phải, còn đến từ kẻ có tuổi tương đương với hấn. Nhưng, sự kiêu ngạo dung nhập vào xương tủy không cho phép hấn nhượng bộ.

“Cô Hồng.” Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại kêu lên phá vỡ không khí trầm tĩnh giữa hai người, đồng loạt quay đầu nhìn lại, người tới chính là đầu sỏ dẫn tới màn giằng co này, Đường Niệm Niệm.

Mặt nước dưới bước chân nàng bình lặng, để giày không dính một bọt nước, không gọn chút sóng. Cung Cẩn Mặc nhìn mà hai mắt ngưng lại. Có thể làm được đến nhường này, chẳng những cần thân pháp vô cùng tốt, còn cần khả năng khống chế nguyên lực tinh diệu. Nhưng trong ấn tượng của hấn, Niệm Niệm mà hấn biết vẫn luôn ốm yếu. tái nhợt như tờ giấy, lung lay theo gió, xinh đẹp nhưng yếu ớt, làm cho người ta có cảm giác hư vô không thực.

Niệm Niệm trước mặt, trừ bỏ dung mạo vẫn xinh đẹp như xưa, thì tất cả đều khiến hấn cảm thấy xa lạ vô cùng. Cũng bởi vậy, mà hôm qua hấn mới không thể nhận ra nàng khi vừa chạm mặt, thẳng tới khi nàng chính miệng thừa nhận mới dám xác định, nàng chính là Đường Niệm Niệm.

Ba năm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm cho nàng thay đổi to lớn như vậy. Lại là lý do gì, mà chỉ trong ba năm ngắn ngủi, nàng từ một nữ tử nhu nhược bị bệnh quần thân, trở thành một nguyên giả thực lực không kém đáp thủy vô ngân như vậy.

Tất cả đều xảy ra trong ba năm hần rời đi, trở thành bí ẩn mà hần không thể nào biết được.

Thương Hải trên trán đột nhiên nóng lên khiến Cung Cẩn Mặc bừng tỉnh, nguyên lực toàn thân tự giác bao phủ, sau đó nhìn thấy một tầng bột phấn cách hai mắt hần không đến một tấc bị nguyên lực ngăn cản bên ngoài. Bên cạnh hần bây giờ ngoại trừ Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng ra không còn ai khác, độc này chỉ có thể là một trong hai người hạ. Nhưng khi Đường Niệm Niệm xuất hiện mới có độc, nếu không phải Thương Hải hộ chủ, thì bây giờ tình trạng của hần đã khó mà lường được rồi.

Độc này.....

Chẳng lẽ là do nàng hạ sao?

Cung Cẩn Mặc nhìn về phía Đường Niệm Niệm

Trên mặt Đường Niệm Niệm không hề che giấu vẻ kinh ngạc, sau đó ánh mắt cần quét trên người hần một lần, cuối cùng dừng trên Thương Hải buộc ở đai trên trán hần. Cái linh khí dao động xuất hiện trong chớp mắt kia, hần là do thứ này, vật này là linh bảo, xem ra đã nhận chủ rồi.

A, nếu muốn cướp được, thì phải giết chủ nhân.

Đường Niệm Niệm yên lặng nhìn.

Lúc này, một bàn tay ôm thắt lưng nàng, một tay khác che mắt nàng, hô hấp nóng ấm ở ngay bên tai, có chút cảm xúc khó nói nên lời: “Niệm Niệm, đừng nhìn hần.”

Tâm thần Đường Niệm Niệm từ trên Thương Hải thu hồi, lúc này tiến vào trong ngực hần. Cảm lấy bàn tay đang che mắt mình, định lấy xuống, vậy mà không lấy được, “Cô Hồng?”

Cầm Tư Lăng Cô Hồng đặt trên vai nàng, môi sát bên tai, nói: “Niệm Niệm là của ta, không nên nhìn người khác.”

Đường Niệm Niệm đối với hành vi bá đạo nhưng cũng không cường ngạnh của hần có chút cái hiểu cái không, chỉ cảm thấy không hề khó chịu, ngược lại có chút mừng thầm tràn ngập trong lòng, cười nói: “Ừ, ta là của Cô Hồng, Cô Hồng cũng là của ta, sẽ không nhìn người khác.”

Ngữ điệu của nàng khiến người ta cảm nhận được sự chân thành và nghiêm túc, mí mắt Tư Lăng Cô Hồng hơi run rẩy. Bàn tay che mắt nàng hạ xuống, nhưng cũng xoay người nàng đối mặt với mình, ôm nàng nói: “Trở về ta làm cơm cho Niệm Niệm.”

Trong lòng Đường Niệm Niệm còn chút nhớ tới khối linh khí kia, đầu vừa chuyển liền cảm giác được tay Tư Lăng Cô Hồng buộc chặt hơn một chút. Nhìn hần rũ mắt, bộ dáng có chút không hiểu. Nhưng Đường Niệm Niệm cảm giác được, nếu nàng quay đầu, hần nhất định sẽ không vui.

So sánh Tư Lăng Cô Hồng và linh bảo, Đường Niệm Niệm căn bản không hề do dự, liền đứng im, ánh mắt nhìn hần, gật đầu nói: “Được.”, nghĩ nghĩ lại ngẩng đầu mong chờ nói: “Hôm nay ta muốn ăn tôm tươi chấm dấm hạt tiêu.”

“Được.” Tư Lăng Cô Hồng thỏa mãn cười, ôm nàng rời đi.

“Còn có gà chưng ngũ vị.”

“Được.”

“Mực tơ xào. . .”

“Được.”

“Còn có. . .”

“ . . .”

Hai người càng đi càng xa, Cung Cẩn Mặc đứng đó, trong đôi mắt gió nổi mây phun, ai cũng đoán không ra hần đang nghĩ cái gì, áo bào thanh lam y theo gió bay bay, dung nhan tuấn lãng. Khiến nhiều nữ tử vụng trộm liếc mắt đưa tình.

Thù Lam thấy hai chủ tử rời đi, cũng yên lặng chèo thuyền quay về. Đợi đến khoảng cách khá ổn, mới thi triển thân pháp bay lên hành lang thủy tạ, bước nhanh đuổi kịp bóng dáng hai người Đường Niệm Niệm.

Trong chốc lát, Cung Cẩn Mặc cũng chân đạp nước biển, thân ảnh cực nhanh đi xa, một lát đã không thấy tăm hơi.

Trên thuyền hoa, Đường Xảo Chi há mồm định gọi, song nhìn thân ảnh hần đi xa lại ngừng lại, hung hăng cắn môi, cúi đầu mắng một câu “tiện nhân” rồi phân phó người quay thuyền về.

Không đầy một lát sau, mặt nước Bích Hải Viên lại khôi phục vẻ tĩnh lặng. Nhưng phần tĩnh lặng này chỉ là biểu hiện bên ngoài, trong lòng mỗi người rung chuyển thế nào, cũng chỉ có bản thân tự biết.

Liễu Phiêu Tuyết đứng ở bệ trúc phía trước, nhìn phương hướng Tur Lăng Cô Hồng rồi đi, trong đôi mắt trong veo loé loé. Thiếu chủ Vô Ngân Sâm Lâm của Tur Lăng gia tộc, Tur Lăng Cô Hồng. Cô Hồng, người cũng như tên. Nhưng hẳn không phải hồng điều mặc người bắt giết, mà là phượng điều bay lượn khắp cửu trọng thiên.

Nàng sẽ không nhìn lầm người! Giống như năm đó nhìn Cung Cần Mặc, liền biết hẳn chắc chắn sẽ là vân long có khả năng giúp Đại Vân Hải trở mình.

Nhưng mà....

Hai người này thế mà đều quay xung quanh nữ tử tên Niệm Niệm kia?

Nhất là Tur Lăng Cô Hồng! Cử chỉ và giọng điệu sùng nịnh thân thiết vô cùng như vậy, khiến cho nàng đồ kị và khó chịu.

Lúc này, một người đột nhiên kinh hô ra tiếng, sau đó bừng tỉnh nói: “Ta đã nói làm sao lại trông quen mắt như vậy, nữ tử trong lòng thiếu chủ Tur Lăng gia kia không phải chính là Đường Môn Đường Niệm Niệm, người được xưng tụng là kinh hồng tiên, thủy lưu ly sao? Dung nhan đẹp đến mức khiến người ta chỉ cần gặp một lần liền khó quên, chính là nàng, Đường Niệm Niệm. Nghe nói nàng từ nhỏ mang bệnh, yếu ớt như sương khói, làm sao lại có thể...”

Câu nói kế tiếp Liễu Phiêu Tuyết không nghe tiếp, vung tay áo bảo tỳ nữ điều khiển bệ trúc đi ra ngoài.

Kinh hồng tiên, thủy lưu ly? Nàng đúng là đã từng nghe qua, một người không có nguyên lực, cũng không thường xuyên xuất hiện trong chốn giang hồ, thế nhưng lại có thể có được hai danh hiệu, từ đó có thể thấy dung mạo và đáng người của nàng đẹp cỡ nào. Khiến cho kẻ từ nhỏ đã được người ta tán thưởng là tuyệt sắc mỹ nhân như nàng, cũng không khỏi nổi lên vài phần bất mãn. Nhưng dù sao cũng chỉ là danh hiệu nhất thời, rất ít ai đề cập, nên nàng cũng khinh thường rồi dần quên đi.

Nhớ lại bộ dáng Đường Niệm Niệm xuất hiện vừa rồi, còn có đáng người đập nước mà bay, Liễu Phiêu Tuyết mím môi, cảm thấy trong lòng như bị một khối đá lớn đè áp, trầm trọng lại khó chịu.

Trong hành lang dài trên thủy tạ Bích Hải viên.

Trên một tầng lầu ngắm cảnh phía đông, có hai người đang đứng.

Nam tử bên trái mặc trường bào bó sát màu lam nhạt, thêu hình trúc điệp, da trắng, mặt mày tuấn tú, dáng vẻ coi mờ hào sảng, khoé môi khẽ cong như gió xuân tháng ba. Nhưng trong mắt thanh thoảng lại hiện lên tia sáng, nghiêm nghị sắc bén, khiến người ta sợ hãi.

Nam tử bên cạnh hẳn mặc võ bào màu đen, khuôn mặt bình thường, thân thể cường tráng, nhất là đôi mắt lạnh lùng bức người, thanh kiếm sau lưng cơ hồ dài bằng nửa người, mũi kiếm rộng cỡ một ngón tay hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hai người này, nếu Đường Niệm Niệm nhìn thấy, nhất định sẽ nhận ra, chính là hai người Chu Thiện và Thẩm Cửu đã từng gặp trong Vạn Độc Đàm ngày đó.

Chỗ hai người đứng, có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra trong Bích Hải viên.

Chu Thiện cười nói: “Không nghĩ đến nhanh như vậy đã gặp lại.” Hắn nhìn về phía Thẩm Cửu, “Chẳng lẽ đây chính là duyên phận đến từ nhân duyên kiếp trước.”

Thẩm Cửu lạnh lùng nhìn bộ dáng vô lại của hắn, nói: “Nàng là hoa đã có chủ.”

Chu Thiện nhún vai, thờ dãi, “Vốn đang định liệt nàng vào người đứng đầu trong số nhân tuyến làm thê tử ta, bây giờ xem ra không có nhiều hi vọng rồi.”

“...” Thẩm Cửu há mồm nhưng không nói gì, hẳn kì thật rất muốn nói: người hoàn toàn không có hi vọng, cho nên đừng đi làm loại chuyện đoạt thê không có nhân phẩm này. Nhưng nghĩ nghĩ, hiểu được mình nói ra cũng vô dụng, Chu Thiện này nếu thực sự quyết định sẽ cố làm bằng được, bây giờ hắn ra vẻ vô lại như thế, chứng tỏ hẳn không quá để tâm chuyện này.

“Người cũng thấy rõ đúng không?” Chu Thiện đột nhiên nghiêm túc nói.

Thẩm Cửu gật đầu: “Ngọc giản, là bản lĩnh mà tiên nguyên mới có được.”

“Không chỉ như vậy.” Chu Thiện đôi mắt tối lại, nói: “Tur Lăng Cô Hồng kia thực lực rất kỳ quái.”

“Kỳ quái?”

“Ta hoàn toàn không nhìn thấu được hắn, rõ ràng là một người bình thường, nhưng lại làm cho ta cảm giác được nguy hiểm, rất kỳ quái.” Chu Thiện nói: “Sau này nếu đụng phải, không thể trở mặt.”

Thẩm Cửu gật đầu, trong lòng lại nghĩ: không thể trở mặt, loại chuyện nhìn trộm thê tử đối phương cũng coi như trở mặt đi.

“Còn mục tiêu lần này...” Chu Thiện nói rồi ngừng lại.

“Cung Cẩn Mặc thì sao?” Thảm Cừ tiếp lời.

Chu Thiện đột nhiên cười vô lại, hơi nhiều chuyện nói: “Ta thấy hần nhất định là đánh không lại tên Tư Lăng Cô Hồng kia.”

“...” Thảm Cừ trên trán chợt nổi gân xanh, cuối cùng hung hăng nhịn xuống xúc động muốn đánh người.

Chu Thiện trên thực tế còn có lời nhưng không nói ra. Hần cảm giác được biển sen bích hải nở rộ là do Đường Niệm Niệm, thủ đoạn giết bốn người kia của Đường Niệm Niệm cực nhanh, nhưng hần vẫn loáng thoáng nhìn thấy một ánh lửa, hơn nữa tình trạng bốn người đó hoá thành tro bụi... Còn có thuốc bột bị Cung Cẩn Mặc kịp thời ngăn lại.

Từng manh mối liên tiếp xuất hiện, khiến hần có chút suy đoán đối với thân phận của Đường Niệm Niệm.

.....

Đường Niệm Niệm về tới trang viên mới nhớ đến chuyện nhất thời quên mất, liền hỏi Tư Lăng Cô Hồng, “Mất hứng vì sao không giết hần?”

Nàng nói là Cung Cẩn Mặc.

Mạng người ở trong mắt nàng không có bao nhiêu trọng lượng, thậm chí trong tư tưởng của nàng, có rất nhiều chuyện, giết là cách giải quyết tốt nhất. Nhưng khách quan mà nói, nàng cũng đã trưởng thành hơn nhiều so với ban đầu, có giết cũng sẽ suy nghĩ kĩ hơn, nếu không phải tất yếu, nàng sẽ không ra tay.

Nhưng, Tư Lăng Cô Hồng bây giờ có thể nói là vậy ngược của nàng, kẻ dám chạm vào, tất nhiên đáng chết.

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Giết sẽ phiền toái.”

Nếu là lúc trước cô độc một mình, có lẽ hần sẽ giết, nhưng bây giờ có Đường Niệm Niệm, hần cũng phải suy nghĩ đắn đo nhiều hơn.

Hần muốn nàng có thể bình thản đi ngao du thiên hạ, không muốn nàng chìm trong cuộc sống ngày ngày bị đuổi giết gây sự, cũng không muốn đi đến đâu đều bị người ta dùng ánh mắt quái vật nhìn nàng.

Giết Cung Cẩn Mặc không khó, nhưng sau khi giết hần là phiền toái do toàn bộ Đại Vân Hải mang lại.

Hần có thể diệt Đại Vân Hải, có thể không để nàng không bị tổn hại, nhưng cuối cùng cũng sẽ bị thế nhân sợ hãi ghét bỏ, cảnh này nhất định nàng không muốn nhìn tới.

Nàng không thích mùi vị máu tanh, không thích bộ dáng huyết nhục, cho nên khi giết người mới thích hoá thành tro bụi.

Hần dù thế nào cũng sẽ không để nàng phải sống trong cảnh nàng không thích, hần muốn cho nàng tốt nhất, bất kể thứ gì.

Mặc kệ nội tâm ngổn ngang trăm mối, Tư Lăng Cô Hồng cũng không hề nói ra miệng dù chỉ một chút, chỉ ôm chặt nàng vào ngực, tham luyến ngửi hương vị trên người nàng.

Đường Niệm Niệm gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nếu Cô Hồng không muốn giết thì không giết, linh bảo không cần cũng được.

Sau lần du ngoạn Bích Hải Viên, đảo mất đã qua ba ngày.

Toàn bộ Đông Vân Thành vẫn nghị luận ồn ào náo nhiệt, về chuyện thiếu chủ Đại Vân Hải Cung Cẩn Mặc, thiếu chủ Vô Ngân Tư Lăng Cô Hồng, Kính Hồng tiên tử Đường Niệm Niệm, và Tuyết Liên tiên tử Liễu Phiêu Tuyết.

Đối với hai cái tên nổi tiếng lại không thường xuất hiện trong chốn giang hồ như Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện cùng nhau, nguyên nhân trong đó thực làm cho người ta tò mò. Qua một phen tìm hiểu làm cho người ta biết được chuyện Đường Niệm Niệm từng gả cho Tuyết Diên Sơn Trang, lại suy đoán thêm, làm cho người ta không khỏi nghĩ, chẳng lẽ trang chủ Tuyết Diên sơn trang chính là Tư Lăng Cô Hồng?

Lại nói tới việc Tuyết Liên Tiên Tử biểu lộ tâm ý ở Bích Hải Viên, giọng điệu thân mật của Cung Cẩn Mặc đối với Đường Niệm Niệm, còn có tam tiểu thư Đường Môn Đường Xảo Chi bên cạnh hần, hết thảy đều làm cho người ta cảm thấy hứng thú.

Lúc này, còn không đến ba ngày nữa là sinh nhật Cung Cẩn Mặc, từ Cung gia Đại Vân Hải đưa tới thiệp mời, mời các gia tộc tứ phương đến Cung gia ở Nhập Thiên đảo Đại Vân Hải.

Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng đương nhiên cũng nhận được thiệp mời, mấy người thu thập hành trang xong liền xuất phát đến Nhập Thiên đảo.

Trên bến tàu có ba con thuyền hoa mang dấu hiệu Vân Long, do người Cung gia trấn giữ. Chu Diệu Lang đưa thiệp mời cho người phụ trách, mấy người Cung gia liền cung kính cúi người mời họ lên thuyền hoa.

Người trong thuyền hoa không nhiều, khi nhìn thấy hai người Tư Lăng Cô Hồng, giống như định tiến lên nói chuyện, song lại chùn bước.

Đoàn người bọn họ thực sự không thể không hấp dẫn ánh mắt mọi người, không nói tới Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng, chỉ riêng quái xà và vẻ mặt kiêu ngạo đeo chuông trượt phía sau, và Bạch Lê đeo hoa đỏ thắm nằm trên vai Mộc Hương, cùng được thú mặc cái yếm nhỏ màu xanh biếc trong tay Thủ Lam, đã đủ khiến mọi người câm lặng không dám nói gì.

Sau khi đưa mấy người vào từng sương phòng của thuyền hoa, thuyền hoa cũng buông dây thừng, du hành trên mặt biển.

Đường Niệm Niệm cũng không đứng trong sương phòng, thấy thuyền chạy xuôi theo dòng nước, liền đi cùng Tư Lăng Cô Hồng đến đằng trước thuyền ngồi chơi cờ.

Gió thổi trên mặt biển mang theo hương vị nước biển, Đường Niệm Niệm thích loại cảm giác tự nhiên này, không chỉ vì kiếp trước chưa từng có được, mà còn vì nàng tu luyện thánh thiên được thể, luôn có sự thần thiết đặc biệt đối với vạn vật.

Liên Kiều, Mộc Hương đang ở trên thuyền hoa cười cười nói chuyện phiếm, Bạch Lê thỉnh thoảng cũng ‘chi chi’ vài tiếng.

Chu Diệu Lang và Thủ Lam đứng bên cạnh hai người Đường Niệm Niệm, Lý Cảnh và Chiến Thương Tiễn đều tự canh giữ ở một bên, về phần con rối Lâm Đăng, đã bị Đường Niệm Niệm để ở trong một gian sương phòng, không có mệnh lệnh của nàng, hẳn bình thường chỉ biết cứng người đứng đó.

Nếu nói cô đơn nhàm chán nhất thì chính là quái xà, nằm rạp trên đất nhìn Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng đang chơi cờ, uất ức híp mắt. Mỗi lần, chỉ cần chủ nhân ở cùng hẳn liền y như rằng quên mất bản xà vương, nhưng nếu đi lên, người kia sẽ...

Nó nhớ rõ, khi người kia còn là đứa nhỏ, thiếu chút nữa độc chết mình, còn có lần trước ném mình ra ngoài, sau đó chỉ cần nó đến gần chủ nhân, hẳn liền nhìn qua, ánh mắt lạnh băng khiến tâm nó cũng co rúm lại. Tuy không ra tay giết nó, nhưng mỗi lần đều vung một đạo chuông phong ném nó ra ngoài.

“Tê” sau khi suy nghĩ hồi lâu, quái xà vẫn nhàm chán nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích. Nếu lần này bò lên bị ném ra ngoài, nơi này nhiều người nhìn như vậy, rất mất mặt bản xà vương.

Thời gian dần dần qua, chơi thêm vài ván, Đường Niệm Niệm đột nhiên “A” một tiếng, quay đầu nhìn về phía đuôi thuyền.

Tư Lăng Cô Hồng không cần hỏi, đã thu thân đứng lên, đem nàng ôm vào trong lòng, thi triển khinh công, trong nháy mắt đi tới nơi phát ra tiếng vang ít ai nghe được ở đuôi thuyền. Chỉ thấy trước mặt có hai người đang đứng, thần sắc có chút kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ tới sẽ gặp phải hai người bọn họ.

Đường Niệm Niệm tựa vào trong ngực Tư Lăng Cô Hồng, ánh mắt dừng trên người nam tử áo lam, cho dù khuôn mặt xa lạ, nhưng lại không ngăn được linh thức nàng nhìn thấu bên trong. Nàng vươn tay đến trước mặt nam tử, nói: “Phương thuốc.”

Về mặt nam tử áo lam không thay đổi, trong ánh mắt lóe lên vẻ nghi hoặc nói: “Cô nương có ý gì? Tại hạ không rõ.”

Đường Niệm Niệm bình tĩnh nhìn hắn, chắc chắn nói: “Ngươi hiểu được.”

Nam tử áo lam hơi căng thẳng, nhưng vẫn như trước nói: “Nếu cô nương không nói rõ ràng, tại hạ làm sao hiểu được?”

Đường Niệm Niệm nói rõ: “Đen ăn đen.”

Nam tử áo lam lần này nghe hiểu, nàng đúng là biết sự thật. Nhưng nàng làm sao biết? Chẳng lẽ nhờ linh thức? Nếu vậy, tu vi của nàng hiển nhiên còn cao hơn tưởng tượng của hắn.

“Chu Thiện.”

Nghe được nàng kêu ra cái tên này, nam tử áo lam ngẩng đầu, vừa liếc mắt nhìn đã trông thấy vẻ mặt giống như đang nói: “Ta đã sớm nhìn thấu ngươi” của nàng, nhất thời không biết nên làm gì cho tốt. Từ trước tới giờ, chỉ có một người có thể khiến hắn bất đắc dĩ không biết làm sao như thế này.

Chu Thiện xóa đi ảo thuật cấp thấp trên mặt, khôi phục diện mạo vốn có, nói với Đường Niệm Niệm “Thật khéo, Đường cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Bên cạnh Thẩm Cửu cũng xóa ảo thuật, vừa nghe đến lời này của hắn, sắc mặt hơi đen lại, ánh mắt cũng không rời hai người Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng mấy giây.

Đường Niệm Niệm chăm chú nhìn hắn.

Nụ cười trên mặt Chu Thiện bị ánh nhìn chăm chăm của nàng làm cho thiếu chút nữa không duy trì được, khi lần đầu tiên gặp mặt, hắn làm sao không biết nữ tử này có tính tình như vậy, quả nhiên chỉ có thể làm bạn chứ không thể là địch. Đưa tay lấy ra một phương thức Thiên phẩm vừa lấy được từ người khác, nhưng không đưa ngay cho Đường Niệm Niệm, mà chỉ thành khẩn nói: “Đường cô nương, cô xem, phương thuốc này ta lấy được cũng không dễ dàng, cô cứ lấy đi như vậy thực sự không phúc hậu lắm đâu?”

Đường Niệm Niệm không chớp mắt, đương nhiên nói: “Bọn họ đánh không lại các ngươi, bị các ngươi cướp đi, các ngươi đánh không lại chúng ta, cho

nên bị chúng ta đoạt.” Đánh ra một chiêu, phương thuốc trong tay Chu Thiện liền nằm trong tay nàng.

Vốn nàng có chút hứng thú với hội đấu giá ở Thửa Bảo hiên, nhưng căn bản không thể so sánh vs Tư Lăng Cô Hồng, sau này cũng ném ra sau đầu. Lúc lên thuyền cảm giác được linh lực dao động, phát ra linh thức liền phát hiện đang có người đánh nhau đoạt bảo, nhưng cũng không có hứng thú tham gia, không nghĩ đến hai người này thế nhưng lại ở trên thuyền hoa, dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì, nên nàng đương nhiên muốn đoạt lại.

Chỉ có thể nói, Chu Thiện và Thảm Cửu hoàn toàn là tự dâng lên cửa.

“Ồi chào?” Chu Thiện ánh mắt tới lại, chiêu thức ấy mặc dù hắn có phát hiện, nhưng muốn ngăn đã không kịp. Mắt thấy Đường Niệm Niệm muốn thu hồi phương thuốc, hắn lập tức nói: “Nề mặt giao tình giữa hai người chúng ta, Đường cô nương cho ta chép lại một phần được không?”

“Giao tình?” Đường Niệm Niệm nghi hoặc nhìn hắn, hắn cùng nàng có giao tình gì. Chẳng qua khi ở Vạn Độc Đàm đúng là bọn họ có hỗ trợ.

Đường Niệm Niệm nhìn thoáng qua phương thuốc, là Ngự Thủ Đan thiên phẩm cấp bốn, đan dược này chuyên dùng để thu phục mãnh thú, đem mãnh thú về cho bản thân sử dụng, đúng là đan dược hiếm có khó tìm. Nhưng trong Bích Tuyền Quyết của Đường Niệm Niệm lại có không ít đan dược giống vậy, thậm chí còn cao cấp hơn. Lúc này thỏa mãn được chút tò mò trong lòng, nên nàng liền trả phương thuốc lại cho Chu Thiện: “Trả người ân tình trợ giúp ở Vạn Độc Đàm.”

Phương thuốc đặt trong tay Chu Thiện, lúc này sắc mặt Chu Thiện chợt cứng ngắc, lại nhìn về mặt đơn thuần nghiêm túc của Đường Niệm Niệm, lần đầu tiên hắn ném thứ cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi.

Đối tu chân giả mà nói, nhân tình có thể nói là nhân quả, người nợ người khác ân tình, thì phải trả, nếu không sẽ trở thành nghiệp chướng trên con đường tu chân.

Hắn làm sao có thể ngờ được, Đường Niệm Niệm thế nhưng cứ như vậy đem phương thuốc trả lại cho hắn coi như trả ân tình ngày ấy. Ngày ấy hắn cố ý không đề cập tới, trên thực tế là có ý định để dành cho sau này. Hiện tại phương thuốc ở trong tay hắn, dù vứt bỏ cũng căn bản vô dụng. Biết sớm vậy, hắn đã không nói ra câu muốn chép lại kia, hoặc là ngay từ đầu sẽ không lên con thuyền này.

Thảm Cửu thường nói hắn vô lại, lúc này Chu Thiện lại cảm thấy, so với Đường Niệm Niệm, hắn thật sự đã gặp sự phụ.

Lúc này, đám người Chu Diệu Lang cũng chạy tới đuôi thuyền, nhìn thấy hai bên đứng nhìn nhau, lại không cảm giác được địch ý liền tiến lên từng bước nói: “Trang chủ, chủ mẫu, đã đến Nhập Thiên đảo, người Cung gia mời trang chủ, chủ mẫu lên đảo.”

“Ừ.” Tư Lăng Cô Hồng lên tiếng, ôm Đường Niệm Niệm xoay người rời đi.

Đám người Chu Diệu Lang đi theo ở phía sau.

Quái xà và Chiến Thương Tiễn có chút bất ngờ khi trông thấy hai người Chu Thiện, nhưng chỉ liếc mắt nhìn một chút, rồi xoay người đuổi kịp mọi người.

Chu Thiện trở mắt nhìn mấy người rời đi, lại nhìn phương thuốc trong tay, nhét vào tay áo, lắc đầu hơi cười khổ một tiếng.

Thảm Cửu nói: “Đáng đời.”

Chu Thiện liếc hắn, nhún vai, bỏ qua nói: “Đi thôi.” Rồi cũng đi về phía đầu thuyền.

Nhập Thiên đảo tuy chỉ là một hòn đảo nhỏ, nhưng rộng lớn, liếc mắt nhìn không thấy giới hạn. Lúc này thuyền hoa cũng không đến bờ Nhập Thiên đảo, mà dừng lại cách một nghìn mét, trên mặt biển dưới thuyền hiện lên các loại thủy ngư màu xanh. Đầu tròn, thân cường tráng hình đẹp, nhìn lên có vài phần mộc mạc. Con thú này tên là thú hải cầu, tính tình ôn hòa nhất trong số hung thú, khá dễ thu phục, thường dùng để đi xa trên biển.

“Mời chư vị ngồi trên thú hải cầu, tiến vào Nhập Thiên đảo.” người Cung gia không nhanh không chậm nói.

Trên thuyền hoa này, nếu bàn về thân phận thì Tư Lăng Cô Hồng là cao nhất. Người Cung gia vừa dứt lời, tất cả đều không nhúc nhích, đợi Tư Lăng Cô Hồng đi trước.

Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm từ thuyền hoa đáp xuống trên lưng một con thú hải cầu, đám người Chu Diệu Lang nhảy lên mấy con khác. Hai người Chu Thiện không chậm, những người khác cũng lần lượt rời thuyền.

Người Cung gia dẫn đầu, mọi người liền tiến vào một mảnh mây mù, mỗi người đều hiểu ra, chỉ sợ đây là trận pháp hộ đảo của Nhập Thiên đảo.

Một lát sau, sương mù trước mắt tán hết, Nhập Thiên đảo xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Từ xa nhìn lại, Nhập Thiên đảo cao ngất không cùng, mây mù vờn quanh, giống như tiên đảo thế ngoại. Nhưng xem gần, lại tuyệt diệu xinh đẹp, hào quang như cầu vồng bao quanh, từng cảnh cây ngọn cỏ đều chứa linh khí mật mù, nhẹ nhàng động lòng người.

Một tỷ nữ mặc quần áo xanh nhạt đợi bên ngoài, cạnh bên là từng tòa xe thú.

Mọi người vừa lên bờ liền được an bài xe, chạy vào sâu trong đảo.

Cung cách của Cung gia Đại Vân Hải quả thực nghiêm cẩn lại xa hoa, làm cho người ta không tìm được sai sót.

Đường Niệm Niệm ngồi trong xe nhìn phong cảnh bên ngoài, đột nhiên tâm thần vừa động, tay buông màn xe, nằm ở trong lòng Tư Lăng Cô Hồng nhắm mắt lại, tiến vào nội giới.

Trong Nội giới mỗi ngày đều thay đổi, nay đã sớm tự hình thành cảnh sắc riêng biệt, từ xa nhìn lại không hề thua kém Nhập Thiên đảo, huống chi lúc này đây ấp bảo vật, nơi thoát nhìn như cô đại thực tế đều là thảo dược quý báu.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm dừng trên ngọc bích, nguyên thân của Lục Lục, chỉ thấy lúc này ngọc bích lóe ra từng đợt ánh sáng, giống như có một sinh mệnh đang chậm rãi nở rộ, tràn ngập ảo diệu huyền cơ. Dây dưa một lúc, ánh sáng từ ngọc bích càng lúc càng nhanh, một cơn sóng không tiếng động từ trung tâm khai mở, toàn bộ cỏ cây trong nội giới đều đổ về phía sau, rồi lại hồi về, lần hồi về này giống như mang theo một cỗ sinh khí vô tận, một lần nữa ngưng tụ trong ngọc bích.

Tách ——

Sương mù mỏng manh màu xanh trắng từ ngọc bích tản ra, sau đó dần ngưng tụ thành hình dáng đứa nhỏ ba tuổi, tướng mạo khi xưa mơ hồ không rõ, lúc này đã nhìn ra ngũ quan. Mũi liễu mắt to, mũi nhỏ, môi đỏ mọng, vừa tú lệ vừa đáng yêu, nhìn mà Đường Niệm Niệm hơi hơi sửng sốt, nhìn không được muốn đưa tay qua chọc chọc khuôn mặt đứa nhỏ. Nàng quả thật chọc, nhưng lúc này là nguyên thân nàng đi vào giới, không có thật thể, ý thức vừa động, thì một cơn gió nhỏ hóa thành ngón tay hướng về phía mặt đứa bé chọc chọc, nhưng lại xuyên qua mặt đứa bé.

Đứa nhỏ lúc này mở mắt, một đôi mắt đơn thuần giống như ngọc bích, sau đó nhìn Đường Niệm Niệm, cao hứng kêu lên: “Chủ nhân. . . Chủ nhân ~”

“Lục Lục. . .” Đường Niệm Niệm nháy mắt, sau đó nghiêm túc nói: “Thật đẹp.”

Lục Lục ngay lập tức mặt mày hớn hở, thân mình ở không trung xoay tròn, cao hứng nói: “Thật sao? Thật sao? Chủ nhân thích Lục Lục như vậy?”

“Thích!” Đường Niệm Niệm dò xét toàn thân nó, cuối cùng nghi hoặc hỏi: “Lục Lục không phải nữ, cũng không phải nam?”

“Ồ.” Lục Lục ngón tay xoắn xuýt, mở to đôi mắt xanh biếc nói: “Lục Lục là nguyên linh không có phân biệt nam nữ. . . Chủ nhân không vui sao?”

“Thích, Lục Lục bộ dáng gì cũng thích!” Đường Niệm Niệm nói. Nếu hỏi ai là người Đường Niệm Niệm quan tâm nhất, lúc trước khi không có Tư Lăng Cô Hồng, tất nhiên là Lục Lục, còn bây giờ là hai người bọn họ.

Lục Lục nghe vậy, thân thể lại bắt đầu đông cứng, đôi mắt xanh mở to, cánh môi hồng nhuận tươi cười, làm cho Đường Niệm Niệm muốn đi lên niết một cái. Còn có ý định đi mua một đồng trang sức đeo lên người nó. Đây quả thực là hứng thú thính linh nổi lên của Đường Niệm Niệm, từ hôm mua đồ trang sức đeo cho ba con thú kia, đám người Chu Diệu Lang cũng cảm thấy có chút không hiểu nổi, nhưng sau đó nghĩ đến nữ tử đều thích thú cưng và mấy thứ đồ xinh xắn, Đường Niệm Niệm hứng trí như vậy cũng không lạ, nhưng biểu hiện thương ngày của nàng lúc ban đầu khiến bọn họ thích ứng không kịp mà thôi.

Đường Niệm Niệm nói: “Lục Lục có thể đi ra sao?”

Lục Lục giật mình, vuốt vuốt tóc mình, nói: “Ồ ô. . .bây giờ đi ra rất hao tổn nguyên khí, không thể ở lâu. . .”

Đường Niệm Niệm có chút thất vọng, lập tức lại nghe Lục Lục nói: “Nhưng có biện pháp khác. . .”

Đường Niệm Niệm liền hỏi: “Biện pháp gì?”

Lục Lục nói: “Lục Lục có thể bám vào trên người được thú, ô ô, được thú kia đã sống bốn trăm năm, toàn thân được khí nồng đậm, có thể nhập vào. . .”

“Được thú sẽ thế nào?” Được thú nói sao cũng là qua Tư Lăng Cô Hồng tặng nàng, đối với đồ Tư Lăng Cô Hồng đưa, Đường Niệm Niệm luôn quý trọng.

“Được thú lười biếng thích ngủ, Lục Lục bám vào trên người nó sẽ không thương tổn nó, còn có lợi cho nó nữa, như vậy là có thể cùng chủ nhân chơi!”

“Được!” Nếu không hại nó, liền không thành vấn đề.

Đường Niệm Niệm đang định rời khỏi nội giới, bên tai chợt nghe thấy tiếng nữ tử quen thuộc:

“Vô Ngân thiếu chủ trú ở chỗ này? Phiêu Tuyết ở ngay nội viên bên kia, cách nhau không xa, thật có duyên nha, ha ha.”

Đường Niệm Niệm mở to mắt, ánh mắt lưu chuyển, liền nhìn thấy Liễu Phiêu Tuyết đứng cách đó không xa đang nhìn về phía này. Hôm nay nàng một thân xiêm y trắng tuyết, váy dài, thắt lưng màu lam, nổi bật lên đáng người phiêu phiêu dục tiên, nhất là nụ cười thuần mỹ ngọt ngào, dưới ánh mặt trời, rực rỡ động lòng người.

Tư Lăng Cô Hồng đang bước đi lúc này ngừng lại, dưới ánh mắt vui vẻ của Liễu Phiêu Tuyết, cũng không quay đầu liếc nàng một cái, mà cúi đầu nhìn Đường Niệm Niệm trong lòng, giọng nói ẩn chứa ý cười ôn nhu: “Tình ngu rồi!”

“Ừ.” Đường Niệm Niệm thấy Liễu Phiêu Tuyết khẽ biến sắc, thu hồi ánh mắt dừng trên mặt Tư Lăng Cô Hồng, lại nhìn nhìn sắc trời, nháy mắt mấy cái, cười nói: “Sắp ăn trưa sao?”

Tư Lăng Cô Hồng thấy nàng tỉnh lại liền không đi về phía phòng nữa, nghiêng người đi đến bàn gỗ ngoài sân, để nàng ngồi trên ghế, vuốt lại mái tóc hơi loạn của nàng, nói: “Ta đi làm, chờ một lát.”

Đường Niệm Niệm đương nhiên không có ý kiến.

Đội Tư Lăng Cô Hồng rời đi, Thù Lam và Chu Diệu Lang âm thầm thở dài một hơi trong lòng. Nơi này cũng không phải địa bàn nhà bọn họ, nghĩ đến Tư Lăng Cô Hồng lần này đi phòng ăn Cung gia, các nàng đã có thể đoán được đám người ở đó sẽ khiếp sợ đến cái dạng gì.

Về phần Liễu Phiêu Tuyết đang ra về có duyên gặp lại kia, đã sớm bị bỏ quên không ai đếm xỉa, mím môi, im lặng rời đi.

“Thù Lam.” Đường Niệm Niệm mở miệng gọi.

Thù Lam vội vàng đáp: “Tiểu thư có gì phân phó?”

“Đưa được thú cho ta.” Đường Niệm Niệm nhìn chăm chăm được thú trong tay nàng.

Thù Lam còn chưa kịp phản ứng, thì được thú vốn ngủ ngoan trong lòng nàng đã run lên, sau đó vui vẻ lăn ra khỏi tay Thù Lam. Vừa đáp xuống đất lại lăn vài vòng, Đường Niệm Niệm vẫy tay một cái liền nâng nó lên tay. Một tay kia cầm khăn trắng, tỉ mỉ lau lau ngón chân bạch ngọc và thân mình được thú, động tác hiếm khi mềm nhẹ mà nghiêm túc.

“Tê tê tê tê ——!” Quái xà vốn lười biếng nằm rạp trên mặt đất, chợt trừng lớn mắt nhìn chăm chăm Đường Niệm Niệm, bên trong lộ rõ vẻ bất mãn không cam lòng, uất ức và giận dữ. Bất công! Rất bất công! Con được thú bé teo này dựa vào cái gì được chủ nhân đối đãi như vậy! Bán xà vương so với nó tốt hơn bao nhiêu, làm sao có thể như vậy, chủ nhân không phải là không thích người khác đụng vào sao? Tại sao lại giúp nó lau người, chủ nhân còn chưa từng đối đãi với bán xà vương như vậy đâu. ...

Trong lòng quái xà tức giận bất bình, mắt thấy Đường Niệm Niệm nhìn cũng không thèm nhìn nó một cái, ngay lập tức liền hí mắt nhìn chăm chăm được thú.

Thù Lam và Chu Diệu Lang cũng mang vẻ mặt không thể tin. Phải biết ngoại trừ Tư Lăng Cô Hồng ra, còn ai có thể hiểu rõ Đường Niệm Niệm, tất nhiên là hai người trưởng kỳ hậu hạ bên cạnh Đường Niệm Niệm như các nàng. Đường Niệm Niệm không thích người khác đụng vào, cho dù là các nàng cũng ít khi dám chạm vào nàng ấy. Còn có, Đường Niệm Niệm không thích bẩn, giống như Tư Lăng Cô Hồng, chứ đừng nói là tự mình chà lau vết bẩn cho kẻ khác, ngoại trừ Tư Lăng Cô Hồng ra.

Huống chi, trước đó, Đường Niệm Niệm đối với được thú không hề khác biệt gì, giống như đối với quái xà, ít quan tâm, đều do Thù Lam chăm sóc.

Hôm nay là làm sao vậy?

Đừng nói bọn họ, ngay cả được thú lúc này đang bị Đường Niệm Niệm nắm trong lòng bàn tay, tỉ mỉ lau móng vuốt đã toàn thân cứng ngắc như sắt. Đường Niệm Niệm lau đến đâu, nó liền gợn đến đâu, không dám có một chút dị động nào. Đôi mắt xanh biếc bình thường chỉ khép hờ, cực kì lười nhác, lúc này đã tròn vo, ngập nước, tràn đầy——hoảng sợ.

Bộ dáng kia, làm cho người ta cảm thấy, không biết nó có thể ngay lập tức té xỉu hay không.

Được thú này hiển nhiên là thụ sủng nhược kinh, kinh hãi!

Đường Niệm Niệm giúp nó lau sạch bụi bẩn trên người và trên móng vuốt, ngón tay duỗi ra, chiếc khăn trắng hoá thành tro bụi,

Được thú nhìn chiếc khăn hoá thành tro, thân thể nhẹ nhàng run lên, ngã về phía sau. Nhưng rất hiển nhiên, có Đường Niệm Niệm đỡ, nó muốn té xỉu cũng không có khả năng.

Đường Niệm Niệm nhìn chăm chăm đôi mắt xanh biếc của nó, nhớ tới bộ dạng của Lục Lục trong nội giới, nhất thời cảm thấy thật giống nhau, cong cong mày, nhẹ vỗ lên trán nó, vô cùng thân mật kêu một tiếng: “Lục Lục.”

Ai cũng không nhìn đến, khi ngón tay Đường Niệm Niệm đụng vào trán được thú, một luồng u quang ập vào trong đó, rồi chỉ thấy được thú nhắm mắt lại, yên tĩnh nằm trong tay nàng.

Qua một cái hô hấp, được thú đột nhiên mở mắt ra, chỉ thấy cặp mắt xanh biếc kia loé sáng, khác với vẻ lười biếng thường ngày, bây giờ đôi mắt sáng ngời linh động, vừa nhìn liền khiến người ta cảm thấy được một sự giao hoạt hiếu động.

“Ngao ngao ~” Được thú Lục Lục há mồm kêu hai tiếng, rồi nâng chân nhỏ mập mập lên, để trên cổ tay Đường Niệm Niệm, cúi đầu thân thiết cọ cọ tay nàng.

【 Chủ nhân, hồn thú của nó ngủ rồi ~】

Đường Niệm Niệm cảm giác ngón tay hơi ngứa, nhìn động tác Lục Lục, không hề có vẻ cự tuyệt hay không vui, ngược lại cười rộ lên.

“Tê ——!” Quái xà ý đồ hấp dẫn lực chú ý của nàng, hơi trượt đến bên cạnh nàng, híp mắt nhìn nàng chăm chăm.

【 Chủ nhân, người không công bằng! 】

Đường Niệm Niệm đang ôm Lục Lục, cúi đầu liếc nó một cái, trừng mắt nhìn, đưa tay sờ sờ đầu nó một chút, lý luận nói: “Người khác Lục Lục.”

Đường Niệm Niệm từ trước đến nay không hề bác ái, tâm cũng cực kì thiên vị. Nếu lấy Lục Lục so với quái xà, thì khẳng định là Lục Lục quan trọng hơn. Huống hồ, Lục Lục và nàng cùng một thể, từ khi nàng tới thế giới này đã đi theo nàng, hai người đã sớm thân thiết như tay chân, đối với hành động thân mật của nó, Đường Niệm Niệm không có nửa điểm bài xích.

“Tê.” Quái xà khở sở, sau đó hung hăng nhìn chăm chăm Lục Lục.

Là bản xà vương nhìn lầm! Thì ra vật nhỏ bé tí teo này mới là kẻ gian trá nhất, thế nhưng không biết từ đâu tranh được sự sủng ái của chủ nhân! Lão tổ tông quả nhiên không nói sai, càng là vật nhìn đáng yêu yếu đuối, càng phải cẩn thận cẩn trọng, nhìn vật nhỏ này xem, bộ dạng như chỉ cần một ngụm liền có thể cắn chết, thế mà lại là một con sói đội lốt cừu!

Lục Lục chớp đôi mắt xanh trong veo như nước nhìn nó, bộ dáng đáng yêu tinh thuần. Nhưng ngay sau đó nhếch cái miệng nhỏ, hai chân ôm lấy tay Đường Niệm Niệm, ‘ngao ngao’ hai tiếng với quái xà.

【 Chủ nhân thích nhất Lục Lục, ai cũng đừng mơ cướp! Ô Ô! Độc độc không tính, ngoại trừ độc độc, ai cũng đừng mơ! 】

Quái xà trừng mắt. Đây là thứ quái quỷ gì, được thú không phải vật nhỏ linh trí yếu kém sao? Đồ quỷ này sao có thể biết cách truyền lời?

Nhưng mà....

“Tê tê tê tê, tê tê!” Quái xà gầm nhẹ.

【 Cái gì kêu chủ nhân thích nhất người? Người tính kiểu gì vậy! Bản xà vương mới là người chủ nhân thích nhất! Người mau xuống khỏi người chủ nhân cho bản xà vương, mau xuống! 】

Lục Lục: 【 Không xuống! 】

Quái xà: 【 Xuống dưới! 】

Lục Lục quay đầu, hừ!

Quái xà giận dữ, há mồm đang định rống lên, thì Đường Niệm Niệm nhìn qua liếc mắt một cái, nói: “Không cho phép bắt nạt Lục Lục.”

Quái xà bị ánh mắt nghiêm túc của nàng nhìn cho khí thế toàn thân tiêu tán, thân thể mềm nhũn xụi lơ trên mặt đất, trong miệng phát ra tiếng ‘tê tê’ nho nhỏ. Chủ nhân bắt công, bắt công, bản xà vương làm sao bắt nạt nó, rõ ràng chính là nó bắt nạt bản xà vương. . . Phi! Ai dám bắt nạt bản xà vương, là bản xà vương bắt nạt nó! Không đúng. . . Bản xà vương mới không có bắt nạt. . . A a a!

Thù Lam và Chu Diệu Lang nhìn cảnh một người một thú một rắn này, liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ buồn cười và căm nín của đối phương. Các nàng thật sự không rõ bọn họ rốt cuộc đang nói những gì, nhưng lại hiểu được rõ ràng đây là cảnh một thú một rắn đang tranh giành tình cảm.

Thù Lam thỉnh thoảng liếc nhìn được thú đang nhảy nhót trong tay Đường Niệm Niệm, nhỏ giọng nói với Chu Diệu Lang: “Chu tổng quan, được thú này không phải nổi tiếng lưỡi biếng thích ngủ sao? Làm sao đến tay tiểu thư lại...”

Chu Diệu Lang trầm mặc một hồi, nàng cũng không rõ lắm, cuối cùng chỉ im lặng nói: “Chuyện kì lạ xung quanh chủ mẫu còn thiếu sao?” Cho nên không cần sợ lớn sợ nhỏ chút chuyện này, quen là được rồi.

Thù Lam hiểu được ý tứ của nàng, lại nhìn được thú khác thường, im lặng. Đúng vậy, thành thói quen là được rồi.

Bên này Đường Niệm Niệm đang lấy từ nội giới ra một băng gấm màu xanh nhạt không biết từ đâu đến, băng gấm làm từ tơ lụa bình thường, dưới ánh nắng chiếu rọi mơ hồ lấp lánh huỳnh quang nhu hòa, vô cùng đẹp. Đường Niệm Niệm đeo lên cổ Lục Lục, vừa nghĩ nghĩ. Băng gấm này hình như là hôm đó rời khỏi Hàn Mai Tửu Cư, trước khi đến Tư Lăng gia đã được Cô Hồng sai người đưa cho nàng.

Ô. Hình như còn nói, cái đó là bảo vật trong nhà Quan Tử Sơ?

Bất tri bất giác liền cột chắc tơ lụa, Đường Niệm Niệm giờ Lục Lục lên nhìn một hồi, vừa khéo là một nút thắt hình bông hoa.

“Tê!” Một bên quái xà vừa nhìn thấy Lục Lục chịu đãi ngộ như vậy, ngay lập tức vui sướng khi người gặp họa.

Đường Niệm Niệm nói: “Lục Lục thích không?”

Lục Lục hai chân sờ sờ bông hoa trên cổ, mở to đôi mắt ngập nước, vẻ mặt tràn đầy vui mừng, cực nhanh gật gật đầu.

【Thích, thích! Chủ nhân làm, Lục Lục thích nhất ~】

Đường Niệm Niệm ngay lập tức mặt mày hớn hở.

Thù Lam cùng Chu Diệu Lang yên lặng nhìn về phía quái xà.

Quái xà há hốc miệng, bộ dáng như chịu đả kích quá lớn.

Trong lòng Thù Lam và Chu Diệu Lang ngay lập tức dâng lên một ý nghĩ giống nhau. Quái xà và dược thú căn bản không phải cùng một tầng cấp, muốn tranh thủ tình cảm? Nhìn người ta như vậy, đáng yêu cỡ nào a!

Đường Niệm Niệm lúc này lại đeo một cái túi lên băng găm trên cổ dược thú, bên trong tràn đầy đan dược, nói: “Chờ tìm đủ nguyên liệu, sẽ làm một cái túi Càn Khôn cho Lục Lục.”

“Ngao ngao ~” Lục Lục hai chân linh hoạt mở ra túi găm trên cổ, nặn ra một viên đan dược bỏ vào miệng, gậm đầu. 【Ngô ngô! Chủ nhân tốt nhất ~】

Ánh mắt quái xà cơ hồ đỏ lịm, không biết là ủy khuất hay là ghen tị.

Đường Niệm Niệm quay đầu liếc mắt nhìn nó một cái, nói: “Hong Lê nghe lời lập công, cũng làm cho Hong Lê một cái.”

Ở trong mắt Đường Niệm Niệm, Lục Lục là thân nhân nhất thể, có thể tùy ý cưng chiều. Quái xà là kẻ thù, phải có giới hạn.

“Tê!” Quái xà đặc ý nhìn Lục Lục, rất là nhu thuận gậm đầu. Giả ngoan? Hừ! Bản xà vương cũng biết!

Lúc này, Tư Lăng Cô Hồng từ bên ngoài trở về, đi theo sau hần là một đám tỷ nữ áo xanh bụng khay.

“Ngao ngao ~” Lục Lục nhìn chằm chằm Tư Lăng Cô Hồng, hai mắt tràn ngập vui mừng, đứng ở trong lòng bàn tay Đường Niệm Niệm, thể nhưng hành lễ với hần.

Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm ngồi xuống, đương nhiên cũng nhìn thấy nó.

Đường Niệm Niệm cười khanh khách nói: “Lục Lục, Lục Lục ở trên người nó, đã có thể đi ra.”

Tư Lăng Cô Hồng cảm giác được được nàng quan tâm đến Lục Lục, ngón tay vốn giắt giắt liền thả lỏng, không có ném nó ra khỏi tay nàng, “ừ” một tiếng.

Nhóm tỷ nữ áo xanh lần lượt xếp các món ăn lên bàn trước mặt hai người, rồi cung kính lui ra ngoài.

“Ngao ~” Nhìn Tư Lăng Cô Hồng bắt đầu dứt đồ ăn cho Đường Niệm, ánh mắt Lục Lục chớp chớp, rồi nhảy ra khỏi tay nàng, kêu một tiếng rồi nhảy lên bàn.

Đường Niệm Niệm thấy nó không chạy xa, nên cũng kệ nó, tựa vào trong lòng Tư Lăng Cô Hồng thưởng thức đồ ngon.

Thù Lam và Chu Diệu Lang không khỏi nhìn nhau, lại quan sát dược thú đã thay đổi hoàn toàn này, trong lòng mặc niệm: quái xà làm sao tranh nổi vật nhỏ này, nhìn xem người ta hiếu ý cỡ nào, quái xà kia chính là làm không được a.

Bóng đêm trắng sáng.

Sau một đêm hoan hảo, Đường Niệm Niệm nằm trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, chống má, còn nghiêm túc đánh giá khuôn mặt tuấn tú của hần. Trong đầu nhớ lại bộ dáng trẻ con ba tuổi của Lục Lục, khuôn mặt phấn nộn mím mím đáng yêu kia cũng chầm chậm biến hoá, từng chút ngưng tụ thành bộ dáng có chút mơ hồ....

“Phi.” Không biết tại sao nàng đột nhiên cười ra tiếng, trên mặt cũng tràn đầy ý cười.

Một bàn tay đưa tới xoa xoa mặt nàng, giọng nói còn hơi mất tiếng, hỏi: “Nghĩ đến cái gì buồn cười sao?”

Ánh mắt Đường Niệm Niệm tỏa sáng, bắt lấy tay hần, bình tĩnh nói: “Muốn cùng Cô Hồng sinh đứa nhỏ.”

Tư Lăng Cô Hồng thân mình căng thẳng, bàn tay được nàng nắm cũng nắm chặt, hơi nhồm dẩy ôm lấy eo nàng, nâng mắt hỏi: “Đứa nhỏ của ta và Niệm Niệm sao?”

Đường Niệm Niệm gậm đầu, ánh mắt lóe sáng, nói: “Đứa nhỏ, rất thú vị.” Nhớ lại bộ dáng Lục Lục, rồi liên tưởng đến con của nàng và Cô Hồng, vẻ hứng thú vui mừng trong mắt Đường Niệm Niệm càng lớn, “Bộ dạng con của Cô Hồng nhất định còn đẹp hơn, thú vị hơn.”

Tư Lăng Cô Hồng vẻ mặt nhu hòa, đôi mắt hơi cúi xuống nhìn nàng tràn đầy ôn nhu, đột nhiên thu chặt bàn tay, ôm chặt nàng vào trong lòng, cảm khê cọ cọ hóm cổ nàng, vô cùng thân thiết. Cánh môi khê cong thành một nụ cười ấm áp, cúi đầu cười khê, vừa ấm áp, vui sướng, lại giống như than nhẹ, nói nhỏ: “Như vậy, là gia đình thật sự rồi?”

Đường Niệm Niệm nghĩ nghĩ, chần chần đáp: “Phải!”

“Ha ha.” Bị giọng điệu không cho phép phản đối của nàng làm cho ảm áp trong lòng, Tư Lăng Cô Hồng ôm nàng càng chặt, giọng nói ảm ảm chứa ý cười và tham niệm: “Niệm Niệm, thật ảm, rất thoải mái.”

Hắn giống như mảnh thú bị rơi xuống chín tầng vực sâu, một mình sa vào màn đêm đen tối vắng lặng vô ngần, tham lam nhanh chóng túm lấy phần ảm áp này, cho dù thương tích đầy mình, đốt sạch hồn phách cũng muốn độc chiếm, chết không buông tay. Thu lại răng nanh, móng vuốt sắc nhọn, hoà tan đi đôi mắt lạnh lùng, đem tất cả tình yêu dịu dàng trao cho nàng.

Đường Niệm Niệm nhìn không tới mặt của hắn, rõ ràng là ngữ điệu ôn nhu vui mừng, nhưng nàng lại ảm ảm cảm giác được một chút lo âu không nói nên lời.

Thật ảm, rất thoải mái?

Nàng nhớ tới khi lần đầu tiên gặp hắn ở tân phòng, hắn cũng giống lúc này vùi vào cổ nàng. Thật cẩn thận giống như sợ người trước mặt khó chịu, sau đó vô cùng nhẹ nhàng thân thiết cọ cọ, ngửi ngửi. Cúi đầu, vừa thích thú, vừa than thở nói: thật ảm, thật thoải mái.

Hiện tại nhớ tới, khi đó chính nàng tuy có giật mình, nhưng kì thực cũng cảm thấy: người này thật ảm áp, hương vị trên người cũng rất dễ chịu, hô hấp ảm ảm, giống như có thể xuyên qua da thịt nung tới lòng người, tim đập cũng dần rối loạn.

Thật ra, bị hắn mềm nhẹ đụng chạm vuốt ve, đều rất thoải mái, làm cho nàng ngay cả cảm giác bài xích cũng rất khó nảy sinh.

Từ kiếp trước cho đến kiếp này, hắn là người đầu tiên đối xử dịu dàng với nàng như vậy, làm cho nàng cảm nhận được cảm giác được quan tâm, thương yêu, nuông chiều mà nàng chưa từng có được.

Đường Niệm Niệm không rõ vì sao có chút lo lắng, nhưng chỉ cần có thể làm cho Cô Hồng ảm áp, thoải mái, chỉ cần hắn vui vẻ, thì nàng cũng sẽ vui vẻ.

Lúc này, Đường Niệm Niệm yên lặng vận chuyển được lực, mùi thơm ngát đặc thù bao quanh thân mình dần dần trở nên nồng đậm, nhiệt độ cơ thể cũng chậm rãi tăng cao, nhưng không làm nóng người. Nhu thuận để Tư Lăng Cô Hồng ôm, khẽ sát, vờn hai tay ôm eo hắn. Giọng nói mềm nhẹ giống như trẻ nhỏ, lại chân thật đáng tin, nói: “Chỉ cần Cô Hồng thích, ta có thể vì Cô Hồng làm bất cứ chuyện gì.”

Đáp lại nàng chỉ có tiếng hít thở chậm rãi nhẹ nhàng của Tư Lăng Cô Hồng, và một cái “ừm” giọng mũi phát ra trong màn được hương tràn ngập. Tư Lăng Cô Hồng hơi cúi đầu, khoe miệng cong lên thành một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Niệm Niệm Vs Phiêu Tuyệt

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Từ hôm qua sau khi Tư Lăng Cô Hồng đến phòng ăn Cung gia nấu cơm, Chu Diệu Lang liền phân phó mấy người Cung gia tạm thời sắp xếp cho bọn họ một phòng ăn nhỏ đơn giản ngay trong viện. Đợi đến khi Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm ngủ dậy, thì nguyên liệu nấu ăn cũng đã chuẩn bị xong.

Bởi vì Tư Lăng Cô Hồng hôm qua không hề giấu diếm, lại thêm hôm nay bố trí phòng ăn trong viện, nên tin tức hắn ra vào phòng bếp nấu cơm cũng lan truyền nhanh chóng. Nhưng ngại thân phận của hắn, không ai dám can đảm nhân miệng nói giỡn, chỉ khi ít người mới dám cảm thán một phen với bằng hữu của mình.

Bởi vì cái gọi là quân tử tránh xa nhà bếp, nên ở trong mắt mọi người, việc nam nhân xuống bếp thật sự là cực kì mất mặt. Nhưng khi Tư Lăng Cô Hồng làm ra chuyện này, mọi người lại cảm thấy hoàn toàn khác biệt.

Nhiều nam tử cao thân hẳn quá mức dung túng nuông chiều Đường Niệm Niệm, cũng có người ác ý xem thường. Số nữ tử thì càng si mê (si mê + hâm mê) ghen tị, si mê Tư Lăng Cô Hồng dịu dàng yêu thương, ghen tị Đường Niệm Niệm có được vinh hạnh đặc biệt này.

Ở một tiểu viện nơi người Thiết Phiến Môn ở, nằm ngay phía dưới tiểu viện của đám người Đường Niệm Niệm.

Liễu Phiêu Tuyệt mặc một bộ váy màu trắng phối với hoa văn xanh thẫm thanh lịch đứng trong nội viện, ánh mắt nhìn về phía trên, chính là nơi đám người Tư Lăng Cô Hồng ở. Dung nhan xinh đẹp như hoa sen hiện lên chút do dự, hàm răng khẽ cắn môi dưới, hai tay nắm chặt ống tay áo, có vẻ nôn nóng bất an.

Giành, hay là không giành?

Nàng trước nay luôn cẩn trọng, không bao giờ làm chuyện mình không nắm chắc.

Tư Lăng Cô Hồng đối với Đường Niệm Niệm thâm tình không chút che giấu như vậy, là người thì đều có thể nhận ra, huống chi là nàng.

Đường Niệm Niệm này, hôm qua sau khi nàng ra chiều bắt lợi trở về liền suy nghĩ cẩn thận, cũng lấy được một số tin tức từ trong miệng đám người bên cạnh.

Nhị tiểu thư thứ xuất của Đường Môn ở Thường Lâm, Cẩm Quốc, nghe nói là một hồng nhân có dung mạo tuyệt thế nhưng lại khiến trời ghen ghét. Từ nhỏ chịu ma bệnh quần thân, không thể tu luyện nguyên lực. Tại một gia tộc luyện đan Đường Môn nhưng lại không có chút thiên phú luyện được, có thể nói là một mỹ nhân bệnh ngoại trừ dung mạo ra thì không có gì đáng coi trọng.

Nhưng, Đường Niệm Niệm nàng gặp, dung mạo tuyệt thế, dáng người nhanh nhẹn linh hoạt, xinh đẹp, trong sạch như lưu ly. Chẳng những dung mạo làm cho nàng sinh ra vài phần âm đạm, mà thủ đoạn giết người không tiếng động cùng thân pháp đập thuy vô ngân, đều hoàn toàn không giống với lời đồn đại của mọi người, nàng ta không phải là người không có nguyên lực, trái lại, thực lực vô cùng bí hiểm.

Trên dung mạo không chiếm được lợi thế, trên thực lực không chiếm được ưu việt, địa vị gia tộc tuy cao hơn rất nhiều, nhưng so với Vô Ngân Sâm Lâm của Tư Lăng gia tộc thì cũng không sai khác lắm. Huống chi, nàng ấy ở cùng thiếu chủ Vô Ngân trước mình, chiếm được sủng ái vô hạn của hắn.

Nhưng bảo nàng cứ như vậy buông tha, nàng lại không cam lòng.

Trong trí nhớ, nam tử tĩnh lặng đứng trên mặt biển, trường bào nguyệt sắc, mỏng manh phiêu dật, tóc đen áo trắng, môi mỏng như tuyết, khiến thiên địa vạn vật như thất sắc, chỉ còn lại một mình hắn tồn tại, giống như tranh cuốn do trời vẽ thành.

Liễu Phiêu Tuyết ánh mắt không ngừng lấp lóe, cuối cùng hoá thành kiên định.

Đường Niệm Niệm cho dù được sủng ái thì sao, chỉ nhìn bộ dáng không hiểu thế sự kia của nàng ta liền biết là nữ tử đơn thuần, chìm vào si mê lưu luyến. Mặc dù dung nhan khiến nam tử yêu mến thì tính sao? Mình trong mắt người đời không phải cũng như thế sao? Hồn nhiên thuần thiện, trong chốn giang hồ làm sao có người thực sự hồn nhiên thuần thiện, nếu Vô Ngân thiếu chủ thích nữ tử như vậy, mình liền có thể làm tốt, kéo nàng ta xuống ngựa!

Nếu không thể lập tức chuyển biến, vậy cũng có thể gần gũi với hắn trước, rồi chậm rãi để hắn biết được, so với Đường Niệm Niệm, mình vừa hồn nhiên lương thiện, vừa thú vị hơn nhiều.

Không thể ngay mặt khiêu khích, thì có thể âm thầm dụ dỗ.

Liễu Phiêu Tuyết hạ quyết định, xoay người gọi tỳ nữ thiếp thân, rồi tự đi ra sân.

Thư các Vân Long điện.

Cung Cẩn Mặc mặc áo mỏng, khoác một chiếc áo gấm màu lam bên ngoài, cầm trong tay bút lông sói, viết viết trên giấy tuyên thành, ánh mắt hơi nhíu biểu hiện tâm tình hắn không vui.

Vài tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, quản gia Diệp Kỳ từ nhỏ hầu hạ bên cạnh hắn đẩy cửa đi vào.

Cung Cẩn Mặc ngẩng đầu, ngồi thẳng người trên ghế, không chút thư giãn hỏi: “Chuyện gì?”

Diệp Kỳ đưa tay đặt một chén trà ngon đủ độ ấm lên bàn hắn, không nhanh không chậm nói: “Đường tiểu thư trả lại cháo tổ yến thiếu chủ đưa tới, Liễu tiểu thư Thiết Phiến Môn cầu kiến, nói là có việc thương lượng cùng thiếu chủ.”

Đôi mắt Cung Cẩn Mặc càng lúc càng nheo lại, nhắm một ngụm trà nóng, lãnh đạm nói: “Đuổi đi.”

Diệp Kỳ đáp: “Vâng.”

“Trước yến hội sinh nhật, trừ bỏ việc của Cung gia, bất kể kẻ nào hay chuyện gì tự động hành sự đều phải xử lý.”

“Vâng.”

Ngay khi Diệp Kỳ chuẩn bị rời đi, Cung Cẩn Mặc đột nhiên lên tiếng: “Vô Ngân thiếu chủ. . . chuyện tình bên đó xử lý thế nào.”

Diệp Kỳ dừng bước, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Sáng nay đã phái người bố trí phòng ăn nhỏ ở Vân Lưu Các, đưa nguyên liệu nấu ăn tới, có người báo về, nói là đã bố trí xong.”

“ . . . ” Cung Cẩn Mặc không nói gì, môi hơi mím lại, đôi mắt phân minh, ngao khí thiên thành.

Diệp Kỳ thấy hắn không có ý định nói tiếp, lúc này mới đi ra ngoài.

Trong thư phòng chỉ có ánh sáng từ minh châu chiếu rọi, lư hương tán ra làn khói giống như du long.

Cung Cẩn Mặc trước nay lãnh ngạo khiến người ta không dám tới gần giờ phút này lại ngẩn ngơ thất thần.

“Nàng, trời sinh vốn nên được người ta yêu thương.” Nam tử cao lớn ngồi xổm xuống, từ nhỏ luôn bắt khuất nông cuống giờ lại cầm khăn lau vết thương trên chân một cô gái, khuôn mặt nhìn không ra chút biến hoá nào, nhưng trong mắt đều tràn đầy vẻ đau lòng.

Trong mắt cô gái ẩn chứa ánh lệ mỏng manh, khuôn mặt tái nhợt hơi phỉếm hồng, giống như ngưng đọng lại giống như khăn trương, gất gao cắn chặt đôi môi trắng bệch, thở gấp mấy hơi, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, lại bao hàm vẻ mong chờ sâu đậm, “...Vậy huynh, huynh sẽ luôn thương muội sao?”

Lúc ấy, hắn không phải không có nhìn thấy nàng nắm chặt hai tay, nhưng vẫn không trả lời. Thẳng đến khi giúp nàng lau sạch vết thương, ôm nàng về giường, lại bôi thuốc cho nàng, ngẩng đầu lên đã thấy nàng lệ rơi đầy mặt, cắn chặt môi không phát ra một chút âm thanh, bộ dáng đáng thương giống như cổ nên nhưng lại không nhìn được.

Hắn trầm mặc một hồi, không ngại bẩn dùng tay áo giúp nàng lau nước mắt, lạnh lùng nói: “Nữ nhân quả nhiên đều làm từ nước.” Phát hiện lau thế nào cũng không sạch, liền bỏ qua một bên, mắt lạnh nói: “Đừng khóc!”

Nàng “A” một tiếng, chỉ yên lặng một khắc liền truyền đến tiếng ho khan làm cho người ta mới nghe liền cảm thấy đau.

Hắn hơi quay đầu, ôm lấy nàng, vỗ nhẹ lưng cho nàng, cho tới khi nàng ổn hơn, mới thấp giọng nói: “Làm bằng nước cũng không yếu ớt như nàng, phạt không được, mắng không xong, thật sự là cầm trong tay sợ nạt, ngâm trong miệng sợ tan mà. Nếu không có người cẩn thận chăm sóc, thì làm sao sống sót nổi đây.”

Nàng đột nhiên quay đầu, khuôn mặt nho nhỏ, mắt hàm chứa lệ, mím môi run run, túm lấy vạt áo hắn, khẩn cầu lại tuyệt vọng nói: “Xin huynh, đừng rời khỏi muội.”

Hắn không đáp lời, về mặt nàng cũng càng thêm tuyệt vọng.

Kỳ thật, thương thế của hắn đã sớm khỏi, có thể rời đi, lại bởi vì nàng mà lưu lại đến tận bây giờ.

Mấy ngày nay, hắn phải thủ hạ tìm kiếm phương thuốc chữa bệnh trị liệu cho nàng, nhưng lại vẫn không có tiến triển, trừ phi có Thoát Thai Đan thiên phẩm cấp năm. Chưa nói đến hắn không có, mà muốn tìm được luyện được sư thiên phẩm và được liệu luyện chế Thoát Thai Đan đều vô cùng khó khăn, gia tộc hắn cũng sẽ không cho phép hắn đưa đan dược này ột nữ tử ngay cả địa kiêu cũng không phải dùng.

Hắn và nàng vốn không phải người của một thế giới, Thường Lâm cách Đại Vân Hải quá xa, hắn thân nằm trong trung tâm tranh đấu đoạt vị, nguy cơ tứ phía. Nữ tử tính tình giống nàng không thích hợp ở tại Cung gia Đại Vân Hải, hắn không muốn nàng bị người ta âm thầm hãm hại, cũng không muốn nàng cuối cùng lại trầm luân trong bóng tối quyền thế, đánh mất tâm mình.

Kỳ thật, nói đến nói đi, chính hắn làm sao không biết, nguyên nhân chủ yếu vẫn là địa vị của nàng trong lòng hắn, chung quy vẫn không vượt qua được đã tâm muốn phá tan mây xanh, xứng lẫn tuyệt đỉnh kia.

Chu dù, nghe thấy lời khẩn cầu tuyệt vọng của nàng hắn có chút rung động, nhưng vẫn lựa chọn rời đi.

Bọn họ kỳ thật không nợ nhau điều gì, nàng tình cờ cứu mạng hắn, hắn chưa từng cho nàng ám chỉ hay hứa hẹn yêu đương, chỉ là tình cảm không do mình mà thôi. Hắn làm bạn cùng nàng ba tháng, khi rời đi chỉ để lại lệnh bài, để nàng có một cơ hội đưa ra yêu cầu mà hắn có đủ khả năng thực hiện.

...

“Ta không biết người.” Giọng nữ chân thành mà bình thản, làm cho người ta có cảm giác không thể phản bác, thẳng thắn xâm nhập vào tim. Dung nhan quen thuộc mà xa lạ, đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng, trong sáng không tí vết, giống như ngọc lưu ly xinh đẹp nhất, chân thật nhất.

Cung Cẩm Mặc đột nhiên mở mắt ra, trong mắt hiện lên căn phòng quen thuộc. Lồng ngực phập phồng, trong miệng thở ra một ngụm khí đã nghẹn từ lâu, hơi hơi nhú mi.

Hắn đã ngủ từ khi nào?

Thế nhưng lại mơ về chuyện ba năm trước.

Cô gái trong mộng kia, khuôn mặt tinh xảo non nớt, tái nhợt roi lệ, tuyệt vọng cầu khẩn: xin huynh, đừng rời khỏi ta.

Còn nữ tử gặp lại mấy ngày trước, vô cùng thân mật dựa sát vào lòng người ta, thanh tú như ngọc, bình thản như nước, còn nghiêm túc phủ nhận: ta không quen người.

Cô gái trong trí nhớ chỉ đi vài bước đã thở dốc, nhất thời không để ý liền té ngã; mà nữ tử trong Bích Hải viên giết người không tiếng động, chân đạp nước biển như giẫm trên đất bằng, nhanh nhẹn tự nhiên.

Đây thực sự là cùng một người sao?

Cung Cẩm Mặc ngồi thẳng người, thói quen đưa tay bụng chén trà trên bàn, lại phát hiện nước trong chén đã nguội lạnh. Ngón tay chỉ ngừng một chút, liền uống một ngụm, trong miệng lạnh lẽo như lan tới toàn thân.

“Nàng, cuối cùng đã gặp được một người chân chính thương yêu chăm sóc nàng.”

Vốn tưởng rằng lấy thân phận người nợ, thêm quy củ của Tư Lăng gia tộc, nàng sẽ chỉ là một thị thiếp của hắn. Nhưng lại có thể khiến hắn nấu canh làm com cho nàng, không để ý ánh mắt người đời, hắn là thật tâm thương nàng, yêu nàng.

Cung Cẩm Mặc nhất thời không hiểu rõ cảm giác trong lòng lúc này ra sao, có giật mình mất mát, khó có thể tập trung được.

Hai ngày sau.

Liễu Phiêu Tuyết vẫn muốn gặp mặt Cung Cẩm Mặc, cuối cùng có thể tìm được hắn trong một hành lang Cung gia.

“Cung thiếu chủ xin dừng bước.” Liễu Phiêu Tuyết dừng ở bên cạnh hắn, thi lễ, ôn nhu nói: “Việc Phiêu Tuyết muốn nói đối với Cung thiếu chủ chỉ có lợi không hại, mong thiếu chủ có thể ở lại một lát là đủ.”

Cung Cẩm Mặc lãnh đạm liếc nàng một cái, “Có liên quan đến ta?”

“Phải.” Liễu Phiêu Tuyết mỉm cười gật đầu.

Đội hai người bước đến một đình hiên không người, Cung Cẩm Mặc nghe xong Liễu Phiêu Tuyết nói, đôi mắt lãnh ngạo như muốn xuyên thủng người lạnh lùng nhìn về phía nàng, vẻ mỉa mai hiện trên khoé miệng, xoay người bước đi.

Liễu Phiêu Tuyết bị ánh mắt và vẻ châm chọc của hắn làm cho tức giận, đuổi theo trước người hắn, mỉm cười nói: “Hiển vũ trên đại yến sinh nhật, đối với Cung thiếu chủ không hề có hại. Huống chi, không phải Cung thiếu chủ có ý với Đường Niệm Niệm nào? Nếu ta có thể lọt vào mắt Vô Ngân thiếu chủ, một khi Đường Niệm Niệm thất sủng, tự nhiên sẽ rơi vào lòng Cung thiếu chủ.”

“Tránh ra.” Cung Cẩm Mặc lãnh đạm nói, đôi mắt thẳng tắp quét về phía nàng.

Liễu Phiêu Tuyết bị hắn nhìn đến toàn thân run lên, không khỏi lui lại từng bước, mắt rũ xuống, mỉm môi, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, nhỏ giọng nói: “Phiêu Tuyết cũng không phải cố ý chọc giận Cung thiếu chủ, chỉ muốn cùng Cung thiếu chủ hợp tác mà thôi.”

“Không cần ở trước mặt ta giả vờ giả vịt.” Cung Cẩm Mặc mắt lạnh, vô tình vạch trần vẻ nguy trang của nàng.

Nhìn khuôn mặt Liễu Phiêu Tuyết cứng lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười yếu ớt, toàn thân tràn ngập áp lực, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng cười nói: “Hợp tác với ta? Người không xứng.”

Liễu Phiêu Tuyết cắn răng run rẩy, nhìn Cung Cẩm Mặc đi lướt qua người nàng, sống mắt lưu chuyển, thấp giọng hô: “Vậy Phiêu Tuyết cầu xin thiếu chủ, cho Phiêu Tuyết cơ hội này, để Phiêu Tuyết thử một lần.”

Xin. . .

Xin huynh. . .

Cung Cẩm Mặc bước chân dừng lại, lạnh lùng nhìn nàng, giọng điệu không có chút cảm xúc nào: “Chẳng qua chỉ gặp mặt một lần, không biết tính tình, không biết gốc rễ, liền bởi vì vẻ ngoài mà si mê, mất đi lý trí sao?”

Liễu Phiêu Tuyết nghe vậy, sắc mặt càng khó coi, nhưng vẫn kiên trì nói: “Một lần là đủ, Vô Ngân thiếu chủ mặc dù thoát nhìn vô tình, nhưng tâm lại kiên định ôn nhu.”

“Khăng khăng một mực.” Cung Cẩm Mặc đay mắt chột loé về châm chọc rồi biến mất. Còn nói không phải bị vẻ ngoài làm si mê, người nợ ôn nhu cũng chỉ dành ột mình Niệm Niệm, người khác trong mắt hắn giống như tro bụi mà thôi.

Liễu Phiêu Tuyết bị hắn một lần lại một lần châm chọc làm cho tức giận, cắn môi, lạnh nhạt nói: “Nếu Cung thiếu chủ không muốn coi như xong, làm gì nhục nhã Phiêu Tuyết như thế”

Cung Cẩm Mặc không hề nhìn nàng, giọng nói bình thản: “Ta liền cho ngươi cơ hội này.”

Liễu Phiêu Tuyết ngẩn ra, lúc hoàn hồn thì Cung Cẩm Mặc đã rời đi, trên mặt chột loé lên vẻ vui mừng đắc ý, mỉm cười nói: “Tạ Cung thiếu chủ thành toàn.”

Cung Cẩm Mặc không quay đầu, cũng không đáp, dáng người cao lớn thẳng tắp bước đi, mang theo vẻ tao nhã.

Khuôn mặt hắn bình thản, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước.

Niệm Niệm, để ta xem xem, hắn có thể vì nàng làm đến bao nhiêu.

Hắn dốc lòng đối đãi, ôn nhu si tình có hay không chỉ dành ột mình nàng. Hắn có thể vì nàng, buông tha cho tiền đồ gấm vóc, phản kháng lại gia quy bao đời của Tư Lăng gia hay không.

Hắn có thể làm được . . .

Chuyện mà ta không thể làm?!

Hai mắt như biển cả của Cung Cẩn Mặc chột sâu thẳm, khoé miệng cong lên mờ nhạt, có chút âm đạm, lại có chút nhu hoà khó thấy.

Hôm sau.

Tiệc sinh nhật thiếu chủ Đại Vân Hải Cung Cẩn Mặc chính thức bắt đầu, trong Nhập Thiên đảo đã sớm bố trí xong tiệc rượu. Buổi tiệc được tổ chức trong hồ Thiên Kính trên Nhập Thiên đảo, hồ này tĩnh lặng không có sóng, in bóng bầu trời ánh trắng, vàng sáng lẫn lẫn. Trên hồ xếp từng toà bạch ngọc, bánh trái rượu ngon mọi thứ đều có đủ. Ánh trắng chiếu xuống mặt nước, trắng sáng chiếu hoa ôn nhuận, tỷ nữ áo xanh đi lại trên hành lang, đáng vẻ thướt tha mềm mại, thật sự giống như đang ngồi trên cung trăng, hưởng thụ đãi ngộ tiên nhân.

Tân khách đến đây được tỷ nữ dẫn vào từng vị trí ngồi, ả ả có chút âm thanh tán thưởng truyền ra. Thấy nhân vật chính Cung Cẩn Mặc còn chưa tới, mấy người mới ghé đầu vào nói chuyện với nhau.

“Xem kìa! Là Vô Ngân thiếu chủ và Kinh Hồng Tiên Tử Đường Niệm Niệm!” Một người than nhẹ một tiếng, không ít người nghe được, liền quay đầu nhìn về phía cửa.

Từ sau khi nhìn thấy hai người vô cùng thân thiết ở chung, thân phận Đường Niệm Niệm rất nhanh liền bị điều tra ra, thanh danh cũng nhanh chóng truyền tới tai nhóm người ở đây. Danh xưng trước kia bây giờ lại tự nhiên trở thành danh tự cửa miệng của mọi người.

Ở cửa đi vào đúng là Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm, theo tỷ nữ áo xanh dẫn đường.

Hôm nay hắn mặc áo bào nhẹ nhàng và trường bào nguyệt sắc, trên vạt áo thêu hoa văn thủy mặc, không nhiễm một hạt bụi. Tóc trên đầu được buộc gọn ở sau lưng, nổi bật lên da thịt như ngọc, dung nhan tiên tư. Đường Niệm Niệm trong lòng hắn cũng mặc váy dài nguyệt sắc, gắn trên tóc là một cây trâm hình trăng lưỡi liềm, khuôn mặt không hề trang điểm, ở cùng một chỗ với hắn, mà không hề bị giảm đi nửa phần tao nhã sáng rọi.

Hai người chậm rãi đi tới, ngay cả ánh trắng cũng giống như tham luyến trên người hai người, nhất thời làm người ta cảm thấy giống như thần tiên quyền lữ hạ phàm. Cho dù trong đó từng có rất nhiều người len lén nghị luận, nói Đường Niệm Niệm không xứng với Tư Lăng Cô Hồng thì lúc này khi hai người xuất hiện, phản hoài nghi kia không cần công đã bị phá.

Thời điểm hai người ở cùng một chỗ, có một loại ăn ý không rời, như thành một thể, khiến người ta căn bản không thể chen chân.

Vị trí của Tư Lăng Cô Hồng là vị trí đầu tiên, cùng hàng ghế với hắn còn có nhị thiếu gia Tô gia ở thành Đông Xuân, Tô Duy Thâm.

Tỷ nữ áo xanh dẫn hai người đến chỗ ngồi xong liền cúi người đợi ở một bên, tuy lúc hầu hạ.

Đường Niệm Niệm tựa vào trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, đương nhiên cảm nhận được những ánh mắt như có như không ở chung quanh. Chuyển mắt nhìn về một phía, liền thấy Đường Xảo Chi một thân quần áo phấn hồng, tay áo thêu hoa. Đối phương hiển nhiên không ngờ nàng sẽ nhanh chóng phát hiện ra chỗ của mình, biểu tình bén nhọn trên mặt còn chưa kịp thu lại, hai mắt trừng lên, có chút giật mình.

Đội Đường Xảo Chi phục hồi tinh thần, áp chế đáy lòng chột dạ, hướng Đường Niệm Niệm cười lạnh, lại phát hiện Đường Niệm Niệm đã thu hồi ánh mắt từ lúc nào, trong lòng giận dữ, hung hăng cắn môi dưới.

Mặc kệ thế nào, nàng tuyệt đối sẽ không để nàng ta đoạt đi hạnh phúc thuộc về mình!

Thời gian trôi qua không lâu, các chỗ ngồi trên yến hội đã sắp kín, hiển nhiên mọi người đã tới đông đủ.

Một tiếng: “Gia chủ, thiếu chủ đến!”, những người đang ngồi ngoại trừ Tư Lăng Cô Hồng và Tô Duy Thâm ra, tất cả đều đứng lên, ánh mắt nhìn về vị trí chủ tọa.

Dẫn đầu đi vào là Cung Cẩn Mặc và một nam nhân khoảng 45-46 tuổi.

Cung Cẩn Mặc hôm nay mặc cẩm bào màu đỏ, đổi đi quần áo quý giá mặc ngày thường, hi bào màu đỏ này làm nổi bật lên khuôn mặt lãnh duệ lạnh lùng, nhưng cũng tôn thêm vài nét ôn hoà. Màu sắc mãnh liệt kia làm cho khí thế cao ngạo ngông cuồng của hắn càng thêm nồng đậm. Đôi mắt bình tĩnh đảo qua toàn trường, khi nhìn đến Đường Niệm Niệm trong lòng Tư Lăng Cô Hồng mới hơi dừng lại một chút, không dễ phát hiện, khi thu hồi ánh mắt thì đã đi tới vị trí chủ tọa.

Bên cạnh hắn chính là gia chủ Cung gia Cung Giao. Khuôn mặt cương nghị nở nụ cười ôn hoà khác hẳn với Cung Cẩn Mặc, đưa tay thoáng ra hiệu, cười nói: “Chư vị có thể tới tham gia tiệc sinh nhật của tiểu nhi, quả thực vẻ vang cho kẻ hèn Cung gia này, hôm nay mọi người cứ tự nhiên, tùy ý vui vẻ, không cần có kỵ đa lễ nhiều.”

Nói xong, hắn nhìn Cung Cẩn Mặc liếc mắt một cái, trở lại ngồi xuống.

Cung Cẩn Mặc bước lên, khuôn mặt tuấn tú nhìn mọi người khẽ gật đầu nói: “Chư vị mời ngồi.”

Chờ hắn ngồi xuống, tất cả mọi người cũng trở về vị trí của mình.

Nhân vật chính vừa tới, yến hội lập tức bắt đầu, các tiết mục tấu nhạc đã sớm chuẩn bị lần lượt trình diễn.

Trong yến hội, Đường Niệm Niệm giương cái miệng nhỏ nhắn khẽ cắn khối bánh Tur Lăng Cô Hồng tự tay dứt đến. Hoàn toàn không để ý đến mấy ánh mắt lớn mật thỉnh thoảng quét tới của đám người chung quanh, hai mắt chỉ dừng trên đài biểu diễn ở trung tâm.

Nàng cứ không hề đếm xỉa, chỉ ngồi xem diễn như vậy, lại không biết đám người xung quanh thỉnh thoảng liếc mắt tới trong lòng rối rắm thế nào.

Nếu nói sau khi nghe chuyện Tur Lăng Cô Hồng nấu com cho Đường Niệm Niệm mỗi ngày, trong lòng mọi người đều chấn động không tiếp nhận nổi, nghị luận cảm thán, nói thiếu chủ Vô Ngân này sùng ái vô độ. Nhưng không phải thực sự chứng kiến thì dù sao cũng không đủ chân thật, trong lòng ai nấy khó tránh khỏi có chút hoài nghi. Nay ở trước mặt mọi người, ngay trong yến hội, Tur Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm hành động như vậy thực làm người ta kinh hãi sửng sốt.

Nhìn Đường Niệm Niệm bộ dáng xem diễn, lại nhìn Tur Lăng Cô Hồng một tay ôm nàng, một tay tỷ mỉ dứt đồ ăn cho nàng, lau môi, rót rượu, không chuyện gì là không tự tay làm, vô cùng thân mật dịu dàng. Nếu không phải đã biết thân phận của Tur Lăng Cô Hồng, còn có khí thế tao nhã trên người hần, thật sự sẽ có người tưởng rằng nàng là chủ nhân, mà hần là nam sủng, nếu không làm sao có thể tỉ mỉ hầu hạ như thế.

Một số nữ tử nhìn cảnh này, trong lòng đều len lén thầm mắng, Đường Niệm Niệm rốt cuộc có phẩm đức gì mà có khả năng khiến Vô Ngân thiếu chủ sùng ái như thế, lại có thể yên tâm thoải mái để Vô Ngân thiếu chủ hầu hạ, không hề cảm thấy không ổn, giống như đã sớm thành thói quen.

Đường Niệm Niệm đương nhiên không biết ý nghĩ trong lòng bọn họ, cũng không cần biết. Thấy trên đài đang chuyển tiết mục, nàng liền ngửa đầu nhìn Tur Lăng Cô Hồng, vô cùng tự nhiên cầm một khối bánh đưa lên môi hần, để hần cắn một miếng, rồi nhét nửa miếng còn lại vào miệng mình, nói: “Không ngon bằng Cô Hồng làm.”

Tur Lăng Cô Hồng nghe vậy, liền nở nụ cười, hỏi: “Còn ăn nữa không?”

Đường Niệm Niệm lắc đầu, ăn nốt khối bánh trong tay Tur Lăng Cô Hồng xong, liền lấy ra một cái tráp ngọc nhỏ, bên trong chứa đầy đan dược, đặt tráp ngọc lên bàn, đang định đưa cho Tur Lăng Cô Hồng một quả, lại dừng lại, hơi nhíu mày, khó xử nói: “Quả ma tâm này ăn ngon, có điều tuy Cô Hồng không sợ độc, nhưng không biết có thể ngăn được độc tâm ma hay không.”

“Không sao.” Tur Lăng Cô Hồng nhận ra, thứ quả này hần đã từng ăn khi ở Phong Nhân Cốc.

Đường Niệm Niệm vừa nghe, trên mặt liền khôi phục nụ cười, cầm một quả đưa đến bên môi hần.

Tur Lăng Cô Hồng liền cắn một ngụm, mùi vị quả ma tâm hần đã không nhớ rõ, có lẽ bất kể loại mùi vị nào đối với hần cũng đều không chút để ý. Nhưng lúc này nhìn ánh mắt bình thản chuyên chú nhìn mình của Đường Niệm Niệm, vừa mong đợi còn nghiêm túc hỏi: “Ăn ngon không?”

Tur Lăng Cô Hồng nuốt xuống, trong miệng chua chua ngọt ngọt, mùi thơm ngát không ngấy, gật đầu: “Ngon.”

Đường Niệm Niệm nhìn ra hần là thật sự thích, lại lấy ra hai quả ma tâm để lên trên bàn, đẩy mấy đĩa bánh và trái cây sang một bên.

Tur Lăng Cô Hồng không hề có ý ngăn cản hành động của nàng, nhưng tỷ nữ áo xanh đứng bên cạnh bọn họ lại vô cùng rối rắm. Nàng đứng ở đây thật giống như đồ trang trí, Tur Lăng Cô Hồng căn bản không để nàng hầu hạ, bây giờ nhìn thấy Đường Niệm Niệm nói những thứ kia ăn không ngon, còn không biết từ nơi nào lấy ra vài quả kì lạ, chỉ có thể làm như không thấy, yên lặng tiếp tục làm tròn bốn phận trang trí.

Một loạt động tác này không chỉ tỷ nữ bên cạnh chú ý, mà Cung Cảnh Mặc cùng các tân khách khác cũng đều chú ý, nhưng chỉ đành nuốt tâm tư xuống chỗ sâu nhất trong đáy lòng.

Lúc này, theo tiếng nhạc dần nhỏ đi, Cung Giao ở phía trên đột nhiên nói: “Lần này mở tiệc chiêu đãi chư vị thật ra không chỉ vì sinh nhật tiểu nhi, mà còn có một chuyện muốn cùng chư vị thương lượng.”

Hần vừa dứt lời, trong hồ Thiên Kính ngoại trừ tiếng nhạc thanh u phiêu lãng trong không khí ra thì không còn chút tiếng động nào khác.

Cung Giao cười nói: “Chư vị không cần khẩn trương, việc này kỳ thật cũng là một chuyện tốt. Trước đó vài ngày, mặt biển Đại Vân Hải bỗng sinh ra động tĩnh kì lạ, Cung gia ta tiến đến xem xét, thấy trong nước chột hiện trận pháp, có một mảnh thú bảo vệ, lão phu đoán rằng bên trong chắc chắn có Càn Khôn. Đáng tiếc Cung gia lực lượng không đủ, vài lần thăm dò đều không thể xâm nhập, nên lão phu liền muốn mời chư vị đến nơi bảo địa kia thăm dò. Đương nhiên, nếu ai không muốn mạo hiểm lão phu tuyệt không miễn cưỡng, chư vị vào trong nếu đoạt được bảo vật gì đều sẽ thuộc quyền sở hữu của chư vị, lão phu lấy danh dự Cung gia thề, tuyệt sẽ không làm ra chuyện giết người đoạt bảo.”

Lời hần vừa dứt, toàn trường dường như càng yên tĩnh, sau một lúc mới truyền đến giọng vài người:

“Cung gia chủ nói đùa, Cung gia có thể đem tin tức và cơ hội khó có được như thế chia sẻ cùng chúng ta, đã là vinh hạnh, sao có thể hoài nghi.”

“Đúng vậy. Đại Vân Hải thật là một bảo địa, chỉ sợ nơi xảy ra dị trạng kia nhất định chính là địa phương chứa nhiều bảo vật nhất.”

“Ha ha ha ha! Có cơ hội này nào có lý gì lại không đi!”

Tiếng đáp lại vang lên ngày càng nhiều, Cung Giao đem ánh mắt hướng về phía Tur Lăng Cô Hồng và Tô Duy Thâm, cười nói: “Không biết Vô Ngân

thiếu chủ cùng Tô nhị thiếu tính sao?”

Tô Duy Thâm nhìn thoáng qua Tư Lăng Cô Hồng bên cạnh không xa, cười nói: “Cung gia chủ đã mời, làm sao dám từ chối.”

Cung Giao mỉm cười, ánh mắt thâm trầm dừng ở trên người Tư Lăng Cô Hồng.

Nhưng lúc này Tư Lăng Cô Hồng lại cúi đầu nhìn Đường Niệm Niệm trong lòng, ngón tay nhẹ vuốt tóc nàng hỏi: “Niệm Niệm muốn đi không?”

Đường Niệm Niệm không chút nghĩ ngợi nói: “Đi.”

Từ sau khi Lục Lục trú ngụ trên người được thú, hai ngày trước đã nói với nàng rằng nó cảm nhận được có mùi bảo vật, nhưng bị thứ gì đó che giấu, Nay bảo khổ nhỏ của nàng có thể nói là cực kì phong phú, thứ gì tâm thường nàng đều chứng mắt, Lục Lục cũng vậy. Có thể được Lục Lục đề cập tới, tuyệt đối là đồ không tệ.

Vốn nàng còn định chờ sau yến hội vài ngày rồi đi thăm dò, không nghĩ tới nhanh như vậy đã được mời.

“Được.” Tư Lăng Cô Hồng gật đầu.

Một màn này rơi vào trong mắt mọi người, chỉ cảm thấy Đường Niệm Niệm này rốt cuộc đã cho Vô Ngân thiếu chủ uống canh bùa gì, làm hắn trở thành cái dạng này.

Cung Giao cũng chỉ cười nói: “Vô Ngân thiếu chủ đối Đường cô nương thật là sùng ái có thêm.”

Sau đó hắn bùng cốc rượu lên, chúc một ly với mọi người, đề tài này cũng theo đó chấm dứt.

Điệu nhạc vốn thanh u đậm đặc đột nhiên nghiêm nghị lại uyển chuyển, tương phản bất ngờ này ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Tất cả đều nhìn về phía đài bạch ngọc ở trung tâm, chỉ thấy một thân ảnh tuyết trắng từ không trung đáp xuống, eo nhỏ thắt sa mỏng, hai tay cầm hai cây quạt lông màu hồng. Dung nhan nữ tử lúc này bị che khuất phía sau cánh quạt, mái tóc đen khuất ở sau lưng, cũng khiến người ta càng thêm tò mò, bị nàng hấp dẫn.

“Đây là quạt hồng vân, quạt của Thiết Phiến Môn Tuyết Liên Tiên Tử, chẳng lẽ là Tuyết Liên Tiên Tử đang múa quạt sao?” Có người than nhẹ ra tiếng.

Lại một người nói: “Đúng rồi! Xem ra đây là nhờ phúc của Cung thiếu chủ, có thể được xem Tuyết Liên Tiên Tử múa quạt.”

Cung Cẩm Mặc ngồi bên trên nghe vậy, khóe miệng thân nhiên cong lên, mặt không chút thay đổi.

Đây không phải là nhờ phúc của hắn, mà là phúc của người nọ.

Người cầm quạt múa trên đài này đúng là Liễu Phiêu Tuyết. Nàng mặc váy áo đặc thù, quanh eo thắt hai đoạn tơ lụa thật dài tung tay, cổ tay cũng buộc hai đoạn vải màu đỏ, lần váy dưới eo hơi tách, lộ ra quần dài màu đỏ, nơi đầu gối hơi bó lại. Trang phục này phô ra toàn bộ dáng người xinh đẹp của nàng, thậm chí tăng thêm vài phần, có vẻ thánh khiết tuyệt diệu, như tinh linh mà lại hiền ngang.

Không ít thanh niên tài tử ở đây đều bị nàng hấp dẫn, cũng có tiếng ai đó âm thầm nuốt nước bọt.

Theo tiếng nhạc thanh vung lên, Liễu Phiêu Tuyết bắt đầu nhảy múa.

Nàng mở hai tay, lộ ra khuôn mặt được trang điểm càng thêm tinh xảo, ánh mắt vừa vận nhìn thẳng Tư Lăng Cô Hồng, môi hồng khẽ cong, như muốn nói lại thôi, lộ ra tình ý. Lúc này nếu còn ai không nhìn ra được điệu múa này dành cho kẻ nào, thì mới thực sự là bị mù.

Lại nhìn Tư Lăng Cô Hồng lúc này đang ôm Đường Niệm Niệm, mọi người than nhẹ trong lòng: điểm phúc thật lớn, lại có bản lĩnh làm cho nữ tử thiên hạ say mê.

Liễu Phiêu Tuyết dưới chân nhẹ nhún, liền nhảy lên vũ đài bạch ngọc. Điệu múa của nàng không dịu dàng, ngược lại mang theo một luồng áp khí bức người lạnh thấu xương, nhưng dáng người lại mềm dẻo nóng bỏng, đúng là vừa ôn nhu vừa mạnh mẽ. Theo điệu múa, từng đoạn lụa trên tay, trên eo, trên chân nàng lần lượt phiêu đảng, tăng thêm vẻ kinh điển mê người.

Danh hiệu Tuyết Liên Tiên Tử Liễu Phiêu Tuyết chính là được lấy từ dung nhan thuần mỹ tuyệt sắc cùng khả năng múa quạt tinh tế này. Nàng một tay cầm quạt vừa nhu vừa cương, lộ hóa thuần thanh, tuy xinh đẹp nhưng uy lực lại không kém. Đương nhiên, uy lực này chỉ có một ít nguyên giả Huyền phẩm mới xem ra như thế, còn trong mắt cao thủ chân chính, cũng lắm là quá mức thiên hoa, nhưng lại không thực.

Nhưng mà, những điều này cũng không ảnh hưởng đến đánh giá của mọi người, xét về vũ đạo mà nói, Liễu Phiêu Tuyết quả thực hiếm có, làm cho người ta kinh diễm tán thưởng.

Theo tiếng nhạc dần dần mờ nhạt, Liễu Phiêu Tuyết xoay tròn một cái, hai đoạn vải trên tay bay về phía Tư Lăng Cô Hồng, ngay sau đó vô số đoá hoa từ tay áo nàng phóng ra, vờn quanh bên người, rồi nàng từ giữa không trung đáp xuống đài, một điệu múa này xem như kết thúc.

Nhưng hai đoạn vải kia, còn chưa chạm đến Tư Lăng Cô Hồng đã hoá thành tro bụi, mọi người lập tức ăn ý im lặng, không ai dám vỗ tay hay nói gì.

Liễu Phiêu Tuyết trên đài dĩ nhiên cũng thấy được, nhưng khuôn mặt hàm chứa ý cười vẫn không thay đổi, thu quạt trong tay dặt xuống ám khẩu trên đùi, hơi cúi người thì lễ với Tư Lăng Cô Hồng, nhẹ nhàng nói: “Trên Bích Hải Viên từng được nghe qua tiếng đàn của Vô Ngân thiếu chủ, Phiêu Tuyết tâm sinh ái mộ. Hôm nay Phiêu Tuyết vì Vô Ngân thiếu chủ múa một khúc nhạc, không cầu gì khác, chỉ cầu có thể ở bên cạnh Vô Ngân thiếu chủ, làm một nữ nhân của chàng, tâm liền thỏa mãn.”

Giọng nữ mềm nhẹ mà nhu tình, toàn trường không một tiếng động, ánh mắt đều dừng trên người Tư Lăng Cô Hồng. Ngay cả Cung Giao ngồi trên cao cũng không có ý ngăn cản, chỉ mỉm cười nhìn mọi chuyện xảy ra.

Cung Cẩn Mặc nhấp một ít rượu, ánh mắt dừng trên người Đường Niệm Niệm, không bỏ qua chút biến hoá trên mặt nàng.

Trong im lặng, Liễu Phiêu Tuyết nhẹ nhàng bước, từ trên đài tới gần chỗ Tư Lăng Cô Hồng ngồi.

Đường Niệm Niệm nhìn nữ tử xinh đẹp đang tới gần trước mắt, mới vừa rồi nàng nhảy múa thực sự rất đẹp, nhưng lời nói của nàng ta, nàng lại không thích. Ngón tay nhẹ túm áo Tư Lăng Cô Hồng, Đường Niệm Niệm nhìn Liễu Phiêu Tuyết nói: “Người muốn làm nữ nhân của Cô Hồng?”

Liễu Phiêu Tuyết nhẹ nhàng nhìn thoáng qua Tư Lăng Cô Hồng vẫn không nói gì, lại nhìn Đường Niệm Niệm, khẽ cười nói: “Đúng vậy.” Lập tức nàng nhìn thấy ánh mắt như ngọc mà không phải ngọc, chết lặng đến lạnh lùng của Đường Niệm Niệm, không dấu vết lui về một bước, lại nhanh chóng nhẹ giọng nói: “Đường cô nương hẳn nên biết được, nam tử giống như Vô Ngân thiếu chủ, nữ tử khắp thiên hạ khó ai không sinh lòng ái mộ, Phiêu Tuyết chẳng qua cũng chỉ là một người trong đông đảo thường dân thôi. Phiêu Tuyết không cầu gì khác, cũng không cản trở Đường cô nương, chỉ cầu làm bạn bên cạnh Vô Ngân thiếu chủ.”

Đường Niệm Niệm sóng mắt giật giật, vẻ lạnh lùng đáy mắt hơi tan đi một phần, nói: “Cô Hồng chỉ thích ta.”

Thật sự là dễ lừa lại ngu xuẩn.

Liễu Phiêu Tuyết áp chế vẻ trào phúng dưới đáy lòng, không để hiện lên trên mặt dù chỉ một chút, ngược lại cúi mi, vẻ mặt thâm tình lại âm đạm: “Phiêu Tuyết biết được, Phiêu Tuyết không mong xa vời có thể được Vô Ngân thiếu chủ sủng ái, chỉ cần có thể đứng bên cạnh chàng, thường xuyên nhìn thấy chàng, hầu hạ chàng, đã thực vui vẻ rồi.”

Đường Niệm Niệm nhìn nàng, trầm mặc một hồi, giống như đang suy ngẫm cái gì.

Liễu Phiêu Tuyết cũng không nói chuyện, chỉ dùng khuôn mặt thuần thiện nhìn nàng, trong lòng cân nhắc. Chỉ một chút thời gian ngắn ngủi nàng đã nhìn ra, Đường Niệm Niệm kia im lặng túm tay áo Tư Lăng Cô Hồng, chỉ nhẹ nhàng động, Tư Lăng Cô Hồng vốn hơi ngắc đầu liền lập tức an tĩnh lại, ánh mắt chỉ nhìn nàng, không nói một chữ.

Đó là một loại nuông chiều và dung túng. Trước mắt mình có thể ở lại hay không đều do Đường Niệm Niệm quyết định.

Cho dù không cam lòng thế nào, Liễu Phiêu Tuyết cũng không hề biểu lộ ra một phần, song trong lòng lại không ngừng cân nhắc. Phần sủng ái vô tận này, sớm muộn gì nàng cũng sẽ đoạt về tay.

Thứ duy nhất bại lộ ra tâm tư của nàng chính là đôi mắt hơi loé loé kia, nàng cười cười nhìn Đường Niệm Niệm còn đang ngần ngừ, mở miệng nói: “Đường cô nương, Phiêu Tuyết cũng không phải người cố tình gây sự, không bằng Đường cô nương và Phiêu Tuyết tỷ thí một phen, nếu Phiêu Tuyết thua, tự nhiên không xứng làm bạn bên người Vô Ngân thiếu chủ, quyết không nhiều lời dây dưa Vô Ngân thiếu chủ nữa.” Nếu thắng, dĩ nhiên kẻ không xứng ở bên cạnh Tư Lăng Cô Hồng chính là Đường Niệm Niệm, mà mình cũng đương nhiên có thể lưu lại.

Câu nói kế tiếp nàng không nói ra, nhưng người bình thường đều ít nhiều có thể đoán được.

Lúc này Đường Niệm Niệm cũng đã hoàn hồn, “Tỷ thí?”

“Đúng vậy.” Liễu Phiêu Tuyết cười nói: “Nghĩ đến Đường cô nương cũng là xuất thân danh môn, cảm kỳ thi họa hẳn là tinh thông, không bằng liền so mấy thứ này, thế nào?”

Nghe qua lời của nàng không có gì đặc biệt, nhưng trên thực tế lại là âm thầm dùng phép khích tướng. Cái gọi là danh môn, hẳn nên tinh thông, đều vì khiến Đường Niệm Niệm không thể không đáp ứng khiêu chiến của nàng. Bất kể là vì mặt mũi, hay vì tự tôn.

Nhưng, hiển nhiên Liễu Phiêu Tuyết không biết được bản tính của Đường Niệm Niệm.

Chỉ nghe Đường Niệm Niệm không hề do dự nói: “Không thể so.”

Liễu Phiêu Tuyết ngẩn ra, khẽ cười nói: “Đường cô nương chẳng lẽ là. . . Sợ?”

Lập đi lập lại khiêu khích, nàng không tin nữ tử này còn không mắc mưu.

Đường Niệm Niệm lắc đầu, còn chân thành nói: “Lãng phí thời gian.”

“A?” Liễu Phiêu Tuyết trong mắt hiện lên kinh ngạc, âm thầm nắm chặt tay, nói: “Hay Đường tiểu thư còn có biện pháp khác nhanh hơn sao?”

“Ừ.” Đường Niệm Niệm nghe vậy, bình tĩnh gật đầu.

Sau đó, dưới ánh mắt mọi người, liền thấy nàng cầm tráp ngọc ở trên bàn, lấy ra một viên đan dược, nói: “Đường nguyên đan, thiên phẩm, khôi phục nguyên lực toàn thân trong nháy mắt, không có tác dụng phụ.”

Lời vừa nói ra, toàn trường yên tĩnh không một tiếng động.

Mặc kệ là tỳ nữ áo xanh đứng bên cạnh Đường Niệm Niệm, hay là số tân khách vẫn thảnh thơi nhìn sang, lúc trước đều tận mắt nhìn thấy nàng cầm tráp ngọc này ra, rồi thảnh thơi lấy một viên bỏ vào miệng ăn. Trong mắt mọi người, đều cho rằng trong tráp này nhất định là đồ ăn vật linh tinh gì đó, nào biết bây giờ Đường Niệm Niệm lại nói đó là đan dược Thiên phẩm.

Đan dược thiên phẩm có thể nhiều tới mức bỏ vào trong tráp sao?

Đan dược thiên phẩm có thể để nàng xem như đồ ăn vật mà cần sao?

Thật là buồn cười!

Cơ hồ tất cả mọi người đều lộ ra vẻ châm chọc, nhưng e ngại Tư Lăng Cô Hồng, nên không ai dám nói thành lời.

Liễu Phiêu Tuyết nhìn xuống ý cười mỉa nơi khóe miệng, cúi đầu cười nói: “Đường cô nương đang nói giỡn sao?”

Đường Niệm Niệm nháy mắt mấy cái, “Không tin?”

Không ai trả lời, nhưng biểu lộ trên mặt đều chứng tỏ là bọn họ không tin.

Đường Niệm Niệm lại lấy từ trong tráp ra một viên đan dược, nói: “Sinh linh đan, thiên phẩm, người sau khi chết, chỉ cần thi thể toàn vẹn, trong ba canh giờ ăn là có thể sống lại.” Nói xong, nàng tiện tay phát một chưởng, Liễu Phiêu Tuyết ở trước mặt chợt trừng mắt, miệng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó không một tiếng động ngã xuống.

Trong nháy mắt, toàn bộ yến hội lại không nghe được một chút thanh âm.

Trên mặt đất, hai mắt Liễu Phiêu Tuyết vẫn còn trừng lớn, bên trong là vẻ hoảng sợ mà mờ mịt, máu tươi bên miệng vẫn chảy xuôi, hiển nhiên đã chết.

Cung Giao sắc mặt cứng đờ, lạnh giọng nói: “Đường cô nương, cô đây là làm gì!”

Đường Niệm Niệm lạnh nhạt nói: “Nàng ta đã chết.”

Mọi người bị bộ dáng thật thà này của nàng làm cho sắc mặt co rút, chỉ cần nhìn bộ dáng Liễu Phiêu Tuyết, liền biết nàng ta đã chết, nay hung thủ giết người thể nhưng còn giải thích cho bọn họ.

Đường Niệm Niệm ngón tay bắn ra, đan dược trong tay nàng rơi vào trong miệng Liễu Phiêu Tuyết.

“Khụ.” Một tiếng ho nhẹ quý dật từ trong miệng Liễu Phiêu Tuyết vang lên, sau đó mọi người kinh hãi phát hiện, Liễu Phiêu Tuyết chậm rãi run run ngồi dậy, vẻ hoảng sợ trong mắt không những không mất đi mà còn càng thêm nồng đậm, không thể tin được nhìn Đường Niệm Niệm trước mắt.

Đường Niệm Niệm liền chỉ vào nàng, hỏi mọi người: “Tin chưa?”

Tin chưa?

Vừa nghe hai chữ này, mọi người tức khắc hiểu được, nàng làm tất cả chỉ vì chứng minh đan dược trong tay nàng là thật!

Sắc mặt mọi người cơ hồ vặn vẹo, một là khiếp sợ vì đan dược trong tay nàng thực sự là đan dược thiên phẩm, hai là vì nàng lãng phí đan dược thiên phẩm như vậy nên đau lòng, ba là ý nghĩ khác biệt làm cho người ta không thể dự đoán được của nàng.

Nếu đan dược này là thật, như vậy nói cách khác đan dược trong tráp ngọc kia đều là thật. Nếu vậy.... thì lúc nàng ở trên yến hội, thể nhưng đem đan dược thiên phẩm thành đậu đỗ mà ăn vật sao?

Trời ạ!

Thế giới này điên rồi sao?

Nghĩ vậy, mọi người không khỏi cảm thấy có chút giật mình như mộng.

Đan dược này rốt cuộc từ đâu mà đến? Là do Vô Ngân thiếu chủ cho? Hay là....

Đường Niệm Niệm đương nhiên không biết bọn họ trong lòng phức tạp, chỉ biết là bọn họ đã tin rồi, nên nhìn sang Liễu Phiêu Tuyết vẫn còn run run, gật đầu nói: “Người nói rất đúng, trên đời này sẽ có rất nhiều nữ tử thích Cô Hồng, muốn làm nữ nhân của Cô Hồng, cướp đi Cô Hồng.”

Liễu Phiêu Tuyết không nói gì, chết qua một lần, lúc này nhìn thấy bộ dáng đơn thuần kia của Đường Niệm Niệm, làm sao còn cảm thấy nàng ngu xuẩn

để lừa? Chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh.

“Người . . . Người muốn làm gì . . .” Lúc này, Liễu Phiêu Tuyết không cần ngại trang, cũng có thể làm cho người ta cảm giác được nàng đang thực sự hoảng sợ.

Đường Niệm Niệm nói: “Ta nghĩ đến một biện pháp giải quyết.”

“Biện pháp giải quyết?”

“Ừ.” Đường Niệm Niệm gật đầu, sau đó nhìn mọi người nói: “Ai giết nàng, liền cho đan dược thiên phẩm.”

Liễu Phiêu Tuyết trên mặt đất lập tức trùng to mắt, không thể tin được nhìn Đường Niệm Niệm.

Mọi người ở đây cũng đồng dạng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đỉnh Vội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Nghe Lời, Cho Ăn Dược

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Theo Liễu Phiêu Tuyết và Đường Niệm Niệm giằng co, đứng là sóng đầu vừa lặng, sóng sau đã nổi, rung động của mọi người đối với Đường Niệm Niệm một lần so với một lần còn lớn hơn. Giờ đây trơ mắt nhìn bộ dáng đơn thuần lạnh nhạt dễ nhìn thấu lại còn nghiêm túc kia của nàng, tay niết niết đan dược thiên phẩm cứu mạng, không một ai lên tiếng, hô hấp đều dè nén xuống mức thấp nhất.

Đường Niệm Niệm nghi hoặc nói: “Không đủ?”

Nàng đã sớm có chút hiểu biết với thế giới này, đan dược thiên phẩm ở đây đứng hàng vị trí cao nhất, mỗi người đều cực kì khát khao có được. Hơn nữa nàng hiểu, giống như tiền có thể tiêu tai giải nạn, thì đan dược thiên phẩm càng có khả năng khiến vô số người điên cuồng mạo hiểm. Cho nên ở trong mắt nàng, một viên đan dược thiên phẩm mua mạng một người là việc mà rất nhiều người nguyện ý làm.

Trên thực tế đúng thật là như vậy, nhưng lúc này, bất kể là người có lai lịch thế nào, đều bị những hành vi điên cuồng liên tiếp của nàng làm cho sợ hãi, hơn nữa e ngại mặt mũi, nên nhất thời chưa kịp phản ứng mà thôi.

Đường Niệm Niệm nháy mắt mấy cái, nghĩ nghĩ, dường như hiểu ra vấn đề, nói: “Không cần giết ngay bây giờ, sau này giết cũng được.”

Lời này vừa dứt, phần lớn ánh mắt đều có chút dao động, chú ý tới điểm này không chỉ có Đường Niệm Niệm, mà còn có Liễu Phiêu Tuyết.

Lúc này Liễu Phiêu Tuyết đã sớm tâm loạn như ma, hoảng sợ cùng hồi hận tràn ngập trong lòng. Nàng nhất thời bị quỷ mê hồn mới có thể làm ra chuyện như vậy. Nay nghĩ nghĩ, ngay từ thái độ ban đầu của Tư Lăng Cô Hồng đối với nàng và Đường Niệm Niệm, đã có thể nhìn ra địa vị của bản thân trong lòng hắn toàn hoàn không thể sánh tới Đường Niệm Niệm. Thế mà mình lại nhất thời háo sắc, quá mức tự cho là đúng, mới có thể cho rằng có thể thừa cơ.

Càng đáng sợ là, nàng nhìn lầm Đường Niệm Niệm, ở trong mắt nàng, tuy Đường Niệm Niệm thực lực ở phía trên mình, nhưng tính tình đơn thuần, thật sự không có gì đáng sợ. Chỉ cần lọt vào mắt Tư Lăng Cô Hồng, sau đó dùng chút thủ đoạn liền có thể kéo Đường Niệm Niệm xuống ngựa.

Nhưng nay, trơ mắt nhìn nàng ta ra tay xa xỉ đáng sợ. Liễu Phiêu Tuyết lại làm sao không hiểu, cho dù mình dung nhan tuyệt sắc, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một nguyên giả huyền phẩm mà thôi, khuôn mặt có đẹp thì chung quy vẫn không dụ hoặc bằng đan dược thiên phẩm. Huống chi có Thánh Linh đan này, chẳng khác nào có tính mạng thứ hai, ai bỏ qua được chứ?

Ở thực lực tuyệt đối cùng dụ hoặc trước mặt, tất cả mưu kế đều trở thành phí công, nay Liễu Phiêu Tuyết đứng là gặp phải tuyệt cảnh như vậy.

Nàng biết được, bây giờ ở yến hội không ai động thủ, nhưng chỉ cần yến hội chấm dứt, tất là sát thủ sẽ âm thầm tiến đến.

Bây giờ, cách duy nhất để cứu mình chỉ là khiến Đường Niệm Niệm thu hồi lệnh truy sát kia.

“Đường cô nương.” Liễu Phiêu Tuyết cúi đầu cầu xin nói.

So với tư thái thướt tha, tự tin thân nhiên ban đầu. Lúc này nàng sắc mặt tái nhợt, ánh mắt hàm chứa vẻ hoảng sợ cầu xin, vũ y màu trắng không nhiễm bụi, khuôn mặt bạch ngọc, tuy không có chút dơ bẩn gì, nhưng lại lộ ra vẻ chật vật hỗn loạn, quả nhiên là hai loại cực kỳ bất đồng tương phản.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm nhìn về phía nàng.

Liễu Phiêu Tuyết cup mắt, cơ hồ có chút không dám nhìn thẳng đôi mắt bình tĩnh kia của nàng. Lúc này đây đã kích sinh tử, đủ để san bằng toàn bộ kiêu ngạo mà trong suốt thời gian dài nàng được mọi người chiều chuộng nâng đỡ, cũng làm cho nàng hiểu được, có vài thứ là không thể vọng tưởng, cho dù trong lòng khao khát cũng không được.

“Đường cô nương, tất cả đều là Phiêu Tuyết bị quỷ mê hoặc, xin Đường cô nương tha thứ.” Liễu Phiêu Tuyết tư thái cầu xin tha thứ đúng là chân thành tha thiết, không có một chút nào làm bộ. Còn có cái gì quan trọng hơn tính mạng bản thân? Huống chi là nữ tử tuyệt sắc như nàng, từ nhỏ nhận hết yêu thương sủng kính, lại càng coi trọng tính mạng hơn.

“Vô Ngân thiếu chủ và Đường cô nương đều là rồng phượng trong loài người, quả thật trời sinh một đôi. Do Phiêu Tuyết quá mức tự cho là đúng, làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, Đường cô nương muốn đánh muốn mắng đều có thể, chỉ xin Đường cô nương thu hồi lệnh truy sát vừa rồi, cho Phiêu Tuyết một con đường sống, miễn cho bởi vì một tội nhân như Phiêu Tuyết mà lãng phí đan dược thiên phẩm trân quý.”

Nàng ngôn ngữ chân thành tha thiết vô cùng thành khẩn, ý tứ xin tha càng thêm rõ ràng.

Đường Niệm Niệm hỏi: “Người còn muốn làm nữ nhân của Cô Hồng không?”

“Không.” Trải qua kiếp nạn lớn nhất trong đời lần này, chút tâm tư của Liễu Phiêu Tuyết đã sớm bị diệt triệt để. Mơ tưởng một nam nhân, có thể, nhưng vì đạt được nam tử này mà phải giao ra tính mạng, thì lấy nữ tử như Liễu Phiêu Tuyết, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Đường Niệm Niệm gật gù đầu, lập tức nghĩ đến cái gì, bình tĩnh nhìn nàng, bộ dáng thật thà giống như đứa nhỏ bảo vệ đồ ăn: “Nghĩ cũng không cho nghĩ.”

Cho dù là Liễu Phiêu Tuyết trong lòng sợ hãi khôn cùng, lúc này nhìn đến vẻ mặt của nàng, cũng không khỏi giật giật khoé miệng, giọng nói khàn khàn: “Vâng, Phiêu Tuyết nhất định không dám có thêm chút niệm tưởng nào đối với Vô Ngân thiếu chủ.”

“Ừ!” Đường Niệm Niệm lúc này mới vừa lòng nở nụ cười.

Liễu Phiêu Tuyết cúi đầu nhắc nhở nói: “Như vậy nếu có người mang đầu của Phiêu Tuyết đến giao cho Đường cô nương, Đường cô nương còn cho đôi phượng đan dược thiên phẩm không?” Điểm này mới là quan trọng nhất, không thể được Đường Niệm Niệm chân chính trả lời, nàng làm sao cũng không thể an tâm.

Đường Niệm Niệm nhìn nàng, đáp, “Không cho.”

“Đa tạ Đường cô nương khai ân.”

Đang lúc Liễu Phiêu Tuyết thở phào, thả lỏng người, thì lại nghe Đường Niệm Niệm nói: “Về sau chỉ cần ai nảy sinh tâm tư với Cô Hồng, muốn làm nữ nhân của Cô Hồng. Giết nàng ta, đều ột viên đan dược thiên phẩm.”

Đây là biện pháp Đường Niệm Niệm nghĩ ra được, nàng không ngốc, thậm chí rất thông minh, chỉ là thói quen thích rõ ràng. Cái gọi là dương mưu, chính là thẳng thắn nói ra tính toán của mình trước mặt mọi người, cho họ hiểu được, nhưng lại không thể không nghe theo.

Đường Niệm Niệm trước giờ luôn am hiểu chuyện xấu, tư tưởng cũng càng đen tối. Từ khi gặp Tư Lăng Cô Hồng, nhìn cách nàng đánh giá sai hành động chiều chuộng của Tư Lăng Cô Hồng dành ỉn là biết. Cũng bởi vậy mà nàng nhìn thấu được ý nghĩ đen tối của người khác một cách dễ dàng, đương nhiên hiểu được, sức hấp dẫn của thực lực và các loại dụ hoặc khác là không thể ngăn cản.

Đan dược bất kể ở thế giới nào đều khiến người ta không thể kháng cự, huống chi là đan dược thiên phẩm đứng đầu thế giới này. Mà trong tay nàng, không thiếu nhất chính là đan dược, đan dược thiên phẩm trên thế giới này ở trong mắt nàng cũng không khác gì đồ ăn vật bình thường.

Cô Hồng rất đẹp mắt, sẽ bị rất nhiều nữ tử nhớ thương. Như vậy nàng khiến cho nữ tử thiên hạ không dám có ý với Cô Hồng, bằng không sẽ rước tới trong thiên hạ đi đối phó họ. Có tăng thực lực tuyệt đối này đè áp, nhất định không còn ai dám tranh Cô Hồng với nàng.

Nàng cũng nghe Chu Diệu Lang nói qua, người tham gia sinh nhật yến này đều là những người quyền cao địa vị lớn, như vậy lời nàng nói hôm nay nhất định sẽ được truyền đi, nếu bọn họ không truyền.

Ừm

Đề thủ hạ mình đi truyền là xong.

Đường Niệm Niệm tính toán phải đánh cho vang dội, trên thực tế vô cùng hữu dụng. Mọi người nghe xong, hiển nhiên hiểu được nàng đây là bắt đầu biện pháp mới nghĩ ra, cũng biết rõ đối phương đào hố, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện nhảy vào.

Liễu Phiêu Tuyết chậm rãi đứng dậy, cung kính thi lễ với Đường Niệm Niệm, thành khẩn nói: “Phiêu Tuyết chúc Đường cô nương và Vô Ngân thiếu chủ ân ái dài lâu, nếu Đường cô nương không chê, Phiêu Tuyết muốn cùng Đường cô nương kết giao bằng hữu.”

Khi nàng nói chuyện, ánh mắt không hề dừng trên người Tư Lăng Cô Hồng. Chỉ cần từ biểu hiện của Đường Niệm Niệm liền đủ để nhìn ra nàng quan tâm Tư Lăng Cô Hồng cỡ nào, vừa mới tránh được một kiếp, nàng làm sao còn dám làm ra chuyện như vậy khiến Đường Niệm Niệm bất mãn.

Nhưng mà, cho dù trong lòng có sợ hãi Đường Niệm Niệm, nhưng nàng vẫn muốn quan hệ tốt với Đường Niệm Niệm. Chỉ nhìn đối phương tùy ý ra tay chính là đan dược thiên phẩm, thực lực lại thần bí, người như thế tuyệt đối không thể trở mặt, nhưng nếu có thể giao hảo, thật đúng là có lợi rất lớn.

Không thể không nói, Liễu Phiêu Tuyết tâm tính rất khôn khéo. Cho dù vừa chịu kinh hãi, lại vẫn có thể như thế tính kế này nọ, câu nói ‘cảm được thì buông được’, chính là chỉ trường hợp này.

Đường Niệm Niệm không hề do dự nói: “Không thích.”

Nàng vốn là người lòng dạ hẹp hòi, cho dù không quá chán ghét Liễu Phiêu Tuyết, nhưng cũng không thích, hơn nữa lúc đầu Liễu Phiêu Tuyết nói ra những lời kia, cho dù bây giờ đã chết tâm, thì nàng cũng không thêm giao hảo với nàng ta.

Liễu Phiêu Tuyết khoe miệng cười giật giật, thiếu chút nữa bị sự thẳng tính không kiêng nể của nàng làm cho không duy trì được, nhẹ giọng nói: “Là Phiêu Tuyết trèo cao, ngày sau Đường cô nương nếu có yêu cầu gì, có thể nói cho Phiêu Tuyết một tiếng. Phiêu Tuyết nhất định nghĩa bất dung từ (tuyệt không thoái thác), xem như bồi tội.”

Lời nói thành khẩn, nhưng ngôn từ trong đó thực chất còn có chút cậy quyền và ra vẻ. Lấy thủ đoạn của Đường Niệm Niệm, có thể tùy ý ném ra đan dược thiên phẩm, và thân phận địa vị của Tư Lăng Cô Hồng, có thể có chuyện gì cần đến nàng ta hỗ trợ? Chẳng qua nếu thực sự cần nàng ta hỗ trợ, như vậy giữa hai người đương nhiên sẽ có chút liên can.

Đường Niệm Niệm nghe vậy, hai mắt sáng ngời, đồng ý gật đầu, nói: “Ừ, phải bồi tội.”

Liễu Phiêu Tuyết không hiểu sao cảm thấy có dự cảm xấu, thật sự là vẻ mặt Đường Niệm Niệm quá mức đương nhiên, ung dung thoải mái, giống như nàng thật sự có tội, nên bồi tội, chứ không phải chỉ là một câu nói suông.

Đường Niệm Niệm mắt lóe sáng, nói: “Phật ngời giao toàn bộ bảo vật của Thiết Phiến Môn cho ta.”

Tuy rằng tiểu bảo khố của nàng đã sớm vô cùng phong phú, cũng không biết Thiết Phiến Môn có bảo vật gì, nhưng trong suy nghĩ của nàng, một môn phái luôn có truyền thừa chi bảo, hoặc là bảo vật hộ môn, tóm lại sẽ không quá kém.

Liễu Phiêu Tuyết nghe vậy, sắc mặt hơi hơi tối sầm, nhìn Đường Niệm Niệm không hề khác thường lại làm cho người ta cảm giác được lời nàng nói không phải nói giỡn mà là nghiêm túc. Trong lòng lần đầu tiên có xúc động muốn chửi ầm lên: người đây không phải là cố ý muốn lấy cớ thu Thiết Phiến Môn thu vào tay mình chứ? Thật sự không phải có ý trả thù ta chứ? Cái gì gọi là toàn bộ bảo vật? Toàn bộ bảo vật!

Mặc kệ trong lòng phần nọ cỡ nào, trên mặt Liễu Phiêu Tuyết cũng áp chế, không nói gì ảm đạm rồi đi. Nàng hiểu được, đây hết thảy đều là chính nàng tự làm tự chịu, nếu không phải nàng đi treu chọc hai người này, cũng sẽ không phát sinh nhiều khúc chiết như vậy.

Chỉ mong, Đường Niệm Niệm thực sự nói đùa, thật sự chỉ nói đùa thôi mới tốt!

Nếu nói Liễu Phiêu Tuyết có tức giận với Đường Niệm Niệm, đó là tất nhiên, nhưng lại không có hận, càng không có tâm tư muốn trả thù gì. Thứ nhất là do tâm tư chật chội của nàng, thứ hai là vì bị sức mạnh tuyệt đối uy hiếp. Dưới áp bách của thực lực tuyệt đối, biết rõ không thể chống cự, không thể đánh thắng, thì ngay cả tâm tình oán hận ghen tị cũng không dám có.

Liễu Phiêu Tuyết ảm đạm rồi đi không có bao người để ý, lúc này ánh mắt tâm tư mọi người đều dừng ở trên người Đường Niệm Niệm cùng Tư Lăng Cô Hồng.

Trong im lặng, ngay cả tiếng nhạc cũng không có.

Cung Cẩn Mặc từ đầu đến cuối đều im lặng không tiếng động. Ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi Đường Niệm Niệm, đương nhiên nhìn thấy hết các vẻ mặt biến hoá của nàng. Bất kể là thành linh lạnh lẽo, hay độc chiếm, còn có vẻ tinh lượng đơn thuần lúc cuối. Tươi sáng như thế, thẳng thắn như thế, làm ọi người chỉ cần có mặt liền có thể nhìn thấy tâm tư của nàng một cách rõ ràng rành mạch

Lần này hẳn ngầm đồng ý hiển vũ, vốn định nhìn xem thái độ Tư Lăng Cô Hồng đối với Đường Niệm Niệm, có chuyên nhất hay không, kiên định hay không. Nếu kết quả giống như hẳn dự đoán, có lẽ hẳn còn có thể trợ giúp, chỉ vì muốn nhìn xem rõ ràng hơn.

Nhưng hẳn không ngờ tới, lần này Tư Lăng Cô Hồng không nói được một chữ, từ đầu tới cuối chỉ ngồi đó, chuyên chú nhu hòa nhìn Đường Niệm Niệm. Khỏe miệng dương một chút cười yếu ớt, bao dung sùng nịch, tín nhiệm không chút lý do, tùy ý hành động của nàng, làm cho người ta cảm giác được sự bảo vệ thâm lặng của hẳn.

Chính một màn này, liền đủ để hẳn xác định Tư Lăng Cô Hồng đối với Đường Niệm Niệm là chân thật.

Mà hành vi của Đường Niệm Niệm mới làm cho hẳn tâm thần khó yên.

Hẳn không ngờ Đường Niệm Niệm sẽ làm ra hành động như thế, thậm chí lấy đan dược thiên phẩm trả thù, làm cho nữ tử thiên hạ không dám đánh chủ ý lên Tư Lăng Cô Hồng. Không chút nào che giấu tình cảm độc chiếm của nàng đối với Tư Lăng Cô Hồng.

Nàng làm thậm chí tùy hứng bá đạo, nhưng lại khiến hẳn cảm nhận được một sự coi trọng sâu sắc. Đó là coi trọng Tư Lăng Cô Hồng, vượt qua những thứ khác. Trực tiếp thẳng thắn, mãnh liệt làm cho người ta đến cơ hội hoài nghi cũng không thể có.

Nàng là thật sự đệ ý Tur Lăng Cô Hồng, thật sự yêu hấn.

Cung Cẩn Mặc hơi hơi cup mắt, tâm vốn cứng rắn lạnh lùng như bị nứt ra một khe hở, gió thoảng qua, khiến hấn cảm nhận được một cảm xúc mát mát và hâm mộ khó hiểu.

Hấn hâm mộ tình cảm hoà hợp duy nhất của hai người, không liên quan đến lợi ích hay mưu kế, chân thành tha thiết như vậy, ánh mắt không để ý người khác, chỉ dừng ở đối phương.

Này, làm sao không khiến người ta hâm mộ ghen tị?

Nhưng Cung Cẩn Mặc hiểu được, chỉ là hâm mộ mà thôi, những điều này hấn lại làm không được.

Hấn có lẽ làm được phần duy nhất của Tur Lăng Cô Hồng, nhưng lại không làm được phần không tỳ vết của hấn ta.

Hấn không đủ mạnh mẽ, dã tâm lớn, đã trầm luân tại nơi thế tục này. Trên người vô số trói buộc, cũng không nguyện ý bình thân sống cả đời. Dã tâm và cao ngạo của hấn giống như từ khi sinh ra đã dung nhập vào máu thịt, muốn bay thẳng lên trời xanh, không thể ngăn cản.

“Niệm Niệm”

Cung Cẩn Mặc khẽ mở môi, nói ra một tiếng trầm thấp chỉ mình hấn nghe được.

Nàng là một chút chấp niệm mềm mại duy nhất còn sót lại trong dã tâm lạnh lùng cứng rắn của hấn. Hấn không muốn bỏ lỡ, chỉ vì đây cũng là kí ức sạch sẽ đơn thuần duy nhất của cả đời hấn.

Hấn ngẩng đầu, khuôn mặt đã khôi phục bình thường, ánh mắt không hề dừng lại, hơi lệch đi liền tìm được vị trí của Đường Niệm Niệm. Sau đó đụng phải ánh mắt của Tur Lăng Cô Hồng phía sau nàng.

Hôm nay đã có người thương nàng tận xương, là người nàng tâm tâm niệm niệm, ta làm sao có thể gây trở ngại cho nàng?

Cung Cẩn Mặc thu hồi ánh mắt, môi khẽ mím, cao ngạo tao nhã, ngồi ngay ngắn ở thượng vị.

Gió mát thoang thoang, trên hồ Thiên Kính không một gợn sóng.

“Hết tiết mục rồi?” Một giọng nữ lộ ra vẻ nghi hoặc cùng uể oải.

Âm thanh này vang lên trong kính hồ yên tĩnh đúng là vô cùng bất mắt, hướng chỉ lại phát ra từ trong miệng người mà tất cả vẫn đang chăm chú nhìn.

Đường Niệm Niệm đã thành thói quen đối với mọi ánh nhìn chung quanh, lúc này ngửa đầu nhìn Tur Lăng Cô Hồng, hỏi: “Không còn tiết mục, yến hội sinh nhật đã xong?”

Lại nói lần yến hội sinh nhật này, nàng theo Tur Lăng Cô Hồng đến là vì quy củ, nên sau đó tâm nàng chỉ dừng trên các tiết mục. Trừ bỏ nhìn tiết mục trên sân khấu, những người khác nịnh hót trò chuyện với nhau nàng đều không có nửa phần hứng thú.

“Ừ.” Tur Lăng Cô Hồng mỉm cười lên tiếng.

Tuy nói chủ nhân còn chưa lên tiếng nói kết thúc, hấn tự chủ trương như vậy thật thất lễ. Nhưng mọi người ở đây đều hiểu được, yến hội này tiến hành thực sự đã xong rồi. Những gì Cung Giao muốn nói đều đã nói, muốn nhấn nhủ đã nhấn nhủ. Cung Cẩn Mặc mặc dù không nói gì, nhưng nghĩ đến kỳ thật cũng không có gì đáng để nói.

Yến hội sinh nhật xác thực đã xong, chỉ còn chờ một câu của hai người trên thượng vị.

Không cần Đường Niệm Niệm lên tiếng, Tur Lăng Cô Hồng đã ôm lấy nàng. Từ chỗ ngồi đứng dậy, xoay người rời đi.

Toàn trường yên tĩnh, vài tiếng hút không khí cũng có vẻ rõ ràng hơn.

Cung Giao lúc này lên tiếng nói: “Vô Ngân thiếu chủ xin dừng bước, sau yến hội, ta muốn cùng Vô Ngân thiếu chủ và Tô nhị thiếu thương lượng một chút về chuyện Hải Vực Vô Phong.”

Nhưng. Đối với ý giữ lại của y, bóng dáng Tur Lăng Cô Hồng rời đi không hề có chút tạm dừng. Quần áo trắng, tóc đen buộc sau lưng, bước đi thanh thản yên tĩnh, rõ ràng còn chưa đi xa, lại làm cho người ta cảm thấy không thể chạm đến.

Sắc mặt Cung Giao tối sầm.

Cung Cẩn Mặc lúc này cũng đứng lên, lạnh nhạt nói: “Sinh nhật yến coi như chấm dứt, chư vị có thể tùy ý rời đi.” Lời vừa dứt, người đã xoay người rời khỏi.

Một câu này của hấn thật ra là khiến mọi người bớt bận tâm tới việc Tur Lăng Cô Hồng rời đi trước.

Cung Giao đầy mắt hiện lên một luồng u quang, cùng mọi người cười nói một hồi, xong cũng rời khỏi hồ Thiên Kính.

Nhập Thiên đảo, điện Vân Long.

Cung Cẩn Mặc vừa trở lại chỗ ở liền thay quần áo ngằm mình xuống bồn, tựa vào thành bồn nhắm mắt dưỡng thần. Diệp Kỳ gõ cửa hai tiếng, đi vào đặt một bình dược linh ngọc lên cái bàn ở cạnh bồn tắm, nói: “Đây là quả sinh nhật phu nhân sớm chuẩn bị cho thiếu gia.”

Cung Cẩn Mặc không quay đầu, ngay cả về mặt cũng không hề thay đổi, chỉ có dòng nước trong Thương Hải giống như lưu chuyển nhanh hơn một chút.

Diệp Kỳ lại nói: “Cung gia chủ đang ở tiền điện chờ thiếu gia.”

Trong nước, Cung Cẩn Mặc hơi hơi mở mắt ra, đầy mắt hiện lên một chút không kiên nhẫn. Không lâu sau liền đứng dậy, phủ thêm một chiếc áo khoác đơn giản, buộc đai lưng rồi đi ra ngoài.

Khi hần đi vào tiền điện, đã gặp Cung Giao đang ngồi trên chủ vị, một tay bưng một ly trà nóng. Cung Cẩn Mặc đi lên, vào thẳng vấn đề nói: “Cha lúc này tới tìm con có gì chuyện quan trọng.”

Cung Giao không lập tức trả lời, thẳng đến khi uống xong cốc trà, mới cười nói: “Công phu pha trà của Diệp Kỳ thật sự rất cao, cha cũng chỉ có thể đến đây, mới được lộc ăn này.”

Đối với câu nói này của y, Cung Cẩn Mặc chỉ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, không đáp lại. Diệp Kỳ yên lặng đứng ở một nơi bí mật gần đó, cũng không tỏ vẻ gì, vĩnh viễn không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Cung Giao buông chén trà, nhìn về phía Cung Cẩn Mặc, về mặt không đổi nói: “Ba năm trước đây, con bị đuổi giết trọng thương, từ trong hồ chạy trốn chết, cuối cùng người của Đại Vân Hải tìm được con trong Đường Môn ở Thường Lâm.”

Chân mày Cung Cẩn Mặc hơi nhíu lên, ánh mắt lợi hại bức người đảo tới, trong giọng nói lạnh lùng có thêm một chút mỉa mai: “Có chuyện cứ nói thẳng là được.”

Cung Giao lại không giận, nói: “Đường Xảo Chi cầm tín vật của con đi vào Đại Vân Hải, cha vốn tưởng rằng nữ tử đó là nàng. Nàng mang thân địa kiêu, thiên phú luyện dược cũng không kém, cha vốn định để nàng lưu lại làm cơ thiếp của con cũng được, nên mới cho nàng ở lại Đại Vân Hải. Nhưng thấy con qua thời gian dài mà vẫn đối với nàng lạnh nhạt như vậy, không chút cảm tình, nên cha cũng không tiện nhúng tay. Chỉ một địa kiêu mà thôi, nếu con thích thì thích, không thích cha cũng không cưỡng ép con. Nhưng hôm nay xem ra, nữ tử thực sự khiến con để ý không phải là tam tiểu thư Đường Môn Đường Xảo Chi, mà là nhị tiểu thư Đường Niệm Niệm.”

Về mặt Cung Cẩn Mặc vẫn không lay chuyển, nhưng ánh mắt hần càng lúc càng lạnh lùng sắc nhọn, Thương Hải trên đầu giống như cảm nhận được nỗi lòng của hần, màu sắc dần dần tối lại, bên trong nổi lên từng gợn sóng.

Cung Giao ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng hần, nói: “Nàng kia cũng không phải vật trong ao, thân phận chỉ sợ không đơn giản chỉ là Đường Môn nhị tiểu thư. Hôm nay trên yến hội sinh nhật con cũng đã thấy, Đường Niệm Niệm vừa ra tay liền là đan dược thiên phẩm, mà trước đó nàng rõ ràng đem đan dược bên trong. . . coi như đậu đỏ mà ăn.”

Khi nói câu cuối cùng kia, ngữ điệu của y hiển nhiên có một chút cao lên. Cho dù thân là người đứng đầu Đại Vân Hải như y, cũng không nhận được mà cảm thấy rối rắm, hận rèn sắt không thành thép trước hành vi của Đường Niệm Niệm, cũng hàm mộ sự xa xỉ lãng phí đó của đối phương.

Cung Cẩn Mặc đương nhiên thấy rõ hiểu rõ, chỉ sợ những người hôm nay có mặt trên hồ Thiên Kính hồ đều không quên được một màn này.

“Nói thẳng mục đích.” Cung Cẩn Mặc trong trẻo nhưng lạnh lùng nói một lời.

Cung Giao cũng không tiếp tục dây dưa dài dòng, nói thẳng: “Ta muốn con thu Đường Niệm Niệm vào Đại Vân Hải.”

Cung Cẩn Mặc khoe miệng đột nhiên cong lên thành một nụ cười, nhưng nụ cười này không hề thiện ý, ngược lại làm cho người ta cảm thấy được một sự châm chọc sắc bén đâm thẳng vào đáy lòng.

“Thu vào Đại Vân Hải?”

Cung Giao mỉm cười nói: “Đại Vân Hải sớm muộn gì cũng là của con, thu vào Đại Vân Hải cũng là thu vào trong lòng con. Đường Niệm Niệm này chẳng những bộ dạng tuyệt sắc, tính tình cũng thoát nhìn đơn giản, đáng yêu.”

Cung Cẩn Mặc lạnh lùng nói: “Chẳng nhẽ cha nhìn không ra, nàng yêu Vô Ngân thiếu chủ?”

“So với Vô Ngân thiếu chủ, con đâu có kém hơn.” Cung Giao nói: “Huống chi nay đang ở Đại Vân Hải, đương nhiên sẽ có cơ hội.”

Về châm chọc trên mặt Cung Cẩn Mặc càng thêm nồng đậm, sắc nhọn trong mắt cũng thẳng tắp hướng về phía Cung Giao, lạnh lùng nói: “Cha không cần ở đây mưu tính như vậy, trở về đi.”

Cung Giao sắc mặt đen lại, hiển nhiên vô cùng bất mãn với hành động ngôn từ bất kính của Cung Cẩn Mặc, sảng giọng nói: “Cha tính như thế chẳng qua là suy nghĩ cho người, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết. Một nữ tử mà thôi, nếu có thể giúp người cao hơn một tầng, sao lại không làm.”

“A.” Cung Cẩn Mặc nghe vậy, khoe miệng nịch ra một tiếng cười trào phúng, đột nhiên đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, lãnh đạm nói: “Ta Cung Cẩn Mặc dù đã tâm bưng bưng, muốn đi lên tuyết đỉnh, nhưng có cái nên làm có việc không nên làm, lại càng không lợi dụng nữ tử để leo lên.”

Hắn trước nay cao ngạo kiêu ngạo, lòng có dã tâm, nhưng vẫn có nguyên tắc.

Đừng nói nữ tử này là Đường Niệm Niệm, cho dù là người khác, hắn cũng không vì thượng vị mà lợi dụng nữ tử, ép mình làm ra trò dục dâm ái muội giả tạo.

“Rầm” Cung Giao cũng đứng lên, chiếc ghế dưới chân chia năm xẻ bảy.

“Tốt! Tốt! Tốt!” Nói liên tiếp ba chữ tốt, Cung Giao giống như muốn nói gì nhưng lại không nói ra miệng, ánh mắt đảo qua Diệp Kỳ khuất ở một bên, sau đó xoay người rời đi.

Cung Cẩn Mặc lạnh lùng nhìn thân ảnh biến mất ở cửa, thu thân ngồi trở lại trên ghế, lưng thẳng tắp, hai mắt sắc nhọn lúc sáng lúc tối.

Diệp Kỳ dâng một ly nước cho hắn.

Cung Cẩn Mặc nhìn thoáng qua, nói: “Trà.”

Diệp Kỳ nói: “Thiếu gia mấy ngày liền mệt nhọc, hôm nay sinh nhật nên để mình sớm an ổn đi ngủ mới tốt.”

Cung Cẩn Mặc nghe giọng điệu thân thiết của hắn, cũng không nói thêm, bưng chén nước uống một ngụm. Dòng nước ấm áp vô vị đi vào, cũng tẩy đi sự hỗn loạn trong lòng hắn.

Cung Cẩn Mặc yên lặng ngồi trên ghế một hồi, Diệp Kỳ cũng yên tĩnh ở một bên.

“Nếu nàng một lần nữa xuất hiện trước mặt ta, lại không có người yêu thương nàng như Tư Lăng Cô Hồng,” Cung Cẩn Mặc đột nhiên yên lặng nói: “Không vì gì khác, chỉ vì cảm tình, ta sẽ đem nàng ôm vào trong lòng.”

Diệp Kỳ không nói một lời, thần sắc bất động, giống như yên lặng nghe tiếng lòng của hắn. Lại giống như cái gì cũng không nghe, tùy ý hắn làm bầm láp bầu.

“Hành động của Tư Lăng Cô Hồng khiến ta hiểu được, tình cảm đối với Niệm Niệm, so với hắn, ta không đủ.”

“Nếu trong lòng nàng có ta, ta tranh; nếu tâm Tư Lăng Cô Hồng không thuần, ta tranh.”

Nhưng mà, tất cả đều không có. Tư Lăng Cô Hồng chân tình, Niệm Niệm đối với hắn cũng đồng dạng như thế.

Nay nàng vui vẻ sung sướng như thế, hắn khinh thường phá vỡ, cũng không cho phép mình đi phá vỡ.

Kia không chỉ làm nhục chính mình, mà còn làm nhục chút tình cảm sạch sẽ duy nhất trong lòng, càng làm nhục Đường Niệm Niệm.

Cung Cẩn Mặc cúp mắt, đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Diệp Kỳ đi theo phía sau hắn, lúc đi qua phòng tắm, nói: “Quả sinh nhật phu nhân tặng thiếu gia còn ở bên trong.”

Cung Cẩn Mặc cước chân hơi ngừng một chút, một hồi sau mới nói: “Đi vào lấy đi.”

“Vâng.” Diệp Kỳ nhìn hắn rời đi, bản thân đi về phía bồn tắm, cảm bình được linh ngọc trên bàn rồi trở về.

Yến hội sinh nhật thiếu chủ Đại Vân Hải Cung Cẩn Mặc vốn là chuyện mọi người trong Đại Vân Hải quan tâm nhất, chuyện Liễu Phiêu Tuyết và Đường Niệm Niệm giằng co trên hồ Thiên Kính rất nhanh lưu truyền khắp Nhập Thiên đảo. Sau đó chuyển đi mạo hiểm tới Vô Phong Hải Vực vô tình có ý được mọi người trong Nhập Thiên đảo truyền khắp bốn phía Vân thành, về việc Đường Niệm Niệm dùng đan dược thiên phẩm uy hiếp nữ tử thiên hạ mọi người cũng đều biết.

Nếu nói vì sao mấy tin tức này truyền nhanh như vậy, thật sự là bất kể ai bất kể địa phương nào đều thích nghe chuyện riêng của người ta. Thiếu chủ Đại Vân Hải và thiếu chủ Vô Ngân này, cộng thêm vô số nữ tử tuyệt sắc trên giang hồ, đủ để mỗi người say sưa bàn tán. Huống chi địa điểm và thời gian xảy ra việc này đều vô cùng phấn khích, còn có đan dược thiên phẩm, bảo vật người người ao ước như vậy.

Tứ phương Vân thành vốn là nơi tụ hội phần đông thương nhân lữ hành lui tới, tin tức như vậy đương nhiên sẽ được truyền ra bên ngoài cực nhanh, trong lòng mỗi người đều tò mò, bởi vì không được chứng kiến một màn như vậy mà cảm thấy tiếc nuối.

“Kính Hồng Tiên Tử này rốt cuộc từ đâu lấy ra số đan dược Thiên phẩm đó? Vậy mà lại đựng trong hộp nhỏ? Còn tùy tay lấy ra một viên làm thí nghiệm chứng thực? Không phải là gạt người chứ?” Rất hiển nhiên, có không ít người đều tràn ngập hoài nghi, không thể tin được điều này.

“Đáng thương Tuyết Liên Tiên Tử thế nhưng bị đối đãi như vậy, không biết thanh danh Tuyết Liên Tiên Tử của nàng ta còn có thể bảo trì tiếp tục hay không. Đường Niệm Niệm này thật đáng giận, tâm tư bá đạo như vậy, thế nhưng không cho phép nữ tử khác tiếp cận Vô Ngân thiếu chủ!” Đây là nữ tử

vui sướng khi người gặp họa, vừa giận vừa bất mãn.

“Đan dược thiên phẩm, rốt cuộc là Tư Lăng Cô Hồng cho, hay là sau lưng Đường Niệm Niệm có thể lực thần bí cường đại gì?” Đây là tâm kế tính kế, chẳng qua, bất kỳ ai cũng không nghĩ tới đan dược này là do Đường Niệm Niệm luyện chế. Thật sự là không ai dám tin tưởng, trên đời này có một luyện dược sư thiên phẩm mười bảy tuổi? Một cô gái mười bảy tuổi đã là luyện dược sư thiên phẩm? Nếu không phải chuyện bày ra trước mắt, thì bất kể là ai cũng sẽ không nguyện ý nghĩ đến khả năng này.

Vô luận mấy tin tức này làm cho bao nhiêu người cảm thấy khiếp sợ hoài nghi. Lúc này đương sự bị bọn họ nghị luận đang ở trong phòng ăn, chăm chú nhìn chăm chăm một đồng thức ăn, còn nghiêm túc cầm dao.

Bên cạnh nàng không xa, Tư Lăng Cô Hồng bỏ bình gốm vào trong lò chung, ánh mắt thoả mãn nhìn động tác của Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm quay đầu nhìn hẩn một cái, tay cầm dao lập tức run run, sau đó bắt đầu thái thịt.

Nhẹ nhàng một chút, không thái xuống được. Trừng mắt nhìn, cổ tay dùng sức một chút, “tách”, một miếng củ cải và bàn gỗ đều bị chặt đứt đôi.

“...” Đường Niệm Niệm dừng tay lại.

“Phi.” Phía sau truyền đến một tiếng phì cười.

Đường Niệm Niệm lập tức quay đầu, nhìn Tư Lăng Cô Hồng ở phía sau. Khuôn mặt thần nhiên, má hơi phình lên, đôi mắt trong suốt bình tĩnh nhìn hẩn. Sau đó, Đường Niệm Niệm lại xoay đầu lại, vứt bỏ con dao thái trong tay. Dùng được lực khổng lồ ba củ cải trước mắt, trong giây lát, ba củ cải giữa không trung xén thành vô số miếng tròn độ dày giống nhau, sau đó tự động rơi xuống bàn.

Đường Niệm Niệm hôm nay nhất thời nổi hứng, muốn cùng Tư Lăng Cô Hồng nấu cơm, Tư Lăng Cô Hồng đương nhiên đáp ứng nàng.

Nhưng sau khi đến phòng ăn, Đường Niệm Niệm căn bản không biết phải làm gì, Tư Lăng Cô Hồng đành bảo nàng thái củ cải.

Kết quả, liền xảy ra những chuyện này.

Đường Niệm Niệm quả thực không hề động thủ thái đồ, nàng luyện dược vẫn luôn dùng linh thức khống chế, chỉ cần tâm niệm vừa chuyển là có thể, nào biết đến lực đạo khi thái, hơn nữa cảm giác được Tư Lăng Cô Hồng chú ý, nên nàng cũng muốn hoàn thành tốt, nhất thời khẩn trương, lực đạo liền mạnh. Nhưng chỉ cắt ra được một cái, Đường Niệm Niệm cảm nhận được cách làm, nhưng không chờ nàng chuẩn bị cắt tiếp, đã nghe thấy tiếng Tư Lăng Cô Hồng cười, cũng không biết suy nghĩ ra sao, nàng đã hành động như vậy.

“Niệm Niệm.” Tư Lăng Cô Hồng một tay ôm lấy nàng, cầm để trên vai nàng, cúi đầu nói: “Lúc đầu ta làm cũng không tốt.”

Đường Niệm Niệm gật gật đầu, sau đó chỉ vào số củ cải đã cắt xong, nói: “Được rồi. Bây giờ phải làm gì?”

Tư Lăng Cô Hồng không lập tức trả lời, ngược lại hai tay nắm tay nàng, cầm lấy dao thái bị ném ở một bên, một tay ấn cán dao, chậm rãi thái xuống. Động tác của hẩn rất chậm, giống như mỗi một lần hạ dao xuống đều cực kỳ dụng tâm. Đường Niệm Niệm hơi hơi nghiêng mắt liền có thể nhìn tới đôi mắt hơi cúi xuống của hẩn, chỉ cách một chút, cánh môi ướt át, còn cảm nhận được hô hấp nhẹ nhàng của hẩn.

Đường Niệm Niệm thực thích loại cảm giác này, cả người đều bị hơi thở của hẩn vây quanh, sau đó cùng hẩn làm cùng một việc.

Tư Lăng Cô Hồng hơi cong khớp môi, hiển nhiên nhìn ra được hẩn cũng như thế.

“Niệm Niệm.” Thái được một nửa, Tư Lăng Cô Hồng nhìn nàng nói: “Cứ như vậy chậm rãi thái.”

“Được.” Đường Niệm Niệm còn nghiêm trang gật đầu.

Tư Lăng Cô Hồng lúc này mới lui người, đi làm việc, ánh mắt lại luôn dừng ở trên người Đường Niệm Niệm đang nghiêm túc thái củ cải.

Kỳ thật, ngày thường Tư Lăng Cô Hồng làm cơm cũng không khác Đường Niệm Niệm lắm, bởi vì không để Đường Niệm Niệm đợi lâu, nên hẩn đều dùng nguyên lực khống chế, thái đồ ăn hay nhặt rau gì gì đó. Nhưng lúc này hẩn lại thích nhìn Đường Niệm Niệm ở cùng mình như vậy, còn có bộ dáng nghiêm trang kia, mặc kệ xem thế nào đều thấy thích thú.

Thời gian dần dần trôi đi, toàn bộ phòng ăn tràn ngập không khí yên bình ấm áp. Đường Niệm Niệm từ lúc ban đầu thật cẩn thận, cho đến khi thuần thục thái rau, học rất nhanh chóng.

“Ngao ngao ~”

Đang lúc Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng chuẩn bị trộn bột mì, liền nghe đến tiếng kêu quen thuộc, quay đầu nhìn thấy dược thú Lục Lục chạy vội tới, phía sau nó còn có quái xà và Bạch Lê.

“Ngao ô ~” Lục Lục kêu một tiếng làm nững vô cùng thân thiết, sau đó linh hoạt nhảy lên, lao vào trong lòng Đường Niệm Niệm.

“Lục Lục, chờ đã. ...” Đường Niệm Niệm còn chưa nói xong, Lục Lục đã nhảy vào chậu bột mì nàng đang bưng. Tức khắc bốn phía bụi tung mù mịt,

chóp mắt mấy cái, liền nhìn thấy Lục Lục toàn thân trắng phau đứng trong chậu.

“Phi, phi, phi!” Lục Lục toàn thân dính bột mì liên tục hất xì, từng ngụm bột phun ra từ trong miệng nó. Lại nhìn đôi mắt rung rung màu xanh biếc kia, ngập nước nhìn Đường Niệm Niệm, hai chân nhỏ chà chà, bộ dáng như đang nhận sai.

Đường Niệm Niệm không nói gì, bưng chậu bột đã loạn thành một đoàn, cúi mắt đồng dạng nhìn chăm chăm Lục Lục.

Một người một thú, mắt to trừng mắt nhỏ.

Quái xà cùng Bạch Lê theo sau tới đều vung trộm trốn sang một bên, chỉ thấy hai khuôn mặt hoàn toàn không giống nhau nhưng lại cùng há hốc miệng, bộ dáng vui sướng khi người ta gặp họa.

“Ngao ngao ô ~” Lục Lục đứng đưa thân thể tròn xoe, xoa xoa móng vuốt. 【Chủ nhân, Lục Lục không phải cố ý, Lục Lục nhớ chủ nhân ~】

Đường Niệm Niệm lại chóp mắt mấy cái, sau đó “Xì” một tiếng bật cười, một tay vỗ nhẹ đầu Lục Lục, cười nói: “Biến trắng rồi, trắng phau rồi!”

Lục Lục vừa thấy nàng không có tức giận, lập tức hai chân nhỏ vịn lên tay nàng, kêu “Ngao ngao ngao “

【 chủ nhân cũng trắng, toàn trắng, tóc trắng, ngô ngô, chỉ còn lại mắt không trắng, chủ nhân chơi thật vui ~】

“Hả?” Đường Niệm Niệm ngẩn ra, lập tức cúi đầu nhìn mình một cái, quả nhiên toàn thân đều là bột mì màu trắng. Ngón tay quệt một cái lên mắt, đầu ngón tay liền dính toàn bột mì.

“Con mèo hoa nhỏ.” Tiếng cười của Tư Lăng Cô Hồng ở bên cạnh truyền vào trong tai.

Đường Niệm Niệm quay đầu nhìn lại, thấy Tư Lăng Cô Hồng không biết khi nào thì chạy tới. Lúc này mắt đầy ý cười nhìn nàng, ngón tay thon dài trắng nõn khẽ vuốt lên mặt nàng, vừa vịn để lại ba vết dài trên đó, sau đó hần cười càng thêm tươi tắn, dùng một chút, lại quệt xuống trán nàng ba vạch viết thành hình chữ vương 王.

Đường Niệm Niệm giật mình, nhìn Tư Lăng Cô Hồng cười đến vui vẻ, lập tức bĩu môi, thả ra linh thức đảo qua trên người mình, xem toàn bộ hình dạng mình lúc này.

Lục Lục lúc này hai chân nhỏ vỗ vỗ, vui mừng kêu lên: 【 Mèo hoa trắng, chủ nhân là mèo hoa, ô? Nhưng lại có ấn ‘vương’ trên trán, chủ nhân là hổ trắng ~】

Quái xà và Bạch Lê nghe nó kêu lên vui mừng, trong lòng đều âm thầm đồ mồ hôi hột. Thằng nhãi này quả nhiên là ý vào sủng ái không sợ trời không sợ đất mà, cái gì cũng dám nói, nên phạt! Phải phạt!

Phải biết rằng nếu là hai chúng nó đều không dám nói như vậy với Đường Niệm Niệm, chưa nói tới Đường Niệm Niệm sẽ đối phó chúng như thế nào, nhưng Tư Lăng Cô Hồng chắc chắn không thể để yên cho người khác hoặc thú khác nói Đường Niệm Niệm không dễ nghe như vậy.

Nhưng thực hiển nhiên, Lục Lục được sủng ái. Nghe Lục Lục nói, Đường Niệm Niệm một chút cũng không tức giận. Hiểu rõ địa vị của Lục Lục trong lòng nàng, Tư Lăng Cô Hồng yêu ai yêu cả đường đi, cũng tự nhiên không trách móc.

Đường Niệm Niệm đưa tay sờ sờ chữ vương mà Tư Lăng Cô Hồng viết trên trán, sai đó ánh mắt bình tĩnh, nhìn Tư Lăng Cô Hồng, nói: “Cô Hồng nhắm mắt lại.”

Tư Lăng Cô Hồng nghe vậy, cũng không hỏi gì, khoe miệng hàm chứa chút ý cười nhu hòa, hai mắt nhắm lại. Tư Lăng Cô Hồng cảm giác được có cái gì đó ập về phía mình, thân thể thiếu chút nữa theo bản năng phòng ngự, lại bị chính hần áp chế xuống, sau đó từ đầu đến chân đều giống như phủ một lớp gì đó.

“Cô Hồng. Có thể mở mắt ra.” Giọng Đường Niệm Niệm lộ ra ý cười.

Tư Lăng Cô Hồng không hề chần chờ chậm rãi mở mắt, quả nhiên nhìn thấy bột mì từ mí mắt rơi xuống, ánh mắt hần dừng ở trên người Đường Niệm Niệm, không hề có nửa phần tức giận, chỉ có nuông chiều và dung túng, còn có ý cười.

“Ta là mèo hoa, Cô Hồng cũng là mèo hoa.” Đường Niệm Niệm còn thật sự nói, kiễng chân vẽ lên trên mặt hần.

Tư Lăng Cô Hồng hơi hơi cúi người, để nàng tiện vẽ hơn, nghe vậy cũng nhẹ nhàng mỉm cười.

Lục Lục cũng không chịu cô đơn, nhảy lên bả vai Đường Niệm Niệm, “Ngao ngao ngao ngao ~ “

【 Chủ nhân là mèo hoa cái, độc độc là mèo hoa đực, Lục Lục lợi hại nhất là mèo hoa đực cái ~】

Đường Niệm Niệm nghe vậy, phì cười, gạt đầu nói: “Ừ, Lục Lục lợi hại nhất.”

Quái xà, Bạch Lê bàng quan xem diễn: “Phi!”

Được thú vốn không có giới tính, trời sinh thiên đường, nhưng lúc này bị Lục Lục nói như vậy, trong lòng hai người đều không nhịn được, dờ khóc dờ cười.

Cho nên, có dạng chủ nhân gì liền có sủng vật như thế sao?

Bạch Lê yên lặng nhìn về phía quái xà, ánh mắt đồng tình. Người này về sau cũng sẽ biến thành bộ dáng kia sao?

Quái xà bị bộ dáng quý dị của nó nhìn đến toàn thân run lên, vẩy rắn như đâm vào nhau, lập tức mở miệng, “Tê ——” một tiếng, cảnh cáo nhìn Bạch Lê.

【 Hô ly chết tiệt, ngươi nhìn cái gì!? 】

Bạch Lê hai chân nhỏ vắt thành hình chữ x, bộ dáng cảm thán nhìn trời xanh, “Chi chi chi “

【Nhìn ngươi, xem ngươi chừng nào thì biến thành bộ dáng ngu ngốc đó. Tuy rằng ngươi thoát nhìn chán ghét, nhưng nói thế nào cũng là cùng nguồn gốc, nghĩ đến ngươi biến thành như vậy a, ta sao mà nhẫn tâm 】【

Chớ xem nó nói thông cảm cỡ nào, chỉ thấy trên mặt hồ ly đã cười đến sắp liệt rồi.

Quái xà thân thể run lên, nhìn Lục Lục, tức khắc huyết quang trong mắt phóng ra, một đuôi rắn đá về phía nó.

Bạch Lê thấy nó ra chiêu nào có lý đứng im, hai chân trước giơ lên cao, vuốt sắc dưới đệm thịt lòi ra.

Ngay tại lúc hai con thú hết sức căng thẳng, một chậu bột mì từ trên trời rơi xuống, rồi lên toàn thân một hồ ly một rắn, tức khắc hai chúng nó cứng ngắc lại, vẫn duy trì tư thế, về vô cùng kinh ngạc nhìn đối phương.

Quái xà: “Phụt!”

【 Hồ ly chết tiệt, nhìn xem ngươi kia là bộ dáng gì! 】

Bạch Lê: “Phụt!”

【 Quái xà thôi, nhìn xem ngươi kia là cái hình tượng gì! 】

Hai con thú trắm miệng một lời, sau đó ánh mắt trừng lớn, quay đầu nhìn về đầu sỏ gây nên. Đường Niệm Niệm vẻ mặt tươi cười, sau đó nói: “Các ngươi giống nhau.”

Hai con thú khóc không ra nước mắt.

Khi đám người Chu Diệu Lang đuổi tới, nhìn thấy phòng ăn náo loạn, bếp vẫn chỉnh tề sạch sẽ, nhưng hai người ba thú lại toàn thân chặt vật.

“Xi.” Thù Lam nhìn không được phát ra một tiếng cười, sau đó vội lấy tay che miệng, hai vai run run.

Chu Diệu Lang cũng thiếu chút phì cười, đành ho nhẹ để che giấu, nhưng ý cười cố nén trong mắt lại không che được, bước vào phòng ăn, vừa mới chuẩn bị hành lễ, lại ngửi ngửi, bật thốt lên: “Đồ ăn trong nồi bị cháy rồi!”

Lời vừa nói ra, thân ảnh Tư Lăng Cô Hồng trong nháy mắt vọt tới bên cạnh nồi, đưa tay lưu loát gấp thức ăn đổ vào đĩa.

Đường Niệm Niệm lúc này cũng ngừng vui đùa âm ỉ, đến bên cạnh hắn, nhìn chút thức ăn hơi bị khét kia, chính là dùng nguyên liệu nàng tự tay cắt ra để nấu thành.

“Niệm Niệm.” Tư Lăng Cô Hồng trong giọng nói lộ ra chút hối lỗi.

Đường Niệm Niệm cầm chiếc đĩa ăn thử một ngụm, quay đầu về mặt sáng lạn nhìn Tư Lăng Cô Hồng, cười nói: “Ăn ngon, đồ ăn nấu cùng Cô Hồng, ăn ngon lắm.”

Tư Lăng Cô Hồng nhìn về mặt nàng bị bột mì che kín, dấu vết trên má và trên trán càng thêm buồn cười đáng yêu, nổi bật đôi mắt sáng ngời long lanh như nước kia, lòng lạnh nhìn mình, tươi cười như bách hoa nở rộ, còn động lòng người hơn cả ánh bình minh.

“Ừ.” Tư Lăng Cô Hồng cũng cười, chút âm đạm tan thành mây khói.

Nhìn hai người, đám người Chu Diệu Lang vốn có việc cần báo cũng không khỏi nhìn xuống, không muốn quấy rầy.

Bữa trưa này có thể nói là bữa cơm được làm lâu nhất tính cho tới nay, chờ hai người rửa mặt chải đầu xong, bắt đầu dùng cơm thì đã gần chiều. Nhưng hiển nhiên, bữa ăn này so với thường ngày còn vui vẻ hơn nhiều.

Chu Diệu Lang đợi hai người ăn xong, mới bấm báo nói: “Cung gia chủ sai người đến truyền lời, mời trang chủ ngày mai tham dự hội nghị ở Minh Yên Các, thương lượng chuyện đi dò xét Vô Phong Hải Vực.”

Tư Lăng Cô Hồng ừ đáp.

Lục Lục lúc này đang nằm lên đuôi quái xà, quái xà híp mắt, thỉnh thoảng quật đuôi định quăng nó xuống, lại thỉnh thoảng vụng trộm dò xét Đường Niệm Niệm, sợ nàng đột nhiên nhìn qua phát hiện hành vi của mình.

Vừa nghe đến Vô Phong Hải Vực, Lục Lục lập tức xuống khỏi người quái xà, sấp đến bên cạnh Đường Niệm Niệm.

【Chủ nhân, Lục Lục cũng đi, tìm bảo vật, thật nhiều bảo vật, toàn bộ thu về~】

“Ừ.” Đường Niệm Niệm sờ sờ nó, gật đầu.

Nàng đi, chính là vì bảo vật.

Tư Lăng Cô Hồng liếc mắt nhìn Lục Lục một cái, một tay ôm eo Đường Niệm Niệm, cầm đề trên vai nàng, cúi đầu nói: “Niệm Niệm muốn cái gì, ta giúp Niệm Niệm lấy.”

Đường Niệm Niệm tâm tư lập tức bị hấp dẫn đi, nghiêng đầu vui mừng hôn một ngụm lên môi hắn, “Ừ!”

Bởi vậy, nàng cũng không có chú ý tới Lục Lục bị Tư Lăng Cô Hồng nhìn một cái, liền ừm khuất, vụng trộm tụt xuống khỏi người Đường Niệm Niệm.

Ô ô, chỉ cần độc độc và chủ nhân ở cùng nhau, thời gian tiếp cận chủ nhân càng ngày càng ngắn, mới mấy năm thôi. Nhưng Lục Lục thật muốn gần gũi chủ nhân, nhưng độc độc lại là bạn hữu song tu của chủ nhân, phải nghe lời, ô. . . . Nhưng Lục Lục cũng muốn được chủ nhân khen ngợi. . .

Lục Lục chớp chớp mắt, cuối cùng đem tầm mắt nhìn về phía quái xà và Bạch Lê. Không thể thân cận chủ nhân, vậy liền đùa với hai chúng nó cũng được.

Sau đó, quái xà cùng Bạch Lê trở mắt nhìn nó lẩn lẩn về phía chúng nó, lẩn lẩn, vụng quỳn

~Không cho bò, không chơi cùng?

Lục Lục đầu nghếch lên, hừ! Tò vè nó muốn đi cáo trạng với chủ nhân.

Quái xà, Bạch Lê vè mặt tức giận, lại không thể làm gì.

Lục Lục cũng không phải không phân rõ phải trái, đưa chân về phía túi nhỏ treo trên cổ, lấy ra đan dược, đưa ột rần một hồ ly, “Ngao ngao a ~”

【 Nghe lời, cho dược ăn! 】

Quái xà, Bạch Lê ghen khuất, nhưng lại không thể không phục. Ai bảo người ta được sủng ái, đan dược chưa bao giờ thiếu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đoạt Bảo Vật Phải Nhanh, Chuẩn, Ác

Edit: Tiểu Dạ

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Buổi trưa hôm sau.

Minh Yên Các.

Khi Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm đến, bên trong đã có không ít người. Mọi người quay đầu lại nhìn, nhưng cũng chỉ liếc mắt một cái rồi thôi. Không chút dị nghị nào với việc Tư Lăng Cô Hồng mang theo Đường Niệm Niệm đến. Kể từ sau khi nhìn thấy biểu hiện cường hãn của Đường Niệm Niệm trong yến hội sinh nhật, mọi người ở đây đều đã thừa nhận sự tồn tại của nàng. Thế giới này từ xưa đến nay luôn là cường giả vi tôn.

Nếu lúc này Đường Niệm Niệm chỉ là một tiểu thiếp của Tư Lăng Cô Hồng, thì việc nàng đến tất sẽ khiến mọi người bất mãn, có lẽ nể mặt Tư Lăng Cô Hồng họ sẽ không nói ra, nhưng trong lòng lại tràn đầy oán niệm.

Cung Giao ngồi ở phía trước xua tay, bên trái còn hai ghế trống, cười nói: “Mời ngồi.”

Tư Lăng Cô Hồng đi lên, nhưng lại ngồi ở chỗ khác, còn Đường Niệm Niệm thì ngồi ngay ngắn trên đùi hắn. Một người không có ý buông tay, một

người thì không hề muốn xuống.

Nhìn cảnh này, Cung Giao cũng không nhiều lời, ánh mắt đảo qua Cung Cẩn Mặc ngồi ở vị trí đối diện.

Cung Cẩn Mặc không có gì lạ thường, mặt không chút thay đổi, hai mắt khép hờ, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng hắn vẫn ngồi ngay ngắn, lưng thẳng như tùng, không thấy nửa phần lơ lửng.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm nhìn chung quanh một phen, cuối cùng phát hiện Chu Thiện và Thâm Cửu cũng ở trong này. Nhận thấy ánh mắt của nàng, Chu Thiện nhìn nàng nở một nụ cười nhạt, bộ dạng giống như rất thân quen.

Đường Niệm Niệm thân nhiên thu hồi ánh mắt, trong lòng nghĩ gì chỉ có mình nàng biết, không đúng! Tư Lăng Cô Hồng ở sau lưng nàng có lẽ cũng biết. Hai người tu luyện song tu, đối với cảm xúc của đối phương, ít nhiều đều có thể cảm giác được chút ít.

Chu Thiện là kiếm tu, tốc độ rất nhanh, nói không chừng còn có túi Càn Khôn, như vậy tính ra, hắn lần này là kinh địch tranh bảo vật với nàng?

Đường Niệm Niệm nghĩ nghĩ, ánh mắt không tự chủ được lại hướng về phía Chu Thiện, trên mặt không chút che giấu.

Chu Thiện thấy mình bị nàng nhìn chằm chằm thì hơi hoảng sợ, không biết lần này nàng lại có chủ ý gì đây. Chẳng qua rất hiển nhiên, chủ ý này có liên quan tới hắn.

Chu Thiện bất đắc dĩ, hắn rút cuộc đã làm cái gì chọc tới cô nãi nãi này, chẳng lẽ vì hắn cười? Nhưng nụ cười kia cũng không có hàm nghĩa đặc biệt gì a?

Đường Niệm Niệm không biết ánh mắt của mình lại làm cho người ta rối rắm, chờ sau khi nàng thu hồi suy nghĩ, liếc mắt một cái nhìn đến nụ cười có chút cứng đờ của Chu Thiện, liền thu hồi tầm mắt.

“Người đã đến đông đủ, như vậy Cung mỗ sẽ bắt đầu nói về việc tới Vô Phong Hải Vực tìm bảo vật.” Cung Giao đứng lên, hai tay vỗ nhẹ một cái.

Một người đi tới, sau đó đem tấm bản đồ trải rộng ra trên bàn ọi người xem.

Cung Giao nói: “Đây là bản đồ do Đại Vân Hải chúng ta luân phiên thám hiểm có được, bảo vật hiện ở xung quanh Vô Phong Hải Vực.”

Ngon tay y chạm vào một khu vực được vẽ bằng chỉ đỏ trên bản đồ, nói: “Vô Phong Hải Vực là một nơi hiểm trở, hàng năm không có cơn gió nào nổi lên, thỉnh thoảng còn có mây đen dày đặc, sấm sét nổ xuống, làm chấn động đáy biển.”

“Nơi này, khu vực màu đỏ đều là những vùng nguy hiểm, đường màu xanh là cửa vào đường ra. Mời chư vị xem.”

Mọi người nhìn theo từng lời y nói, thấy rõ ràng những chỗ vẽ trên bản đồ. Người bình thường không biết xem bản đồ có lẽ không hiểu, nhưng thấy có nhiều hiểm địa màu đỏ như vậy cũng giật mình. Có người lên tiếng nói: “Theo lời Cung gia chủ, từ những nét vẽ trên bản đồ, thật sự là nguy hiểm tứ phía, hướng chi ở trong nước, thực lực sợ rằng phát huy không nổi tám phần.”

Cung Giao cười nói: “Cung mỗ mời chư vị đến đương nhiên sẽ không khiến chư vị đi vào chỗ chết. Cung gia sẽ chuẩn bị Tị Thủy Châu ọi người, có thể tự do hoạt động ở trong nước, về phần thực lực phát huy, điểm này Cung mỗ cũng bất lực.”

“Cung gia chủ nói quá lời.” Ai nấy đều hiểu được, hành động lần này, tất cả đều do tự bản thân vận động, còn có thật sự bất lực hay không, không ai có thể nói rõ. Mà đối phương sẽ không chuẩn bị nhiều hơn ình, điểm này mọi người đương nhiên hiểu.

“Tất nhiên...” Cung Giao lúc này lại nói: “Nếu chư vị muốn an toàn hơn, thì chỉ cần chuẩn bị nhiều đan dược một chút là được.”

Trong lúc y nói, khẩu khí không đổi, ánh mắt mỉm cười, cũng không nhìn chằm chằm ai. Mọi người bất giác quay đầu lại nhìn Đường Niệm Niệm trong lòng Tư Lăng Cô Hồng một cái.

Đường Niệm Niệm cảm nhận được ánh mắt của mọi người, mở to mắt, lãnh đạm nói: “Muốn đan dược? Có thể. Lấy bảo vật đổi.”

Trong mắt nàng, đan dược thiên phẩm không là gì cả, đều chất thành đống trong nội giới. Nhưng tính tình của nàng đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đưa đan dược cho những kẻ không liên quan. Tất nhiên, nàng rất thích bảo vật, việc lấy bảo vật để đổi, nàng rất vui lòng.

Tuy những lời nàng nói rất bình thường, mọi người đều hiểu được đan dược không phải cứ muốn là có, dĩ nhiên phải trả giá thật nhiều, đây là quy củ từ xưa đến nay. Nhưng lời từ trong miệng nàng nói ra, cùng với vẻ mặt của nàng, khiến mọi người có chút không lý giải được, cảm thấy đối dược với nàng hắn không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Bầu không khí nhất thời yên tĩnh đến quý dị, Cung Giao mở miệng cười nói: “Đường cô nương nói đúng.” Lập tức chuyển chủ đề, chỉ vào bản đồ tí mỉ nói: “Đi vào Vô Phong Hải Vực, lấy tốc độ của thú hải cầu, xuống biển hai canh giờ là có thể tới trận pháp bên ngoài bảo địa, khu vực bảo địa này được mảnh thú bảo hộ, rất tàn bạo khát máu. Sau khi vào trận, áp lực đè ép dưới biển sẽ rất nặng, chư vị nên cẩn thận.”

Một người hỏi: “Không biết Cung gia chủ có phương pháp phá trận này hay không?”

Hắn vừa hỏi, những người khác đều tỏ vẻ tò mò, hiển nhiên rất để ý tới chuyện này.

Cung Giao cười nói: “Trận pháp đầu tiên bên ngoài này, Cung gia đã tìm được phương pháp hóa giải.”

Mọi người tỉ mỉ lắng nghe.

Cung Giao nói: “Trận pháp đầu tiên này là mê ảo trận, dùng huyền thảo trên biển bố trí thành, trước khi chư vị tiến vào chỉ cần bịt mắt mũi miệng lại là có thể tự do hành tẩu. Cung gia sẽ cấp ọi người Dẫn Vị Châu, người đeo Dẫn Vị Châu có thể cảm nhận được hết thủy xung quanh trong vòng mười trượng.”

Mọi người nghe vậy, trong lòng tuy có nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi lại. Kỳ thật ai nấy đều rõ ràng, mặc dù Cung Giao cho họ rất nhiều, nhưng tất cả đều phải dựa vào bản thân, chưa nói đến việc Cung Giao có phải thật tình đối đãi với bọn họ hay không, dù sao bọn họ cũng không tin tưởng.

“Sau khi phá trận ảo, bên trong là hải cốc dưới mặt đất. Hải cốc này có rất nhiều cửa động, hơn nữa còn tùy lúc thay đổi, không biết có bao nhiêu tầng, nhưng Cung mô đoán rằng bảo vật nằm ở tầng chót.”

Không chờ mọi người đặt câu hỏi, Cung Giao đã lên tiếng tiếp tục nói: “Đương nhiên, những gì Cung mô nói không phải là không có căn cứ, nếu như không có căn cứ Cung mô đã không mạo hiểm để chư vị cùng người trong Cung gia đi vào. Ngoại trừ tầng dưới chót này, Cung gia đã chiếm được ba tầng, mặc dù hao tổn không ít người, nhưng bảo vật đoạt được cũng không nhỏ. Trước khi đi vào ta sẽ phát ọi người Dẫn Vị Châu để thuận lợi tìm kiếm, công hiệu thật sự rất thần kỳ, mọi người cảm thấy thế nào? Có nghi vấn gì, cứ thẳng thắn nói ra, nếu Cung mô biết, tuyệt không nửa lời giấu diếm.”

Y vừa dứt lời, trong phòng một mảnh im lặng.

Đường Niệm Niệm đột nhiên lên tiếng hỏi: “Ba tầng bảo vật đều bị người lấy hết?”

Nàng vừa hỏi, tất cả mọi người khẽ giật mình. Lập tức suy nghĩ, nếu ba tầng bảo vật đều đã bị lấy sạch, như vậy bọn họ vào ba tầng trước chẳng phải cái gì cũng không có sao?

Cung Giao cũng ngẩn ra, da mặt hơi giật giật, cười nói: “Đường cô nương nói đùa, chẳng phải Cung mô vừa nói sao, mỗi tầng có rất nhiều động, Cung gia chẳng qua chỉ chiếm được một ít mà thôi.”

“Vậy bên trong ba tầng này người đoạt được bảo vật gì?” Đường Niệm Niệm lại thản nhiên hỏi trắng ra.

Trong mắt Cung Giao hiện lên chút tức giận. Nữ tử này không khỏi quá không hiểu đạo lý đối nhân xử thế cùng cách nhìn sắc mặt người khác rồi, loại chuyện này mọi người ai ai cũng ngầm hiểu là không hỏi không nói, chỉ để trong lòng.

Lúc này những người khác đều rất vui mừng, tán thưởng hành động lần này của Đường Niệm Niệm. Bọn họ cũng có chung suy nghĩ với Cung Giao, mặc dù trong lòng muốn biết nhưng lại không dám hỏi, nay có người hỏi, bọn họ đương nhiên thoải mái nghe! Kẻ đắc tội cũng không phải bọn họ a.

Chu Thiện vỗ trán, nữ tử này ...

Khóe miệng khẽ nhếch, hần thích!

Chu Thiện chỉ cảm thấy, quả nhiên nên cùng nàng đứng chung một phe mới đúng a, như vậy sẽ không bị ghen ghét, mà chỉ cần vui sướng ngồi ở một bên xem diễn.

Cung Giao ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nghi vấn của Đường cô nương không khỏi có chút hơi quá đáng rồi.”

Đường Niệm Niệm chớp mắt, trong mắt gọn sóng dồn dập, lạnh nhạt nói: “Là người nói, có nghi vấn gì thì cứ thẳng thắn nói ra, nếu Cung mô biết, tuyệt không nửa lời giấu diếm.”

Nhìn thấy sự khinh bỉ trong mắt nàng, Cung Giao thiếu chút nữa nổi giận, nhất là nghe nàng nói trắng ra như thế, sắc mặt đã biến thành màu đen.

Cung Cẩm Mặc đang nhắm mắt lúc này cũng mở ra, ánh mắt dừng trên người Đường Niệm Niệm, lại đảo mắt nhìn Cung Giao đang giận dữ, khóe miệng khẽ nhếch lên một thành độ cong mờ nhạt.

Nàng quả thật đã thay đổi.

Có thể nói thẳng ra như thế, thiên hạ thật sự ít có, nhưng lại khiến mọi người thoải mái trong lòng.

Cung Giao lạnh lùng nhìn Đường Niệm Niệm, nhưng chưa kịp nhìn thêm, đã bị ánh mắt của Tư Lăng Cô Hồng đảo qua, cặp mắt nhu hòa khi nhìn Đường Niệm Niệm đã biến mất, thay vào đó là vẻ sâu lắng, mông lung mờ mịt.

Cung Giao đã sống hơn nửa đời người, làm sao không hiểu ý tứ trong mắt hần. Tư Lăng Cô Hồng chưa bao giờ che giấu sự quan tâm của mình đối với Đường Niệm Niệm, nếu mình dám nổi giận với nàng, thì chính là nổi giận với hần.

Cung Giao trong lòng vô cùng khinh thường trước hành vi quan tâm quá mức với một nữ tử của Tư Lăng Cô Hồng, cho dù bối cảnh nữ tử này thần bí, thực lực thâm sâu, nhưng sự bất mãn cũng không hề giảm mà ngược lại còn tăng thêm. Thế lực của Vô Ngân Sâm Lâm Tư Lăng gia và Đại Vân Hải vốn tương xứng, huống chi Tư Lăng Cô Hồng lại bí hiểm, cực kì thần bí. Nếu như không có bất kì vấn đề nào khó giải quyết, thì Đại Vân Hải cũng sẽ không trở mặt với Vô Ngân Sâm Lâm của Tư Lăng gia tộc.

Tầm mắt hai người chỉ chạm một cái, Cung Giao cũng suy nghĩ cẩn thận về việc này. Trên mặt y nở một nụ cười, nói: “Đường cô nương thật đúng là lời nói nhạy bén, tâm tư đơn giản. Nếu Đường cô nương đã muốn hỏi, Cung cố không có lí gì lại không nói. Quả thật, bảo vật thần bí trong Vô Phong Hải Vực, chính là Dẫn Vị Châu mà lão phu vẫn gọi, những bảo vật khác lão phu không biết là thứ gì, duy chỉ biết được một chút về một số được thảo nơi đáy biển mà thôi.”

Mọi người ở đây nghe được y chỉ nói cho có lệ, Đường Niệm Niệm làm sao nghe không hiểu. Từ câu nói đầu tiên đã biết y sẽ không nói thật, lúc này những lời y nói nàng cũng không thêm để ý. Xem thần thái kia, chính là không đem lời y nói để trong lòng.

Cung Giao chân mày co giật, lửa giận trong lòng bùng lên khiến y vô cùng khó chịu.

Những hậu bối này quả nhiên càng ngày càng vượt trội! Ngày hôm trước con mình lãnh đạm với mình, hôm nay lại bị Vô Ngân thiếu chủ và Đường Niệm Niệm này coi thường như vậy.

Mặc dù trong lòng Cung Giao vô cùng tức giận, nhưng lúc này cũng không có cách nào phát tác.

Sau đó lại là một phen vấn đáp đơn giản, kết thúc buổi thương lượng hôm nay, Cung Giao quyết định ngày mai bắt đầu xuất phát.

Theo tiếng chuông điểm, Cung Giao phát tay áo rời đi, những người khác cũng chậm chậm rời khỏi. Đường Niệm Niệm ở trong lòng Tư Lăng Cô Hồng đang định đi theo những người đó thương lượng một chút thì lại bị Cung Cẩn Mặc gọi lại.

Nói là gọi lại, trên thực tế là bị hấn ngăn lại.

Những người khác chưa rời đi đương nhiên nhìn thấy động tác của ba người bọn họ, tuy có ý muốn xem diễn, nhưng thân phận của ba người có sự khác biệt. Hơn nữa nơi này là địa bàn của Cung Cẩn Mặc, những người thông minh đều nhanh chóng rời đi, tránh quấy rầy chuyện ba người.

Cung Cẩn Mặc đứng trước hai người khoảng ba bước, người xung quanh bị hấn phát tay áo đều tự động tránh xa.

“Chuyển đi Vô Phong Hải Vực này, đi theo ta.”

Đường Niệm Niệm không thèm nhìn hấn một cái, cũng không chú tâm, thật sự ghi nhớ lời dặn dò của Tư Lăng Cô Hồng.

Bộ dáng này của nàng Cung Cẩn Mặc nhìn rõ, trong lòng chợt ảm đạm bất đắc dĩ. Nhưng trên mặt vẫn cao ngạo không thay đổi, nhìn Tư Lăng Cô Hồng nói: “Chúng ta cũng không phải là kẻ thù.”

Tư Lăng Cô Hồng sóng mắt hơi lóe, nghe ra ý tứ trong lời của hấn.

Kẻ thù này, không chỉ là nói kẻ thù bình thường.

Cung Cẩn Mặc lãnh đạm nói: “Ở cùng một chỗ với ta mới có thể an toàn vượt qua tầng năm.” Ánh mắt hấn dừng trên người Đường Niệm Niệm, “Niệm Niệm nhất định phải theo ta, tuy thực lực nàng khó lường, nhưng Vô Phong Hải Vực nguy cơ tứ phía, chỉ cần đi cùng ta thì có thể khiến nàng càng thêm an toàn.”

Mặc dù thần thái cao ngạo, ngữ điệu lạnh nhạt, nhưng đôi mắt không hề có chút mưu kế nào, chỉ có chân thành.

Hấn không vì cái gì khác, chỉ muốn nàng an toàn mà thôi

Tư Lăng Cô Hồng liếc hấn một cái, vẫn không nói gì, sau đó ôm Đường Niệm Niệm vào lòng rồi rời đi.

Cung Cẩn Mặc đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt chợt lóe lên. Hấn vẫn chưa hiểu cái liếc mắt kia của Tư Lăng Cô Hồng nghĩa là đồng ý, hay là không đồng ý?

Nhưng có một điểm hấn lại hiểu được.

Cung Cẩn Mặc khoe miệng giương nhẹ.

Người kia, khát vọng độc chiếm Niệm Niệm đúng là vô cùng lớn.

Đảo mắt đã đến ngày hôm sau, trước cửa vào Vô Phong Hải Vực đã có chừng mấy trăm con thú hải cầu. Những người muốn đi cũng lần lượt cười lên chúng, duy chỉ những người có thú sủng du hành trên biển, thì cười thú sủng của mình. Cho dù sủng thú của mình tốc độ dưới biển không nhanh bằng thú hải cầu, nhưng họ vẫn nguyện ý ngồi trên thú sủng của mình hơn. Dù sao thì thú hải cầu này cũng không phải do mình thuần dưỡng, không biết hộ chủ, sử dụng thú của mình có vẻ hợp lý hơn, nếu gặp nguy cơ gì cũng an toàn hơn một ít.

Lần này đi theo Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng vào Vô Phong Hải Vực chỉ có được thú Lục Lục, quái xà Hồng Lê, và con rối Lâm Đăng. Tuy đám người Chu Diệu Lang muốn đi theo, nhưng cũng hiểu được lần này không phải đi du ngoạn, hung hiểm càng khó dự đoán trước. Lấy thực lực hiện tại của bọn họ, đi theo Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm chỉ trở thành gánh nặng mà thôi.

Đường Niệm Niệm tựa vào trong lòng Tư Lăng Cô, nhìn đám người Chu Diệu Lang thần sắc ảm đạm, nói: “Thực lực quá yếu.”

Vừa nghe lời nàng nói, sắc mặt mấy người càng thêm âm trầm cùng cam chịu. Trong bọn họ, trừ bỏ Thủ Lam thấp nhất là địa kiêu, thì Chiến Thương Tiễn và Lý Cảnh đều là thiên kiêu. Nhưng tuổi còn quá thấp, thời gian thời cơ chưa tới, chưa phát triển được đến mức cao nhất mà thôi. Tuy nhiên, dù vậy, với thực lực hiện tại này cũng đã là người nổi bật trên đại lục rồi. Nhưng nếu so sánh với hai yêu nghiệt như Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm, thì thật sự không đáng nhắc tới.

Đường Niệm Niệm lại nói: “Sau khi trở về, cho các ngươi được, có thể tăng lên rất nhanh.”

Đám người Chu Diệu Lang nghe vậy, trên mặt đều lộ ra một chút kinh hãi. Ngay cả Chiến Thương Tiễn và Lý Cảnh bình thường mặt lạnh, lúc này hai mắt cũng lấp lánh hơn rất nhiều.

Đi theo bên người Đường Niệm Niệm đã lâu, bọn họ đều biết được năng lực luyện được của nàng, kỳ thật trong lòng sớm đã có chút tâm tư, lại ngượng ngùng không biết mở miệng thế nào. Nay nghe nàng nói như thế, làm sao không động tâm cho được.

Chu Diệu Lang lập tức cười nói: “Thuộc hạ tạ ơn chủ mẫu trước.”

Trong lòng nàng cao hứng không chỉ vì thực lực mình sắp tăng tiến, mà còn vì lời nói của Đường Niệm Niệm. Nàng ấy chủ động mở miệng muốn tăng lên thực lực cho bọn họ, thể hiện nàng thật sự thừa nhận bọn họ, cũng hoàn toàn dung nạp bọn họ. Có thể khiến Đường Niệm Niệm như vậy, đương nhiên là nhờ tình cảm với Tư Lăng Cô Hồng.

Trước khi đi, quái xà ngẩng cao đầu rắn, cao ngạo liếc mắt nhìn Chiến Thương Tiễn cùng Bạch Lê một cái, điều bộ cao cao tại thượng đi theo phía sau hai người, cái chuông trên cổ đỉnh đang rung động.

Nhưng, đến khi tới bờ biển, quái xà cười không nổi nữa.

“Tê tê tê!” Nó trừng lớn mắt nhìn chằm chằm Đường Niệm Niệm, không thể tin được, nó đây cư nhiên phải làm phương tiện đi lại sao?

Sắc mặt Đường Niệm Niệm lộ vẻ thất vọng, nhìn nó, nghi ngờ hỏi: “Không biết bơi?”

Nàng nhớ rõ, rắn biết bơi.

Quái xà vừa thấy nàng như vậy, chỉ biết nếu mình không đáp ứng, nói không chừng sẽ bị đuổi về. Nếu bị đuổi về thì...

Trong đầu quái xà tức khắc hiện lên hình ảnh Bạch Lê kia chống chân đứng cười nhạo mình.

“Tê!” Quái xà không nói hai lời, huyết quang lóe sáng, cái chuông trên cổ bị nó nhét vào trong miệng, sau đó dưới ánh mắt của mọi người, thân hình dần dần to ra, nhảy xuống biển.

Nhìn thân hình to lớn của nó, thú hải cầu xung quanh dường như hơi cúi đầu, tự động tránh xa.

Cung Giao là ngồi trên một con lam dực địa phẩm, có thể đi lại trên bờ và dưới nước. Mắt nàng về kinh ngạc nhìn thoáng qua quái xà, cười nói: “Thú sùng của Vô Ngân thiếu chủ thật sự bất phàm, lại có thể dễ dàng thu nhỏ phóng lớn thân mình.”

Đối với lời giống như tán thưởng của y, Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng không thèm quan tâm. Sau khi bước xuống mình quái xà liền ngồi xếp bằng trên đầu nó, về phần con rối Lâm Đăng, lại bị quái xà cố ý vô tình cho ngồi phía sau.

Cách đó không xa, Cung Cẩn Mặc ngồi trên Kỳ Lam Thú. Trên bờ Đường Xảo Chi ôn nhu tình ý nhìn hần, thấp giọng giống như thê tử dặn dò: “Mặc ca, trên đường cẩn thận, Chi nhi ở nhà chờ huynh.”

Cung Cẩn Mặc sắc mặt lạnh hơn một phần. Ngày xưa tuy Đường Xảo Chi thường xuyên đi theo, nhưng cứ chi cũng có chừng mực, mấy ngày qua vậy mà càng ngày càng táo tợn. Chẳng những thường xuyên đến Vân Long điện tìm hần, bảo là làm canh cho hần, còn ở trước mặt mọi người ra vẻ bộ dáng thê tử, xúi giục tỷ nữ bên người hần cố ý truyền ra tin đồn nhằm nói hai người có quan hệ vợ chồng.

Cung Cẩn Mặc chưa bao giờ để bụng những hành động của nữ tử, những gì Diệp Kỳ hồi báo hần đều không thèm để ý, nhưng nàng dây dưa như vậy cũng khiến hần càng thêm chán ghét.

“Thân là luyện được sư của Cung gia, rảnh rỗi như thế sao?” Cung Cẩn Mặc lãnh đạm nói.

Sắc mặt Đường Xảo Chi tái đi, không biết nên nói thế nào. Ánh mắt Cung Cẩn Mặc khiến nàng có chút sợ hãi, giống như hoàn toàn bị hần nhìn thấu, ngay cả âm mưu tính toán cùng sự ghen tị không cam lòng của mình. Lần này kỳ thật nàng cũng muốn đi theo, nhưng thực lực có hạn, huống chi Vô Phong Hải Vực nguy hiểm nàng cũng nghe qua từ miệng người khác, lòng có chút khiếp đảm.

Nàng đến Đại Vân Hải, mặc dù lợi dụng ân tình không thuộc về mình kia để trở thành một thành viên luyện được sư của Đại Vân Hải, nhưng trong tâm càng muốn trở thành nữ chủ nhân Đại Vân Hải hơn. Nàng bị phong thái của Cung Cẩn Mặc hấp dẫn, cũng bị sự phồn hoa quyền thế của Đại Vân Hải mê hoặc.

Mất thấy mọi người chuẩn bị lên đường, Đường Xảo Chi theo tầm mắt Cung Giao, nhìn về phía Đường Niệm Niệm đang nằm trong lòng Tư Lăng Cô Hồng. Hai mắt phát lạnh, trong lòng rủa thầm một tiếng: tốt nhất nên chết luôn ở đó đi!

Ngay sau đó, chỉ thấy Đường Niệm Niệm hình như cảm giác được quay đầu nhìn, ánh mắt lạnh lùng khiến nàng sợ hãi tới kết cục của Liễu Phiêu Tuyết trong yến hội, trái tim đập mạnh, sắc mặt lập tức trắng bệch, bước chân không khỏi lảo đảo, thiếu chút nữa té ngã.

Đường Niệm Niệm thân nhiên nhìn biến hóa của nàng, giây tiếp theo thu hồi tầm mắt.

Ừ.

Trở về rồi giáo huấn sau.

Về phần kẻ bị một cái liếc mắt dọa đến thiếu chút nữa té ngã – Đường Xảo Chi, khi phát hiện không còn ánh mắt của nàng, sắc mặt vốn tái nhợt liền đỏ lên, lập tức nổi giận.

Con quỷ bệnh đáng chết!

Lúc trước ở trong mắt mình, nàng ta chẳng qua chỉ là một con quỷ bệnh có thể tùy tay bóp chết, dựa vào cái gì mà đắc ý như bây giờ?! Cưng nhiên còn dám dùng cái loại ánh mắt này nhìn mình!

Chờ xem! Sớm muộn gì ta cũng sẽ bắt người trả giá thật nhiều! Hừ!

Khẽ hừ một tiếng, Đường Xảo Chi lạnh lùng xoay người rời đi.

Trên biển phong quang vô tuyến, sau khi khởi hành cũng đã ngồi gần nửa này, từ xa nhìn lại đều là những hòn đảo nhỏ mờ mờ, thỉnh thoảng có vài tiểu tạ nổi trên biển. Đó chính là sản nghiệp của Cung gia Đại Vân Hải, chuyên dùng để tiếp đãi những thuyền thương trên biển.

Cũng vì vậy, nên mọi người không bị mệt nhọc do đi thuyền xa, hay phiền não vì lương khô cạn kiệt. Cung gia chuẩn bị vô cùng thỏa đáng, khi đêm đến vừa khéo đến gần một hòn đảo nhỏ. Trên đảo, Cung gia đã sớm chuẩn bị phòng ở đồ ăn ọi người.

Cung Giao nói: “Hôm nay nghỉ lại chỗ này, mang theo đủ lương khô, rồi ngày mai liền đi tới Vô Phong Hải Vực, sau ba ngày có thể đến được chỗ dừng chân tiếp theo, đi thêm năm ngày mới tiến vào địa phận Vô Phong Hải Vực, muốn vào bảo địa của Vô Phong Hải Vực còn cần năm ngày hành trình nữa.”

Ánh trăng sáng tỏ, chỉ có tiếng côn trùng say mê kêu.

Sau khi quái xà thu nhỏ người lại, Đường Niệm Niệm nhét một viên đan dược vào miệng nó, thương cho nó có công đi lại hôm nay.

Quái xà hít mất nuốt vào, chút uất ức trong lòng tan thành mây khói. Không thể không nói, mặc dù lúc đầu Đường Niệm Niệm che giấu rất sâu không lộ ra tí gì, nhưng lại thuần dưỡng nó rất tốt. Nhìn xem, so với ngày đầu kiêu ngạo, bây giờ ngay cả quái xà cũng không biết, những chuyện trước kia nó tuyệt đối không làm, thì hiện nay đã có thể làm mà không chút áp lực nào.

Lúc này, vài người hầu mang theo nước nóng đi từ ngoài cửa vào, sau đó bước vào sương phòng, đổ đầy nước nóng vào bồn tắm sau tắm bình phong. Sau khi trở ra, mấy người gần như không chớp mắt cúi đầu với Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm, cung kính nói: “Nước ấm đã chuẩn bị xong, mời tân khách hưởng dụng, chúng nô tài cáo lui.”

Nói xong, liền dẫn người rời đi.

Tư Lăng Cô Hồng lúc này ôm lấy Đường Niệm Niệm bước về phía sương phòng.

Về phần Lục Lục vốn uể oải nằm trong tay nàng cũng tự giác nhảy xuống, bò lên người quái xà.

Trong hải vực muốn có nước ngọt quả thật không dễ dàng gì, cho nên bồn tắm như vậy chỉ có người tôn quý, có tài mới có thể được hưởng dụng.

Ngày thường mặc kệ ở đâu, Đường Niệm Niệm cũng luôn tắm rửa trong phòng tắm rộng rãi, hôm nay là lần đầu tiên dùng bồn tắm nhỏ hẹp như thế, mặc dù không tính là nhỏ hẹp nhưng cũng không được coi là rộng. Nhìn một cái, thực ra thùng tắm có thể chứa hai người, nếu ba người kỳ thật cũng có thể, nhưng chắc chắn sẽ rất chật.

Rút đi xiêm y, Tư Lăng Cô Hồng trần truồng ôm Đường Niệm Niệm vào trong bồn tắm. Dòng nước ấm áp bao vây thân hình khiến người ta thả lỏng thoải mái. Đường Niệm Niệm hít hít mắt, theo thói quen dựa vào trong ngực Tư Lăng Cô Hồng, tùy ý tay hấn vuốt ve chung quanh.

Bồn tắm và phòng tắm luôn có sự khác nhau, ở trong phòng tắm Đường Niệm Niệm có thể tùy ý đi lại, trong thùng tắm thì không được. Theo mỗi một động tác đều ma sát với thân thể Tư Lăng Cô Hồng, huống chi bồn tắm nhỏ hẹp, bàn tay hai người chỉ cần hơi giang ra một tý là có thể chạm tới thành bồn.

“... Ừm.” Bên hông bị Tư Lăng Cô Hồng khẽ vuốt, Đường Niệm Niệm khinh ngâm một tiếng, sau đó hai mắt trong suốt nhìn hấn.

Tư Lăng Cô Hồng há lại nhìn không ra nàng đang động tình, nhưng bị nàng nhìn như thế, thêm nữa da thịt nõn nà như ngọc trong tay, ở trong nước càng mềm nhũn tình tứ, khiến người ta yêu thích không muốn buông. Cúi đầu, liền mút đôi môi phần nộn của nàng

Hơi thở giao hòa, môi lưỡi dây dưa, nước ả trên người dường như cũng nóng dần lên, thiêu đốt lòng người.

Tư Lăng Cô Hồng buông môi nàng ra, ánh mắt ôn nhu sâu thẳm thâm thúy, giống như một đầm nước sâu. Không chút che giấu mà lộ rõ, sau đó cúi đầu xuống cô nàng, nhẹ nhàng mút vào, không bao lâu sau liền lưu lại một dấu vết ái muội

Đường Niệm Niệm hai mắt đầy nước, bị thủ đoạn thành thực của Tư Lăng Cô Hồng chọc đến thân mình run rẩy. Lại nhấp máy môi, ngón tay cũng không chậm vuốt lên người hắn.

Tuy hai mắt đã mê man, nhưng Đường Niệm Niệm vẫn nhìn thấy sự biến hóa trên mặt hắn. Nhìn đôi mắt u tối kia, tay cũng càng gia tăng tốc độ, thậm chí có chút đáng sợ. Nhưng nàng lại cười đến vui vẻ, đơn giản là đã sớm hiểu được, hẳn tuyệt đối sẽ không làm tổn thương mình.

“Cô Hồng ~” Đường Niệm Niệm dính sát vào người hắn, cái đầu nhỏ gác trên vai hắn, cũng gặm cắn liếm láp cổ hắn.

Hai chân đã quấn chặt vòng eo cường tráng của hắn, cả hai kề nhau san sát, đương nhiên cảm giác rõ ràng biến hóa của đôi phương, cũng bởi vậy mà càng thêm khó nhẫn nại.

Nước trong bồn mạnh mẽ dập dềnh, có một ít tràn ra ngoài, sau đó càng ngày càng kịch liệt dao động, tiếng nước cũng càng thêm rõ ràng, hắt ra càng nhiều. Còn có nữ tử khinh ngăm, nam tử thờ dốt.

Ngày khởi hành thứ hai, trên người mọi người đều mang theo một ít túi. Nhưng xem hai người Đường Niệm Niệm lại không có chút thay đổi gì. Nhưng chỉ cần nhớ lại Đường Niệm Niệm từng thuận miệng lấy ra đan dược thiên phẩm, mọi người liền bình thường trở lại. Ngay cả đan dược thiên phẩm dùng để cứu mạng cũng có, thì mấy thứ Thực Cốc Đan tâm thường kia làm sao không có cho được?

Nhìn bộ dáng thoải mái của hai người, càng khiến ọi người chú ý tới thần sắc vui mừng của Tư Lăng Cô Hồng cùng vết đỏ khó che lấp trên cổ. Quần áo của Tư Lăng Cô Hồng vốn giản dị mỏng manh, phần cô không che đi bao nhiêu, huống chi đêm qua Đường Niệm Niệm cũng không cố kỵ nhiều như vậy, bản năng muốn sao thì làm thế. Từng dấu vết ái muội xanh hồng một mảng, phối hợp với khuôn mặt tuấn dật yêu nghiệt có một không hai của Tư Lăng Cô Hồng, có thể nói là mê hoặc không tả nổi.

Vốn nhìn ra được Vô Ngân thiếu chủ này cực kì yêu chiều Đường Niệm Niệm, nhưng không ngờ hắn vậy mà lại để cho nàng làm xằng làm bậy như thế, cũng không trách móc, thật sự là. . .

Mọi người âm thầm than nhẹ, đối với loại yêu chiều này, quả thực không biết nên nói như thế nào.

Cung Cẩn Mặc ngồi trên Kỳ Lam thú đương nhiên cũng nhìn thấy dấu vết trên người Tư Lăng Cô Hồng, nhưng chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi tầm mắt, khẽ cúi đầu, ánh mắt chợt lóe lên về tịch tịch âm đạm nhưng ai cũng không thấy. Khi ngẩng đầu, hắn đã lấy lại sự khí phách như trước kia, cao ngạo giống như rồng của Hải Vực.

Đúng như Cung Giao nói, sau khi đi ba ngày trên biển mọi người liền đến nơi đảo nhỏ dừng chân tiếp theo. Nghỉ ngơi một đêm xong, lại đi tiếp năm ngày, đến biên giới Vô Phong Hải Vực.

Tuy rằng mặt biển ở Vô Phong Hải Vực cũng không khác lắm so với biển bình thường, nhưng lại làm cho người ta không tự chủ được có một loại áp lực. Đó là một sự tĩnh lặng, gần như không hề nhận thấy một chút hơi thở nào. Bầu trời mây trắng bất động, mặt biển cũng bất động, không một chút gió, không chút âm thanh nào. Nơi này chính là Vô Phong Hải Vực, bao gồm tất cả những chuyến đi địa ngục. Chỉ cần đi thuyền không cẩn thận vào nơi này, sẽ không còn khả năng sống sót

“Chư vị đi theo ta, không được bỏ đi một mình, nếu bị lạc, Cung nỗ cũng bắt lực.” Cung Giao ở phía trước nói, sau đó Lam Dực Thú dưới thân liền chìm vào trong nước biển.

Theo hắn đi đầu, mọi người cũng lần lượt chìm xuống.

Cung gia đã cấp ọi người Tị Thủy Châu, không cần lãng phí nguyên lực liền có thể tự do hành động ở trong nước, hồ hạp không bị trở ngại.

“Ngao ngao ~” Lục Lục mở to đôi mắt xanh biếc, bò ra từ trong ngực Đường Niệm Niệm, nhìn chằm chằm nước biển bên ngoài, thoạt nhìn rất là thích thú.

【Chủ nhân ~ Lục Lục bơi lội, Lục Lục cũng muốn bơi lội ~】

Đường Niệm Niệm liếc mắt một cái, biết được nó vào lúc này sẽ không chạy loạn, liền gật đầu, chia tay thả nó ra.

Lục Lục uốn người một cái liền đi ra khỏi phạm vi của Tị Thủy Châu, mặc cái yếm trên thân mình tròn xoe dạo chơi trong nước, cái miệng nhỏ liền tiếp phun ra bọt biển, còn có thể thấy nó híp híp đôi mắt xanh biếc tròn xoe, giống như trăng lưỡi liềm.

Lục Lục trở mình một cái, bụng xuống phía dưới, tứ chi nằm ngang, sau đó hai cái chân trước động một chút bơi về phía trước, hai chân nhỏ sau cũng đập theo lên.

Bộ dáng ngây thơ đáng yêu khiến ấy nữ tử trong đoàn không nhịn được nhìn qua, trong mắt có sự yêu thích cùng ngạc nhiên, vốn còn chút khấn trương áp lực khi tiến vào Vô Phong Hải Vực cũng đã tiêu tán đi phân nửa.

Về phần đám nam tử, lại không có ý nghĩ như vậy, bọn họ chỉ cảm thấy càng khiếp sợ hơn.

Xem bộ dáng nhỏ nhẻ này thì chính là được thú đi! Được thú là cái gì, mọi người ở đây đều biết, đó là điển hình của hết ăn lại nằm, ngoại trừ bản lĩnh phun được ngọc và công dụng tăng trưởng được hiệu ra, thật đúng là không hề nghe nói còn tác dụng nào khác. Nhưng thú trước mắt này là gì? Nhìn ánh mắt ngập nước sáng ngời vui vẻ kia, tứ chi vui thích nô đùa dưới nước, rõ ràng bộ dáng không quan tâm nhưng cố tình lại có thể đuổi theo tốc độ của mọi người.

Nó. . . Vẫn là được thú sao? !

Mọi người không thể tưởng tượng được, lại nhìn hai người đang ngồi trên quái xà kia sắc mặt không đổi, thực cảm thấy quả nhiên dạng người gì thì sẽ đường ra dạng sùng vật ấy.

Hai người này thân bí khó lường, quý dị khôn kể, ngay cả thú sùng để cười và thú sùng ôm trong ngực cũng vậy.

Suốt năm ngày trên biển có chút nhàm chán, ngoại trừ thi thoảng gặp được một số hải quái, bị khí thế của mọi người ép tránh xa ra, thì cũng không gặp được bất kì sinh vật nào. Giống như xa xa cảm nhận được sự tồn tại của mọi người, nên đã sớm trốn mất.

“Đến rồi.” Dẫn đầu phía trước Cung Giao đột nhiên lên tiếng, mọi người vốn đang tiến lên cũng thuận theo ngừng lại.

Đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy nước biển phía trước cũng không gì đặc biệt, vẫn yên lặng không tiếng động như cũ, không hề có sinh vật. Cung Giao xoa tay, ôn hòa nói: “Chư vị đi theo Cung mỗi tiến vào, vạn vạn không thể bị lạc trong đó, nếu thấy ảo giác, nhất định phải bảo trì bản tâm, nếu không sẽ bị rơi vào trận pháp không cách nào tỉnh lại.”

Tất cả mọi người ở đây đều sinh ra trong danh môn gia tộc, đương nhiên có hiểu biết về kỳ môn độn giáp, vừa nghe nói liền hiểu phải làm như thế nào. Về phần hiểu được nhưng có làm được hay không lại là một chuyện khác, đứng trước trận pháp, ngoại trừ người Cung gia ra không ai biết trận pháp này có uy lực lớn thế nào, dĩ nhiên không ai biết trước được mình có thể bình yên qua khỏi hay không.

Cung Giao cũng không nhiều lời, nhắc nhở một tiếng xong liền dẫn đầu đi vào trong trận pháp. Theo phía sau hắn là những cấp dưới của Cung gia. Cung Căn Mặc trước khi vào trận có hơi ngừng một chút, ánh mắt dừng ở trên người hai người Đường Niệm Niệm, thấy bọn họ không có gì biểu thị gì, thân ảnh dần biến mất trong màn nước biển.

Theo một đám người tiến vào, nước biển vốn yên tĩnh không gợn sóng lúc này giống như bị cái gì đó tách ra, rõ ràng ngay tại trước mắt, nhưng khi mọi người tiến vào trong liền biến mất trong đó, giống như xuyên thấu qua một tầng nước này đi đến thế giới khác.

Chu Thiện mặc trường bào màu xanh thẫm lúc này cũng tới gần hai người Đường Niệm Niệm, cách hai người hơn ba bước thì dừng lại, thanh thoi cười nói: “Xem bộ dáng hai vị hình như cũng không lo lắng gì a.”

Cái câu hắn dùng để bắt chuyện này không được tốt cho lắm, Đường Niệm Niệm liếc mắt nhìn hắn một cái, cũng không trả lời. Chỉ hướng về phía Lục Lục đang ở trong nước biển vẫy tay, Lục Lục nhu thuận trở lại trong lòng nàng.

Quái xà không nói hai lời liền ngửa đầu vọt vào trong ảo trận.

Lúc này chỉ còn lại hai người Chu Thiện và Thẩm Cửu. Bọn họ trái lại không vội tiến vào, dù sao đối với công pháp của hai người hiện giờ thì trận pháp này cũng không khiến bọn họ e ngại. Thứ trận pháp bảo vệ đầu tiên này không đáng để bọn họ đặt vào mắt.

Thẩm Cửu nhìn hai người Đường Niệm Niệm biến mất đến khi không còn bóng dáng, nói với Chu Thiện: “Người đối với bọn họ thực cảm thấy hứng thú.”

“Đương nhiên.” Chu Thiện tự nhiên nói: “Người giống như bọn họ, không có hứng thú mới là lạ. Cho tới hôm nay, ta và người đều không nhìn thấu thực lực của bọn họ không phải sao.”

Thẩm Cửu gật đầu, nói: “Nhưng mà thời điểm này không thể làm việc theo cảm tính được.”

Chu Thiện cũng quay lại liếc hắn một cái, trong đôi mắt bất cần đời lảng động ý cười, hóa thành tinh mịch, nói: “Đây cũng không phải hành động cảm tính, chuyển đi tìm bảo địa lần này, có hai người bọn họ ở đây, chỉ sợ chúng ta sẽ không lấy được cái gì tốt.”

Đôi mắt Thẩm Cửu sâu thẳm, hiện lên vẻ kiên cố sắc bén, “Chưa hẳn!”

Chu Thiện cũng không đã kích hắn, khoát tay lên đường: “Đi thôi, đi thôi, ta cũng chỉ tùy tiện đoán thôi, rốt cuộc kết quả thế nào, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết.”

Vừa trò chuyện, hai người vừa tiến vào trong cửa thứ nhất.

Cửa vào bảo địa này xác thực có mê ảo trận giống như lời Cung Giao nói, mà uy lực quả nhiên không tầm thường. Chẳng qua, cái này có lẽ sẽ gây chút phiền toái với những người khác, nhưng với đám người Đường Niệm Niệm thì không tính là gì. Tâm cảnh của Đường Niệm Niệm vốn đạt đến trung kỳ Tâm Động, mê thuật bình thường căn bản vô dụng với nàng, tuy không biết tâm cảnh của Tư Lăng Cô Hồng thế nào, nhưng chỉ cần nhìn hắn ăn hai quả ma tâm mà vẫn không ảnh hưởng gì thì hiển nhiên là tâm cảnh không hề thấp. Về phần quái xà và Lục Lục, hai chúng nó đều là yêu thú, khác nhau ở khí linh, đều có quan hệ mật thiết với Đường Niệm Niệm, tâm ý tương thông, nên cũng không đáng ngại gì.

Về phần Lâm Đăng?

Hắn nay chẳng qua chỉ là một con rối không có tư tưởng, làm sao có thể bị lạc trong các loại dục vọng ở mê ảo trận.

Đương nhiên, đoàn người Đường Niệm Niệm tiến vào chậm mà lại ra nhanh, sắc mặt không chút khác thường, khiến cho đám người Cung gia đi ra đầu tiên âm thầm căng thẳng, có một loại cảm giác thất bại lan tràn. Cung gia bọn họ khi mới vào ảo trận này, tuy rằng tổn thất không lớn nhưng cũng tiêu phí không ít thời gian, làm sao hai người này lại có thể đi ra nhanh như vậy, tuy rằng trước đó hắn đã căn dặn trước phương pháp phá trận tốt nhất.

“Vô Ngân thiếu chủ và Đường cô nương quả nhiên bản lãnh.” Cung Giao không lạnh không nhạt nói một câu, nhìn như ôn hòa nhưng trong mắt lại không có chút ý cười.

Hắn cũng đã nhìn ra, lần này đem hai người kia tiến vào thật không biết là tốt hay xấu.

Đối với lời nói có lẽ của hắn, theo tính tình của hai người Đường Niệm Niệm căn bản là sẽ không để ý tới.

Kế tiếp xuất hiện là hai người Chu Thiện và Thẩm Cửu, hai người này xuất hiện cũng làm cho Cung Giao ngạc nhiên một trận. Trước đó, Cung Giao không quá để ý đến hai người bọn họ, thật sự là người tham gia yến hội khá đông, huống chi không ai không mang theo vài tên thuộc hạ, lúc này tiến vào Vô Phong Hải Vực cũng vậy. Đến bây giờ nhìn thấy hai người đồng dạng không việc gì xuất hiện, hắn mới chú ý tới hai người thoát nhìn cực kỳ bình thường nhưng lại bất phàm này.

Cung Giao chú ý tới đương nhiên sẽ không bỏ qua, trong lúc chờ mọi người xuất hiện, liền ôn hòa nói chuyện tán gẫu với hai người Chu Thiện, kì thực phần nhiều là dò hỏi. Chu Thiện lại giống như không biết, Cung Giao hỏi cái gì hắn liền đáp cái đó, đáp rõ ràng rành mạch. Nhưng câu trả lời quá mức hoàn mỹ ngược lại làm cho người ta cảm thấy giả dối, chẳng qua Cung Giao không sao tìm được bất kì sai lầm nào trên người bọn họ.

Tiếp theo sau đó là đám người Tô Duy Thâm, về sau những người khác cũng lần lượt xuất hiện, ở trong nước không biết được thời gian qua bao lâu, mọi người cũng không biết đã chờ bao lâu. Thẳng đến khi Cung Giao lên tiếng nói: “Không cần đợi thêm nữa.”

Những người vô sự đương nhiên không có ý kiến, còn lại những người phát hiện bên cạnh thiếu người cũng không có cách nào phản đối. Hoặc là toàn bộ rời đi, hoặc là để lại một người ở tại chỗ chờ.

Trước mắt là vực sâu dưới biển, tĩnh lặng mà u tối không chút ánh sáng chui lọt khiến người ta cảm thấy ghê rợn nổi da gà. Không ai có thể kết luận bên trong có gì, hay cất giấu cái gì. Lúc này đám người Đường Niệm Niệm đứng ở miệng vực, nơi này đúng là một chỗ bảo địa, đột nhiên lộ ra dị trạng như vậy, giống như bị một lưới đao khùng bỏ nào đó khai mở, kết quả biến thành một vực sâu không đáy.

Cung Giao nói: “Nơi này là cửa vào bảo địa, sau khi Cung gia ta vào trong đó, bên trong có ẩn nấp một số sinh vật biển.” Dừng một chút, hắn lại nói tiếp: “Cung mỗ đã từng nói qua, bên trong có nhiều lối đi, nhiều mê cung giống nhau, nhưng bảo vật cũng nhiều không kể xiết, không ai nói chính xác được bên trong rốt cuộc chứa bao nhiêu trân bảo. Chư vị từ nơi này tiến vào, có thể tự mình chọn đường, nếu nguyện ý thì cùng Cung gia ta đồng hành, Cung mỗ ta đương nhiên hoan nghênh các vị tới.”

Hắn nói xong, ánh mắt lưu luyến rời đám người Đường Niệm Niệm cùng đám người Chu Thiện, Tô Duy Thâm.

Hiển nhiên, mục đích cuối cùng khi nói ra lời kia chính là ba đám người này. Hắn cũng không sợ mà biểu lộ ra, xem bọn họ tính thế nào.

Tô Duy Thâm nhìn thoáng qua những người khác, cười nói: “Dĩ nhiên, Cung gia chủ đã có kinh nghiệm, vẫn bồi đi theo phía sau, cũng là được tiện nghi.”

Chu Thiện thả lỏng tay, bộ dáng cả lơ phất phơ, nhìn về phía hai người Đường Niệm Niệm, cười nói: “Đường cô nương ở đâu, hai người tại hạ liền theo tới chỗ đó.”

Thực tế lời này hắn cũng chỉ thuận miệng nói ra, thật sự là trong mấy ngày qua hắn liền nhìn được Tư Lăng Cô Hồng cực kì yêu chiều dung túng Đường Niệm Niệm, hành trình lần này chỉ sợ Đường Niệm Niệm chạy đi đâu, Tư Lăng Cô Hồng tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Như thế, theo lời hắn nói, nàng chạy đi đâu, bọn hắn cũng sẽ đi đó, trên thực tế chính là đi theo bọn họ.

Nhưng lời này vừa nghe qua liền rất có hàm ý tứ ám chỉ. Khi Chu Thiện cảm nhận được ánh mắt của Tư Lăng Cô Hồng, thân thể hơi hơi cứng đờ.

Thẩm Cửu ở một bên vô sỉ nói: “Đáng đời.”

Chu Thiện bĩu môi. Gặp phải hai người này, xem như hắn gặp phải khắctinh rồi.

Đối với câu trả lời của hắn, hai mắt Cung Giao hơi hơi nhúu lại, nhưng không nói gì thêm. Ánh mắt cũng quay sang nhìn Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm, xem bọn họ quyết định thế nào.

Đường Niệm Niệm vỗ vỗ đầu quái xà, khẩu khí nghiêm túc dạy bảo: “Đi vào. Nhiều người đoạt bảo vật nên phải nhanh, dứt khoát, chuẩn! Không thể lè mà lè mê!”

Thân thể quái xà đầu tiên là ngẩn ra, lập tức híp mắt vô cùng nghiêm túc gật đầu. Không nói hai lời, rất nhanh hóa thành một bóng đen lao xuống đáy vực sâu, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Nhiều người. . . Đoạt bảo vật?

Nàng cũng không thể nói trắng ra như vậy chứ.

Mọi người không phản bác được, sắc mặt khác nhau.

“Ồi chào? Đừng đi nhanh như vậy nha!” Chu Thiện giống như tiếc nuối kêu một tiếng, lập tức nói với Thẩm Cửu bên cạnh: “Lời nói của Đường cô nương mỗi lần đều sâu sắc như thế a, Thẩm Cửu còn không mau đi? Đừng để bảo bối bị người ta cướp sạch.”

Đuôi lông mày Thẩm Cửu hơi run lên, thoát nhìn hơi khó chịu, lại vẫn mặt lạnh cùng thú hải cầu đi vào trong vực.

Mất thấy hai nhóm người đã không hề cấp bách đi xuống dưới, những người khác cũng có chút không nhẫn nại được nữa, nhưng rất hiển nhiên bọn họ không có tự tin như đám người Đường Niệm Niệm và Chu Thiện, Thẩm Cửu kia. Bên trong bảo địa Vô Phong Hải Vực ngay cả Cung gia cũng phải cố kỵ này, muốn đoạt bảo thì phải có mệnh hưởng thụ mới được a.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đừng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Ai Bắt Nạt Em, Ta Giúp Em Bắt Nạt Lại!

Edit: Tiểu Dạ

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Những người khác nghĩ thế nào, làm gì, đám người Đường Niệm Niệm lúc này đã tiến vào vực sâu không hề biết, cũng sẽ không hơi đâu để ý.

Vừa vào vực sâu, giống như lúc trước ở tứ luyện Tur Lăng gia tộc, tối đen không ánh sáng, vắng lặng áp lực, càng lúc càng sâu.

Đất liền không thể so với dưới biển. Mọi người vốn đều lớn lên ở đất liền, vừa vào trong nước lập tức không thể thuận buồm xuôi gió. Tất cả đúng như hoạ tiết trên bản đồ mà Cung Giao đã nói, đi vào càng sâu, bên trong tràn ngập các hang động, nối nhau không dứt, giống như tổ kiến. Bất kể lối đi nhỏ hay lớn thì cũng đều mang sự đáng sợ kinh hoàng mà tổ kiến không thể nào sánh kịp.

“Ngao ngao ~” Lục Lục nằm trong lòng Đường Niệm Niệm nhẹ giọng kêu to.

【 Bên này, bên này, có cái gì đó thơm thơm 】

Đường Niệm Niệm lập tức chỉ huy quái xà đi về phía Lục Lục vừa nói.

Cái gọi là ăn gian chính là nói đoàn người bọn họ đây, thời điểm người khác còn đang do dự có nên mạo hiểm hay không, bọn họ đã có một con thú tâm bảo. Căn bản không cần lo bị lạc phương hướng, chỉ cần dựa theo cảm ứng mà đi, sau đó đoạt bảo rồi rời khỏi.

Nhưng nếu nói không có trở ngại thì cũng không hẳn —— chỉ vừa tiến vào hang động một lát, trong nước biển đã ầm ầm truyền đến một con chấn động nhẹ nhẹ, con chấn này đến cực nhanh khiến người ta không dễ dàng phát hiện, chờ khi kịp phản ứng đã thấy một con hải thú to lớn cùng những chiếc răng sắc nhọn, nuốt trọn quái xà và bọn người Đường Niệm Niệm.

Nhưng, không chờ quái xà động, một luồng ngân quang chợt lóe lên rồi biến mất, con hải thú trước mắt bị vỡ bụng, ngay cả một tiếng rống cũng không kịp vang lên đã mất đi sinh mạng.

Đường Niệm Niệm chớp mắt mấy cái, biết được là Tur Lăng Cô Hồng ra tay, nhếch lên một nụ cười nhẹ dựa vào trong lòng hắn. Tuy rằng bộ phận trên người con hải thú này có thể dùng để luyện dược luyện khí, nhưng Đường Niệm Niệm không để vào mắt, cũng không định tốn thời gian dừng lại thu thập.

Dọc đường, dựa theo cảm ứng của Lục Lục, cuối cùng nhìn thấy vài gốc trần châu lớn nhỏ màu xanh, lá hồng hoa lam, sinh trưởng trong khe hẹp không gió mà bay.

“Vân Du thảo.” Đường Niệm Niệm nhìn này mấy gốc dược thảo biển này, hai mắt sáng ngời, từ trên người quái xà đi xuống, chậm rãi thu thập, từ từ đem tất cả trồng trong nội giới.

Đối với dược thảo, Đường Niệm Niệm luôn kiên nhẫn chăm chú không giống bình thường. Chỉ thấy hai mắt nàng nhẹ rũ xuống, vẻ mặt vui tươi, động tác trên tay cũng rất nhẹ nhàng.

Tur Lăng Cô Hồng đứng ở bên cạnh thấy nàng thu thập cũng không quá rầy, sau một khắc liền có một bóng người chợt lóe rồi biến mất trong nước, không biết đi đâu. Chỉ nghe vài tiếng thét và tiếng thú rống từ cùng một chỗ truyền ra, khoảng một lát sau khi Đường Niệm Niệm xử lý xong đám dược thảo, hắn đã trở lại bên cạnh nàng. Dem nàng ôm vào trong lòng, trở về ngồi trên đầu quái xà.

Vừa thu được linh dược nên Đường Niệm Niệm rất hào hứng, hai mắt hàm chứa ý cười. Nằm trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, vỗ vỗ đầu quái xà bảo nó tiếp tục đi về phía trước.

Mười ngày sau.

Sau khi thâm nhập vào mê cung dưới biển, đám người Đường Niệm Niệm đã đi được đến tầng thứ năm. Suốt mười ngày di chuyển, từ tầng một đến tầng năm, trong đó Đường Niệm Niệm đoạt được đa số đều là linh dược dưới nước, cũng có một chút linh ngọc dị thạch. Chung quanh số hải thú gặp phải càng ngày càng mạnh, nhưng cũng càng ngày càng ít, độ ẩm và áp lực trong nước càng ngày càng cao.

Quái xà đã đi trong vùng biển u tối, nếu không nhờ Lục Lục cảm ứng chính xác, chỉ sợ nó đã sớm bị lạc. Hang động trong biển không ngừng biến hoá, núi đá tảo biển giống như đang sống, vô cùng quỷ dị.

“Ngao ngao ~” Lục Lục thấp giọng kêu to.

【Ở phía dưới, ở phía dưới, nóng nóng, ngồ... Là lửa lửa...】

Lúc này, phía trước ầm ầm truyền đến tiếng đánh nhau cùng tiếng thú gào thét khiến quái xà hơi hơi dừng lại, rồi ngừng hẳn. Đường Niệm Niệm lúc này cũng dùng linh thức đảo qua, nhưng nơi này hình như hạn chế linh thức, tuy phạm vi xem được nhỏ hơn bình thường rất nhiều, song cũng đủ để nàng nhìn rõ hết thấy phát sinh ở phía trước.

Kẻ đánh nhau với đàn thú phía trước không ai khác chính là đoàn người Cung Giao, cùng y đến đây cũng có một đám người. Ở phía sau nơi bọn họ giao chiến cùng hải thú có một cánh cửa điêu khắc cao chót vót, giống như từ núi đá sinh ra, cân trọng áp lực, tựa như có người khổng lồ bảo vệ nơi này.

Không chỉ vậy, phía sau cánh cửa cực lớn này còn có vài cánh cửa điêu khắc cực lớn giống thế, trong đó đã có một cánh được mở ra, bên trong tối đen, một bóng đen mạnh mẽ lao ra lại là một con nãnh thú.

Lục Lục ở trong lòng nàng bỗng uốn éo thân mình, sau khi hấp dẫn được lực chú ý của Đường Niệm Niệm, liền kêu lên:

【Chủ nhân, chủ nhân, đồ tốt nhất ở trong cái cửa đó, trước đi vào trong đi, Lục Lục cảm giác được bên trong tương thông với những cánh cửa kia, có thể mang hết bảo bối cùng đi luôn!~】

“Được.” Đường Niệm Niệm cũng hơi hơi cảm giác được bên trong có cái gì đó, không chút do dự vỗ đầu quái xà, đi thẳng tới cánh cửa kia mà không thêm ần nấp.

Tốc độ quái xà trong nước biển không tính là chủ đạo, nhưng cũng rất nhanh. Khi nó đột nhiên xuất hiện ở đây, lập tức đã bị mọi người phát hiện, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, đã thấy nó chuyển động vài cái, không biết biến đi đâu.

“Không có dẫn dắt vậy có thể đến nơi này nhanh như vậy.” Trong đám người, Cung Giao thấp giọng nói một câu, nhìn phương hướng quái xà biến mất, hai mắt hiện lên vẻ dè chừng mờ mịt.

Cung Cẩn Mặc cũng không có ý kiến gì trước hành động lần này của Đường Niệm Niệm, con người khề rũ xuống, đánh tan lớp sương mù trong mắt. Lúc nâng mắt lên, đã khôi phục như ban đầu.

Lúc này, Chu Thiện ần nấp ở một chỗ âm u nhìn phương hướng quái xà rời đi, nghi ngờ nói: “Nơi đó có cái gì...?”

Thẩm Cửu nói: “Nếu người đi về phía trước, tất sẽ chọc giận bọn hắn.”

Chu Thiện cũng câu môi cười, ánh mắt đảo qua đám đông đang giao chiến với hải thú, cười nói: “Tự nhiên sẽ có người khác thay chúng ta chọc giận bọn hắn a.”

Thẩm Cửu nghe vậy, sóng mắt khẽ động, nhưng không nói nữa.

Giờ phút này, quái xà vốn tùy ý đi vào cửa, nhưng đột nhiên cảm thấy thân mình như bị thứ gì đó bao vây, vừa khó chịu vừa nóng rực, quấy tâm thần nó có chút không yên, thân thể không tự chủ được lắc lư.

Rõ ràng đang ở trong nước, sao lại có cảm giác nóng như vậy, rõ ràng chung quanh đều là nước biển, lại giống như hóa thành hỏa diễm, chạm lên trên thân thể càng ngày càng phỏng, giống như sắp xé rách ra.

“Tê tê tê tê!” Quái xà thống khổ kêu gào. Nó vốn chỉ là một phân thân, tính kháng cự không thể so với bản thể Hồng Lê, đến lúc này đã là cực hạn. Chỉ thấy thân thể to lớn của nó thoát nhìn không khác, nhưng lớp vảy đen tím kia đã có chút không chịu nổi nứt ra..

Trước mắt, lại là một ngọn núi lửa dưới đáy biển.

Quái xà không lại gần thêm, ngược lại lùi ra xa xa. Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng cùng nhau đi tới gần ven núi lửa. Ngọn núi này cũng yên tĩnh như Vô Phong Hải Vực, khiến người ta không hề cảm thấy một chút sức sống. Nhưng ngọn núi lửa trông như đã chết này, lại làm người ta cảm giác được sự nóng bỏng phát ra từ bên trong.

“Cô Hồng...” Đường Niệm Niệm quay đầu nhìn về phía Tur Lăng Cô Hồng.

Tur Lăng Cô Hồng sao lại không hiểu ý định của nàng, khẽ vuốt trán nàng, nói: “Ta đi cùng nàng.”

“Được.” Hai hàng lông mày Đường Niệm Niệm khẽ cong, vui vẻ đáp ứng.

Núi lửa cao ngất, cửa vào trên đỉnh cũng lớn vô cùng. Tur Lăng Cô Hồng một tay ôm lấy eo nàng từ trên đỉnh nhảy xuống, ở trong này, cứ như đang ở trong một thế giới khác. Một khi bước vào, đó là một luồng sóng nhiệt ập đến không gì sánh nổi. Cái nóng này không phải chỉ đốt bên ngoài cơ thể, mà cảm giác thiêu đốt từng chút một từ bên trong, có thể tra tấn người ta đến phát điên.

Chẳng qua, sắc mặt Tur Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm đều không có thay đổi gì lớn. Đường Niệm Niệm vốn là được tu, hưởng chỉ thể chất Thiên Thánh Được Thể nghịch thiên như vậy, cộng thêm công pháp Bích Tuyên Quyết, tuy rằng không rõ phẩm chất, nhưng Đường Niệm Niệm cũng hiểu được nó tất nhiên không thấp. Trong cơ thể nàng vốn có được hoá, tuy không phải người có thể không chế hoá diễm trời sinh, nhưng cũng có thể chịu đựng được.

Đường Niệm Niệm nhìn Tur Lăng Cô Hồng, tuy sắc mặt hần không khác là bao, nhưng nàng vẫn phát tán được lực ra chung quanh, hình thành một bức bình chướng, ngăn cản luồng nhiệt kia ở bên ngoài.

Nếu là nam tử khác, bị nữ tử trong lòng bảo hộ như thế, chỉ sợ sẽ có diễm bất mãn. Nhưng với Tur Lăng Cô Hồng, lại chỉ cảm thấy tràn đầy ấm áp. Hần không hiểu đạo lý đối nhân xử thế lắm, từ trước tới nay luôn theo ý nghĩ của bản thân, muốn là làm, trước hành vi bảo hộ mình của Đường Niệm Niệm, hần đương nhiên sẽ không bất mãn, ngược lại còn cảm thấy vui mừng.

Khi hai người đi vào, trước mắt đột nhiên bùng sáng, chỉ thấy dưới đáy ngọn núi lửa là nham thạch nóng chảy yêu trĩu diễm lệ, bất động tĩnh lặng, chính giữa dòng nham thạch lại có một toà bạch cốt ngồi xếp bằng. Nơi đầu lâu trên bạch cốt, một ngọn hoa diễm màu trắng ngà bộ dáng giống thú mà không phải thú, giống hoa nhưng không phải hoa, đang hơi hơi bập bùng nhảy nhót. Hoả diễm trong dòng nham thạch lộ vẻ xinh đẹp, khiến người ta không dám bỏ qua. Loại hung tính khiến người ta chú ý tới tính chất đặc biệt cùng sự nóng rực của nó, ần ần cảm nhận được giống như một sinh vật đang sống, sinh động mà cuồng bạo, tất cả đều lộ ra vẻ bất phàm.

【Ngô ngô, thiên địa linh hóa, chủ nhân, chủ nhân, đây là thiên địa linh hóa ~】Lục Lục ở trong lòng Đường Niệm Niệm vui mừng kêu to.

Thân là luyện được sư, Đường Niệm Niệm đương nhiên biết thiên địa linh hóa là cái gì, đó là hoá diễm do trời sinh trời dưỡng, từ các loại hoàn cảnh đặc biệt mà sinh trưởng nên. Loại hỏa diễm này chẳng những uy lực to lớn, còn tràn ngập linh tính, đến cuối cùng thậm chí có thể sinh ra linh hồn của chính mình. Lúc đó, nếu linh hóa này có ý, tuyệt đối sẽ là một trận đại kiếp của thiên hạ.

Ngoại trừ thiên địa linh hóa, còn có thú hóa, Quỷ hóa cùng các loại hỏa diễm, nhưng không có loại nào trân quý hơn hoá diễm do trời sinh trời dưỡng này.

Đường Niệm Niệm nhìn kỹ ngọn hoa diễm trong cái đầu lâu kia, màu trắng ngà, giống thú nhưng không phải thú, giống hoa nhưng không phải hoa, không ngừng biến hóa, nhưng thật ra vô cùng giống với Liên Bạch hỏa mà trong Bích Tuyên Quyết ghi lại. Loại hỏa diễm này nhiệt độ không cao, nhưng lại có khả năng đốt cháy linh hồn, từ trong thiêu ra, khiến người ta khó lòng phòng bị. Đối với luyện đan đương nhiên rõ rệt hơn, tiêu trừ tạp chất, phẩm chất đan dược cùng xác suất thành công cũng lớn hơn.

Xem bộ dáng này, bạch cốt kia hình như là chủ nhân trước đó của Liên Bạch Hoả?

Ánh mắt Đường Niệm Niệm chuyển động, khi nhìn thấy Liên Bạch Hoả này cũng có tính toán riêng. Nàng cho tới bây giờ chưa từng sinh ra áy náy vì đoạt đồ của người chết, đừng nói chủ nhân của thứ này đã chết, cho dù chưa chết....

Ừm

Cái này xem thực lực đã rồi nói sau.

Đôi mắt Đường Niệm Niệm bình tĩnh, sau đó chỉ vào Liên Bạch Hoả trong cái đầu lâu kia, nói với Tur Lăng Cô Hồng: “Ta muốn nó.”

“Được.” Chỉ cần nàng muốn, hần sẽ không cự tuyệt. Bởi vì tâm thần dần dần dung hợp nên chỉ cần nhìn ánh mắt và sắc mặt của Đường Niệm Niệm, hần liền biết nàng muốn thu phục đóa hỏa diễm quý dị này. Chỉ cần nàng không bị thương, nàng nghĩ muốn gì đều có thể.

Liên Bạch Hoả nằm trong đầu lâu trắng dường như cảm nhận được, độ cong bập bùng càng lớn hơn một chút.

Tur Lăng Cô Hồng yên lặng buông nàng ra, sau đó đứng trên vách đá. Ánh sáng đỏ rực của nham thạch nóng chảy yêu diễm ánh lên người hần, khiến sắc mặt hần cũng hơi nhiễm một tầng đỏ ửng, nhưng ánh mắt vẫn chuyên chú khiến người ta an tâm.

Đường Niệm Niệm nhìn hần, sâu trong đáy mắt tràn đầy sự vui vẻ ôn hòa. Hần chính là như vậy, chỉ cần nàng muốn làm gì, cũng sẽ ở bên cạnh nàng, lặng lẽ nhìn nàng, khiến cho nàng cảm thấy an tâm ấm áp, mặc kệ phía trước phải đối mặt cái gì cũng không cần sợ hãi.

“Cô Hồng,” Đường Niệm Niệm đột nhiên lên tiếng.

“Hử?” Sóng mắt Tur Lăng Cô Hồng nhẹ dao động.

Đường Niệm Niệm mở miệng, chân thành nói: “Thích nhất Cô Hồng.”

Địa hỏa hồng quang nổi bật, nhưng nét mặt tươi cười của nàng cũng đem ánh hồng quang này đè ép xuống, không kiêu không mị, lại linh động bức người, toả sáng xung quanh.

Tư Lăng Cô Hồng nao nao, lập tức nở nụ cười.

Nhìn nụ cười của hắn, Đường Niệm Niệm cũng không do dự nữa, tay hướng tới gần Liên Bạch Hoả trong cái đầu lâu kia, một luồng được lực không ngừng tăng lên trào ra từ thân thể của nàng, bao vây hoàn toàn cái đầu lâu đó. Toàn bộ núi lửa giống như ngừng lại một chút, rồi chậm rãi chấn động.

Tư Lăng Cô Hồng cảm nhận được mặt đất chấn động, đôi mắt vốn nhìn nàng đột nhiên tối lại, chỉ thấy Đường Niệm Niệm nhắm chặt hai mắt, hiển nhiên là đang thu phục Liên Bạch Hoả. Dừng một chút, hắn liền bước ra khỏi núi lửa, đến chỗ quái xa.

Cũng không bao lâu, phía trước mơ hồ truyền đến tiếng người nói chuyện:

“Thật không ngờ trong cánh cửa này còn có một địa phương như thế, luồng nhiệt nóng rực này rốt cuộc sao đây?”

“Mặt đất đột nhiên chấn động, sợ là có trọng bảo gì đó xuất thế?”

“Vô Ngân thiếu chủ vừa rồi đi về hướng này, chẳng nhẽ kẻ làm ra động tĩnh này chính là đám người Vô Ngân thiếu chủ?”

Lời vừa nói ra, một mảnh yên tĩnh. Không chỉ vì mọi người hoài nghi, mà càng bởi vì bọn họ đều đã trông thấy Tư Lăng Cô Hồng yên tĩnh đứng trong đó.

Hắn mặc một bộ quần áo màu bạc, cho dù đang ở trong nước nhưng không có chút rối loạn nào, thiếu nhan nhả dung, đôi mắt so với mặt biển tĩnh lặng của Vô Phong Hải Vực còn sâu lắng hơn, chỉ đứng ở đó, bộ dáng như vẽ, giống như tiên nhân dưới nước.

Khiến mọi người không hiểu sao cùng yên tĩnh lại, không ai phát ra tiếng động, tâm thần khó định. Trong mắt đa số nữ tử đã tràn ngập si mê, nhưng lập tức bình tĩnh lại, đột nhiên nhớ tới lời nói của Đường Niệm Niệm trong yến hội, lửa nóng trong lòng giống như bị một chậu nước tạt vào, tràn ngập nghẹn khuất.

“Vô Ngân thiếu chủ đang làm gì vậy?” Cung Giao lúc này lên tiếng hỏi, trên mặt mang vẻ tươi cười, nhưng trong mắt lại không có chút ý cười nào. Bên trong đôi mắt kia chớp động kịch liệt, cố nén sự vui mừng kinh ngạc. Mặc kệ nơi này có phải chính là chỗ bảo địa thực sự mà y nghĩ hay không, chỉ cần lúc này nhìn thấy Tư Lăng Cô Hồng, cùng động tĩnh vừa gây ra trong Vô Phong Hải Vực liền biết bảo vật nơi này chắc chắn không tầm thường.

Mí mắt Tư Lăng Cô Hồng hạ xuống, đôi mắt u ám không rõ, giọng nói bình thản: “Không được tới gần.”

Bốn chữ, đơn giản như vậy. Nhưng trong lòng mọi người ở đây không khỏi phát lạnh. Bọn họ đều đoán được câu nói kế tiếp.

Không được tới gần. . .

Nếu tới gần, chỉ sợ hậu quả sẽ là địch. Nếu là địch đương nhiên chính là cục diện người chết ta sống.

Không ai mở miệng, tuy bọn họ cũng có tham vọng không nhỏ với bảo vật, nhưng thực lực Tư Lăng Cô Hồng bí hiểm, huống chi sau lưng còn có Vô Ngân Sâm Lâm của Tư Lăng gia tộc.

Nhưng bảo bọn họ đến đây rồi dễ dàng rời đi như vậy, ai có thể cam tâm? Ánh mắt mọi người phần lớn đều hướng về phía Cung Giao. Dù sao nơi này chung quy cũng thuộc Đại Vân Hải, huống chi bảo địa của Vô Phong Hải Vực này là do y mời mọi người đến, thế lực Đại Vân Hải tương đương Vô Ngân Sâm Lâm, cho nên trong lúc này, người có tư cách thương lượng với Tư Lăng Cô Hồng không thể nghi ngờ chỉ có Cung Giao, ngoài ra còn có Cung Cẩm Mặc.

Trong đám người, Chu Thiện cầm trong tay một thanh trường kiếm dài nhỏ màu bạc, ánh mắt hướng phía xa xa, yên lặng dùng linh thức quét về phía sau lưng Tư Lăng Cô Hồng.

Nháy mắt, một cảm giác nguy hiểm ập vào trong đầu hắn, thân thể theo bản năng tránh đi, chỉ thấy y phục trên vai vẫn bị hồng một lỗ, chảy ra từng dòng máu tươi. Tuy chỉ là vết thương nhỏ, nhưng trong lòng Chu Thiện vẫn không khỏi khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn lại vừa vặn đụng phải đôi mắt dò xét của Tư Lăng Cô Hồng.

Hắn ta. . .

Thế nhưng nhanh như vậy đã phát hiện được linh thức của mình!

Tuy rằng ngày thường Chu Thiện luôn mang bộ dáng cả lơ phất phơ, nhưng tâm tư tinh tế, lại đầy kiêu ngạo. Làm sao hắn cũng không ngờ tới linh thức của mình lại bị phát hiện đơn giản dễ dàng như vậy, nếu không phải mình kịp thời tránh đi, chỉ sợ thứ bị đâm thủng chính là trái tim mình a.

Giờ này khắc này, trán Chu Thiện không khỏi vã mồ hôi lạnh, sau lưng hơi hơi ẩm ướt. Hắn đã sớm cảm nhận được Tư Lăng Cô Hồng nguy hiểm, nhưng đợi đến khi thực sự giao thủ hắn mới có thể cảm nhận rõ ràng sự đáng sợ này. Tuy chỉ một kích trong thời gian chớp mắt, nhưng hắn đã đủ biết được, mình không phải đối thủ của Tư Lăng Cô Hồng, cho dù liên thủ với Thẩm Cửu cũng vậy, trừ phi liều chết thì may ra còn có cơ hội.

Thẩm Cửu bất động thanh sắc đứng bên cạnh hắn, cũng cùng hắn có chung một loại cảm xúc.

“Vô Ngân thiếu chủ.” Cung Giao cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, lại mở miệng. Chỉ nghe y ôn hòa cười nói: “Cung mỗ sớm đã nói qua, vào bảo địa Vô Phong Hải Vực này, ai đoạt được bảo vật Cung gia tuyệt đối sẽ không cướp đoạt. Nhưng mà...”

Hai chữ ‘Nhưng mà’ hơi hơi kéo dài, y cười nói: “Nhưng mà Vô Ngân thiếu chủ chiếm đoạt một khu như vậy không khỏi có chút không thoả đáng. Nếu như bảo vật đến tay cậu, chúng ta đương nhiên không lời nào để nói, nhưng không thể làm ra hành động độc tài như vậy được.”

Hắn vừa nói như vậy, tuy rằng kỳ thật trong lòng mọi người đều hiểu được đây chẳng qua chỉ là lấy cớ. Nhưng liếc mắt nhìn Vô Ngân thiếu chủ thủ tại đây như vậy, cũng không thấy thân ảnh Đường Niệm Niệm đâu, hiển nhiên Đường Niệm Niệm đang làm chuyện gì đó, khiến hắn không thể không thủ hộ tại chỗ này.

Đây là nơi Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm tìm được, hành vi của bọn họ lúc này xác thực có chút cháy nhà hôi của. Nhưng nếu Cung Giao đã mở miệng, bọn họ đương nhiên nguyện ý đi kiếm một chén canh.

“Cung gia chủ nói có lý, nếu bảo vật đã bị Vô Ngân thiếu chủ đoạt, chúng ta đương nhiên sẽ không cướp, nhưng Vô Ngân thiếu chủ cứ chiếm giữ một chỗ như vậy, xác thực có chút không thoả đáng.” Một bên Tô Duy Thâm cũng mỉm cười mở miệng, bộ dáng tao nhã nói: “Vô Ngân thiếu chủ thân là con cháu đại gia tộc, chắc chắn nhìn thấy không ít bảo vật, cần gì phải vì chuyện này mà làm tổn hại hoà khí giữa mọi người?”

Ngay cả Tô nhị thiếu gia Đông Xuân Thành cũng mở miệng, gan mọi người liền lớn hơn, từng câu từng chữ khuyên bảo. Nhưng trong lời nói không có nửa phần dơ bẩn cùng nhục mạ, cũng không tiến lên một bước nói trực tiếp trước mặt Tư Lăng Cô Hồng.

Rất hiển nhiên, trong lòng bọn họ vẫn còn sợ hãi.

Tư Lăng Cô Hồng im lặng, khí thế không hề lộ ra ngoài, so với bất kì loại cường thế nào càng khiến người ta e ngại hơn. Cự kì giống khi trông thấy Vô Phong Hải Vực, càng yên tĩnh càng áp lực, làm cho người ta cảm giác được một sức mạnh đáng sợ ẩn giấu bên trong.

Đúng lúc này, phía sau núi lửa tràn ra một luồng khí tức khủng bố mãnh liệt, khí tức kia tuy không làm nước biển gợn sóng, nhưng lại làm ọi người ở đây cảm nhận được một cỗ áp lực đáng sợ và nóng bỏng, giống như đốt cháy đến tận tâm linh.

“Phụt!”

“Phụt!”

“Phụt!”

Liên tục vài tiếng phun máu vang lên, chỉ thấy mọi người phía trước đang giằng co với Tư Lăng Cô Hồng đã học máu hơn phân nửa, vẻ mặt héo khô, số ít tuy thoát nhìn không sao, nhưng sắc mặt cũng tái đi vài phần.

Sắc mặt Chu Thiện hơi đổi, bàn tay nắm chuôi kiếm căng thẳng, thấp giọng nói: “Nếu ta đoán không sai...”

Thẩm Cửu nhìn về phía hắn.

Giọng Chu Thiện trầm thấp, “Chỉ sợ phía sau trong lòng núi lửa kia chính là thiên địa linh hỏa, tuy không biết là loại linh hỏa nào, nhưng theo ta cảm thụ nó tuyệt đối không tầm thường. Đường Niệm Niệm chắc đang ở bên trong tự mình thu phục thôn tính linh hỏa. Thiên địa linh hỏa này muốn thu phục đã cực kì khó, nằng lại muốn thôn tính dung hợp, khó càng thêm khó, chỉ cần một chút không cẩn thận sẽ bị hồn phi phách tán, nhưng nếu thành công...”

Thẩm Cửu yên lặng chờ câu nói tiếp theo của hắn: “Nếu thành công, tất nhiên tu vi cao hơn một tầng, khi đụng phải nhân tài kiệt xuất tu vi ngang nhau, thậm chí có thể vượt cấp đối địch.”

Sắc mặt Chu Thiện trầm trọng, một lúc sau cũng không tiêu tán, thở dài nói: “Thật sự là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Hai người kia, rốt cuộc là yêu nghiệt gì.”

Thẩm Cửu không nói, nhưng nhìn lông mày nhíu chặt của hắn là hiểu, hắn cũng có chút âm nín rồi.

Người khác bất động, Cung Giao làm sao cũng không nguyện ý để cơ hội tới tay trôi qua như vậy. Y đương nhiên sẽ không hảo tâm để mọi người cùng nhau tiến vào Vô Phong Hải Vực, chẳng qua vì bảo địa Vô Phong Hải Vực này thực sự rất quý dị. Mỗi cánh cửa đều có những phương pháp đặc thù, có người có thể dễ dàng đẩy ra, có người đem hết nguyên lực toàn thân cũng không hề nhúc nhích. Bọn hắn liên tục thăm dò, tổn thất nhân mã nhưng vẫn không thể tìm được trọng bảo thực sự.

Thẳng đến khi Diệp Kỳ nghĩ ra, những người dự yến hội sinh nhật lần này có lẽ sẽ nghĩ được biện pháp tìm ra bảo địa chân chính, y mới mời mọi người đến, việc cho họ Tị Thủy Châu và Dẫn Vị Châu cũng đều không phải ý tốt gì, chẳng qua là để biết được phương hướng của bọn họ, tùy thời chuẩn bị đoạt bảo mà thôi.

“Vô Ngân thiếu chủ cứ khăng khăng một mực như thế, đừng trách Cung mỗ bất nhân bất nghĩa.” Cung Giao một lời nói ra, hiển nhiên là chuẩn bị động thủ.

Theo tay áo hắn vung lên, nhân mã Cung gia chuẩn bị tiến đến, đôi mắt Tư Lăng Cô Hồng lộ ra vẻ khinh thường.

Không khí nhất thời vô cùng căng thẳng, đúng lúc này một giọng nói như ngọc thạch lạnh lùng vang lên: “Dừng tay.”

Người Cung gia theo một tiếng này tức khắc dừng cước bộ.

Ánh mắt Cung Giao lập tức lạnh lẽo nhìn về phía Cung Cần Mặc bên cạnh, giọng nói nghiêm nghị: “Cần Mặc đây là làm gì!?”

Cung Cần Mặc lạnh lùng nhìn y. Người càng già càng tham vọng nhiều, cái sự khinh thường người khác kia, kiêu căng tự đại cũng càng lúc càng cao. Hắn cùng với Tư Lăng Cô Hồng đã từng giao thủ, đương nhiên hiểu được thực lực của hắn ta, cho dù Cung Giao muốn đấu với hắn ta chỉ sợ tỉ lệ thành công cũng không đến ba phần.

Tư Lăng gia tộc sớm muộn gì cũng ở trong tay Tư Lăng Cô Hồng, động thủ lúc này chính là kết thù với Tư Lăng gia tộc. Nhưng Đại Văn Hải sớm muộn gì cũng bị hắn sở hữu, hết thầy cũng nên do hắn không chế rồi.

Huống chi...

Hắn đã hạ tâm tư, sẽ không để nàng bị thương.

“Tồn thời gian với hắn lúc này, lại trở thành địch của Vô Ngân thiếu chủ, chứ vị chẳng thà đi tìm các khu bảo địa phía sau cánh cửa lớn khác đi.” Sắc mặt Cung Cần Mặc lạnh lùng, đôi mắt sắc bén như lưỡi dao, nói với mọi người ở phía sau.

Hắn nói đơn giản, nhưng lại đánh trúng chỗ hiểm.

Trở thành địch của Vô Ngân thiếu chủ, hay tiếp tục hòa bình tìm kiếm bảo vật, lựa chọn như thế, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết đáp án là gì.

Huống chi lúc này chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra Cung Giao và Cung Cần Mặc không hòa thuận, nhớ lại lời nói vừa rồi của Cung Giao, chỉ sợ nếu bọn hắn tìm được nơi như thế, cũng sẽ bị cưỡng đoạt bởi về đạo mạo kia của y.

Nghĩ như thế, tất cả mọi người yên lặng lui xa ra, bắt tri bắt giác chậm chậm tản đi, hướng về phía khác.

Cung Giao làm sao cũng không ngờ Cung Cần Mặc sẽ không cho y chút mặt mũi nào ở trước mặt mọi người như thế, còn đối nghịch với y, đặt y vào hoàn cảnh như thế.

Nhưng giờ khắc này, y lại không nói gì, chỉ có hai bàn tay đang nắm chặt trong tay áo tiết lộ nội tâm không bình tĩnh chút nào của y. Nay y mới là người đứng đầu Đại Văn Hải, dù thân phận Cung Cần Mặc không nhỏ, nhưng vẫn còn ở Đại Văn Hải, vẫn còn là thiếu chủ Đại Văn Hải thì vẫn chỉ có thể nghe theo lời nói của y. Nếu hắn đã lật mặt như thế, vậy cũng đừng trách người làm cha này vô tình vô nghĩa.

Cung Giao trong lòng suy nghĩ thế nào không ai biết được, Cung Cần Mặc chỉ lạnh lẽo liếc y một cái, giống như nhìn thấu y, sau đó đứng tại chỗ, không rời đi cũng không làm bất cứ hành động nào..

Tô Duy Thâm lại không biết xấu hổ, giống như người mới nói giúp Cung Giao kia không phải là hắn, cười nói: “Cung thiếu chủ đã nói như vậy, thì ta cũng nên đi để không ủng công một chuyện này.” Nói xong, liền dẫn đầu rời đi.

Chu Thiện nhìn ngọn núi lửa kia rung chuyển càng ngày càng lớn, nghĩ nghĩ, nhưng vẫn đứng tại chỗ không hề nhúc nhích.

Thảm Cửu thấy hắn như thế, cũng đồng dạng không động.

Cứ như vậy, trong nước biển, nhân mã tam phương đứng thành ba bên, không nói một lời.

Thời gian qua đi, đột nhiên, chỉ thấy khuôn mặt vốn không chút biểu tình nào của Tư Lăng Cô Hồng đột nhiên khẽ nhíu khóe miệng, phát ra một tiếng cười khẽ.

Hắn cười như thế, làm cho sắc mặt mọi người ở đây đều có một chút động đậy. Nhưng chỉ chớp mắt liền biết được, chắc là Đường Niệm Niệm vô sự rồi.

“Ầm ầm——” một tiếng vang dội thường bỗng nhiên truyền ra, toàn bộ nước biển yên tĩnh cũng bắt đầu nổi lên sóng gió kịch liệt.

“Ầm ầm—— ầm ầm ầm——” Âm thanh càng ngày càng lớn, chấn động càng lúc càng nhiều, khoảng cách gần như thế làm ọi người biết được, tiếng vang dội động này là từ phía sau núi lửa truyền ra, lại nhìn núi lửa kia kịch liệt dao động, sương khói nóng hổi bốc lên, khiến người ta biết được chân tướng

Ngọn núi lửa này. . .

Thế nhưng muốn phun trào rồi!

Chỉ thấy quái xà và Tư Lăng Cô Hồng bắt chợt di chuyển, nhưng không phải đi về phía núi lửa, mà đi về hướng lối ra, tốc độ cực nhanh, đến khi trong mắt mọi người chỉ còn lại một hư ảnh màu trắng.

Ánh mắt Cung Cẩn Mặc thâm sâu, lập tức rời đi.

“Này... A! Không xong rồi!” Trong mắt Chu Thiện chợt lóe lên vẻ trầm tư, sau đó đột nhiên giác ngộ đến cái gì, cũng lao về phía lối ra. Tư Lăng Cô Hồng này đi về phía cửa, có nghĩa là Đường Niệm Niệm đã không còn ở trong ngọn núi lửa kia nữa. Như vậy nàng sẽ đi đâu? Không biết vì sao, cái đầu tiên hắn nghĩ đến lại là trong ngọn núi lửa kia có lẽ có một cánh cửa bảo khổ khác.

Cung Giao đương nhiên không chậm chạp, ở trong lòng y cũng có vô vàn suy nghĩ, nhưng do chưa từng được chứng kiến bản lĩnh tham lam vết sạch kia của Đường Niệm Niệm, nên nhất thời không nghĩ tới phương diện kia.

Núi lửa đột nhiên bùng nổ, làm ọi người khó lòng phòng bị, toàn bộ hải thú trong Vô Phong Hải Vực đột nhiên bạo động, thân thể khổng lồ dừng mảnh lao tới, gặp người liền tập kích, hung tính tàn bạo. Khi đám người Cung Cẩn Mặc, Chu Thiện từ trong cánh cửa đi ra, liền nhìn thấy một mảnh hỗn chiến, lúc này toàn bộ cửa đá trong hải vực đều đang dần sụp đổ, rơi xuống từng chút một, các mảnh thú đều từ đó chạy ra, sau đó đánh úp về phía mọi người.

“Mau, những cánh cửa có mảnh thú thú hộ chắc chắn có bảo vật!” Một người kinh hô, sau đó mọi người đều vọt về phía cửa lớn.

Sắc mặt Cung Giao biến thành màu đen, ra lệnh một tiếng, đoàn người Cung gia cũng tiến vào bên trong.

Thanh trường kiếm chuôi màu ngân bạch trong tay Chu Thiện thật ra là tìm được trong một cánh cửa, túi Cẩn Khôn còn chứa những vật khác, người ngoài dĩ nhiên không biết, lần này thu hoạch coi như không tệ. Đương nhiên, đây không thể nào so sánh với Đường Niệm Niệm. Hắn đã có thể đoán ra Đường Niệm Niệm đã thu hoạch được vô cùng phong phú.

Không biết qua bao lâu, một bóng hình xinh đẹp mặc váy thêu hoa lục quỳnh từ trong cửa lớn chậm rãi đi ra, nhìn cước bộ rất chậm rãi thông thả, trên thực tế bước một bước nhẹ đã xa ngoài một trượng. Nữ tử xiêm y trắng thuần không nhiễm chút bụi, một tay ôm một quả cầu bạch ngọc nhỏ, tay kia thì như trẻ con cầm một quả hồng nhạt mà cắn, hai mắt linh hoạt sáng ngời chớp chớp giống như trăng khuyết, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ thỏa mãn cùng vui vẻ, đôi môi mềm mại vênh lên còn vương lại nước trái cây.

Mang bộ dáng thành thoi vui mừng, nàng đứng ở trước cửa lớn đã biến thành đá vụn, từ trong đồng thi thể động vật đi ra, thực có vài phần quý dị, nhưng lại khiến mọi người không tự chủ được bị hấp dẫn, chung quanh hết thấy vốn mờ mịt cũng trở nên sáng ngời hơn rất nhiều, tất cả lộ ra vài phần ung dung.

Quả thực quý dị.

Người khác có lẽ không biết, nhưng Chu Thiện lại rõ ràng. Đây là một loại tu vi trên tâm cảnh, tu vi cùng tâm cảnh của nàng cao hơn mọi người quá nhiều, công pháp tu luyện cũng chỉ sợ đã là nhất đẳng, cho nên theo tâm cảnh của nàng tăng lên, liền dễ dàng mê hoặc mọi người.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm lưu chuyển, phát hiện máu tanh thịt vụn xung quanh, nhẹ nháy mắt một cái, những nơi thi thể huyết nhục nàng nhìn qua đều quý dị hóa thành tro tàn, trong nước ngay cả tro tàn cũng không thấy. Nàng trong nháy mắt đã đi đến trước mặt Tư Lăng Cô Hồng, đưa quả hồng đã cắn một nửa ở trong tay đến bên môi hắn, nói: “Cô Hồng ăn, cái này ăn ngon.”

Tư Lăng Cô Hồng theo tay nàng đưa ra cắn một ngụm, bàn tay theo phản xạ vòng qua eo nàng, đem nàng ôm vào trong lòng. Ánh mắt nhìn xung quanh người nàng một lần, cuối cùng dừng ở khuôn mặt hơi tái hơn so với bình thường của nàng.

“Mệt sao?” Ngón tay thon dài dừng trên khuôn mặt, mềm nhẹ vuốt ve khiến cho người ta cảm nhận được sự trân trọng yêu thương trong đó.

“Có một chút.” Đường Niệm Niệm tham luyến dùng mặt cọ cọ tay hắn, chân thành nói: “Nhưng là thực vui vẻ.”

Thu phục thôn tính Liên Bạch Hóa, làm cho tu vi của nàng thoáng một cái đạt đến trung kỳ Tâm Động, thực lực tăng nhiều, còn từ trong núi lửa đi qua các cửa lớn cướp đoạt, tâm tình quả thực tốt lắm.

“Ừ.” Tư Lăng Cô Hồng cũng nhẹ tươi cười. Chỉ cần nàng vui là tốt rồi.

“Tê tê tê!” Quái xà sắp tới, mở to đôi mắt như đèn lồng, ánh mắt rung rung nhìn nàng.

Đường Niệm Niệm không nói gì, tùy tay quăng một viên đan dược vào trong miệng nó, con rối Lâm Đằng vẫn đi theo đằng sau cũng được nàng ột viên, có thể thấy được tâm tình của nàng lúc này quả thực rất tốt.

Trong biển rung chuyển càng lúc càng lớn, những hang động cũng dần rạn nứt. Nơi này, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ sụp đổ!

Đường Niệm Niệm cầm tay Tư Lăng Cô Hồng nhảy lên đầu quái xà, quái xà cũng ngẩng đầu, thân hình dao động, liền từ đáy biển đi về phía trước.

Chu Thiện đã phát linh thức ra khắp mọi nơi, đem tất cả trong vòng trăm trượng thu vào mắt. Khi phát hiện tình hình không khác với suy nghĩ của mình, liền không khỏi nhỏ giọng thở dài. Quả đúng như thế, bảo địa chân chính chắc là thiên địa linh hóa trong ngọn núi lửa kia rồi, không cần nghĩ cũng biết đã bị Đường Niệm Niệm đoạt được, về phần những cái khác chỉ sợ cũng như thế.

“Đi.” Chu Thiện thấp giọng nói với Thẩm Cửu bên cạnh, thân mình ở dưới nước cũng lướt đi nhanh.

Toàn bộ Vô Phong Hải Vực bắt đầu sập từ tầng cao nhất, nam thạch nóng chảy cùng hỏa diễm đỏ rực đã sắp phun trào, hoàn cảnh này khiến ọi người kinh hãi. Mặc kệ là kẻ đã tìm được bảo vật hay kẻ đáng thương vẫn chưa đoạt được gì, có đi xuống tiếp nữa cũng không được nhiều, một đám liền bắt đầu rời đi.

“Ầm ầm——” Âm thanh chấn động cuộn cuộn cũng không chỉ truyền ra từ đáy biển, mà ở trên trời cũng như thế.

Còn mọi người vẫn còn ở dưới đáy biển chạy nạn không cách nào thấy được, bầu trời của Vô Phong Hải Vực đột nhiên mây đen dày đặc, từng tia chớp màu tím du dương, lóe ra, ẩn chứa uy lực của thiên nhiên.

Uỳnh uỳnh——

Một đạo sấm ở trong mây đen đột nhiên đánh xuống mặt biển, trên mặt biển vẫn còn lưu lại vài tia điện, truyền ra tiếng vang dữ dội.

Lúc này, nước biển xanh đen đột nhiên nổi lên một luồng lốc xoáy, mới đầu rung động còn nhỏ nhưng càng lúc càng lớn, lực hút cũng càng ngày càng mạnh. Tất cả đối với mọi người thật sự là tai họa bất ngờ.

Bởi vì thời tiết thay đổi, cho dù lúc này đã đi tới lối ra, thì vẫn tối mịch giống như trước.

“Tê tê tê!” Quái xà vừa thoát ra khỏi vực sâu, đã bị lực hút của lốc xoáy đáng sợ kia làm phiền.

Đường Niệm Niệm vùng tay lên, một cái bình phong được lực ngăn cản lực hút ra bên ngoài, chỉ vào một phương hướng nói: “Bên này.”

“Tê tê tê!” Quái xà lập tức thi triển tốc độ cao nhất, đi về phương hướng nàng vừa chỉ.

Thân hình to lớn của nó nương theo áp lực nước mà động, một trận gợn sóng, trong nháy mắt đã đi xa vài trượng, mà sau đó hải cốc vực sâu kia rốt cuộc chịu không nổi áp lực đã hoàn toàn sụp đổ, những hòn đá lớn bị hút vào trong lốc xoáy đột nhiên hình thành kia, mà đoàn người cũng đồng dạng như thế.

Từng tiếng kinh hô sợ hãi vang lên, mỗi người đều thi triển hết tất cả chiêu thức, chỉ vì một đường sinh cơ.

“Đáng chết!” Cung Giao lúc này có thể nói là lửa giận công tâm, mắt thấy đoàn người Cung gia mang theo lần này đã tổn hại vượt quá dự tính, mà những thứ lấy được lại không cách nào bù đắp.

Trong hỗn loạn, xuất hiện một vài thân ảnh bất mắt.

Chỉ thấy Cung Cẩm Mặc đứng trên kỳ lam thú, một thân trường bào màu xanh. Mặt biển xanh thẫm lúc này của Vô Phong Hải Vực đột nhiên bạo động, bên trong dao động lưu chuyển, giống như rồng cuộn. Mà hẳn ở trong cái tai họa này cũng không có bối rối chột vật gì nhiều, ánh mắt lưu chuyển, khi không có ai phát hiện liền nhìn về phía người đằng sau, dưới chân nhẹ nhàng đạp mạnh, kỳ lam thú ngay tại trong nước cực kỳ nhanh nhẹn chạy đi.

Chu Thiện và Thẩm Cửu ngồi trên thú hải cầu lúc này đã sớm bị văng ra ngoài, cuốn vào bên trong vòng xoáy càng lúc càng lớn kia. Dưới chân hai người đạp trên trường kiếm, tốc độ như cầu vồng, cực kì mãnh liệt, đến mức tạo thành một lối đi bên trong nước biển, đem nước biển đẩy lùi.

So với ba người vô sự rời đi này, những người khác thật sự chột vật nguy hiểm hơn rất nhiều.

Mười một ngày sau.

Đám người Đường Niệm Niệm theo đường cũ trở về, lúc này đang ở một điểm dừng chân Cung gia để nghỉ ngơi, Tư Lăng Cô Hồng tự mình xuống bếp, làm một bàn thức ăn ngon. Đợi đám người Cung Cẩm Mặc và Chu Thiện đi đến, liền thấy cảnh tượng Đường Niệm Niệm đang nhai nhấm cầm cầm câu cá, bộ dáng đơn thuần này của nàng, quả thực làm cho bọn họ không sao thích ứng được, giống như mười một ngày trước không hề có chuyện gì xảy ra, chỉ là nàng đi theo du ngoạn một vòng mà thôi.

Cung Cẩm Mặc cũng không nói gì, sau khi phân phó mọi người thỏa mãn hết thấy yêu cầu của nàng, liền trở về chỗ của mình nghỉ ngơi.

Màn đêm buông xuống, trăng đã lên cao.

Đám người Cung Giao bị rớt lại phía sau rốt cuộc cũng đã tới điểm dừng chân, nghe được người bẩm báo, Cung Giao lúc này giận dữ công tâm, một chưởng đánh nát bàn gỗ, cắn răng nói: “Tốt! Tốt! Tốt! Ngoại nhân không kiêng nể gì như thế, hẳn thân là thiếu chủ Đại Vân Hải nhưng lại mặc kệ những hành động này, thật là một thiếu chủ tốt a!”

Việc này thật sự quá bất lợi, địa vị của y nhiều lần bị up hiếp. Trong mắt y, Cung Cẩm Mặc và Tư Lăng Cô Hồng, Đường Niệm Niệm còn có Chu Thiện, những người này đều không đặt y ở trong mắt. Y thành danh đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên thấy nhiều hậu bối bất kính với mình như vậy.

Hết lần này tới lần khác lại gặp phải sự tình không hài lòng như thế. Một người là thiếu chủ Đại Vân Hải, thế lực nhà mẹ đẻ sau lưng không thể đè ép được. Một người là thiếu chủ Vô Ngân Sâm Lâm của Tư Lăng gia tộc, thế lực tương đương với Đại Vân Hải, một người là nữ tử mà thiếu chủ Vô Ngân yêu thương nhất, đồng dạng thế lực bí hiểm, bối cảnh thần bí. Còn hai người kia tuy thoát nhìn đơn giản, nhưng khi theo bọn họ vào Vô Phong Hải Vực lại có khả năng vô sự rời đi, chỉ nhiều đó đã có thể đoán ra bối cảnh hai người họ không hề thấp.

Hậu bối như vậy, y không thể nào xuống tay, chỉ có thể đem tất cả lửa giận nuốt xuống.

Ngày hôm sau.

Mọi người một lần nữa khởi hành trở về đảo Đại Vân Hải. Lúc này những người còn lại đã trở về, so với lúc đi gần nghìn người, tới bây giờ chỉ còn khoảng hai trăm, tổn thất quả thực không nhỏ. Nhưng có tổn thất hiển nhiên cũng có thu hoạch, đạt được chỗ tốt này khiến trong lòng bọn hắn đặc biệt không thôi, nhưng bọn hắn lại không biết, những món bọn hắn đoạt được chẳng qua chỉ là do Đường Niệm Niệm chú ý, căn bản không thèm tốn thời gian đi lấy mà thôi.

Ba ngày sau, mọi người nghỉ chân tại một hòn đảo nhỏ gần Đại Vân Hải, nghỉ ngơi thêm một đêm, đến tối ngày hôm sau mới trở về đảo Nhập Thiên.

Vừa vào đảo Nhập Thiên, Cung Giao đã phân phó hạ nhân tiễn mọi người trở về, rồi không khách sáo nhiều xoay người rời đi.

Sau khi rời đi một tháng, vừa vào đảo liền gặp đám người Chu Diệu Lang đứng chờ trên bờ, nhìn thấy đám người Đường Niệm Niệm không có việc gì trở về, trên mặt cũng lộ ra một phần an tâm, cười nói: “Trang chủ, chủ mẫu.”

Khi đám người Đường Niệm Niệm lên bờ, quái xà hóa nhỏ trở lại, hồng quang trong mắt lóe lên, vụng trộm nhìn thoáng qua Đường Niệm Niệm, sau đó lộ ra một chút cười gian. Nó không có tay không có chân, cái chuông lục lạc kia không có cách nào đeo nữa, chủ nhân cũng không nhắc đến, thế là bản xà vương thoát nạn rồi đúng không?

Đường Niệm Niệm hép mắt, trên mặt ý cười rất rõ ràng, ánh mắt nhìn mọi người ở đây, chớp mắt, hỏi: “Thù Lam đâu?”

Thù Lam là tỷ nữ bên người của nàng, gần như chưa từng rời xa nàng, sau khi nàng trở về, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều nhất định sẽ xuất hiện.

Sắc mặt đám người Chu Diệu Lang trong phút chốc đều hơi biến hóa.

Bọn họ quả thực không ngờ, lấy tính tình của Đường Niệm Niệm sẽ chú ý tới điểm này, còn mở miệng hỏi, nhưng ngay sau đó bọn họ lại cảm thấy chuyện này cũng thực bình thường, nàng đối với người một nhà dường như luôn để ý như vậy.

Chẳng qua lúc này để ý, chưa chắc là chuyện tốt.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm di chuyển trên mặt mọi người, mới đầu chỉ hơi nghi hoặc, bây giờ lại hỏi một lần nữa: “Thù Lam đâu?”

Nhưng giọng nói so với lúc đầu đã có thêm một chút trầm trọng.

Từ khi nàng đến thế giới này, Thù Lam là người đầu tiên chăm sóc nàng, vì nàng bị thương, là nữ tử luôn quan tâm nàng. Sau một thời gian dài làm bạn, cũng đã lọt vào trong mắt của nàng.

Trên mặt chị em Diệp thị không che giấu được sự phẫn nộ, há miệng định lên tiếng, thì đã bị Chu Diệu Lang giành trước nói: “Chủ mẫu, Thù Lam đang ở trong viện, chủ mẫu và trang chủ về viện trước rồi nói tiếp được không?”

Đường Niệm Niệm gật đầu, cảm nhận được ngón tay Tư Lăng Cô Hồng vuốt ve tóc mình trấn an, mấp máy môi liền tựa vào trong lòng hắn.

Mọi người trở về chỗ ở trên đảo Nhập Thiên, còn chưa tiến vào, Đường Niệm Niệm đã dùng linh thức đem cảnh tượng bên trong thu vào mắt.

Thù Lam đang ở trong sương phòng, sắc mặt tái nhợt, môi trắng bệch nằm trên giường, hơi thở suy yếu. Mặc dù có xiêm y che lấp, nhưng cũng không ngăn được linh thức Đường Niệm Niệm xuyên vào, nhìn đến người nàng đầy vết roi và dấu ấn nung đỏ, tuy đã bôi được, dùng được cũng rất tốt, nhưng vẫn còn thấy dấu vết mờ nhạt, chỉ trị phần ngọn không trị phần gốc, trong cơ thể vẫn còn bị nội thương.

“...” Tâm tình vui vẻ khi từ Vô Phong Hải Vực trở về của Đường Niệm Niệm lập tức biến mất vô tung vô ảnh, sắc mặt lãnh đạm không gọn sóng, môi nhỏ khẽ mím, đôi mắt đã sớm tràn ngập vẻ lạnh lùng chết chóc.

Mọi người không khỏi dừng chân, quay đầu nhìn về phía Đường Niệm Niệm trong lòng Tư Lăng Cô Hồng.

Một cảm giác đáng sợ vô thanh vô tức từng chút một ăn mòn tâm thần khiến cho người ta không rét mà run, dù không có trực tiếp nhắm vào mình nhưng cũng thấy mà sợ. Hơn nữa hết thảy lại toát ra từ trên người Đường Niệm Niệm có vẻ vô hại này. Đám người Chu Diệu Lang theo đó có thể cảm nhận được, nàng tức giận, thực sự tức giận.

Một hơi thở gần như từ trong không khí tự nhiên phát ra, cũng khiến bọn họ hiểu được, thực lực của Đường Niệm Niệm dường như càng sâu hơn, không thể lường trước.

“Chủ... Chủ mẫu?” Ngay cả người luôn luôn hiếu động hoạt bát như chị em Diệp thị lúc này sắc mặt cũng trắng bệch, chân chờ kêu.

Đường Niệm Niệm kéo kéo ống tay áo Tư Lăng Cô Hồng, chỉ về phía phòng Thù Lam.

Tư Lăng Cô Hồng đi về phía đó, cúi đầu hôn lên môi nàng một chút, giọng nói trầm ấm vang lên: “Không sao đâu.”

“Ừ.” Đường Niệm Niệm lên tiếng.

Mọi người rất nhanh đi đến trước sương phòng, dù sao cũng là phòng của nữ tử, Chiến Thương Tiễn và Lý Cảnh bị ngăn ở ngoài, những người khác đẩy cửa rồi đi vào.

Tình hình bên trong giống y như Đường Niệm Niệm dùng linh thức trông thấy. Nhìn Thủ Lam nằm trên giường, Đường Niệm Niệm tụt xuống khỏi lòng Tư Lăng Cô Hồng, đến gần lấy ra một viên đan dược bỏ vào trong miệng nàng, được lực trong tay vận chuyển nhập vào trong cơ thể nàng, giúp nàng hấp thu một chút dược liệu. Dược lực vốn tràn ngập sinh khí, cùng Sinh Linh đan hỗ trợ lẫn nhau, không đến một lát, sắc mặt Thủ Lam dần dần đỏ ửng lên, những vết sẹo còn lưu lại trên thân thể đã bị Đường Niệm Niệm ép xuống, biến mất không thấy.

“Ừm...” Chỉ nghe một tiếng than nhẹ từ trong miệng Thủ Lam vang ra, lông mi khẽ run rẩy, mặt mày nhẵn lại, cánh môi nhếch lên, dù sợ hãi nhưng vẫn quật cường.

“Thủ Lam.” Giúp nàng truyền dược lực xong, Đường Niệm Niệm thu tay lại, đặt ở trên đầu Thủ Lam, giống như ngày thường trấn an hay thương cho quá xa và Lục Lục, nhẹ nhàng vuốt ve.

Tuy động tác rất đơn giản, cũng không làm gì nhiều, nhưng bên trong chất chứa tình cảm cùng ôn nhu của nàng

“... Tiểu, tiểu thư...” Trên giường, thân thể Thủ Lam run lên, sau đó hai mắt run run mở ra, thấy được Đường Niệm Niệm đang ngồi trên giường mình, còn đang chăm chú nhìn mình. Nhất thời hốc mắt ngập nước, lại cố gắng đè nén để không chảy ra, cánh môi vừa khỏi phục chút huyết sắc run rẩy, giống như muốn nói cái gì, lại sợ vừa nói ra sẽ không kiềm chế được.

“Không sao rồi.” Tay Đường Niệm Niệm vỗ về mái tóc nàng hơi hơi ngừng lại, sau đó đưa tay lên đôi mắt đã tràn ngập nước của nàng, giúp nàng lau nước mắt. Cảm giác được giọt nước hơi nóng trên tay, Đường Niệm Niệm nháy mắt, sự ôn nhu trong đó càng rõ ràng, cúi đầu nói: “Không đau, vết sẹo cũng không có, Thủ Lam vẫn giống như xưa, sẽ không khó coi.”

Đường Niệm Niệm đối thân thể của mình chấp niệm rất lớn, không bao giờ để cho trên người xuất hiện một chút vết thương, nên khi an ủi Thủ Lam cũng thành như vậy.

Nghe được lời của nàng, Thủ Lam mím môi “Xì” cười một tiếng, nhưng nước mắt cũng đã chảy đầy mặt, nức nở nói: “Ừm, em không sao, tiểu thư không cần lo lắng, tiểu thư đã trở lại, em không đi nghênh đón tiểu thư, còn làm cho tiểu thư tự mình đến nơi đây...”

Đường Niệm Niệm không cảm thấy phiền giúp nàng lau nước mắt, hành động nhẹ nhàng như vậy khiến Thủ Lam nhất thời không biết nên nói thế nào, vốn muốn ngăn không cho nước mắt chảy nhưng lại chảy càng nhiều. Nàng vốn lớn hơn Đường Niệm Niệm mấy tuổi, luôn xem Đường Niệm Niệm như đứa nhỏ mà chăm sóc, bây giờ Đường Niệm Niệm lại làm cho nàng cảm giác được, kỳ thật nàng ấy cũng không phải là đứa nhỏ không hiểu chuyện gì, nàng ấy cũng sẽ che chở cho nàng, ân cần với nàng, quan tâm nàng.

“Thủ Lam không khóc, ai bắt nạt em, ta giúp em bắt nạt lại.” Đường Niệm Niệm thấp giọng nói, mặc dù trong lời nói rõ ràng có chút tính trẻ con, nhưng lại ẩn chứa ma lực khiến người ta tin phục, đập tan ngăn cách làm sự quan tâm chân thành đi thẳng đến trái tim, ấm đến đáy lòng người.

“... Tiểu thư...” khóe miệng Thủ Lam không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên thành một độ cong. Tiểu thư của nàng thật sự đã thay đổi, ngay cả hình bóng tiểu thư trong trí nhớ nàng cũng đã dần tan biến, dường như đó chỉ là mộng.

Đường Niệm Niệm thấy bộ dáng kinh ngạc của Thủ Lam, đang định nói gì đó, đã cảm giác được Tư Lăng Cô Hồng đi tới phía sau nàng, một tay ôm lấy vòng eo nàng, một tay cầm khăn giúp nàng lau vệt nước mắt của Thủ Lam dính trên tay.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Trùng Phạt Đường Xảo Chi

Edit: Tiểu Dạ

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Sau khi khôi phục liền trông thấy một màn thế này, Thủ Lam chỉ cảm thấy những sợ hãi và ủy khuất trong lòng trước đây đều đã được Đường Niệm Niệm trấn an, sau đó lại bị sự sùng nịnh và biểu hiện độc chiếm của Tư Lăng Cô Hồng thu hút rồi tiêu tán. Nàng buồn cười cười khẽ, lẳng lặng nhìn hai người trước mắt, một nữ tử yên lặng ngồi, ngẩng đầu nhìn người sau lưng, một nam tử không nói gì, chỉ lẳng lặng lau ngón tay cho nàng, một tay ôn nhu lại không mất đi vẻ bá đạo ôm eo của nàng, biểu hiện quyền sở hữu.

Không có bất cứ ngôn ngữ gì, nhưng lại khiến mọi người cảm thấy ấm áp đến tận trong tâm, cứ như một bức họa, khiến người ta không đành lòng quấy rầy.

Đường Niệm Niệm tùy ý Tư Lăng Cô Hồng lau, lại quay đầu nhìn Thủ Lam hỏi: “Là ai đánh?”

Lúc này Thủ Lam cũng cảm giác được thân thể mình đã khôi phục phần nào, nhẹ nhàng từ trên giường ngồi dậy đi giày. Nghe thấy câu hỏi của Đường Niệm Niệm, nhất thời không biết nói sao.

Tỷ muội Diệp thị lúc này cũng không nhìn nổi nữa, Liên Kiều nhường mảy kêu to: “Là à Đường Xảo Chi kia, à ta tới đây gây sự với Thù Lam đã nhiều ngày rồi, ngày hôm trước Thù Lam chính là bị à ta bắt đi, nếu không phải chúng thuộc hạ kịp thời cứu, chỉ sợ tính mạng Thù Lam cũng đã không còn.”

Mộc Hương cũng cau mày, trong lòng còn sợ hãi nói: “Chủ mẫu, người không biết bộ dáng của Thù Lam lúc mà chúng thuộc hạ tìm được nàng đâu.” Không để ý đến ánh mắt ngăn cản của Thù Lam, vỗ vỗ ngực mình nói: “Cả người bị roi đánh đến không còn nhìn ra hình dáng, nội tạng đều xuất huyết, nếu chúng thuộc hạ đến chậm một bước, nếu đến muộn một bước thì...” Tiếp đó là những tiếng nghiêng răng nghiêng lợi đầy phần nộ và kinh hoàng, có thể thấy được khi đó là cực kì nguy hiểm.

“Ta biết rồi.” Tuy Đường Niệm Niệm không có nhìn thấy thảm trạng lúc ấy, nhưng nàng cũng từng bị thương rất nhiều lần, chỉ cần liếc mắt nhìn những dấu vết trên người Thù Lam một cái là đủ để đoán ra tình trạng lúc đó.

Nàng nhẹ giương mắt nhìn Thù Lam, nói: “Thù Lam không cần sợ, về sau đánh lại.”

Tiểu thư không hề hỏi nguyên nhân, chỉ đơn thuần trút giận giúp mình, chính là tín niệm mình, bất kể mình đúng hay sai, tiểu thư đều che chở mình. Thù Lam nhẹ khép hờ mắt, che giấu đi những chua xót một lần nữa tuôn ra, không cho bản thân lộ ra vẻ yếu ớt, nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, song giọng nói lại không giấu được chút khàn khàn, “Cảm ơn tiểu thư.”

Đường Niệm Niệm không hỏi, không có nghĩa là những người khác không hỏi.

Chu Diệu Lang nãy giờ đứng một bên lúc này ôn nhu nói: “Hai ngày trước muội bị trọng thương nằm trên giường, cần tĩnh dưỡng nên ta không hỏi nguyên nhân. Nay chủ mẫu và trang chủ đều đã ở chỗ này, vừa vặn cần nói rõ ràng mọi chuyện. Đường Xảo Chi tìm muội làm gì? Vì sao đột nhiên đối đãi muội như thế?”

Thù Lam mấp máy môi, hít một hơi, nhìn Đường Niệm Niệm, cũng không giấu giếm nói: “Đường Xảo Chi kia mấy ngày nay tìm muội là vì muốn biết được tin tức của tiểu thư từ trong miệng muội. Muốn biết lý do vì sao thân thể tiểu thư lại đột nhiên khỏe mạnh, vì sao có được nguyên lực và đan dược thiên phẩm. À bức muội nói hết tất cả tin tức của tiểu thư, còn suy đoán có phải tiểu thư có sách được thiên phẩm gì, muốn muội giao cho à. Còn nói muốn muội nghe theo lời à, làm mật thám bên người tiểu thư.”

“Đương nhiên muội không đáp ứng, nên à liền tiếp tục tìm muội, vừa đâm vừa xoa, nhưng muội không chịu nói vì vậy à cũng không có cách nào khác.”

Chu Diệu Lang thấy sắc mặt nàng hơi do dự, dường như lời kế tiếp có chút khó nói, liền bảo: “Nhưng mấy ngày nay à ta cũng không dụng hình, vì sao lại đột nhiên dồn muội vào chỗ chết?”

Thù Lam trầm mặc một hồi, cuối cùng đáy mắt hiện lên sự kiên định, nhìn Đường Niệm Niệm cũng đang nhìn mình, mím môi nói: “Bởi vì muội muốn à giao ra một thứ thuộc về tiểu thư mà lúc trước à đã cướp từ tay muội.”

“Hình như việc này chạm đến điểm mấu chốt của à, nên à lập tức bắt muội lại, nếu không phải à cảm thấy có lẽ muội biết được bí mật của tiểu thư, thì chi e à đã không dùng hình với muội, mà trực tiếp giết muội luôn rồi.” Thù Lam nói xong, sắc mặt hơi trắng, nhưng hai mắt đen bóng lại chớp động bức người.

Mấy người ở đây nghe vậy cũng không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Đường Niệm Niệm, Chu Diệu Lang hỏi: “Thứ gì thuộc về chủ mẫu?”

Lúc này Thù Lam nhìn Đường Niệm Niệm thật sâu rồi liếc mắt nhìn Tư Lăng Cô Hồng phía sau nàng một cái, môi mím chặt đến hơi trắng ra, có thể thấy được lúc này dường như nàng đang quyết định một chuyện gì đó cực kì quan trọng.

Cuối cùng, sắc mặt Thù Lam trở nên kiên định, hơi phức tạp nhìn Đường Niệm Niệm nói: “Muội căn bản không tính nói ra, nhưng lúc trước tiểu thư coi trọng thứ kia còn hơn cả tính mạng của mình.”

Nàng nhấn mạnh hai chữ ‘lúc trước’, không chỉ nói với Đường Niệm Niệm mà cũng là nói với Tư Lăng Cô Hồng. Đơn giản là lời nói kế tiếp của nàng có khả năng sẽ ảnh hưởng tới tình cảm của Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng, đây là điều nàng không muốn nhìn thấy. Cho nên mới cố ý nói ra hai chữ ‘lúc trước’, để thể hiện rằng bây giờ Đường Niệm Niệm đã không còn như thế, trong lòng cũng không còn quan tâm nữa.

Nếu bây giờ nàng không nói, chờ sau này Đường Niệm Niệm bỗng nhiên nhớ lại, hoặc bị người khác nói ra, hay đột nhiên bị phát hiện, như vậy chỉ e sẽ khiến hai người này sinh hiểu lầm.

Đường Niệm Niệm trừng mắt nhìn. Nàng cũng đã nghĩ đến, cái thứ kia chắc hẳn có liên quan đến nguyên thân của thân thể này rồi.

Thù Lam nói: “Sau khi tiểu thư từ trong chỗ chết tìm được đường sống trở về, tất cả những chuyện trước đây người đều không nhớ được. Kỳ thật, tiểu thư... làm ra chuyện như vậy, cũng bởi vì món đồ đó bị Đường Xảo Chi cướp đi.”

Nàng yên lặng nhìn Tư Lăng Cô Hồng một cái, thấp giọng nói tiếp: “Tuy đã ba năm trôi qua, nhưng dung mạo của Cung thiếu chủ cũng không thay đổi bao nhiêu, nên lúc lần đầu nhìn thấy nô tì đã nhận ra ngay. Chỉ là tiểu thư không có bất kì phản ứng nào, cũng không nói gì. Kỳ thật ba năm trước tiểu thư từng một lần ngoài ý muốn cứu Cung thiếu chủ đang trọng thương, sau đó còn cùng Cung thiếu chủ ở chung ba tháng, từng ái mộ Cung thiếu chủ.”

Trong phòng chìm vào yên tĩnh, đám người Chu Diệu Lang đồng loạt nín thở. Hiển nhiên, tuy Thù Lam đã dùng một chữ ‘Từng’ để giảm nhẹ đoạn tình cảm này, nhưng các nàng đều biết, Tư Lăng Cô Hồng đối với Đường Niệm Niệm cực kì chiếm hữu. Nghĩ đến Đường Niệm Niệm từng ái mộ người khác, may mắn... May mắn là mắt trí nhớ à!

Thù Lam yên lặng nói: “Nhưng cuối cùng Cung thiếu chủ vẫn rời đi, sau khi rời khỏi còn lưu lại một khối ngọc bội làm tín vật giao cho tiểu thư, từng nói qua, nếu tiểu thư muốn giúp gì thì có thể dùng ngọc bội này đi bất cứ cửa hàng nào có dấu hiệu Du Long, đem ngọc bội giao cho chương quầy ở đó, hẳn sẽ tới giúp ngay lập tức.”

Nói tới đây, nàng dừng một chút, đôi mắt ẩn chứa phức tạp nhìn hai người đang ôm nhau trước mắt, “Khi tiểu thư biết được mình phải thay Đường Xảo Chi xuất giá đến Tuyệt Diên Sơn Trang, trước đó một ngày liền tìm ngọc bội, viết một phong thư, bảo nô tì mang đi tìm Cung thiếu chủ cứu giúp. Thế nhưng ai mà ngờ những thứ này đều bị Đường Xảo Chi nhìn thấy, ngọc bội cùng thư tín đều bị ả cướp đi, sau đó... Sau đó tiểu thư không chịu nổi chuyện này, mới...” nháy sòng tự vẫn.

“Trong những ngày tiểu thư và trang chủ đi Vô Phong Hải Vực, Đường Xảo Chi tới đây tìm nô tỳ, nô tỳ nhất thời muốn lấy ngọc bội về, dù không giao cho tiểu thư, cũng không muốn để đồ của tiểu thư bị ả ta cướp đoạt. Về sau liền giống như nô tỳ vừa kể, sắc mặt ả lập tức đại biến, nô tỳ đoán sau khi ả rời Đường Môn chính là nhờ ngọc bội của tiểu thư mới vào được Cung gia, nên liền uy hiếp ả nếu không giao thì sẽ nói tất cả cho Cung thiếu chủ biết, bởi vậy ả mới nổi giận...”

Nói xong toàn bộ, Thù Lam đứng thẳng cúi đầu không nói nữa. Tuy nàng biết những chuyện này nên quên đi, nay Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng vô cùng hạnh phúc, Tư Lăng Cô Hồng cũng cực kì yêu thương Đường Niệm Niệm. Nhưng Đường Niệm Niệm đã từng coi ngọc bội này như bảo bối, sau này lại bị Đường Xảo Chi cướp đoạt phải nháy sòng tự sát, đây vẫn là điều nàng canh cánh trong lòng. Nay nhìn Đường Xảo Chi ở trong Đại Vân Hải điều vô dương oai, nhất thời không nhịn được.

Trong sương phòng im lặng, tỷ muội Diệp thị len lén nhìn Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng, trong lòng âm thầm lú lười. Không ngờ chủ mẫu và Cung thiếu chủ từng có quan hệ sâu xa như vậy, khó trách Cung thiếu chủ dường như rất thân quen với chủ mẫu, lời nói hành vi đều thể hiện sự quan tâm đều có thể hiểu được, nói cách khác bọn họ bây giờ đang ở trên địa bàn của tình địch trang chủ?

Đường Niệm Niệm nghe xong cũng không có bất kì biến hóa nào, tất cả những điều này đều thuộc về nguyên hồn của thân thể trước. Hôm nay khi đối mặt với Cung Căn Mặc, những chấp niệm trước kia đều đã bị nàng xóa bỏ hết rồi, về phần ngọc bội tín vật kia cũng không liên quan gì tới nàng.

Chẳng qua cảm thấy bàn tay trên lưng hơi hơi buột chặt, cùng sự khác lạ của người phía sau, trong lòng truyền đến cảm giác khó hiểu. Đường Niệm Niệm đưa tay kéo khuôn mặt đang âm u của Tư Lăng Cô Hồng xuống, kiễng mũi chân, cắn một ngụm lên môi hắn, mềm mại nói: “Đó không phải ta.”

Thân thể Tư Lăng Cô Hồng hơi cứng lại, sau đó về mặt vốn âm đảm liền trở nên vui vẻ, ‘Ừ’ một tiếng.

Mấy nữ nhân ở đây thấy vậy đều thở dài trong lòng, đối với chuyện này đã sớm chết lặng. Chu Diệu Lang thầm nghĩ: chủ mẫu thật sự là càng ngày càng hiểu trang chủ, cũng càng ngày càng hiểu cảm xúc của trang chủ. Nhìn xem, mới vừa rồi còn biểu lộ như thế, vậy mà chỉ một cái hôn môi, một tiếng nói mềm mại, liền biến mất vô tung vô ảnh.

Thù Lam nhìn sắc mặt Đường Niệm Niệm không chút khó chịu, cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy nàng đã hạ quyết tâm nhất định phải nói ra chân tướng, nhưng chung quy vẫn lo lắng cảm tình hai người sẽ bị tổn hại. Nay nhìn hai người bình yên vô sự, nàng cũng hoàn toàn thả lỏng, khóe miệng nhẹ tươi cười.

Tiểu thư có thể gặp được trang chủ, thật sự tốt lắm, tốt lắm.

Đêm nay trăng sáng đầy sao, chòm nhỏ đầy trời, sóng biển lăn tăn.

Đường Xảo Chi mặc một bộ quần áo xanh thẫm thêu tơ vàng, sắc mặt nghiêm chỉnh hơi có chút khàn trương bước trên đường đá, sau đó không lâu liền tiến vào một tiểu các trong rừng. Phía trước tiểu các có hai người trông coi, thấy nàng đến, một người đẩy cửa ra, giọng nói không cảm xúc: “Gia chủ đã tới.”

Đường Xảo Chi thoáng hít vào một hơi, sắc mặt vốn khàn trương cũng cố gắng nặn ra một nụ cười nhu thuận, từng bước một đi vào.

Trong các, ngồi ở thượng vị chính là gia chủ Cung gia – Cung Giao. Lúc này trên mặt y không lộ ra biểu hiện gì, chỉ có ánh mắt sắc bén. Trong lòng Đường Xảo Chi vốn có chút hồi hộp xem nữa đã không duy trì được vẻ mặt tươi cười. Dưới chân không tiếng động tiến lên, hơi cúi người thi lễ với Cung Giao, nói: “Xảo Chi bái kiến gia chủ.”

“Ừ...” Cung Giao lãnh đạm đáp, hai mắt híp híp, lạnh lùng nhìn Đường Xảo Chi trước mặt. Ban đầu y vốn là nhìn trúng thiên phú luyện đan của nữ tử này, cũng vì phần si mê lưu luyến của nàng đối với Cung Căn Mặc, cho nên mới lưu lại để bồi dưỡng. Nhưng hôm nay nghĩ đến thân phận của nàng, Đường Niệm Niệm lại bất kính với y, cùng lời nói lạnh lùng sắc bén của Cung Căn Mặc, y không khỏi giận chó đánh mèo đối với nàng thêm vài phần bất mãn. Khẩu khí cũng thiếu đi sự ôn hòa ngày thường, “Chuyện làm đến đâu rồi, nghe nói người thiếu chút nữa giết chết tỷ nữ bên người của Đường Niệm Niệm, để cho người của Vô Ngân thiếu chủ đến nào loạn.”

Đường Xảo Chi nghe vậy, sắc mặt đại biến, cười gượng nói: “Chuyện tình vốn không phải như vậy, chi là...”

Cung Giao trực tiếp cắt đứt lời ả, “Nói thẳng kết quả.”

Thân thể Đường Xảo Chi chấn động, hơi hơi há môi, cúi đầu thấp giọng nói: “Không... Không có.”

“Không có?” Môi Cung Giao khẽ nhếch lên một nụ cười, nhưng trong mắt lại không có ý cười nào. Nụ cười trên mặt cũng cực kì rét lạnh, làm cho tâm thần người ta run rẩy.

Đường Xảo Chi vốn không phải là đối thủ của y, giờ bị y áp bức, sắc mặt lập tức tái nhợt, rất nhanh kêu to nói: “Đều do cái miệng của tỷ nữ kia quá cứng, bất kể ta hỏi thế nào, vừa đấm vừa xoa thế nào, nàng ta cũng không chịu nhả ra một chữ. Vốn... Vốn ta nghĩ dụng hình có thể bức cung, nào biết đấm người kia lại đến náo loạn. Ở trong Đại Vân Hải mà bọn họ vẫn dám kiêu ngạo như thế, thật sự là không đem gia chủ ngài để vào mắt.”

À vừa nói xong, Cung Giao đột nhiên hừ lạnh một tiếng, sau đó chỉ thấy Đường Xảo Chi phun ra một ngụm máu, sắc mặt xám trắng, hai mắt trừng lớn hoảng sợ nhìn y.

Cung Giao lạnh lùng nói: “Người không cần phải dùng phương pháp châm ngòi ly gián ngu xuẩn đó với ta, tiểu bối bây giờ quả nhiên đưa sau lưng lại hại hơn đưa trước, người cho rằng chỉ bằng mấy câu nói đó lão phu sẽ bị lừa bòn trong lòng bàn tay người sao?”

Đường Xảo Chi lập tức quỳ xuống đất, nói: “Xảo Chi không có ý này, ngài là trưởng bối mà Xảo Chi tôn trọng nhất, Xảo Chi nào dám giống như lời ngài nói.”

Cung Giao lạnh lùng nhìn ả, cũng không kêu ả đứng dậy, lãnh đạm nói: “Việc nhỏ như vậy mà cũng làm không xong, lão phu làm sao cho người ở lại bên người Cẩn Mặc được.”

“Gia chủ!” Đường Xảo Chi nghe vậy lập tức ngẩng đầu lên, vội vàng nói: “Không phải do Xảo Chi vô dụng, mà là tỷ nữ kia thật sự quá quật cường, chỉ cần gia chủ cho ta thêm chút thời gian, ta nhất định sẽ giải quyết tốt!”

Đáy mắt Cung Giao hiện lên vẻ trào phúng, nữ tử đúng là ngu xuẩn, vì tình yêu cái gì cũng không để ý. Nhưng nữ tử như vậy mới dễ lợi dụng nhất, buồn cười chính là đứa nhỏ kia thế nhưng lại nói cái gì nên làm cái gì không nên làm? A! Muốn thành đại sự thì không nên câu nệ tiểu tiết, có gì dễ lợi dụng thì cứ lợi dụng chứ sao.

“Thấy người kiên trì như vậy, ta liền cho người thêm một cơ hội nữa.” Cung Giao thần nhiên nhìn ả, nói: “Nói sao thì người cũng là muối muối ruột thịt của Đường Niệm Niệm, không nỡ mặt tảng thì cũng phải nể mặt phật, nếu người có tâm, chắc hẳn nàng ta sẽ không cự tuyệt.”

Đường Xảo Chi há miệng, im lặng không nói. Trong nội tâm ả quả thực thống hận Đường Niệm Niệm, chỉ muốn nàng ta chết bất đắc kỳ tử. Nhưng từ lần gặp mặt ở Đông Vân Thành đến nay, đối với nàng ta, ả có chút sợ hãi chưa bao giờ có, cũng cực kỳ kiêng kỵ. Bây giờ bảo ả đi giáp mặt đối phó Đường Niệm Niệm, trong lòng ả kỳ thực có điểm không dám.

“Sao?” Cung Giao lãnh đạm nói: “Hay là người không muốn?”

Đường Xảo Chi nghe ra lãnh ý trong lời của y, cắn chặt răng, ngửa đầu nói: “Muốn, có thể làm việc cho gia chủ là vinh hạnh của Xảo Chi. Nay Xảo Chi đã là một thành viên của Đại Vân Hải, vì Đại Vân Hải mưu lợi chính là việc của Xảo Chi, nghĩa bất dung từ (không thể thoái thác)! ”

Lời của ả quả thực dễ nghe, trong lòng Cung Giao cũng sáng khoái vài phần. Trên mặt hiện lên chút ít ý cười chân thật, xoa tay nói: “Đứng lên đi. Người có phần tâm ý này là tốt rồi, nữ tử bên người Cẩn Mặc đúng là phải giống như người suy nghĩ vì Đại Vân Hải. Tương lai Đại Vân Hải này sớm muộn gì cũng thuộc về Cẩn Mặc, hôm nay người làm như vậy cũng chỉ vì tốt cho hắn mà thôi.”

Đường Xảo Chi hơi hơi vui mừng, nghe ra được ý tứ trong lời của y, đuôi mày khẽ nhếch, đứng lên nói: “Xảo Chi hiểu được .”

“Đi xuống đi.” Cung Giao đuổi khách.

Đường Xảo Chi cũng không quấy rầy nữa, thi lễ xong xoay người rời đi.

Một lần nữa bước đi trên đường đá nhỏ, gió biển ban đêm thổi phất lên người, cảm giác hơi mát. Ý cười trên mặt Đường Xảo Chi cũng chậm rãi tan biến, trong mắt lóe ra quang mang. Một hồi kinh hi vừa rồi nhanh chóng tiêu tan, muốn ả giao phong với Đường Niệm Niệm, trong lòng ả không khỏi run lên.

Thực ra ả chỉ là kẻ chuyên bắt nạt người yếu, luôn dùng thế lực sau lưng để điều võ dương oai, đến khi gặp hiểm cảnh chân chính thì dễ dàng khiếp đảm. Nhờ lại hai ngày trước dụng hình với Thù Lam, lại nghĩ tới đám người Đường Niệm Niệm đã trở về, còn có lời Cung Giao vừa nói...

“Hừ! Chẳng qua chỉ là một quỷ ốm yếu mà thôi, cho dù có thay đổi, chẳng nhẽ cũng có thể thay đổi tính tình hoàn toàn sao?” Đường Xảo Chi thấp giọng thì thào, lời này cũng là nói nhĩ nghe để có thêm can đảm mà thôi. Vì địa vị sau này, vì trở thành nữ nhân của Cung Cẩn Mặc, ả chỉ có thể giải quyết tốt chuyện này.

Kỳ thật ả nghĩ cũng đúng, tính tình một người xác thực không dễ dàng thay đổi. Dùng thời gian một năm để thay đổi toàn bộ một con người tất nhiên phải là đã trải qua những biến cố cực hạn khác nhau, người như vậy đã hiếm lại càng hiếm. Nhưng làm sao ả biết được, Đường Niệm Niệm không phải thay đổi tính tình, mà căn bản là thay đổi toàn bộ hồn phách.

Hôm sau, bầu trời xanh thẳm, mây trắng trôi nổi, khô ráo khiến tâm tình mọi người thoải mái. Không giống với hiểm cảnh đáng sợ ở Vô Phong Hải Vực.

Một ngày này, Cung Giao mở yến hội để tiễn mọi người rời đi.

Y chuẩn bị mọi thứ rất chu đáo, không thấy có nửa điểm bất mãn với những gì vừa trải qua ở Vô Phong Hải Vực. Thức ăn tinh xảo, rượu ngon được đặt trên bàn.

Trong yến hội, Cung Giao cũng chỉ thuận miệng nói vài câu về chuyện ở Vô Phong Hải Vực, sau đó tùy ý mọi người nghị luận nói chuyện khác.

Ở trung tâm, Đường Xảo Chi một bộ áo quần đồ tươi, mỉm cười đi tới bên bàn Đường Niệm Niệm, cố gắng bỏ qua ánh nhìn chăm chú của mọi người, trên mặt nở nụ cười thân thiết nói: “Nhị tỷ, từ khi chia tay ở nhà, chúng ta đã nhiều ngày không có tâm sự rồi, muội muội có một số việc muốn nói với tỷ tỷ, không biết tỷ tỷ có thể đi cùng hay không?”

Đường Niệm Niệm ngồi trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, một chút ý tứ nhúc nhích cũng không có, chỉ nhìn ả đạm mạc nói: “Xin lỗi cũng vô dụng.”

Nụ cười của Đường Xảo Chi cứng lại, rồi cười duyên nói: “Tỷ tỷ đang nói gì vậy, muội muội làm sao lại nghe không hiểu, cái gì xin lỗi không xin lỗi, tỷ muội với nhau nói những lời này quả thực khách khí rồi.”

Tuy ả đang cười, nhưng trong mắt lại một mảnh băng lãnh. Nhớ ngày đó ả cần gì phải cố ra vẻ trước mặt nàng ta như thế, nếu mắt hứng trực tiếp đánh chửi là chuyện thường, ả muốn cái gì còn không phải nàng ta rung rung hai mắt dăng lên sao?

Đường Niệm Niệm hí hóp mắt, thần nhiên nhìn Đường Xảo Chi.

Từ khi đến thế giới này, cho tới bây giờ đã gặp được nhiều người như vậy, giết cũng nhiều người rồi, chọc nàng mắt hứng thì không nhiều cũng không ít, nhưng nếu tính toán ra, thì Đường Xảo Chi lại nằm trong số đó.

Làm mặt nàng bị thương, đã thương người của nàng, một lần lại một lần khiêu khích.

Đường Xảo Chi chỉ cảm thấy bộ dạng lãnh đạm hôm nay của Đường Niệm Niệm có chút đáng sợ, ả nhớ rõ ngày yến tiệc sinh nhật của Cung Cẩn Mặc, nàng chính là mang bộ dáng như vậy đối phó với Liễu Phiêu Tuyết. Không! Không đúng! Bộ dáng lúc này so với khi đó còn lãnh đạm hơn, hai mắt không chút xúc cảm, không chút che giấu sự chán ghét nhìn mình.

Đường Niệm Niệm mở miệng, chưa kịp nói gì cũng đã khiến lòng ả bồn chồn bất an. Nhưng khi ả mở miệng, lại phát hiện mình hoàn toàn không thể phát ra bất cứ lời nào, không chỉ như thế, ả cũng không thể điều khiển bản thân mình được nữa.

Lập tức, hai mắt ả trừng lớn lên.

Đường Niệm Niệm giật nhẹ xiêm y Tư Lăng Cô Hồng.

Tư Lăng Cô Hồng mỉm cười gật đầu, ôm nàng đứng dậy rồi khỏi yến hội náo nhiệt.

Nhưng Cung Giao ngồi ở phía trên cũng không tính tha người rồi đi dễ dàng như vậy, cười nói: “Vô Ngân thiếu chủ cứ rời đi như thế không khỏi rất không nể mặt a, cậu định mang người của Đại Văn Hải ta đi đâu thế?”

Vốn tưởng rằng hai người họ không dừng lại thì cũng giống như lần trước trực tiếp rời đi, ai biết được Đường Niệm Niệm ở trong lòng Tư Lăng Cô Hồng lại lãnh đạm nói: “Trở về nói chuyện phiếm.”

Vốn yến hội có chút ngưng trọng vì hành vi của hai người, song nghe giọng nói chân thật bình đạm kia, những người đang uống rượu lập tức không thể nuốt xuống, bị nghẹn đến sắc mặt đỏ bừng. Những người còn lại thì đều mang vẻ mặt im lặng không nói gì.

Cung Giao còn đang định nói, thì Cung Cẩn Mặc ở một bên đã lãnh đạm lên tiếng: “Cần gì tự làm mình mất mặt.”

Giọng hần không lớn, cũng không phập phồng, hiển nhiên chỉ để nói cho Cung Giao nghe mà thôi. Nhưng hần cũng không chút che giấu, những người ở dưới có thực lực không kém, nghe thấy cũng không phải chuyện lạ. Nhất thời sắc mặt Cung Giao đại biến, những người khác chỉ có thể làm bộ như không nghe, không thấy.

Ánh mắt Cung Giao rét lạnh thẳng tắp nhìn Cung Cẩn Mặc, từ sau cái lần ở tiệc sinh nhật hần, quan hệ hai người đã hoàn toàn phá bỏ lớp ngụy trang giả tạo kia, chân chính đối đầu nhau.

Nếu nói Cung Cẩn Mặc vì sao lại đột nhiên như thế, thì không chỉ bởi vì Cung Giao làm khó Đường Niệm Niệm, càng là vì sau khi gặp lại Đường Niệm Niệm, thấy nàng thẳng thắn không chút che giấu như vậy, trong lòng cũng hiểu rõ. Nếu đã không muốn, không vui, cần gì phải ngụy trang, huống chi bây giờ hần đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, trò chơi phụ tử tình thâm với Cung Giao cũng nên kết thúc.

Đại Văn Hải này đã không còn là thiên hạ của Cung Giao nữa, mà là của hần.

Đối mặt với ánh mắt rét lạnh của Cung Giao, Cung Cẩn Mặc vẫn thần nhiên bưng chén rượu, ánh mắt nhìn theo phương hướng đám người Tư Lăng Cô Hồng rồi khỏi, nhấp một ngụm. Hương cay nồng trôi xuống, đã tâm cùng cao ngạo trong trái tim băng lãnh cũng bắt đầu rục rịch, chỉ đợi phá băng mà ra.

Lúc này trời không nắng lắm, Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm đi về chỗ ở của bọn họ, theo phía sau là thân thể cứng nhắc của Đường Xảo Chi.

Dọc theo đường đi, Đường Xảo Chi gần như sục sạo khi thân thể hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển của mình, cái loại cảm giác không thể nắm rõ sinh tử của bản thân này, khiến cho ả rất cuộc cũng biết sợ hãi.

Sớm biết như vậy, sớm biết như vậy....

Đường Xảo Chi không thể nói về tiếp theo. Sớm biết như vậy thì sao? Không đáp ứng yêu cầu của Cung gia chủ? Nếu vậy giấc mộng của ả sẽ không thành a.

Vân Lưu Các ở ngay trước mặt, khi Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm trở về, đám người Thù Lam liếc mắt một cái liền nhìn ra, nhưng khi nhìn đến thân thể cứng ngắc của Đường Xảo Chi theo đằng sau thì sắc mặt mọi người đều hơi hơi biến hóa.

Liên Kiều híp dôi mắt to linh động, đi đến trước mặt Đường Xảo Chi, từ trên xuống dưới đánh giá ả vài lần, liền phát hiện ả có điểm dị thường, cười khinh bỉ nói: “Hừ hừ! Mấy ngày hôm trước ý vào Đại Vân Hải điều vô dương oai, hiện tại thì sao? Chẳng phải cũng rơi vào trong tay chúng ta sao, Đại Vân Hải thì thế nào, há lại vì nguoi mà đắc tội trang chủ và chủ mẫu chúng ta.”

Mộc Hương cũng không chậm, hừ lạnh nói: “Ác nhân có gặp quả báo hay không ta không biết, nhưng thế giới này cường giả vi tôn. Chính nguoi không có bản lĩnh liên ý thế hiệp người, hẳn đã sớm nghĩ đến hậu quả sẽ là như thế nào chứ.”

Những người khác đều không nói gì, Thù Lam lẳng lặng đứng ở một bên, chỉ lạnh lùng liếc Đường Xảo Chi một cái. Tiếp tục động tác châm trà cho Đường Niệm Niệm, đặt ở trước mặt nàng.

Đường Niệm Niệm hỏi: “Thù Lam có nhớ ả dụng hình gì với nguoi, đánh bao nhiêu cái không?”

Thù Lam vừa nghe, khoe miệng khê nhếch, lắc đầu nói: “Không nhớ rõ.” Thời điểm đó nàng đã ở sát bên bờ sinh tử rồi, làm sao có thể nhớ rõ Đường Xảo Chi đánh nàng bao nhiêu cái. Nhưng nghe Đường Niệm Niệm hỏi như thế, trong nội tâm không khỏi vui mừng. Những cảm xúc đau khổ mấy ngày nay cũng đã tan biến hết.

Đường Niệm Niệm gật đầu, nói: “Không nhớ rõ cũng không sao, Thù Lam muốn bắt nạt như thế nào thì cứ làm như thế đi.”

Cái cách trả thù này từ trong miệng nàng nói ra, chẳng những làm cho người ta không cảm thấy chút huyết tính gì, ngược lại giống như đứa nhỏ đùa giỡn. Nguoi bắt nạt ta, ta bắt nạt lại. Nhưng đám người Thù Lam và Đường Xảo Chi đều hiểu, cái bắt nạt này không đơn giản như đứa nhỏ vui đùa, mà chính là giết người đấy.

Lúc này Chu Diệu Lang trở về, tỳ nữ ở phía sau mang tới một cái giá gỗ hình chữ thập và dây thừng.

Chu Diệu Lang đưa roi cho Thù Lam, sau đó chị em Diệp thị cũng không nhân rồi. Khi tỳ nữ mang giá gỗ tới, liền tự mình đi đến trước mặt Đường Xảo Chi đang cứng ngắc, dùng dây thừng cột ả vào.

“Thù Lam, ả đối với muội thế nào, muội liền như thế với ả.” Liên Kiều quay đầu nhìn Thù Lam, hai gò má hơi phồng lên, ủng hộ nói: “Không nhớ rõ cũng không sao, đánh cho tới khi muội hết giận thì thôi.”

Mộc Hương gật gật đầu, nói: “Yên tâm, có chủ mẫu ở đây, ả sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu. Đúng không? Chủ mẫu.” Nói xong, nàng trưng vẻ mặt đáng yêu tươi cười nhìn Đường Niệm Niệm, sắc mặt thay đổi cực nhanh khiến người ta lú lờ.

Đường Niệm Niệm gật đầu.

Thù Lam nhìn roi trong tay, ánh mắt lưu chuyển, đem tất cả thần thái của mọi người thu vào mắt, nhất thời hai mắt có chút nóng lên. Bọn họ đều suy nghĩ cho nàng, thật tâm đối tốt với nàng. Loại bảo hộ này trước đây ở Đường Môn nàng chưa từng có. Bởi vì nàng có quan hệ với Đường Niệm Niệm, mới được gia nhập vào Tuyết Diên Sơn Trang, nên ngay từ đầu lúc nào nàng cũng cẩn thận từng li từng tí để có thể hòa nhập với bọn họ.

Không biết từ khi nào, nàng đã hòa đồng với bọn họ, bọn họ cũng thừa nhận nàng, là một phần của Tuyết Diên Sơn Trang. Như Chu Diệu Lang đã từng nói, dù xảy ra bất cứ chuyện gì đi nữa, bọn họ đã là người một nhà, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.

“Vâng.” Thù Lam mím môi, sau đó cười gật đầu, tay cầm roi nắm chặt.

Khi Đường Xảo Chi xuất hiện, nhìn nàng lạnh nhạt như vậy, chứ thật ra cũng rất tức giận, chỉ là nhẫn nhịn mà thôi. Tuy rằng những ủy khuất trong lòng nàng đã được mọi người làm vui đi phần nào, nhưng sự chán ghét đối với Đường Xảo Chi chưa từng biến mất. Mặc kệ là từ lúc ở Đường Môn ả bắt nạt nàng và Đường Niệm Niệm, hay là khi mấy ngày trước thiếu chút nữa dồn nàng vào chỗ chết, cũng đủ để nàng hận chết Đường Xảo Chi.

Chát ——

Roi từ trong tay Thù Lam tung ra, dù sắc mặt lạnh nhạt, nhưng lực đạo trên tay một chút cũng không yếu, lại rất khôn khéo, đều đánh vào những nơi hiểm. Trước kia chắc chắn nàng không làm được như thế, nhưng sau khi bắt đầu tu luyện ở Tuyết Diên Sơn Trang, nàng cũng đã trở thành một nguyên giả Huyền phẩm cấp một, tuy rằng so với người khác thì không là cái gì, nhưng công phu trên tay cũng không kém.

“A!” Đường Xảo Chi hô đau một tiếng. Lúc này ả mới giật mình, ả đã có thể nói chuyện lại, cũng đã điều khiển được thân thể. Nhưng khi ả muốn dùng nguyên lực để thoát khỏi dây thừng thì lại phát hiện nguyên lực trong cơ thể giống như biến mất vô tung vô ảnh, một chút cũng không có.

Chát!

Ả nhất thời không còn cảm thấy đau đớn từ những trận roi nữa, chỉ mở to hai mắt không thể tin. Ở cái thế giới cường giả vi tôn này, thực lực đại biểu cho tất cả. Một người muốn đứng trên đỉnh cao, muốn đạt được tất cả, đều phải dùng thực lực. Nàng là địa kiêu, hưởng chi thiên phú luyện được không tệ. Trước kia khi chưa gặp lại Đường Niệm Niệm, có thể nói cuộc sống mưa thuận gió hòa, chưa bao giờ bị cái gì ngăn cản.

Lúc này việc nguyên lực bị mất thật sự đã kích ả rất lớn, không có nguyên lực, cho dù hôm nay còn sống rồi đi thì sao, ả làm sao còn cơ hội đứng bên người Cung Căn Mặc? Một nữ tử không có nguyên lực, cho dù bộ dạng xinh đẹp có một không hai thì thế nào, cũng không bằng một viên đan dược, một nguyên giả cao thủ.

Như vậy, nàng sẽ không bao giờ có khả năng đạt được những gì nàng muốn nữa.

“A a a ——!” Sau khi Đường Xảo Chi bình tĩnh lại, cùng với giấc mộng tan biến là sự đau đớn truyền tới trên thân thể, khiến cho âm thanh kêu đau của ả như bị nghiền nát, tê tâm liệt phế.

“Ngươi... Ngươi đã làm cái gì?” Hai mắt ả gần như đỏ lôm trừng nhìn Đường Niệm Niệm trước mặt, khàn giọng gào to: “Nguyên lực đâu, nguyên lực của ta đâu? A a! Ngươi đã làm gì?”

Đường Niệm Niệm thân nhiên nhìn ả thông khổ, lãnh đạm nói: “Biến mất rồi.”

Biến mất rồi...

Ba chữ, đánh vỡ tất cả ảo tưởng của Đường Xảo Chi

Một roi đột nhiên đánh tới khuôn mặt ả, vốn ả đang trừng mắt nhìn Đường Niệm Niệm không khỏi nhắm lại, toàn thân đều đau gãy dựa.

“Tiện... Tiện nhân...” Giọng nói quý dị khàn khàn run run vang lên, Đường Xảo Chi đến chết cũng không hỏi cái nắng to, “Tiện nhân... Ngươi dám, ngươi dám... A!”

Đáp lại ả chính là những trận roi của Thủ Lam, chỉ cần ả vừa nói một tiếng, Thủ Lam liền đánh vào những huyệt vị đau đớn của ả, khiến ả co rút một trận, lời nói bỗng chốc bị đứt quãng, không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Thủ pháp vung roi của Thủ Lam quả thực không tệ, đánh một hồi, chỉ thấy xiêm y trên người Đường Xảo Chi tuy bị rách, nhưng cũng không lộ ra bất kỳ huyết nhục nào. Tất nhiên không phải do Thủ Lam lưu tình, mà là nàng biết Đường Niệm Niệm không thích mùi máu tươi và hình ảnh máu thịt lẫn lộn.

Trong Vân Lưu Các yên tĩnh, chỉ có tiếng hô đau của Đường Xảo Chi vọng ra. Dù cho người ngoài nghe được, thì cũng không dám xuất hiện, chứ đừng nói đến ngăn cản.

Đường Niệm Niệm ăn điểm tâm Tư Lăng Cô Hồng dứt, đôi mắt bình thản, nhìn không ra cảm xúc gì.

“Dừng, dừng tay...” Lúc này Đường Xảo Chi rất đau, ngỡ rằng cứ thế hôn mê, nhưng sự thật là ả làm sao cũng không hôn mê được. Thân thể và hồn phách cứ như bị tách ra, da thịt cứ thế thừa nhận thống khổ, tinh thần lại càng ngày càng tỉnh táo.

Diệp Liên Kiều ở một bên cho Bạch Lê ăn thịt, nghe vậy mắt lạnh hừ nói: “Mới thế đã chịu không nổi? Đúng là đại tiểu thư!”

Lời của nàng không che giấu sự khinh thường, trên mặt những người khác cũng hiện lên vẻ khinh bỉ. Tất cả mọi người ở đây thực lực đều không yếu, nhưng cũng phải đỏ mặt đỏ mũi mới được ngày hôm nay. Tất nhiên ném trái thống khổ cũng không chỉ có từng này, ngay cả tỷ muội Diệp thị ngày thường ngày ngô hoạt bát cũng thế.

Đường Xảo Chi nhận lấy ánh mắt của bọn họ, trong lòng bùng lên oán hận. ả và Liễu Phiêu Tuyết khác nhau, từ nhỏ đã sống sung sướng cao ngạo, mặc dù có chút tâm cơ nhưng tâm nhìn hạn hẹp, tâm tư đồ kị. Đường Niệm Niệm đã từng bị chính mình đè ép, nay lại đối đãi với ả như vậy, làm sao ả chịu được.

“Đường, Đường Niệm Niệm, ngươi đừng quên, ngươi cũng họ Đường, ngươi dám... A! Ngươi dám hành hạ em ruột, ngươi... Ngươi tâm địa rắn rết! A a!”

Lông mi Tư Lăng Cô Hồng khẽ động, ngón tay trắng nõn giúp Đường Niệm Niệm chà lau miệng.

Đường Niệm Niệm lãnh đạm nói: “Từ khi xuất giá đến Tuyết Diên Sơn Trang, ta và Đường Môn đã không còn quan hệ.” Nàng nhớ rõ ràng, lúc nàng ở trên kiệu hoa, Thư Tu Trúc đã từng nói. Nàng là tân nương của Tuyết Diên Sơn Trang, đã không còn quan hệ với Đường Môn.

Hình như là sau đó hần còn nói. Bảo Đường Môn mau chóng tìm tam tiểu thư về, để chuẩn bị tình huống dự phòng.

Ừ,

Cô Hồng đã là của nàng, cái tình huống dự phòng này cũng không cần nữa.

Trong lúc nàng nói, đầu lưỡi không khỏi liếm trúng ngón tay Tư Lăng Cô Hồng đang nhẹ nhàng giúp nàng lau miệng. Vô cùng tự nhiên trực tiếp vươn đầu lưỡi ra liếm ngón tay hần, nhìn thấy lúc này Thủ Lam đã ngừng tay, hỏi: “Mới vậy đã ngại gì sao?”

Nàng nhớ rõ bộ dáng Thủ Lam nằm ở trên giường, miệng vết thương trên người so với Đường Xảo Chi lúc này nặng hơn nhiều. Cứ thế mà bỏ qua thì không đáng a.

Thù Lam lãnh đạm nhìn thoáng qua Đường Xảo Chi đang thờ dốc ở trên giá gỗ, nhẹ giọng nói với Đường Niệm Niệm: “Miễn dơ mắt tiểu thư và trang chủ.”

Nàng nói vậy chỉ vì quần áo trên người Đường Xảo Chi đã không đủ che thân, nếu lại đánh tiếp, tuy rằng không thấy bao nhiêu huyết tinh, nhưng xiêm y Đường Xảo Chi chắc chắn sẽ thành vải rách, thân thể của ả cũng sẽ lộ hết ra bên ngoài.

Đường Niệm Niệm nháy mắt, nhìn bộ dáng Đường Xảo Chi, lại nhìn nhìn Tư Lăng Cô Hồng phía sau, đạm mạc nói: “Ừ, tùy em. À ta trước hết ở chỗ của em, khi nào tức giận lại đánh tiếp cho ta.”

Hiển nhiên, nàng cũng không quên phần mình.

Thù Lam nghe vậy, nhin không được bật cười trước bộ dáng phân phó rành mạch này của nàng. Ngay cả một chút nặng nề cuối cùng trong nội tâm cũng biến mất vô tung vô ảnh, nhân tiện nói: “Nô tỳ không còn tức giận nữa, đã đủ rồi.”

“Đủ?” Đường Niệm Niệm nhìn nàng, giúp nàng tính toán rõ ràng rành mạch nói, “Vết roi trên người em lúc trước so với ả bây giờ còn nặng hơn gấp hai lần, ngoại trừ vết roi, vết thương ngoài da, còn bị nội thương, tay trái bị gãy, nội tạng xuất huyết. Nếu như không phải cứu kịp thời, em sẽ chết.”

Thù Lam dờ khóc dờ cười, thực sự không biết Đường Niệm Niệm làm sao biết rõ tình trạng của nàng, so với đương sự như nàng còn rõ ràng hơn. Nhưng như thế cũng khiến nàng cảm giác được Đường Niệm Niệm coi trọng nàng.

Lúc này, Thù Lam vẫn không nói gì, Đường Xảo Chi bên kia thờ gấp một hơi liền ác độc chửi bậy: “Cho dù ta giết nó thì sao, chẳng qua chỉ là một tỳ nữ mà thôi, một con chó của Đường Môn, ta hận ngay lúc đó không giết chết nó.”

Ánh mắt mọi người dồn lên người nàng, Đường Xảo Chi chẳng những không sợ, ngược lại còn cười sảng sặc, có chút điên cuồng, “Thế nào? Ta nói sai rồi sao? Không chỉ nó là chó Đường Môn, mà Đường Niệm Niệm người cũng giống như thế! Đừng giả vờ giả vịt, người chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi tàn hoa bại liễu bị người ta vứt bỏ mà thôi! Ha ha ha, đừng cho là ta không biết, lá thư kia lúc trước ta cũng từng nhìn qua đấy!”

Ả giống như bất chấp tất cả, đáy mắt tràn đầy ác ý lạnh như băng, nhìn về phía Tư Lăng Cô Hồng phía sau Đường Niệm Niệm, vốn là giọng nói bén nhọn quý dị nhất thời mềm lại, cười nói: “Vô Ngân thiếu chủ, ngài sợ là cũng đã bị nàng ta đùa bỡn a. Nàng ta nha, từ nhỏ đã là một oa dâm, mười ba tuổi đã vụng trộm cùng người khác gấp mặt, trước khi gả cho ngài, không biết đã bị bao nhiêu người chơi đùa, không biết đã dơ bẩn tới mức nào, bộ dáng lúc này chẳng qua chỉ là ngụy trang để cho ngài xem thôi. . .”

Vốn còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi nhìn đến đôi mắt sâu không thấy đáy của Tư Lăng Cô Hồng, thoáng chốc Đường Xảo Chi chỉ cảm thấy thân thể dị thường, toàn thân phát lạnh, bao nhiêu lời muốn nói cũng đã quên đi không còn một mảnh.

“Niệm Niệm. . .” Tư Lăng Cô Hồng ở bên tai Đường Niệm Niệm nhẹ giọng kêu.

Hắn không thể nghe bất kì kẻ nào vũ nhục nàng, huống chi là lời nói ác độc như vậy. Nhưng hắn biết Đường Niệm Niệm muốn xử phạt ả, hắn không thể trực tiếp giết ả như vậy.

“Ta không có.” Đường Niệm Niệm nói.

Tư Lăng Cô Hồng: “Ta biết.”

Hai người hoàn toàn tín nhiệm nhau, khiến cho ý nghĩ ác độc đã kích hai người của Đường Xảo Chi bị phá tan thành từng mảnh. ả hung hăng cắn răng, nhìn chằm chằm ánh mắt thần nhiên của Đường Niệm Niệm, cố nén sự sợ hãi trong lòng, lạnh lùng nói: “Người muốn làm gì? Ha ha! Ta biết, người bị ta nói trúng rồi cho nên thẹn quá thành giận phải không? Nghĩ muốn giết người diệt khẩu phải không? Chỉ là chết mà thôi, người đã làm còn sợ người ta nói ra sao? Cho dù chết ta cũng sẽ không bỏ qua cho người, ta vẫn sẽ dây dưa ở cạnh người, nhìn người thống khổ, nhìn người vạn kiếp bất phục!”

Tuy rằng lời nói lừng lẫy như thế, nhưng sự run rẩy trong giọng ả cũng bị mọi người phát hiện ra. ả nói không sợ, nhưng trong lòng chắc đã sớm sợ cực kỳ.

Đường Niệm Niệm lẳng lặng nói: “Chết? Thật quá tiện nghi cho người.”

Nàng mới không dễ dàng bỏ qua cho kẻ thương tổn người nhà như vậy.

Sắc mặt Đường Xảo Chi đại biến, đầu ngón tay đều run rẩy, khẩu khí bén nhọn cũng trở nên run run, “Chỉ sợ người không dám a!/? Giết ta, người sẽ bị người trong thiên hạ khiển trách, để ọi người đều thấy rõ sự ác độc của người, giết hại em gái ruột a, ha ha ha ha!”

Trong lòng ả còn tồn tại một chút hi vọng nhỏ nhoi.

“Nếu bây giờ thả ta, ta còn có thể niệm tình mà bỏ qua chuyện cũ, chỉ cần đem nha đầu này cho ta xử lý, chúng ta vẫn có thể làm tỳ muội!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám người Chu Diệu Lang đều lộ ra vẻ hèn mọn cùng châm chọc. Liên Kiều và Mộc Hương nhin không được, trắm miệng một lời châm biếm nói: “Đã từng gặp qua kẻ không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy ai không biết xấu hổ đến mức này!”

Ngữ khí và ánh mắt hai người giống nhau, khiến cho toàn thân Đường Xảo Chi giống như bị kim đâm.

Cùng lúc đó, không khí bỗng chốc trở nên nóng rực, cái loại nóng rực này là thiêu đốt từ chính linh hồn thân thể, chỉ cần tâm hơi phiền loạn sẽ kích thích điên cuồng.

Ánh mắt mọi người không khỏi hướng về phía phát ra sức nóng kia, chỉ thấy Đường Niệm Niệm đang ngồi trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, trên bàn tay dấy lên một ngọn lửa màu trắng. Hình dáng ngọn lửa vừa giống như con rồng bay lượn, vừa giống sen ngọc nở rộ, linh động mà hung bạo, ôn nhu lại hung ác, hai loại tính chất đặc biệt hoàn toàn bất đồng lại hoàn mỹ dung hợp một chỗ, xinh đẹp đến nỗi khiến người ta hoa mắt nhưng lại có một loại nguy hiểm làm lòng người run sợ.

Đường Xảo Chi muốn lui về phía sau, song lại phát hiện mình vẫn bị cột trên giá gỗ, trong cơ thể không có một chút nguyên lực nào, giống như cá nằm trên thớt.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đỉnh Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Cô Hồng Ghen

Edit: Tiểu Dạ

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Người... Người muốn làm gì!?” Sau khi giọng điệu chất vấn phát ra, Đường Xảo Chi cũng nghe được giọng nói của mình chói tai hoảng sợ cỡ nào.

Đường Niệm Niệm lãnh đạm nói: “Ừm... Người là người đầu tiên được bạch hóa hấp thụ.”

Nàng ta hẳn phải nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng?

Không hiểu sao, khi nghe Đường Niệm Niệm nói câu đó, lại nhìn bộ dáng cùng khẩu khí của nàng, khiến ọi người đều sinh ra cách nghĩ như vậy, nhất thời có chút rối rắm.

Cái loại cảm xúc dở khóc dở cười cùng bất đắc dĩ này bọn họ thường xuyên cảm nhận được khi ở bên cạnh Đường Niệm Niệm.

Đường Xảo Chi không còn lòng dạ thanh thản nào mà suy nghĩ như bọn họ, liếc mắt một cái nàng cũng cảm nhận được bạch hóa trong tay Đường Niệm Niệm rất nguy hiểm, nhưng cố tình nàng chỉ có thể trở mặt ra nhìn. Trong lòng sợ hãi càng lúc càng lớn, gần như đem người bức đến chết, cuối cùng nàng rốt cục chịu không nổi gào lên, “Thả ta! Thả ta... Thả ta!”

Đáp lại lời nàng, Đường Niệm Niệm gầy nhẹ đầu ngón tay, một đoàn bạch hóa từ đầu ngón tay nàng chui vào trong người Đường Xảo Chi, sau đó liền nghe những tiếng gầm rú thống khổ phát ra từ cổ họng Đường Xảo Chi.

Đường Niệm Niệm nói: “Bạch hóa sẽ từ từ thiêu đốt linh hồn ngươi, đốt cháy hết sinh mệnh của ngươi, cho dù ngươi chết nó vẫn sẽ đốt cho đến khi nào ngươi hồn phi phách tán.”

Mắt Đường Xảo Chi trừng to đến muốn vỡ ra, miệng gào rú như muốn nói gì đó, nhưng ngay lúc này đầu ngón tay Đường Niệm Niệm động một chút, lập tức cắt đứt lưỡi nàng ta. Nhìn Đường Xảo Chi trên giá gỗ, da thịt đã không còn trắng sáng, mái tóc cũng trở nên xám xịt.

Đây chẳng qua chỉ là bắt đầu thôi. Không bao lâu nữa da thịt của nàng ta sẽ xuất hiện nếp nhăn, mái tóc cũng sẽ trắng xóa.

Nhìn kết cục của Đường Xảo Chi, tâm tình mọi người ở đây không khỏi xúc động, cũng không phải là đồng cảm với nàng ta, chỉ là cảm thán thủ đoạn của Đường Niệm Niệm. Cái này gọi là gieo gió gặt bão, kết cục của Đường Xảo Chi hôm nay cũng là do nàng ta tự tìm lấy. Tuy rằng Đường Niệm Niệm rất thù dai, nhưng không bao giờ chủ động đi gây sự với người khác. Cho tới nay đều là người khác đến gây sự với nàng trước, rồi bị nàng trả thù lại.

Hôm sau.

Chu Diệu Lang sai người mang Đường Xảo Chi ra khỏi Vân Lưu Các, kết cục về sau của nàng ta thì đám người Đường Niệm Niệm cũng không quan tâm.

Ở cửa ra vào đảo Nhập Thiên Đại Vân Hải, chính ở vị trí nơi Đường Niệm Niệm tiến vào lúc trước. Khi mọi người rời đi, đám người Đường Niệm Niệm cũng ở trong đó. Nhưng lại có một người đến đưa tiễn.

Người này, chính là thiếu chủ Đại Vân Hải, Cung Cần Mặc.

Hắn giống như lúc mới gặp, một bộ y bào cẩm tú màu xanh nhạt, Thương Hải trên trán long lanh lưu chuyển, bên dưới Thương Hải là một đôi mắt hẹp dài cao ngạo, dung nhan phong trần ngọc tuấn dưới ánh mặt trời khiến cho người ta hoa mắt thần mê.

Hắn nhìn chăm chú vào hai người trước mặt, ánh mắt thâm thúy dừng ở trên người Đường Niệm Niệm. Đôi mắt lãnh ngạo kia hiếm khi lộ ra nhu tình, môi mỏng khẽ mím không nói, chỉ có tiếng vọng không ngừng vang lên trong lòng, ghi nhớ vào tâm.

Đường Niệm Niệm chớp chớp hai mắt, nàng có thể cảm nhận được hắn không có ác ý, cặp mắt kia rõ ràng cao ngạo nhưng trong đó lại đè nén rất nhiều tình cảm. Người này hình như đã sớm ở đây chờ mình?

Tư Lăng Cô Hồng cũng không dừng lại bên người hắn, vài bước liền đi qua, sắp sửa lên thú hải cầu.

“Niệm Niệm” Cung Cẩm Mặc rót cuộc lên tiếng trước khi mọi người xuống biển.

Đường Niệm Niệm quay đầu, chỉ cảm thấy có cái gì đó bay về phía mình, theo bản năng liền tiếp lấy. Ở trong tay nàng là một khối ngọc bội có khắc một con rồng bạc cười mây.

Cung Cẩm Mặc không tiến lên, chỉ đứng tại chỗ. Nhìn nàng tiếp được ngọc bội, nước biển cùng ánh nắng giao hòa thành từng gợn sóng lăn tăn chiếu lên khuôn mặt hắn. Chỉ thấy hắn khẽ nhếch miệng, nở một nụ cười nhu hòa, nhẹ giọng nói: “Tin vật lần này không còn là một lần cơ hội nữa, nó chỉ dành riêng cho nàng.”

Hắn cũng không nhiều lời, không có níu kéo, trong lời nói chỉ có sự chân thành tha thiết.

Đường Niệm Niệm ngẩn người, cảm thấy bộ dáng hắn tươi cười lúc này thật sự rất đẹp, liền nhân dịp nói: “Người cười thật đẹp.”

Lần này, lại là Cung Cẩm Mặc sững sờ.

Mà Tư Lăng Cô Hồng lông mi run rẩy, ôm nàng leo lên mình thú hải cầu, sau đó nghênh ngang rời đi.

“Ha.” Lúc này Cung Cẩm Mặc mới hoàn hồn, một tiếng cười từ trong miệng truyền ra, nhu tình trong mắt không hề che giấu.

Còn nhớ lúc vừa gặp mặt, khi hắn tình liền dùng một tay bóp chặt cổ nàng, hai nàng một phen sốt ruột giải thích mới chịu buông ra. Mà nàng khi đó cũng sững sờ, bị hắn không kiên nhẫn chất vấn liền đỏ bừng mặt, giống như cực kì thẹn thùng nói: Huynh. . . Huynh bộ dạng thật là đẹp.

Tuy rằng người trước mặt hoàn toàn khác với người trong trí nhớ, gần như là một người khác.

Nhưng, nàng đúng là Đường Niệm Niệm.

Bất kể trên người nàng đã xảy ra biến hóa gì, nàng vẫn luôn cho hắn một cảm giác sạch sẽ, không pha chút tạp chất.

Tin vật duy nhất kia là vì năm đó do dự, là vì chút ý niệm trong lòng, cũng là vì để có được một chút liên hệ với nàng.

Mặc dù bây giờ đã có một người ở bên cạnh thương yêu nàng. Hắn không cầu được giúp đỡ trong lúc hoạn nạn, chỉ cầu ‘khi cá quay trở về nước, chớ quên chuyện trên bờ’. Trong lòng chỉ cần có một chút nhớ đến hắn cũng đủ rồi.

Bên kia, trên thú hải cầu.

Tư Lăng Cô Hồng cảm ngọc bội trong tay nàng lên xem, đầu ngón tay vừa động, ngọc bội kia liền xuất hiện một vết nứt. Có thể thấy được ngọc bội này không phải vật phẩm, nếu không đã sớm hóa thành tro bụi trên tay hắn rồi.

Đường Niệm Niệm trừng mắt nhìn vết nứt trên ngọc bội, lại nhìn Tư Lăng Cô Hồng. Chỉ thấy Tư Lăng Cô Hồng dùng sức hơn một chút, ngọc bội kia rốt cuộc vỡ tan thành từng mảnh, rồi bị hắn quăng vào trong biển sâu.

“Cô Hồng?” Đường Niệm Niệm kêu một tiếng, nhìn những con sóng trên biển.

Tư Lăng Cô Hồng nâng tay quay mặt nàng lại, khiến nàng nhìn thẳng vào mình, nói: “Ngọc bội, ta cho Niệm Niệm.”

Đường Niệm Niệm nhìn chăm chăm hắn một hồi, “à” một tiếng.

Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu xuống, cùng nàng mặt đối mặt, có thể nhìn thấy rõ diện mạo đối phương, hỏi: “Niệm Niệm cảm thấy hắn đẹp sao?”

“Đẹp.” Đường Niệm Niệm ăn ngay nói thật, lập tức cảm giác được bàn tay trên lưng hơi siết chặt, ý cười trên mặt càng sâu, còn nghiêm túc nói: “Không đẹp bằng Cô Hồng.” Nói xong, liền hướng về phía trước ngậm lấy môi hắn.

Vốn chỉ muốn nhẹ cắn một ngụm, không ngờ Tư Lăng Cô Hồng lại không chịu thả người, buộc chặt vòng eo đem lưỡi của nàng quấn vào trong miệng, đẩy đưa cùng một chỗ.

Những người bên cạnh đều tự giác không nhìn.

Một lúc sau Tư Lăng Cô Hồng mới buông nàng ra, hai gò má Đường Niệm Niệm đỏ bừng một mảnh. Trên mặt lại tràn đầy ngạc nhiên và vui mừng, một tay vuốt tóc Tư Lăng Cô Hồng, cười nói: “Cô Hồng đang ghen?”

Tuy là câu hỏi, nhưng trong hai mắt sáng lấp lánh kia tràn đầy vẻ chắc chắn, nàng ngửa đầu nhìn khiến cho tim Tư Lăng Cô Hồng đập “thịch” một cái.

“Ha ha.” Lúc này Đường Niệm Niệm sung sướng cười rộ lên, tiếng cười trong trẻo quanh quẩn trong biển cả rộng lớn, càng lộ rõ vẻ tinh khiết. Khiến cho người nghe tâm tình không khỏi thoải mái vui vẻ hẳn lên.

Ra khỏi phạm vi trận pháp, bên ngoài liền có một chiếc thuyền hoa đang chờ, đã có mấy người ở trên đó, trong đó có Chu Thiện và Thẩm Cửu.

Khi đám người Đường Niệm Niệm lên hết rồi thuyền hoa mới bắt đầu khởi hành trở về.

Chu Thiện nhìn bọn họ, suy nghĩ một lát liền tiến lên. Hắn không phải người không quả quyết, nếu như hắn không có ý xấu gì với Đường Niệm Niệm thì hai người bọn họ chắc là sẽ không vô cớ ra tay với hắn đâu nhỉ.

“Đường cô nương, Vô Ngân thiếu chủ.” Chu Thiện cười chào hỏi hai người, sau đó cũng không đợi hai người chào lại, liền nói ra ý đồ của mình, “Lần này đến quấy rầy là có một chuyện muốn nhờ Đường cô nương giúp đỡ.”

“Hử?” Đường Niệm Niệm nghi hoặc nhìn hắn một cái.

Chu Thiện phân phó bốn kẻ bên cạnh lui xuống, sau đó nói: “Ta muốn mời Đường Niệm Niệm luyện chế Ly Vĩ đan, tại hạ tự chuẩn bị nguyên liệu, mặt khác xin gửi Đường cô nương năm trăm linh thạch trung phẩm làm thù lao.”

Linh thạch trung phẩm là gì những người khác có lẽ không biết nhưng là Chu Thiện tin tưởng Đường Niệm Niệm là tu tiên giả chắc chắn hiểu được.

Ly Vĩ Đan là đan dược giúp đột phá Tâm Động Kỳ, giá tiền năm trăm linh thạch trung phẩm này đã là rất cao. Với thân phận của hắn, muốn có Ly Vĩ Đan cũng không phải chuyện khó, cần gì phải ra giá cao như vậy. Nhưng hết lần này tới lần khác lại tìm Đường Niệm Niệm, chỉ vì nghĩ đến trên người nàng có Thiên Địa linh hòa, như vậy phẩm chất đan dược luyện chế ra nhất định phải cao hơn so với các luyện dược sư khác, hơn nữa còn có thể thiết lập mối quan hệ.

Nhưng hắn lại không biết Đường Niệm Niệm có không ít bảo vật, trong nội giới của nàng đều đang chăm sóc các loại linh ngọc, há lại để ý đến những thứ linh thạch này?

Luyện dược hay không luyện dược vốn luôn phụ thuộc vào tâm tình.

Mà vận khí của Chu Thiện thật sự không tồi, bởi vì phát hiện Tư Lăng Cô Hồng ghen nên tâm tình Đường Niệm Niệm lúc này rất tốt.

Nàng một tay cầm bình dược, một tay duỗi ra, nhìn Chu Thiện, tỏ vẻ tiễn trao cháo múc.

Chu Thiện đầu tiên ngăn ra, sau đó lập tức đoán được ý của nàng. Hắn há hốc mồm nhìn chằm chằm vào cái bình dược trong tay nàng, nhất thời không biết nói sao, sắc mặt hơi co rúm.

“Không trả tiền?” Chân mày Đường Niệm Niệm giật giật, định thu tay về.

Chu Thiện cũng hơi hơi hiểu được tính tình nàng, biết nếu lần này nàng thu hồi, chỉ e muốn cùng nàng giao dịch lần nữa sẽ rất khó khăn. Hắn vội vàng cười nói: “Đường cô nương chớ nên hiểu lầm, tại hạ chỉ là có chút nghi hoặc, thuốc trong bình này là... Ly Vĩ Đan?”

“Ừ.” Đường Niệm Niệm gật đầu. Ly Vĩ Đan này là đan dược đột phá Tâm Động kỳ, nàng đã sớm chuẩn bị ỉnh, chẳng qua luyện chế hơi nhiều mà thôi.

Chu Thiện và Thẩm Cửu bên cạnh sắc mặt lại khê biến, làm sao Ly Vĩ Đan khó có được ở trước mặt nàng lại giống như kẹo đường có thể tùy ý nhìn thấy, biểu hiện còn không chút quan tâm như thế? Cho dù là con cháu thế gia như bọn hắn nhìn thấy cũng không khỏi có chút tâm tư khó nói nên lời.

“A, ha ha.” Chu Thiện cười gượng hai tiếng, nói: “Tại hạ chẳng qua là không ngờ Đường cô nương đã sớm có đan dược, vốn đang phiền lòng chuyện tìm nguyên liệu, nhưng thế này cũng bớt được một chút thời gian. Đã không cần tìm nguyên liệu, vậy ta cũng không để Đường cô nương chịu thiệt, liền gộp tiền nguyên liệu vào phần thù lao đi, sáu trăm linh thạch trung phẩm, Đường cô nương thấy thế nào?”

“Được.” Đường Niệm Niệm đáp ứng.

Chu Thiện nhận lấy đan dược trong tay nàng, sau đó đưa một cái túi gấm cho nàng, “Trong này là sáu trăm linh thạch trung phẩm.”

Đường Niệm Niệm không nói hai lời nhận lấy.

Cái túi gấm Chu Thiện đưa cũng không phải túi Càn Khôn, mà chỉ là một loại túi dùng sợi tơ không tầm nhả ra bên lại cùng các nguyên liệu khác chế thành, chỉ cần rót linh lực vào liền phóng ra một khoảng không gian. Nhưng chỉ có thể làm một lần mà thôi, sau khi mở ra liền mất đi tác dụng, trở thành một cái túi gấm bình thường.

Đường Niệm Niệm thế nhưng nảy sinh vài phản hứng thú đối với loại túi tầm này, sau khi phát hiện tác dụng liền hỏi Chu Thiện.

Cái này vốn không phải bí mật gì, phần lớn tiên nguyên giả đều biết nên đương nhiên hắn lập tức trả lời hết các nghi vấn của nàng. Nhìn dáng vẻ chợt hiểu ra của Đường Niệm Niệm, trong lòng càng chắc chắn nàng là con riêng trong một gia tộc tiên nguyên. Xem ra lần này trở về có thể điều tra thêm, Đường

Môn ở Thường Lâm, tuổi và khả năng luyện được của Đường Niệm Niệm, từ những manh mối này muốn tra ra có lẽ không khó.

“Làm sao kiếm được không tầm?” Đường Niệm Niệm hỏi.

Chu Thiện cười nói: “Không tầm này sinh trưởng ở trong cây không vãn, thật sự rất khó tìm. Nếu Đường cô nương muốn, tại hạ có thể làm chủ lấy từ trong nhà ra vài con cho Đường cô nương chơi đùa, nhưng nếu về nhà rồi, muốn đi ra ngoài sẽ không dễ.”

“À.” Đường Niệm Niệm nhàn nhạt đáp.

À? Chỉ à thôi?

Chu Thiện vốn tưởng rằng nàng sẽ càng cảm thấy hứng thú, làm sao cũng không ngờ đến phản ứng lãnh đạm này, lời đang định nói nhất thời bị nghẹn ở cổ họng.

“Khụ, lấy thân phận Đường cô nương, đi đến quê nhà tại hạ cũng là chuyện sớm muộn, đến lúc đó tại hạ liền tặng không tầm cho cô.”

Hắn không tiếp tục nói rõ ý tứ của mình nữa, không chỉ vì biểu hiện lãnh đạm của Đường Niệm Niệm, còn vì ánh mắt Tư Lăng Cô Hồng nhìn qua. Hiển nhiên, hắn e ngại người ta.

Đường Niệm Niệm không trả lời, nghĩ đến việc hắn đã vài lần nhắc tới quê quán. Từ trong lời nói của hắn người ta có thể cảm giác được nơi này và nơi đó hoàn toàn khác nhau, hơn nữa nghe được hắn vài lần ám chỉ, nói không chừng nơi đó giống như chỗ Tu Chân giả lánh đời mà lão quái vật ở hiện đại từng nói qua, một vùng trời không bị thể nhân phát hiện, tự lập tự thành.

“Niệm Niệm” giọng Tư Lăng Cô Hồng truyền đến.

Đường Niệm Niệm nhích về phía sau, ngẩng đầu nhìn hắn.

Tư Lăng Cô Hồng nói: “Niệm Niệm muốn gì, ta đều cho nàng.”

Lời của hắn lộ rõ sự kiên quyết, hai mắt nhìn chăm chú tràn đầy vẻ chân thành.

“Ừ.” Sắc mặt lãnh đạm khi nói chuyện với Chu Thiện đã thay đổi, hai mắt Đường Niệm Niệm cong lên, nở nụ cười dịu dàng.

Chu Thiện đã sớm tránh qua một bên, thảm than một tiếng, quả nhiên đả ngộ khác biệt. Hắn chính miệng hứa hẹn đưa cho nàng lại không thấy nàng có chút phản ứng nào, Tư Lăng Cô Hồng vừa nói ra, nàng liền cười thoải mái như thế.

“Có thể nói chuyện không.” Một giọng nói từ phía sau hắn truyền tới, Chu Thiện cười cười, sớm đã phát hiện.

“Đương nhiên.” Hắn lên tiếng, xoay người đối mặt với Chiến Thương Tiễn không biết đã đứng ở đó từ lúc nào.

Chiến Thương Tiễn gật đầu, đi vào một sương phòng trong thuyền hoa, Chu Thiện cùng Thẩm Cửu liền theo sau.

Trong ngực Tư Lăng Cô Hồng, chân mày Đường Niệm Niệm khẽ nhúc nhích, ngón tay bắt đầu chơi đùa với Lục Lục ở trước mặt.

Sau giữa trưa, thuyền hoa cập bến Thành Đông Vân.

Lúc này trên bến tàu Thành Đông Vân đã có không ít người, khi thấy thuyền hoa cập bến, lập tức một trận ồn ào vang lên. Từ những âm thanh hỗn tạp này, có thể nghe rõ những người đến phần lớn đều vì Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng. Những hành động của Đường Niệm Niệm trong yến tiệc đã sớm truyền ra, cùng các loại tin đồn về quan hệ của hai người.

Chiến Thương Tiễn đi ra khỏi sương phòng, không biết hắn và Chu Thiện đã nói cái gì, thần sắc có chút biến hóa.

Đối với việc hắn trầm mặc, bọn người Chu Diệu Lang, Lý Cảnh cũng không hỏi thăm. Trong lòng mỗi người chắc chắn đều tồn tại một chút bí mật, nếu hắn đã không muốn nói, bọn họ hỏi thẳng cũng không tốt.

Chờ lúc hắn nguyện ý thì sẽ nói thôi.

Mọi người trên thuyền hoa lục tục xuống bến, Chu Thiện và Thẩm Cửu cũng cáo biệt rồi đi, về mặt lúc đi hơi có chút vui sướng khi người gặp họa, cực vô lại.

Vốn muốn dừng lại để xem kịch vui, nhưng hắn cũng không thấy trò hay xuất hiện. Chỉ thấy sau khi Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm xuống thuyền, trên bến tàu người người chen chúc ồn ào bỗng im phăng phắc.

Thậm chí, khi Tư Lăng Cô Hồng bước đi, bọn họ đều chậm rãi tự động tránh ra tạo thành một con đường cho hắn. Không ít người vì vậy mà bị rơi xuống biển.

Cũng không phải do Tư Lăng Cô Hồng gây nên, mà là đám người đó tự động nhường bước.

Hắn giống như có một cỗ ma lực đặc thù, mỗi một bước đi giống như nện vào tâm người khác, đôi mắt trong veo, bờ môi nhàn nhạt, khuôn mặt như ngọc, chỉ từng bước đi, rõ ràng gần trong gang tấc lại giống như xa cuối chân trời, không thể chạm tới, không thể khinh nhờn.

Sau khi Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm đi xa, luồng hơi thở đặc thù kia mới chậm rãi tiêu tán, mọi người hoàn hồn, lại giật mình giống như thất thần.

Nam tử kia, là thiếu chủ Vô Ngân Sâm Lâm sao.

Vậy nữ tử đó, chính là thiên hạ kỳ nữ có đan dược thiên phẩm – Kinh Hồng tiên tử sao.

Hai người này đúng là nhân trung long phượng, khiến cho người ta sinh ra xấu hổ.

Đang ở một nơi xa xa chuẩn bị xem cuộc vui, Chu Thiện nhìn thấy kết quả như vậy liền nhún vai, xoay người rời đi.

Thẩm Cửu thấy hành vi cùng đáy mắt thâm trầm không tương xứng của hắn bèn lên tiếng nói: “Sao vậy?”

Chu Thiện cười nói: “Thẩm Cửu, ta đúng là đã quá kiêu ngạo rồi, lần này ra ngoài có thể gặp hai người họ thực ra cũng là vận may, để ta được mở mang tầm mắt.”

Thẩm Cửu há hốc mồm, một lát sau mới nói: “Là bọn họ quá mức yêu nghiệt mà thôi.”

Nghe hắn nhấn mạnh hai chữ yêu nghiệt, Chu Thiện không khỏi cười cười: “Người yên tâm, ta cũng không tự ti, kiêu tu giả, người như kiếm, sao lại dễ dàng đánh mất bản tâm như vậy?”

Thẩm Cửu thấy vẻ mặt hắn bình thường, ánh sáng trong mắt so với dĩ vãng càng sâu lắng. Liền hiểu rõ, đã kích như thế cũng không làm tâm tình hắn bị suy sụp, ngược lại càng thêm thông suốt.

Bên này, sau khi đám người Đường Niệm Niệm trở về thôn trang Thành Đông Vân, lập tức bắt đầu thu thập hành trang, ngày hôm sau liền khởi hành rời khỏi thành.

Khi bọn họ rời đi cũng không biết, ngoại trừ bọn họ ra, những người khác từ Đại Vân Hải trở về đều bị tập kích, cướp đoạt những bảo vật kiếm được ở Vô Phong Hải Vực. Nhưng cuộc tập kích này hiển nhiên đã sớm có dự mưu, những kẻ bất được đều không để lại dấu vết gì, càng không làm cho người ta phát hiện, cho dù có người hoài nghi Cung gia Đại Vân Hải nhưng lại không ai có được chứng cứ xác thực nào.

Năm ngày sau.

Xe Bạch Liễu xẹt qua bầu trời, ánh mặt trời chiếu xuống, ầm ầm có ánh sáng thất thải long lánh, khiến cho những người ngẫu nhiên nhìn thấy không khỏi ngẩn ngơ. Sau khi bình tĩnh lại, xe Bạch Liễu đã không thấy bóng dáng, tuy biết thần tiên chỉ là truyền thuyết, nhưng trong lòng cũng không khỏi cảm thán.

Bên trong xe Bạch Liễu đương nhiên là Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm, đám người Chu Diệu Lang đi theo phía sau. Bọn họ không trực tiếp trở về Vô Ngân Sâm Lâm Tư Lăng gia tộc, mà ở lại một nơi trong núi rừng phía Đông.

Núi rừng này rất rộng lớn, thường xuyên có dã thú lui tới, những thanh niên trai tráng trong thôn đều đi săn ở xung quanh núi để nuôi gia đình. Một số hiệp khách thích mạo hiểm thì đi sâu vào rừng, nếu ngẫu nhiên tìm được dược liệu trân quý thì coi như kiếm được lợi to. Còn nếu bị dã thú giết, bị những con quái thú nhỏ ăn thịt cũng là chuyện thường tình.

Tuy nhiên, rất ít người biết được, ở chỗ sâu trong núi rừng nhìn như bình thường này thế nhưng lại có một khu rừng trúc, ở trung tâm có một căn nhà bằng trúc đứng sừng sững, tuy không lớn nhưng lại lịch sự tao nhã như tranh.

Căn nhà trúc này chính là nơi ở của Tư Lăng Cô Hồng.

Xe Bạch Liễu từ trên không đi xuống, nhẹ nhàng đáp trên một mảnh đất trống, quét lên một mảnh lá trúc. Cửa xe mở, Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm đi ra. Mùi hương đặc trưng của trúc tràn ngập trong không khí, không gian bốn bề an tĩnh. Vốn buồn ngủ nằm trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, Đường Niệm Niệm vô lực híp híp mắt, chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt di chuyển nhìn hết thảy xung quanh.

Đám người Chu Diệu Lang và Thù Lam rất nhanh đem đồ đạc chuyển vào trong nhà, dọn dẹp lại nhà trúc đã lâu không có người ở một lần. Chiến Thương Tiễn và Lý Cảnh lúc này cũng không ở bên trong, mà đều đi ra ngoài chuẩn bị những việc khác.

Bọn họ sở dĩ chuẩn bị định cư ở chỗ này là vì sau khi từ Vô Phong Hải Vực trở về, Đường Niệm Niệm từng nói sẽ làm cho thực lực bọn hắn tăng lên. Nếu trở lại Tư Lăng gia tộc thì rất bất tiện, nên mới quyết định chuyển đến nơi này một thời gian, sau khi tăng xong thực lực mới trở về Tư Lăng gia tộc.

Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm ngồi ở phần đất trống phía trước phòng trúc, nhẹ vỗ về mái tóc của nàng, hỏi: “Ngủ ngon không?”

“Ngon.” Đường Niệm Niệm làm bầm lên tiếng, thân mình giật giật nhưng không đứng lên, vẫn mềm nhũn nằm trong lòng hắn, đầu dựa vào ngực hắn. Mấy ngày nay nàng cực kì thích ngủ, cũng không biết là vì sao. Cái này cũng không phải vấn đề lớn gì, nằm trong ngực Tư Lăng Cô Hồng vốn rất thoải mái.

Tư Lăng Cô Hồng thấy bộ dáng nàng như thế cũng không mở miệng quấy rầy, chỉ lấy tay nhẹ vỗ về nàng một chút, làm cho nàng càng thêm thoải mái an

tâm ngủ.

Hắn cũng không thấy kì lạ đối với việc nàng thích ngủ, dù sao trước kia nàng cũng rất hay ngủ. Mà vốn dĩ Đường Niệm Niệm thường xuyên ở trong lòng hắn đi vào nội giới hay tu luyện gì gì đó cũng đều nhắm hai mắt giống như đang ngủ bình thường.

Một lát sau, Chu Diệu Lang và Thù Lam đi tới, nhìn thấy Đường Niệm Niệm mắt nhắm mắt mở, Chu Diệu Lang không lên tiếng chỉ cầm khăn nóng đưa cho Tư Lăng Cô Hồng.

Tư Lăng Cô Hồng nhận khăn, để ở trong tay thử độ ấm rồi mới chậm rãi nhẹ nhàng giúp Đường Niệm Niệm lau mặt.

“Ồ.” Đường Niệm Niệm ni non một tiếng, hơi hé mắt, theo động tác lau của hắn mà nhúc nhích đầu, bộ dáng kia đừng nói Tư Lăng Cô Hồng, ngay cả Chu Diệu Lang và Thù Lam đứng bên cạnh cũng thiếu chút nữa bật cười.

Thù Lam mím môi nín cười, lấy điểm tâm và nước trà đã chuẩn bị tốt đặt lên bàn.

Sau đó không lâu, Chiến Thương Tiễn và Lý Cảnh từ bên ngoài trở về, phía sau còn có mấy người nâng vài cái rương. Đội Chu Diệu Lang chỉ huy bọn họ đặt chúng xuống nơi cần thiết xong, họ liền vô thanh vô tức rời khỏi.

Chị em Diệp thị cũng mới trở về, mua vài nguyên liệu nấu ăn và thảo dược, vì dạo gần đây Đường Niệm Niệm khá kén ăn.

Lúc này, mọi người đã đến đông đủ, Đường Niệm Niệm cũng từ trong lòng Tư Lăng Cô Hồng chậm rãi tỉnh lại, tựa vào ngực hắn, bảo mọi người và thú tiên lên đứng ở trước mặt mình.

Đối với lời của nàng mọi người đương nhiên không có dị nghị, Bạch Lê từ trên vai Mộc Hương nhảy xuống, nhìn chăm chăm Đường Niệm Niệm, bộ dáng thèm muốn. Nếu không biết còn tưởng rằng nó đang nhìn một khối thịt mỡ mỡ vị. A không! Người trước mặt này, so với thịt mỡ còn trân quý hơn nhiều!

Nếu Đường Niệm Niệm biết Bạch Lê lúc này đem nàng so sánh với thịt mỡ, chắc chắn sẽ không cho nó đứng trong hàng ngũ nhận đan dược rồi.

Quái xà “Tê tê” hai tiếng, khinh thường nhìn nó.

【 Đó là chủ nhân của bản xà vương, không phải của ngươi, cái bộ dáng không biết xấu hổ thèm muốn đan dược kia thật đúng là ném sạch mặt mũi của tổ tông nhà ngươi mà!! 】

“Chi chi chi!” Bạch Lê hai mắt hẹp dài nhếch lên liếc nó, tuyệt không xấu hổ, ngược lại mang bộ dạng “Ta không chấp nhặt với ngươi”.

【 Lúc trước khi ta ở cạnh nàng, còn không biết ngươi đang làm gì trong cái động thối kia đâu. 】

Hai chúng nó đều nhìn nhau không vừa mắt, nhưng tại thời khắc mấu chốt đều không dám lấy lợi ích của bản thân ra đùa giỡn, nếu lỡ may đánh mất cơ hội tốt lần này, chúng nó biết tìm ai khóc đây?

So với bọn chúng, Lục Lục có vẻ hạnh phúc hơn. Nó thành thói ngồi ở trên bàn trúc trước mặt Đường Niệm Niệm, mắt to xanh biếc nhìn một xà một hồ, sau đó híp mắt, móng vuốt nhỏ nhỏ cầm túi Càn Khôn, lấy một viên đan dược ra ném vào trong cái miệng nhỏ nhắn.

Ừm hừ! Đan dược? Lục Lục muốn ăn liền ăn đấy!

Bạch Lê và quái xà nhìn bộ dáng thành thói của nó, tâm như lửa đốt. Thăng nhãi này được sủng ái, làm sao biết được nỗi khổ của ta! Ta không thèm chấp nhặt với nó!

Bạch Lê và quái xà chỉ khi đối mặt với Lục Lục mới có thể đồng tâm nhất trí. Về phần có phải thật sự không thèm chấp nhặt với nó hay không, vấn đề này ai cũng biết là bọn nó làm bộ thôi. Dám khi dễ Lục Lục? Đó chính là chọc tức Đường Niệm Niệm, làm Đường Niệm Niệm tức giận? Kia chính là làm Tư Lăng Cô Hồng tức giận!

Có hai vị lão đại sau lưng, Lục Lục có thể nói là một tiểu lão đại.

Hành động của bọn chúng mọi người đều thấy, hiển nhiên là không ai ngăn cản, thậm chí trong mắt bọn họ đều hàm chứa ý cười. Dù sao xem một hồ một xà cùng được thú đùa giỡn, thật sự là một chuyện không tồi.

Đường Niệm Niệm lúc này đã đặt một lọ đan dược lên bàn, mặt khác cũng bỏ thêm sáu cái túi gấm.

Mọi người nhìn, không nói gì chờ Đường Niệm Niệm giải thích.

Giọng Đường Niệm Niệm hơi ẻo ỏi, mang theo chút khàn khàn khi vừa tỉnh ngủ, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu, “Ừ, cái này là tẩy tủy đan, có thể tẩy trừ tạp chất trong thân thể các ngươi, trở thành thân thể tiên thiên hấp thu nguyên khí ngoại giới nhanh hơn, tăng 60 năm nguyên lực. Cái này là Cố Nguyên đan, củng cố nguyên lực, có thể trợ giúp các ngươi sớm ngày vận dụng nguyên lực thuận buồm xuôi gió. Cái này là Nhiếp Nguyên đan, khi nào đột phá thiên phẩm thì hãy dùng.”

Nàng nói bình bình đạm đạm, thậm chí có thể nói là không chút nào để ý, loại tùy ý này làm cho người ta cảm thấy thiên phẩm ở trong mắt của nàng

không đáng nhắc tới. Hơn nữa nghe ý tứ của nàng là muốn bọn họ ở trong khoảng thời gian này toàn bộ đạt tới thiên phẩm?

Sắc mặt mọi người đều hơi hơi quý dị, thần sắc phức tạp, vừa khiếp sợ vừa kinh hi vừa hy vọng. Bọn họ đã sớm biết luyện được sư đáng sợ thế nào. Một luyện được sư thiên phẩm chỉ cần có đan được là có thể bồi dưỡng ra một đám cao thủ thiên phẩm. Nhưng cũng chưa từng nghe nói có thể bồi dưỡng ra trong một thời gian ngắn như vậy. Song hết lần này tới lần khác, khi Đường Niệm Niệm bình thần nói ra như thế, bọn họ lại đều tin tưởng.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm dừng trên sáu cái túi gấm, nói: “Đây là túi Càn Khôn, bên trong có càn khôn, nhỏ máu vào các người sẽ biết có tác dụng gì.”

Túi Càn Khôn này đều do nàng tìm được từ sổ thi hài trong Vô Phong Hải Vực. Xem ra bên trong đó cũng đã phát sinh rất nhiều cuộc đại chiến, đa số thi hài đều đã bị tổn hại, cũng có rất nhiều pháp khí linh khí bị hư hao, về phần sổ túi Càn Khôn và pháp bảo không bị hư hại đều bị nàng thu sạch.

Mất thấy Đường Niệm Niệm chỉ nói tới sáu người, không hề có đồ tốt gì cho yêu thú. Bạch Lê và quái xà lập tức bất bình, chúng nó đương nhiên đã nghe qua túi Càn Khôn này, đương nhiên hiểu rõ chỗ tốt. Nhưng biểu hiện bất bình của chúng nó chính là —— bán manh*.

*Nguyên văn là “mại manh” tức là thực hiện hành động đáng yêu khiến các fangirl, các hủ nữ phải hú hét, chảy nước miếng, chảy máu mũi, ...

“Chi chi chi ~” Bạch Lê mềm nhũn kêu lên, cặp mắt hồ ly nhú lại, nước mắt đảo quanh tròn mị hoặc đến mức có thể khiến người ta nhũn ra.

“Tê tê tê ~” Quái xà không cam lòng tụt phía sau, chẳng qua cái biểu hiện này thật không thể nào khen được, hết lần này tới lần khác lại làm cặp mắt to tròn kia tròn lên, khiến quái xà vốn âm lãnh càng thêm quái dị, làm mọi người không khỏi bật cười.

Chị em Diệp thị và Thù Lam không nhịn nổi “phụt” một tiếng phì cười.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm rốt cục cũng hướng sang người chúng nó, trước nhìn Bạch Lê, lãnh đạm nói: “Vô công bất thụ lộc.”

Thân thể Bạch Lê lập tức ừ rừ như quả cà. Quái xà cũng phát ra tiếng cười “tê tê tê tê” quý dị.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm nhìn quái xà, thấy trên cổ nó không có gì, sau đó quay đi, ngay cả nói cũng không nói, cái mũi nhẹ nhàng hừ ra.

Quái xà cứng đờ, lập tức hiểu ra ý tứ của nàng, sắc mặt không ngừng biến hóa.

Chẳng phải nghĩ nàng quên nên mới cố ý không mang chuông sao? Nếu sớm biết không mang chuông sẽ không có đồ tốt thì bản xà vương đã đeo rồi, khẳng định sẽ không dùng thủ đoạn chông ché a chủ nhân!

Quái xà vốn đang đắc ý dạt dào vì trí thông minh của mình, lúc này lại biết được Đường Niệm Niệm không quên, nàng nhớ.

Hơn nữa, nhớ rất rõ.

Về mặt hai đứa thoảng cái héo rũ, sáu người kia thấy Đường Niệm Niệm gạt đầu ra hiệu liền cầm túi gấm trên bàn lên, chút không nghi ngờ cắt ngón tay nhỏ máu xuống.

Ngay sau đó, sắc mặt sáu người đại biến.

Một hồi lâu sau, Chu Diệu Lang hơi khàn khàn lên tiếng: “Chủ mẫu, đây là tiên vật?”

Đường Niệm Niệm nháy mắt, lạnh nhạt nói: “Cũng không hẳn, chỉ là đồ vật mà những người tu tiên hay dùng thôi.”

Chu Diệu Lang há hốc mồm, cũng không biết nên hỏi cái gì. Cho tới nay trên đại lục tiên nhân chỉ có trong truyền thuyết, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có. Dù sao trên đại lục này quả thật có rất nhiều đồ vật cực kỳ đáng giá. Túi Càn Khôn trong tay bọn họ chính là một trong số đó, vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết nay thế nhưng lại ở trong tay bọn họ, mỗi người một cái.

Sáu người ở đây đều là người thông minh, tuy rằng không hỏi nhiều nhưng bọn họ đều ần ần đoán được Đường Niệm Niệm cũng không có ý giấu diếm sự thật. Với thực lực cùng thủ đoạn của nàng, chỉ sợ nàng cũng chính là một thành viên của tu tiên giả. Nghĩ đến trên người nàng còn có tiên vật cũng làm cho bọn họ hiểu được tại sao nàng luôn có thể vô hình xuất ra tầng tầng lớp lớp đồ vật.

Chu Diệu Lang trầm nghĩ trong lòng. Nàng đã nói trang chủ và chủ mẫu đạt được nhiều bảo vật như vậy mà không biết chủ mẫu cất ở nơi nào, nay có cái này, cuối cùng cũng khiến ọi người hiểu được .

Chiến Thương Tiễn trong lòng cười khê. Nụ cười này giống như khi suy nghĩ miên man trong tư luyện lúc trước. Nàng thật sự có rất nhiều đan dược, chẳng qua không cất trên người mà thôi.

Nhưng dù biết được chân tướng, Chiến Thương Tiễn cũng không chút nào hối hận về hành vi cảm động lúc trước của mình. Nàng đáng giá, đáng giá để hẳn thật tình đối đãi, thật tình nhận chủ.

Dặn dò xong xuôi, Tư Lăng Cô Hồng đi làm đồ ăn, còn Đường Niệm Niệm ngồi ở xa xa biếng nhác nhìn theo hần, trong tay sờ một tấm vải gấm màu trắng, một tay cầm kim khâu lên đó những đường chỉ màu xanh.

Thù Lam đứng bên cạnh nàng, nhìn tất cả động tác của nàng nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư, người muốn thêu cho trang chủ sao?”

Ở trong mắt nàng, người có thể khiến Đường Niệm Niệm chuyên tâm tự tay làm một chuyện như thế, cũng chỉ có Tư Lăng Cô Hồng.

“Ừ.” Đường Niệm Niệm lên tiếng, động tác trong tay cũng không dừng lại.

Nàng cũng không phải đang thêu hoa bình thường, tấm vải trắng cùng sợi chỉ xanh này đều không phải vật phẩm, mỗi kim thêu xuống đều ẩn chứa được lực hoặc nhiều hoặc ít, từng mũi từng mũi đều cực kỳ chú tâm.

Thù Lam nhìn nàng chăm chú tỉ mỉ thêu, cũng không lên tiếng quấy rầy nữa, tự giác hít thở nhẹ nhàng.

“A.” Đột nhiên nghe Đường Niệm Niệm kêu lên một tiếng, Thù Lam giật mình nhìn nàng ngẩn cả người. Lúc này ở trong tầm mắt nàng, chỉ thấy Đường Niệm Niệm sắc mặt tái nhợt, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi. Giọt máu tươi trên đầu ngón tay rơi xuống tấm lụa trắng thêu chỉ xanh, chỉ thấy máu kia không lấm tấm vải bị nhiễm màu, mà ngược lại dung nhập vào trong đó, hoa văn màu xanh kia cũng phát ra ánh sáng lấp lánh sáng rọi, sau đó biến mất.

“Tiểu thư!” Thù Lam kinh hô một tiếng.

Đường Niệm Niệm quay sang nhìn nàng, mí mắt lắc đầu. Hai mắt chứa chan vẻ hối hận, đem một viên đan dược ăn vào trong miệng, khôi phục tinh lực.

Vốn nàng nghĩ làm xong những việc này cũng sẽ không mệt mỏi đến vậy, lại càng không thể khiến bản thân mình thiếu chút nữa ngất xỉu, thân thể nàng gần đây hình như đã xảy ra vấn đề?

Tuy rằng Thù Lam chỉ kêu một tiếng, nhưng tiếng kinh hô đó không nhỏ nên đã kinh động đến đám người Chu Diệu Lang cùng chị em Diệp thị ở chung quanh, một lát sau ba người đều đã tụ tập xung quanh Đường Niệm Niệm.

Chu Diệu Lang: “Chủ mẫu làm sao vậy?”

Chị em Diệp thị: “Chủ mẫu, đã xảy ra việc gì?”

Ngay cả Bạch Lê và quái xà cũng nhìn qua.

Đường Niệm Niệm bị bọn họ nhìn đến sùng sốt, “Không có việc gì...”

Hiển nhiên mấy nữ nhân này đều không vì lời của nàng mà rời đi. Tiếng thét kia của Thù Lam thật sự kinh hách không ít, huống chi lúc này sắc mặt Đường Niệm Niệm còn có chút tái nhợt, khôi phục cũng không mau, hết thấy đã chứng minh rằng nàng đã xảy ra chuyện. . .

Nhưng Đường Niệm Niệm là luyện dược sư, còn là luyện dược sư vô cùng lợi hại, chính nàng đã nói không có việc gì, các nàng cũng không biết nên làm sao cho phải.

Thù Lam lúc này nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, người đừng thêu nữa, nếu trang chủ trở về nhìn thấy sắc mặt người như vậy sẽ lo lắng.”

Hiển nhiên, chỉ có việc làm cho Tư Lăng Cô Hồng lo lắng mới khiến Đường Niệm Niệm dừng tay lại. Đường Niệm Niệm cầm tấm lụa trắng trong tay cất vào nội giới, lạnh đạm nói: “Ừ, thêu cũng gần xong rồi.” Dưới ánh mắt của mấy nữ nhân, sắc mặt nàng kiên định, còn nghiêm túc nói: “Không cho phép nói với Cô Hồng.”

Mọi người xem tới xem lui thấy bộ dáng nàng không có gì khác biệt quá lớn, còn bảo các nàng không được phép nói với Tư Lăng Cô Hồng, thoát nhìn cũng không có chuyện lớn gì. Lúc này mới an tâm nở nụ cười, gật đầu đáp ứng.

Khi Tư Lăng Cô Hồng trở về, Đường Niệm Niệm đã tận lực khôi phục nên sắc mặt nhìn không ra có gì bất thường, riêng chỉ thích ngủ hơn. Tư Lăng Cô Hồng dứt nàng ăn, nàng khép hờ hai mắt từng ngum từng ngum nuốt xuống, nhu thuận lại biếng nhác làm cho người ta mềm lòng.

Ăn xong, Thù Lam dọn bàn. Tư Lăng Cô Hồng nghiêng người để Đường Niệm Niệm dựa thoải mái hơn một chút, giúp nàng lau khô môi, hỏi: “Mệt lắm sao?”

“Ừ...” Đường Niệm Niệm cúi đầu đáp sau đó mí mắt rung rung, nói: “Ta ngủ.”

Nàng vừa nói xong liền lập tức nhắm mắt lại, sau đó tiếng hô hấp đều đều truyền ra. Giống như vừa dứt lời liền ngủ thiếp đi.

Tư Lăng Cô Hồng môi mông khê mở, nhìn bộ dáng nàng như vậy cũng không hỏi nhiều, ôm lấy nàng đi vào trong phòng trúc.

Khi Thù Lam trở về đã thấy trên ghế đã không còn ai, liền đi tới chỗ đám người Chu Diệu Lang tụ tập, nhân nhả nói: “Tiểu thư gần đây hình như không có khẩu vị.”

Chị em Diệp thị cũng không chịu ngồi yên, nghe lời của nàng nói, Liên Kiều lập tức bổ sung: “Hơn nữa hình như không có tinh thần, rốt cuộc sắc mặt tái nhợt khi này là sao đây?”

Thù Lam cũng không giấu giếm, kể toàn bộ chuyện ban nãy ra một lần, rồi nói: “Tiểu thư thêu hắc không phải túi hương bình thường.”

Mộc Hương đồng ý nói: “Đó là đương nhiên, thứ chủ mẫu tặng trang chủ chắc chắn không tầm thường, nhưng nếu chỉ là túi hương bình thường thì trang chủ cũng nhất định rất vui.”

Chu Diệu Lang tuy không mở miệng, nhưng đều nghe hết toàn bộ những lời các nàng nói, trong đầu hơi lóe lên một cái gì đó, nhưng lại không bắt kịp.

Sau đó, mọi người cũng không nói nữa, mà chỉ chuyên tâm tăng lên thực lực.

Ngày thứ hai, Đường Niệm Niệm liền khôi phục bộ dáng thường ngày, cũng làm cho đám người Thủ Lam thờ phào nhẹ nhõm.

Sáng sớm sau khi dùng xong điểm tâm, quái xà liền yên lặng đi đến trước mặt Đường Niệm Niệm, trong miệng ngâm chuông lục lạc, hai mắt rung rung đáng thương nhìn chăm chăm nàng, từng chút một di chuyển, bộ dáng kia thật sự giống như một nàng dâu nhỏ.

Đường Niệm Niệm tựa vào trong lòng Tư Lăng Cô Hồng, trên mặt không khỏi vui vẻ. Hiển nhiên bộ dáng này của quái xà khiến nàng rất thích thú.

Quái xà thấy có hi vọng, biểu tình trên mặt càng tăng thêm, nhưng hết lần này tới lần khác càng cố muốn làm ra vẻ thì nhất thời càng trở nên quái dị, cũng càng trở nên tức cười.

“..Ừm” Đường Niệm Niệm cười tiếp nhận chuông trong miệng nó, cũng không cho nó cái gì, dưới ánh mắt sốt ruột lại cố nén lại của quái xà, lãnh đạm nói: “Ngày mai cho người.”

Kỳ thật quái xà rất muốn hỏi, chủ nhân a, ngày mai người cho bản xà vương chuông lục lạc, hay là đan dược, hay là túi Càn Khôn, hay là tất cả đều cho?

Nó đương nhiên muốn cái cuối cùng.

Khi nó cảm thấy mĩ mãn rồi đi, liền trượt đến chỗ Bạch Lê, ngẩng cao đầu rần “Tê tê tê tê” vài tiếng. Bộ dáng kia, cho dù đám người Chu Diệu Lang nghe không hiểu nó đang nói cái gì cũng có thể từ bộ dáng sinh động của nó đoán ra, nó là đang hướng Bạch Lê đắc chí rồi.

Hồ ly Bạch Lê về mặt xem thường, phe phẩy đầu “chi chi chi” vài tiếng, nhìn như khinh thường, nhưng hai mắt nó chớp động cùng cảm xúc trên mặt lại không giống nhau.

Quả nhiên, đến buổi trưa, Liên Kiều và Mộc Hương liền ôm Bạch Lê đi đến trước mặt Đường Niệm Niệm, về phần nguyên nhân, thật sự là bởi vì Bạch Lê làm nũng mong hai người hỗ trợ đến xin đồ tốt.

Liên Kiều lấy lòng cười nói: “Chủ mẫu, tiểu Bạch Lê kỳ thật cũng rất lợi hại, lần trước ở Âm Sát Điện, chúng ta vẫn dựa vào tiểu Bạch Lê mới có thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy đó.”

Mộc Hương cũng cười nói: “Chủ mẫu, người cũng giúp tiểu Bạch Lê đi, tiểu Bạch Lê nói, sau này nó cũng sẽ vì chủ mẫu làm việc, chủ mẫu muốn nó đi hướng đông, nó tuyệt đối sẽ không đi hướng tây, chủ mẫu muốn nó đá chó, nó tuyệt đối sẽ không đánh xà!”

Nghe được lời của Mộc Hương, Bạch Lê ở trên vai nàng vốn đã chuẩn bị xong về mặt mũi hoặc đáng thương lập tức co rút.

Đường Niệm Niệm lãnh đạm nói: “Có thể đi hướng nam bắc.”

Liên Kiều, Mộc Hương đồng thanh: “Chúng nô tỳ sẽ bắt nó trở về!”

Mặt hồ ly Bạch Lê co rút càng dữ hơn.

“Xi.” Đường Niệm Niệm bật cười.

Sắc mặt Liên Kiều, Mộc Hương và Bạch Lê đều vui vẻ, hiển nhiên chỉ cần nàng vui vẻ, việc này có lẽ sẽ thành công.

Quả nhiên, Đường Niệm Niệm vươn tay, mẫu đơn đỏ thắm ở trên cổ Bạch Lê rơi vào trong tay nàng rồi biến mất.

Tuy rằng không biết nàng lấy đóa hoa đỏ thắm này làm gì, nhưng Liên Kiều và Mộc Hương vẫn vui mừng cười nói: “Đa tạ chủ mẫu.” Mộc Hương túm Bạch Lê ra giữa không trung, nói: “Còn không cảm ơn chủ mẫu?”

Bạch Lê lơ lửng trên không, nghe nói như thế, mặt hồ ly đỏ lên, cũng không chậm làm một cái tư thế ôm quyền với Đường Niệm Niệm, “Chi chi chi!”

Nụ cười trên mặt Đường Niệm Niệm càng ngày càng tươi.

Trên bàn, Lục Lục đang ăn đan dược liếc mắt nhìn Bạch Lê một cái, ngửa đầu.

Ồ. Chủ nhân quả nhiên tốt với Lục Lục nhất

~Những người khác cũng thấy một màn như vậy, trên mặt không khỏi hiện lên ý cười. Chiến Thương Tiễn đang cùng Lý Cảnh thu chiêu tùy tay lau lau mồ hôi trên trán, ánh mắt nhìn Đường Niệm Niệm vui vẻ, nhưng chỉ nhìn một chút rồi quay đi. Cảm giác được có người chụp lên vai mình, hẩn nhìn qua, chính là Lý Cảnh.

Tuy rằng Lý Cảnh mặt không thay đổi, nhưng Chiến Thương Tiễn vẫn cảm nhận được hắn là đang an ủi mình. Hắn cười cười, ngày này mặc dù không phải ngày khiến hắn cảm thấy vui sướng nhất kể từ lúc chào đời đến nay, nhưng cũng là ngày thoải mái nhất.

“Kiếm pháp của huynh càng lúc càng nhanh.” Chiến Thương Tiễn nói.

Lý Cảnh mặt không thay đổi nói: “Chiến khí của huynh cũng vậy, ta đánh không lại huynh.”

Chiến Thương Tiễn: “Huynh chẳng qua là thua ở phẩm cấp công pháp thôi.” Bí quyết gia truyền của Chiến gia hắn vốn bất phạm, đó cũng là lý do mà Chiến gia hắn bị diệt môn.

Lý Cảnh lắc đầu. Cái lý do phẩm cấp công pháp này đối với người khác có lẽ hữu dụng, nhưng hắn hiểu rằng một công pháp bất kể phẩm cấp gì, quan trọng nhất chính là độ thích hợp và dung hợp, lúc này hắn quả thực không bằng Chiến Thương Tiễn. Nhưng sớm muộn gì hắn cũng sẽ lĩnh ngộ ra được một loại kiếm pháp của riêng mình.

Chiến Thương Tiễn hơi cảm giác được tâm tư của hắn, không nói gì, chỉ trầm ổn cười, nói: “Lúc nào cũng có thể tái chiến.”

Lý Cảnh im lặng, nhưng nhìn kĩ liền có thể phát hiện khuôn mặt non nớt mang vẻ lãnh khốc kia đã giãn ra rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Niệm Niệm Ta Yêu Nàng

Edit: Lilly Jung

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Bữa tối, Tư Lăng Cô Hồng làm đồ ăn so với bữa trưa càng thêm thanh đạm, chủ yếu là món chua. Tất cả đều vì giữa trưa Đường Niệm Niệm không có khẩu vị với những món ăn khác, duy chỉ với mấy món chua là yêu thích hơn rất nhiều.

Quả nhiên, sau khi đồ ăn được bung lên, đôi mắt Đường Niệm Niệm sáng rực, thích thú hôn lên môi Tư Lăng Cô Hồng một ngụm.

Tuy rằng nàng không hề nói gì, những hiển nhiên hắn đều nắm bắt được tất cả sắc mặt biểu hiện của nàng, rồi lại không tiếng động làm tất cả.

Chờ hai người ăn cơm xong rồi đi, Chu Diệu Lang đến gần nhìn Thù Lam dọn bàn, lại nhìn chút thức ăn còn lại trên bàn, tổng cảm thấy dường như mình đã xem nhẹ cái gì đó. Thù Lam nhìn nàng khẽ cau mày, liền lên tiếng hỏi: “Chu tỷ tỷ, tỷ đây là?”

Chu Diệu Lang mỉm cười lắc đầu ý bảo không có gì, tay chỉ vào món cá hấp ban nãy hầu như không hề động đến, bật thốt lên nhân tiện nói: “Mấy ngày gần đây chủ mẫu ăn ít đi rất nhiều.”

Thù Lam gật đầu, có chút nghi hoặc nói: “Đúng vậy, hôm qua tiểu thư không hề động đến mấy món thịt, có lẽ trang chủ cũng phát hiện, nên thức ăn hôm nay thanh đạm hơn rất nhiều, nhưng tiểu thư vẫn ăn ít hơn hồi trước.” Dừng một chút, nàng lại nói: “Nhưng sau bữa ăn người lại ăn không ít trái cây. Chẳng lẽ gần đây tiểu thư thích trái cây? Ăn nhiều quá nên không thèm ăn thịt nữa?”

Chu Diệu Lang không nói gì, thấy Diệp thị tỷ muội có vẻ đang chuẩn bị ra ngoài, liền lên tiếng hỏi: “Các muội định đi đâu?”

Liên Kiều cười nói: “À, là như vậy, hôm nay chủ mẫu ăn thử mứt quả chua mà muội và Mộc Hương thường mang theo bên người, rất là ưa thích. Nhưng trên người bọn muội không có nhiều lắm nên đang định ra ngoài mua một ít về, trang chủ cũng nói là muốn mua phương thức làm mứt.”

Mộc Hương gật đầu, vô ý cười cảm thán một tiếng: “Gần đây hình như chủ mẫu rất thích đồ chua nha.”

Hai người cười hi hi, đồng thanh nói: “Bọn muội đây đi trước .”

Chu Diệu Lang lại giống như không nghe được lời các nàng nói, đứng xa xa chìm vào suy tư, ánh sáng trong mắt ngày càng thâm sâu. Ngay khi Thù Lam nghi hoặc định đánh thức nàng, đã thấy Chu Diệu Lang dùng sức vỗ tay một cái, giọng điệu tràn đầy kinh hi: “Đúng rồi! Nói không chừng là thế! Thế mà bây giờ mình mới nhớ ra, đúng là hồ đồ mà!”

Thù Lam hoảng sợ, thấp giọng hỏi: “Chu tỷ tỷ, tỷ đây là?”

“Ha ha, chuyện tốt, chuyện tốt, chuyện tốt!” Chu Diệu Lang tươi cười, đạp bước chân lập tức đi về hướng Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm rồi đi, nhưng vừa đi chưa đến vài bước đã dừng lại, lẩm bẩm nói: “Hôm nay muộn rồi, vẫn nên đợi ngày mai xác nhận thì hơn.”

Thù Lam bị một loạt hành động bất thường của nàng làm cho ngu ngơ không hiểu gì, bước vài bước tới bên cạnh nàng, hỏi: “Chu tỷ tỷ, rốt cuộc là chuyện tốt gì, lại làm cho tỷ thành như thế?”

Chu Diệu Lang tươi cười, nụ cười kia ngọt tới mức khiến thân thể Thù Lam run rẩy, nói không nên lời. Chỉ nghe nàng cười nói: “Việc này vẫn chỉ là tỷ đoán thôi, đợi ngày mai mới xác định được.” Ngừng một chút, nàng lại âm thầm cười cười: “Muội làm bạn bên người chủ mẫu lâu ngày chẳng hề không phát hiện gì sao? Chủ mẫu mấy ngày nay luôn thích ngủ, ăn ít, hơn nữa muội cũng nói, chủ mẫu đột nhiên không thèm ăn thịt, chỉ thích ăn chua. . .”

Thù Lam đầu tiên như lọt vào trong sương mù, sau đó dưới ý cười thỏa mãn của Chu Diệu Lang, thân thể chấn động, hai mắt liền trừng lớn.

“Tỷ là nói...”

“Đúng vậy.” Chu Diệu Lang gật đầu.

Thù Lam thật lâu không kịp hoàn hồn. Chu Diệu Lang cũng không sợ phiền đống đợi. Một lúc sau, Thù Lam mới hít sâu một hơi, đè thấp giọng nói, giống như sợ lớn tiếng sẽ làm vỡ cái gì đó: “Chu tỷ tỷ xác định sao?”

Chu Diệu Lang cười nói: “Hai chúng ta đều chỉ đoán mà thôi, nhưng theo các dấu hiệu này thì đã nắm chắc tám phần, chỉ đợi ngày mai chứng thực chỗ chủ mẫu thôi.”

“Nhưng...” Thù Lam có chút không hiểu, nói: “Tiểu thư bản thân là luyện dược sư, làm sao có thể ngay cả tình trạng của mình cũng không biết?”

Chu Diệu Lang cũng không rõ lắm, nghi ngờ nói: “Có lẽ là không muốn nói? Hoặc là thực sự không biết chuyện này?”

Hai người nhìn nhau, đều tự nhiên lựa chọn khả năng thứ hai.

Nhưng hiển nhiên, bởi vì phần nghi ngờ này mà đêm nay hai người đều không thể tĩnh tâm tu luyện, một lòng thầm mong ngày mai đến.

Song, kế hoạch căn không nổi biến hóa, còn chưa kịp chờ đến ngày mai, Chu Diệu Lang đã bị Tuyết Tân thành linh đánh thức, không kịp trách hấn đã nghe hấn nói: “Chủ mẫu hôn mê, chủ nhân truyền triệu.”

Sắc mặt Chu Diệu Lang lập tức đại biến, ngay cả xiêm y cũng không mặc xong đã đi giày rồi chạy đến sương phòng Tư Lăng Cô Hồng.

Khi nàng chạy tới sương phòng, đẩy cửa tiến vào liền cảm giác được bầu không khí cực kì trầm trọng bên trong.

Trên giường, sắc mặt Đường Niệm Niệm ửng hồng nằm trên giường, dung nhan an tĩnh giống như đang ngủ. Tư Lăng Cô Hồng ngồi bên cạnh, ánh mắt nhìn nàng. Bộ dáng vô thanh vô tức kia, quả nhiên lâu rồi chưa từng thấy qua, bưng tỉnh lại như cách một thế hệ. Không, hẳn lúc này so với khi ở Tuyết Diên Sơn Trang còn yên tĩnh hơn nhiều, khiến người ta tâm thần run rẩy, lại không khỏi bị hấp dẫn.

“Trang chủ.” Chu Diệu Lang thấp giọng hành lễ.

Không cần Tư Lăng Cô Hồng nói, nàng cũng biết mình nên làm gì. Bước nhẹ tiến lên, một tay đặt lên cổ tay Đường Niệm Niệm, tỉ mỉ kiểm tra.

Nhưng mạch tượng này làm cho Chu Diệu Lang vừa vui vừa sợ, không khỏi ngây ngốc giật mình một hồi.

Thẳng đến khi giọng nói khàn khàn của Tư Lăng Cô Hồng truyền đến: “Thế nào rồi?”

Lúc này Chu Diệu Lang mới hoàn hồn, buông tay Đường Niệm Niệm ra, hít sâu vài hơi, cuối cùng dùng ngữ điệu bình tĩnh trả lời: “Trang chủ, chủ mẫu có tin vui.”

Đợi lời nói thốt ra, Chu Diệu Lang còn nghe thấy chút run rẩy không thể cưỡng lại của mình, thân mình cũng bắt đầu run run. Tuy rằng hi mạch của Đường Niệm Niệm có chút không giống với những người khác, thậm chí hơi khó phát hiện, khi không khi có, ngay cả nàng cũng phải cẩn thận cảm thụ một hồi lâu mới dám xác nhận, đây thật sự là hi mạch.

Về mặt Tư Lăng Cô Hồng đột ngột ngơ ra.

Chu Diệu Lang lập tức nói: “Hi mạch của chủ mẫu có chút khác biệt, rất khó phát hiện, nhưng đúng là hi mạch. Chúc mừng trang chủ, trang chủ. . . sắp được làm cha rồi.”

Mất thấy Tư Lăng Cô Hồng vẫn là bộ dáng giật mình sửng sốt kia, giống như đứa nhỏ. Bộ dạng này từ xưa đến nay đều cực kì hiếm thấy, trong lòng Chu Diệu Lang cũng cực kì vui mừng, nói: “Chủ mẫu không có gì đáng lo ngại, nhưng lần trước luyện dược tiêu hao khá nhiều tinh lực nên mới có thể thế này, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều liền sẽ khôi phục, thuộc hạ đi làm chút đồ bổ cho chủ mẫu.”

Cho tới nay, đồ ăn hàng ngày của Đường Niệm Niệm đều do Tư Lăng Cô Hồng làm. Nhưng Chu Diệu Lang cũng biết Tư Lăng Cô Hồng lúc này tất nhiên sẽ không rời khỏi Đường Niệm Niệm, liền xung phong nhận việc.

Trước khi đi, nàng còn đi tìm Thù Lam cùng Lý Cảnh, Chiến Thương Tiễn, phân chia một số công việc cho bọn họ, khiến bọn họ suốt đêm rời núi đi mua những đồ cần thiết.

Chiến Thương Tiễn và Lý Cảnh có lẽ không biết vì sao đột nhiên lại như thế, nhưng Thù Lam lại từ vẻ mặt Chu Diệu Lang nhìn ra một chút manh mối. Sắc mặt lập tức vui mừng, rời khỏi núi đi làm việc, chỉ cầu mong sớm làm xong chuyện rồi sớm trở về.

Trong sương phòng bằng trúc, không khí im lặng an lành hoàn toàn khác hẳn sự náo nhiệt bên ngoài.

Từ Lăng Cô Hồng thật lâu sau mới bừng tỉnh, sau đó khước miệng không kim chế được giường lên. Bầu không khí yên tĩnh nặng nề đã sớm biến mất vô tung vô ảnh, mùi hương trúc thanh nhiên tràn ngập, sạch sẽ mà tĩnh mịch.

“Niệm Niệm, Niệm Niệm...” Từ Lăng Cô Hồng nghiêng người nằm trên giường, ôm Đường Niệm Niệm lúc này đang ngủ mê vào lòng, khuôn mặt cách mặt nàng không đến một thước, cúi đầu, ẩn chứa niềm vui vô tận không ngừng nhỏ giọng gọi: “Niệm Niệm, Niệm Niệm...”

Dường như gọi bao nhiêu cũng không đủ, hần cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mắt cùng môi nàng, lực đạo mềm nhẹ như lông chim phát qua, tràn ngập sự quý trọng và thành kính vô tận.

“Niệm Niệm, sớm một chút tỉnh lại...” Từ Lăng Cô Hồng ở nàng bên tai nói nhỏ, lúc này hần muốn nhìn thấy nàng mở mắt, muốn nhìn thấy nàng cười, nghe giọng nàng mềm mại gọi tên hần.

Nhưng đáng tiếc, lúc này Đường Niệm Niệm vẫn chưa tỉnh lại, chỉ theo bản năng cọ cọ vào trong ngực hần, giống như đáp lại lời hần nói.

Đôi mắt Từ Lăng Cô Hồng chợt sâu lắng, bên trong tràn ngập ôn nhu đủ để bắt luận kẻ nào chìm đắm.

Một tay ôm eo nàng, một tay đặt trên bụng phẳng mềm mại. Từ Lăng Cô Hồng yên lặng nghĩ, bên trong này là đứa nhỏ của bọn họ đang trưởng thành.

Trên giường yên tĩnh, nữ tử trong lòng hô hấp đều đều, chặt chẽ dựa vào nhau. Da thịt san sát, thân thể dán hợp, không có một tiếng động nhưng lại ấm áp đến thời gian cũng dường như chậm chạp.

Từ Lăng Cô Hồng cúi đầu, cánh môi chạm vào tai Đường Niệm Niệm, hai người có thể cảm giác được độ ấm của nhau. Mắt hần khẽ cúi xuống, bóng mờ nhàn nhạt dưới hàng mi, dung nhan như yêu như tiên. Hần cúi đầu, chậm rãi, gần như trừ bọn họ ra, ai cũng không nghe được.

“Niệm Niệm... Ta yêu nàng...”

Một câu này, giống như lời thề từ linh hồn hần truyền ra, dốc hết toàn bộ những gì mình có.

Trong khoảnh khắc này, đôi mắt hần trong bóng tối từ từ lan tràn một màu đen, toàn bộ con ngươi đen láy hòa cùng màn đêm vô ngần.

Hần nghiêng đầu, cắn một ngụm lên cổ Đường Niệm Niệm, máu tươi chảy ra. Đôi mắt Từ Lăng Cô Hồng run lên, máu tươi thiếu chút nữa vì chút đặc thù này mà nhập ma tính. Hần kịp thời thu miệng về, liếm liếm, nâng tay lên, trong lòng bàn tay hiện ra một vết rách, máu tươi theo đó chảy vào trong miệng Đường Niệm Niệm.

“Ừm...” Đường Niệm Niệm ngậm khẽ một tiếng, sau khi nuốt một ngụm, liền thanh nhiên tỉnh lại.

Máu của Từ Lăng Cô Hồng đối với nàng mà nói vốn là thuốc bổ tốt nhất, khi nuốt máu hần nàng cũng cảm nhận được lúc này tâm thần hần dao động, Đường Niệm Niệm không nhịn được mở mắt ra.

Vừa mới mắt liền nhìn thấy bàn tay bạch ngọc nhuộm màu đỏ tươi, nàng tròn mắt, há miệng hỏi: “Cô Hồng?”

Lúc này, vết rách trên bàn tay kia không nhỏ máu nữa, Từ Lăng Cô Hồng xoay người ngay trước mặt nàng, đôi đồng tử ma mị quỷ dị kia cũng lộ ra trước mắt nàng.

Đường Niệm Niệm ngẩn ra, trên mặt lộ vẻ kích động. Không phải sợ hãi, mà là hoảng hốt lo lắng cho Từ Lăng Cô Hồng.

“Niệm Niệm...” Từ Lăng Cô Hồng cười, cặp mắt đen đặc kia cũng ẩn chứa ý cười, cho dù con ngươi ma mị như vậy, nhưng đã bị sự ôn nhu nồng đậm ấm áp vô tận trong đó xâm nhiễm.

Về kích động trên mặt Đường Niệm Niệm cũng bị một tiếng gọi khẽ của hần thổi bay, nhìn hần nói: “Mắt của Cô Hồng...”

Mi mắt Từ Lăng Cô Hồng chớp một cái, mê hoặc như ma. Hần cúi đầu dán lên trán Đường Niệm Niệm, không thấy môi hần nhúc nhích, nhưng Đường Niệm Niệm lại cảm giác được có cái tiếng vọng gì đó ở bên tai, cảm giác huyền diệu khó giải thích này thật khiến cho người ta giật mình. Thẳng đến khi thân thể Từ Lăng Cô Hồng chấn động, sau đó liền đè trên người nàng. Nhưng dù vậy, hần vẫn áp chế thu lực đúng lúc, không hề đau nàng.

“Cô Hồng?” Đường Niệm Niệm cũng phát hiện dị trạng của hần, hai tay ôm hần định đứng dậy xem xét.

Từ Lăng Cô Hồng cúi đầu, giọng nói từ cổ nàng truyền ra: “Niệm Niệm, đừng nhúc nhích...”

Động tác của Đường Niệm Niệm lập tức đình chỉ, thả lỏng người cho hần đè, hai tay ôm hần.

Lát sau, Từ Lăng Cô Hồng mới giật giật, lật xuống khỏi người nàng, nằm sát bên cạnh ôm chặt nàng, hai người đều có thể cảm nhận được nhịp tim và độ ấm của đối phương.

Đường Niệm Niệm chớp chớp mắt, nàng biết Tư Lăng Cô Hồng vừa rồi nhất định đã làm chuyện đặc thù gì đó, bộ dạng hần cũng bắt đầu trở nên kì quái.

“Cô Hồng, vì sao lại tự làm tổn thương mình?” Nàng nghiêng đầu, muốn nhìn bộ dáng lúc này của Tư Lăng Cô Hồng.

Giọng nàng lộ ra chút bất mãn và đau lòng, còn có cảm tình không hề che giấu, chỉ cần là người thì đều có thể nghe ra. Một tay cầm tay Tư Lăng Cô Hồng, đang định giúp hần bôi thuốc, lại phát hiện miệng vết thương trên tay hần đã biến mất không thấy đâu.

Đường Niệm Niệm nhìn kĩ tay hần, sờ sờ, vẫn không tìm ra chút dấu vết nào.

“Ha ha.” tiếng cười của Tư Lăng Cô Hồng truyền đến, bàn tay bị nàng cầm vừa động, liền trở tay cầm chặt tay nhỏ bé của nàng, ngẩng đầu nói: “Ta không sao.”

Đường Niệm Niệm cẩn thận đánh giá hần, nhưng quả nhiên như hần nói, nhìn không ra chút gì không ổn. Chỉ cần hần không sao thì chuyện của hần nàng cũng không hỏi nhiều, giống như bình thường hần đối với nàng, một ngày nào đó chắc chắn nàng sẽ biết được nguyên nhân hần làm như vậy.

Lúc này, Tư Lăng Cô Hồng nói: “Niệm Niệm, về sau không cho phép luyện đan luyện khí nữa.”

Đường Niệm Niệm nghe vậy, ánh mắt hơi do dự, mím môi nói: “Vốn sẽ không như vậy ...”

Nàng vốn là có nắm chắc, nào biết đâu rằng thế nhưng lại hôn mê, còn kiệt sức hôn mê ngay trước mặt Tư Lăng Cô Hồng. Nàng cũng biết chuyện này làm cho Tư Lăng Cô Hồng lo lắng.

Tư Lăng Cô Hồng nhìn nàng, tay khẽ đặt trên bụng nàng, nhỏ giọng nói: “Vốn không sao, nhưng có đứa nhỏ thì sẽ.”

“Hà?” Đường Niệm Niệm ngẩn ra, “Đứa nhỏ?”

Tư Lăng Cô Hồng yêu cực kỳ bộ dáng như vậy của nàng, trong đôi mắt tràn đầy ý cười ôn nhu nói: “Niệm Niệm, con của chúng ta, ở trong này.”

Cảm nhận được tay hần vuốt ve ở trên bụng, Đường Niệm Niệm vẻ mặt kinh ngạc, cúi đầu nhìn theo tay hần, ngu ngơ nhắc lại lời hần nói: “Con của chúng ta, ở trong này... ? Con của ta và Cô Hồng?”

Nàng mở mắt nhìn Tư Lăng Cô Hồng, hai mắt sáng rực, nói: “Đứa nhỏ giống Cô Hồng?”

Tư Lăng Cô Hồng ôm chặt nàng, cười khê nói: “Giống Niệm Niệm.”

“Không cần.” Đường Niệm Niệm còn thật sự nói: “Niệm Niệm chỉ có một mình ta, Cô Hồng chỉ có thể tốt với ta. Đứa nhỏ phải giống Cô Hồng mới đẹp.”

“Được.” Đối với lời của nàng, Tư Lăng Cô Hồng trước nay chưa từng chống đối.

Nhưng, lúc này thoát nhìn như Đường Niệm Niệm đang tranh giành tình cảm với đứa nhỏ, song tương lai không lâu, tất cả sự thật đều làm cho Tư Lăng Cô Hồng hiểu rõ, có đứa nhỏ chưa chắc đã tốt, có một người mẹ chìm đắm yêu thương đứa nhỏ càng chưa hẳn là tốt. Tương lai cũng là hần tranh giành tình cảm với con trai mình. Đương nhiên, đây là sau này.

Trời xanh mây trắng.

Chuyện Đường Niệm Niệm có bầu trong một buổi tối đã truyền khắp thôn trang. Chị em Diệp thị nghe được thiếu chút nữa trực tiếp chạy đi tìm Đường Niệm Niệm, may mắn bị Chu Diệu Lang giữ chặt.

Hôm nay, khi Đường Niệm Niệm tỉnh dậy đã gần giữa trưa. Mơ mơ màng màng mặc cho Tư Lăng Cô Hồng rửa mặt chải đầu thay quần áo ỉnh, mãi tới khi ngồi lên ghế, Đường Niệm Niệm mới sực nhớ ra chuyện hôm qua đã làm. Nàng đưa tay đem túi gấm màu trắng đưa cho Tư Lăng Cô Hồng, cười nói: “Túi Càn Khôn của Cô Hồng.”

Cái này từ trong ra ngoại đều do nàng tự tay luyện chế, nguyên liệu có được từ bảo địa của Vô Phong Hải Vực, hôm qua cũng vì nó nên mới kiệt sức hôn mê.

Tư Lăng Cô Hồng nhìn túi gấm trong tay, chỉ thấy túi vải màu xanh nhạt, trung tâm theo một chữ “Niệm” màu xanh biếc, nhìn đường nét kia hiển nhiên là được người ta tỉ mỉ thêu lên từng mũi một. Tư Lăng Cô Hồng nhìn nhìn, ánh mắt liền dừng ở trên người Đường Niệm Niệm.

“Cô Hồng trích máu.” Đường Niệm Niệm nói: “Túi Càn Khôn ta luyện chế bây giờ không gian không lớn, nhưng về sau có thể từ từ cải tiến.”

“Được.” Tư Lăng Cô Hồng trích từ đầu ngón tay ra một giọt máu tươi nhỏ lên, lập tức bị túi Càn Khôn màu trắng lóe sáng hút vào, hình như có chút biến hóa rất nhỏ. Ánh mắt hần không hề rời khỏi Đường Niệm Niệm, nói: “Niệm Niệm, đeo giúp ta?”

“Ừ!” Đường Niệm Niệm vui vẻ tiếp nhận, giúp hần đeo bên hông. Nhìn trên eo hần chỉ có duy nhất túi Càn Khôn do mình luyện chế, nàng hài lòng gật đầu, xem ra rất vui vẻ với kết quả như vậy.

Lúc này, Chu Diệu Lang cũng bưng thuốc bỏ đến, đặt trên bàn trước mặt Đường Niệm Niệm, sau đó tươi cười bước lên nhẹ giọng nói: “Chủ mẫu, cho phép thuộc bắt mạch giúp người.”

Đường Niệm Niệm chớp mắt, cũng không cự tuyệt, vươn tay giao cho nàng.

Chu Diệu Lang vừa nghe mạch liền phát hiện nàng đã khôi phục hoàn toàn, cũng không phải chỉ thoát nhìn khỏe mạnh mà thôi. Lập tức thở dài nhẹ nhõm, đồng thời bội phục bản lãnh của Đường Niệm Niệm. Xem ra ngoại trừ việc không hiểu một số kiến thức về phụ nữ có thai ra thì chủ mẫu cũng có thể tự chăm sóc mình rất tốt.

Chị em Diệp thị lúc này cũng vui mừng chạy tới, đặt số đồ ăn vặt chưa để trước mặt Đường Niệm Niệm. Liên Kiều nói: “Chủ mẫu, những thứ này đều là bọn muội mua, nghe cửa hàng kia người ta nói, mấy thứ này rất thích hợp cho người có thai ăn.”

Mộc Hương nói: “Chủ mẫu, người dưỡng tốt thân mình nha, bọn muội đều chờ gặp tiểu thiếu gia, tiểu chủ tử đó.”

Thù Lam cũng yên lặng mang nước trái cây tới, tuy không nói gì nhưng vẻ vui mừng trên mặt làm sao cũng không thể che giấu được.

Đường Niệm Niệm nhìn một bàn đầy đồ ăn các loại, lại nhìn đám người vây quanh mình, hỏi: “Không phải tu luyện sao?”

Nhất thời, sắc mặt mấy người đều hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Chủ mẫu (tiểu thư) vẫn trước sau như một không hiểu phong tình a. Ngoại trừ đối với trang chủ.

Lúc này trong tay Đường Niệm Niệm lại xuất ra một cái chuông lục lạc và một đóa hoa đỏ thắm, chính là của Bạch Lê và quái xà, vẫy vẫy tay với hai đứa, chúng liền lập tức tiến lên.

Đường Niệm Niệm chậm rãi giúp chúng buộc đồ trang trí lên người, sau đó nói: “Bên trong có Càn Khôn, sau khi trích máu liền thay đổi theo độ lớn nhỏ của các người, về sau không được gỡ xuống.”

Đây cũng là đồ nàng luyện chế hôm qua.

Bạch Lê và quái xà vừa nghe, sắc mặt vừa vui vừa buồn. Vui là nhận được bội sức trữ vật, buồn là chúng nó đều nghe ra ý tứ của nàng, những thứ này đã đeo thì không được gỡ xuống!

Bạch Lê và quái xà gần như cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó cùng quay mặt sang bên phun, rồi mới chịu trích máu nhỏ lên trên.

【 Hừ! Có có hồ ly chết dẫm này chịu cùng, bản xà vương cũng không mất mặt! 】

【 Xuy! Có con rắn thối tha này cùng chịu, cũng không phải mình ta mất mặt. 】

Không thể không nói, hai kẻ này ở một số thời điểm thật ra cực kì ăn ý.

Mộc Hương cầm một quả dưa nện vào đầu Bạch Lê, hừ nói: “Người còn không hài lòng? Nếu không phải chủ mẫu luyện chế thứ này cho người, thì sao có thể kiệt sức hôn mê chứ?”

Liên Kiều đồng dạng hừ hừ, có chút mất hứng trừng Bạch Lê.

Bạch Lê bị hai người trừng đến ngượng ngùng, “Chi chi chi” vài tiếng lấy lòng nhận sai, sau đó dùng hai móng vuốt không tự nhiên chỉnh lại ngay ngắn đóa hoa đỏ thắm trên cổ.

Nhìn bộ dạng này của nó, trên mặt mấy người đều không nhịn được cười. Tuy rằng Liên Kiều, Mộc Hương thoát nhìn rất mất hứng, nhưng may mà Đường Niệm Niệm không sao, các nàng cũng sẽ không thật sự làm gì Bạch Lê.

Xà quái không chờ mọi người quở trách, lập tức lắc lắc thân mình gật gật đầu với Đường Niệm Niệm, bộ dáng cực kì ngây thơ lại quái dị.

Có một hồ một xà làm trò hề, hơn nữa chuyện Đường Niệm Niệm có thai vốn là thiên đại hảo sự, nên mấy người dùng một chút liền vui vẻ cười thành tiếng. Về phần Tư Lăng Cô Hồng và gã nam tử kia, ý cười trên mặt Lý Cảnh cũng không rõ ràng, nhưng vẻ lạnh lùng trong mắt giảm đi không ít, liếc mắt một cái liền thấy được. Chiến Thương Tiễn không tiếng động nhìn một màn hòa thuận vui vẻ trước mắt, lại nhìn Đường Niệm Niệm ở trong lòng Tư Lăng Cô Hồng trong lòng ăn đồ ăn hân dút, mí mắt hơi rung rung, khóe miệng nhếch lên.

Bởi vì chuyện vui của Đường Niệm Niệm, nên mấy ngày liên tiếp Chu Diệu Lang và nhóm nữ đều bỏ việc tu luyện qua một bên, toàn tâm toàn ý chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho nàng. Tuy rằng phần lớn đều bị Tư Lăng Cô Hồng tự mình xử lý nhưng bọn họ vẫn vui vẻ túc trực bên cạnh nàng, chỉ chờ nàng sai bảo.

Cứ như vậy liên tục năm ngày, mấy người rõ ràng cảm nhận được ý tứ xua đuổi từ ánh mắt của Tư Lăng Cô Hồng, mỗi lần cũng chỉ dừng lại rồi đi một lúc rồi lại tiến đến, thật sự hơi hơi cả gan làm loạn rồi. Trên thực tế, khi biết được tin vui như vậy, tâm tình Tư Lăng Cô Hồng dĩ nhiên cực kì tốt, huống chi có Đường Niệm Niệm ở bên cạnh hẳn, cho dù hân dút thì cũng sẽ không làm gì các nàng.

Nhưng, đừng nói là Tư Lăng Cô Hồng, cho dù Đường Niệm Niệm bị các nàng cẩn thận quay chung quanh như thế cũng không nhịn được phải lên tiếng: “Ta không phải trẻ con.”

Má nàng hơi phồng, môi khẽ mím, mở to mắt, vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc.

Chỉ là có đũa nhỏ thôi, đúng là tinh lực của nàng có chút ảnh hưởng, yếu hơn một chút, lại không thể tùy tiện làm chuyện gì tổn sức, nhưng thực lực của nàng vẫn còn, công phu dùng được cũng vẫn còn.

Nay những người này, đi đường không cho đi thì thôi, dù sao trước nay nàng đều bị Cô Hồng bế. Nhưng uống nước cũng phải nhìn, sợ sặc. Muốn ở bên ngoài ngắm cảnh một chút cũng bị hạn chế, sợ cảm lạnh. Ăn ít đồ cũng phải xem xét, sợ đồ thiêu. Còn nữa. . .

Cho dù là Đường Niệm Niệm cũng không khỏi bị giật mình trước đãi ngộ như thế, các nàng quan tâm là tốt, nhưng quá quan tâm thì lại không tốt lắm.

Đường Niệm Niệm mặt đối mặt nhóm nữ, hai tay ôm cổ Tư Lăng Cô Hồng, nhân nhạ nói: “Có Cô Hồng là đủ rồi, các người đi tu luyện đi.”

Chỉ một câu, trên mặt Tư Lăng Cô Hồng lập tức nở nụ cười, mà nhóm nữ cũng không còn chỗ để xen vào rồi.

Nhóm nữ hiểu được, các nàng đây là không thể không đi, bằng không chỉ sợ sẽ bị đuổi về Tư Lăng gia tộc trước.

Tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng nhóm nữ vẫn khôi phục thời gian biểu như lúc ban đầu, khi nào nên hầu hạ thì hầu hạ, nên tu luyện thì tu luyện.

Thời gian yên bình chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã qua hai tháng. Có đan dược thiên phẩm vô tận do Đường Niệm Niệm cung ứng, thực lực của mọi người đều tăng mạnh, người đầu tiên đạt đến Thiên phẩm lại là Chiến Thương Tiễn. Còn lại mấy người, Chu Diệu Lang từ Địa Sư đạt tới Địa Quân, Lý Cảnh từ Địa Hầu lên Địa Thánh, chỉ thiếu chút nữa là đột phá Thiên phẩm, chị em Diệp thị từ Địa Sĩ lên Địa Quân, Thủ Lam cũng từ Huyền phẩm cấp một nhảy vọt tới Địa Hầu, trở thành cao thủ Địa phẩm.

Tốc độ tăng cấp như vậy, đủ để cho người trong thiên hạ lưu lười kinh hãi.

Trong lòng mọi người không khỏi cảm khái, đây chính là điểm đáng sợ của luyện dược sư, một luyện dược sư yêu nghiệt từ thực lực đến căn cơ đủ để khiến thế nhân cúi đầu dậm chân, vừa yêu vừa hận.

Sáng sớm, một cơn mưa phùn kéo dài, xối rửa khiến cho rừng trúc càng thêm xanh nồng. Cành lá dính hạt mưa, từng giọt nhỏ xuống đất, tạo thành từng vũng nước nho nhỏ. Trong núi rừng lộ ra một loại hơi thở im lặng nhưng tường hoà.

Nhưng chút yên tĩnh an bình này rất nhanh liền bị một đám khách không mời mà đến đánh vỡ.

Cộc, cộc, cộc ——

Tiếng vó ngựa vang vọng không dứt, càng ngày càng dồn dập. Theo đó còn có tiếng người kêu la, giống như một đám người đang đuổi theo cái gì đó.

Trong núi rừng cây cối rậm rạp, có một nam tử mặc một bộ võ bào màu đen bó sát người đang vội vàng chạy ở phía trước, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ màu bạc làm cho người ta không thể thấy được dung mạo của hắn, trong lòng hắn chính là một nữ tử mặc cẩm y hoa phục. Nữ tử mày đen mắt sáng, mũi đẹp tinh xảo, khuôn mặt tinh tế hình trái xoan, mái tóc đen nhánh đeo trâm vàng phi thủy hình hồ điệp. Cho dù lúc này tóc nàng hơi tán loạn, nhưng vẫn không làm giảm đi một thân quý khí xinh đẹp của nàng. Theo động tác chạy trốn, các vật phẩm trang sức tinh xảo trên người nàng cũng dính đang rung động.

“Trọng Nhiên, đủ rồi, mang theo thiếp, chàng không chạy thoát được đâu.” Hạ Li Sa thở hắt hắt kêu nhỏ, trán đầy mồ hôi. Đôi mắt nàng tràn ngập đau khổ, nỗi đau này không chỉ là đau lòng, mà còn là đau đớn trên thân thể.

Phía trước Liêu Trọng Nhiên quay đầu nhìn nàng, mặc dù có mặt nạ bạc ngăn cách, nhưng theo hai lỗ hổng kia có thể nhìn thấy được đôi mắt đau đớn kịch liệt lại kiên trì đè nén của hắn. Nghe thấy tiếng động phía sau càng lúc càng gần, Liêu Trọng Nhiên buông tay ra, đem Hạ Li Sa bế lên, lao về phía trước, tốc độ nhanh hơn vài phần.

“A.” Hạ Li Sa nhỏ giọng sợ hãi kêu một tiếng, sau đó hai tay theo phản xạ ôm chặt thắt lưng hắn, đôi mắt lập tức rung rung, cắn chặt môi, không nói gì nữa. Nàng biết, hành động này đánh chứng minh quyết định của hắn.

“Chi ——” một tiếng vang từ trên cao truyền đến, theo sau là một giọng nam tử khuyên bảo: “Hàm Nguyệt công chúa, kính xin dừng bước, bằng không, chúng ta chỉ có thể ra tay đả thương người.”

Hạ Li Sa đột nhiên ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy dưới bóng cây xanh che lấp bầu trời, một gã nam tử mặc áo bào trắng đứng thẳng trên mình một con dực thú. Khuôn mặt y trắng nõn, mày kiếm mắt sáng như sao, tóc đen một nửa dùng dương chi bạch ngọc buộc sau đầu, lộ ra cả khuôn mặt. Lúc này vẻ mặt y tràn đầy chính trực, đôi mắt giống như đang do dự cái gì khó quyết định lại không thể không quyết định.

Người này, Hạ Li Sa biết, y là đầu lĩnh hộ tống xuất giá lần này, thu du hầu của Cẩm Quốc, Đường Thu Sinh.

Hắn mang bộ dạng chính nhân quân tử, mọi chuyện đều lấy lễ quân tử mà làm. Tuy nàng không chán ghét, nhưng cũng không thích. Cái hắn cái gọi là quân tử ngôn hành quá cứng nhắc, thế gian đã sớm định ra luân lý, chuẩn mực quân tử trong mắt thế nhân ngược lại có vẻ câu nệ.

“Thu du hầu, ta biết ngươi trọng tình trọng nghĩa, người này chẳng qua chỉ là nhất thời khí phách, chỉ cầu ngươi cho ta một ít thời gian, để ta thương lượng kĩ càng với hắn, rồi ta sẽ tự trở về.” Hạ Li Sa dùng nguyên lực đem lời nói truyền ra, đương nhiên cũng truyền vào tai Đường Thu Sinh.

Lời nói như vậy, người bình thường cũng sẽ không tin tưởng, ngày thường Hạ Li Sa cũng không nói ra những câu người si nói mộng như thế. Nhưng nàng cũng không phải vô cơ làm chuyện ngu ngốc, thật sự là trong đoạn đường này, từ cách hành xử và ngôn từ của Đường Thu Sinh, nàng đã nhìn ra một ít tính tình của hắn. Lời nói người bình thường không tin tưởng, nhưng lấy tâm tính quân tử của Đường Thu Sinh, cho dù không tin cũng sẽ suy nghĩ một phen.

Cái gọi là quân tử, chính là tuyệt đối không nên có tâm hoài nghi của tiểu nhân.

Trên đực thú, Đường Thu Sinh do dự một lúc, sau đó nhũu mày nhìn hai người có chút đồng tình, nói: “Nếu muốn khuyên, liền dừng ở chỗ này khuyên, ta sẽ không quấy rầy.”

Hiển nhiên, tuy rằng hắn chính trực, nhưng cũng không ngốc.

Hạ Li Sa cắn cắn môi, nói: “Được, xin thu du hầu và binh mã ngự hạ lui ra ngoài trăm thước.”

Đường Thu Sinh gật đầu, truyền lệnh. Số binh mã đuổi tới sau lưng liền dừng vó ngựa, nhưng không phải dừng ở xa xa mà là tản ra bốn phía, vây quanh hai người lại.

“Trọng Nhiên, dừng lại đi.” Hạ Li Sa ở bên tai Liêu Trọng Nhiên cúi đầu nói: “Tin ta.”

Liêu Trọng Nhiên dưới chân dừng một chút, nghiêng đầu, cuối cùng ngừng lại.

Núi rừng yên tĩnh, lúc này nghe được tiếng mưa rơi tí tách.

Hạ Li Sa nhìn Đường Thu Sinh ở trên không trung liếc mắt một cái, nàng biết lần này dừng lại là cho cơ hội, cũng cho bọn họ cơ hội. Nếu không dừng, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ bị đuổi theo, một đường chạy trốn đã tiêu hao quá nhiều sức lực của Liêu Trọng Nhiên. Tuy rằng hắn không nói gì, nhưng nàng có thể phát hiện.

Hạ Li Sa không xuống khỏi người hắn, chỉ ghé vào lỗ tai hắn, hỏi: “Trọng Nhiên, chàng thật sự quyết định sao? Lần này đi, chàng sẽ mất toàn bộ tương lai tốt đẹp, nói không chừng về sau sẽ là kiếp sống đuổi giết vô tận, ngay cả một ngày an ổn cũng không có.”

“Nàng sợ sao?” Giọng Liêu Trọng Nhiên trầm thấp, lại làm cho người ta an tâm.

Sắc mặt Hạ Li Sa căng thẳng, ghen ngào, nói: “Chỉ cần ở cùng chàng, ta không sợ!”

Liêu Trọng Nhiên có mặt nạ bạc che nên nhìn không ra sắc mặt của hắn, nhưng giọng nói rõ ràng mềm nhẹ đi rất nhiều, “Liêu Trọng Nhiên ta sao lại bỏ vợ con mà rời đi chứ.”

Hạ Li Sa nghe vậy, dòng lệ trong mắt trượt xuống khuôn mặt, sau đó không chút do dự từ lấy ra một bình sứ bỏ vào tay hắn nói: “Trọng Nhiên, đây là Ly Thân Đan thiên phẩm cấp ba, có thể tránh được hay không, liền trông đợi vào hành động lần này.”

Liêu Trọng Nhiên nhìn nàng, lập tức nắm chặt bình sứ trong tay. Không nói hai lời, dưới chân một bước chạy vội đi. Đồng thời, Hạ Li Sa lấy ra mấy viên cầu màu đen quăng ra tứ phía, ngay lập tức, tiếng nổ mạnh cùng sương khói nồng đậm toả ra.

“Cô lừa ta!” Giọng Đường Thu Sinh tràn ngập tức giận truyền đến, lập tức có tiếng thú rống, một bóng đen từ không trung nhào đến.

Binh mã phân tán bốn phía lập tức xuất động.

Lần này, hiển nhiên hai người đều không có đường sống thương lượng, nhất thời kịch chiến bắt đầu.

Tiếng vó ngựa, tiếng nổ mạnh, tiếng thú kêu, tiếng người gào thét vang lên trong núi rừng, càng lúc càng to.

Theo trận chiến tăng cao, nơi ven sông ở cách đó không xa. Nước sông trong suốt, tảng đá bờ sông từng viên trơn trượt, cỏ xanh dao động. Một ghế dựa bằng trúc, một bàn trúc nhỏ, bên trên có mấy đĩa điểm tâm, trên ghế dựa có hai người, đồng mặc áo trắng thêu hoa văn màu lam, ánh nắng giống như lưu luyến hai người, tạo nên một cảnh tượng lấp lánh hoa mắt.

Đường Niệm Niệm một tay cầm cần câu, híp mắt tựa vào người Tư Lăng Cô Hồng, không lâu sau đã cảm giác được mặt nước dao động, trên mặt nước lăn tăn từng gợn sóng. Mấy con cá bơi ở xung quanh mỗi câu của nàng cũng kinh hãi tán ra, nàng nhẹ nhàng nhũu mày lại.

Nhưng vừa nhũu mày, một bàn tay ấm áp lên phũ lên, Đường Niệm Niệm lập tức giãn chân mày, mũi giật giật, không vui nói: “Mùi máu tươi.”

Thực lực của nàng cao thâm, cho nên luôn có thể đè nén xuống sự thay đổi của thân thể, giống như mấy ngày đầu người được mùi thịt mỡ, tuy rằng không thích, nhưng cũng có thể khống chế được không nôn ra. Nhưng theo mấy ngày nay thanh nhàn cùng chung quanh yên ắng, nàng có bầu cang lâu, dấu hiệu kia cũng càng rõ ràng. Lại thỉnh linh ập tới mùi máu tươi đậm như vậy, thân thể nàng liền bắt đầu không thoải mái.

“Uhm.” Đường Niệm Niệm than nhẹ mím môi, cảm giác muốn nôn mửa thật sự khó chịu.

Tur Lăng Cô Hồng ôm nàng đứng dậy, một tay che ở trước mắt của nàng, nhẹ giọng nói: “Niệm Niệm, đừng nhìn, không cần nghe, không cần ngửi.”

“Ừ.” Đường Niệm Niệm đáp lời, liền thiết lập một tầng bình chướng ở xung quanh mình và Tur Lăng Cô Hồng, hai tay ôm hông hắn, tựa đầu vào ngực hắn, mũi chỉ nghe đến mùi hương thanh đậm thoả mái trên người hắn, dùng thân thể cảm thụ nhịp tim của hắn.

Thân pháp Tur Lăng Cô Hồng giống như đập gió mà đi, tốc độ cực nhanh lại vững vàng làm cho người ta không cảm thấy pháp phòng. Chỉ mấy lần hô hấp, thân ảnh hắn liền xuất hiện trong chiến cuộc thảm thiết đang xảy ra kia.

Quần áo trắng sạch sẽ không dính bụi, tóc đen thanh tú, sự xuất hiện đột ngột của hắn làm ọi người hoàn toàn ngừng lại, giật mình thất thần. Thật sự là một màn trước mắt quá đối lập, địa điểm quá đặc thù. Núi rừng, máu tanh, nam tử từ xa xa đập gió đáp xuống, giống như tiên giáng trần.

Tur Lăng Cô Hồng vung tay áo, một con cuồng phong ập tới. Vô số huyết tinh cùng thi thể kia lập tức tan thành mây khói, bình mã đứng xung quanh bị liên lụy, nặng thì trực tiếp rơi vào kết cục đồng dạng, nhẹ thì đánh bay ra ngoài, tiếng kêu thảm thiết.

Nhất thời, mọi người hoàn hồn, ánh mắt nhìn Tur Lăng Cô Hồng biến thành kinh hãi hoảng sợ.

“Rời khỏi đây.” Tur Lăng Cô Hồng lạnh lùng nói, không cho phép xen vào.

Toàn thân mọi người chợt lạnh, có một loại xúc động muốn chạy trốn chết.

“Tuyệt Diên trang chủ!?” Đúng lúc này, một tiếng nam tử kinh hô truyền đến. Lập tức lại thêm một tiếng: “Niệm Niệm!”

Người gọi đương nhiên chính là Đường Thu Sinh vốn đang giao chiến cùng Liêu Trọng Nhiên. Lúc này áo trắng hắn có chút bẩn, có vẻ chật vật. Đôi mắt giật mình lại phức tạp nhìn hai người trên ngọn cây.

Hắn làm sao có thể ngờ, thế nhưng lại gặp lại hai người ở đây. Từ sau khi tạm biệt ở Hàn Mai Tửu Cư đã qua nửa năm, bọn họ vẫn như trước không có gì thay đổi, vẫn như keo như sơn, như hình với bóng.

“Niệm Niệm” Đường Thu Sinh cảm xúc phức tạp, thuyết giáo một đồng lời chính nghĩa với Đường Niệm Niệm “Ngày ấy ngươi nói là ngươi tự tay giết mẹ, đây là sự thật sao? ! Tại sao phải làm như vậy, cho dù mẹ không tốt với ngươi, nhưng cũng đã nuôi dưỡng ngươi. Hôm nay gặp lại, ngươi cùng ta trở về Đường Môn, tự mình nói rõ tất cả mọi chuyện, sau đó... Hự.”

Hắn còn chưa nói xong, người liền bị một cuồng phong đánh bay ra ngoài, máu tươi phun lên mặt, nhìn có vẻ khủng bố.

Tuy rằng không nhìn thấy Tur Lăng Cô Hồng ra tay thế nào, nhưng bọn họ đều biết là do hắn làm. Chỉ thấy hắn tuy không nói một câu, nhưng không khí xung quanh dường như lạnh hơn một chút, giống như có thể thổi đến tận xương.

Nhất thời, bình mã chung quanh đều chậm rãi thối lui, hiển nhiên không dám phản kháng lại lần nữa.

“Cô Hồng?” Đường Niệm Niệm cảm giác được sự thay đổi của hắn, mở to mắt, liền quay đầu hướng ra phía ngoài nhìn lại. Mùi máu tươi đã bị Tur Lăng Cô Hồng có ý thổi đi, thi thể cũng biến mất không còn một mảnh, chỉ còn lại vài người trọng thương.

Dĩ nhiên, Đường Thu Sinh cũng bị nàng nhìn thấy

Nhưng cũng chỉ nhìn liếc qua mà thôi, ngay cả một chút lưu lại cũng không có. Ngược lại Hạ Li Sa mặc cảm y hoa phục ngã ở một bên kia lại làm cho nàng dừng lại ánh mắt, đơn giản là lúc này sắc mặt Hạ Li Sa tái nhợt, hai mắt ngập nước, một tay ôm bụng thông khổ nôn mửa, như vậy làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy cực nhọc.

Đường Niệm Niệm mũi thở giật giật, mũi nôn ọe kia còn chưa tiến vào mũi đã bị cản ở bên ngoài.

Tur Lăng Cô Hồng theo ánh mắt của nàng nhìn qua, vốn Hạ Li Sa đang vất vả nôn mửa toàn thân chợt cứng đờ, ngã ngồi trên đất, một tay bịt miệng mình, cường chế nhẫn nại, cũng không dám phát ra âm thanh hay nôn ra thứ gì khác.

Liêu Trọng Nhiên xiêm y nhiễm máu, mặt mang mặt nạ bạc rất nhanh đi tới, che ở trước mặt nàng, toàn thân căng cứng.

Tuyệt Diên Sơn Trang hắn đương nhiên biết, nam tử trước mắt được Đường Thu Sinh gọi là Tuyệt Diên trang chủ này làm cho hắn có cảm giác còn mạnh hơn Thiên Sư mà hắn từng gặp qua. Một nam tử bộ dạng trẻ tuổi như thế lại có thực lực sâu đến không lường được.

Đường Thu Sinh lúc này đã nuốt được xong đứng dậy, khuôn mặt khó nén vẻ giận dữ. Mới gặp mặt hai lần, cả hai lần hắn đều bị Tur Lăng Cô Hồng đã thương, dù là hắn cũng không khỏi nổi giận.

“Tào tiên sinh, chuyện tới nước này, thỉnh ngài hiện thân giải quyết, thế nào?”

Hắn vừa dứt lời, một tiếng ho khụ không biết từ chỗ nào truyền đến, sau đó một lão già thoát nhìn năm mươi tuổi xuất hiện. Lão mặc trường bào màu xám, khuôn mặt hồng nhuận đầy đặn như Phật Di Lặc, hơn nữa hai má no đủ, đôi mắt cười như trăng rằm nhìn không thấy con ngươi, môi hơi nở nụ cười.

“Ha ha.” Lão vừa xuất hiện, liền phát ra tiếng cười vui mừng, chấp tay với Tư Lăng Cô Hồng, cười nói: “Lão phu Tào Kim Liêu, các hạ có lễ.”

Lão quy củ hành lễ như vậy làm cho sắc mặt mọi người lập tức thay đổi. Đường Thu Sinh về mặt cẩn trọng khó coi, bên phía Hạ Li Sa lại là ánh mắt lóng lánh.

Nhưng, mặc kệ trong lòng người khác nghĩ thế nào, Tư Lăng Cô Hồng lại toàn tâm toàn ý nhìn Đường Niệm Niệm, chỉ liếc Tào Kim Liêu kia một cái. Một cái liếc mắt làm cho Tào Kim Liêu ra vẻ Phạt Di Lạc biến sắc, lên tiếng nói: “Nơi này nếu đã là địa phương của các hạ, chúng ta đương nhiên lập tức rời đi, không quấy rầy sự yên tĩnh của các hạ nữa.” Nói xong, lão vẫy vẫy tay, nhìn hai người Hạ Li Sa, Liêu Trọng Nhiên bên kia.

Hai người làm sao nhìn không ra ý tứ của lão, vốn lão chưa xuất hiện, bọn họ còn có một đường hy vọng, nhưng lúc này lão xuất hiện...

Hạ Li Sa biết, mình đã mang thai con của người khác. Cho dù đi Cẩm Quốc, gả cho tân nhậm hoàng đế của Cẩm Quốc cũng sẽ không có kết cục gì tốt. Mà lúc này có khả năng vừa ra khỏi núi Liêu Trọng Nhiên sẽ bị này Tào Kim Liêu xử tử.

“Niệm Niệm cô nương!” Hạ Li Sa vừa mở miệng liền hướng Đường Niệm Niệm về mặt đau khổ kêu: “Cô cũng có nam tử yêu thương, vì hấn liền muốn nữ tử trong thiên hạ không được phép sinh chút niệm tưởng nào, vậy có lẽ cô hiểu được cảm giác của ta lúc này. Lúc này ta người mang lực giáp, bên cạnh chính là người ta yêu sâu đậm, làm sao có thể nguyện ý gả cho làm người khác làm vợ. Chỉ cầu Niệm Niệm cô nương thiện tâm, giúp hai người chúng ta tránh được một kiếp này.”

Liêu Trọng Nhiên có lẽ không biết, Đường Thu Sinh có lẽ cũng không biết, nhưng nàng lại biết những việc, những lời Đường Niệm Niệm làm và tuyên bố ở Đại Vân Hải. Đơn giản vì nàng thân là Hạ quốc công chúa, lại là nữ tử, bên cạnh có một số quý nữ thích trò chuyện thiên hạ. Nhất là những lời nói hành động kia của Đường Niệm Niệm đủ khiến cho nữ tử thiên hạ vừa妒 kị vừa ao ước, nàng cũng là ngẫu nhiên nghe được từ trong miệng nhóm quý nữ kia.

Người Đường Niệm Niệm yêu là thiếu chủ Vô Ngân Sâm Lâm, cho nên chắc chắn là vị bên cạnh này. Nghe nói Vô Ngân thiếu chủ đối với nàng sủng ái vô độ, mọi chuyện đều nghe theo nàng. Từ cử chỉ của hai người vừa rồi đã có thể thấy được tin đồn nàng nghe qua đều là sự thật. Như vậy bây giờ người có thể giúp nàng và Liêu Trọng Nhiên tránh được một kiếp chỉ có hai người trước mắt, chỉ cần thuyết phục Đường Niệm Niệm, tất cả đều sẽ xong.

Nàng vừa nói ra, bên kia sắc mặt Tào Kim Liêu liền hơi hơi biến hóa một ít.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm dừng trên thân thể nàng, còn chưa nói gì, đã nghe Tào Kim Liêu lên tiếng thúc giục: “Còn không mau bắt hai người bọn họ lại, tránh quấy rầy hai vị.”

Đám binh sĩ lập tức tiến nhanh lại gần hai người kia, đôi mắt Đường Niệm Niệm chớp chớp, sắc mặt chợt lạnh dần.

Bàn tay Tư Lăng Cô Hồng che ở trước mắt nàng, mấy binh lính tiến về phía hai người kia phút chốc liền tan biến trong thiên địa, Tào Kim Liêu biến sắc, luân phiên dịch chuyển mấy chỗ, mà những ngọn hấn nơi lão vừa đứng đều héo rũ thành trong trong nháy mắt.

“Niệm Niệm, muốn nói cái gì?” Tư Lăng Cô Hồng nhẹ giọng nói ở bên tai nàng, bàn tay vốn che trước mắt dừng ở bên môi, trong tay cầm một miếng mứt hoa quả.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đùng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Không Ăn Cơm, Ăn Cô Hồng

Edit: Lilly Jung

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Niệm Niệm, muốn nói cái gì?” Tư Lăng Cô Hồng nhẹ nhàng nói bên tai nàng, bàn tay vốn đặt trước mặt giờ dừng bên môi nàng, trong tay cầm một miếng bánh hoa quả.

Đường Niệm Niệm lập tức nheo mắt lại, hé miệng cắn, nhàn nhạt nói: “Bọn họ ở lại, bọn họ đi.”

Hai từ ‘bọn họ’ hiển nhiên là chỉ hai đội Hạ Li Sa và Đường Thu Sinh.

Vốn Đường Niệm Niệm không có hứng thú cứu hai người Hạ Li Sa, nhưng Tào Kim Liêu can thiệp như vậy khiến nàng càng không muốn lão được như ý.

Tào Kim Liêu làm sao cũng không ngờ Đường Niệm Niệm chính là người hay mang thù, có bầu, tính tình càng dễ phát tác.

Theo lời nàng nói, trên mặt Hạ Li Sa lập tức lộ ra vẻ vui mừng, nắm chặt bàn tay Liêu Trọng Nhiên. Tào Kim Liêu cùng Đường Thu Sinh bên cạnh hai

người thì sắc mặt nhợt nhạt, Đường Thu Sinh đang định nói chuyện, Tào Kim Liêu đã thâm trầm mở miệng: “Nếu hai vị muốn bảo hộ hai người này, chúng ta cũng ngăn cản không được, rời đi thôi.”

Đường Thu Sinh vừa nghe, lập tức không đồng ý nói: “Tào tiên sinh, Hàm Nguyệt công chúa này là Hoàng hậu tương lai của Hoàng thượng!”

Tào Kim Liêu nghe vậy, thiếu chút nữa đã muốn một cái tát đánh chết hắn. Nhưng quan hệ của người này và hoàng thượng không đơn giản, ra tay không được. đành lạnh lùng nói: “Hạ quốc công chúa đã sớm không còn thân hoàn bích, lại mang nghiệt chủng, không có khả năng là hoàng hậu của Cẩm Quốc.”

Dứt lời, thân ảnh lão liền biến mất.

Đường Thu Sinh thấy lão ý tứ đã quyết, hơn nữa bản thân mình thật sự không phải đối thủ của Tư Lăng Cô Hồng, chỉ đành rời đi. Nhưng trước khi đi, hắn vẫn nói với Đường Niệm Niệm: “Bất luận thế nào, người vẫn họ Đường!”

Đường Niệm Niệm chớp mắt, một lúc sau, đột nhiên nhớ ra, lạnh đạm nói: “Người là đại thiếu gia Đường Môn?”

Nói vậy, nàng đến bây giờ mới nhận ra hắn sao!

Đường Thu Sinh đang chuẩn bị xoay người rời đi, thân mình lão đảo một cái thiếu chút nữa phun ra một búng máu. Nàng thế mà lại quên hắn! ?

Đường Niệm Niệm không hề cảm thấy áp lực trước ánh mắt lên án của hắn, sắc mặt vẫn bình tĩnh. Thật sự là Đường Thu Sinh để lại ấn tượng trong mắt nàng không sâu. Diện mạo thì thuộc loại bình thường, ở chung cũng không nhiều, không thù không oán. Nàng còn cho rằng hắn ngẩn ngẩn, liền tự động quên đi.

Mất thấy vẻ mặt Đường Niệm Niệm như thế, cho dù Đường Thu Sinh có nhiều lời cũng không thể mở miệng. Cuối cùng chỉ nhìn nàng cùng Tư Lăng Cô Hồng thật sâu một cái, rồi xoay người dẫn đám binh mã rời đi, tâm tình vô cùng phiền muộn.

Hình như chỉ cần gặp được hai người bọn họ, hắn liền không có lần nào vui vẻ.

Ánh nắng vẫn trong trẻo như trước, trong rừng ngoại trừ cây cỏ gãy nát vì đánh nhau cùng mấy vũng máu tươi ra thì tất cả nguy cơ đều được giải trừ ngay lập tức, làm cho người ta giật mình.

Đến khi Hạ Li Sa được Liêu Trọng Nhiên nâng dậy, thân sắc còn hơi ngơ ngẩn. Lại thấy Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm rời đi, nàng lập tức nắm chặt bàn tay Liêu Trọng Nhiên, cổ nén khó chịu nói: “Trọng Nhiên, mau đuổi theo, bọn hắn nói không chừng còn chờ ở bên ngoài.”

Liêu Trọng Nhiên cũng hiểu đạo lý này, lập tức ôm lấy nàng trầm tĩnh theo sát phía sau Tư Lăng Cô Hồng. May mắn là Tư Lăng Cô Hồng cũng không có ý bỏ lại bọn họ, nên mặc dù tốc độ Liêu Trọng Nhiên không bằng Tư Lăng Cô Hồng, song chiếu theo phương hướng của hắn vẫn tìm được rừng trúc nơi mọi người ở lại.

Hai người xuất hiện đương nhiên hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nhưng thấy Đường Niệm Niệm ngồi ở ghế trúc màu xanh treu đùa Lục Lục không nói gì, cũng không nhìn, liền biết hai người này đã được nàng cho phép. Nên chỉ liếc nhìn một cái rồi quay về làm chuyện của mình, không ai lên tiếng.

Hạ Li Sa tựa vào người Liêu Trọng Nhiên, bởi vì bị ném ngã một cái, nên lúc này bụng của nàng cực kì khó chịu, trên trán lấm tấm mồ hôi. Liêu Trọng Nhiên dĩ nhiên phát hiện dị trạng của nàng, nhưng hắn không biết y thuật, lúc này trên người không có đan dược gì có thể giảm bớt đau đớn cho nàng, huống chi nữ tử có thai không thể uống bậy bạ.

Liêu Trọng Nhiên mím môi, bé Hạ Li Sa đang cắn chặt môi đè nén đau đớn đi đến trước mặt Đường Niệm Niệm, rồi đưa tay tháo mặt nạ bạc trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt trước mắt mọi người, lên tiếng: “Không biết nơi này của cô nương có y sư hay không, tại hạ Liêu Trọng Nhiên thỉnh cầu cô nương cứu thể nhi của ta, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Hắn mang ngũ quan thâm thúy anh tuấn, một đôi mắt nổi bật bức người, giống như đã trải qua cay đắng ngọt bùi của thế gian. Dung mạo thoạt nhìn gần ba mươi tuổi, dưới cằm lún phún chút râu nhưng không tạo cảm giác lão邁, ngược lại còn tăng thêm mị lực của đại nam tử hán từng trải.

Đường Niệm Niệm nghiêng đầu nhìn hai người một thân chặt chẽ, máu đen dính bết, sống mắt nàng lóe lóe, đưa mắt nhìn Chu Diệu Lang bên người.

Liêu Trọng Nhiên bị vẻ mặt không vui rõ ràng của nàng làm cho toàn thân cứng đờ, vốn tưởng rằng nàng cự tuyệt, ai ngờ Chu Diệu Lang đi tới, một tay nắm cổ tay Hạ Li Sa, Liêu Trọng Nhiên thấy vậy lập tức ra tay ngăn cản song lại bị một cổ nguyên lực đánh văng ra. Đáy mắt hắn thoáng tối sầm, nữ tử trước mặt thoạt nhìn bình thường thế mà lại có năng lực thâm sâu khó lường như vậy, khi thấy nàng bắt mạch cho Hạ Li Sa, hắn mới biết mình đã hiểu lầm.

“Là tại hạ lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, xin cô nương chớ trách.” Hắn cũng là người lấy được bỏ được.

Chu Diệu Lang chỉ liếc hắn một cái, cũng không để bụng, mỉm cười nói: “Các hạ không cần khách khí, ta cũng chỉ nhận lệnh của chủ mẫu mà thôi.” Thu hồi tay, nàng lại nói: “Thân thể quý phu nhân sợ là bị chấn động mạnh, lại bị kinh hách, khiến cho thai nhi hơi lệch vị trí. Ta có thuốc, hai vị đi theo ta.”

Liêu Trọng Nhiên nhẹ nhàng ôm Hạ Li Sa đi theo nàng, sau đó được Chu Diệu Lang bảo chờ bên ngoài một căn phòng. Tiếp đó không lâu liền thấy nàng cầm một chồng dược liệu, một chiếc bình thuốc cùng hai bộ xiêm y đi ra.

Chu Diệu Lang mỉm cười nói: “Thuốc này các hạ phải tự mình sắc rồi, bây giờ trang chủ đang dùng phòng ăn, cho nên nếu các hạ muốn sắc thuốc thì phải tìm một nơi thuận gió, đừng để mùi thuốc thổi đến chỗ chủ mẫu. Chủ mẫu không thích máu, hai bộ quần áo này là cho hai vị tắm rửa, có lẽ không vừa lắm, mong hai vị nhận cho.”

“...Làm phiền.” Tuy rằng lúc này nếu có người giúp đỡ thì quá tốt, nhưng Liêu Trọng Nhiên biết đối phương cứu hai người bọn họ đã là hết lòng quan tâm rồi, nếu việc này cũng muốn nhờ người giúp thì thật quá mức.

Mặc dù như vậy sẽ khổ cho Li Sa. . .

“Li Sa, nhẫn nại một chút.” Liêu Trọng Nhiên giúp nàng lau mồ hôi, thấp giọng an ủi.

“Vâng, thiếp biết...” Hạ Li Sa suy yếu cười cười, tụt xuống khỏi người hắn, cho hắn đỡ mình, rồi tự cầm xiêm y để hắn cảm những thứ kia, kiên cường cười nói: “Bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi, không sao đâu, chẳng không cần lo lắng, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với chàng, thiếp đã thoả mãn rồi.”

Liêu Trọng Nhiên không nói gì, đặt tay ở eo nàng, dịu dàng chậm rãi đi.

Từ lời của Chu Diệu Lang đã đủ để nghe ra nàng xem trọng Đường Niệm Niệm bao nhiêu. Hạ Li Sa kỳ thật cũng có vài phần hâm mộ cùng ghen tị. Nghĩ đến lời đồn đãi lúc trước nghe được, cùng với lời Chu Diệu Lang vừa nói—— trang chủ lúc này đang dùng phòng ăn?

Nam tử dung mạo như tiên, thủ đoạn như ma đó, thế mà thật sự vì một cô gái rửa tay làm canh sao?

Hạ Li Sa giật mình, lập tức thu hồi thần trí. Có vài thứ không phải của mình thì sẽ không phải của mình, cưỡng cầu cũng vô ích. Không thể so sánh chính là không thể so sánh, bằng không kẻ bị thương chắc chắn là mình, cũng sẽ tổn thương người khác.

Chờ hai người sắc thuốc đun nước, Hạ Li Sa uống thuốc rồi cùng Liêu Trọng Nhiên rửa mặt chải đầu, tắm rửa sạch sẽ đổi quần áo xong, trong rừng trúc đã là buổi chiều.

Lúc này, hai người vừa vận trông thấy Tư Lăng Cô Hồng bung khay đi tới trước mặt Đường Niệm Niệm, từng đĩa thức ăn tinh xảo được mang lên bàn. Nhìn vậy hai người đều ngẩn ra, sau đó mới đoán đây chính là thức ăn hắn tự tay làm.

Hạ Li Sa ngửi được mùi thơm ngát trong không khí, ngoài ý muốn không hề có chút cảm giác buồn nôn nào, ngược lại còn bị hấp dẫn. Đây là lần đầu tiên từ sau khi nàng có bầu.

Đáng tiếc, rất hiển nhiên, một bàn thức ăn tinh xảo kia đều chuẩn bị cho Đường Niệm Niệm, sẽ không có phần của nàng.

“Ừ ừ”

Âm thanh làm cho người ta đỏ mặt truyền ra từ trong bụng nàng, Liêu Trọng Nhiên một tay ôm nàng trấn an.

Lúc này, Chu Diệu Lang bước đến trước mặt hai người, liếc nhìn hai người một cái ý bảo đi theo nàng, rồi đi tới nơi cách xa hai người Đường Niệm Niệm, mở miệng nói: “Liêu Trọng Nhiên, được xưng là chiến thần của Hạ quốc, có được quyền lãnh binh cực cao, năm nay hai mươi chín tuổi, nguyên giả Địa Vương. Hạ Li Sa, Nhất phẩm Hàm Nguyệt công chúa của Hạ Quốc, mấy tháng trước bị hạ chỉ gả cho Quan Từ Sơ – tân nhậm hoàng đế Cẩm Quốc làm hoàng hậu.” Nàng tạm dừng một chút, nhìn sắc mặt hai người, sau đó lãnh đạm nói: “Các vị đã ở lại đây, thì thân quận quá khứ đều không liên quan tới chúng ta, chờ chúng ta rồi đi rồi, việc đi hay ở là tùy hai vị.”

Liêu Trọng Nhiên, Hạ Li Sa đều gật đầu.

Tuy rằng thân phận hai người không phải bí mật gì, chuyện cưới gả cũng đã lan truyền. Nhưng đối phương có thể biết được rõ ràng trong khoảng thời gian ngắn như vậy, thật sự đáng sợ.

Sắc mặt Chu Diệu Lang vẫn mỉm cười như cũ, nói: “Ở nơi này, chỉ cần không quá rầy chủ mẫu và trang chủ, những thứ khác các vị đều có thể tùy ý, có vấn đề gì thì hỏi chúng ta. Nếu không để bụng, hai vị có thể cùng chúng ta dùng bữa.”

Hạ Li Sa cười nói: “Đương nhiên rồi.”

Liêu Trọng Nhiên gật đầu.

Tình thế bất buộc, hai người bọn họ đều đã không còn là Nhất phẩm công chúa trước kia, ngủ nghỉ đều được sắp xếp xa hoa nhất, cũng không còn là Chiến thần Hạ quốc nhận hết tôn kính của dân chúng. Khi hai người theo Chu Diệu Lang đi dùng bữa, vốn tưởng rằng các nàng thân là thuộc hạ, bữa ăn hàng ngày sẽ không có gì nhiều, nào biết, mặc dù kém Tư Lăng Cô Hồng tự mình chuẩn bị nhưng các món ăn đều là những đồ quý giá, trừ bỏ số lượng hơi ít ra, tuyệt không kém hơn khi bọn họ còn là Công chúa cùng Chiến thần.

Ngày hôm sau, hai người phát hiện nhóm người này sinh hoạt cực kỳ quy củ, hơn nữa mọi người thực lực khó lường. Ngoại trừ Tư Lăng Cô Hồng thân là chủ tử và Đường Niệm Niệm mỗi ngày đều nhận rồi như hình với bóng ở cùng nhau, thì những người khác đều là nên hầu hạ thì hầu hạ, thời điểm không hầu hạ liền tìm một địa phương tu luyện, đối chiến.

Trong lúc đánh nhau, có thể thấy ngay cả tỷ nữ Thủ Lam sơn bất lộ thủy, và chị em Diệp thị luôn riu rít không ngừng đều là cao thủ Địa phẩm.

Không nói những người này, ngay cả con hồ ly tên Bạch Lê đầu đội hoa đỏ thắm cùng quái xà cổ đeo chuông cũng không phải sủng vật tầm thường. Lần đầu nhìn thấy một hồ một xà cãi nhau như con người, Hạ Li Sa và Liễu Trọng Nhiên đều giật mình ngơ ngẩn, cho đến khi một hồ một xà liếc sang nhìn bọn họ một cái.

Ánh mắt kia tràn ngập hèn mọn khinh bỉ, khiến bọn họ hiểu được, một hồ một xà này đang khinh thường bọn họ, ánh mắt kia, biểu tình kia thấy thế nào cũng đều như đang nói ‘Không hiểu biết’, ‘Đồ nhà quê’, ‘Hiếm thấy lắm sao?!’

Hai người chỉ có thể làm như không phát hiện, mọi tâm tư đều nuốt vào trong bụng.

Cuối cùng, ngay cả sủng vật được Đường Niệm Niệm yêu chiều nhất kia, liếc mắt một cái liền thấy được nó là được thú, mỗi ngày đều leo lên đầu quái xà, giờ móng vuốt chụp về phía Bạch Lê, sau đó chạy trốn nhanh như gió. Hai người rốt cục nhận thấy, nhóm người này thật sự thần bí, tất cả mọi người đều không có ai bình thường, đủ để người ta chết lặng.

Thoáng cái đã qua nửa tháng.

Hôm nay, trong lúc Tư Lăng Cô Hồng đi làm thức ăn, Liễu Trọng Nhiên đang cùng đám người Lý Cảnh so chiêu, Hạ Li Sa đi đến bên cạnh Đường Niệm Niệm, nhẹ giọng cười nói: “Niệm Niệm cô nương có bầu hân đã gần ba tháng rồi?”

Đường Niệm Niệm yên lặng nhìn bụng đã nổi lên của nàng, lại nhìn bụng mình vẫn không có gì khác biệt, thần nhiên gật đầu.

Hạ Li Sa thấy nàng không có ý bài xích, lúc này mới chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nàng, cười nói: “Niệm Niệm cô nương biết thêu quần áo không? Ta đang tự mình may quần áo cho đứa nhỏ, Niệm Niệm cô nương có cần ta làm giúp luôn không?”

Đường Niệm Niệm còn chưa lên tiếng, Thù Lam đã nhẹ nhàng trả lời: “Quần áo của tiểu chủ tử, chúng tôi đều đã chuẩn bị tốt, tiểu thư không cần vì việc này mà mệt nhọc.”

Phải biết rằng, đứa nhỏ trong bụng Đường Niệm Niệm còn chưa sinh ra đã chịu ngàn vạn sủng ái, đám nữ tử các nàng đều còn ở đây, ngay cả chị em Diệp thị cũng không lạc hậu, chăm chỉ học thêu thùa chỉ vì muốn may quần áo cho tiểu chủ tử tương lai, chỉ mong sau này được tiểu chủ tử mặc lên người.

Hạ Li Sa nghe, sắc mặt hơi mất tự nhiên. Nàng còn định dùng chuyện này để làm thân với Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm chớp chớp mắt, hỏi Thù Lam: “Chuẩn bị lúc nào vậy?”

Thù Lam cười nói: “Khi biết tiểu thư có bầu đã chuẩn bị rồi. Tiểu thư chắc chắn phải để cho tiểu chủ tử mặc a!”

Đường Niệm Niệm cũng không vội đáp ứng, hỏi tiếp: “Đẹp không?”

Thù Lam nheo mắt, quả nhiên tiểu thư để ý điều này, cũng may các nàng biết tính tình tiểu thư, đều cực kỳ dụng tâm. “Đương nhiên là đẹp, đến lúc đó chúng em sẽ mang tới cho tiểu thư xem.” Dừng một chút, nàng chớp mắt lấy lòng cười nói: “Tiểu thư, bộ em làm là màu xanh nhạt, thêu hoa cúc màu xanh, đến lúc đó người nhất định phải chọn bộ của em cho tiểu chủ tử mặc đầu tiên đó.”

Đôi mắt Đường Niệm Niệm lóe sáng, vẻ mặt cũng mang theo vài phần chăm chú, lại hỏi: “Dùng chất liệu gì?”

Thù Lam nói: “Có thiên tâm tì, vân tâm tì, thủy gấm, lụa hoa báo. . . Tất cả đều giống chất liệu quần áo của tiểu thư và trang chủ.”

Đường Niệm Niệm lúc này mới gật gật đầu.

Ngồi ở một bên, sắc mặt Hạ Li Sa đã sớm biến đổi liên tục, nếu những lời này được nói ra từ miệng người khác, nàng nhất định sẽ nghi ngờ đối phương đang khoát lác, nhưng từ mấy ngày nay quan sát, nàng biết được hai người này đều không hay nói đùa.

Nghe những loại vải vóc trân quý hiếm thấy này, có vài loại thậm chí nàng chỉ nghe nói qua, chưa từng được mặc, bây giờ lại được nhắc tới từ trong miệng một tỷ nữ nhỏ nhỏ, dường như còn cực kì bình thường.

Đã sớm nghe nói Tuyết Diên Sơn Trang nằm tại bắc vực Hư Tuyết Sơn, có được vô số trân bảo. Vô Ngân Sâm Lâm lại là một tòa bảo sơn, trong đó Tư Lăng gia tộc dĩ nhiên cực kì giàu có và sung túc. Vốn đều là nghe nói, nay đương sự ở ngay trước mặt, Hạ Li Sa cũng không tránh khỏi giật mình. Nhân mã giang hồ ở trong mắt triều đình đều là những kẻ thô tục vô lễ, thế nhưng còn tự do ung dung, sống tốt hơn triều đình rất nhiều.

Cái gì vô lễ, cái gì thô tục? Hạ Li Sa cũng gặp qua không ít người giang hồ, có lẽ xác thực đa số là vậy, nhưng những người trước mắt này, tuy rằng trang điểm đơn giản, song không cách nào che lấp đi một thân lịch sự tao nhã. Nhất là Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm, đều là nhất phái phong hoa tuyệt đại, cho dù thân là nhất phẩm công chúa như nàng, thời điểm đứng cạnh bọn họ cũng không khỏi có cảm giác ảm đạm, tự ti.

Gió nhẹ mang theo hương trúc xanh tươi mát thổi vào mũi, Hạ Li Sa lúc này mới hoàn hồn. Nhìn số đồ ăn trên bàn không biết được Thù Lam thay mới từ lúc nào, đều là chuẩn bị cho Đường Niệm Niệm. Nay nàng đã không còn là công chúa Hạ Quốc tôn quý, được vô số người hầu hạ nữa. Ở nơi này, nàng chỉ là một yếu ớt cần bọn họ che chở mà thôi.

“Niệm Niệm cô nương.” Hạ Li Sa rất nhanh thu hồi tất cả suy nghĩ trong lòng, khi quay đầu nhìn về phía Đường Niệm Niệm, sắc mặt đã khôi phục như cũ, tươi cười vui vẻ nói: “Niệm Niệm cô nương cùng ta đều đang có thai, còn có duyên gặp gỡ, ta cũng nhờ Niệm Niệm cô nương mới có thể tránh được

một kiếp này, bảo trụ gia đình, ân tình của Niệm Niệm cô nương đối với ta thật sự một lời khó nói hết.”

Trong miệng Đường Niệm Niệm ngậm một khối mút hoa quả, thần nhiên nhìn nàng. Thần sắc nhìn không ra biến hóa, biểu tình thật sự trong sáng, thấu triệt.

Hạ Li Sa nhìn bộ dạng nàng như vậy cũng không đoán được suy nghĩ của nàng, hoặc là nàng không hề nghĩ gì cả. Mím môi cười, một tay vuốt ve bụng mình, đôi mắt Hạ Li Sa thần thiết nhìn Đường Niệm Niệm, nhu hòa mà chờ mong nói: “Nay ta đã có bầu sáu tháng, Niệm Niệm cô nương cũng gần ba tháng, hai đứa trẻ này thật sự có duyên, không bằng chúng ta định thân cho hai đứa, nếu là nam nữ, liền để bọn chúng kết thành một đôi, thế nào?”

“Không.” Đường Niệm Niệm trả lời rất nhanh, bình thần lại kiên định và nghiêm túc.

Hạ Li Sa ngẩn ra, hiển nhiên không ngờ nàng trả lời nhanh còn dứt khoát như vậy. Nhất thời nụ cười trên mặt cũng không giữ được.

Thù Lam nghe lời nói của nàng, sắc mặt liền thay đổi, nhưng nghe được Đường Niệm Niệm trả lời nhanh như vậy, liền khôi phục như thường, song ánh mắt nhìn Hạ Li Sa lại thêm một ít bất mãn.

Đường Niệm Niệm thần nhiên nhìn bụng Hạ Li Sa một cái, nói: “Đứa nhỏ là của ta cùng Cô Hồng.”

Nụ cười của Hạ Li Sa càng thêm gượng gạo, cúi mặt xuống, che đi sự thay đổi của mình. Nghe lời nói của Đường Niệm Niệm, giống như mình đang định cướp con của nàng vậy.

Lúc này, Thù Lam cũng lên tiếng: “Hạ cô nương, trang chủ cũng sắp làm xong thức ăn, mời cô trở về.”

Hạ Li Sa thân là người cung đình, làm sao không hiểu ý tứ đuổi khách của Thù Lam. Nàng cười cười gạt đầu, không thấy chút khác thường rời đi. Tuy rằng trong lòng có một phần bất mãn vì bị một tỷ nữ đối xử như vậy, nhưng phần bất mãn kia cũng lập tức bị nàng làm cho biến mất.

Nàng là người thông minh, hiểu được giới hạn ở đâu.

Nàng vừa đi, Thù Lam liền nhỏ giọng nói với Đường Niệm Niệm: “Tiểu thư, nàng ta chính là biết tiểu thư cùng trang chủ thế lực lớn, nên muốn dùng đứa trẻ tạo quan hệ với hai người.”

Tuy rằng không phải tâm cơ xấu xa gì nhưng Thù Lam không thể nhìn bất cứ ai đánh chủ ý lên Đường Niệm Niệm. Nhất là lúc này Đường Niệm Niệm đang mang đứa bé, đối với đứa bé này, mấy nữ tử các nàng đều như gà mẹ che chở gà con, tràn ngập yêu thương cùng chờ mong, còn có tôn kính đối với tiểu chủ tử tương lai. Tất cả tình cảm này đủ để các nàng thần hồn nát thần tính, cảm giác nguy cơ tứ phía.

Đường Niệm Niệm “à” một tiếng, cũng không để tâm.

Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, ở trong mắt nàng bây giờ, đứa bé trong bụng là của nàng và Cô Hồng, là đứa bé tương lai giống như Cô Hồng, nàng dĩ nhiên sẽ mang theo bên người.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm dừng ở trên người Lục Lục đang chơi đùa cùng quái xà và Bạch Lê, nghĩ đến bộ dạng nguyên linh của Lục Lục, lại nghĩ đến bộ dạng Tư Lăng Cô Hồng, nàng nhịn không được bật cười. Hai tay vuốt ve bụng mình, trong lòng rất chờ mong đứa bé này sinh ra.

Lúc này, một lồng ngực ấm áp bao phủ, một bàn tay đặt trên tay nàng vuốt ve bụng, hơi thở ấm nóng dịu dàng áp lên cổ, tiếng cười của Tư Lăng Cô Hồng truyền đến: “Niệm Niệm nghĩ tới đứa bé sao?”

“Ừ!” Đường Niệm Niệm nghiêng đầu đối diện với khuôn mặt Tư Lăng Cô Hồng, khuôn mặt trắng nõn đỏ, đôi mắt tràn ngập ý cười vui vẻ, hôn Tư Lăng Cô Hồng.

Đôi mắt Tư Lăng Cô Hồng chợt tối sầm, sau đó thoáng rời đi, hiện lên một chút hối tiếc. Một tay bung thức ăn đã chuẩn bị xong đặt lên bàn, rồi ôm Đường Niệm Niệm vào lòng như cũ. Biểu hiện không có gì khác lạ nhưng Đường Niệm Niệm vẫn nhạy cảm phát hiện thân thể hắn hơi nóng lên, cũng có chút cứng ngắc.

“Cô Hồng, chàng làm sao vậy?” Đường Niệm Niệm không ăn thức ăn hắn dứt tời, ngược lại xoay người cùng hắn mặt đối mặt, đưa chân ngồi trên đùi hắn, một tay túm áo hắn, một tay sờ khuôn mặt hắn.

Tư Lăng Cô Hồng há miệng, nhưng không phát ra âm thanh, đôi mắt nhìn Đường Niệm Niệm cũng sâu lắng thêm một ít. Lúc này, hắn khẽ quay đầu, ánh mắt nhìn sang nơi khác.

Đường Niệm Niệm ngẩn ra, sau đó lập tức cảm giác được thân thể hắn thay đổi, nơi nàng ngồi biến đổi càng rõ ràng. Nàng khẽ gọi một tiếng, đôi mắt trong suốt nhìn Tư Lăng Cô Hồng, thân thể hơi động, liền phát hiện hô hấp hắn dồn dập hơn một chút, ánh mắt âm u sâu lắng cũng vòng trở về nhìn chăm chăm nàng.

“Niệm Niệm.” Giọng Tư Lăng Cô Hồng hơi khàn, phối hợp với hô hấp nặng nề, đôi mắt thâm sâu, mê hoặc không gì sánh nổi.

Đường Niệm Niệm chẳng những không quan tâm đến tiếng kêu của hắn, cơ thể ngược lại còn ngo ngoáy mạnh thêm, bàn tay nhỏ bé đang vuốt ve mặt hắn cũng dừng trên môi, như nghịch ngợm đùa lên, cảm nhận xúc cảm mềm mại, liền hít một hơi thở, dịu dàng nói: “Ừ. . . Ta không muốn ăn cơm, muốn ăn Cô Hồng.”

Hơi thở Tư Lăng Cô Hồng theo lời của nàng càng thêm dồn dập, chỉ cảm thấy nàng bây giờ vừa thanh mị xiêu hồn, vừa đáng yêu làm cho người ta xương cốt tê dại.

Từ khi Đường Niệm Niệm có bầu, bọn họ vốn không viên phòng. Đơn giản là vì Chu Diệu Lang nói người có bầu không thể vận động kịch liệt, nếu không chẳng những đứa bé có nguy hiểm mà cơ thể người mẹ cũng sẽ bị tổn thương.

Tư Lăng Cô Hồng mấy ngày nay cũng đang xem những loại sách có liên quan đến phụ nữ có thai, từ đó biết được rất nhiều. Đối với chuyện làm tổn thương tới Đường Niệm Niệm cùng đứa bé, hẳn tất nhiên sẽ tuyệt đối không làm. Nhưng mà, mỗi ngày ôm người yêu trong ngực, nàng luôn thỉnh thoảng lộ ra vẻ ngây thơ, lơ đãng toát lên phong tình trêu chọc hẳn.

Vốn hẳn đã cố nén, song khổ nỗi Đường Niệm Niệm lại phát hiện, còn chủ động trêu chọc hẳn. Thực sự làm khổ Tư Lăng Cô Hồng.

Thù Lam hầu hạ bên cạnh cũng sớm phát hiện dị trạng, liền đỏ mặt cách xa ra một ít, vốn nàng chỉ cần thu dọn thức ăn còn thừa là có thể rời đi, nhưng hiển nhiên lúc này Đường Niệm Niệm không hề có ý định dừng bữa.

Đường Niệm Niệm nhìn bộ dạng ẩn nhẫn của Tư Lăng Cô Hồng, thân thể cũng bị hẳn làm cho có cảm giác. Nàng không chút ngượng ngùng đưa hai tay ôm lấy cổ hẳn, ngửa đầu cắn lên môi hẳn.

Nàng tỉ mỉ thân mật liếm láp, đôi mắt khép hờ hiện ra đường cong tuyệt đẹp, bên dưới hàng mi hơi rũ xuống là một đôi mắt trong suốt không hề che giấu, thẳng thắn mà thuần túy, đôi lập trắng đen rõ nét mãnh liệt như thể đủ làm ọi nam tử mất hồn.

Thân thể Tư Lăng Cô Hồng căng thẳng cứng ngắc, môi bị lưỡi mềm mại liếm, theo bản năng muốn hé miệng, sau đó đem hoàn bộ nàng nuốt vào trong bụng. Nhưng như vậy sẽ làm tổn thương nàng, hẳn sao có thể làm?

Trán Tư Lăng Cô Hồng đã đầy mồ hôi, hơi hơi há miệng nói: “Niệm Niệm...”

Hắn vừa mở miệng, lưỡi Đường Niệm Niệm liền chui vào, thoáng cái cuốn lấy môi lưỡi hẳn, đôi mắt thích thú cong cong híp lại, bộ dạng thỏa mãn.

Trong lúc đó, tiếng nước bọt cùng môi lưỡi dây dưa làm cho người ta đỏ mặt tim đập ần ần vang lên trong không khí. Bên kia, Thù Lam lại cách xa hơn một ít, ngay cả Lục Lục, Bạch Lê, quái xà đang chơi đùa cũng đều tự giác rời đi, nhưng sự tự giác của chúng thật không dám khen tặng. Chúng nó chỉ rời đến một nơi không dễ phát hiện, rồi không phát ra chút âm thanh nào, nhìn chằm chằm hai người trước mắt, bộ dáng tập trung tinh thần kia làm cho người ta cảm thấy bọn chúng đang nhìn chuyện gì nghiêm trọng lắm.

Lục Lục ngồi ở trên đầu quái xà, một chân cầm đan dược ăn, ánh mắt xanh biếc nhìn một hồ một xà, râm rì một tiếng.

【Chuyện này Lục Lục đã thấy rất nhiều lần rồi, các ngươi thật không có hiểu biết~】

Một hồ một xà tự giác không đếm xỉa. Chúng nó mới không thèm chấp nhặt với con dược thú này đâu.

Nụ hôn này, ban đầu là Đường Niệm Niệm chủ động, sau đó là Tư Lăng Cô Hồng phản công, giống như con thú hồi lâu không được thỏa mãn, trên khuôn mặt nhìn không ra biến hoá, nhưng mi mắt rũ xuống che lấp con ngươi thâm sâu như vừa thăm, hai tay ôm chặt Đường Niệm Niệm, môi lưỡi kịch liệt quăn quít triển miên, một chút nước bọt không kịp nuốt chảy xuống theo cằm Đường Niệm Niệm, lưu lại dấu vết càng thêm ái muội cuồng loạn.

Khi Tư Lăng Cô Hồng buông nàng ra, Đường Niệm Niệm còn đang thờ dốc, một tay hẳn nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, giúp nàng thuận khí. Nhưng, thân thể hẳn lại càng nóng hơn, con ngươi tối đen thâm thúy có chút hồi hận, tràn đầy vẻ ẩn nhẫn.

“Cô Hồng...” Khi Đường Niệm Niệm lên tiếng, giọng nói đã hơi lạc đi, vừa nhẹ nhàng lại chậm chạp, ánh mắt ngập nước có thể câu hồn đoạt phách.

Tư Lăng Cô Hồng cố đè nén bản thân, giọng nói cũng trầm thấp khàn khàn, nhưng vẫn ôn nhu như cũ, “Niệm Niệm không muốn ăn cơm sao?”

Đường Niệm Niệm chớp chớp mắt, nói: “Thức ăn không ngon bằng Cô Hồng!”

Trên đời này, ở trong mắt nàng, đồ ăn ngon nhất chính là Tư Lăng Cô Hồng. Hơi thở Tư Lăng Cô Hồng ngừng lại một chút, một tay che khuất hai mắt của nàng. Bị đôi mắt tràn ngập khao khát thuần túy và yêu thương kia nhìn, cơ thể hẳn gần như không thể khống chế được.

Đường Niệm Niệm nghi hoặc, lông mi quạt vào lòng tay hẳn, càng như ngứa đến tận đáy lòng.

“Cô Hồng cũng muốn ta không phải sao?” Đường Niệm Niệm nói, một bàn tay đã tìm được dấu hiệu động tĩnh rõ ràng kia.

Hồ hấp của Tư Lăng Cô Hồng đã có thể nghe được bằng tai, giọng nói cũng dồn dập nặng nề, “Niệm Niệm, có bầu không thể viên phòng, sẽ làm tổn thương nàng cùng đứa bé.”

“Sẽ không.” Đường Niệm Niệm từng nghe Chu Diệu Lang nói rất nhiều chuyện phải chú ý, nhất là điểm này được Chu Diệu Lang dặn dò kỹ lưỡng. Cũng bởi vậy mà nàng đặc biệt đi tra cứu, tìm hiểu sách vở.

Đường Niệm Niệm mở tay ra, chỉ thấy trong tay nàng xuất hiện mấy quyển sách, chính là sách lấy từ phòng Vệ Chi Thủy.

Rõ ràng là đồng cung đồ, sách cấm, nhưng trên mặt Đường Niệm Niệm nhìn không ra chút ngưng ngưng nào, ngược lại rất bình tĩnh nghiêm túc nói: “Trong sách này có vẽ, không phải không nên viên phòng, mà còn có tư thế khác có thể khiến Cô Hồng thoải mái đó.”

Tư Lăng Cô Hồng trơ mắt nhìn Đường Niệm Niệm mở từng bức tranh trước mặt mình, khi thấy hình ảnh bên trong, hấn ngừng một chút, hỏi: “Những thứ này Niệm Niệm làm sao có?”

“Lấy ở chỗ Vệ Chỉ Thủy.” Đường Niệm Niệm ăn ngay nói thật.

Tư Lăng Cô Hồng lấy đi toàn bộ tập tranh cùng sách trong tay nàng.

Đường Niệm Niệm cũng không phản đối, dù sao để ở chỗ hấn hay để ở chỗ nàng đều giống nhau, hơn nữa, tập tranh và bộ sách này nàng đều đã xem xong toàn bộ rồi.

“Cô Hồng về sau nhìn nhiều, xem nhiều một chút, sẽ hiểu.” Nàng bình tĩnh nói.

Tư Lăng Cô Hồng “Ừ” một tiếng.

Đường Niệm Niệm lúc này còn chưa biết đây quả thật là tự làm bậy không thể sống. Máy thứ này để Tư Lăng Cô Hồng xem, đến lúc đó, người chịu khổ sẽ là nàng.

Song bây giờ, nàng vẫn còn bận nhớ thương hấn, hai tay ôm vòng eo tinh trắng của hấn, ngửa đầu liên liếm cổ hấn, híp mắt nói: “Cô Hồng, vào nhà?”

Tư Lăng Cô Hồng nhìn nàng, không nói tiếng nào ôm lấy nàng đi về phía phòng trúc.

Tất cả đều bị Thù Lam nhìn thấy, Thù Lam vừa đỏ mặt vừa cả kinh trong lòng. Tuy rằng nàng không hiểu y thuật, nhưng cũng biết nữ tử có bầu tuyệt đối không thể làm chuyện phòng the. Nhìn thấy hai người đi vào nhà, nàng muốn tiến lên lại không biết phải làm sao, cuối cùng cắn môi xoay người đi tìm Chu Diệu Lang.

Lúc này là buổi chiều, ánh nắng chiều tràn ngập chân trời, giống như thiêu vân. (mây bị thiêu đốt)

Trong phòng trúc, Tư Lăng Cô Hồng đặt Đường Niệm Niệm lên giường, rồi ngồi xuống, không có động tĩnh gì, chỉ nhìn Đường Niệm Niệm chăm chú. Đôi mắt thâm thúy tối đen giống như màn đêm, chuyên chú nhìn nàng, không chứa thêm bất kì thứ gì khác.

Đường Niệm Niệm tới gần, mắt long lanh nhìn khuôn mặt anh tuấn, bắt đầu cởi quần áo của hấn. Cởi bỏ đai lưng, quần áo rơi xuống giường, đường cong tuyệt đẹp của Tư Lăng Cô Hồng bại lộ trước mắt nàng.

Ngón tay Đường Niệm Niệm chạm đến đầu liên cảm giác được nơi đó căng thẳng cứng rắn. Nàng không khỏi híp mắt cười. Nụ cười này, đôi mắt cong cong này, đôi môi bị hôn đến sưng mọng tròn bóng đầy quyến rũ, tựa như bách hoa nhả nhụy. Ánh nắng chiều ở trước nét mặt tươi cười của nàng liền trở nên thua kém.

Thân thể Tư Lăng Cô Hồng chấn động, hô hấp không kiềm chế được nặng nề hơn, ngón tay thon dài chạm vào cánh môi nàng, nghĩ đến việc tiếp theo nàng muốn làm, lý trí cùng thân thể hấn lại bắt đầu đấu tranh.

“Niệm Niệm. . .” Giọng nói trầm thấp vang lên, nhẹ nhàng mà khàn khàn, vô cùng gọi cảm.

Đường Niệm Niệm mở miệng ngậm ngón tay hấn, đôi mắt híp lại, thử phun ra nuốt vào một lúc, hai tay cũng bắt đầu vuốt ve châm lửa trên người hấn. Ánh mắt tập trung nhìn vẻ mặt của hấn, phát hiện trán hấn đầy mồ hôi cùng hô hấp trầm trọng, nụ cười trên mặt nàng càng tươi thêm. Phối hợp với đôi mắt ngập nước, vành mắt ửng đỏ, đôi môi đỏ thắm tròn bóng, vào lúc này, nàng cực kì giống yêu tiên mê hoặc người.

Ánh mắt Tư Lăng Cô Hồng càng ngày càng sâu, nhưng hấn vẫn không hề nhúc nhích, tất cả đều giao cho Đường Niệm Niệm. Hấn sợ hấn nếu động liên không khống chế được mình. Nàng bây giờ, đủ để cho người ta điên cuồng.

Không khí trong sương phòng chậm rãi nóng lên, hợp với mùi trúc xanh tươi mát thoang thoang, hình thành một loại hương vị cấm kỵ khác khiến tim đập loạn nhịp.

Khi tất cả nước chảy thành sông, thân mình Đường Niệm Niệm đè xuống hạ thân hấn. Tư Lăng Cô Hồng chấn động, hô hấp càng trầm.

Trong sương phòng hoan mỹ là vậy, hai người đứng ngoài cửa không xa lại mặt mày lo lắng.

Thù Lam sốt ruột dậm chân, khẽ nói với Chu Diệu Lang: “Chu tỷ tỷ, tỷ xem, rốt cuộc có nên đi gõ cửa hay không? Đây. . . Chuyện này nếu. . .”

Chu Diệu Lang trầm mặc một lúc, lại nhìn sương phòng kia, sắc mặt khôi phục vẻ bình tĩnh, trấn an nàng, nói: “Quan tâm sẽ bị loạn, ta cũng thật là, vừa nghe muội nói liền loạn theo.”

Thù Lam không rõ, “Ý Chu tỷ tỷ là?”

Chu Diệu Lang nói: “Lấy sự thương yêu của trang chủ đối với chủ mẫu, còn có thể làm chuyện thương tổn chủ mẫu sao? Nếu thật sự có chuyện, chỉ sợ trang chủ đã thương chính mình chứ tuyệt đối không để chủ mẫu bị tổn hại mảy may.”

Thù Lam vừa nghe nàng nói như vậy, bỗng nhiên tỉnh ngộ. Vỗ đầu mình, ngượng ngùng nói: “Chu tỷ tỷ nói đúng, là muội hồ đồ.”

“Được rồi.” Chu Diệu Lang vẫy tay nàng, đề thấp giọng nói: “Lấy thực lực của trang chủ và chủ mẫu, phát hiện chúng ta là chuyện đơn giản, tiếp tục đứng ở đây, không tốt đâu.”

Thù Lam đỏ mặt, vội vàng gật gật đầu, theo nàng rời đi.

Ngon núi thanh tịnh như trước, nhưng ở một phương khác, đội ngũ chạy về Cẩm Quốc lại làm cho hoàng cung Cẩm Quốc không thể bình yên nổi.

Hơn nửa tháng hành quân, Đường Thu Sinh rốt cục quay về kinh thành Cẩm Quốc phồn hoa. Hắn trở về liền tới hoàng cung đầu tiên, sau khi trải qua thông truyền mới tiến vào cung Cẩm Khôn chờ.

Trong Cung Cẩm Khôn, bốn phía đều là giá nền bằng sắt màu đen, mỗi kệ nền có chín ngọn nến, khiến toàn bộ cung điện được chiếu sáng, vừa trang trọng vừa nghiêm túc, làm người ta không khỏi khản trương. Theo tiếng hô ‘Truyền vào’, cửa lớn cung điện mở ra, ánh nến hơi lay động làm cho cung điện nhất thời tối sầm lại.

Nam tử khuất bóng đi vào, thân mình còn mặc hoàng bào khi lên triều, đầu đội mũ Kim Long, vóc dáng mạnh mẽ, khí thế cao quý áp bách đập vào mặt khiến người ta cung kính. Khuôn mặt tuấn lãng, mày kiếm mắt hạnh, đôi mắt vốn ôn nhu ở trên người hắn lại như bị một tầng băng sương bao phủ, có thể thẳng tay vạch trần nhân tâm. Dưới chiếc mũi thẳng là một đôi môi hàm chứa nụ cười nhàn nhạt.

“Vi thần tham kiến Hoàng thượng.” Đường Thu Sinh lập tức đứng dậy, khom người quỳ lạy với Quan Từ Sơ.

Quan Từ Sơ duỗi tay, cười nói: “Ta đã nói, khi chỉ có hai người, Thu Sinh không cần khách khí như thế, huynh và ta vốn là bạn tốt.”

Mặt Đường Thu Sinh lộ vẻ cảm kích, nụ cười trên mặt cũng càng rõ ràng. Theo động tác của hắn đứng lên, cùng nhau ngồi một chỗ.

Quan Từ Sơ sai Triệu đại tổng quản bên cạnh dâng trà lên, nhấp một ngụm, mới chậm rãi hỏi: “Nguyên nhân lần này Thu Sinh sốt ruột tìm ta, ta cũng có thể đoán được một hai phần.”

“Hoàng thượng!” Trong mắt Đường Thu Sinh hiện lên vẻ tức giận, tự trách nói: “Là vi thần làm việc bất lợi.”

Quan Từ Sơ cũng không vội trách tội, cười nhạt nói: “Nhân cách của huynh ta biết, việc này huynh tất nhiên tận tâm. Nhưng, việc này rốt cuộc là sao, huynh tốt nhất nói cho ta nghe một chút.”

“Vâng.” Đường Thu Sinh nghe lời nói của hắn, sắc mặt cũng hơi buồn lúng. Tức giận trong mắt tăng thêm không ít, mím môi nói: “Việc này nói đi nói lại vẫn là Đường Môn ta có một phần trách nhiệm.”

“A?” Quan Từ Sơ nhẹ nhõu mày.

Đường Thu Sinh trầm mặc một lúc không nói gì, cuối cùng thở dài một hơi nói: “Là nhị muội kia của ta...”

Vừa nghe đến xưng hô ‘Nhị muội’ này, sắc mặt Quan Từ Sơ rốt cục khẽ động, nâng mắt lên cười nói: “Là... Đường Niệm Niệm?”

“Đúng vậy, đúng là nó!” Đường Thu Sinh cắn răng, sau đó đem chuyện xảy ra trong núi kể lại tỉ mỉ một lần, ngay cả chuyện Hàm Nguyệt công chúa đã có bầu, cùng hành vi cử chỉ của Tào Kim Liễu cũng nói ra. Sau đó từ ghế đứng dậy, quỳ xuống trước Quan Từ Sơ, chính nghĩa hào hùng nói: “Mặc kệ nói như thế nào, Niệm Niệm cũng là nữ nhi Đường Môn, việc này có nàng tham gia... Là... A! Là lỗi của Đường Môn ta, ta thân là huynh trưởng không dạy tốt muội muội, cũng là sai. Việc này, xin hoàng thượng định tội.”

Động tác uống trà của Quan Từ Sơ ngừng một chút, nhìn lời nói cử chỉ của Đường Thu Sinh. Ngữ điệu chính nhân quân tử giống như cầu xin người ta trừng phạt mình. Song sắc mặt ánh mắt kia lại như nắm chắc y sẽ không phạt hắn.

“Thu Sinh nói vậy cũng đúng.” Quan Từ Sơ thản nhiên trả lời.

Đường Thu Sinh đang quỳ dưới đất sắc mặt hơi thay đổi, môi động đầy, tựa như muốn nói nhưng lại không biết nói gì.

Quan Từ Sơ lãnh đạm cười: “Nhưng việc này tội nặng nhất cũng không phải là huynh, vậy phạt Đường Môn năm nay tiến cống đan dược nhiều hơn ba phần. Như vậy cũng dễ bịt miệng bách quan triều đình, Thu Sinh thấy sao?”

Đường Thu Sinh không hiểu việc buôn bán nhưng cũng biết ba phần này thật sự không ít, chẳng khác nào rút đi một bát máu của Đường Môn. Nhưng đã nói đến nước này, hắn sao có thể phản đối, còn phải cảm tạ Quan Từ Sơ đã suy nghĩ vì mình chứ, “Hoàng thượng thánh minh, tạ ơn Hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.” Quan Từ Sơ mỉm cười gật đầu.

Đường Thu Sinh từ mặt đất đứng dậy, song sắc mặt ảm đạm không ít.

Quan Từ Sơ làm như không phát hiện, tươi cười trên mặt bỗng nhạt đi, giọng nói lãnh đạm như gió, “Theo lời huynh nói, việc Hàm Nguyệt công chúa trốn đi lần này, Tuyết Diên Sơn Trang chính là đồng phạm. Tuyết Diên Sơn Trang là thế lực trên giang hồ, vốn cùng triều đình nước sông không phạm

nước giếng, vậy mà bây giờ lại dám can đảm khiêu khích uy nghi hoàng gia, ta không thể mặc kệ.”

“Hoàng thượng nói rất đúng!” Đường Thu Sinh nghe vậy, lập tức phản nộ lên tiếng.

Nghĩ đến mình phải chịu đả kích cùng ghen ghét trước mặt Tư Lăng Cô Hồng, còn có sự thay đổi của Đường Niệm Niệm sau khi tới Tuyết Diên Sơn Trang, hơn nữa, Lưu thị cũng chết ở Tuyết Diên Sơn Trang. Bao nhiêu đó đã đủ để hấn thống hận Tuyết Diên Sơn Trang đến cực điểm.

Quan Từ Sơ tán thưởng, cười nói: “Uy nghi của hoàng gia Cẩm Quốc không thể khiêu khích, hơn nữa, việc Tuyết Diên Sơn Trang làm ra đã phá hủy quốc nghị giữa Cẩm Quốc và Hạ Quốc, cho dù là vì bảo vệ uy nghi của Cẩm Quốc, hay là vì đòi công bằng cho Hạ Quốc, thì chuyện Tuyết Diên Sơn Trang này cũng không thể mặc kệ.”

Ánh mắt Đường Thu Sinh sáng ngời, kích động nói: “Ý của Hoàng thượng là?”

“Thu du hậu!” Quan Từ Sơ đột nhiên nghiêm nghị nói.

Đường Thu Sinh chấn động, lại quỳ xuống đất, nói: “Có vi thần!”

Quan Từ Sơ nói: “Trẫm cho phép ngươi dẫn một vạn tinh binh, xuất chinh tới bắc vực Hư Tuyết Sơn, tấn công Tuyết Diên Sơn Trang.”

Đôi mắt Đường Thu Sinh sáng như đuốc, đập đầu nói: “Vi thần tuân chỉ!”

Cho đến khi ánh bình minh ló rạng, Đường Thu Sinh rời khỏi Cung Cẩm Khôn, lúc này trong điện chỉ còn lại một mình Quan Từ Sơ thán nhiên uống trà, trên mặt lại không còn nét cười như ban nãy.

“Đường Niệm Niệm . . .”

Quan Từ Sơ nhìn nước trà màu xanh nhạt trong chén, cong môi cười yếu ớt, đôi mắt lại như kiếm, sắc bén mà uy nghiêm.

Từ lúc mới gặp cho tới khi nghe thấy tên nàng đã là nửa năm. Vốn dĩ nên phai nhạt, nhưng khi nghe được tên của nàng, hấn mới phát hiện, bộ dáng của nàng trong đầu hấn thế nhưng không hề biến mất, ngược lại, theo thời gian ngày càng rõ ràng. Cho tới bây giờ, hấn vẫn nhớ rõ mỗi tiếng nói cử chỉ, từng nụ cười, từng cái nhăn mày của nàng khi đó.

Nghĩ đến hấn đã gặp qua rất nhiều nữ tử tuyệt sắc, nay trong hậu cung hoàn phi yến gầy, xinh đẹp thanh thuần, đủ loại phong tư, tính tình nào cũng có, trong đó cũng có mấy người ngẫu nhiên có thể khiến hấn tâm động vài phần. Nhưng không một ai có thể làm cho hấn nhớ kỹ như vậy, không thể quên như vậy. Nhớ nàng, loại tim đập loạn nhịp này, không một nữ tử nào có thể cho hấn.

Nhớ tới lúc trước khi mới gặp nàng, đầu óc hấn trống rỗng, không tự chủ được muốn làm nàng vui, làm nàng cao hứng. Thật sự giống như thăng hề, tuy cảm thấy ngu ngốc nhưng lại thật tốt đẹp.

Ngay lập tức, Quan Từ Sơ xiết chặt chén trà.

Hấn nhớ tới chuyện Du vương phủ bị trộm bảo vật lúc trước. Việc này hấn cũng nhớ rất kỹ, đơn giản là vì hấn đoán được ai đã làm, và vì sao làm. Nguyên nhân đều ở trên người Đường Niệm Niệm.

“Một thế lực giang hồ, chung quy vẫn không thể đấu lại triều đình. Sức mạnh một người cũng không thể ngăn được thiên quân vạn mã.” Quan Từ Sơ cúi đầu cười nói, tiếng cười trầm thấp vang vọng trong Cung Cẩm Khôn.

Hấn muốn có được nàng.

Cho dù nàng sớm đã bị người khác chiếm hữu, song hấn vẫn muốn đoạt lấy nàng. Ít nhất, sau khi có được hấn sẽ không phải nhớ nhung như thế. Có được rồi liền xem xét rốt cuộc mình sẽ càng thích nàng hơn, hay nàng cũng sẽ như những nữ tử hậu cung kia, có được rồi liền mất đi hứng thú.

Nếu là người trước, hấn sẽ giữ nàng bên cạnh, thậm chí có thể cho nàng vị trí hoàng hậu. Nếu là người sau, vậy hủy đi cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Về Nhà Chuẩn Bị Hôn Sự

Edit + Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Gần đến ngày trăng tròn, sự an tĩnh bình yên trong núi rừng dần dần giảm đi, lộ ra mấy phần khẩn trương.

Khi Chu Diệu Lang nhận được một phong thư truyền tới, tất cả mọi người liền biết được, đã đến lúc nên trở về rồi. Sau khi trở về, sẽ là một trận tranh đấu vô thanh.

Lúc này cũng đã ở trong rừng núi hơn ba tháng, thực lực của mọi người đều nhanh chóng tăng lên, Chiến Thương Tiễn, Lý Cảnh, Chu Diệu Lang đều đã tiến vào Thiên phẩm. Chị em Diệp thị và Thủ Lam đều đạt Địa Thánh, chỉ kém một bước là có thể bước vào hàng ngũ cao thủ Thiên phẩm. Quái xà và Bạch Lê thỉnh thoảng được Lục Lục cho ăn đan dược, nên thực lực thẳng hướng xông lên, rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào thì mọi người không rõ, nhưng chỉ cần nhìn bọn chúng an toàn không chút thương tích dưới tay Lý Cảnh và Chiến Thương Tiễn là có thể biết được, hai chúng nó đều đã trên Thiên phẩm, thậm chí còn cao hơn.

Một đám người như vậy, thực lực như vậy, nếu để thế nhân biết, đủ trợn mắt há hốc mồm.

Bởi vì có túi Càn Khôn, nên lần này mọi người lên đường cực kì nhẹ nhàng.

Khi xe Bạch Liêu chạy đến, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị xong. Chu Diệu Lang ngồi trên vị trí xa phu, những người khác ngồi trên mã thú, chỉ chờ Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng lên xe là có thể khởi hành.

Liêu Trọng Nhiên và Hạ Li Sa đứng bên cạnh tiễn đưa. Khi Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm đi tới, Liêu Trọng Nhiên tiến lên từng bước, trầm giọng nói: “Ta biết hai người thực lực cao thâm, tiền tài quyền thế không thiếu, nay ta cũng chỉ là một phạm nhân bỏ trốn. Nhưng đại ân không lời nào có thể cảm tạ hết được, sau này nếu có yêu cầu gì, Liêu mỗ thề quyết không chối từ.”

Hạ Li Sa cũng lắng đọng đi tới, nắm tay Liêu Trọng Nhiên, mỉm cười nói với Đường Niệm Niệm: “Mấy hôm trước ta nói muốn cho hai đứa nhỏ đính ước, xác thực có chút ý mưu tính, xin Niệm Niệm cô nương không phiền lòng. Sau này nếu có duyên gặp lại, đứa nhỏ cũng sinh ra, vậy để hai đứa chúng nó làm bạn với nhau cũng không tồi.”

Lần này, lời của nàng là thật tâm thực lòng, không có nửa điểm mưu toan.

Đường Niệm Niệm thân nhiên nhìn nàng một cái, không trả lời.

Tư Lăng Cô Hồng ôm nàng bước vào trong xe Bạch Liêu, cửa xe đóng lại, ngăn cách toàn bộ.

Chu Diệu Lang khách khí gật đầu với hai người, rồi cáo biệt rời đi. Một tiếng rít gào vang lên, hai cánh của Bạch Liêu thú giang rộng làm bụi đất tung bay, sau đó vỗ cánh bay lên. Những người khác cũng giật dây cương, điều khiển mã thú theo sát phía sau.

Phía trước nhà trúc, chỉ còn lại Liêu Trọng Nhiên và Hạ Li Sa.

Hạ Li Sa thấp giọng nói: “Chàng rõ ràng có tâm tư này, vì sao không nói? Nhưng làm thủ hạ thật uất ức cho chàng. . .”

“Không uất ức.” Liêu Trọng Nhiên cắt ngang lời nàng.

Hạ Li Sa nâng mắt nhìn hắn.

Liêu Trọng Nhiên nói: “Nhóm người bọn họ ai cũng có sở trường riêng, hai người Tấn Phạt và Lý Cảnh kia đều là nguyên giả Thiên phẩm, Tấn Phạt tri thức rất rộng, hiểu biết rất nhiều. Lý Cảnh tuy rằng mặt lạnh, nhưng kẻ sách đối địch không hề kém, chỉ là dùng một phần nhỏ mà thôi. Bản thân Chu Diệu Lang là luyện dược sư, thực lực trên Địa Quân, lời nói hành động vô cùng cân trọng, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Thủ Lam và cặp chị em song sinh kia cũng đã đạt thực lực trên Địa Quân. Còn một hồ một xà lại có thực lực thậm chí trên cả Tấn Phạt, Lý Cảnh. Dược thú kia... ngày ngày ăn đan dược như đậu đỗ, thực lực dường như trên Huyền phẩm rồi, thậm chí còn có thể trên Địa phẩm.”

Hạ Li Sa trợn to mắt, tuy rằng nàng cũng là người tâm tư tỉ mỉ, nhưng dù sao cũng không thể đi cùng với đám nam tử, còn quan hệ với Chu Diệu Lang và mấy nữ kia thì lại bình thản như nước, nên hiểu biết của nàng về họ không nhiều lắm. Lúc này nghe Liêu Trọng Nhiên nói, nàng chỉ cảm thấy nhất thời có chút không tiếp thụ nổi.

Một đám người trẻ tuổi lại có thực lực Thiên phẩm, thế mà đều cam tâm tình nguyện làm thủ hạ, hầu hạ người khác. Ngay cả hai nam tử kia nhiều khi cũng bị kêu ra ngoài mua này mua nọ làm chân sai vặt.

Con bạch hồ và quái xà tuy rằng cổ quái, nhưng ngày thường đều chỉ thích đùa giỡn đánh nhau, thế mà lại có thực lực trên Thiên phẩm?

Dược thú hoạt bát nghịch ngợm hiếu động không hề giống dược thú kia, mỗi ngày đều ăn đan dược? Cho dù chỉ là đan dược Huyền phẩm, thì cũng không thể xem như đậu đỗ mà ăn chứ?

Liêu Trọng Nhiên nhàn nhạt nói: “Ta không mở miệng, chẳng qua là vì lúc này ta không đủ tư cách, bọn họ cũng không cần.”

Hạ Li Sa ôm hắn, không đồng ý nói: “Chàng là chiến thần Hạ Quốc, là anh hùng trong lòng dân chúng Hạ Quốc, làm sao có thể không đủ tư cách. Chỉ cần cho chàng binh mã, chàng liền có thể đánh ra một trận thắng tuyệt đẹp!”

Nghe lời nàng nói tràn đầy sự tin nhiệm vững chắc như vậy, khoe môi Liêu Trọng Nhiên cong lên, gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ cần cho ta binh mã, ta có thể đánh ra một trận thắng tuyệt đẹp!”

Hắn có kiêu ngạo thuộc về mình, có sự tự tin thuộc về tướng lĩnh.

Hạ Li Sa nhìn hấn như vậy, đáy mắt tràn ra vẻ mê muội lưu luyến, trên mặt cũng nở nụ cười.

“Nếu có một ngày có thể gặp lại, ta nhất định sẽ không mang một thân chật vật này.” Liễu Trọng Nhiên nhìn phương hướng đám người Tư Lăng Cô Hồng rồi đi, hai mắt đen kịt, dáng người lấm liệt.

“Vâng.” Hạ Li Sa gật đầu, rúc vào trong lòng hấn.

Mười ngày sau.

Bầu trời Vô Ngân Sâm Lâm nghênh đón xe Bạch Liễu toả sáng dưới ánh mặt trời. Bạch Liễu vỗ cánh, gió mạnh phàn phật thổi qua, giống như nghênh đón cái gì, hoặc là báo hiệu chuyện gì đó.

Sông núi vờn quanh, cây to che khuất bầu trời. Một vách ngăn bằng trúc đứng sừng sững trong núi, vẫn không thấy đầu không thấy cuối như trước. Tư Lăng gia tộc vẫn mang phong cách trang nghiêm cổ xưa, giống như dấu ấn độc nhất dành cho các bộ tộc cổ.

Xe Bạch Liễu lần này cũng không dừng lại trước đại môn, mà trực tiếp bay qua không trung, nhắm thẳng về phía thôn trang Vô Danh của Tư Lăng gia tộc. Khi xe Bạch Liễu đáp xuống, nhóm tỷ nữ mang bộ mặt lãnh đạm cứng nhắc đều tự giác hành lễ rồi đi, toàn bộ thôn trang dường như không có gì khác so với lúc bọn họ rời khỏi.

Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm ra khỏi xe Bạch Liễu, đám người Chu Diệu Lang bắt đầu thu thập hành trang, tất cả đều ngay ngắn có trật tự.

Nhưng sau vài canh giờ liền bắt gặp đoàn người đến đây bái phỏng.

Tới đầu tiên là người Lý gia và mấy vị trưởng lão trực hệ của Tư Lăng gia tộc, những người này vừa đến đã bị Lý Cảnh đưa tới nơi khác bàn bạc.

Theo sau là nam tử mặc cẩm bào màu đỏ cười hi hi – Tư Lăng Quy Nhận.

“Ca ca, tiểu tẩu tử, hai người đi dự yến tiệc sinh thần của thiếu chủ Đại Vân Hải, thời gian vừa đi vừa dừng chân rồi trở về cũng thật đáng kể, đệ còn tưởng hai người không muốn trở về đây này.” Tư Lăng Quy Nhận tươi cười nói, ánh mắt dừng ở trên người Đường Niệm Niệm cùng Tư Lăng Cô Hồng. Hai người này vừa đi liền đi nửa năm, quả thật đủ dài.

Chỉ thấy lúc này Đường Niệm Niệm đang nằm trong ngực Tư Lăng Cô Hồng mơ màng ngủ, một tay Tư Lăng Cô Hồng đặt trên bụng nàng, một tay cầm sách đọc.

Tư Lăng Quy Nhận thấy hai người không ai để ý tới mình, chẳng những không tức giận, ngược lại cười càng tươi hơn.

Hắn thế nhưng cảm thấy hai người như vậy mới là chân thực nhất, vĩnh viễn không cần đoán bọn họ có trong ngoài bất nhất hay không, có mưu tính gì, mà có thể thoải mái đối mặt.

Nửa năm không thấy, cho dù Tư Lăng Quy Nhận không muốn thừa nhận cỡ nào, thì khi nghe tin hai người trở về, bản thân vẫn nhịn không được tiến đến, đây chính là sự thật.

Rốt cuộc bắt đầu từ khi nào tâm tình không tiếng động thay đổi, hấn cũng không biết. Thời điểm gặp lại Tư Lăng Cô Hồng, trong lòng vẫn không vui khó hiểu, vẫn muốn cướp đi tất cả của hấn, nhưng so với trước kia đã phai nhạt đi rất nhiều. Ngược lại chỉ thích đầu khẩu chiếm tiện nghi của hấn, nhìn hai người trước mặt này.

Tư Lăng Quy Nhận sẽ không biết được, tất cả chuyện này đều là do được hương trên người Đường Niệm Niệm ảnh hưởng. Chỉ cần ở bên cạnh nàng lâu một chút, ngửi được hương tự nhiên phát ra trên Thiên thánh được thể của nàng sẽ nhận được không ít lợi ích, còn có thể . . . giải độc.

Tư Lăng Quy Nhận ngồi xuống đối diện hai người, mắt nhìn sang Thủ Lam bên cạnh. Vừa liếc mắt một cái đã khiến hấn giật mình, lại nhìn thật kỹ nàng, hấn phát hiện ra phần áp lực kia không phải là ảo giác. Nguyên lực trên người nữ tử này thế nhưng đã có thể mang đến áp lực cho hấn. Chuyện này chứng tỏ điều gì?

“Ha ha, vị tỷ tử này, có thể mang cho ta một chén trà không?” Tư Lăng Quy Nhận nhìn Thủ Lam cười nói.

Dung mạo hấn vốn vô cùng đẹp, khuôn mặt trắng như tuyết, đường nét tinh xảo khéo léo, xứng với hồng y, miệng cười lạnh nhạt mà kiêu ngạo. Nhất là công pháp hấn tu luyện vốn thiên về ảnh hưởng nhân tâm, giọng nói khàn khàn vừa phát ra mị hoặc lòng người.

Tìm Thủ Lam đập mạnh một cái, thiếu chút nữa đã bị mê hoặc thần trí. May mắn mấy ngày nay thực lực của nàng tiến nhanh, bởi vì thiên tư của nàng kém nhất, nên Đường Niệm Niệm cho nàng nhiều đan dược nhất, như vậy mới có thể khiến nàng đuổi kịp bước chân của những người khác. Nhưng nguyên lực đuổi theo là đuổi theo, lực khống chế vẫn yếu hơn rất nhiều. Bằng không cũng sẽ không bị Tư Lăng Quy Nhận phát hiện nguyên lực hùng hậu phát ra từ cơ thể nàng dễ dàng như vậy.

Vốn Đường Niệm Niệm đang ngủ mơ màng trong lòng Tư Lăng Cô Hồng chợt mở bừng mắt, nhìn qua Tư Lăng Quy Nhận, giọng nói còn pha chút ngái ngủ mềm nhẹ nói: “Thủ Lam là người của ta.”

Chân mày Tư Lăng Quy Nhận nhướn lên. Là người của nàng, nên không thể châm trà cho hấn? Hay là cảnh cáo hấn không được ra tay với nàng ta?

Không được dùng mị thuật?

Mặc kệ là ý gì, việc Đường Niệm Niệm mở miệng nói chuyện với hắn vẫn làm cho hắn vừa lòng.

“Tiểu tẩu tử thật là keo kiệt, chỉ pha một tách trà mà thôi. Tẩu không nỡ để người của tẩu hầu hạ đệ đệ, hay là tiếc một chén trà đây?” Tur Lăng Quy Nhận cúi đầu cười nói, ánh mắt lớn mật nhìn chăm chăm nàng. Căn thân phát hiện nàng vẫn như trước trang điểm đơn giản, nhưng vốn xiêm y thất đại lung nay đã biến thành váy gấm thướt trên ngực. Bộ váy như vậy mặc trên người nàng, tuy rằng không nhìn thấy phần eo khiến cho nam tử hoa mắt thần mê lúc trước, nhưng càng lộ rõ vẻ xuất trần mông lung, thướt tha như tiên.

Mới chỉ nhìn thêm vài lần, hắn liền phát hiện ánh mắt Tur Lăng Cô Hồng vọng lại. Nếu là lúc trước nói không chừng hắn còn có thể cố ý nhìn chăm chú hơn một chút, song lúc này lại tự giác thu hồi ánh mắt cản trở của mình về.

Đúng lúc này, Thù Lam bừng tỉnh, ánh mắt nhìn hắn vốn hơi si ngốc giờ hoá thành cảnh trọng.

Thấy bộ dáng cảnh trọng của nàng, Tur Lăng Quy Nhận ngược lại quay đầu cười. Nụ cười này không có vẻ ma mị dụ hoặc như vừa rồi, chỉ đơn giản tươi cười, nhưng lại càng làm cho người ta khó quên.

“Ca ca và tiểu tẩu tử lần này trở về. . . có tính toán gì không?” Tur Lăng Quy Nhận cười nhìn Tur Lăng Cô Hồng.

Tur Lăng Cô Hồng buông cuốn sách trong tay xuống, giúp Đường Niệm Niệm xoa bóp thái dương, nhỏ giọng lãnh đạm nói với Tur Lăng Quy Nhận: “Nói nữa liền cút ra ngoài.”

Tur Lăng Quy Nhận theo tay hắn nhìn thấy Đường Niệm Niệm không biết từ lúc nào thì ngủ lại trong lòng Tur Lăng Cô Hồng. Hắn hơi há miệng nhưng không nói nữa, xoay tầm mắt nhìn sang cuốn sách Tur Lăng Cô Hồng vừa đặt lên bàn. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn sang khuôn mặt tươi cười của hắn lập tức cứng đờ. Chỉ thấy bức vẽ trên sách sắc thái tiên diễm sinh động, có thể thấy được đây rõ ràng là tranh đông cung tinh phẩm hiếm có. Sách này là sách song trang, trang bên cạnh tinh phẩm đông cung đồ còn có văn tự giảng giải.

Cuốn sách Tur Lăng Cô Hồng vừa chăm chú lật xem, thế nhưng lại là sách đông cung?

Về mặt Tur Lăng Quy Nhận nhất thời sửng sốt, phối hợp với khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần của hắn, vừa an tĩnh lại liền khiến người ta có loại cảm giác bình dị mong manh.

Tur Lăng Cô Hồng cũng không hề xấu hổ cầm lại sách nhìn xem, dáng vẻ thong dong tự tại, nếu không phải Tur Lăng Quy Nhận đã thấy được bản chất thật của cuốn sách kia, chỉ e còn tưởng là hắn đang đọc điển cổ danh gia gì đó.

Thù Lam đương nhiên cũng nhìn được, cúi đầu che giấu vẻ mất tự nhiên trên mặt. Tuy nàng đã nhìn qua một màn này vài lần, nhưng mỗi lần nhìn nàng vẫn không quen. Nhất là bây giờ bị người ngoài trông thấy, đương sự không xấu hổ nhưng nàng lại xấu hổ rồi.

Nhất thời, mấy người đều không ai lên tiếng nữa, Tur Lăng Quy Nhận cũng lẳng lặng ngồi.

Trong không khí thoang thoảng mùi thơm ngát như thanh mộc lại như quỳnh lộ, còn có tiếng hít thở đều đều của Đường Niệm Niệm, tiếng lật sách và tiếng Tur Lăng Cô Hồng nhẹ nhàng lật bìa thỉnh thoảng vang lên. Yên tĩnh như vậy, nhưng Tur Lăng Quy Nhận nhất thời không muốn rời đi, cứ ngồi như vậy liền cảm thấy thoải mái lạ thường, nhất là mùi hương thoang thoảng kia, rất thư thái.

Hắn mỉm cười, bất động thanh sắc nhìn Đường Niệm Niệm, hắn biết mùi hương này là truyền ra từ cơ thể nàng. Ngày trước vốn nhân nhạ song bây giờ lại khá nồng đậm.

Lúc này, thân ảnh Chu Diệu Lang từ xa xa đi tới, khi nhìn thấy bóng dáng Tur Lăng Quy Nhận, đáy mắt nàng chợt loé lên, bước chân không ngừng tiến đến trước người Tur Lăng Cô Hồng. Sau khi nhìn thấy Đường Niệm Niệm ở trong lòng hắn, lời định nói ra lập tức nuốt trở về, dùng truyền âm nhập mật truyền đến tai Tur Lăng Cô Hồng.

“Trang chủ, Lý Cảnh bên kia nói muốn thương lượng cùng trang chủ.”

Ánh mắt Tur Lăng Cô Hồng rời khỏi trang sách, nhìn ra bên ngoài, thấy bên ngoài còn sáng mới thu sách trong tay, mềm nhẹ ôm Đường Niệm Niệm đi về phía trong lầu các.

Lúc này, Tur Lăng Quy Nhận cũng đứng lên, cười nhìn Chu Diệu Lang, nói: “Tiểu tẩu tử làm sao vậy? Hay là đi đường vội vã mệt nhọc nên ham ngủ?”

Tuy hắn tỏ vẻ lơ đãng hỏi chuyện, nhưng bên trong ẩn chứa vẻ quan tâm khiến người ta cảm giác được là thật lòng.

Chu Diệu Lang đương nhiên sẽ không nói cho hắn biết chuyện Đường Niệm Niệm có bầu, chỉ mỉm cười nói: “Quy Nhận thiếu gia thông minh.”

Nếu Tur Lăng Quy Nhận tin lời nàng thì mới là ngu ngốc. Hắn làm sao không hiểu, bọn họ căn bản sẽ không bởi vì trở về Tur Lăng gia mà gấp rút lên đường. Bây giờ tuy đã gần đến ngày trăng tròn, nhưng vẫn còn cách một khoảng thời gian. Huống chi nếu đi đường vội vàng sẽ làm Đường Niệm Niệm mệt mỏi, thì đường này cũng không cần đi tiếp nữa.

Lời của Chu Diệu Lang hiển nhiên chỉ là trả lời cho có lệ.

Tur Lăng Quy Nhận cười nói: “Diệu Lang tỷ tỷ có lệ với ta như vậy, thật không phúc hậu a.”

Chu Diệu Lang nghe thế, thần sắc không chút biến hóa. Tự mình tiến tới thu thập trà bánh trên bàn mỉm cười nói: “Bây giờ là thời gian chủ mẫu ngủ trưa, trang chủ cũng sắp đi làm cơm rồi. Quy Nhận thiếu gia còn muốn ngồi một mình ở đây?”

Chân mày Tur Lăng Quy Nhận nhướn lên, tựa vào ghế, cười nói: “Cứ như vậy cũng không tồi, chỗ của ca ca lúc nào cũng tốt, làm cho ta đặc biệt thích thú.”

Hắn nói xong liền híp mắt dựa lưng. Mặt mày cong cong lộ ra vẻ yêu hoặc như mị hồ, miệng hơi cong, thần thái như vậy lại không hề có chút nữ khí nào, chỉ có vẻ tà mị đặc thù của nam tử.

Chu Diệu Lang tất nhiên biết được hắn thích đánh chủ ý lên những gì của Tur Lăng Cô Hồng. Chỉ cần thuộc về Tur Lăng Cô Hồng, cho dù không tốt hắn cũng cho là tốt, muốn đoạt về tay mình, muốn làm cho Tur Lăng Cô Hồng không thoải mái.

Nhìn Tur Lăng Quy Nhận im lặng dựa lên ghế, khi hắn không nói gì, gương mặt tái nhợt như tuyết xinh đẹp tuyệt trần kia làm cho người ta cảm thấy giống như người tuyết đắp thành, thanh quý và mị, lại có cảm giác yếu ớt mong manh khó hiểu.

Chu Diệu Lang nhìn cái dạng này của hắn, nhất thời muốn đuổi khách mà không biết nên nói thế nào. Thứ nhất nếu hắn không chịu đi, nàng cũng không thể đuổi. Thứ hai, nàng kỳ thật cũng không chán ghét hắn, thậm chí có thể nói là có chút đau lòng. Nhớ năm xưa khi hắn còn nhỏ, vẫn luôn được phu nhân dẫn theo bên người, quan hệ với trang chủ thật ra không tệ, luôn muốn bám lấy trang chủ, nhưng bởi vì trang chủ thân thể đặc thù, nên mỗi lần đều là phu nhân và nàng đỡ hắn trở về.

Rốt cuộc là khi nào thì hắn bắt đầu bất mãn với trang chủ như thế? Dường như từ lúc bị gia chủ mang đi, nuôi dưỡng ở bên người.

Tuy Tur Lăng Cô Hồng cũng không thân cận gì với Tur Lăng Quy Nhận, thậm chí có khi còn trực tiếp ra tay đá thương, nhưng Chu Diệu Lang biết, hắn đối với Tur Lăng Quy Nhận cũng có vài phần cảm tình, bất kể phần cảm tình này là vì bản thân Tur Lăng Quy Nhận, hay là bởi vì phu nhân.

Bằng không, chỉ riêng việc Tur Lăng Quy Nhận thỉnh thoảng khiêu khích cùng sờ tác sờ vi, nếu Tur Lăng Cô Hồng thật sự có tâm thì hắn tuyệt đối trốn không khỏi cái chết.

“Quy Nhận thiếu gia.” Chu Diệu Lang thu dọn xong bàn ăn, lúc này mới tự mình pha cho Tur Lăng Quy Nhận một chén trà, đặt ở trước mặt hắn.

Tur Lăng Quy Nhận chớp mắt, dường như tâm hồn vừa du đãng đi nơi nào, lúc này mới hoàn hồn lại, mỉm cười nhìn qua.

Chu Diệu Lang nhẹ giọng nói: “Quy Nhận thiếu gia là đệ đệ ruột của trang chủ, chỉ cần Quy Nhận thiếu gia không chạm vào điểm mấu chốt của ngài, thì trang chủ sẽ không thực sự lấy mạng thiếu gia.”

Lần này trở về, nàng đã sớm đoán trước được những chuyện sẽ phát sinh. Nàng chỉ mong Tur Lăng Quy Nhận đừng thật sự đối nghịch với Tur Lăng Cô Hồng, nếu không phu nhân sẽ rất đau lòng, trong nội tâm trang chủ chỉ e cũng như vậy, tuy rằng mặt ngoài luôn nhìn không ra.

Tur Lăng Quy Nhận nghe vậy, ý cười trong mắt hơi ngưng lại. Trong đầu nghĩ đến khi ở Phong Nhân Cốc, Đường Niệm Niệm từng nói qua, nàng không giết hắn là bởi vì hắn là đệ đệ của Tur Lăng Cô Hồng.

Người kia, khi nào thì thật sự coi hắn là đệ đệ? Các nàng làm sao có thể chắc chắn nói ra những lời như vậy.

Tur Lăng Quy Nhận chỉ cảm thấy đầu lại có chút đau đớn, mày không khỏi nhíu lại, khom người đứng lên khỏi ghế, cười nói: “Diệu Lang tỷ tỷ nói điều này là có ý gì? Chẳng lẽ ca ca muốn làm chuyện gì hay sao?”

Chu Diệu Lang mỉm cười. Kỳ thật tự trong lòng mọi người đều hiểu được.

Tur Lăng Quy Nhận chỉ cười, cũng không muốn trả lời nàng. Phẩy nhẹ ống tay hắn cúi mắt cười nói: “Hơn nữa, ta vốn còn có chuyện muốn nhờ tiểu tẩu tử giúp, nhưng thấy tiểu tẩu tử mệt nhọc như vậy, vẫn nên chờ đến tối đi. Diệu Lang tỷ tỷ đừng quên giúp ta chào tiểu tẩu tử một tiếng, nói tiểu đệ lần sau sẽ đến tìm nàng. Đương nhiên, tiểu tẩu tử cũng có thể đến chỗ của ta tìm ta, đệ đệ dĩ nhiên vô cùng hoan nghênh.”

Chu Diệu Lang nghe những lời này, nhất thời có chút dở khóc dở cười. Vừa mới bảo hắn đừng đụng vào vảy ngược của Tur Lăng Cô Hồng, hắn liền cố ý nói ám chỉ ái muội như vậy. Nay nếu để Tur Lăng Cô Hồng nghe được, chỉ sợ lại không thoải mái.

Thoáng cái đã vào đêm, sau khi đỡ cho Đường Niệm Niệm ngủ ngon lành, Tur Lăng Cô Hồng mới đi tới thư phòng chỗ đám người Lý Cảnh. Trong đó chính là chúng trưởng lão của Tur Lăng gia tộc đã chờ chùng nửa ngày.

Nay Tur Lăng gia tộc đã sớm chia thành ba bè cánh, một là chuẩn theo Tur Lăng Hoài Nhân, hai là theo Tur Lăng Cô Hồng, ba là lựa chọn trung lập, chỉ trung thành với Tur Lăng gia.

Lúc này mọi người ngồi đây chính là người bên phe ta, lấy Tur Lăng Cô Hồng làm đầu. Bị Tur Lăng Cô Hồng bắt chờ lâu như vậy, trong lòng mọi người chung quy vẫn tràn ngập vài phần bất mãn, thậm chí có người ần ần có ý muốn rời đi, nhưng cuối cùng vẫn không nhúc nhích.

Khi cửa phòng mở ra, thân ảnh Tur Lăng Cô Hồng từ bên ngoài bước vào, tuần dung không tỳ vết như bạch ngọc, đạm tĩnh không có chút biểu cảm gì, hai mắt trong suốt yên lặng, tóc đen dài tung bay phía sau vai. Khi hắn chậm rãi tiến vào, không hề phát ra chút tiếng động làm cho không khí trong thư

phòng vốn có chút nặng nề lập tức nghiêm trang kính cẩn hẳn lên. Ngay cả mấy người vừa âm thầm bắt mẫn kia sau khi hẳn xuất hiện cũng vô thức tiêu tán đến hầu như không còn. Tất cả đều cụp mắt, cung kính đứng lên từ ghế ngồi.

Thẳng đến khi Tư Lăng Cô Hồng đi tới giữa phòng, hẳn vẫn chưa ngồi xuống, mà chỉ lẳng lẳng đứng, ánh mắt dừng ở trên người mọi người.

“Tham kiến thiếu chủ.” Nhất thời, mọi người cung kính hành lễ.

Tư Lăng Cô Hồng “Ừm” một tiếng, xem như đáp lại.

Mọi người nghe vậy đứng thẳng người, nhưng thấy Tư Lăng Cô Hồng vẫn chưa ngồi xuống, nên cũng không có ai dám ngồi.

Trong thư phòng nhất thời yên tĩnh không tiếng động, Tư Lăng Cô Hồng nhàn nhạt nói: “Muốn nói chuyện gì.”

Bọn họ nói muốn hẳn tự mình đến bàn bạc, nhưng chờ khi hẳn đến đây lại không ai nói gì. Toàn bộ ý nghĩ trong lòng Tư Lăng Cô Hồng đều dừng ở trên người Đường Niệm Niệm, lúc này sở dĩ không ngồi xuống là bởi vì hẳn không định nói thêm gì nhiều với bọn họ, chỉ muốn điểm mặt một chút rồi trở về ngủ với Đường Niệm Niệm.

Hắn vừa mở miệng, mọi người cũng bót đi một tầng cổ ky, Triệu trưởng lão lên tiếng trước nói: “Thiếu chủ, lần này hành động có thể nói là bức vạ, gia chủ thực lực khó lường, huống chi ông ta ở Tư Lăng gia tộc xây dựng ảnh hưởng đã lâu, thủ hạ cao thủ nhiều không kể xiết, các trưởng lão Thiên phẩm trực hệ ít nhất là mười hai người. Không biết thiếu chủ có thể hoàn toàn nắm chắc? Nói ra cũng làm cho chúng ta an tâm thêm một ít. Dù sao thiếu chủ tuổi còn nhỏ, cũng không phải là không thể chờ.”

Một câu của hẳn liền nói ra ý nghĩ trong lòng mọi người. Trong thư phòng quanh quẩn tiếng hít thở nhè nhẹ và tiếng bàn luận. Có người trực tiếp nói thẳng, có người cẩn thận khuyên can, cũng có người ý vào tuổi tác lớn, có ý cạy già lên mặt dạy bảo.

Nhưng tất cả vừa mới bắt đầu thì giọng nói lạnh nhạt của Tư Lăng Cô Hồng đã vang lên, “Ta muốn Tư Lăng gia.”

—— Ta muốn Tư Lăng gia ——

Năm chữ bình thản đến gần như cảm giác được chấn động, âm thanh réo rất lạnh lùng, nhưng lại vang vọng rõ ràng trong tai mỗi người. Nhất thời toàn bộ tiếng bàn luận đều biến mất không thấy tăm hơi, lặng ngắt như tờ.

Trong thư phòng yên tĩnh chỉ còn lại ánh nền nhảy nhót. Tư Lăng Cô Hồng vẫn đứng đó, vóc người thon dài, xiêm y mỏng manh, dung mạo khuynh thế một nửa được ánh nền chiếu lên, một nửa chìm trong tối, làm cho khuôn mặt hẳn chợt hiện lên một chút thâm thúy, thần bí tuyệt đại.

Hắn nói xong câu đó, liền nâng bước chân đi về phía cửa.

Mọi người không khỏi tự động tránh đường, nhìn theo bóng hẳn rời đi.

Có lẽ trước khi hẳn chưa tới, bọn họ còn bất mẫn, tâm ý khó định, nhưng khi thân ảnh hẳn xuất hiện, chỉ cần một câu năm chữ liền phá vỡ toàn bộ. Hẳn chỉ là nói cho bọn họ biết quyết định của hẳn, không cho phép do dự dư thừa, cũng không có cái gọi là nhẫn nhịn.

Hắn muốn Tư Lăng gia.

Chỉ cần biết được điểm này, là đủ.

Hắn không cần dùng khí thế uy hiếp, không cần dùng ngôn từ nghiêm nghị, càng không cần cân trọng lựa lời. Chỉ có tư thái thông dong, điềm tĩnh cho dù núi đổ cũng không biến sắc. Một câu thản nhiên đã đủ ma lực làm cho người ta tin phục, không dám cãi lời.

Nhưng, một Tư Lăng Cô Hồng vừa khiến mọi người không dậy nổi chút ý muốn phản kháng khi rời khỏi đi tới sương phòng liền biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại sự dịu dàng ôn nhu.

“Hi.” Nhìn Đường Niệm Niệm cuộn mình ngủ trên giường, Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu nở nụ cười, sau đó nhẹ nhàng đi qua, cởi giày bỏ áo ngoài, ôm nàng vào trong ngực.

Khi hẳn tới gần, Đường Niệm Niệm cũng không mở mắt, chỉ nỉ non một tiếng: “Cô Hồng...” rồi dụi vào trong lòng hẳn. Thân mình vốn cuộn tròn chậm rãi thả lỏng, mềm mại dựa vào hẳn ngủ, khoé miệng hơi cong lên thành một nụ cười thoả mãn.

Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu, lẳng lẳng nhìn khuôn mặt khi ngủ của nàng, mềm nhẹ giống như lông chim phất qua hôn lên má nàng một cái.

“Niệm Niệm... Thứ nàng muốn, nàng thích, ta đều cho nàng, làm vì nàng.” Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu hứa hẹn, chỉ có chính hẳn nghe thấy. Trong giường yên tĩnh tràn ngập ôn hoà giống như gió nhẹ, hương thơm thanh mát giao hoà, tản mát ra khắp nơi.

Hôm sau.

Chuyện Tư Lăng Cô Hồng trở về Vô Ngân Sâm Lâm Tư Lăng gia tộc đều đã biết. Toàn bộ Tư Lăng gia có vẻ vô cùng bình thản, không xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào. Nhưng đây chỉ là sự bình lặng trước cơn bão táp, làm cho người ta cảm thấy trong lòng giống như bị một khối đá lớn đè ép. Đang lúc buổi trưa liền có người tiến đến thôn trang, truyền lời của Tư Lăng Hoài Nhân.

“Gia chủ mời thiếu chủ và thiếu phu nhân đi tới Lưu Lam Điện hội họp.”

Ba chữ thiếu phu nhân vừa phát ra, Chu Diệu Lang đứng một bên hơi hơi biến sắc.

Bên này, Đường Niệm Niệm đang chơi cờ cùng Tư Lăng Cô Hồng nghe vậy ngẩng đầu, chỉ liếc mắt nhìn người nọ một cái, rồi lại rời mắt nhìn về phía quân cờ tròn tròn trong tay. Mắt thấy Tư Lăng Cô Hồng ăn mất một quân của mình, nàng lập tức trợn mắt, tìm đúng cơ hội ăn lại của Cô Hồng một quân.

Tư Lăng Cô Hồng hơi cười, làm bộ như không chú ý hạ một quân, lại vừa vặn đưa đến trong vòng bao vây của nàng.

Mắt Đường Niệm Niệm sáng ngời, nhưng lập tức ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Tư Lăng Cô Hồng nói: “Cô Hồng có ý?”

“Cái gì?” Tư Lăng Cô Hồng nghi hoặc.

Đường Niệm Niệm nhìn chăm chăm hán một lúc nói: “Cô Hồng giả vờ không giống.”

Đừng nói hán giả vờ không giống, chỉ bằng bọn họ nhiều ngày song tu như vậy, đối với tâm ý của đối phương đều có thể mơ hồ cảm giác được. Đường Niệm Niệm làm sao lại nhìn không ra hán đang cố ý như ông mình.

Mí mắt Tư Lăng Cô Hồng hơi rũ xuống.

Đường Niệm Niệm nghĩ nghĩ, sau đó cong mày, mềm nhẹ nói: “Nếu Cô Hồng thắng, ta cho Cô Hồng ăn, nếu Cô Hồng thua, Cô Hồng cho ta ăn!”

Nếu là ngày xưa, có lẽ Tư Lăng Cô Hồng còn nghe không hiểu. Nhưng từ khi bắt đầu xem sách của nàng, thì đương nhiên vừa nghe đã hiểu. Mà những lời này, hán cũng nhớ rõ là bắt nguồn từ đâu đấy.

Tuy rằng vừa nghe thoát nhìn thắng thua cũng đều được ăn, khác nhau không lớn. Nhưng Tư Lăng Cô Hồng nhìn nụ cười rạng rỡ trước mắt, nghe giọng nói mềm mại kia thì đôi mắt hơi tối lại một chút, tổng cảm thấy, câu nói ‘ta cho Cô Hồng ăn’ này càng làm động lòng người.

Đường Niệm Niệm nói không chút khách khí, ăn luôn quân cờ hán tự dâng tới cửa, sau đó lại di chuyển một quân khác.

Tư Lăng Cô Hồng nhẹ nhàng cup mắt, ngón tay thả một quân. Thoạt nhìn mặt không đổi sắc, nhưng dường như . . . khá nghiêm túc?

Thù Lam và Chu Diệu Lang ở một bên nhìn thấy vừa buồn cười vừa xấu hổ. Chỉ có chủ mẫu (tiểu thư) mới có thể nói ra lời này quang minh chính đại như vậy, cũng chỉ khi ở trước mặt chủ mẫu (tiểu thư), trang chủ mới có thể biểu hiện ra một chút cảm xúc và hành động thật lòng.

Hai người tập trung tinh thần chơi cờ, quên bẵng đi nam tử bên kia. Lặng người một lúc, hán lại lên tiếng nói: “Gia chủ lần này mời thiếu chủ cùng thiếu phu nhân qua là vì bàn bạc chuyện thành thân của thiếu chủ và thiếu phu nhân ngày rằm, mời thiếu chủ và thiếu phu nhân dời bước.”

Lời này vừa nói ra, ngón tay Tư Lăng Cô Hồng hơi dừng lại một chút, sau đó thản nhiên “Ừ” một tiếng, tiếp tục chơi.

Có được câu trả lời, nam tử cũng không nhiều lời nữa, xoay người hành lễ rồi rời đi.

Sắc mặt Chu Diệu Lang theo lời nam tử nói mà hơi nhú mày, nhìn cảnh hai người chơi cờ vừa âm áp vừa hài hoà, cũng không định lên tiếng quấy rầy. Trang chủ chắc chắn có chủ ý riêng, chủ mẫu cũng không phải loại người nhỏ yếu dễ nãn, xem thường nàng, ngược lại sẽ chết càng thảm.

Chờ hai người chơi xong một ván chờ đã là sau một nén nhang, kết quả cuối cùng ư? Chỉ cần nhìn Tư Lăng Cô Hồng khoe miệng tươi cười, cùng Đường Niệm Niệm hơi hơi mỉm cười, hai mắt đen bóng nhìn chăm chăm Tư Lăng Cô Hồng liền có thể đoán được.

Dọc theo đường đi, Tư Lăng Cô Hồng ôm nàng đi tới Lưu Lam Điện, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt nàng. Chỉ cảm thấy bộ dáng nàng như vậy thật sự khiến người ta yêu thích cực kỳ, thậm chí làm cho trong đầu người ta dâng lên ý niệm muốn bắt nạt nàng. Tư Lăng Cô Hồng khẽ vuốt mái tóc của nàng, tuy không nói gì, nhưng trong lòng đã tính toán buổi chiều chơi cờ nhất định sẽ thua lại nàng một ván.

Hồ sen không chút gọn sóng, mặt nước xanh biếc, lá xanh rậm rạp cùng hoa sen nở rộ tô điểm.

Hai người đi trên cây cầu bạch ngọc khắc hoa văn, bỏ qua đám tỳ nữ áo xanh hành lễ, tiến vào trong Lưu Lam Điện toạ lạc giữa mặt hồ.

Trong Lưu Lam Điện, Tư Lăng Hoài Nhân đang ngồi trên thượng vị, Cô Tịch Nhan mặc xiêm y màu xanh tím nhu thuận đứng ở phía sau y, Tư Lăng Quy Nhạn ngồi bên dưới, giống như nghe được chuyện gì tức cười, phát ra một tiếng cười nhẹ.

Một màn này, chỉ cần xem qua quả nhiên là một bức tranh phụ tử từ từ hiếu ấm áp hoà thuận.

“A... Hồng nhi, Niệm Niệm” Tư Lăng Hoài Nhân nâng mắt, vừa vặn hướng ra cửa, trông thấy hai người cười nói: “Các con làm cho kẻ làm cha này chờ thật lâu đó.”

Tư Lăng Quy Nhạn híp mắt, cười nói: “Ca ca và tiểu tẩu tử mới vừa trở về, dù sao cũng phải ôn tồn một chút, khó trách.”

Bên kia, từ khi Tư Lăng Cô Hồng tiến vào, ánh mắt Cố Tịch Nhan liền dừng ở trên người hắn, mím môi, giống như muốn nói cái gì lại không dám nói, bộ dáng nhấm nháp mi chốc người thương tiếc.

“Tốt lắm, Nhan nhi, qua bên kia ngồi.” Tư Lăng Hoài Nhân ghé mắt, nói với Cố Tịch Nhan.

“Vâng, nghĩa phụ.” Cố Tịch Nhan cúi đầu đáp, nhìn Tư Lăng Cô Hồng một cái, rồi đi đến vị trí đối diện Tư Lăng Cô Hồng ngồi xuống.

Tư Lăng Cô Hồng vẫn như trước ôm Đường Niệm Niệm ngồi chung một chỗ, nay ở trong mắt ba người đã trở thành ‘thấy nhưng không thể trách’. Hắn thân nhiên nhìn Tư Lăng Hoài Nhân nhàn nhạt nói: “Hôn sự ngày trăng tròn.”

Tư Lăng Hoài Nhân cũng không nói sang chuyện khác, nhìn Đường Niệm Niệm trong lòng hắn cười nói: “Con và Niệm Niệm vốn lương tình tương duyệt, trên đời này cũng chỉ có Niệm Niệm mới có thể gần gũi con như thế, khi ở Đại Vân Hải quan hệ của hai con cũng đã truyền khắp. Cha cũng không phải người cầu nệ truyền thống, vừa vận ngày trăng tròn mẹ con cũng có thể có mặt, đó cũng là ngày lành, để hai con xử lý hôn sự luôn.”

Lời y vừa dứt, trong điện một mảnh im lặng.

Đường Niệm Niệm chớp mắt, nhìn về phía Tư Lăng Cô Hồng, “Chúng ta không phải đã thành thân rồi sao?”

Tư Lăng Cô Hồng nhìn nàng, nói: “Cái đó không tính.”

Lần rước dâu kia chung quy không phải thành hôn thực sự, vốn ở trong mắt đám người Chu Diệu Lang, nếu không được Tư Lăng Cô Hồng thừa nhận thì cũng chỉ là một tân nương, chứ không phải chủ mẫu chân chính.

Trong lòng Tư Lăng Cô Hồng vốn định nhân dịp trăng tròn lần này, chân chính thành thân cùng nàng, mà ý định của Tư Lăng Hoài Nhân vừa vận tương xứng với hắn.

Tư Lăng Hoài Nhân chậm rãi cười nói: “Thiếp mời cha đã sai người chuẩn bị xong, đã phát tặng ra bên ngoài rồi. Những chuyện khác các con không cần quan tâm, chỉ cần chờ ngày thành thân là được.”

Tư Lăng Cô Hồng gật đầu, sau đó ôm Đường Niệm Niệm chuẩn bị rời đi.

Tư Lăng Hoài Nhân vỗ tay một cái, nói: “Hồng nhi và Niệm Niệm đã ăn cơm chưa? Hay là ở lại cùng nhau ăn một bữa rồi đi cũng không muộn.”

Tư Lăng Cô Hồng không đáp, Đường Niệm Niệm tự nhiên cũng không đáp ứng. So với món người khác nấu, nàng đương nhiên càng thích Tư Lăng Cô Hồng làm. Huống chi Tư Lăng Cô Hồng biết được khẩu vị của nàng, trình độ nấu ăn còn có thể sánh bằng trù nghệ đại sư. Ngay cả Tăng sư phụ của Tuyết Diên Sơn Trang cũng phải tự ti mặc cảm. Cứ cái đà này, tương lai trở thành trù nghệ tông sư cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Mắt thấy hai người đi ra cửa, nụ cười trên mặt Tư Lăng Hoài Nhân cũng chậm chậm tan biến, cuối cùng hóa thành lãnh trầm.

Cố Tịch Nhan nhìn nhìn y, lại nhìn nhìn cửa, cuối cùng đứng lên khỏi ghế, nói một câu với Tư Lăng Hoài Nhân rồi bay nhanh đuổi theo.

Tư Lăng Quy Nhạn mỉm cười nhìn, chỉ còn lại hai người khiến Lưu Lam Điện có chút nặng nề. Hắn khom người đứng lên, cười nói: “Cha, con cũng cáo lui trước.”

Tư Lăng Hoài Nhân nhìn hắn một cái, ánh mắt lãnh đạm lại lãnh lệ làm cho người ta sợ hãi.

Tư Lăng Quy Nhạn trong lòng giật thót, lại không dậy nổi một chút ác cảm nào, thẳng đến khi Tư Lăng Hoài Nhân gật đầu, nói: “Đi đi.”

Hắn mới thu người đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, không khí trong lành làm cho hắn không khỏi thở ra một ngụm. Trong lòng yên lặng nghĩ, mấy ngày nay, tính tình cha càng ngày càng hi ghận khó lường.

Đi một lát hắn liền nhìn thấy Cố Tịch Nhan đang ngăn lại trước mặt Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm. Khóe miệng cong lên, hắn chậm rãi tiến đến gần một chút, nhìn bọn họ rõ ràng hơn, lời nói cũng nghe rõ ràng.

Hôm nay trời quang gió mát, sen hồng lá xanh.

Cố Tịch Nhan cắn môi, ánh mắt uy khuất khổ sở đứng ở trước mặt Tư Lăng Cô Hồng thấp giọng nói: “Cô Hồng, ngày ấy lời nói của muội thật sự vô tâm, mấy ngày nay muội cũng đã kiểm điểm, huynh đừng giận muội nữa. . .”

Tư Lăng Cô Hồng cũng không nói chuyện, Đường Niệm Niệm ôm eo hắn, lên tiếng nói: “Ta muốn về ăn điểm tâm Cô Hồng làm.”

“Được.” Tư Lăng Cô Hồng nhẹ giọng đáp ứng, không hề đếm xỉa tới Cố Tịch Nhan. Dưới chân nhẹ điểm, người đã bay xa ngoài một trượng, bỏ lại Cố Tịch Nhan dù muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp.

Cố Tịch Nhan cắn chặt răng nhìn chằm chằm Đường Niệm Niệm, Đường Niệm Niệm xuyên qua vai Tư Lăng Cô Hồng cũng đối diện nhìn ả, nhưng chỉ liếc một cái rồi liền chuyển tầm mắt đi nơi khác.

Không thích, lại không thể giết.

Vậy không để ý tới là được rồi.

Song điều kiện tiên quyết là không thực sự chọc tới nàng, hay chạm tới điểm mấu chốt của nàng.

Đường Niệm Niệm không chút che giấu nhìn lại, giống như khinh thường làm cho Cố Tích Nhan càng tức đến khó mà kìm nén được.

Dựa vào cái gì!? Nàng ta rốt cuộc dựa vào cái gì!

“Chỉ bằng ca ca yêu chiều dung túng nàng, chỉ bằng thân phận luyện được sư Thiên phẩm, chỉ bằng nàng có thể gần gũi ca ca mà không chút thương tổn. . .” Bên tai truyền đến tiếng cười, chính là Tư Lăng Quy Nhận. Hắn mỉm cười nhìn nàng, tiếp tục cười nói: “Còn cần ta nói tiếp không? Người muốn dùng mỹ mạo so sánh? Có lẽ tương đương, nhưng về tao nhả lại kém nàng không chỉ một bậc; người muốn luận dáng người xinh đẹp, so sánh với nàng vẫn không thể hơn; người muốn luận tài hoa kiêu ngạo? So sánh với nàng. . . A! Điềm ấy còn chưa biết, nhưng ta lại biết nàng ấy nhảy múa nhất định đẹp hơn người.”

Hắn thân nhiên cười, khuôn mặt tao nhả tà mị, chậm rãi nói: “Người nói xem, nàng ấy dựa vào cái gì?”

Thì ra, Cố Tích Nhan nhất thời quá mức buồn bực, thế nhưng bật thốt lên suy nghĩ trong lòng. Nên mới bị Tư Lăng Quy Nhận nói những lời này.

Cố Tích Nhan sắc mặt trắng bệch, dưới chân lão đảo lui từng bước, bàn tay vịn lên lan can cầu bạch ngọc. Hai mắt tức đến đỏ bừng, rốt cuộc không duy trì được dáng vẻ xinh đẹp tự phụ thường ngày, giọng nói bén nhọn cao vút: “Tư Lăng Quy Nhận, người đừng quên, người rốt cuộc là người phe nào!”

Tư Lăng Quy Nhận tươi cười sâu xa, có chút ma mị, giọng nói càng thêm chậm rãi mê người, giống như có thể chạm đến nhân tâm, cúi đầu giống như tình nhân âu yếm nói: “Lời này người nên nói cho chính mình nghe, đừng để tình yêu làm mù hai mắt, phân biệt không rõ vị trí của mình, bằng không kết cục ra sao, có cần ta nói lại cho người biết không?”

Hai mắt Cố Tích Nhan hiện lên vẻ hoảng sợ, liên tục lui từng bước, tựa hồ cực kì sợ hãi dáng vẻ bây giờ của Tư Lăng Quy Nhận.

“Ha ha.” Tư Lăng Quy Nhận cúi đầu cười, sau đó xoay người đi về phía trước, không ai phát hiện bàn tay trong ống tay áo hắn hơi nắm chặt.

Thành thân sao?

Thật đúng là danh thực ngôn thuận, làm cho thiên hạ đều biết a.

Sau lần chia tay ở Lưu Lam Điện, toàn bộ Tư Lăng gia tộc bắt đầu công việc bề bộn. Gấm đỏ chữ hi, tiệc mừng đều phải hoàn thành trước ngày trăng tròn.

Mấy ngày sau đó, khi đám người Chu Diệu Lang biết được chuyện này, lập tức tự mình đo người may giá y cho Đường Niệm Niệm. Nhưng chuyện đo lường còn chưa bắt đầu đã bị Tư Lăng Cô Hồng ngăn cản, sau đó ngày hôm sau tất cả số đo của Đường Niệm Niệm đều do hắn đưa tới. Đối với việc này, đám người Chu Diệu Lang cũng chỉ cảm thán một tiếng, không hề bất ngờ.

Các nàng tìm hiểu nhiều loại kiểu dáng giá y, đưa một tập tranh đến đặt ở trước mặt Đường Niệm Niệm để nàng lựa chọn. Chu Diệu Lang đứng ở một bên thấp giọng cảm thán cười nói: “Năm đó chỉ đơn giản cưới chủ mẫu về Tuyết Diên Sơn Trang, thật sự hơi lơ là. Nhưng nếu không phải bởi vì chuyện ngoài ý muốn đó thì chủ mẫu và trang chủ đã không thể gặp mặt kết thành lương duyên như vậy.”

Nàng nói xong, liền nhìn sang Tư Lăng Cô Hồng ngồi cùng Đường Niệm Niệm, rồi lại nhìn Đường Niệm Niệm với ánh mắt cảm kích. Nếu nói lúc trước nàng còn chút bất mãn với Đường Niệm Niệm, cảm thấy nàng ấy đối xử với Tư Lăng Cô Hồng không tốt, cảm thấy nàng ủy khuất Tư Lăng Cô Hồng, thì lúc này cũng là tự đáy lòng yêu thích nàng, tôn kính nàng, càng cảm kích nàng.

Nếu không có nàng, trang chủ sao có thể giống như ngày hôm nay, trên mặt luôn mang ý cười, bỏ đi phần cô độc lãnh tính, đối với mọi chuyện đều không hứng thú trước kia.

Chị em Diệp thị lúc này cũng vây ở bên cạnh, cực kì hứng thú với các bộ giá y vẽ trên tập tranh, xem ra còn quan tâm hưng phấn hơn cả hai đương sự là Đường Niệm Niệm cùng Tư Lăng Cô Hồng.

Liên Kiêu: “Chủ mẫu, chủ mẫu, cái này đẹp nè! Nếu mặc trên người chủ mẫu, nhất định rất xinh đẹp!”

Đường Niệm Niệm nhìn thoáng qua, lắc đầu: “Nặng.”

Vừa nhìn đã cảm thấy phiền phức lại rất nặng.

Mộc Hương lập tức tìm được một bộ khác, vui mừng nói: “Chủ mẫu, cái này thì sao? Bộ này đơn giản, nhưng vật liệu dùng đều là đồ cực kì tốt, tơ lụa nhẹ nhàng thêu hoa văn, còn có mũ phượng này nữa.”

Đường Niệm Niệm nhìn thoáng qua, cũng thấy rất đẹp, nhưng nhớ tới mũ phượng đeo trên đầu năm đó, liền lắc đầu: “Không đội mũ phượng.”

Tur Lăng Cô Hồng dường như nhìn ra suy nghĩ của nàng, vuốt ve mái tóc mềm mại, khoe miệng cong lên thành một nụ cười ôn nhu, hẳn nhớ tới thời điểm bọn họ vừa gặp gỡ khi ở Tuyết Diên Sơn Trang.

“Niệm Niệm muốn thế nào thì làm thế đó.” Hấn nói.

Đường Niệm Niệm nghe, khoe miệng cũng cong lên, lại vẫn nghiêm túc nhìn tập tranh. Mặc dù nàng không thích trang sức giả y phức tạp, nhưng đây là hôn sự của nàng và Cô Hồng, hiểu được điều này, liền đủ để bỏ qua những chuyện khác.

Thẳng đến buổi chiều, Đường Niệm Niệm và Tur Lăng Cô Hồng mới chọn xong kiểu dáng áo cưới. Chu Diệu Lang lập tức khâu chỉ luồn kim, chuẩn bị tự tay chế tác.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đình Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chân Tướng

Edit: Băng Hạ Vũ

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đào mất đã qua nửa tháng, trong không khí bận rộn vừa khẩn trương lại vừa vui mừng, cũng chỉ còn năm ngày nữa là tới ngày trăng tròn.

Sau nửa tháng, trong Vô Ngân Sâm Lâm thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng thú rừng chim gáy, chỉ thấy một đám người ngựa từ bốn phía chạy tới. Đều là khách được phát thiệp mời nên Tur Lăng gia tộc cũng thay đổi phong cách trang nghiêm cổ xưa mà nhuộm mấy phần náo nhiệt vui mừng.

Hôm đó, dùng xong đồ ăn sáng, Tur Lăng Cô Hồng một mình ra ngoài thật sớm. Đường Niệm Niệm bị Chu Diệu Lang kéo vào sương phòng thử mấy bộ giả y mà các nàng khâu và mấy ngày liên tiếp mới tạo được. Giả y này nhìn giống hết bản vẽ. Bất kể là từ nguyên liệu hay là chi tiết hoa văn rất nhỏ trong đó cũng cực kỳ tinh xảo.

Đường Niệm Niệm mặc dù không thích bị người khác vây quanh đụng chạm nhưng thấy mấy người vẻ mặt tươi cười vui mừng pha lẫn mong đợi chuẩn bị ỉnh, lại liếc thấy những dấu đỏ lưu lại trên ngón tay bọn họ, Đường Niệm Niệm cup mắt, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, để mặc cho họ làm. Lúc thì giờ tay lúc thì xoay người rất biết điều làm cho các nữ nhân kia cũng có chút thụ sủng nhược kinh.

Bọn họ đều biết nàng không thích đeo quá nhiều nữ trang trên người, nhưng là mang ay miễn nên phải đeo lên, cũng một mực giảm lược.

Đội mấy nữ nhân dừng động tác sau đó đứng sang một bên nhìn Đường Niệm Niệm một thân hỷ phục trước mặt, trong mắt loé lên vẻ kinh diễm, cảm thán.

Dung mạo Đường Niệm Niệm vốn thanh nhã diễm lệ, xinh đẹp vô cùng, tạo cho người khác một cảm giác giống như thủy tinh điêu khắc trạm chỗ mà thành. Cho dù đã mang bầu gần bốn tháng nhưng bụng nàng không hề lộ rõ. Lúc này, mái tóc nàng vẫn là kiểu tóc buộc đơn giản thường được Tur Lăng Cô Hồng làm, để ở sau lưng. Y phục đỏ đẹp mà không tục, mịn hoặc nhưng không yêu diễm mặc trên người nàng càng làm nổi bật lên làn da trắng trong suốt, gò má trên mặt vì vậy mà đỏ ửng, hai mắt trong trẻo tinh lạnh, khoe miệng nhẹ nhàng mỉm cười. Dáng người nhỏ bé cân đối, bờ vai như điêu khắc, eo thon nhỏ.

Nàng như vậy, chỉ lẳng lặng đứng ở đó thôi đã khiến cho người ta nhìn thất thần rồi, tựa như tiên trong tranh không thể chạm tới.

“Tiểu thư, thật đẹp! So với lần trước còn đẹp hơn!” Thù Lam tán thưởng nói. Nàng nói rất thật lòng thật tâm.

Ban đầu khi xuất giá ở Đường Môn, thân thể Đường Niệm Niệm giống như liễu yếu đào tơ, da thịt tái nhợt, mặc y phục đỏ tuy khiến nàng tuyệt mỹ vô song nhưng lại yếu đuối giống như chớp mắt liền có thể theo gió bay đi. Nàng lúc này da thịt hồng nhuận, cả người tràn đầy sức sống, phong hoa tuyệt đại.

“Chủ mẫu thật xinh đẹp!” Chị em Diệp Thị đồng thanh.

Đường Niệm Niệm chớp chớp mắt sau đó nở nụ cười: “Ta biết”

Nàng cũng biết dáng người dung mạo mình bây giờ rất đẹp.

Vừa nghe nàng thẳng thắn như vậy, bốn nàng bỗng chốc phì cười ra tiếng, nhất thời cả sương phòng tràn ngập tiếng cười trong trẻo dễ nghe của nữ nhân.

Đội Tur Lăng Cô Hồng trở lại đã là buổi trưa, lúc này mấy nữ nhân giúp Đường Niệm Niệm thay lại xiêm y rồi giác ra ngoài sửa lại một số đường nét cho tinh xảo hơn một chút.

Trước khi đi trong tay Đường Niệm Niệm đã xuất hiện một hộp ngọc đưa cho các nàng.

Mấy nữ nhân sững sốt, thấy ánh mắt Đường Niệm Niệm dừng trên tay mình nhất thời trong lòng chấn động sau đó cười cười nhận lấy.

Mặc dù các nàng đều có thuốc nhưng Đường Niệm Niệm có thể quan tâm các nàng như vậy, sự ân cần trong im lặng này thật làm cho lòng người ấm áp.

Cũng bởi vì giá y các nàng làm thật sự không phải dùng loại vải bình thường, trong đó từng sợi chỉ thêu trên hoạ tiết cũng cực kỳ hiếm khó, nếu không phải vậy thì đã không khiến ngón tay các nàng bị thương thành thế này.

Đường Niệm Niệm nhìn các nàng nhận thuốc nói: “Y phục rất đẹp, không cần sửa nữa.”

Chu Diệu Lang cười nói: “Chủ mẫu không cần lo lắng cho chúng muội, mấy chi tiết sau cùng này cũng rất đơn giản, không có gì khó khăn cả.”

Chị em Diệp Thị cũng cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy!” Nhưng ngay sau đó lại nháy mắt cười đùa: “Chủ mẫu nếu cảm động... vậy chờ tiểu chủ tử sinh ra, hãy để muội cùng Mộc Hương làm bộ xiêm y thứ ba đi!”

Mộc Hương hai mắt sáng ngời gật đầu lia lịa.

Thù Lam nhất thời tròn mắt nói: “Các người thật giỏi tính toán, nhưng vì sao lại là thứ ba?”

Mộc Hương và Liên Kiều tâm ý tương thông làm sao lại không biết tâm tư của nàng, lúc này cười nói: “Bởi vì cái thứ nhất và cái thứ hai nhất định sẽ do chủ mẫu và trang chủ làm hoặc là mua đó.”

Thù Lam vừa nghe cũng không dám tranh giành cái thứ nhất và cái thứ hai nữa nhưng cái thứ ba này thì thế nào cũng phải giành.

Cuối cùng Chu Diệu Lang ở một bên cười mắng: “Còn không đi? Ở trước mặt trang chủ và chủ mẫu cãi nhau còn ra thể thống gì?” Không nhìn tới trang chủ đã nhìn sang mấy lần sao? Mấy người này thật là vui mừng quá mức rồi, không có mắt à?

Chị em Diệp Thị là lười, vội vàng hướng về phía Tư Lăng Cô Hồng cười nói: “Trang chủ, người và chủ mẫu nghỉ ngơi, chúng thuộc hạ ra ngoài trước!”

Thù Lam cũng thấy hành vi của mình quá cao hứng lớn mật, bất đắc dĩ cười nói: “Nô tì cáo lui.”

Mấy nữ nhân từng người rời đi, tùy tiện còn túm luôn quai xà và Lục Lục. Những ngày qua các nàng cũng làm quần áo mới ột hồ một xà, đợi xong thì cho chúng mặc. Những điều này đều đã được Đường Niệm Niệm cho phép, còn ra lệnh, phải mặc.

Nàng đã ra mệnh lệnh thì làm sao có đạo lý hai chúng nó không mặc?

Ánh nắng chói chang, ấm áp nhưng lại không thiếu nóng người.

Tư Lăng Cô Hồng nói muốn đi làm cơm, Đường Niệm Niệm liền lập tức lên tiếng theo sau.

Bên trong phòng ăn, Đường Niệm Niệm an vị ở một bên nhìn Tư Lăng Cô Hồng làm cơm. Tư Lăng Cô Hồng sợ nàng mang bầu không chịu được mùi dầu mỡ nhưng lại nghĩ xung quanh mình đặt bình phong chắc hẳn không có chuyện gì. Đường Niệm Niệm một tay cầm bánh ngọt vừa ăn vừa nhìn Tư Lăng Cô Hồng, bên môi luôn nở nụ cười.

Bữa trưa Tư Lăng Cô Hồng cũng không làm nhiều, chỉ có cháo tổ yến bổ dưỡng và một ít đồ ăn.

Đang nấu, Đường Niệm Niệm đi tới sắp lại gần, hai mắt đen bóng nhìn hẩn, nụ cười trên mặt không hề giảm.

Tư Lăng Cô Hồng cười nói: “Muốn ăn ở đây à?”

“Ừm.” Đường Niệm Niệm gật đầu, tiện tay liền hỗ trợ bung mấy món ăn để lên bàn trong phòng ăn bên trong.

Tư Lăng Cô Hồng bung bát cháo tổ yến đang nóng đi tới, ngồi ở cái ghế Đường Niệm Niệm vừa ngồi, mỉm cười nhìn nàng đưa tay. Đường Niệm Niệm vô cùng tự nhiên ngồi lên người hẩn, cả người dựa vào hẩn, ánh mắt lưu luyến trên mặt hẩn.

Tư Lăng Cô Hồng vòng tay qua người nàng, một tay bung cháo một tay cầm muỗng. Mỗi thìa thổi nguội một chút lại dùng môi thử rồi mới dứt tới miệng nàng, nhìn nàng nuốt xuống nở nụ cười nhẹ giọng hỏi: “Niệm Niệm rất vui?”

“Ừ.” Đường Niệm Niệm nuốt thức ăn trong miệng, gật đầu.

“Bởi vì các nàng?”

“Ừ.”

Chân mày Tư Lăng Cô Hồng nhíu nhẹ, không nói gì. Mặc dù nàng vì những người khác cười đến vui vẻ làm trong lòng hẩn có chút ghen tỵ, nhưng cũng khiến hẩn vui mừng. Loại mâu thuẫn này luôn phát sinh trên người hẩn mấy hôm nay, song ngoài mặt lại không thể hiện ra.

Hắn không nói Đường Niệm Niệm cũng không hỏi, chỉ ngoan ngoãn ăn cháo, yên lặng nhai nuốt.

Hành động vừa đơn giản lại vừa đơn điệu, ở bên trong phòng ăn cũng không coi là tình xảo, một chút thú vị cũng không có, ngược lại thời gian cũng trở lên chậm chạp yên tĩnh.

Đội Tư Lãng Cô Hồng dứt xong một chén cháo, Đường Niệm Niệm vươn lưỡi liếm mép một cái sau đó đột nhiên xoay người ôm thắt lưng Tư Lãng Cô Hồng, vùi đầu vào trong ngực hắn.

Tư Lãng Cô Hồng vốn muốn dứt thêm cho nàng chột dừng lại, để chén xuống, hai tay ôm nàng, thấp giọng gọi: “Niệm Niệm?”

“Cô Hồng ta rất vui!” Đường Niệm Niệm chôn trong ngực hắn thỏ thẻ.

“Ừ.” Tư Lãng Cô Hồng lặng lẽ ôm nàng, lưu luyến độ ấm và mùi hương trên người nàng.

Đường Niệm Niệm cúi đầu thì thầm: “Chu Diệp Lang, Thủ Lam, Liên Kiều, Mộc Hương các nàng đều rất tốt!”

“Ừ.” Ánh mắt Tư Lãng Cô Hồng dao động.

Đường Niệm Niệm lại nói: “Hồng Lê cùng Bạch Lê rất thú vị!”

“...Ừ.” Hai con vật kia đều là đực đấy.

“Chiến Thương Tiễn, Lý Cảnh tuy nói ít nhưng cũng rất biết làm việc, sẽ không phản bội, rất tốt.”

“...Ừ.” Nàng đang khen ngợi những nam tử khác.

Đường Niệm Niệm ngẩng đầu nở nụ cười rực rỡ giống như hoa quỳnh nở rộ dưới ánh trăng, hai má ửng hồng cười càng rực rỡ hơn: “Bọn họ đối với ta rất tốt rất tốt, luôn quan tâm ta thích hay không thích, sẽ vì ta mà bị thương, sẽ giúp ta may y phục, sẽ ngâm loại trà ta thích uống, sẽ vì để ta vui mà làm đủ mọi chuyện...”

“Niệm Niệm” Tư Lãng Cô Hồng cắt đứt lời của nàng.

Đường Niệm Niệm chớp chớp mắt: “Hửm?”

Tư Lãng Cô Hồng nói: “Ta sẽ đối với nàng tốt hơn!”

“Ừ.” Trái ngược với lúc trước, khi lần đầu nghe được hắn nói vậy nàng chỉ có hoài nghi và do dự, nhưng lúc này lại thoải mái cười tươi nói: “Ta tin chàng.”

Tư Lãng Cô Hồng thấp giọng nói: “Niệm Niệm không nên nghĩ tới người khác.”

Hắn kỳ thật rất bá đạo, tính độc chiếm rất mạnh mẽ.

Đường Niệm Niệm nói: “Thủ Lam bọn họ không phải người khác.”

Ánh mắt Tư Lãng Cô Hồng hơi hơi dao động.

Lúc này may mắn cho đám Chu Diệp Lang không ở đây nếu không chỉ sợ sẽ bị liên lụy.

Đường Niệm Niệm ngẩng đầu lên hôn môi hắn, giọng nói mềm mại: “Bọn họ rất tốt với ta, không phải người khác.” Hai mắt đối diện với hai mắt Tư Lãng Cô Hồng, bình tĩnh nói: “Cô Hồng là người quan trọng nhất, ta thích nhất vẫn là Cô Hồng.”

Tâm tư của nàng luôn thể hiện trên mặt, thẳng thắn mà dễ đoán. Chẳng qua là thường ngày luôn lãnh đạm yên tĩnh, ánh mắt nàng cũng giống vậy, chỉ khi đối mặt với hắn mới tràn ngập đủ loại sắc thái linh động bức người.

Lời này nói ra khiến người ta chỉ cảm giác chân thành tha thiết, tim không được một chút giả dối.

Hai tay Tư Lãng Cô Hồng ôm chặt nàng song không hề làm cho nàng cảm thấy khó chịu, lời ra đến miệng chỉ còn lại một chữ ‘ừ’ từ trong cổ họng nhẹ nhàng phát ra.

Đường Niệm Niệm cười nghiêng người hôn hắn, sau đó vui vẻ nói: “Còn muốn ăn nữa.” Ánh mắt nàng lóe sáng dừng trên bàn còn non nửa đồ ăn.

“Được.” Tư Lãng Cô Hồng mỉm cười bụng cháo tiếp tục dứt, thỉnh thoảng lại lau miệng cho nàng.

Tính tình Đường Niệm Niệm luôn thù hận rõ ràng, quan niệm đạo đức luân lý ở trong mắt nàng cũng không coi trọng, nàng tự có nguyên tắc riêng của mình. Bất kể nàng đối với người khác lạnh lùng bao nhiêu, nhưng đối với người một nhà luôn vô cùng bao che khuyết điểm. Kỳ thật chỉ cần thật tâm thật ý tốt với nàng một chút, yêu thương một chút, nàng biết sẽ ghi ở trong lòng. Lại nói, nàng chính là mâu thuẫn như thế, tựa như vô cùng dễ bị cảm động

nhưng để vào được lòng nàng lại vô cùng khó khăn.

Song nếu đã ghi ở trong lòng, nàng sẽ thật sự nhớ kỹ.

Buổi tối ba ngày sau, trăng sáng ngàn dặm, ánh trăng hơi lạnh rải xuống khắp nơi trên mặt đất, toàn bộ non nước xung quang giống như được bao bọc bởi một tầng voan trắng mỏng.

Từ Lăng Quy Nhận từ Điện Trường Sinh đi ra ngoài, gió đêm thổi bay tóc hất, Mắt thấy cảnh sắc xung quanh, hất chột mím cười, thắm đỏ tươi cùng ánh trăng trong trẻo lạnh lẽo, hỗ trợ lẫn nhau lại hợp thành một loại xinh đẹp.

Hắn quay đầu nhìn cửa Điện Trường Sinh đóng kín chìm trong bóng đêm, nâng bước từ từ đi trở về. Ngón tay khẽ vuốt vết máu trên làn da tái nhợt, ý cười trên khóe miệng càng đậm.

“Cha...” Một tiếng lẩm nhẩm trầm thấp từ đôi môi phát ra, tràn đầy sự ỷ lại cùng phức tạp.

Từ Lăng Quy Nhận nhức đầu xoa mi tâm, một lát sau trở lại chỗ ở. Vừa bước vào sương phòng không lâu sau liền có thị nữ bưng chén canh đi đến “Quy Nhận thiếu gia, thuốc của ngài.”

Từ Lăng Quy Nhận gật đầu một cái: “Biết rồi.”

Thị nữ cũng không ở lại lâu, hành lễ rồi lui ra ngoài.

Trong sương phòng ánh sáng nhu hòa lập loè, Từ Lăng Quy Nhận yên lặng nhìn chén thuốc, ngón tay nhẹ bưng lên rồi mạnh mẽ đặt xuống. Cuối cùng khẽ cau mày, trên trán lấm tấm mồ hôi, hất đi vài bước tới bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn ra cảnh sắc bên ngoài.

Ngoài cửa sổ, thanh sơn lưu thủy, ánh trăng trong đêm giống như bức màn bằng bạc.

Ngày kia chính là ngày trăng tròn, cũng là ngày Từ Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm thành thân.

Từ Lăng Quy Nhận khép chặt hai mắt, trong lòng nghĩ tới lời dặn dò của Từ Lăng Hoài Nhân vừa nãy khi ở Điện Trường Sinh thì đầu càng thêm đau nhức kịch liệt.

Gần đây tính tình của cha trở lên càng ngày càng vui buồn thất thường, đầu mình cũng càng ngày càng đau. Từ Lăng Quy Nhận không khỏi vươn tay xoa bóp mi tâm, tìm đập liên hồi khiến hắn gần như muốn gào ra thành tiếng.

Chén thuốc kia vẫn đặt trên bàn, mùi vị thoang thoảng bay ra không ngừng dụ dỗ hắn. Nhưng Từ Lăng Quy Nhận lại không muốn uống, loại cảm giác không thể không chế chính mình này khiến hắn càng thêm phiền não.

Sự phiền não này làm cho việc ngủ yên giấc cũng là một hi vọng xa vời.

Từ Lăng Quy Nhận xoay người đi đến ghế nằm bên cửa sổ, nằm xuống nhắm mắt lại. Con gió mát ngoài cửa sổ mang đến mùi vị cỏ cây dễ chịu, có chút giống như mùi trên người nàng, loại mùi vị này làm cho người ta bình tĩnh khoan khoái.

Từ Lăng Quy Nhận ngồi mãi cho tới khi ánh ban mai mờ nhạt hiện lên, màn sương mù thật mỏng buông xuống, hắn khẽ nhích người, bên ngoài liền truyền đến giọng của tỷ nữ: “Quy Nhận thiếu gia đã tỉnh rồi sao?”

Từ Lăng Quy Nhận nhíu mày, nụ cười càng sâu. Nếu là người hiểu rõ hắn sẽ biết được, hắn càng cười vui vẻ mỉa mai hoặc thì càng là khi tâm tình hắn không tốt.

Nhức đầu lại chịu gió lạnh suốt một đêm, cho dù sai lầm này là hắn tự chuốc lấy nhưng tâm tình vẫn không thể nào tốt lên.

Từ Lăng Quy Nhận không đáp lời tỷ nữ kia, mà từ từ đứng dậy khỏi ghế nằm, một đêm ngồi ở đây khiến người hắn ê ẩm, đi lại cũng không linh hoạt. Vài bước đi tới trước bàn liền thấy chén thuốc đã lạnh như băng kia. Hắn nhìn một lúc rồi lấy ra một bình ngọc đổ một ít thuốc vào, ngửa đầu uống cạn số thuốc còn lại.

Sáng nay còn phải đi gặp cha, nếu không uống chỉ sợ sẽ chọc cha tức giận.

Huống chi nếu không uống thuốc này thì cơn đau đầu sẽ khiến hắn không thể chống đỡ nổi. Đến lúc đó sẽ không sao gạt được ánh mắt của cha. Nếu cha hỏi tới thì . .

Từ Lăng Quy Nhận cảm thấy cho dù hắn làm thế nào thì cũng không thể giấu diếm được Từ Lăng Hoài Nhân bất cứ chuyện gì.

Làm xong hết thấy, hắn cất bình ngọc đi, sau đó đứng dậy đi tắm.

Đội tắm rửa xong, tỷ nữ hầu hạ hắn mặc xiêm y. Lúc này hắn đem bình ngọc bỏ vào trong túi áo, rồi đi tới Thiên Văn Điện.

Thiên Văn Điện lúc này mọi cuộc nói chuyện đều liên quan tới hôn sự của Tư Lăng Cô Hồng. Tư Lăng Quy Nhạ lẳng lẳng đứng ở bên trái ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng Tư Lăng Cô Hồng. Trong điện này, dường như mọi người vui vẻ hòa thuận, thực tế phe phái đã chia ra rõ ràng, mọi người đều biết hôn sự lần này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Ít nhất là hẳn biết, đơn giản vì hẳn tham dự trong đó.

Thẳng đến khi tan điện, mọi người chậm rãi rời đi. Tư Lăng Quy Nhạ cực nhanh đuổi kịp Tư Lăng Cô Hồng, ở bên cạnh hẳn cười nói: “Ngày mai sẽ là ngày ca ca cùng tẩu tử thành thân, đệ đệ chúc mừng ca ca.”

Tư Lăng Cô Hồng lãnh đạm liếc hẳn một cái, không nói lời nào.

Tư Lăng Quy Nhạ thấy vậy không nói thêm gì nữa, nhưng bước chân vẫn không chậm đi theo hẳn, không hề có ý rời đi. Trên đường đi ánh mắt Tư Lăng Quy Nhạ thỉnh thoảng lại liếc sang hẳn, trong mắt lóe lên một tia sáng bất định, trong lòng cũng không nhịn được suy tư.

Hai người một kẻ yên tĩnh không tiếng động, một kẻ chìm trong hàng vạn suy nghĩ, bất tri bất giác liền đến thôn trang phía bắc của Tư Lăng Cô Hồng.

Hai người vừa bước vào liền thấy đám sương trần ngập bên trong. Đường Niệm Niệm mặc một bộ quần áo màu lam nhạt, đang dụ dỗ Lục Lục uống thuốc. Màu lam như nước làm nên dưới nụ cười trên mặt nàng, giống như nước chảy trong suối, róc rách, lăn tăn, trong suốt thấy đáy, thanh mát tràn vào lòng người. Rõ ràng nàng gần ngay trước mắt, nhưng Tư Lăng Quy Nhạ lại dâng lên cảm giác hai người như ở hai thế giới. Phần khoan thai ảm áp kia cho tới bây giờ chưa từng thuộc về hẳn.

“Cô Hồng?” Tiếng cười thanh thúy truyền đến. Bên kia Đường Niệm Niệm đã thấy bóng dáng Tư Lăng Cô Hồng trở lại.

Tư Lăng Cô Hồng mỉm cười, đi về phía nàng.

Bước chân Tư Lăng Quy Nhạ hơi chậm lại, sau đó nở nụ cười trào phúng đi tới, vừa đi vừa ủy khuất nói: “Tiểu tẩu tử, tẩu thật đúng là thiên vị a. Rõ ràng đệ đệ ở chỗ này, làm sao tẩu chỉ thấy mỗi ca ca lại không nhìn thấy đệ?”

Đường Niệm Niệm nghe vậy, sau khi được Tư Lăng Cô Hồng ôm vào trong ngực nhìn hẳn một cái lãnh đạm nói: “Thấy rồi.”

Tuy Tư Lăng Quy Nhạ đã biết được tính tình nàng nhưng vừa nghe nàng nói như vậy vẫn không khỏi có chút bất đắc dĩ. Lúc này đành đi đến chỗ đối diện hai người ngồi xuống, cười nói: “Chẳng lẽ tiểu tẩu tử cảm thấy đệ đệ bộ dáng khó coi? Thấy thế nào cũng không lên tiếng gọi đệ đệ một tiếng, chỉ gọi ca ca?”

Đường Niệm Niệm không chút do dự lãnh đạm nói: “Không đẹp bằng Cô Hồng.”

Về mặt Tư Lăng Quy Nhạ càng tỏ vẻ ủy khuất, hai mắt hẹp dài thanh tú xinh đẹp nhìn chăm chăm Đường Niệm Niệm, dường như phải nhìn đến khi nàng nói ra lời hẳn thích nghe mới thôi.

“Không có chuyện gì thì đi đi.” Lúc này giọng nói lạnh nhạt của Tư Lăng Cô Hồng truyền đến, nói với Tư Lăng Quy Nhạ.

Tư Lăng Quy Nhạ mỉm cười bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt chuyên chú kia, cười nói: “Ca ca cũng thiên vị, chẳng lẽ không có chuyện gì thì đệ đệ không thể tới chỗ ca ca ngồi một chút?”

Hiển nhiên, Tư Lăng Cô Hồng không định cùng hẳn dây dưa vòng vo nhiều lời.

Ánh mắt Tư Lăng Quy Nhạ lóe sáng, cũng biết rõ giới hạn của ca ca, huống chi lần này hẳn đến đây đúng là có việc.

Tay áo mở ra, trong tay hẳn liền xuất hiện bình ngọc đã chuẩn bị từ lúc trời chưa sáng, giao cho Đường Niệm Niệm cười nói: “Lần này đệ đệ thật sự có một chuyện muốn nhờ tiểu tẩu tử ra tay giúp đỡ, tiểu tẩu tử là luyện được sư thiên phẩm, tự nhiên thông hiểu các loại thuốc, không biết tiểu tẩu tử có biết chén thuốc này có tác dụng gì không?”

Đường Niệm Niệm nhìn hẳn một chút rồi đưa tay cầm bình ngọc trên bàn lên, mở nắp bình ra, chỉ ngửi qua rồi đưa ngón tay chấm một chút cho vào trong miệng.

Tư Lăng Cô Hồng lập tức túm tay nàng.

Đường Niệm Niệm nói: “Không sao.”

Lúc này Tư Lăng Cô Hồng mới từ từ buông tay ra.

Đường Niệm Niệm liếm sạch thuốc trên ngón tay, chớp chớp mắt nhìn về phía Tư Lăng Quy Nhạ.

Trên mặt Tư Lăng Quy Nhạ giữ vững nụ cười, nhưng bàn tay trong áo đã không vô thức nắm chặt. Có thể thấy được mặc dù trên mặt hẳn không thay đổi nhưng trong lòng lại cực kỳ khẩn trương. Phần khẩn trương này có chút phức tạp, hẳn vừa muốn Đường Niệm Niệm nhìn ra gì đó, vừa không hi vọng Đường Niệm Niệm nhìn ra cái gì. Vừa muốn thuốc này là thuốc trị đau đầu bình thường, vừa hoài nghi thuốc này thật sự có vấn đề.

Lúc này Đường Niệm Niệm cuối cùng cũng nhân nhượng lên tiếng: “Đây là một loại mê dược, bên trong có máu từ tim của trùng khôi lỗi (*) và nước ép từ

lá cây ma tâm thụ, loại dược này thường dùng để luyện chế nô bộc hình nhân, nếu uống từ nhỏ thì . . có thể làm cho đối tượng bị hạ dược sinh ra sự y lại và tôn kính không gì sánh được, bất cứ chuyện gì đều lấy người kia làm chủ, không cách nào cự tuyệt, phản kháng hay giấu diếm, đến cuối cùng trở thành con rối hình nhân trung thành nhất, không có gì khác biệt so với người thường, duy chỉ có tâm hồn là bị người kia sở hữu toàn bộ.”

(*) khôỉ lổỉ = con rối, hình nhân. Trùng = một loại sâu.

Đôi mắt vốn mang ý cười của Tư Lăng Quy Nhận mạnh mẽ co lại, thoáng cái cả người đều cứng ngắt.

Edit: Băng Hạ Vũ

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Giọng Đường Niệm Niệm một lần nữa vang lên: “Bây giờ trên người ngươi tràn ngập mùi mê dược, thời gian ngươi uống loại thuốc này không ngắn.”

Tư Lăng Quy Nhận khẽ cup mắt xuống, nụ cười trên khóe môi có chút mơ hồ không rõ. Đầu chỉ ngẩn, từ lúc hắn bảy tuổi đi theo bên người Tư Lăng Hoài Nhân đã bắt đầu uống mãi cho đến ngày hôm nay. Thế nhưng lại là thuốc luyện chế nô bộc hình nhân?

Ha ha!

Tư Lăng Quy Nhận có một loại xúc động muốn cười to một trận.

Hắn muốn hoài nghi, nghi ngờ tất cả những gì Đường Niệm Niệm nói đều là giả dối. Nhưng về mặt Đường Niệm Niệm quá bình tĩnh, ánh mắt cũng chính trực thuần túy tìm không ra chút giả dối nào. Huống chi khi nói về dược vật, năng so với ngày thường còn nghiêm túc hơn. Nàng như vậy bảo hắn hoài nghi thế nào? Nàng căn bản không có lý do nói láo trước mặt hắn.

Hắn nhất thời giật mình, hoá ra sự y lại của hắn đối với Tư Lăng Hoài Nhân trong suốt thời gian qua đều không phải xuất phát từ thật tâm sao? Sự ôn nhu tham luyến của hắn cũng là hư giả? Như vậy, Tư Lăng Hoài Nhân đối với hắn cũng không hề có một chút tình cha con nào ư? Rõ ràng ngay từ lúc hắn bảy tuổi đi theo bên người ông ta đã bị hạ dược, nhưng ông ta luyện chế hắn thành con rối thì có tác dụng gì? Chỉ vì nghe theo mệnh lệnh của ông ta, vĩnh viễn không phản bội thôi sao?

Tư Lăng Quy Nhận mặc dù không phải quá hiểu rõ Tư Lăng Hoài Nhân nhưng hắn cũng hiểu được vài phần. Tư Lăng Hoài Nhân không phải người như vậy, tuy ông ta cũng sợ bị phản bội, nhưng nếu phản bội thì chỉ cần giết đối phương là được, tội gì phải hạ dược hắn từ nhỏ chứ.

Đã vậy.....

Ông ta ỉnh uống thuốc này rốt cuộc vì lý do gì?

“Không biết.” Giọng Đường Niệm Niệm nhàn nhạt truyền đến.

Tư Lăng Quy Nhận hoàn hồn, lúc này mới phát hiện mình đã bất tri bất giác nói ra nghi vấn trong lòng.

“Tiểu tẩu tử...” Hắn lẩm bẩm gọi lên một tiếng, giọng hơi khàn khàn. Một lúc sau lại khôi phục nụ cười thường ngày, vừa tà mị vừa ưu nhã, che đi đôi môi nhợt nhạt, giống như cười đùa nói: “Tẩu hù dọa đệ đệ như vậy thật không tốt đâu.”

Đường Niệm Niệm nhìn hắn, lãnh đạm nói: “Cười rất giả tạo.”

Khóe miệng Tư Lăng Quy Nhận hơi cứng lại, nhưng ngay sau đó không thèm để ý nói: “Thuốc này chẳng qua chỉ là thuốc trị nhức đầu mà thôi, có bẻ thêm mê hương giúp người ta ngủ yên cũng là bình thường.” Nói rồi hắn vung tay lên thu lại bình ngọc trong tay.

“Bây giờ cũng không còn sớm, đệ đệ cáo từ trước.” Đây là lần đầu tiên hắn chủ động muốn rời đi.

Song vừa đứng dậy trước mắt liền bay tới một vật, hắn thuận tay nhận lấy. Mở ra nhìn vào lại là một bình thuốc bằng ngọc. Ánh mắt Tư Lăng Quy Nhận nhìn sang Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm nói: “Đây là giải độc.”

Với tu vi của nàng, các loại đan dược có thể luyện chế đều đã từng luyện chế qua, huống chi bản thân nàng vốn cũng từng sử dụng trùng khôỉ lổỉ, đương nhiên sẽ có giải dược.

Tư Lăng Quy Nhận nắm chặt bình thuốc trong tay, trên mặt bất động thanh sắc cười nói: “Tiểu tẩu tử, tẩu làm cái gì vậy? Xem ra tiểu tẩu tử rất thương yêu đệ đệ nha!”

Hắn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “thương yêu”.

Ở bên kia Tư Lăng Cô Hồng khẽ nâng mí mắt, sau đó một chưởng vung tay đánh về phía hắn. Cùng lúc đó Tư Lăng Quy Nhận không khỏi lùi về phía sau, ước chừng lui ra ngoài một trượng mới dừng lại, mặc dù có chút bức mình nhưng cũng không bị thương.

Hắn ngừng đầu nhìn hai người Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm, trong tai cũng nghe được Đường Niệm Niệm trả lời:

“Ngươi là đệ đệ của Cô Hồng.”

Lại là đáp án này!

Đôi mắt Tư Lăng Quy Nhận trầm xuống, nắm chặt chai thuốc trong tay, vung tay áo xoay người, thân pháp dưới chân như ảo ảnh, một lát đã không thấy đâu nữa.

Bóng dáng hần vừa biến mất, Đường Niệm Niệm liền thả lỏng người, sóng mắt lấp lánh, giống như đang suy nghĩ điều gì.

“Niệm Niệm, nghĩ cái gì vậy?” Tư Lăng Cô Hồng nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên, ở bên tai nàng thấp giọng hỏi.

Đường Niệm Niệm nhìn sùnn mặt anh tuấn gần ngay trước mắt nói: “Nghĩ Cô Hồng.”

Nàng đúng là đang nghĩ tới Tư Lăng Cô Hồng, bởi vì nàng cảm giác được trong chuyện này có liên quan tới Tư Lăng Cô Hồng, như vậy nàng phải nghiêm túc suy nghĩ, tìm ra chân tướng sự việc.

“Không cần lo lắng,” Tư Lăng Cô Hồng khẽ vuốt tóc nàng, một tay dừng ở trên bụng nàng, mí mắt nhẹ buông xuống, môi giương lên, ôn nhu làm say lòng người. Hần sẽ vì nàng làm tốt mọi chuyện, để nàng không còn lo lắng bất kì điều gì.

Từ trên người Tư Lăng Cô Hồng cảm nhận được nhu tình khiến Đường Niệm Niệm híp híp mắt gật đầu.

Đêm hôm nay nhất định là một đêm không yên tĩnh.

Dưới ánh trăng sáng Tư Lăng Quy Nhận đứng trong sương phòng của mình ngăn người. Một tay cầm giải được Đường Niệm Niệm đưa, một tay thì cảm khối mặt nạ màu trắng. Mặt nạ màu trắng không biết được làm bằng vật liệu gì, như ẩn như hiện, giống cánh ve sầu, song lại làm cho người ta cảm giác được sức nặng và chân thật, vừa nhìn liền biết đây không phải vật tầm thường.

Hần ngược nhìn ánh trăng khuyết đến gần như chìm vào cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, đôi mắt hơi híp lại. Đặt mặt nạ lên bàn, lại mở bình thuốc của Đường Niệm Niệm ra, Tư Lăng Quy Nhận không chút nghi ngờ ngửa cổ đổ giải được trong bình vào miệng.

“A...”

Đan được vừa vào, chỉ trong nháy mắt con đau nhức như muốn găm nhăm đầu hần dâng lên.

Tư Lăng Quy Nhận toàn thân cứng đờ, sau đó dưới chân lao đảo ngã xuống đất, hai tay ôm lấy đầu, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một tiếng: “Tiểu tử...”

Đáng chết!

Đây rốt cuộc là giải được hay độc được!

Tư Lăng Quy Nhận cảm thấy đầu đau đến mức cộng dồn tất cả cơn đau trong đời hần cũng không bằng, đầu tựa như không phải của chính mình. Lăn lộn trên mặt đất, hần căn bản không có lòng dạ nào kiêng dè những cái khác, cả người co rút cuộn lại thành vòng tròn, cắn môi dè nén tiếng rên phát ra từ miệng.

“Quy Nhận thiếu gia?” Ngoài cửa truyền đến tiếng thị nữ nghi ngờ dò hỏi.

Tư Lăng Quy Nhận vừa mở miệng liền rên một tiếng.

“Quy Nhận thiếu gia? Ngài làm sao vậy? Nô tì có thể vào không?”

Đôi mắt Tư Lăng Quy Nhận ánh lên tia tàn nhẫn, phát ra từng tiếng thở dốc, giọng khàn khàn mang theo vẻ thống khổ, quý dị khó tả: “Ngươi... Nếu dám đi vào...”

“Có thể thử một chút...” Lời nói nhỏ nhẹ giống như nói với người yêu, sau khi Tư Lăng Quy Nhận nói xong liền nặng nề thở dốc mấy tiếng, ngậm chặt miệng, ấn mạnh người xuống đất.

Ngoài cửa tiếng hít thở của thị nữ hơi ngừng lại, không thấy bất cứ động tĩnh gì.

Trong đầu Tư Lăng Quy Nhận bây giờ chỉ còn có thể nghĩ đến Đường Niệm Niệm. Hần dùng tất cả từ ngữ khinh bạc không ngừng oán thăm để giảm bớt thống khổ do nàng mang đến.

Mà lúc này Đường Niệm Niệm – người bị hần không ngừng mắng chửi hiện đang nằm trong ngực Tư Lăng Cô Hồng, mặc dù nhắm mắt nhưng không ngủ mà phóng linh thức phủ ra khắp bên ngoài. Lần này có thể nói là lần đầu tiên nàng dùng linh thức cực hạn đem toàn cảnh xung quanh ước chừng trăm dặm thu vào trong đầu.

Từ lần đầu gặp Tư Lăng Hoài Nhân nàng đã phát hiện trên người y tỏa ra sát khí đầm máu, cực kì tà ác. Tất nhiên là do tu luyện công pháp âm tà

thương thiên hại lí mới biến thành như vậy, huống chi trên người y còn tràn ngập tử khí. Lần này gặp lại, tử khí trên người y càng thêm rõ ràng, hiển nhiên mạng y đã chẳng còn bao lâu nữa.

Đây là vì y tu luyện tà công nên gây hại cho cơ thể, khiến thân thể y không cách nào chịu đựng nổi, nhanh chóng khô kiệt. Giọng nói khàn khàn khô héo giống như lão già tám mươi tuổi kia chính là minh chứng, nhưng tại sao thân thể cùng khuôn mặt y vẫn chưa lộ ra dáng vẻ già nua? Đây chắc chắn là do y đã sử dụng thủ đoạn đặc biệt gì đó.

Đường Niệm Niệm nhớ đến phương pháp tà ma mà kiếp trước lão quái vật đã từng sử dụng để kéo dài tính mạng, kết hợp với kiến thức trên Bích Tuyền Quyết cộng thêm được vật hôm nay phát hiện trên người Tư Lăng Quy Nhạn, tất cả đều làm cho nàng nghĩ đến một khả năng.

Trong vòng trăm dặm, chỗ ở của Tư Lăng Quy Nhạn cùng Tư Lăng Hoài Nhân đều hiện lên trong đầu nàng, đương nhiên bộ dáng thống khổ của Tư Lăng Quy Nhạn sau khi uống thuốc cũng bị nàng nhìn thấy. Đối với việc này, Đường Niệm Niệm chỉ khẽ lướt qua, thấy hắn còn có thể chịu đựng được nên không để ý đến nữa.

..

Ai bảo hắn cố ý chọc Cô Hồng mất hứng? Nên chịu đau một chút.

Nếu để cho Tư Lăng Quy Nhạn biết được ý nghĩ của nàng thì e rằng hắn sẽ không chỉ oán thầm trong lòng mà còn muốn mở miệng dùng ngôn ngữ để xoa dịu nỗi đau.

Chỗ ở của Tư Lăng Hoài Nhân cũng giống như con người của y, tràn ngập hơi thở tà ác mà người bình thường nhìn không ra. Linh thức của Đường Niệm Niệm nhắm thẳng địa phương cho nàng cảm giác sâu đậm nhất đi xuống, nơi đó là một nơi dưới lòng đất sâu ước chừng trăm trượng, bên trong lối đi bố trí vô số cơ quan, trong không khí bao trùm một lớp sương mù nhàn nhạt, đó là khối độc có thể ăn mòn tinh thần con người, cũng có mấy phần hữu dụng đối với linh thức.

Nhưng cái Đường Niệm Niệm tu luyện lại là Bích Tuyền Quyết không rõ phẩm giới, còn là thiên thánh được thể, linh thức có chí bảo thủ hộ như nội giới Lục Lục, làm sao có thể dễ bị thương tổn như vậy.

Nàng trực tiếp xuyên qua hết thảy, sâu trong lòng đất đen kịt, toàn bộ đều hiện lên trước linh thức của nàng không thể che giấu, khi nhìn thấy mọi thứ, ngay cả Đường Niệm Niệm cũng không khỏi chết lặng một lúc.

Sâu trong lòng đất trống có một đài cao giống như tế đàn. Giữa đài cao trôi lơ lửng một hộp ngọc màu đen, thăm thẳm ra tà khí âm tà huyết tinh vô tận.

Lúc này hộp ngọc dường như cảm giác được Đường Niệm Niệm nhìn trộm, khẽ run lên. Từ bên trong hộp ngọc đột nhiên bay ra hơn mười hung hồn mà mắt thường không thể trông thấy. Những thứ này đều là tàn hồn của những người bị kẻ khác sử dụng tà pháp giết chết, sau đó lại không thể chuyển thể đầu thai, linh hồn bị hủy hoại không còn toàn vẹn.

Đường Niệm Niệm thấy được, những tàn hồn tràn ngập thống khổ tuyệt vọng này phần lớn đều là trẻ con, chỉ có một số ít lớn tuổi. Tàn hồn vừa bay ra liền nhanh chóng lơ lửng bay xung quanh, từng tiếng quỷ khóc thê lương quanh quẩn, tựa như tiếng ni non lại giống như gào thét.

Linh thức của Đường Niệm Niệm không khỏi bị những tàn hồn quay xung quanh này xâm nhập, trong đầu bắt gặp hiện lên một vài hình ảnh bị rải rác. Những hình ảnh này đều là những kí ức sâu đậm nhất trước khi chết của tàn hồn, chúng tràn đầy tuyệt vọng bị thương, sợ hãi cùng tức giận.

Lợi dụng máu của người có cùng huyết mạch để kéo dài tính mạng.

Thậm chí muốn lấy thân thể đổi hồn, đáng tiếc yêu cầu của y quá cao, những người bồi dưỡng ra đều nhìn không vừa mắt, chỉ đành rút máu của chính con mình để kéo dài tính mệnh.

Đường Niệm Niệm yên lặng nhìn, giữ vững tâm thần không để cho cảm xúc cực hạn của tàn hồn làm rối loạn tâm cảnh của mình, sinh ra tâm ma.

Nhưng, mãi cho đến khi nàng đột nhiên trông thấy một màn——

“Ngay lập tức bỏ tọa sẽ có thể trẻ mãi không già, trở thành chí tôn trên đại lục.” Giọng nói già nua khàn khàn của Tư Lăng Hoài Nhân tràn đầy điên cuồng đã tâm vô tận, y không thèm nhìn đến đứa con toàn thân đầm máu bị chính y tự tay động thủ, cười đến vô cùng thoải mái: “Hong nhi, Hong nhi, quả nhiên là trời cũng giúp ta! Có được thể chất như vậy, trên đời này còn có kẻ nào là đối thủ của ta? Cho dù là tà độc do tà công này mang đến thì ta cũng có thể hoàn toàn không sợ hãi, thật sự là con ngoan của ta! Ha ha ha ha——!”

Đường Niệm Niệm không kìm nén được một cơn phản nộ xông thẳng lên đầu, những tàn hồn kia thừa dịp xông tới, những hình ảnh càng thêm rõ ràng, cùng với từng màn đầm máu của Tư Lăng Hoài Nhân:

Tế đàn, thí thân, rút máu.

“Tốt, tốt, tốt! Tuổi còn nhỏ mà đã có bản lĩnh đáng sợ như vậy, tốt!” Tư Lăng Hoài Nhân tỏ vẻ hài lòng, nói với bóng đen khuất ở góc tối: “Ném nó đến tứ luyện, chỉ cần giữ lại hơi thở cuối cùng là được.”

“Chủ tử, bây giờ Thiếu chủ mới một tuổi...”

Tur Lăng Hoài Nhân cười nói: “Bồn tọa cũng không phải muốn nó vượt qua ngay bây giờ, chỉ là để nó chịu đựng một phen mà thôi.”

Ánh mắt y sắc bén, khiến bóng đen không có nửa phần dị nghị.

Đoạn hình ảnh một lần nữa chấm dứt vào lúc này, chỉ vì đứa bé kia đã chết, tàn hồn bị hộp ngọc màu đen hút vào bên trong.

Trở lại, vẫn là tế đàn, thí thân, rút máu.

Tur Lăng Hoài Nhân sắc mặt âm trầm, giọng nói bao trùm lửa giận, “Vậy mà lại không thể hoàn thành, một đứa bé thôi, tại sao lại có ý chí sắt đá như vậy, cứ thế này thì sẽ không có biện pháp...”

“Ai... Xem ra lại phải có gắng yêu thương Hồng nhi rồi, như vậy nó mới có thể cam tâm tình nguyện hiến thân...”

.....

Rầm!

Cái bàn dưới tay Tur Lăng Hoài Nhân bị phá tan thành mảnh nhỏ, y vô cùng tức giận gầm nhẹ: “Con trai ngoan của bồn tọa tính tình thật lớn, lá gan thật to, lại dám đem lời của bồn tọa coi như không nhìn thấy?”

Y lạnh lùng đi lên, trước ánh mắt nhìn chăm chăm của chủ nhân tàn hồn này, y cười lạnh nói: “Sợ sao? Đúng! Người nên sợ, thân là con trai của bồn tọa, tính mạng người là do bồn tọa cho, vốn nên cống hiến duy trì tính mệnh cho bồn tọa. Bồn tọa đối tốt với người, người phải vui mừng, bồn tọa muốn máu của người, người nên tự mình dâng tới trước mặt bồn tọa.”

Hình ảnh một lần nữa mơ hồ, chỉ còn lại khuôn mặt tương tự Tur Lăng Cô Hồng đến bảy phần nhưng lại hoàn toàn không giống của Tur Lăng Hoài Nhân, rõ nét khắc sâu như vậy, tựa như vào giờ phút này bị tàn hồn khắc ghi đến tận xương tủy, trong ba hồn bảy vía.

...

“Chuyện gì xảy ra? Vì sao bồn tọa không thể làm cho nữ tử mang thai?”

Tur Lăng Hoài Nhân nổi giận ép hời dưới chân tế đàn hắc ám khiến cho người ta nổi da gà, một cô gái mặc váy dài màu vàng nhạt thất lúng tơ mềm bị y bóp chặt cổ. Cô gái tuổi còn trẻ, gương mặt xinh xắn, tròng xinh dung mạo xinh đẹp, điểm một chút môi son, mái tóc đen như mực vừa đơn giản vừa tinh tế, chỉ cài một cây trâm, dung nhan quả thực là một tuyệt thế giai nhân.

Cô gái bị y bóp cổ lại dịu dàng mỉm cười, một chút sợ hãi cũng không có, vẻ mặt thanh tao hợp với dung nhan xinh đẹp của nàng, mâu thuẫn đến khiến cho người ta kinh diễm khó tả.

“Thân thể người đã sớm bị tà công ăn mòn, những năm này cho dù người dùng máu con ruột kéo dài tính mạng thì cũng không thể nào ngăn cản. Không những sau này người không thể làm nữ tử thụ thai mà ngay cả chuyện sinh hoạt vợ chồng chỉ e cũng sẽ không được.” Giọng cô gái ôn nhu nhẹ nhàng làm cho người ta chỉ cảm thấy khoan khoái dễ chịu, âm thanh nhỏ nhẹ tựa như đang nói gì đó làm say lòng người, nhưng nội dung câu nói kia lại khiến mặt Tur Lăng Hoài Nhân biến sắc.

Gương mặt cô gái bỗng bị y dùng sức bóp đỏ lên nhưng nàng vẫn không hề thay đổi sắc mặt, nụ cười như thanh uyển, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp vẫn vang lên: “Chết thành tro chỉ sợ cũng không xa.”

Hai mắt Tur Lăng Hoài Nhân nhú lại, lực đạo trên tay càng lúc càng lớn, cô gái không nhịn được ho nhẹ, thân thể cũng giật giật, y dùng sức hất nàng sang một bên cười lạnh nói: “Người đừng quên, ta chết thì người ngay cả phương pháp kéo dài hơi tàn mà sống cũng không có, chỉ có thể cùng ta xuống địa ngục vào luân hồi, kiếp sau tiếp tục làm trâu làm ngựa cho ta!”

Cô gái nghe vậy lại không hề tức giận, từ mặt đất nhẹ nhàng đứng lên cười nói: “Đúng vậy, đây là ta tự làm tự chịu.”

Bộ dáng nàng không nóng không lạnh làm cho sắc mặt Tur Lăng Hoài Nhân thay đổi. Cuối cùng vẻ hung ác trên mặt y cũng tàn đi, khóe môi giương nhẹ khuôn mặt nhu hòa giống như gió xuân tháng ba, cho dù đã ngũ tuần nhưng tướng mạo vẫn bất phàm như cũ làm cho tinh thần nữ tử dao động.

Song y vừa mở miệng, giọng nói khàn khàn kia cũng đã phá hỏng vài phần.

“Ca nhi, chẳng lẽ nàng thật sự nguyện ý nhìn ta chết đi như vậy?”

Cô gái tươi cười không đổi không trả lời.

Tur Lăng Hoài Nhân đi lên phía trước nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Ca nhi, chỉ có nàng mới có thể khiến ta tin tưởng, cũng chỉ có nàng mới không phản bội ta. Đứa nhỏ sau này chúng ta vẫn có thể sinh, giúp ta, đem thân thể Hồng nhi cho ta...”

Một câu nói cuối cùng còn chưa nói hết đã bị cô gái dùng lực đẩy ra, mặt vẫn không thay đổi nhưng nụ cười đã vỡ nát, đôi mắt yêu mị một mảnh lạnh lẽo, gần giọng nói: “Tur Lăng Hoài Nhân, người thật điên rồi. Hồng nhi là con của ta! Ha ha người lại muốn ta giết con mình, lấy thân thể nó cho người, sau đó cùng người đầu bạc răng long sao?”

“Từ khi người lừa đi công pháp võ công của ta, từ khi thân thể ta chết đi, ta đã biết rõ lòng dạ của người rồi, người cho rằng ta sẽ lại tin tưởng người sao?”

“Chưa nói người giả dối, cho dù là thật lòng thì ta cũng không thể làm hại Hồng nhi.” Cô gái cúi đầu cười lạnh lùng nhìn y nói: “Ta đã sớm nói, bản công pháp này chỉ có người trong tộc ta mới có thể tu luyện, người hết lần này tới lần khác không nghe, hôm nay đi đến tình trạng như vậy đều là do người gieo gió gặt bão!”

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Cô Hồng Hiến Uy

Edit: Trinh Nguyen

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Chết...” Nói ra chữ này, hai hàng chân mày của nữ tử hơi nhíu lại, mang theo bi thương vô tận cùng ung dung tiêu sái, “Chết cũng tốt, cho dù kiếp sau có phải đuổi theo người thì sao, đã quên hết toàn bộ chuyện của kiếp này thì ta là ta, cũng không còn là ta, người cũng vậy, nói không chừng kiếp sau người cũng chỉ là một người bình thường...”

Về mặt nguy trạng ôn nhu của Tư Lăng Hoài Nhân theo lời nói của nàng biến mất không còn một mảnh, y cười lạnh nhìn nữ tử, rồi nói: “Yên tâm, bổn tọa sẽ không chết dễ dàng như vậy, người cũng sẽ không, Hồng nhi là con của ta, sớm muộn gì... nó... người... Còn cả những thứ này...”

Giọng y đứt quãng, hình ảnh cũng chậm chậm tiêu tán, chỉ có một mình nữ tử nghe được lời nói sau cùng của y, về mặt nàng tràn đầy sương lạnh, ở nơi sâu nhất trong đáy mắt chứa bi thương vô tận.

Nữ tử này có khuôn mặt giống Cố Tích Nhan như đúc, nhưng thần thái cử chỉ lại hoàn toàn bất đồng, khiến người ta chỉ cần liếc mắt một cái liền biết đây không phải Cố Tích Nhan.

...

Về sau hình ảnh càng thêm mơ hồ, vỡ vụn, hoà với tiếng kêu khóc thê lương của các oan hồn, oán hận tuyệt vọng gào thét:

Giết! Giết! Giết! Giết ông ta!

Cứu ta, ai đến cứu ta! Đừng giết ta, đừng!

Phụ thân là người xấu, người xấu đáng chết! Đáng chết! Đáng chết ——!

Giết hắn! Mau! Giết ông ta!

Giết ——

Đường Niệm Niệm nhìn quá sâu, thừa dịp tinh thần nàng nhất thời hỗn loạn, oán khí của những tàn hồn hung mãnh xông vào, bám chặt lấy nàng.

Giết!

Tà ác, máu tanh, thù hận, sợ hãi, tuyệt vọng...

Vô vàn cảm xúc tiêu cực quấn lấy khiến Đường Niệm Niệm nhất thời không thoát ra được, rên lên một tiếng, khó chịu nhíu mày.

Tư Lăng Cô Hồng đang ôm nàng ngủ thoảng chốc cảm nhận được dị động của nàng, hẩn mở bừng mắt nhìn nàng trong lòng, thấp giọng kêu: “Niệm Niệm?”

Đường Niệm Niệm cũng nghe được tiếng gọi ẩn chứa sự khẩn trương và lo lắng của hắn, nhưng lúc này nàng không có cách nào mở mắt ra, chỉ có thể toàn tâm chống đỡ tâm ma hung mãnh.

Đột nhiên. . .

Một tiếng hô nhỏ không hiểu từ đâu truyền vào trong đầu nàng, rõ ràng không tiếng động nhưng quý dị là nàng lại “nghe thấy”.

Một tiếng này giống như giọt nước mưa rơi xuống mặt hồ, gợn sóng lăn tăn tản ra bốn phía.

A a a a ——!

Tất cả tàn hồn dường như cảm giác được vật gì cực kì đáng sợ, toàn bộ lập tức thoát khỏi linh thức của Đường Niệm Niệm, trở về bên trong hộp ngọc đen. Tất cả khôi phục sự im lặng vốn có, Đường Niệm Niệm cũng thanh tỉnh một chút. Cũng trong lúc này, dưới sự bao trùm của linh thức, nàng nhìn thấy thân ảnh Tư Lăng Hoài Nhân đang nhanh chóng đi về hướng này. Đường Niệm Niệm lập tức thu hồi linh thức, mở mắt ra.

Bên trong Triều Tịch Các, Cố Tịch Nhan vốn đang nằm ngủ trên giường, ngay khi Đường Niệm Niệm thu hồi linh thức, đôi mắt ả hơi giật giật, nhưng vẫn không hề mở mắt.

Tất cả mọi chuyện phát sinh cực nhanh, từ lúc linh thức của Đường Niệm Niệm tản ra đến khi thu hồi chỉ trong vài cái hít thở. Hình ảnh nhìn thấy ở tế đàn trong lòng đất dường như diễn ra trong một khoảng thời gian rất dài, nhưng thực chất chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt mà thôi.

Đường Niệm Niệm vừa mở mắt liền nhìn thấy đôi mắt đen tràn đầy lo lắng của Tư Lăng Cô Hồng, mãi đến khi nàng nhìn vào đôi mắt đó, sự âm trầm thâm sâu trong mắt hần mới nhạt đi một ít, ôm chặt lấy nàng, giọng nói trầm thấp có chút khàn khàn, “Niệm Niệm, khó chịu ở đâu?”

Hần cụp mắt xuống, hàng mi che lấp u quang nhẹ nhàng phát ra. Dù chỉ là một tiếng rên nhẹ khó chịu hay một cái nhíu mày của nàng cũng làm cho tim hần thất chặt lại.

Về mặt Đường Niệm Niệm còn có chút ngờ ngạc, không hề phát hiện sau khi nàng mở mắt ra, trên giường mới tiêu tán cảm giác yên tĩnh làm cho người ta sợ hãi đến cực hạn.

Nàng cúi đầu, thò tay vuốt ve bụng, dường như có thể cảm nhận được một chút dị động vừa rồi.

“Niệm Niệm?” Tư Lăng Cô Hồng nâng khuôn mặt của nàng lên.

Đôi mắt Đường Niệm Niệm giật giật, lúc này mới khôi phục lại thần thái, nhìn Tư Lăng Cô Hồng, hai mắt thoáng cái sáng trong bức người, ôm lấy hần kinh hi nói: “Cô Hồng, Cô Hồng, đứa nhỏ động!”

Tư Lăng Cô Hồng ngăn ra.

Đường Niệm Niệm một tay nắm tay hần, sau đó đặt lên bụng của mình, miệng cười sáng lạn càng thêm dịu dàng vui sướng, nhỏ nhẹ nói: “Ta cảm nhận được con đang động, con đã bảo vệ ta!”

Khi bị tàn hồn vây quanh, tuy rằng chính nàng cũng có thể ứng phó, nhưng phải cần một chút thời gian. Song ngay tại một cái chớp mắt kia, nàng cảm giác được một luồng khí tức vô thanh, bụng hơi hơi đau đớn, còn có cảm giác huyết mạch tương thông, tất cả làm cho nàng biết được, là đứa nhỏ còn đang ở trong bụng đã giúp đỡ nàng.

Tay của Tư Lăng Cô Hồng xuyên qua một tầng áo lót mỏng manh, cảm giác trên bụng nàng đã hơi nổi lên, ngẩng đầu liền thấy nụ cười của nàng, cùng với giọng nói mềm mại dịu dàng kia, nhất thời nhìn đến có chút ngốc.

Một hồi sau, bụng vẫn không có động tĩnh như trước.

Đường Niệm Niệm chớp chớp mắt, còn nghiêm trọng nhỏ giọng kêu: “Cục cưng, lại động một chút!”

Tư Lăng Cô Hồng nhìn nhìn, không khỏi giương môi cười.

Đường Niệm Niệm nhìn hần, mấp máy môi, nói: “Thật sự động mà!”

“Ừ...” Tư Lăng Cô Hồng đáp lại, cúi đầu khẽ hôn lên má nàng.

Đường Niệm Niệm chớp chớp mắt, mặt nghiêng qua né tránh nụ hôn của hần, bình tĩnh nhìn hần.

Tư Lăng Cô Hồng cũng nhìn nàng, vẻ ôn hoà yêu chiều trong mắt càng thêm nồng đậm, nhẹ tay khẽ vuốt ve bụng nàng. Sau đó ngay dưới ánh mắt của nàng, nằm sấp xuống. Vén áo của nàng lên, dán lỗ tai lên bụng nàng. lát sau, hần ngẩng đầu, trong mắt đọng đầy tình cảm hóa thành một cái thiên la địa võng trong đêm tối, có thể hoàn toàn bao vây bất kì người nào trong đó, không có cách nào thoát ra.

“Ừ, ta nghe được, cục cưng gọi mẹ này!” Giọng hần nhẹ nhàng chậm chậm lại du dương, giống như rượu ủ lâu năm, thanh thấu mà say lòng người.

“Gạt người!” Đường Niệm Niệm trừng mắt nhìn hần một cái, trên mặt cũng không nhìn được nộ nụ cười.

Cái liếc mắt kia, có một chút ngậy thơ, một chút yêu kiều và quyến rũ. Đôi mắt Tư Lăng Cô Hồng chợt tối sầm, lại khép hờ mắt dè dặt xuống, cúi đầu hôn một cái lên bụng nàng.

Đường Niệm Niệm nhìn hần, chỉ là một cái hôn nhẹ, nhưng lại làm cho nàng cảm nhận được một sự quý trọng cùng thành kính không gì sánh nổi.

“Cô Hồng...” Nàng thì thào.

Nàng nhớ tới hình ảnh dưới tế đàn trong lòng đất, cùng với những câu nói của Tư Lăng Hoài Nhân.

“Hửm?” Tư Lăng Cô Hồng ngẩng đầu, liếc mắt liền phát hiện cảm xúc của nàng biến đổi. Một tay hấn vòng quanh eo nàng, một tay khẽ vỗ lưng nàng, hành động giống như đang dỗ trẻ con, nhưng cũng đủ biểu đạt ra tất cả ôn nhu thân thiết của hấn, “Làm sao vậy?”

Ánh mắt Đường Niệm Niệm kiên định, cúi đầu hôn lên môi hấn, thì thào lại kiên quyết nói: “Ai cũng đừng mơ làm hại tới Cô Hồng.”

“Ừ, không ai hết.” Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu đáp lại.

Hấn sẽ không để mình gặp chuyện không may, đơn giản là vì muốn làm bạn bên cạnh nàng, nên càng không muốn để nàng phải hốt hoảng lo sợ.

Đêm nay, đã đến canh ba.

Ở tề đàn dưới lòng đất, Tư Lăng Hoài Nhân khoác một bộ y bào màu đen đứng đó. Cặp mắt lạnh như băng tàn nhẫn nhìn bốn phía xung quanh, không thấy được bất kì dấu vết khác thường nào, ngay cả cơ quan cũng không có dấu vết bị người ta đụng chạm, hết thấy đều như cũ.

Cho dù là vậy, y vẫn không yên tâm. Y không phải người ngu ngốc, y biết trên đời này còn có một loại người tồn tại, công pháp mà những người đó tu luyện có thể đạt tới hiệu quả trường sinh. Mà y, chính là đang theo đuổi những thứ này.

Những người đó có rất nhiều thủ đoạn vô cùng kì diệu.

Rốt cuộc là ai đã đến đây?

Chẳng lẽ là Cô Như Ca?

Nàng đã sớm tỉnh rồi sao?

Ở dưới tề đàn không tìm được dấu vết, Tư Lăng Hoài Nhân vung tay áo xoay người, hai mắt hơi nhíu lại, đi ra ngoài.

Phía nam, Tư Ương Các.

Trong sương phòng, Tư Lăng Quy Nhận cúi đầu thở hổn hển trên mặt đất, cả người ướt đầm mồ hôi, khuôn mặt tái nhợt cũng thoáng ửng đỏ.

“A... Ha ha ha.” Tiếng cười trầm thấp theo tiếng thở nặng nề của hấn truyền ra, từ đứt quãng đến lưu loát vang dội. Hai tay hấn chống trên mặt đất, nhưng vẫn không đứng dậy, ngược lại xoay người nằm xuống đất híp mắt nhìn xà nhà trên đỉnh đầu.

Hấn mệt, mệt chết đi, mệt đến mức gần như không thể đứng lên nổi.

Nhưng hấn lại cảm thấy cả người vui sướng vô cùng. Giống như trừ bỏ được tất cả trói buộc, toàn bộ thân thể đều thoải mái thông suốt.

Nhưng hoà cùng phần thoải mái thông suốt này, chính là sự trống rỗng.

Tiếng cười lưu loát nhẹ nhàng chậm chạp, sau đó biến mất ngay khi hấn giương nhẹ khóe môi.

Rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả?

Cả đời của hấn vẫn sống trong giả dối, từng hành động việc làm của hấn rốt cuộc có phải là chủ định của mình, có phải là việc mình thích làm hay không?

Tư Lăng Quy Nhận yên lặng nhắm mắt, trong đầu không ngừng hiện lên một vài hình ảnh, một vài người. Cuối cùng dừng lại ở hình ảnh hai người ôm nhau ngồi, ấm áp sạch sẽ làm cho người ta không thể xâm nhập, hăm mộ lại ghen tị.

Nam tử dung mạo khuynh thành, tư thái tuyệt thế, tràn đầy ôn nhu sùng nịch đều chỉ dành riêng ột người, khoé môi cười khẽ.

Nữ tử thanh mỹ tuyệt tục, trong sáng đơn thuần không hề che giấu. Rõ ràng là một người đơn giản lạnh nhạt, nhưng lại chỉ ý lại không rời với một mình nam tử, về mặt linh động, đem tất cả những gì mình có đều hiện ra trước mặt nam tử.

Tư Lăng Quy Nhận chậm rãi mở mắt, hiện lên một ý cười kiên định. Hấn bật người dậy, vỗ nhẹ vạt áo, đi đến trước bàn.

Trên bàn đặt một cái mặt nạ màu trắng mỏng như cánh ve.

“Tiểu tử, tuy rằng thật cảm tạ tiểu tử đã tặng giải dược, nhưng mà rất đau nha.” Tư Lăng Quy Nhận cúi đầu nói một tiếng, cầm lấy chiếc mặt nạ kia cất vào trong ngực. Sau đó xoay người khẽ vung tay áo, cửa sổ khép kín lập tức bật mở. Bên ngoài vẫn tối đen như mực, nhưng nghĩ đến thời gian cũng thật sự không còn sớm.

Tư Lăng Quy Nhận bóp bóp trán, nụ cười mang theo một phần phiền não. Đêm qua vốn đau đầu không ngủ, giữa trưa lại biết được được chân tướng từ Đường Niệm Niệm nên nhất thời không có tâm tư đi ngủ. Nay lại bị giải dược tra tấn tới nửa đêm, dù là hấn cũng không thể tránh khỏi chuyện thể xác và tinh thần mệt mỏi, muốn ngủ nhiều hơn một chút.

Đáng tiếc...

Bây giờ, trời vừa sáng, sắp tới sẽ là một màn kịch phần kịch nhất, hân làm sao còn có thể ngủ thêm một lát đây?

Edit: Virgo Smile

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Keng —— “

Một hồi chuông hùng hậu vang dội khắp toàn bộ Tư Lăng gia tộc, mạnh mẽ rung động, thật lâu không dứt, từng tia sáng xuất hiện nơi phía đông chân trời, mặt trời chậm rãi lên cao.

Hồi chuông này ở Tư Lăng gia tộc chỉ vang lên khi xảy ra chuyện quan trọng, hôm nay chính là phát sinh sự kiện trọng đại nhất trong hơn mười năm qua.

Tiếng nổ mạnh vui mừng của pháo trúc vang vọng cả một góc trời, tiếng nhạc theo đó cất lên.

Hôn lễ lần này được cử hành ở Bắc Ương Điện, đây mới là cung điện chân chính của thiếu chủ Tư Lăng gia tộc, nhưng Tư Lăng Cô Hồng cho tới nay đều không đặt chân đến nơi này, hàng năm vẫn ở lại thôn trang vô danh phía bắc. Đơn giản vì đó là nơi Cô Như Ca từng ở, cũng là nơi hân ở khi còn niên thiếu.

Bắc Ương Điện sớm đã bố trí xong mọi thứ, lụa đỏ chữ hỷ, thảm đỏ bàn rượu, một đám tân khách từng người một bái kiến, đưa lên hạ lễ, rồi tự an vị vào vị trí của mình. Từng nhóm tỷ nữ qua lại châm rượu mang thức ăn, hình thành một phong cảnh độc nhất.

Tư Lăng Hoài Nhân ngồi trên vị trí chủ tọa, mặt mỉm cười, đáp lại từng lời chúc mừng của mọi người.

Thời gian trôi qua từng chút một, lúc này, ở thôn trang vô danh phía Bắc. Ngoài sương phòng, Tư Lăng Cô Hồng mặc một thân hi phục đỏ rực thêu tơ vàng, vạt áo lưu vân, nét mặt mỉm cười, đôi mắt lẳng lặng nhìn sương phòng đóng chặt cửa. Mái tóc đen dài được búi lại dưới mào kim liên hồng ngọc, ngọc diện ngưng tụ (mặt như ngọc, da như được kết tinh thành, ý chỉ mịn màng), lông mày tia gọn, mắt phượng mở to, lông mi rũ xuống tạo thành một bóng mờ dưới mắt, che đi đôi ngươi đen kịt phản chiếu ánh trắng sáng tỏ, mông lung mà thâm sâu, tĩnh lặng nhĩ nhĩ.

Hân im lặng đứng, quanh người tràn ngập một hơi thở thần nhiên nhu hòa, giống như một bức tranh thủy mặc, làm cho người ta nhìn đến mê muội.

Lý Cảnh và Chiến Thương Tiễn cũng đứng chờ ở một chỗ, hai người ăn mặc trang trọng hơn ngày thường rất nhiều, Chiến Thương Tiễn cũng cất chiến thương ngày thường vẫn mang sau lưng vào trong túi Càn Khôn, thứ nhất là vì yên hội không ang vũ khí, thứ hai cũng để tránh những tình huống bất ngờ.

Ở một góc khác, một hồ một xà một thú cũng đang chờ. Chỉ thấy Lục Lục mặc y phục màu đỏ thêu họa tiết xanh lục cùng yếm nhỏ thêu hoa sen màu vàng, ngay cả hai chân cũng được mang vào một đôi giày, phía trên cổ đeo túi càn khôn, đôi mắt to tròn xanh biếc, thật sự rất đáng yêu, nữ tử nhìn thấy đều nhìn không được muốn ôm vào trong lòng tận tình chà đạp một phen. Đối với trang phục đang mặc, Lục Lục hiển nhiên cũng rất thích, ngưỡng cao đầu, ngồi trên đầu quái xà, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Về phần một hồ một xà kia cũng không có năng lực tiếp nhận như nó. Chỉ thấy cổ Bạch Lê đeo bông hoa đỏ thắm, trên người mặc y phục màu đỏ, bốn chân bị bắt mang giày, màu đỏ như thể phối với đôi mắt hồ ly yêu mị, cũng tạo thành một vẻ đáng yêu khác. Đáng tiếc lúc này sắc mặt nó có thể nói là thối đến cực điểm, mỗi khi vươn chân định làm gì, nó chỉ muốn xé nát bốn cái hải nho nhỏ kia, nhưng chỉ kịp giờ lên rồi dừng lại, hai mắt chứa đầy vẻ chán chường.

Quái xà bởi vì cơ dài thon dài, vừa không thể mang giày, lại không thể miễn cưỡng may y phục cho nó, thật sự rất làm xấu bộ y phục, mấy nữ nhân cũng không bắt nó trang trí thêm gì, chỉ là trên đầu đội một cái mũ nhỏ trông như đèn lồng. Cái mũ này được thiết kế cực kì đặc biệt để tiện chiều cổ Lục Lục, cho nên đỉnh mũ lõm xuống, vừa vặn có thể cho Lục Lục ngồi bên trong, giống một cái ghế ngồi bình thường. Thật khiến cho quái xà buồn bực, dựa vào cái gì mà nhóc con này lại được sủng ái đến vậy? So ra còn cao hơn cả nó? Cứ nhiên cho nó một vị trí trên đầu bản xà vương?!

Đáng tiếc, nó chỉ dám giận mà không dám nói gì.

Cho nên, khi một hồ một xà nghe được từ trong miệng chúng nữ nói hôn lễ hôm nay nguy cơ trùng trùng, bảo bọn họ phải cực kì cẩn trọng, nên ra tay liền ra tay. Một hồ một xà lập tức híp hai mắt lại.

Tốt! Phi thường tốt!

Chúng nó chỉ cầu cho thật sự có chuyện xảy ra thôi.

Đáy lòng ghen ghét không thể phát tiết trên người một nhà thì dù sao cũng phải để cho kẻ khác đón nhận a!

So với bên ngoài sương phòng bình tĩnh, thì trong sương phòng lại hoàn toàn tương phản. Đám nữ tử vẻ mặt tươi cười, ngươi một lời ta một câu, mỗi chỗ đều tinh xảo vô cùng, lúc này đang chụm lại bên bàn trang điểm, ngồi trước bàn chính là Đường Niệm Niệm.

Đường Niệm Niệm mặc một thân giá y đỏ rực, phục sức hoa lệ. An tĩnh ngồi trước bàn trang điểm, tuy rằng nàng cực kì không thích việc bị vẽ loạn này nọ trên mặt, nhưng nhìn thấy trong mắt bọn họ đều là chờ mong vui mừng, còn biết đây là quy củ khi thành thân, nên nàng cũng yên tĩnh ngồi, không hề cự tuyệt.

Người chấp bút về chân mày, trang điểm cho nàng là Chu Diệu Lang, trong đám nữ tử luận về trang phục, cách trang điểm, ngoài Chu Diệu Lang ra thực là không có ai biết.

Chị em Diệp thị và Thù Lam đều cầm trong tay các dạng son phấn bột nước, làm trợ thủ cho Chu Diệu Lang. Ánh mắt các nàng lóe sáng chuyên chú nhìn mỗi một động tác, thỉnh thoảng mặt loé lên vẻ thán phục, hoặc là kinh hô, vì kỹ thuật của Chu Diệu Lang, cũng vì sắc đẹp của Đường Niệm Niệm.

Từ kẻ chân mày đến vẽ mắt, đánh phấn, điểm son môi, đợi khi Chu Diệu Lang thu tay lại, một đám lập tức ngừng thở, thẳng đến khi cảm thấy ngạt thở khó chịu mới biết mình thế mà nhất thời quên hô hấp.

Nhưng nhìn Đường Niệm Niệm, tóc đen tinh tế vẫn ở sau đầu, mi mục như vẽ, lông mi thật dài nhẹ nhàng rung động, đôi mắt như nhiễm sương mù, kiều môi hồng nhuận giống như vừa bị ai đó hôn lên. Căn cổ trắng mịn, khoát lên bộ hồng y càng tôn lên làn da trắng nõn mềm mịn, băng cơ ngọc cốt.

Ngũ quan xinh xắn, tuyệt sắc dung nhan, thủy mâu tinh đậm, giống như u lan nơi không cốc. Áo đỏ nghiêng nghiêng, đuôi mắt màu hồng, mị mà không yếu, diễm mà không tầm thường, màu sắc rực rỡ khiến tất cả ánh sáng chung quanh đều trở nên âm đạm.

Trong sương phòng lặng ngắt như tờ, ngay cả hô hấp cũng ngưng trọng. Thẳng đến khi Đường Niệm Niệm chớp mắt, ở trước gương nhìn trái nhìn phải chính mình, nói: “Đẹp!!”

Một câu tán thưởng này là phát ra từ nội tâm, nếu không biết tính tình nàng, còn tưởng rằng nàng là một người tự kỳ cỡ nào.

“Xi.” Tức thời, những người khác đều bật cười ra tiếng.

Liên Kiều nói: “Chủ mẫu vốn đã có dáng vẻ tuyệt sắc, sau khi trang điểm ngược lại xinh đẹp quá đáng, thật không giống phàm nhân.”

Mộc Hương vừa cười vừa nói: “Này nếu đi ra ngoài còn không mê chết trang chủ sao? A nha nha! Không tốt, mũ phượng cũng không che hết dung mạo của chủ mẫu, nếu như bị người khác nhìn thấy, trang chủ không phải là chịu thiệt sao!”

Thù Lam trừng mắt liếc nhìn hai người một cái, ngay sau đó nhin không được che miệng bật cười.

“Đừng có mà ba hoa nữa.” Chu Diệu Lang buồn cười nhìn ba người, nói: “Còn không đem mũ phượng tới đội cho chủ mẫu, trang chủ đã đội rất lâu ở bên ngoài rồi.”

Thù Lam lập tức đem mũ phượng đặt trên khay bưng tới, Chu Diệu Lang xốc khăn đỏ lên, cầm lấy mũ phượng và trang sức được làm bằng kim liên hồng ngọc nhẹ nhàng đội lên cho Đường Niệm Niệm. Mũ là phượng phi hai đầu, phía trước là một bức rèm bằng hạt châu, vừa vặn che khuất dung nhan Đường Niệm Niệm. Nhưng như vậy cũng chỉ là nửa che nửa đậy, khiến dung nhan như yêu như tiên ngược lại thêm phần thần bí.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Thù Lam chậm rãi tiến lên, thấp giọng cười nói: “Tiểu thư, nô tỳ đỡ người.”

Người dắt tay tân nương tiến bước gả chồng, bọn họ đều không tranh đoạt, chỉ yên lặng đứng bên cạnh Thù Lam. Đơn giản vì nàng từ nhỏ đã làm bạn bên cạnh Đường Niệm Niệm, cũng là tỷ nữ thiếp thân bên người nàng.

Đường Niệm Niệm gật đầu, vịn tay nàng đứng lên, sau đó đi từng bước một ra ngoài.

Cửa son khẽ mở, Chu Diệu Lang đi ra trước, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một nam tử tuyệt thế, quanh người tràn ngập vẻ tĩnh lặng đang đứng.

Nàng cười nhẹ, khom người hành lễ, nói: “Trang chủ đợi lâu.”

Tư Lăng Cô Hồng khẽ liếc mắt, sau đó liền nhìn thấy sắc đỏ nổi bật kia.

Một cái chớp mắt, ánh nắng chợt thanh diệu như thế.

Hắn khẽ ngược mắt, về móng lung trong đó dần tản đi, lộ ra ánh sáng rực rỡ. Môi mỏng cong lên, đôi mắt nhiễm ý cười, réo rắt trong sáng, phong hoa tuyết đại.

Hắn tiến đến vài bước, tự mình đưa tiếp lấy tay nàng từ tay Thù Lam, xuyên qua bức rèm châu nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng.

Khoé mắt Đường Niệm Niệm khẽ cong, miệng mỉm cười, trong mắt toả sáng.

Hai người đều không nói, nhưng phần ăn ý và im ắng tràn ngập kia lại làm cho người ta hoàn toàn không thể xen chân vào. Ngoài cửa, một cỗ kiệu được tám người khiêng dừng lại. Từ phía hồng sa theo gió tung bay, đầu phượng ngẩng cao, bảo châu ngọc liếm.

Tư Lăng Cô Hồng tự mình đỡ nàng đi đến trước kiệu, cánh tay trượt qua lưng nàng bẻ lên, từng bước một mềm nhẹ đặt nàng vào ghế ngồi được trải đệm mềm màu đỏ trong kiệu.

Hắn vẫn chưa lập tức rời đi, mà quỳ một gối xuống trước chỗ nàng ngồi, một tay mon tron lộn tóc trước ngực nàng, ánh mắt lại rơi vào phần bụng được hồng y bao lấy. Ánh mắt ôn nhu, không chút tỳ vết cùng ý cười nhẹ nhàng đó làm cho người ta cảm thấy hẳn lúc này giống như đến từ thế giới toàn những điều tốt đẹp.

“Cô Hồng...” Giọng Đường Niệm Niệm mềm nhẹ vang lên. Trong lòng như được lấp đầy, phần cô đơn chỉ hần mới có kia làm cho nàng cảm thấy an tường cùng ấm áp, khiến chính nàng cũng trở nên không rõ chính mình rồi. Thế mà lại này sinh loại tư tưởng thà rằng khuyên tần tất cả cũng nguyện vì hần, loại tư tưởng này cực kỳ bất lợi cho bản thân nàng, nhưng nàng cam chịu.

Tư Lăng Cô Hồng khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu lên, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng vén rèm châu trước mặt nàng, nhìn rõ dáng vẻ như yêu tiên khuyên thể của nàng lúc này. Lông mi run rẩy, cúi đầu hôn một cái lên môi hồng điểm son của nàng, son nước nhiễm lên môi hần.

Một màn này bị đám người Chu Diệu Lang cùng Chiến Thương Tiễn, Lý Cảnh nhìn thấy, duy mỹ giống như bức tranh phong cảnh hấp dẫn, làm cho người ta ngay cả thờ cũng không dám.

Chu Diệu Lang nhẹ nhàng thở dài, trên đời này có ai có thể làm cho trang chủ cam tâm tình nguyện quỳ xuống đất, cũng chỉ có một mình chủ mẫu mà thôi.

Một hồi sau, Tư Lăng Cô Hồng mới nhẹ nhàng buông tay ra, bức rèm châu lại nửa che nửa đầy dung nhan của nàng. Hần nhẹ nhàng mở miệng, nhưng không có phát ra âm thanh gì. Đường Niệm Niệm chớp chớp mắt, đang định mở miệng hỏi đã thấy Tư Lăng Cô Hồng mỉm cười, sau đó xoay người ra khỏi liễn kiệu.

Đường Niệm Niệm nhìn, lời nói vừa đến miệng chợt nuốt trở về. Nàng có thể cảm nhận được sự ôn nhu tràn đầy trong lòng hần, nàng không nghe thấy lời hần nói, nhưng sẽ là... lời tâm tình gì sao? Khóe miệng chợt ngoéo một cái, con ngươi chớp chớp tràn ngập ý cười.

Lúc này, Tư Lăng Cô Hồng cũng đi đến phía trước liễn kiệu, hần không cười bạch mã được chuẩn bị cho tân lang, mà là trực tiếp đi bộ.

Bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, bối cảnh như tranh.

Theo bước chân hần, tám người nâng liễn kiệu đi theo ở phía sau. Đám người Chu Diệu Lang cũng quây chung quanh liễn kiệu tiến bước.

Đoạn đường này, Tư Lăng Cô Hồng chậm rãi từng bước, người đã đi xa ngoài một trượng, phía sau liễn kiệu gặt gao theo sát, vững vàng không có nửa phần xóc nảy, cũng đi chung quanh một vòng Tư Lăng gia tộc.

—— Niệm Niệm, vĩnh viễn, nàng chỉ có thể là của ta ——

Lúc trong liễn kiệu, Tư Lăng Cô Hồng nhấp môi chính là nói như vậy. Tràn ngập vẻ độc chiếm cùng chấp nhất, ôn nhu cùng thâm tình. Hần cũng đã dâng cả linh hồn cho nàng, tuyệt không oán hận.

Buổi chiều, chân trời hào quang vạn dặm, mây như hòa thiêu, đỏ rực, như muốn chúc mừng cho lễ thành hôn này,

Bắc Ương Điện, từng tòa ám kim trên kệ bốc lên hỏa diễm, lửa đỏ thấp sáng tràn diện được bố trí bên trong, tiếng người tiếng nhạc, náo nhiệt phi phàm.

Một tiếng thông báo truyền tới, mọi người chuyển ánh nhìn, nhìn thấy bóng người màu đỏ cùng đại kiệu tám người nâng từ xa xa kia, toàn đại điện lặng ngắt như tờ.

Chân trời ráng chiều tuyệt diệu, trước mắt nam tử hồng bào, dung nhan bạch ngọc không tỳ vết, khuyên thể tuyệt luân.

Tám người quỳ xuống đất, bỏ giá gỗ của liễn kiệu trên vai xuống.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tư Lăng Cô Hồng tự mình đi đến liễn kiệu, sau đó xóc mình hồng, bé Đường Niệm Niệm ngồi ở trong đó ra, từng bước một đi vào trong điện.

Đường Niệm Niệm ở trong lòng hần, quay đầu nhìn chung quanh. Ngay lập tức, chỉ nghe một tiếng “choang” nho nhỏ, vốn rất bé nhưng vào lúc không gian yên tĩnh thế này lại có vẻ cực kỳ rõ ràng. Đường Niệm Niệm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã nam tử ước chừng hai mươi tuổi, lúc này khuôn mặt đỏ bừng, cũng không biết là do uống nhiều rượu hay thế nào. Ánh mắt si dại chợt hoàn hồn, hiện lên vẻ bối rối xấu hổ, bất giác cái liếc mắt của Đường Niệm Niệm, liền quay đầu qua một bên, không dám nhìn thêm.

Chỉ thấy trên bàn ở trước mặt hần, từng chén rượu đã cạn đỏ nghiêng ngả.

Một bàn tay ôm khuôn mặt của nàng xoay về, chung quanh mọi người vốn đang nhìn tân nương tân lang liền lập tức định thần lại, chỉ cảm thấy một cơn gió thổi đập vào mặt, đau đớn không thôi. Nhất thời, tất cả mọi người không khỏi thu ánh mắt về, không thể tiếp tục nhìn tiếp, cho dù chỉ là liếc mắt một cái.

Nhưng dù chỉ thoáng nhìn kinh hồng thì hồng nhan khuyên quốc phía sau bức rèm che kia đã ấn nhập sâu trong đầu, chỉ sợ không thể quên.

Đôi tân nhân này, thật sự là tuyệt phối, giống như thần tiên quyến lữ.

Tân khách tham dự mặc kệ nam nữ trong lòng đều không khỏi cảm khái.

Giờ khắc này, mọi người thế mà không thể sinh ra chút ghen tị, hoặc là cảm xúc phản đối nào. Đơn giản là vì không sánh bằng, cũng căn bản không cách nào so sánh.

“Ha ha, tốt! tốt! tốt!” Bên trên ghế chủ vị, giọng nói khàn khàn của Tư Lăng Hoài Nhân đột nhiên truyền đến, đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Lúc này, mọi người mới bừng tỉnh, các loại lời nói chúc mừng cùng tán thưởng từ trong miệng thốt ra.

“Không hổ là thiếu chủ Vô Ngân, thật sự là nhân trung long phượng, bất phàm a bất phàm!”

“Trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ, chính là như vậy đi...”

“Trên giang hồ vẫn lưu truyền Kinh Hồng Tiên Tử, dung nhan mỹ mạo này, nói tiên tử, quả thật không giả!”

“Hai vị hi kết lương duyên, quả thật quá tốt!”

Từng câu từng chữ theo thân ảnh Tư Lăng Cô Hồng ôm Đường Niệm Niệm đi tới chính điện. Nương theo bước chân hần dừng lại, cũng đình chỉ.

Người chủ trì lúc này mỉm cười nói: “Lập tức thi hành bái lễ, thỉnh chú rể quan buông tân nương tử, sau tam bái lễ, sẽ để hai vị nghỉ ngơi.”

Lời hần vừa nói, không khí hi vốn hơi căng thẳng lập tức vui vẻ thoải mái hần lên, một trận tiếng cười truyền tới.

Hôn lễ của giang hồ vốn không cầu nệ như vậy, lúc này Đường Niệm Niệm đang ở trong long Tư Lăng Cô Hồng nhẹ nhàng nắm vật áo của hần, Tư Lăng Cô Hồng vừa thấy ánh mắt của nàng liền hiểu được ý nàng. Vòng tay mở ra, để nàng đứng trên mặt đất.

Người chủ trì phân phó người tấu nhạc, sau đó bắt đầu hô to.

. . .Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái.

Đường Niệm Niệm xuyên qua rèm châu đối diện với Tư Lăng Cô Hồng, ánh mắt hai người đều chỉ nhìn đối phương, trong mắt tràn ngập ý cười. Người chủ trì xướng một câu, liền bái một cái.

Trong chớp mắt, toàn bộ điện tất cả mọi người đều có một loại cảm giác không thể giải thích được. Đôi tân nhân này... thần thái như tiên, rõ ràng trước mắt nhưng lại giống như có một tầng ngăn cách, tựa như hai người đó căn bản không cùng một thế giới với họ. Thứ bọn họ bái không phải thiên địa, không phải cao đường, mà chỉ bái đối phương. Nét mặt tươi cười kia, trong mắt chỉ có đối phương, nồng tình mật ý, làm cho người ta nhất thời giật mình, quên đi quyền thế cùng dục vọng, chỉ còn lại một khoảng thanh tịnh.

Bái lễ chấm dứt, Đường Niệm Niệm phải đến tân phòng chờ.

Nàng nhẹ nhàng nhìn về phía khuôn mặt tươi cười của Tư Lăng Hoài Nhân, ngón tay trong áo nhẹ nhàng bắn ra, sau đó khẽ rũ tầm mắt, truyền âm cho Tư Lăng Cô Hồng nói: “Rượu và thức ăn đều có độc, chung quanh có một ngàn người ẩn nấp.”

Tư Lăng Cô Hồng nhẹ nhàng gật đầu, thần sắc không có nửa phần biến hóa, giống như không hề kinh ngạc, chỉ cười nhìn nàng. Giọng nói truyền vào trong đầu nàng:

“Chờ ta, đừng nhìn, rất nhanh thôi.”

“Được.”

Chỉ cần hần nói, nàng sẽ tin.

Đường Niệm Niệm mắt cong như trăng khuyết, linh thức của nàng ngay từ đầu đã bao trùm nơi này. Nàng cũng đoán được, đợi lát nữa nơi này sẽ bắt đầu một hồi tranh đấu. Người chết và máu tanh, nàng xác thực không thích xem.

Thù Lam và chị em Diệp thị đi cùng nàng trở về tân phòng. Đám tỷ nữ đứng chung quanh tân phòng nhìn thấy Đường Niệm Niệm đến, lập tức mở cửa đón nàng đi vào.

Bắc Ương Điện, sau khi Đường Niệm Niệm rời đi, vẻ ôn nhu trên mặt Tư Lăng Cô Hồng cũng theo thân ảnh của nàng rời đi mà dần dần ảm đạm, thẳng đến khi bóng dáng nàng biến mất ở ngã rẽ, hần cũng hóa thành yên tĩnh không gọn sóng, ánh mắt dừng ở trên người Tư Lăng Hoài Nhân phía trước.

Sắc mặt Tư Lăng Hoài Nhân lúc này không thấy một chút ý cười, y chau mày, vẻ mặt căng thẳng, thoát nhìn như là đang chịu đựng điều gì.

Y chỉ cảm thấy có một luồng lửa nóng chạy loạn trong thân thể, không ngừng đốt cháy y, cái loại cảm giác cực kỳ khó chịu. Y cũng biết được tất cả đều do Đường Niệm Niệm mang đến. Lúc nàng vừa mới đột nhiên ra tay, y đã mơ hồ có cảm giác được, nhưng lại khinh thường. Song luồng lửa nóng rực kia sau khi chui vào thân thể nhanh chóng tàn nhẫn thiêu đốt nguyên lực của y, khiến y từ khinh thường liền biến thành khiếp sợ.

Y quả là vẫn còn xem thường nàng, vốn nghĩ rằng nàng chỉ là một luyện được sư thiên phẩm, thế nhưng hôm nay lại xa xa không chỉ như thế. Nàng, chỉ sợ sẽ là một trong đám người tu theo công pháp trường sinh bất lão kia.

Đáng tiếc, hiện tại y nhận ra quá muộn. Tất cả đều đã chuẩn bị xong, y không thể thay đổi được, không chỉ là thời thế không cho phép, mà còn vì bỏ lỡ lần cơ hội này, thân thể y cũng sẽ chờ không nổi nữa.

“Hong nhi, không thể vì tân nương rồi đi mà tâm con cũng đi theo, chậm trễ chư vị tân khách chứ.” Tur Lăng Hoài Nhân chậm rãi nói, bàn tay nắm chặt tay ghế.

Bây giờ còn chưa phải thời điểm.

Tur Lăng Cô Hồng nhàn nhạt nói: “Ta muốn vị trí Tur Lăng gia chủ.”

Một câu, thân nhiên vang lên.

Toàn bộ hi yển náo nhiệt thoáng cái hoàn toàn không tiếng động. Đám người Lý Cảnh, Chiến Thương Tiễn yên lặng đứng thẳng, quái xà cùng Bạch Lê ngẩng đầu khỏi bàn ăn, rõ ràng đôi mắt hoàn toàn bất động nhưng lại thần kỳ cùng hít mất lại, bên trong chớp động vẻ lạnh buốt và hưng phấn tà ác.

Tur Lăng Hoài Nhân nhẹ nhàng nheo mắt lại, cười nói: “Hong nhi đang nói cái gì vậy? Tur Lăng gia tộc này sớm muộn gì cũng là của con. Lần này con thành gia lập thất, vài năm sau, cha tự nhiên sẽ thoái vị. Lời vừa rồi, cha coi như không nghe thấy, còn không đi chiêu đãi chư vị tân khách?”

Lời này vừa nói ra, Tur Lăng Cô Hồng vẫn bất động. Phía dưới các tân khách bắt đầu xôn xao, hiển nhiên cuộc đối thoại của hai người đều khiến cho họ hiểu được điều gì đó.

Tur Lăng Cô Hồng bức vị, Tur Lăng Hoài Nhân nhàn từ.

Tur Lăng Hoài Nhân mời nhiều thế gia thiên hạ tới đây, căn bản chính là vì khiến Tur Lăng Cô Hồng không dám tùy ý phát tác, nếu không sẽ bị thiên hạ khinh bỉ. Nếu hấn dám động... thì từ trong miệng những người này, sẽ là muốn trở thành kẻ địch của thiên hạ và giang hồ. Tất cả mọi người đều sẽ ủng hộ y, còn Tur Lăng Cô Hồng tính tình ít nói, chưa bao giờ giải thích cái gì với người ngoài. Y chính là hiểu được điều này nên mới khiến cho hấn lâm vào tình thế bị động.

Mà hấn, dù gì cũng sẽ không dám giết y thật!

Nhược điểm của Cô Hồng đều nằm trong tay y, không bao lâu nữa ngay cả nhược điểm chí mạng lớn nhất của Cô Hồng cũng sẽ bị y nhét vào trong tay.

Nhưng Tur Lăng Hoài Nhân tính sai một điểm, y tính sai thực lực của Tur Lăng Cô Hồng, cũng tính sai thực lực những người bên cạnh hấn.

Thực lực Tur Lăng Cô Hồng rốt cuộc đạt đến trình độ gì, ngay cả Đường Niệm Niệm cũng không đoán được. Từ khi song tu tới nay, không chỉ nàng được lợi, Tur Lăng Cô Hồng cũng đồng dạng như thế. Cho nên theo năm tháng, thực lực Tur Lăng Cô Hồng kỳ thật luôn lặng lẽ tăng trưởng, chưa bao giờ bại lộ, cũng không ai biết được.

Thắng làm vua thua làm giặc, bức vị là chuyện chưa bao giờ hiếm thấy ở thế gia. Nếu thực lực một bên đạt đến trình độ làm cho người khác theo không kịp, thì tất cả âm mưu quỷ kế đều trở nên vô tác dụng.

Một vị trưởng lão của Tur Lăng gia tộc đứng lên khỏi ghế, nói: “Tur Lăng Hoài Nhân, ông già rồi, vị trí này cũng đã ngồi quá lâu, đến lúc để cho hậu bối lên thượng vị đi thôi.”

Tiếp theo từng người một đứng lên, từng tiếng từng tiếng lên án công khai Tur Lăng Hoài Nhân, ủng hộ Tur Lăng Cô Hồng.

Tur Lăng Hoài Nhân cười phá lên, tức giận đứng dậy, lãnh lệ nói với chu vị trưởng lão phía dưới: “Dám sâu mọt các ngươi, dám giật giầy Hong nhi làm ra việc đại nghịch bất đạo, chẳng lẽ muốn coi Hong nhi là con rồi, biến Tur Lăng gia tộc trở thành vật trong tay các ngươi sao!?”

Trong giọng nói của y bộc lộ sự che chở đối với Tur Lăng Cô Hồng, khiến đám tân khách phía dưới thầm than y quả là yêu chiều tín nhiệm con trai, song cũng có ánh mắt hoài nghi là giả.

“Người đâu!” Tur Lăng Hoài Nhân tức giận hô lên, đập nát chén rượu trong tay, “Bất bọn phản đồ này lại!”

Ngay lập tức, trăm đạo bóng đen từ bóng đêm xuất hiện, xông về phía chư vị trưởng lão.

Nhất thời, hi yển trở nên hỗn loạn.

Đám người Lý Cảnh và Chiến Thương Tiễn đồng thời động thủ, quái xà kêu một tiếng, thân thể từ từ trở nên to lớn, đuôi rắn quật khỏi.

Tur Lăng Cô Hồng vẫn yên tĩnh đứng ở chính điện, hi phục màu đỏ làm sự bình tĩnh của hấn có thêm vài phần sinh động, nhưng càng làm nổi bật sự lạnh lẽo trong ánh mắt.

Hấn giống như đang đứng xem, lẳng lặng nhìn trò khôi hài trước mắt.

Tur Lăng Hoài Nhân nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt trầm xuống, hai tròng mắt ngưng tụ. Y không ngờ tới, bên cạnh Tur Lăng Cô Hồng giấu giếm hai người thực lực đã đạt đến Thiên phẩm, càng không ngờ con rắn nhỏ kia cũng trở thành quái xà, tình hình chiến đấu thế nhưng hoàn toàn nghiêng về một phía.

“Hong nhi——!” Một tiếng kinh sợ từ miệng y truyền ra, vang vọng toàn bộ hi yển. Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tur Lăng Hoài Nhân một tay

vịn tay ghế, một tay che ngực, dường như thất vọng cực kì, gằn nhẹ nói: “Con thế mà... Thế mà lại vì vị trí này, ngay cả thân tình cũng bỏ qua!”

Y thực sự bị luồng nóng rực kia thiêu đốt cực kì khó chịu, lần này ôm ngực thống khổ, không hề giả vờ giả vịt.

“A!” Lúc này, một tân khách trong điện đột nhiên hét lớn, sau đó ngã xuống đất, vẻ mặt hoảng sợ.

Tiếp theo đó, đám tân khách lần lượt vô lực té trên mặt đất, biến cố này làm ọi người biết được. Bọn họ sợ là không biết khi nào thì bị hạ độc rồi!

Tur Lăng Hoài Nhân vẻ mặt tức giận, giọng nói phẫn nộ run run, “Ngươi... hạ được khi nào!”

Một câu, kéo ánh mắt mọi người nhìn tụ về phía Tur Lăng Cô Hồng ở chính điện.

Bức vị, hạ độc.

Chân tướng này đều bị Tur Lăng Hoài Nhân thiết kế diễn ra ở trước mặt mọi người.

Đối mặt ánh mắt của bọn họ, Tur Lăng Cô Hồng vẫn lặng im bình tĩnh, không có nửa ý tứ giải thích.

Sắc mặt Tur Lăng Hoài Nhân phủ đầy vẻ phẫn nộ, trong ánh mắt lại tràn đầy hưng phấn lạnh lùng nói: “Người tới, bắt tên nghiệt tử này lại!”

Ngàn đạo bóng đen từ bốn phương lao đến.

Tur Lăng Hoài Nhân khoe môi không nhúc nhích, nhưng âm thanh lại truyền vào trong tai Tur Lăng Cô Hồng, “Hồng nhi, đừng quên mẹ ngươi. Càng đừng quên... tân nương tử kia của ngươi...”

Theo từng tiếng y nói, một luồng hơi thở ngập trời mãnh liệt bộc phát.

Tur Lăng Cô Hồng híp mắt, nhẹ rũ xuống hàng mi, dưới bóng mi nhàn nhạt, đôi mắt hần đen đặc đến quỷ dị. Trong phút chốc, toàn thân hần như vực sâu của biển cả, mang ọi người cảm giác áp bách, chung quanh hết thảy giống như đột nhiên thất sắc, như khôn cùng hắc ám cùng bầu trời lún xuống, làm cho người ta có chút không thở nổi.

Tur Lăng Hoài Nhân bị hần quăng ột ánh mắt, toàn thân nhất thời cứng đờ, trong mắt che dấu một chút khiếp sợ, càng nhiều hơn là hưng phấn và nhất định phải có được.

Khi thân ảnh hần biến mất tại chỗ, ám kim hòa diễm càng thêm rực rỡ, thảm đỏ nối dài, vải đỏ kết hoa, vang lên chỉ có tiếng máu thịt rơi xuống làm cho lòng người lạnh cóng. Ngay cả âm thanh hít khí cũng không có, bóng người không thấy đâu, mới vừa rồi còn là tân khách ngã xuống nay nói toạc ra chính là thi thể đầy đất.

Thực lực giống như quỷ thần như vậy, còn cần dùng độc sao?

Hần không phải đang bức vị.

Như câu nói bình thân kia của hắn, hắn chỉ là muốn mà thôi.

Từ khi hắn mở miệng, vị trí kia đã là nhất định, nhất định thuộc về hắn.

Đang lúc Tur Lăng Hoài Nhân giằng co cùng đám người Tur Lăng Cô Hồng, thì tân phòng Bắc Ương Điện nghênh đón một người.

Hí phục màu đỏ, dung nhan khuynh thế tuyệt luân, một đôi mắt nghiêng nét cả ánh trăng, mông lung thuần khiết, cánh môi nhợt nhạt mỉm cười.

Chị em Diệp thị bảo vệ ngoài cửa thấy được, trên mặt lập tức nở nụ cười, đồng thanh nói: “Tham kiến trang chủ!”

Người tới, đúng là ‘Tur Lăng Cô Hồng’.

‘Tur Lăng Cô Hồng’ không để ý tới các nàng, mà tiến lên đẩy cửa bước vào trong tân phòng.

Ngoài cửa, Liên Kiều nhìn cánh cửa vừa đóng, không nhìn được nhỏ giọng nghi hoặc hỏi: “Hôm nay tiệc cưới không đơn giản chút nào, trang chủ nhanh như vậy đã giải quyết xong rồi sao?”

Mộc Hương trừng mắt, đắc ý cười nói: “Trang chủ là nhân vật nào chứ, lão gia hỏa kia làm sao có thể là đối thủ của trang chủ!”

Liên Kiều liên tục gật đầu, lập tức nhu nhu đầu mình, hừ hừ nói: “Nếu sự tình đã giải quyết xong, sao nhóc Bạch Lê kia còn chưa trở lại, chẳng lẽ lại đi nơi nào ăn vụng?”

Mộc Hương cũng hừ hừ, chợt nở nụ cười, nói: “Khó có được ngày trang chủ và chủ mẫu thành hôn, để cho nó ăn vụng cũng không sao.”

Liên Kiều thực ra cũng không phải tức giận thật, nghe vậy chỉ gật đầu. Hai người liếc nhìn nhau, nhìn đến ý cười trong mắt đối phương liền bật cười, vụng trộm nghe lén chuyện xảy ra bên trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tình Chú – Vĩnh Viễn, Ta Đều Muốn Nàng

Edit by: SongTuyen & Tiểu Ngọc Nhi

Bên trong tân phòng, trần ngập ánh sáng nhu hoà của dạ minh châu.

Đường Niệm Niệm ngồi trước bàn, hai tay chống cằm, hai mắt ngây thơ không gọn sóng, không biết thần trí đã bay tới nơi nào rồi.

‘Tur Lăng Cô Hồng’ vừa bước vào thì nhìn thấy một màn này.

Cô gái mặc y phục đỏ tươi, tóc mai đen óng búi lên tinh xảo, còn lại chia ra xoã xuống trên vai, đỉnh đầu chỉ đội mũ phượng bằng vàng, bức rèm chân trâu hạ xuống, nửa che nửa đẩy dung nhan tinh xảo. Dưới ánh sáng nhu hòa, cơ thể cô gái cũng giống như khí trời thần nhiên ôn nhuận, khiến dung nhan xinh đẹp của nàng càng thêm không thật, đôi mắt ngây thơ mơ màng lại làm cho người ta cảm thấy nàng có khả năng sẽ tùy thời biến mất.

Mắt ‘Tur Lăng Cô Hồng’ tối lại, bước chân ban đầu vốn nhẹ nhàng giờ không khỏi nhanh hơn, tay áo mới vừa nâng lên lại ngừng thật lâu rồi bỏ xuống. Một khắc kia, hần thật muốn ôm nàng vào lòng ngay lập tức, cảm nhận nhiệt độ cơ thể và sự chân thực của nàng.

“Trang chủ.” Thù Lam đứng một bên hầu hạ Đường Niệm Niệm, nhìn thấy ‘Tur Lăng Cô Hồng’, cười nhẹ bước về phía hần hành lễ nói: “Ngài đã tới, tiểu thư chờ đã lâu”.

Nàng nói xong cũng tự giác rời khỏi tân phòng.

Lúc này, Đường Niệm Niệm ngồi ở trước bàn nghe vậy ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hoàn toàn lộ ra trước mặt hần. Hần thoáng chốc chợt cảm thấy khó thở.

Đường Niệm Niệm nhìn hần một lúc, vẻ mặt lạnh nhạt, sau đó khẽ chớp mắt.

‘Tur Lăng Cô Hồng’ chậm rãi tiến lên, môi khẽ cong, đưa tay định ôm nàng.

Nhưng ngón tay còn chưa đụng đến góc áo đã bị giọng nói lạnh nhạt của nàng ngăn lại.

“Ngươi không phải Cô Hồng.”

Đường Niệm Niệm không đứng dậy, chỉ thần nhiên nhìn hần, trong mắt tràn đầy bất mãn nói: “Không được giả mạo khuôn mặt Cô Hồng”

‘Tur Lăng Cô Hồng’ thu hồi tay, yên lặng một lát. Sau đó cúi đầu cười ra tiếng, tiếng cười réo rắt trong sáng, là giọng của Tur Lăng Cô Hồng nhưng lại mang theo vẻ tà mị mà hần chưa từng có.

Đường Niệm Niệm khẽ nheo mắt.

Bên kia ‘Tur Lăng Cô Hồng’ lập tức lên tiếng nói: “Tiểu tử từ, ta gỡ xuống là được, tẩu đừng ra tay, đệ đệ đánh không lại tẩu.”

Giọng nói này vẫn thuộc về Tur Lăng Cô Hồng, song bây giờ giống như tình nhân thân mật thì thầm, lại giống như tà mị làm nũng, có chút ủy khuất, lại có một vẻ tao nhã khác.

Sau khi nói xong, hần đưa tay lên mặt gỡ xuống một thứ, thứ kia là chiếc mặt nạ màu trắng mỏng như cánh ve lại như có dòng nước chảy qua. Cùng với mặt nạ rơi xuống, chỉ thấy nam tử mặc hi phục màu đỏ kia chính là Tur Lăng Quy Nhạn.

Ánh mắt Đường Niệm Niệm dừng trên mặt hần rồi chuyển sang chiếc mặt nạ, đáy mắt lóe sáng.

Từ khi Tur Lăng Quy Nhạn tiến vào, luận về dung mạo tư thái giọng nói hay hơi thở đều không có sơ hở nào. Tuy nhiên hần không biết rằng, mắt Đường Niệm Niệm không chỉ nhìn thấy những điều đó. Tur Lăng Cô Hồng vốn là thiên ma độc thể, quanh thân dày đặc khí độc đến gần như ngưng tụ, song khi hần tiến vào thì quanh người chỉ có chút thiên ma độc mờ nhạt, hơn nữa còn hỗn tạp nhiều loại độc khác.

Chỉ liếc mắt một cái, Đường Niệm Niệm đã biết hần không phải Tur Lăng Cô Hồng.

Nhưng không thể không nói khối mặt nạ này công hiệu thực sự rất cao. Ngay cả chị em Diệp thị cạnh cửa, cùng Thù Lam ở trong tân phòng vừa rồi, thái độ của ba người vậy mà không hề có nửa phần hoài nghi, cũng không hề phát hiện nửa điểm sơ hở.

Tư Lăng Quy Nhận nhìn về mặt của nàng, khóe môi cong lên: “Mặt nạ này tên là thiên huyền, chỉ cần lấy máu của người muốn giả trang nhỏ vào trong đó rồi mang lên mặt là có thể hoàn toàn ngụy trang thành người nọ, bất kể dung mạo, giọng nói, hay hơi thở.”

“À...” Đường Niệm Niệm gật đầu.

Tư Lăng Quy Nhận tiếp tục nói: “Đệ và đại ca là anh em ruột thịt, hơn nữa đệ có tu luyện một loại công pháp tên là Mê Huyền Mị Thuật, cho nên để đệ giả dạng ca ca là thích hợp nhất.”

“Ừ.....” Đường Niệm Niệm vẫn chỉ thản nhiên gật đầu, sau đó duỗi tay ra, chiếc mặt nạ màu trắng kia liền rơi vào tay nàng, thần sắc không thay đổi nói: “Của ta”.

Tư Lăng Quy Nhận bỗng chốc cười khanh khách.

Đường Niệm Niệm thu mặt nạ vào tay áo, thực tế là đã cất vào nội giới. Nàng thản nhiên nhìn hắn, bộ dạng kia giống như đang nói: đây là của ta, sẽ không trả lại.

Tư Lăng Quy Nhận yên lặng cười cười, cũng không định lấy về, không chỉ vì biểu tình của Đường Niệm Niệm đã khẳng định cho hắn biết hắn không có khả năng đòi lại, mà còn vì vật đó vốn không phải của hắn. Hắn thản nhiên ngồi xuống ghế cười nói: “Tiểu tử từ còn chưa nói cho đệ biết, tiểu làm sao nhận ra sơ hở? Chuyện này trước đây chưa từng xảy ra a.”

Lấy được một pháp bảo không tồi, tâm tình Đường Niệm Niệm cũng tốt hẳn lên, nghe vậy nhàn nhạt nói: “Ngươi không có độc giống Cô Hồng.”

Hiển nhiên, đáp án này người bình thường làm sao có thể hiểu được, Tư Lăng Quy Nhận cũng vậy, nhưng dáng vẻ Đường Niệm Niệm dường như cũng không định giải thích cho hắn nghe.

“Tiểu tử từ.” Tư Lăng Quy Nhận hí mắt, nhẹ nhàng nói: “Tẩu có muốn biết, vì sao đệ đã ăn giải được, biết rõ ông ta hạ độc mình, nhưng đệ lại vẫn làm việc cho ông ta không?”

Đường Niệm Niệm lạnh nhạt nhìn hắn, đôi mắt trong veo không có cảm xúc gì, rất sạch sẽ, đừng nói hoài nghi hay tức giận, ngay cả chút hứng thú cũng không có.

Trong lòng Tư Lăng Quy Nhận hơi ừ ừ, nhưng tươi cười trên mặt không thay đổi, nhỏ giọng nói: “Bởi vì đệ muốn biết nguyên nhân vì sao cha muốn làm như vậy.....”

Còn có, chính là không muốn tiểu tử cứ như vậy gả cho Tư Lăng Cô Hồng, muốn phá hư mọi thứ, không muốn nhìn các người hạnh phúc như vậy, phải làm sao bây giờ đây?

Ý cười trên mặt Tư Lăng Quy Nhận càng đậm, hơi nghiêng người tới gần khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, đôi mắt chuyên chú: “Chẳng lẽ tiểu tử từ không muốn biết chân tướng sao? Đệ đệ cảm thấy chuyện này chắc chắn sẽ có quan hệ tới ca ca. Thế nào? Tiểu tử từ có muốn đi cùng đệ đệ một chuyến, có tiểu tử từ ở bên, nhất định sẽ biết rõ ràng.”

Giọng hắn khàn khàn nhẹ nhàng từ tốn, có ma mị làm say lòng người.

Đường Niệm Niệm thì thầm: “Ta đã biết”.

“Cái gì?” Tư Lăng Quy Nhận nao nao.

Đường Niệm Niệm lạnh nhạt nói: “Ông ta tu luyện tà công, thân thể không chịu được mau chóng già nua, nên muốn dùng máu của con để nối dài sinh mệnh, còn muốn dùng biện pháp đổi hồn đổi thân thể nhưng không có đứa con nào khiến ông ta vừa ý. Sau đó thân xác ông ta cần cõ đến mức không thể khiến nữ tử thụ thai, ông ta muốn thân thể Cô Hồng, nhưng lại khó chiếm được, ngoại trừ Cô Hồng ra ông ta chỉ còn lại một đứa con là ngươi, nên mới giữ ngươi lại phòng khi cần đến. Bởi vì có tiền lệ là Cô Hồng, nên vì muốn sau này ngươi không thể phản kháng, ông ta liền hạ độc khống chế tâm trí của ngươi.”

Đây cũng là chân tướng mà nàng đoán ra sau khi nghe được mẩu truyện vụn vặt của đám linh hồn ấy.

Tư Lăng Quy Nhận hoảng hồn kinh hãi.

Cho dù hắn đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng làm sao cũng không ngờ tới sẽ có loại chuyện này. Thật sự quá vượt mức tưởng tượng, hắn cũng chưa từng có chút hiểu biết nào về phương diện này. Dùng máu của con để duy trì sinh mệnh? Hạ độc hắn khiến hắn thành một cái xác sống, là để thêm một con đường phòng khi cần đến?

“A...Ha...hahahaha.” Tư Lăng Quy Nhận không nhịn được cười ra tiếng, hắn không có chút xấu hổ hoài nghi nào đối với lời nói của Đường Niệm Niệm, nhưng cũng bởi vậy mà trong lòng lạnh lẽo cùng cực. Khuôn mặt hắn tràn ngập ý cười, thì thầm với Đường Niệm Niệm: “Tiểu tử từ, tiểu tử thật đúng là khiến đệ đệ khó xử a, cứ một lần lại một lần nói ra cho đệ nghe những chân tướng thực sự ... tàn nhẫn.”

Đường Niệm Niệm thấy được đằng sau nét mặt tươi cười của hắn lại vẻ bi thương cố nén, nhưng nàng không lên tiếng an ủi.

Ở trong mắt nàng, hắn chẳng qua chỉ là đệ đệ của Tư Lăng Cô Hồng, cũng bởi vì Tư Lăng Cô Hồng nên mới nhiều lần tha cho tính mạng của hắn. Lần

này hẳn giúp Tư Lãng Hoài Nhân, nàng không ra tay trừng phạt hẳn đã là tốt lắm rồi.

“Tiểu tẩu tử từ đâu biết được những chân tướng đó?” Hắc hòi.

Đường Niệm Niệm thì thầm: “Tể đàn trong lòng đất sâu nghìn trượng bên dưới Trường Sinh Điện.”

Tư Lãng Quy Nhận nghe vậy, chậm rãi đứng lên.

Hắc hòi, bằng sắc mặt bình tĩnh của Đường Niệm Niệm cũng biết, chỉ e Tư Lãng Hoài Nhân bên kia căn bản là không thể đánh lại Tư Lãng Cô Hồng. Nếu lần này hắc thành công có lẽ còn có một cơ hội thắng cho Tư Lãng Hoài Nhân, song đáng tiếc là hắc thất bại.

Nhưng cho dù cuối cùng Đường Niệm Niệm không nhận ra hắc, thì hắc cũng sẽ không giao nàng cho Tư Lãng Hoài Nhân.

Tư Lãng Quy Nhận mỉm cười chăm chú nhìn Đường Niệm Niệm, nụ cười này của hắc lấy nhiễm vẻ nhu hoà hiếm thấy, sự tà mị ngấm sâu vào xương tủy cũng như bị vẻ nhu hoà này nhuộm dần. Nhưng ngữ điệu chậm chạp vẫn ngả ngón cười nói như thế: “Tiểu tẩu tử cũng biết đệ đệ rất thích sự trong sáng đơn giản của tẩu, giống như tính tình cừu con nhỏ bé. Đáng tiếc, tẩu làm sao có thể là cừu nhỏ chứ, rõ ràng là đại sói xám.”

Đường Niệm Niệm sóng mắt không đổi.

Tư Lãng Quy Nhận cười, sau đó nhẹ nhàng cup mắt xuống, cúi đầu nói: “Tiểu tẩu tử, tân hôn như ý, đệ đệ xin cáo lui trước”.

Ngón tay bên trong áo Đường Niệm Niệm khẽ nâng, nhưng lại bỏ xuống, nhìn thân ảnh Tư Lãng Quy Nhận rời đi từ cửa sổ. Mắt nhẹ chớp chớp, nàng mỉm môi ngân ngời.

Ừm

Tể đàn dưới lòng đất rất nguy hiểm.

Coi như là trừng phạt hẳn.

Trăng sáng nhô lên cao, giống như khay bạc, không hề thiếu sót, sáng bóng rõ ràng.

Tiệc cưới dưới ánh trăng, lụa đỏ hoa trụ, yên tĩnh không tiếng động. Bất kể là tân khách vô lực ngã dưới đây, hay số trường lão còn sót lại của Tư Lãng gia, hay nhóm tỷ nữ áo xanh, tất cả đều mang vẻ mặt kinh hãi nhìn tình cảnh ma quỷ trước mắt.

Rõ ràng chỉ trong nháy mắt nhưng giống như đã trôi qua một tuổi. Từ nghìn người vây quét, đến không còn ai sống, trời nổi trong không khí dày đặc mùi máu tươi. Tiếng giọt nước “tí tách” rơi xuống rõ ràng khiến lòng người ngộp lạnh.

Tư Lãng Cô Hồng quần áo đỏ tươi, trên đầu đeo mũ mào kim liên hồng ngọc. Dung nhan bạch ngọc yên tĩnh không tiếng động, đôi mắt thản nhiên dừng ở trên người Tư Lãng Hoài Nhân.

Toàn thân hắc tĩnh lặng, ánh trăng giống như lưu luyện trên người. Khí thể mãnh liệt như vực thẳm, to lớn như biển cả, khi thì như thủy triều biến mất tìm không thấy nửa phần dấu vết. Nhưng màn giết chóc giống như tu la kia đã khắc sâu xuống tận đáy lòng mọi người, không thấy nửa điểm sát khí, không thấy nửa điểm điên cuồng, thực lực hắc rốt cuộc đến bậc nào?

Giờ khắc này, mọi người hiểu uy danh của Vô Ngân thiếu chủ không chỉ là hư vô, nó giống như một đạo sấm sét vang vọng khắp cả giang hồ vô lâm. Không lên tiếng thì thôi, song một khi nổi gió, chính là như vậy.

Khi Lý Cảnh bùng một khối ngọc ẩn đi lên trước đài cúi đầu giao cho Tư Lãng Cô Hồng.

Các vị trường lão ủng hộ phía dưới hắc lập tức quỳ xuống đất cùng hô lên: “Tham kiến gia chủ”.

Một tiếng này, trần ngập kính sợ vô tận.

Nếu nói lúc trước bọn họ còn có một chút nghi ngờ với lời nói của Tư Lãng Cô Hồng thì đêm nay Tư Lãng Cô Hồng lấy một người đối phó ngàn người giết hại sáu vị Thiên phẩm cũng đủ để bọn họ âm thầm giật mình kinh hãi, thật lòng thần phục chủ nhân.

Theo bọn họ quỳ xuống, chỉ thấy mọi người của Tư Lãng gia chủ nối nhau quỳ xuống cùng kêu lên ‘tham kiến tân chủ’.

Dòng họ Tư Lãng bắt đầu từ tối nay chính thức đổi chủ rồi.

Tư Lãng Cô Hồng thu ngọc ẩn xoay người định rời đi.

Tư Lãng Hoài Nhân cười truyền âm nói: “Hồng nhi, ngươi cho rằng như vậy liền thắng sao?”

Y chịu đựng toàn thân bóng rập nhìn Tư Lãng Cô Hồng: “Cha biết rõ ngươi không có hứng thú với quyền thế, lần này vì sao làm như vậy cha đều đoán

được. Vì mỹ nhân đoạt giang sơn, nhưng nếu mỹ nhân không còn. . .”

Đáp lại y chính là Tư Lăng Cô Hồng xoay người đánh một chuông, không chút tiếng động, chỉ trong chớp mắt, Tư Lăng Hoài Nhân biến sắc, khi một chuông kia chạm đến đàn điện, có tiếng gì đó nổ tung như truyền vào trong tâm trí.

“Phụt!” Tư Lăng Hoài Nhân miệng phun máu tươi, thân thể bay thẳng ra mười trượng.

Y hoảng sợ mở to hai mắt nhìn chăm chăm Tư Lăng Cô Hồng. Cho dù khi Tư Lăng Cô Hồng đột nhiên phát ra khí thế hay khi hân giờ tay nhấc chân đều dễ dàng giết chết ngàn người, tuy rằng y có hoảng sợ nhưng không hề run sợ, bởi vì ở trong mắt y, mình vẫn có thể đấu cùng hân một trận. Nhưng khi Tư Lăng Cô Hồng ra tay với y, thì sự thật cũng tàn khốc như thế.

Y, ở trong tay hân chỉ đáng một chiêu thôi sao?

Thực lực của hân rốt cuộc đã tới độ cao nào rồi. Đây là chính là thân thể nghịch thiên theo lời Cô Như Ca nói, mang thể chất cực hạn chân chính của tộc nhân nãng, nhất định có thể đạt được thành tựu trường sinh bất lão, đồng thọ cùng trời đất, đứng tại đỉnh phong trong truyền thuyết sao?

Tham lam cùng đố kỵ trong lòng Tư Lăng Hoài Nhân càng lúc càng bùng cháy. Y hối hận, hối hận lúc hân sinh ra đã không hạ độc hân, lại chờ cho hân trưởng thành đến tận bây giờ, chung quy vẫn là đánh giá thấp hân. Tầm mắt y quá thấp, thiên hạ này còn che giấu nhiều phe phái đáng sợ như vậy.

“Khụ! Khụ! Khụ! Khụ!” Thân thể đột nhiên truyền đến một lực xé rách khiến Tư Lăng Hoài Nhân hoàn hồn, cảm giác được khí hải nơi đàn điện có dấu hiệu tan vỡ, trên mặt y rớt cuộc hiện lên vẻ hoảng sợ.

Một chuông kia là muốn kết liễu y?

“Khụ! Khụ! Khụ! Khụ!” Thân thể không chịu nổi sức nặng, Tư Lăng Hoài Nhân ho khan càng ngày càng dữ dội, một ngụm máu tươi từ trong miệng nhỏ ra.

Dưới chân lão đảo, y khó khăn vịn chặt tay ghế không chính bản thân mình ngã xuống. Ánh mắt âm ngoan nhìn thân ảnh Tư Lăng Cô Hồng đi về phía tân phòng. Y còn chưa thua, Nhận nhi đeo mặt nạ thiên huyền, công pháp mê huyền còn có công phu nguy trang của hân không ai có thể nhận ra sơ hở.

Tuy nhiên Tư Lăng Hoài Nhân làm sao biết được.

Sở dĩ Tư Lăng Cô Hồng không chạy tới tân phòng đầu tiên cũng là có tính toán của hân. Từ ngày Đường Niệm Niệm muốn hân bế tới Thiên Văn Điện, vì hân lao vào tứ lộn, thì hân đã không còn cho rằng mình chỉ có thể yêu chiều ôm ấp nãng trong ngực. Nãng có tự tin có cổ chấp, hân tôn trọng thuận theo nãng. Giống như nãng tin tưởng hân, hân cũng tin tưởng nãng như vậy.

Tân phòng ở Bắc Ương Điện.

Khi Tư Lăng Cô Hồng tiến vào, chị em Diệp thị và Thù Lam đều đang ở trong tân phòng nhận sai với Đường Niệm Niệm, tự kiểm điểm.

Nếu nói Tư Lăng Quy Nhận đeo mặt nạ thiên huyền tiến vào tân phòng, các nãng không hề phát hiện. Như vậy khi Tư Lăng Quy Nhận rời đi, với thực lực của các nãng bây giờ không phát hiện được mới là lạ. Ba người không hề do dự đẩy cửa tiến vào tân phòng, nhìn thấy Đường Niệm Niệm vẫn bình yên vô sự ngồi trên ghế, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghe Đường Niệm Niệm kể lại mọi chuyện, sắc mặt ba người vừa ửng hồng vừa khó coi.

Liên Kiều hung hăng nói: “Chết tiệt! Nếu chủ mẫu không có bản lĩnh, thực đã xảy ra chuyện kia thì.Úm”

Nãng còn chưa nói xong đã bị Mộc Hương lấy tay bịt miệng lại, tay ấn trán nãng nói: Nói linh tinh cái gì đấy. Tình cảm giữa chủ mẫu và trang chủ chúng ta không thể so sánh được, liếc mắt một cái là có thể phân biệt thật giả. Hừ! Ở trước mặt chủ mẫu dám giả trang trang chủ, kia căn bản là tự mình chuốc lấy họa!”

Đường Niệm Niệm gật đầu.

Thế chất của Tư Lăng Cô Hồng người khác không thể giả trang. Trừ phi có người có thể che mắt ngũ giác của nãng.

Thù Lam thấp giọng nói: “Cũng may tiểu thư có con mắt tinh tường, lúc Tư Lăng Quy Nhận vào nô tỳ nửa điểm cũng không nhìn ra sơ hở”.

Lời nãng vừa nói ra, chị em Diệp thị cũng lâm bầm, bộ dáng biết mình sai, dung mạo tinh xảo hai mắt ngập nước đáng thương nhìn Đường Niệm Niệm. Các nãng như vậy nếu là người bình thường chỉ e sẽ không tức giận nổi, ngược lại cho dù biết các nãng làm sai cũng sẽ sinh lòng an ủi các nãng.

Lúc này, Đường Niệm Niệm đột nhiên từ trên ghế đứng lên, đôi mắt vốn đậm nhạt lại trở lên linh động tỏa sáng, môi son đỏ nổi lên nét cười.

Ba người bị ý cười chợt hiện trên mặt nãng làm cho ngẩn ngơ, sau đó cực kỳ ấn ý quay đầu nhìn về phía cửa. Chỉ thấy cửa tân phòng bị đẩy ra, thân ảnh Tư Lăng Cô Hồng từ ngoài đi vào, đưa lưng về ánh trăng, dung nhan hơi đậm nhạt, đôi mắt không hề chéch đi dừng ở trên người Đường Niệm Niệm, môi khẽ giương lên ý cười.

Ba người thấy thế lại ngẩn ngơ, trong lòng lập tức có một loại cảm giác khó hiểu.

Người này quả nhiên là không thể so sánh.

Nếu không nhìn thấy Tư Lăng Cô Hồng lúc này, các nàng còn có thể nói Tư Lăng Quy Nhận giả trang Tư Lăng Cô Hồng không hề có sơ hở. Nhưng có vết xe đổ trước kia, lại nhìn đến Tư Lăng Cô Hồng, các nàng đột nhiên phát hiện cái gọi là không hề sơ hở quả thật là lấy cớ.

Tư Lăng Cô Hồng không chỉ có dung mạo tuyệt thế vô song mà trên người hắn cũng có một sự tao nhã không ai có thể bắt chước được. Chỉ thần nhiên tiêu sái đi tới, nhợt nhạt cười thôi đã khiến cho người ta hô hấp không thông, muốn nhìn thêm rồi lại không dám nhìn, toàn bộ tâm trạng đều bị dẫn dắt.

“Chờ lâu không.” Tư Lăng Cô Hồng đi tới, hai tay ôm nàng vào lòng.

Cho dù vừa rồi đã giết không ít người nhưng trên người hắn vẫn không vương chút mùi máu tanh nào, hi phục vẫn đồ tươi như cũ.

“Ừ.” Đường Niệm Niệm gật đầu.

Khi trong tâm phòng không có hơi thở của hắn, không có thân ảnh của hắn, nàng xác thực chờ rất lâu, cảm giác không thú vị tràn ngập trong lòng.

Người này, giống như đã bắt tri bắt giác giăng một cái lưới thật lớn, vây lấy toàn bộ tâm của nàng, rốt cuộc không thể nào rời khỏi hắn.

Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu khẽ hôn một cái ở trên môi nàng rồi ôm nàng đi về phía cửa.

Chị em Diệp thị và Thù Lam đều lẳng lặng nhìn, không hề có ý mở miệng hỏi han. Khi thân ảnh hai người biến mất, Thù Lam mới quay sang chị em Diệp thị nhẹ giọng hỏi: “Trang chủ bế tiểu thư đi đâu vậy?”

Liên Kiều suy nghĩ một chút nói: “Chắc là đi gặp phu nhân”.

Mộc Hương cũng nói: “Chuyện của phu nhân chúng ta cũng không biết nhiều. Chỉ nghe Chu tổng quản nói mà biết một chút, nghe nói phu nhân chỉ có thể xuất hiện vào đêm trăng tròn.”

“Phu nhân?” Thù Lam có chút dăm chiêu gật đầu. Phu nhân trong lời họ nói chính là mẫu thân của trang chủ sao? Nhưng khi thành hôn cũng không nhìn thấy bà xuất hiện.

Đêm tối gió thổi lộ ra khí lạnh, bóng hình Tư Lăng Cô Hồng bay vút trong màn đêm. Chân hắn nhẹ điểm lên ngọn cây rồi bay lướt qua sườn núi, nhắm thẳng về phía núi cao phía đông.

Hai tay Đường Niệm Niệm ôm vòng qua eo hắn, nhìn Tư Lăng Cô Hồng lại nhìn cảnh sắc chung quanh rồi tựa đầu vào trong ngực hắn.

Chốc lát sau, thân ảnh Tư Lăng Cô Hồng chậm lại, Đường Niệm Niệm cũng thấy được cảnh vật phía trước.

Một góc cây cổ thụ khô, một tòa nhà nhỏ, hai chiếc ghế dựa. Ngôi nhà nhỏ không có bảng hiệu, trên xà nhà treo hai ngọn đèn lồng màu đỏ. Trên cành cây khô treo mấy dải túi gấm. Lúc này, trong tình cảnh đơn giản tiêu điều, có một cô gái đang ngồi trước một chiếc bàn nhỏ.

Cô gái kia mặc một chiếc váy dài, khuôn mặt yêu mị, đôi mắt thanh đậm không gọn sóng, đó là một loại lắng đọng nhìn thấu thế gian phồn hoa. Nàng yên tĩnh ngồi đó, không thoa phấn trang điểm, một tay gõ nhẹ mép bàn, rõ ràng không tiếng động nhưng lại như có thể khám lên tâm của con người, nhịp tim cũng theo tiết tấu nhẹ nhàng chậm chạp của nàng mà dòn dập nảy lên.

Đường Niệm Niệm lông mi nhẹ chớp, người này cả dáng người lẫn dung mạo đều giống Cố Tích Nhan nhưng khí tức tao nhã kia lại hoàn toàn bất đồng. Hồn trái đôi, hiện giờ linh hồn trú bên trong thân thể Cố Tích Nhan chính là linh hồn mang theo yêu khí kia, cũng là cô gái được Tư Lăng Hoài Nhân gọi là Ca nhi trong tế đàn.

Lúc này ngón tay gõ nhẹ bàn của cô gái dừng lại, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Tư Lăng Cô Hồng và Đường Niệm Niệm vừa xuất hiện.

Nàng liếc mắt một cái, đôi mắt đẹp vốn tinh mịch thanh lãnh chợt ngưng tụ, nàng mạnh mẽ đứng lên, giọng nói tràn ngập tức giận pha lẫn vẻ kinh ngạc, “Hồng nhi, con...”

Tư Lăng Cô Hồng nhẹ buông Đường Niệm Niệm, nắm lấy tay nàng nhìn về phía cô gái nói: “Tình hồn.”

Sắc mặt nữ tử dần biến hóa, giống như tức giận giống như khổ sở, đáy mắt loé lên vẻ bi thương: “Hồng nhi mẹ đã sớm nói với con, con có thể có người con gái mình yêu mến, nhưng không thể làm điều này! Con biết rõ làm như vậy chỉ có hại không có lợi với con, chẳng lẽ cái chết của mẹ vẫn chưa đủ cho con thấy rõ ràng sao?”

Cô gái chiếm cứ thân thể Cố Tích Nhan vào mỗi đêm trăng tròn chính là mẹ ruột của Tư Lăng Cô Hồng, Cô Như Ca.

Đường Niệm Niệm cảm giác được Tư Lăng Cô Hồng nắm chặt tay nàng, không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn, vừa lúc hắn cũng cúi đầu nhìn, đôi mắt dưới hàng mi mỏng lung lay lên tình cảm lưu luyến làm cho người ta động lòng, ngay cả ánh trăng sáng rọi trên đỉnh đầu cũng như nhạt đi dưới đôi mắt này.

Hắn nói: “Con muốn Niệm Niệm”.

Trong mắt Cô Như Ca tràn đầy bi ai.

Tư Lăng Cô Hồng ngẩng đầu, nhìn bà nói: “Vĩnh viễn con chỉ muốn nàng”

Ngữ điệu của hắn giống như đứa nhỏ ngang bướng, không có phép người ta phản đối. Vững vàng thắm thầu bên trong chính là tình cảm tràn ngập, không hề giữ lại, chỉ dành ột người.

Đôi mắt Cô Như Ca rung rung, hơi lùi về phía sau từng bước, khoé miệng khê mở lại mím lại, lặp lại nhiều lần nhưng vẫn phát không ra một tiếng nói nào.

Đường Niệm Niệm nhìn nhìn Tư Lăng Cô Hồng lại nhìn Cô Như Ca. Thuận theo Tư Lăng Cô Hồng nắm chặt tay hắn, khéo miệng giương lên đôi mắt nhu tình kiên định nói: “Vĩnh viễn ta cũng chỉ muốn Cô Hồng.”

Người này chính là của nàng ai cũng đừng nghĩ cướp đi.

Giọng nói thanh thúy của nàng vang lên trong không gian im lặng, kích thích tâm trạng hai người.

Tư Lăng Cô Hồng nghe lời nàng nói, trong miệng tràn ra tiếng cười réo rắt, lộ ra vẻ trong sáng sung sướng. Cô Như Ca chớp mắt bình tĩnh nhìn về phía Đường Niệm Niệm, đôi mắt chợt trở lên sắc bén vô cùng.

Nhưng bà còn chưa kịp nhìn thì thân hình Tư lăng Cô Hồng đã chuyển động. Song ngay chính lúc này, bàn tay Đường Niệm Niệm túm chặt tay hắn, hắn quay đầu nhìn nàng, tất cả động tác cũng lập tức dừng lại.

Nhất cử nhất động đều không tránh khỏi tầm mắt của Cô Như Ca, nhất thời trong lòng bà vừa vui lại vừa chua xót. Hồng nhi của bà từ nhỏ đã phải chịu đựng tất cả, mất tình, lại càng không hiểu tình. Bà dùng hết tất cả ôn nhu mới có thể khiến nó có vài phần tình cảm với mình, làm cho nó không trở nên vô tình, nhưng phần tình cảm này quá nhạt, bà lại sống trên thế giới này không lâu, cái bà mang đến cho nó chỉ có phiền toái và trời buộc.

Nó có thể vui về yêu người khác, có thể vui về tươi cười như vậy đều là những điều bà muốn nhìn. Nhưng tình yêu là thứ độc được đáng sợ nhất, rõ ràng biết sẽ vạn kiếp bất phục nhưng vẫn không thể dừng chân. Bà không muốn, không muốn chứng kiến kết cục của nó lại giống bà. Hướng chỉ tính tình Hồng nhi so với bà còn cố chấp hơn, một khi nhận định sẽ không thể quay đầu được nữa. Chỉ cần một bước sai, chính là hại người hại mình.

Hiện giờ nó để ý cô gái trước mặt này như vậy, làm sao có thể khiến nó buông tay?

Tìm Cô Như Ca run rẩy, bà biết bất kể mình nói thêm gì đi nữa thì nó cũng sẽ không nhượng bộ.

“Hồng nhi.” Bà che dấu bi thương trong mắt, khôi phục vẻ lạnh nhạt trong suốt ôn nhu nói: “Con muốn tình hồn không phải không được, nhưng mẹ muốn nói chuyện riêng với tân nương tử của con, có thể ẹ mượn nương tử con một lát không?”

Cái gọi là nói chuyện riêng, chính là người khác không thể ở lại, cũng không được nghe lén.

Tư Lăng Cô Hồng nhẹ nhàng nhìn bà một cái, lại quay sang nhìn Đường Niệm Niệm, ngón tay nhẹ nhàng gạt bức rèm che trước mặt nàng, nhìn dung nhan tinh xảo như vẽ, trong đôi mắt trong suốt lộ ra ý dò hỏi dịu dàng.

Cô Như Ca chợt cảm thấy tức cười. Bà đã nhìn ra, e rằng chỉ cần Đường Niệm Niệm này thoáng lắc đầu một cái thì nó sẽ lập tức không đáp ứng yêu cầu của bà. Phần độc sùng này, cho dù đây là con trai mình nhưng bà vẫn không áp chế được sự hâm mộ dâng lên trong lòng.

Nhớ năm đó, người kia cũng dùng dung nhan có bảy phần giống nhau này, cười đến ôn nhu sùng nịnh nhìn bà, đối với bà ngoan ngoãn thuận theo, khiến cho bà không nhịn được chìm đắm vào nhu tình giả dối của y. Biết rõ đó là vực sâu vạn trượng nhưng lại không thể không nhảy xuống, không còn cơ hội quay đầu.

Hỏi hận sao? Không, bà không hỏi hận.

Nhất tộc của bà đều hướng tới chân tình thực sự của con người. Một khi nhận định sẽ không thể thay đổi, Tình Hồn Chú ở trên người kia chính là một bằng chứng. Cho dù phò thác sai người, có lẽ có oán nhưng tuyệt không hỏi hận.

Ít nhất năm đó cho dù y giả dối nhưng cũng đã thật sự cho bà hạnh phúc.

Tuy nhiên, cho dù vậy bà vẫn không muốn con trai mình phải thừa nhận trời buộc sinh mệnh như thế, không muốn nó chịu tổn thương. Bà vốn nghĩ có lẽ nó sẽ có thể phá vỡ cái định luật này của bộ tộc, nhưng một màn trước mắt khiến bà hiểu ra. Sai rồi, đều sai rồi! Nếu nó động tình, thì sẽ càng cố chấp dốc hết tất cả hơn bất cứ kẻ nào.

Ngay tại khi Cô Như Ca thất thần, Đường Niệm Niệm đã cho ra đáp án, chậm rãi đi về phía cái bàn bên cạnh Cô Như Ca.

“Mẹ.” Một tiếng gọi nhẹ nhàng bình tĩnh của nữ tử truyền vào trong tai, Cô Như Ca chợt hoàn hồn trở lại, nhìn thấy Đường Niệm Niệm đã gần ngay trước mắt.

Khoảng cách gần như vậy, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần như tranh vẽ tràn vào mắt Cô Như Ca, cho dù là bà cũng không khỏi giật mình một cái. Song không phải vì dung nhan tuyệt sắc mà là vì cặp mắt bình tĩnh không gợn sóng nhưng đơn thuần kia. Trước đôi mắt này dường như tất cả đều trở lên đơn

giản sáng tỏ, tâm trạng không khỏi thanh tịnh nhàn hạ, gột đi một thân khí bẩn.

Đáy mắt Cô Như Ca chợt loé, cô gái này xác thực dễ làm cho người ta yêu thích, nhưng phần hơi thở này cũng không phải là người trên đại lục có thể mang đến.

“Niệm Niệm phải không?” Cô Như Ca mỉm cười, ngón tay khẽ nâng định vuốt ve đầu của nàng.

Một khắc kia thân mình Đường Niệm Niệm nháy mắt lui lại, mà ánh mắt Tư Lăng Cô Hồng đứng ở xa xa cũng phóng tới.

Nhìn hành vi của hai người, Cô Như Ca không khỏi ngẩn ra, sau đó lập tức một tay che miệng cười khẽ.

Thú vị, thú vị.

Hồng nhi của bà cũng có thời điểm đáng yêu như vậy, tiểu cô nương này cũng thật lý thú.

Tâm tình bà vui sướng, rốt cuộc đã bao lâu bà chưa từng vui vẻ như vậy đây.

Đường Niệm Niệm đứng ở bên cạnh chờ bà cười xong. Nàng vốn không phải người câu nệ, ở trong mắt nàng người trước mắt này chính là mẹ của Tư Lăng Cô Hồng. Mặc kệ hiện tại bà có phải đang mang mặt Cổ Tịch Nhan, thân thể của Cổ Tịch Nhan hay không thì cũng chỉ là một cách xưng hô mà thôi.

Nhưng Đường Niệm Niệm từ trước đến nay luôn bài xích người khác chạm vào, nàng và bà trong quá khứ cũng chưa hề gặp mặt chứ đừng nói là có cảm tình. Một tiếng mẹ nàng có thể kêu, nhưng đụng vào người nàng thì không dễ dàng như vậy.

Cô Như Ca một lúc sau mới ngừng cười lại nhìn đôi mắt trong suốt của Đường Niệm Niệm, ánh mắt bà càng lúc càng nhu hoà. Chỉ liếc mắt một cái bà cũng nhìn ra Đường Niệm Niệm không thích người khác chạm vào, huống chi ánh mắt Hồng nhi cũng tràn ngập tính độc chiếm mãnh liệt. Lúc này bà không đưa tay đụng nàng nữa mà hơi nghiêng người cười nói: “Niệm Niệm đi cùng mẹ vào phòng trong nói chuyện đi.”

Đường Niệm Niệm nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người một trước một sau đi vào trong phòng nhỏ giản dị. Cửa gỗ đóng vào, lập tức ngăn cách với người bên ngoài.

Bên trong nhà gỗ so ra thì đơn giản tinh xảo hơn bên ngoài nhiều, tuy ít đồ đạc nhưng chỗ nào cũng lộ ra vẻ thanh lịch tao nhã.

Cô Như Ca dẫn Đường Niệm Niệm đến cái bàn duy nhất trong phòng ngồi xuống, ôn nhu cười nói: “Phòng nhỏ đơn sơ, cũng không có trà và món điểm tâm ngọt, Niệm Niệm đừng để tâm”.

Đường Niệm Niệm nhìn nhìn bà, tay khẽ vung một cái, lấy từ trong nội giới ra một đĩa điểm tâm và trái cây để trên bàn.

Từ việc Cô Như Ca có thể bắm hôn phách lên người kẻ khác nàng cũng đã hiểu ra bà là nhân tu hoặc là yêu tu hay ma tu gì đó, nhất định hiểu biết về các loại túi Càn Khôn cho nên cũng không cần che giấu gì.

Quả nhiên, Cô Như Ca nhìn thấy xong cũng chỉ hơi ngạc nhiên một chút, không hề có phản ứng gì đặc biệt, bà khẽ cười nói: “Niệm Niệm chuẩn bị thật chu đáo.”

Điểm tâm kia thực ra không có vấn đề gì, nhưng những trái cây kia bà lại biết, tất cả đều không phải hoa quả thông thường, mà là linh quả cực kỳ trân quý.

Đường Niệm Niệm nói: “Mẹ ăn.”

Cô Như Ca nhìn nàng, đôi mắt loé sáng, nhất thời cũng nhịn không được mỉm cười gật đầu cảm lấy một miếng bánh tinh xảo vừa ý đưa vào miệng. Tuy chỉ tùy ý cắn một ngụm song đôi mắt bà chợt loé lên vẻ kinh ngạc sau đó nhìn Đường Niệm Niệm cười nói: “Niệm Niệm mang ra đều là thứ tốt không giống bình thường, ăn thật ngon.”

Trên mặt Đường Niệm Niệm nở nụ cười, còn chân thành nói: “Cô Hồng làm cái gì cũng ngon.”

“A, khụ!” Cô Như Ca mới vừa cắn một ngụm nghe vậy lập tức cúi người che miệng ho nhẹ.

Đường Niệm Niệm cầm một ly thạch nhũ đưa tới.

Cô Như Ca cũng không có chú ý tiếp nhận, khi uống xong mới giật mình phát hiện trong đó có linh khí. Cúi đầu nhìn lại chỉ thấy nước bên trong chén ngọc màu sữa tựa như mỹ tửu, một chén này ít nhất cũng là thạch nhũ ngàn năm.

“Khỏe hơn không?” Sắc mặt Đường Niệm Niệm không có gì khác thường hỏi.

Cô Như Ca cười khẽ gật đầu, nhưng nụ cười thấy thế nào cũng không tự nhiên như lúc nãy. Cô gái trước mắt này rốt cuộc là con cái nhà ai trong Tiên Nguyên? Thế nhưng tùy thân mang theo linh vật hơn nữa xem ra còn chỉ coi đó là thức ăn, không hề để ý chút nào.

Huống chi. ...

Điểm tâm này lại là Hồng nhi tự mình làm? Hồng nhi thế nhưng xuống bếp làm điểm tâm!?

Đường Niệm Niệm lúc này lạnh nhạt nói: “Mẹ ăn, cũng đã uống.”

Cô Như Ca có chút không hiểu nàng đột nhiên nói những lời này là có ý gì, nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc mà bình tĩnh kia không khỏi có chút buồn cười.

Đường Niệm Niệm nói tiếp: “Nói cho con biết tình hôn là cái gì?”

Cô Như Ca ngẩn ra, sau đó dờ khóc dờ cười. Cho nên nói nàng đem mấy thứ này ỉn ỉn ỉn uống chẳng qua chỉ vì muốn mình nói cho nàng biết chuyện đó?

Mà về mặt Đường Niệm Niệm thấy thế nào cũng giống như điều bà đang suy nghĩ vậy, tựa như đang nói: Cấn người miệng mềm, bắt người tay ngắn (ý nói ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.)

“Ha ha ha.” Cô Như Ca cuối cùng cũng bật cười. Thật sự là một đứa nhỏ trong sáng, dễ hiểu, khó trách Hồng nhi thích nàng như vậy, chính là đơn giản trong sáng như vậy càng dễ khiến cho người ta tháo gỡ trái tim mình, nhất là Hồng nhi tuy không hiểu tình yêu, không hiểu tình người, nhưng lại thấy rõ bản chất con người hơn bất luận kẻ nào.

“Niệm Niệm kỳ thật không cần như vậy, ta gọi con đến đây cũng là để nói việc này.” Cô Như Ca nhẹ nhàng nói, đôi mắt như nước thanh tịnh nhìn Đường Niệm Niệm.

Hai mắt Đường Niệm Niệm sáng ngời gật đầu. Bộ dáng chăm chú lắng nghe thật sự nghiêm túc.

Dáng vẻ như vậy, cộng thêm dung mạo tuyệt mỹ như yêu như tiên của nàng, trong lòng Cô Như Ca thầm than, nếu bà là nam tử chỉ sợ cũng sẽ động lòng.

“Cái gọi là tình hôn chính là một hôn tồn tại trong ba hôn bảy phách, bẩm sinh đã có của người trong tộc ta.” Cô Như Ca cúi đầu nói. Trong mắt thanh tịnh như nước loé lên cảm xúc giống như ca thán giống như cười: “Tác dụng của tình hôn, chính là mấu chốt định ra tình chú của người trong tộc ta.”

Đường Niệm Niệm: “Tình chú?”

“Đúng vậy.” Cô Như Ca mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt dường như có thể xuyên qua thân thể nhìn đến nội tâm bên trong của nàng, nói nhỏ: “Ta có thể cảm giác được ở bên trong con có hơi thở của Hồng nhi, Hồng nhi đã hạ tình chú lên người con, chỉ thiếu tình hôn là có thể hoàn thành tình chú.”

Mắt Đường Niệm Niệm khẽ run rẩy. Nàng nhớ tới khi ở rừng trúc luyện chế túi Càn Khôn rồi hôn mê, sau khi tỉnh lại nhìn thấy dị trạng của Tư Lăng Cô Hồng. Một khắc kia, nàng đúng là có cảm nhận được cái gì đó, giống như nghe được điều gì, âm thanh vừa không chân thực lại huyền diệu mờ mịt.

“Xem ra con cũng nghĩ tới rồi.” Cô Như Ca vừa nhìn về mặt nàng là có thể đoán ra sự thật giống như bà dự đoán. Bà cười khẽ, trong mắt nhất thời chua xót nói: “Con có muốn biết tình chú có tác dụng gì không?”

“Muốn” Đường Niệm Niệm lập tức đáp.

Cô Như Ca nhẹ nhàng nói: “Trong tộc của ta, tình chú một khi định ra thì chính là dâng lên linh hồn đời đời kiếp kiếp đều phải ở cùng một chỗ với người mà tình chú nhập thân. Nếu người này chết thì người hạ chú cũng phải chết. Nếu người này không yêu người hạ chú thì tính mạng người hạ chú cũng sẽ từ từ yếu đi, thẳng đến lúc chết. Nhưng mà... mọi chuyện cũng không phải đến đây là kết thúc.”

Đường Niệm Niệm bình tĩnh nhìn bà.

Đôi mắt Cô Như Ca loé lên vẻ vui sướng và khỏ sợ, cảm giác hoàn toàn bất đồng làm cho người ta chấn động: “Từ một khắc khi tình chú định ra, hôn phách của người hạ chú cũng không còn thuộc về chính mình nữa, tình cảm và bản năng vốn có sẽ lưu ở hôn phách, bất kể luân hồi bao nhiêu kiếp, biến thành dáng vẻ gì, tính cách gì, đều sẽ chỉ đuổi theo người có tình chú nhập thân kia.”

Bà khẽ cup mắt xuống, khẽ nói: “Từ lúc Hồng nhi còn nhỏ ta đã nghĩ cách rút tình hôn ra khỏi người nó, chỉ vì không để nó hạ chú này. Vốn tưởng rằng lấy tính tình và thể chất đặc thù của Hồng nhi sợ rằng cho dù có gặp được cô gái mình yêu thì cũng sẽ không đi đến bước này, thế nhưng...”

Lời nói của bà ngừng lại, chợt nghe được tiếng cười thanh thúy của nữ tử.

Cô Như Ca ngẩng đầu lên nhìn thấy Đường Niệm Niệm đang cười đến vui vẻ, song bà lại không thể tức giận, chỉ dâng lên một chút nghi hoặc hỏi: “Con....con cười cái gì?”

Về mặt Đường Niệm Niệm không chút nào che dấu vui mừng, cười nói: “Nói như vậy Cô Hồng vĩnh viễn đều sẽ là của con.”

Khẩu khí của Cô Như Ca có phần trầm xuống: “Con có nghĩ tới cho dù cả đời này con có thể cùng Hồng nhi yêu nhau thẳng đến lúc chết cũng không thay đổi, nhưng kiếp sau thì sao? Kiếp sau con là con nhưng cũng không còn là con nữa, con có thể cam đoan mình còn có thể yêu Hồng nhi không? Đến lúc đó Hồng nhi sẽ phải chịu đựng thống khổ như thế nào? Đã như vậy không bằng đừng để Hồng nhi hạ tình chú!”

Đôi mắt với lời nói như vậy, về mặt Đường Niệm Niệm không thay đổi mấy may, đôi mắt trầm định bức người nói: “Con sẽ làm cho Cô Hồng tu luyện trường sinh bất tử, đồng thọ cùng trời đất với con. Cho dù có chết ngoài ý muốn, thì con sẽ làm quý tu, đoạt xác, nghịch thiên sửa mệnh cũng sẽ không quên Cô Hồng. Chẳng đến khi hồn phi phách tán, không có khả năng đầu thai.”

Nếu chết, thì sẽ là cái chết không thể chết lại lần nữa, hấn và nàng sẽ cùng nhau biến mất khỏi thiên địa.

Cô Như Ca về mặt giặt mình kinh sợ.

Bà làm sao ngờ được, một cô gái với ánh nhìn tinh khiết như thủy tinh như vậy lại có thể nói ra những lời bá đạo như thế? Tuy rằng bá đạo, nhưng cũng là thâm tình. Nếu sống, thì sống cùng nhau, chỉ thể đem kiếp này kéo dài vĩnh viễn, nếu chết, sẽ cùng chết, hồn phi phách tán, tuyệt không quên nhau.

Thân hình nàng mềm mại như liễu, dung nhan trong sáng đẹp tuyệt làm cho người ta nhìn thấy đã nghĩ đến phải che chở, thương yêu, giống như chỉ cần dùng sức một chút sẽ vỡ vụn. Nhưng có ai biết được, linh hồn bên trong thân thể này, cho tới bây giờ đều không phải chủ cừu non nho nhỏ chỉ có thể tránh phía sau để nam tử cẩn thận che chở, ngược lại ở rất nhiều thời điểm nàng có thể làm cho người ta cảm giác an toàn vô tận như đại thụ thương thiên.

Người không biết chỉ nhìn thấy nàng nhận hết súng ái, người hiểu nàng mới có thể thấy được, đằng sau vẻ đăm đăm kia, chính là sự chân thành, bao che khuyết điểm và bá đạo.

“A.....Ha ha ha.” Cô Như Ca cười khê nhìn Đường Niệm Niệm, ánh mắt mềm nhẹ hiện lên vẻ thoải mái cùng bất đắc dĩ.

“Xem ra Niệm Niệm thật sự yêu thích Hồng nhi a.” Bà cười khê thờ dãi.

“Vâng.” Đường Niệm Niệm không hề dừng lại nói: “Thích nhất Cô Hồng.”

Những lời này từ trong miệng nàng nói ra Cô Như Ca chỉ cảm thấy một sự chân thành tha thiết không chút tỳ vết nào làm cho người ta ngay cả tâm tư hoài nghi cũng không thể. Bà bật cười, cô gái này chính là đơn giản không hề giả dối, đặc biệt như vậy.

“Phải không?” Giọng Cô Như Ca hơi u sầu, đôi mắt nhìn nàng thất thần không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Nếu người kia cũng đơn thuần với bà như vậy thì tốt rồi?

Nếu y muốn trường sinh, bà sẽ tự cho. Bà ngay cả linh hồn của mình cũng dâng lên thì còn có cái gì không thể cho y chứ? Đáng tiếc, y không tin, chưa từng tin tưởng bất luận kẻ nào, chẳng đến khi thân thể bà từ từ suy yếu, bà mới biết, y chưa từng yêu bà thực sự.

“A.” Cười hất ra một tiếng, Cô Như Ca đè nén ý nghĩ của mình xuống, bà nhìn Đường Niệm Niệm nói: “Niệm Niệm có thể chờ ở đây một lát không?”

Đường Niệm Niệm mím môi, rồi mới nhẹ nhàng gật đầu.

Cô Như Ca buồn cười nhìn về mặt của nàng, sau đó nhẹ nhàng nói: “Niệm Niệm có thể nghe lên.”

Nhất thời hai mắt Đường Niệm Niệm mở to, trên mặt hiện lên ý cười hớn hở làm cho Cô Như Ca không khỏi bị hấp dẫn, cũng cười theo.

Cửa gỗ khê mở.

Cô Như Ca đẩy cửa, nhìn Tư Lăng Cô Hồng tĩnh lặng đứng ở một chỗ chờ đợi, bà cười khê lắc đầu. Đứa nhỏ này của bà nói không hiểu thế sự, nhưng lại nhìn thấu tâm tư của bất luận kẻ nào, nói đơn thuần vô hại, song khi giết người chưa từng nương tay, giống như chỉ đang chém vào không khí. Thế nhưng nó lại chân thành như vậy. Bảo nó chờ, nó liền đứng yên lặng chờ ở một bên. Bảo nó không nghe, nó lập tức phong bế ngũ lục không nghe lên.

Lại nói, cô bé trong phòng kia, xét về điểm này cũng giống y như vậy.

Cô Như Ca nhẹ nhàng đóng cửa gỗ lại, xoay người chậm rãi đi đến ghế đá dưới bóng cây ngồi xuống mỉm cười nhìn hấn nói: “Hồng nhi lại đây ngồi đi.”

Tư Lăng Cô Hồng từng bước đi đến tàng cây, nhưng còn chưa ngồi xuống đã nói: “Niệm Niệm đâu?”

Cô Như Ca dở khóc dở cười, xem ra hiện giờ ở trong lòng đứa nhỏ của bà chỉ có nữ tử kia là quan trọng nhất. “Nàng đang ở trong phòng chờ, nếu con muốn sớm đi gặp nàng thì mau ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc với mẹ đi.”

Tư Lăng Cô Hồng cúi người ngồi xuống.

Ánh mắt Cô Như Ca nhu hòa dừng trên người hấn đánh giá, chợt cười ra tiếng nói: “Hồng nhi thực sự đã thay đổi, trưởng thành rồi, cũng biết nỗ lực. Nói với mẹ một chút, con và Niệm Niệm đã xảy ra chuyện gì? Tính tình con như vậy rốt cuộc làm sao theo đuổi được con bé?”

Đôi mắt Tư Lăng Cô Hồng khê dao động.

Cô Như Ca nói: “Chẳng lẽ là Niệm Niệm theo đuổi con?”

Lấy vẻ ngoài tư thái của Hồng nhi, chuyện này cũng không phải là không có khả năng.

Im lặng một lúc cuối cùng Tư Lăng Cô Hồng khẽ mở miệng nói: “Con đối tốt với nàng.”

“Hửm?” Cô Như Ca nói: “Tốt thế nào?”

Tư Lăng Cô Hồng không đáp.

Cô Như Ca đột nhiên nhớ tới khi hân còn bé thường cực kì tốt với thú cưng nhỏ, nhất thời sắc mặt khẽ biến hỏi: “Sẽ không phải là con tự mình mặc quần áo cho nàng, rửa mặt chải đầu, cho ăn cũng không rời khỏi người chứ?”

Bà có thể nghĩ tới những điều này quả thực là quá mức hiểu tính tình Tư Lăng Cô Hồng, tính tình hân theo thời gian chưa từng thay đổi, ngoại trừ biết những việc này chính là đối tốt với người ta thì e rằng hân không còn biết biện pháp đối tốt nào khác.

Chỉ thấy Tư Lăng Cô Hồng hơi hơi nâng mi, bộ dáng kia làm cho Cô Như Ca biết được mình đoán đúng rồi, nhất thời bà dờ khóc dờ cười, nếu là nữ tử bình thường chỉ sợ đối đãi như vậy ngay từ đầu còn cảm thấy là yêu chiều nhưng lâu dần sẽ hoài nghi sau đó là chán ghét.

Tư Lăng Cô Hồng nói nhỏ: “Thứ Niệm Niệm thích, con đoạt cho nàng, món Niệm Niệm thích ăn, con làm cho nàng”.

Cô Như Ca vừa buồn cười vừa tức giận, đáy mắt tràn ngập niềm vui. Bà hiểu con trai của bà có lẽ thật sự không hiểu tình yêu nhưng chính vì không hiểu nên mới càng chân thành tha thiết không chút tỳ vết, không hề giữ lại đem hết tất cả giao cho Đường Niệm Niệm, chỉ vì muốn đối tốt với nàng, không một chút dục vọng nào.

Cô Như Ca cười vừa bất đắc dĩ vừa vui mừng, bà ngừng đầu nhìn ánh trắng, giọng nói lộ ra vài phần phiền muộn mơ hồ: “Tối nay Hoài Nhân ra tay với Hồng nhi sao.”

Lời bà nói tuy là nghi vấn nhưng ngữ khí và sắc mặt đều lộ ra vẻ hiểu rõ, hiển nhiên đã đoán được chuyện này.

“.....” Một tiếng cười từ môi bà tràn ra, khẽ thờ dài nói: “Đã tâm ham muốn của y vẫn lớn như vậy, tu luyện loại công pháp không thuộc về mình, sống chìm trong tâm ma càng lúc càng không nhìn rõ sự thật.”

Cô Như Ca nhìn về phía Tư Lăng Cô Hồng đang ngồi, mỉm cười nói: “Hồng nhi nếu muốn Tư Lăng gia tộc thì rất dễ dàng. Lần này động thủ là vì Niệm Niệm đúng không?”

Mắt Tư Lăng Cô Hồng nhẹ run lên, con ngươi sâu thẳm lại ngưng tụ ôn nhu.

“Hồng nhi nghĩ thế nào?” Cô Như Ca hỏi.

“Tư Lăng gia tộc sẽ gây phiền toái cho Niệm Niệm.”

“Vậy sao.....” Cô Như Ca bật cười, giọng nói lộ rõ vài phần trêu tức nói: “Thiên hạ này nhiều phiền toái như thế, đứa nhỏ Niệm Niệm này lại không tầm thường, nam tử thích nàng không phải ít, đến lúc đó phiền toái lại càng không ít, Hồng nhi nên quản thế nào đây hay là muốn đoạt cả thiên hạ?”

Vốn là một câu trêu tức nào ngờ Tư Lăng Cô Hồng giương mắt lên, đôi mắt mông lung như lộ ra vàng sáng, hiện lên vẻ thâm thúy như sâu như biển, vô biên vô ngân.

“Vâng....” Một tiếng nhẹ nhàng từ yết hầu phát ra.

Hân chậm rãi nói: “Chỉ cần Niệm Niệm muốn con đều san bằng.”

Cô Như Ca ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đứng Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Mỗi Người Rời Đi

“Mẹ hiểu rồi.”

Cô Như Ca chậm rãi đứng lên, khẽ cười nói: “Niệm Niệm, ra đây đi.”

Bên kia, cửa gỗ lại mở ra. Đường Niệm Niệm mặc giả y xuất hiện, nhưng trong nháy mắt nàng đã bỏ nhào tới trước mặt Tư Lăng Cô Hồng. Thân thể Tư Lăng Cô Hồng hơi ngửa về phía sau, hai tay vừa vịn ôm nàng vào trong ngực. Lọt vào tầm mắt là đôi mắt trong suốt lại tràn ngập ý cười của nàng.

“Cô Hồng là của ta, chỉ có thể là của ta.”

“Được.” Tư Lăng Cô Hồng cười gật đầu, sau đó nhìn về phía Cô Như Ca.

Cô Như Ca không có nhiều lời, nhẹ rũ mắt, khoe miệng cong lên thành một nụ cười thoải mái vui mừng nhưng ẩn ẩn chút bi ai. Bà đi đến phía trước tàng cây, hai tay kết ấn, giữa mi tâm loé lên một vầng sáng âm u. Không lâu sau, chỉ thấy trong gốc cây bay ra một luồng sáng màu đen.

Cô Như Ca mở mắt, một tay nắm giữ bóng đen mỏng lung, nhìn hai người đang ôm nhau trước mặt, cười yếu ớt nói: “Năm đó khi rút tình hồn ra, mẹ đã định tiêu huỷ, đáng tiếc lực bất tòng tâm. Về sau nơi giấu cũng chỉ có mình mẹ biết được, vốn định cho đến lúc chết cũng không cần dùng đến...”

Bà cười, tay khẽ run lên, bóng đen tình hồn liền chui vào mi tâm của Tư Lăng Cô Hồng.

Thân thể Tư Lăng Cô Hồng hơi chấn động, hai tròng mắt tràn ngập khói đen, sau đó tràn ra xung quanh, lan về phía đôi mắt mở to của Đường Niệm Niệm, mà mi quý đi.

Hắn cúi người, mi tâm cùng nàng chạm nhau.

Trong chớp mắt, Đường Niệm Niệm rõ ràng cảm giác được điều gì đó, nàng không chút chống cự mặc hắn hành động. Hai tay ôm eo hắn, hơi rướn người về phía trước hôn một cái lên môi hắn.

Một chữ triện từ mi tâm của hắn nhập vào mi tâm nàng, tình chú hoàn thành.

Vòng tay Tư Lăng Cô Hồng ôm nàng hơi căng thẳng, để mặc nàng hôn mình, đôi mắt nhìn sang Cô Như Ca đứng bên cạnh cây cổ thụ.

“Ông ta ở Bắc Ương Điện.” Một câu nói truyền vào trong đầu bà.

Mi mắt Cô Như Ca run lên, sau hóa thành bình thản không gợn sóng, nhu hòa cười khẽ, xoay người đi xuống chân núi.

Nhìn bà rời đi, Tư Lăng Cô Hồng ôm lấy Đường Niệm Niệm, rồi đi về phía phòng nhỏ. Đường Niệm Niệm khẽ thở gấp một hơi, đôi mắt khẽ chớp, “Cô Hồng?”

Tư Lăng Cô Hồng cúi đầu nói: “Động phòng.”

Hai chữ rõ ràng tràn đầy sắc mè, song từ miệng hắn nói ra lại cực kì thành kính quý trọng.

Đây là ngày hai người bọn họ kết hôn, có lẽ đối với người khác chỉ là nghi thức phiền toái, nhưng ở trong mắt bọn họ đều có thể nhìn ra sự thoả mãn và vui mừng. Hắn muốn cưới nàng, nàng muốn gả cho hắn, kết thúc buổi lễ, hạ tình chú, vào động phòng, ở trong mắt hai người tất cả đều đã trọn vẹn.

“Được.” Đường Niệm Niệm cong môi gật đầu.

Không cần hỏi nhiều, nàng biết được hắn sẽ không làm nàng bị thương, lại càng sẽ không làm tổn thương đứa nhỏ của bọn họ.

Bắc Ương Điện.

Lúc Tư Lăng Cô Hồng rời đi, đám người Chu Diệu Lang cũng bắt đầu thu thập tàn cục.

Đám tân khách vô lực nằm dưới đất này cũng không phải trúng kịch độc, mà chỉ là mê được làm người ta vô lực mà thôi. Nghĩ đến suy tính ban đầu của Tư Lăng Hoài Nhân chẳng qua chỉ là muốn cho bọn họ xem một hồi kịch cha hiền con phản do y tự biên tự diễn, để thế gia trong thiên hạ làm chứng.

Chu Diệu Lang mang người tới cho khách nhân uống giải độc, sau đó phóng ra nguyên lực nói: “Như chư vị tận mắt nhìn thấy, thực lực của tân gia chủ căn bản không cần thiết phải hạ được hãm hại chư vị, chư vị bị trúng thuốc là bởi vì Tư Lăng Hoài Nhân, tất cả đều là do ông ta tự biên tự diễn, một ngàn người kia đã sớm mai phục ở xung quanh, chỉ để sát hại tân gia chủ. Mong chư vị sau khi rời đi mời ăn nói cẩn thận, đừng để chân tướng giả dối mê hoặc.”

Mọi người nghe vậy, chỉ phụ họa lung tung gật đầu nói phải, sau đó được tỳ nữ tiễn ra ngoài.

Chung tân khách rời đi, Chu Diệu Lang lại phân phó người bắt đầu khuôn vác thi thể, đồng thời thu thập đồng hỗn loạn.

Lúc này, Thù Lam cùng chị em Diệp thị cũng dọn dẹp tiền điện, lại nhìn đến dưới đất toàn là máu tươi, ba người đều chỉ hơi hơi thay đổi sắc mặt một chút, rồi liền khôi phục nguyên trạng.

Chị em Diệp thị lại trực tiếp quay chung quanh Chu Diệu Lang, lóu ríu hỏi cảnh yên hội lúc đó.

Chu Diệu Lang nhẹ trừng các nàng một cái, không nói thêm điều gì, nghiêng đầu hỏi Thù Lam: “Các muội sao lại đến đây? Trang chủ và chủ mẫu đâu?”

Thù Lam đơn giản kể lại chuyện ở tân phòng một lần, khi nói đến Tư Lăng Quy Nhận giả trang thành Tư Lăng Cô Hồng bị nhìn thấu lại hơi hơi lớn tiếng một ít, ánh mắt rơi vào người lúc này đang ngồi trên ghế, sắc mặt khó coi tái nhợt – Tư Lăng Hoài Nhân.

Lời nàng nói không chỉ là nói cho Chu Diệu Lang nghe mà còn là nói cho Tư Lăng Hoài Nhân biết.

Tư Lăng Hoài Nhân quả thật nghe được, nhưng về mặt y vẫn không hề biến hoá. Từ khi Tư Lăng Cô Hồng rời đi cho tới bây giờ còn không có xuất hiện, y cũng đã đoán được kết quả.

Thua.

Hơn nữa thua nhanh như vậy.

Làm cho y đột nhiên hiểu ra, cho tới nay đều do y tự ỉnh là đúng.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy âm mưu quỷ kế đều không có tác dụng, Thủy tác giả cũng giống như tôm tép ngoài đồng.

Khí hải bị nghiền nát, nguyên lực biến mất, luồng nhiệt nóng rực kia cũng càng thêm kịch liệt xuyên đến tận xương. Nhưng Tư Lăng Hoài Nhân không hề kêu ra một tiếng, chỉ vô lực tựa vào ghế ngồi. Hai mắt y chăm chú nhìn lên ánh trăng trong trong đêm đen.

Thù Lam thấy y không hề phản ứng, cũng không nhìn lại, ánh mắt nhìn quanh trong điện, chợt thấy Lý Cảnh ngồi xổm trước mặt một gã hắc y đang ngã xuống đất. Sắc mặt hãn hơi trầm xuống, đôi môi mím chặt, ánh mắt luôn lạnh lẽo không gọn sóng lúc này lại dao động.

Thật không giống hần ngày thường.

“Chu tỷ tỷ?” Thù Lam ghé sát tai Chu Diệu Lang thấp giọng kêu, ánh mắt dừng ở trên người Lý Cảnh, “Lý Cảnh đây là?”

Chu Diệu Lang đã sớm nhìn thấy cảnh này, nhỏ giọng trả lời: “Vệ gia là gia tộc bảo vệ Tư Lăng Hoài Nhân, người nọ là Vệ gia đại tiểu thư Vệ Chi Thủy, nàng và Lý Cảnh...”

Câu nói kế tiếp không cần nói ra Thù Lam cũng đoán ra được, lúc này cũng không hỏi nhiều, chỉ giúp đỡ nàng xử lý đống hỗn độn.

Tỷ muội Diệp thị đối với chuyện này cũng biết một hai, liếc nhau một cái, cũng chỉ làm như không thấy, đi tìm Bạch Lê.

Tất cả mọi người như ăn ý không chút tiếng động rời xa vị trí hai người Vệ Chi Thủy và Lý Cảnh, cho bọn họ một nơi thanh tịnh yên tĩnh.

“Khụ, khụ khụ...”

Mặt nạ trên mặt Vệ Chi Thủy đã sớm rơi ra, lúc này chỉ thấy sắc mặt nàng trắng bệch, khoé miệng chảy xuống vết máu màu đỏ tươi. Nàng nhẹ nhàng mắt lên nhìn Lý Cảnh, cúi đầu cười nói: “Tiểu Cảnh nhi, người như vậy thật... kỳ quặc, Thủy tỷ tỷ nhìn mà... thật muốn hung hăng giày vò... Khụ khụ, chà đạp đấy...”

Đôi mắt Lý Cảnh tối lại, càng thêm rét lạnh cứng rắn, lại giống như có ánh lửa trong đó toát ra.

“Ta sớm nói” Giọng hần vừa lạnh lại vừa thô, sâu trong mắt chứa cảm xúc phức tạp, “Lấy khả năng của trang chủ, muốn Tư Lăng gia tộc, chỉ cần một ý niệm trong đầu là đủ rồi.”

Hắn đi theo bên người Tư Lăng Cô Hồng, cho dù nhìn không ra toàn bộ thực lực Tư Lăng Cô Hồng, nhưng vẫn biết nếu người muốn, thì Tư Lăng gia tộc đã sớm rơi vào trong tay người. Nhưng trước khi Đường Niệm Niệm xuất hiện, Tư Lăng Cô Hồng không hề hứng thú với điều này. Nếu không phải Tư Lăng Hoài Nhân đánh chủ ý lên người Đường Niệm Niệm, thì Tư Lăng Cô Hồng cũng sẽ không trở về.

Người đã trở về, cũng đã biểu lộ ý tứ. Tư Lăng gia tộc nhất định phải đòi chủ trước đêm trăng tròn.

Vệ gia là trực hệ của Tư Lăng Hoài Nhân, mà hần thân ở Lý gia song lại ủng hộ Tư Lăng Cô Hồng. Như vậy thân phận của hai người nhất định chỉ có thể là địch.

Khoé miệng Vệ Chi Thủy cười chua xót, “A... Ta biết... Thiếu chủ, không, hiện tại nên gọi là gia chủ... Thật sự, khụ, thật sự đáng sợ...”

Chỉ giờ tay nhắc chân liền chém hết ngàn người, giết hại cao thủ Thiên phẩm, thực là đáng sợ. Nếu không phải Lý Cảnh sớm nhận ra nàng, cùng nàng đấu cùng một chỗ, thì e rằng nàng đã trở thành tàn hồn dưới tay Tư Lăng Cô Hồng rồi.

“Tiểu Cảnh nhi, người không nở xuống tay với ta sao...” Vệ Chi Thủy cúi đầu cười, lúc này nàng cũng chỉ có thể nói, thân thể đã sớm không thể nhúc nhích.

Lý Cảnh không nói gì, đẩy mắt chợt loé lên một tia sáng.

Giọng điệu Vệ Chi Thủy vẫn không tìm không phối như vậy, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện sâu trong đáy mắt nàng là chút chờ đợi mong manh, “Tiểu... Cảnh nhi, ta biết mà, khụ! Người... Người quả nhiên là thích Thủy tỷ tỷ đúng không? Bằng không... Làm sao, làm sao có thể cứu ta đây?”

Lý Cảnh trầm giọng lạnh lùng nói: “Một mạng này, bù lại một mạng năm đó cho người.”

Sắc mặt Vệ Chi Thủy thoáng cái trắng bệch, khuôn mặt vốn tái nhợt lúc này đã lộ ra tử khí như sắp chết. Nàng hơi há mồm, nhưng lại không nói nên lời.

Cuối cùng, nàng nhắm mắt lại, đôi môi tái nhợt như cười như khóc, run run, làm cho người ta không đành lòng, giống như ngay sau đó sẽ tan thành từng mảnh nhỏ.

Đột nhiên yên tĩnh, giọng Lý Cảnh có chút nhẹ nhàng chậm chạp khàn khàn truyền đến:

“Vệ gia trực hệ đã ngã xuống tám phần, ngươi là đại tiểu thư Vệ gia, khả năng sẽ tiếp nhận chức vụ đương gia Vệ gia.”

Thân thể Vệ Chi Thủy nhẹ nhàng chấn động, nhắm chặt mắt, lông mi rung rung.

“Nếu tiếp nhận chức vụ, ngươi có nguyện ý làm việc cho trang chủ?”

Trầm mặc một lúc lâu, cho đến khi Vệ Chi Thủy cảm giác được một bàn tay trực tiếp lại mềm nhẹ đặt lên mi mắt của nàng, trong lòng nàng như bị cái gì đó hung hăng nện vào, không khỏi mở mắt ra, nước mắt sớm ngưng tụ rồi cuộc không nhìn được chảy xuống theo khoé mắt. Trong lòng nàng, nàng nhìn thấy đôi mắt trầm tĩnh tang thương lãnh khốc của Lý Cảnh giờ phút này lại lộ lên u sầu, giống như mềm mại đau lòng và phức tạp.

“... Lý, Lý Cảnh...” Vừa gọi lên, nàng mới phát hiện giọng mình đã nghẹn ngào. Nàng sớm biết, khi nàng không hay, người trước mắt này đã sớm bỏ đi về e thẹn ngại ngùng để trưởng thành, làm một người đàn ông trầm mặc ít lời, thực lực cao thâm. Hắn đã sớm không còn là đứa nhỏ trước kia luôn túm tay áo của nàng, đứng phía sau nàng, mà là một người có năng lực, một nam tử đầu đội trời chân đạp đất.

Nhưng nàng càng muốn hắn giống như trước đây, đơn giản như vậy, ít nhất thân phận bọn họ cũng không cần gồng co như thế, rõ ràng thân cận lại bị chứa nhiều trói buộc.

“... Lý Cảnh, ta là người Vệ gia trang... Bọn họ là người thân nhất của ta!” Vệ Chi Thủy cúi đầu hờ, một búng máu phun ra khỏi miệng, rơi lệ đầy mặt.

Bọn họ là người thân nhất của nàng, cho dù gần như không có cảm tình đáng nói, nhưng bọn họ đã nuôi nàng thành người. Nếu nàng tiếp nhận chức vụ đương gia Vệ gia, lại nguyện trung thành với Tư Lăng Cô Hồng, như vậy trong lòng nàng sao có thể an tâm. Nàng biết hết thảy đều không phải lỗi của Tư Lăng Cô Hồng, nhưng Vệ gia các nàng nhận sai chủ, phải chịu trả giá cho hành vi của mình. Tư Lăng Cô Hồng còn là hung thủ giết người thân của bọn họ, cái này bảo nàng làm sao tự xử.

Lý Cảnh lau nước mắt cho nàng, hơi hơi ngừng một chút, rồi nói: “Nếu kiếp này của ngươi đã chết, hãy nguyện quên đi tất cả, chỉ vì bản thân mình mà sống, bắt đầu một lần nữa?”

Chỉ khi ở trước mặt nàng, hắn mới có thể nói ra nhiều lời như vậy.

Vệ Chi Thủy sững sờ.

Lý Cảnh ngưng mắt nói: “Ta sẽ không để mặc người có dã tâm cừu hận ở gần trang chủ. Nếu ngươi không nguyện ý tiếp nhận chức vụ Vệ gia, nguyện trung thành với trang chủ, vậy Vệ gia trang tất diệt. Ngươi, ta cũng sẽ tự tay giết chết.”

Mi mắt Vệ Chi Thủy run lên, sau đó cười nhẹ nói: “Ngươi... Tự tay sao? Cũng tốt...”

Sắc mặt Lý Cảnh căng thẳng, mím môi nói: “Lựa chọn do ngươi, là thân thể chết hồn phi phách tán tại đây. Hay là nguyện bỏ qua kiếp này, sống tiếp, một thân một mình...” hắn ngừng một chút, nói tiếp: “Gả làm vợ ta.”

Vệ Chi Thủy mạnh mẽ trừng mắt nhìn hắn.

Lý Cảnh mím môi, im lặng một hồi. Đưa tay chậm rãi ôm nàng vào trong lòng. Hai người chạm nhau, hơi thở đều giống như ngừng lại, sau đó chậm dần. Cánh tay Lý Cảnh ôm nàng hơi hơi thắt chặt, đôi mắt nhìn đến dung nhan trước mặt gần trong gang tấc. Nàng lông mi run run, môi khẽ lên giống như cổ nén cái gì, giống như mừng giống như oán, giống như khóc giống như cười.

Khuôn mặt lãnh khốc vô tình của Lý Cảnh cũng dần dần giãn ra, chỉ thoáng nhu hòa nhưng gương mặt như trẻ con kia càng giống như trẻ thêm vài tuổi, làm cho người ta như cảm thấy hơi thở tươi mát phả vào mặt.

“Vệ Chi Thủy, bộ dạng nàng khóc rất khó coi.” Hắn nhẹ giọng nói, bỏ đi vẻ lạnh lùng, là chút trong sáng làm cho trước mắt người ta sáng ngời, “Ta muốn cười nàng làm thế từ.”

Hắn nói ra lời này, trên mặt tựa hồ không chút biến hóa, nhưng lỗ tai cũng đã đỏ đậm.

Da thịt trắng nõn, khuôn mặt mượt mà có chút trẻ con, môi hồng răng trắng, đôi mắt tròn tròn như mắt mèo, một khi tán đi vẻ cứng rắn vô tình lạnh lẽo là có thể làm cho tâm người ta mềm nhũn. Lỗ tai đỏ đậm, trong ôn hòa ẩn chứa vẻ không được tự nhiên.

Vệ Chi Thủy nhìn mà sợ run, gạt mình tựa hồ nhìn thấy Lý gia đệ đệ năm đó dễ e ngại thẹn thùng. Nhưng bất đồng là, trong mắt hắn không còn mờ mịt khờ khạo nữa, mà là ôn nhu bình tĩnh có thể làm cho người ta an tâm.

Chớp mắt một cái, nàng chợt khóc thành tiếng, một tay nắm chặt xiêm y của hắn, thấp giọng hô: “Giào hoạt... Tiểu cảnh nhi rất giao hoạt... Biết rõ Thủy tỷ tỷ phản kháng không được cái dạng này ngươi...”

Lý Cảnh đẩy mắt chợt lóe qua một tia xấu hổ ảo não, khoé miệng nhẹ giơ lên một chút tươi cười. Hắn biết lựa chọn của nàng.

Trước khi ngày này đến, hấn đã sớm cầu xin Đường Niệm Niệm một viên linh đan, chỉ để nàng và mình lựa chọn. Nếu nàng thật sự lựa chọn hôn phi phách tán, như vậy hấn cũng sẽ theo như lời hấn nói mà động thủ. Tình yêu cùng lòng trung thành, lựa chọn ở nàng cũng ở hấn. Chỉ cần nàng đáp ứng, hấn có thể dùng tính mạng bảo vệ. Nếu như có một ngày nàng không tuân thủ lời hứa, có dã tâm với Tư Lăng Cô Hồng, như vậy hấn liền tự tay giết nàng, rồi tự sát, lấy cái chết tạ tội.

Lúc này, toàn bộ Bắc Ương Điện hoàn toàn yên tĩnh.

Một thân ảnh màu tím từ xa đi tới, váy dài lưu vân, tóc búi trăm ngọc lan màu tím. Dung nhan như yêu, ánh mắt như nước, khóe môi cong cong giống như cười mà như chưa cười.

Vốn Chu Diệu Lang đang chỉ huy mọi người thu thập tàn cục, nhìn thấy bà đến, mắt nàng run lên, thấp giọng nói: “Phu nhân...”

Thù Lam và tỷ muội Diệp thị đều mang vẻ mặt giật mình sửng sốt. Nhìn Cô Như Ca cử chỉ tao nhã hoàn toàn bất đồng Cổ Tích Nhan nhưng dung mạo lại y hệt, lại nhìn vẻ mặt ôn nhu tôn kính tươi cười của Chu Diệu Lang, trong lòng chông chênh nghi hoặc, giống như hiểu được cái gì, lại nhất thời không thể hoàn toàn hiểu được.

“Diệu Lang.” Cô Như Ca nhìn Chu Diệu Lang yếu ớt cười một tiếng, ánh mắt lại không hề rời khỏi Tư Lăng Hoài Nhân đang ngồi trên ghế.

Chu Diệu Lang nhìn bà, cúi hạ con ngươi, thân nhiên xua tay, không tiếng động làm ọi người lui xuống, sau đó cũng rời đi. Chưa đến một lát, toàn bộ Bắc Ương Điện chỉ còn lại hai người Cô Như Ca cùng Tư Lăng Hoài Nhân.

Cô Như Ca lặng lẽ nhìn y, bước chân không nhanh không chậm đi đến trước mặt y.

Tư Lăng Hoài Nhân một hồi hí mắt, nhìn bà, sóng mắt khẽ nhúc nhích nhưng không thốt ra một lời. Lúc này tâm tư của y thật sự phức tạp, có lẽ cũng chỉ có ở trước mặt nữ tử này mới có thể phức tạp như thế. Không ai có thể có ý chí sắt đá, biết được hiểu được công dụng của tình chủ, y đối với bà không phải không có chút tình cảm nào, cho dù không yêu nhưng thích thì vẫn có.

Đơn giản vì biết được, trên đời này có lẽ ai cũng sẽ phản bội y, duy độc nàng sẽ không. Y chết, nàng liền chết, nếu y không yêu nàng cũng sẽ chết, cho dù chuyển thế đầu thai cũng tìm tới bên cạnh y, tiếp tục trả giá hết thảy vì y.

Cô Như Ca lúc này nắm chặt tay áo, cúi người nhẹ nhàng chà lau vết máu bên môi y, giọng không ôn hoà không tức giận, bằng phẳng thanh đạm nói, “Tư Lăng Hoài Nhân, lúc trước ta từng oán, từng hận, nhưng lại chưa từng hối tiếc.”

Tư Lăng Hoài Nhân vẫn không nhúc nhích, mặc bà ôn nhu lau chùi.

Giúp y lau sạch vết máu bên môi, bà mới chậm rãi giúp y buộc lại mái tóc hỗn loạn, mỗi một động tác đều mềm nhẹ làm cho người ta cảm giác được quý trọng cùng dụng tâm của bà.

“Ông đối đãi ta thế nào cũng được, nhưng ông không thể nổi tư tâm với Hồng nhi, Hồng nhi là con của ta và ông, con của chúng ta a.”

“Hồng nhi luôn luôn là một đứa bé ngoan, nếu nó muốn, độc trên người nó cũng đủ để nó huỷ hết mọi thứ, ông làm sao có thể là đối thủ của Hồng nhi.”

Bà nhẹ nhàng buông tay ra, lúc này tóc y đã được vấn gọn gàng sạch sẽ. Ngón tay chạm đến hai gò má của y, hai người bốn mắt nhìn nhau. Cô Như Ca nói: “Ta sợ dĩ vãng hết biện pháp để còn sống cũng chỉ vì không bỏ xuống được, muốn đoạt được một cái kết quả mà thôi.”

“Nay, kết quả đã có, ta cũng buông xuống.” Bà cười khê, miệng cười thanh đạm không tỳ vết, lặng lẽ nhìn Tư Lăng Hoài Nhân, “Bất kể ông yêu hay không yêu, đều do ông, ta đã làm thì cứ làm. Kiếp sau lại dây dưa cả đời, nếu vẫn không thành thì lại đợi kiếp sau nữa, thất bại càng nhiều cũng không sao, tóm lại cũng sẽ có một lần thành công đi.”

Môi Tư Lăng Hoài Nhân hơi nhúc nhích, nhưng không phát ra tiếng.

Cô Như Ca nhẹ cúi mắt, “Khí hải của ông đã bị phá, thân thể cũng không còn cách nào giữ được nữa.”

Tư Lăng Hoài Nhân nắm chặt tay vịn, rồi lại nói lỏng.

“Ông biết không? Niệm Niệm cũng là một đứa bé tốt, có nàng ở bên người Hồng nhi, ta cũng có thể yên tâm.” Cô Như Ca đưa tay mềm mại mảnh khảnh bám vào trên lưng y, âm trầm thấp giọng nói: “Ta không kiên quyết được như Niệm Niệm, ông cũng không thật lòng như Hồng nhi. Chỉ là...”

Bà ôn nhu cười, đôi mắt toả sáng nhìn y, ở sâu trong đó có luồng u sắc chảy qua, mềm nhẹ cười nói: “Hai đứa bé này làm cho ta hiểu được rất nhiều, nếu yêu thì cần gì so đo nhiều như vậy, nếu muốn liền làm, cứ nhượng bộ oán hận tới lui, lưu lại chỉ là tiếc nuối mà thôi.”

Sau khi bà nói xong, thân thể Tư Lăng Hoài Nhân ngồi trên ghế chấn động, sau đó càng thêm xụi lơ vô lực tựa vào trên ghế, con mắt hơi hơi trừng lớn, há mồm khàn khàn nói, “... Ca nhi.”

Cô Như Ca sóng mắt run rẩy, “Vâng” một tiếng, nhẹ nghiêng người ôm lấy y, đầu tựa vào trước ngực y, cúi đầu nói: “Tư Lăng Hoài Nhân, cùng nhau quên hết đi, ta không oán, cũng không hận. Những kiếp sau, luôn luôn cùng nhau cả đời, cũng sẽ đạt được ước muốn, đơn giản một kiếp đi.”

Ở trong lòng bà, mí mắt Tư Lăng Hoài Nhân run rẩy, sau đó chậm rãi khép lại. Mặc kệ luồng nguyên lực kia xâm nhập đánh sâu vào trong cơ thể, bàn tay nắm chặt tay ghế cũng buông lỏng, rồi chậm rãi nâng lên đặt ở eo Cô Như Ca.

Tinh mạng này, chết ở trong tay nàng, cũng coi như không uống.

Ít nhất, chết cũng không tịch mịch, cũng có một người cùng y, chưa bao giờ rời khỏi.

Người khi chết luôn có thể nhìn thấu rất nhiều điều mà ngày xưa không nhìn ra. Quyền thế, trường sinh, chí tôn, hết thảy đều thành hư vô, một khi mất đi, y còn lại cái gì? Chỉ còn lại nữ tử trong lòng này mà thôi.

Cô Như Ca cảm thụ lực đạo trên lưng, đôi mắt u tĩnh như nước rốt cục không nhìn được rơi lệ, tràn đầy mi. Bà cười nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại rồi nằm ở trong lòng thân thể dần dần mất đi độ ấm của y, ý thức dần dần tiêu tán.

Thẳng đến lúc ánh trăng mờ dần, Chu Diệu Lang mới trở lại bên trong Bắc Ương Điện, nhìn thấy hai người trên ghế chủ vị ôm nhau giống như đang ngủ kia. Thân thể nàng run lên, mí mắt chảy nước mắt, nhất thời đứng im không nhúc nhích.

Thù Lam nhẹ bước lên phía trước, xem xét hai người một phen rồi trở lại bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói: “Tư Lăng Hoài Nhân đã chết, vị này... Hình như chỉ hôn mê.”

Chu Diệu Lang nhỏ giọng lầm bầm nói: “Tư Lăng Hoài Nhân đã chết, phu nhân cũng đi theo rồi.”

Thù Lam nhất thời không rõ. Chị em Diệp thị đi tới cũng nghi hoặc nhìn nàng. Chu Diệu Lang nhẹ lắc đầu, một tay che đi nước mắt ở khóe mi, nói: “Đem Tư Lăng Hoài Nhân hậu táng, Tịch Nhan tiêu thư một mộ, đưa nàng về Triều Tịch Các.”

Lời nàng vừa hạ xuống, trong chỗ tối liền xuất hiện mấy người đi ra, theo lời nàng nói xử lý hai người trên ghế kia.

Chu Diệu Lang lại nhìn ba người đang nghi hoặc nhìn mình, mỉm cười chua chát, nói: “Các muội nếu muốn biết, thì đi theo ta đi.”

Nàng dẫn đầu rời đi, ba người cũng yên lặng đuổi kịp. Các nàng đều nhìn ra Chu Diệu Lang lúc này khá khó chịu, có lẽ tình cảm của nàng đối với vị phu nhân nhất là rất sâu nặng.

Một đêm này, sóng trước rơi xuống, sóng sau lại nổi, bao nhiêu thăng trầm, đem hết thảy bụi bặm rơi xuống đất. Mặc kệ là Tư Lăng gia tộc, hay là giang hồ đều sắp nổi lên một trận sóng lớn.

Cách nghìn trượng ngoài Điện Trường Sinh, Tư Lăng Quy Nhạn dẫn theo mấy người bắt đầu tìm kiếm tế đàn theo lời Đường Niệm Niệm nói, rốt cục cũng tìm được cửa vào, nụ cười trên mặt hân nồng đậm, đáy mắt lại hiện lên vẻ tự giễu và bi thương.

Hắn không tự tiện đi vào, nếu Đường Niệm Niệm nói là thật, thì nơi quan trọng như thế này, Tư Lăng Hoài Nhân chắc chắn sẽ bố trí cực kì cẩn thận. Tuy rằng hắn muốn biết chân tướng, nhưng cũng không muốn lấy tính mạng mình ra liều.

“Lấy máu của con trai, muốn đoạt thân xác con trai, cầu trường sinh sao?” Tư Lăng Quy Nhạn thì thào, đứng ở lối vào trầm tư, hi vọng màu đỏ mực trên người hắn ta mị bức người. Tóc đen da trắng, môi đỏ hơi cong, im lặng cười, làm cho người ta không hiểu sao cảm thấy đau lòng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Điện Bắc Ưng. Nơi đó, mọi chuyện chắc đã kết thúc cả rồi.

Vẫn một đêm này, cùng phiên dưới ánh trăng.

Ở xa ngàn dặm ngoài bắc vực Hư Tuyết Sơn, có một vạn quân tinh nhuệ đang trú ở trong đó. Gió tuyết nổi lên, binh mã mặc thiết giáp màu đen, lửa trại bập bùng, còn bị gió tuyết thổi trúng vang lên tiếng phản phật, đám binh vệ tuần tra xung quanh khiến nền tuyết lồm xồm từng đống dấu chân.

“Chít ——!” Một tiếng kêu cao vút truyền đến, trên bầu trời có mười con chim bay đến cực nhanh, mỗi con chở một người.

Trong lều trại của tướng lĩnh đầu lĩnh, lửa trại màu đỏ bùng lên ở trung tâm. Đường Thu Sinh mặc cẩm bào màu trắng ngồi trước án, khi một người đi vào ghé tai hắn truyền báo, hắn chợt tươi cười vui vẻ nói: “Tiến vào.”

Rèm cửa lều trại bị người xốc lên, chỉ thấy một gã nam tử khỏe mạnh cường tráng đi vào, khom người ôm quyền hành lễ với Đường Thu Sinh, Đường Thu Sinh nhìn nam tử, hỏi: “Thế nào rồi?”

Nam tử áo đen đáp: “Hồi bẩm Thu du hậu, chúng ta đã tìm được một nơi dị trạng trên Hư Tuyết Sơn, nhưng mây mù dày đặc thấy không rõ đường lắm, sau khi điều tra kĩ lưỡng, đã xác nhận là bị bố trí trận pháp.”

“Tốt!” Ánh mắt Đường Thu Sinh loé sáng, trầm giọng cười nói: “Làm tốt lắm, mau chóng tìm hiểu trận pháp và cách phá giải nó, lần này nhất định phải bắt được Tuyệt Diên Sơn Trang.”

“Vâng!” Nam tử lĩnh mệnh.

Đường Thu Sinh cười nói: “Các người cũng vất vả, đi về uống một chén rượu trắng trước, sáng sớm ngày mai hành động.”

Nam tử gật đầu đáp ứng, xoay người rời khỏi lều trại.

Trong lều trại, đôi mắt Đường Thu Sinh ẩn chứa một ngọn lửa, mím môi lẩm bẩm nói: “Bắc vực Hư Tuyết Sơn, Tuyết Diên Sơn Trang. Tà môn ma giáo, lần này nhất định phải diệt trừ, lập uy cho Cẩm Quốc, chứng minh năng lực của Đường Môn ta!”

Khi ánh trăng hạ xuống, nắng sớm chói lọi.

Các tân khách tới Vô Ngân Sâm Lâm tham gia hi yến Tư Lăng gia đều đã rời đi, trong một ngày, Tư Lăng gia tộc chính thức thay chủ đổi dời.

Sáng sớm, Tư Lăng Cô Hồng tự mình làm điểm tâm như mọi ngày rồi cùng Đường Niệm Niệm dùng bữa, Chu Diệu Lang cũng kể lại chuyện đêm qua, cuối cùng nhẹ nhàng nói: “Tư Lăng Hoài Nhân và phu nhân, cùng đi rồi.”

Ngón tay Tư Lăng Cô Hồng đang đứt cho Đường Niệm Niệm ăn bánh bao ngũ vị chợt dừng lại, rồi thản nhiên “ừ” một tiếng.

Chu Diệu Lang cũng hiểu, điều này đều do Cô Như Ca tự mình lựa chọn, không nên vì vậy mà bi thương. Nàng lại nhẹ giọng nói: “Tịch Nhan tiểu thư đã được hạ nhân đưa về Triều Tịch Các, Quy Nhạn thiếu gia đêm qua hủy hết Trường Sinh Điện, nay đang đường thương ở Vạn Dược Các.”

Tư Lăng Cô Hồng không có phản ứng gì.

Chu Diệu Lang không nhiều lời nữa, nói một câu với Tư Lăng Cô Hồng rồi rời khỏi thôn trang, đi đến nơi khác chuẩn bị xử lý chuyện kế tiếp của Tư Lăng gia tộc. Lần này Tư Lăng gia tộc đổi chủ vẫn chưa tạo nên cơn sóng quá lớn, dù sao thực lực của Tư Lăng Cô Hồng rất bí hiểm, tất cả phe phái của Tư Lăng Hoài Nhân đều bị đám người Chu Diệu Lang nhốt tận gốc, lưu lại đều là kẻ biết điều.

Song lại bên ngoài lại khác hẳn với sự bình tĩnh trong Tư Lăng gia tộc. Chỉ một ngày, chuyện Tư Lăng gia tộc đổi chủ liền truyền khắp thiên hạ. Truyền đi không chỉ là như thế, tin đồn nhiều nhất đều là về thực lực cao thâm khó lường của Tư Lăng Cô Hồng, còn có sự sùng ái vô song của hân đối với Đường Niệm Niệm.

Đêm trăng tròn, vốn là ngày thành thân của Vô Ngân thiếu chủ Tư Lăng Cô Hồng và Kinh Hồng Tiên Tử Đường Niệm Niệm, sau lại bức vị đoạt chủ, lấy thực lực bản thân chém giết ngàn người, trong đó có sáu người thiên phẩm, tiếp quản ngọc ấn của Tư Lăng gia, trở thành Chủ nhân Vô Ngân kế tiếp. Phát ra lời thề, cuộc đời này chỉ cưới Đường Niệm Niệm làm vợ, độc sủng một người.

Lời đồn đãi như vậy đã lan truyền khắp thiên hạ, rung chuyển vô biên, càng khiến các nữ tử trong thiên hạ hâm mộ không thôi.

Tất cả đều được Tư Lăng gia tộc ngầm đồng ý, hoặc là nói lời đồn này đều do nhóm người Chu Diệu Lang can hệ vào. Đơn giản là Tư Lăng Cô Hồng muốn vậy. Hân muốn lấy đó uy hiếp thiên hạ, làm cho thiên hạ đều biết Đường Niệm Niệm là nương tử của hân, làm cho nam tử trong thiên hạ không còn dám đặt tâm tư với nàng, lại càng không cho bất luận kẻ nào tìm nàng gây phiền toái.

Lúc Đường Niệm ở Đại Vân Hải dùng ngữ khí bá đạo, lấy đan dược thiên phẩm uy hiếp nữ tử không được đánh chủ ý lên Tư Lăng Cô Hồng, thì nay Tư Lăng Cô Hồng cũng hướng thiên hạ biểu lộ hân đối với nàng thâm tình độc chiếm, dùng quyền thế khiến nam tử chùn bước.

Một đôi bích nhân như thế, khiến cho bao nhiêu nam nữ trẻ tuổi hâm mộ, thế hệ trước thờ dài.

▲

Năm ngày sau.

Trong Tư Lăng gia tộc một mảnh tĩnh lặng, tựa như biến cố năm ngày trước chưa từng phát sinh. Cự mộc hằng sinh, tường cao vờn quanh, quỳnh lâu điện ngọc, bích thủy ngàn hoa. Trừ bỏ, một lầu các ở phía tây —— Triều Tịch Các.

Choang choang choang ——

Tiếng đồ đạc rơi vỡ không ngừng vang lên, cùng với giọng nữ tử phẫn nộ quát lớn: “Cút! Các ngươi cút hết cho ta! Cho ta ra ngoài, ta muốn gặp Cô Hồng, có nghe hay không? Ta là tiểu thư của Tư Lăng gia tộc, là vị hôn thê thanh mai trúc mã với Cô Hồng, cho ta gặp Cô Hồng!”

Trong sân, Cố Tịch Nhan mặc quần áo màu đỏ tía váy dài, tóc đen tán loạn, dung nhan tiểu tụy phẫn nộ, nhìn chăm chăm hộ vệ canh giữ ở cửa.

Nhưng đối mặt với tiếng quát tháo âm ỉ, hộ vệ vẫn không hề động đậy.

Cố Tịch Nhan hô to: “Các ngươi có nghe thấy không, ta muốn gặp Cô Hồng! Rốt cuộc là ai cho các ngươi lá gan, dám ngăn cản đường đi của ta, chỉ cần, chỉ cần ta gặp Cô Hồng, ta nhất định sẽ cho các ngươi chết không từ tế!”

“Tránh ra! Cho ta ra ngoài! Cho ta ra ngoài!”

“Chết! Ta muốn các ngươi chết!”

Bất kể ả hô thế nào, hộ vệ trước cửa vẫn đứng nghiêm như bàn thạch, không đánh không nói, vẻ mặt không hề thay đổi.

Cố Tịch Nhan kêu mết, trong khi há miệng thở hổn hển, chợt phát hiện cổ họng mình đã khàn khàn. Dưới chân ả lao đảo suýt ngã xuống đất. Một hồi lâu

mới thất thần chán nản đi đến tháp quý phi dưới tàng cây ngồi xuống, hai mắt vô thần.

À làm sao cũng không ngờ, chỉ trong một đêm, tất cả đều thay đổi.

Cha nuôi không còn, mẹ nuôi cũng mất. Tư Lăng gia tộc đổi chủ, Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng thành thân, trở thành chủ mẫu của Tư Lăng gia tộc thiên hạ đều biết, hưởng hết sủng ái của Tư Lăng Cô Hồng.

Không!

Không nên như vậy!

Kế hoạch của cha nuôi không phải như vậy! À không còn gì cả, ngay cả thứ duy nhất có thể kiềm chế Cô Hồng cũng không còn! Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì Đường Niệm Niệm có thể chiếm được tất cả vốn dĩ thuộc về à, còn thứ à đạt được lại là kết cục này!?

“Cho ta gặp Cô Hồng, ta muốn gặp Cô Hồng!” Cố Tịch Nhan lại kêu khóc, giọng khàn khàn khó nghe, kêu lên: “Cho ta gặp hần, cho ta...”

“Tịch Nhan tiểu thư.” Một giọng nói nhu hòa bình thản truyền đến.

Hai mắt Cố Tịch Nhan lập tức hoàn hồn, quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy dưới ánh mặt trời, một nữ tử áo lam chậm rãi đi tới, sau đó đứng ở cách xa một trượng, không phải Chu Diệu Lang thì là ai?

Cố Tịch Nhan vội vàng đứng lên, chạy vô tới Chu Diệu Lang, một tay túm chặt cổ tay nàng, kêu lên: “Cô Hồng đâu? Là Cô Hồng muốn gặp ta, cho người đến mời ta sao?”

Chu Diệu Lang bị à túm đến đau nhức, nhưng không giãy ra, chỉ lãnh đạm nói: “Tịch Nhan tiểu thư, cô nháo đủ chưa, cứ khẳng khẳng một mực như vậy, cuối cùng kẻ bị thương cũng là cô.”

Ba ngày trước, Cố Tịch Nhan vừa tỉnh lại biết được chuyện xảy ra đêm trăng tròn liền phóng đi tìm Đường Niệm Niệm và Tư Lăng Cô Hồng ở thôn trang, nhất thời cảm xúc không khống chế được chửi ầm lên với Đường Niệm Niệm, thậm chí động thủ. Nếu không phải nàng niệm tình à cho Cô Như Ca sống nhờ vào thân xác của mình, cầu xin Đường Niệm Niệm, thì chỉ e hiện tại Cố Tịch Nhan đã muốn trở thành một bãi tro.

Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Nay Cố Tịch Nhan bị phế hết nguyên lực, chỉ là một người bình thường.

“Nháo?” Cố Tịch Nhan dường như bị lời của nàng kích thích, sắc mặt dữ tợn, hét lên: “Ta nháo? Ta làm sao có thể không nháo? Vì sao, vì sao rõ ràng thuộc về ta lại bị Đường Niệm Niệm cướp đi, rõ ràng từ nhỏ làm bạn bên người Cô Hồng là ta, hần vốn là của ta. Ta trả giá nhiều như vậy, thậm chí để cho hôn phách mẹ nuôi bám vào thân thể mình, loại chuyện ghê tởm như vậy ta cũng làm, dựa vào cái gì cuối cùng ta lại mất hết tất cả?”

“Đừng rồi, mẹ nuôi.” Cố Tịch Nhan dường như phát hiện điều gì, trong mắt phản hận, “Rõ ràng người khiến bà ta sống sót là ta, vì sao bà ấy không giúp đỡ ta? Chỉ cần bà ta mở miệng nói, Cô Hồng nhất định sẽ nghe lời! Sớm biết như vậy, còn không bằng chết sớm một chút —— À!”

Một cái tát thình lình ập tới, thân thể Cố Tịch Nhan bay xa vài thước.

Nay à không còn nguyên lực, một cái tát này làm cho à cảm thấy cả người giống như tan rã, khuôn mặt chết lặng cơ hồ mất đi tri giác. Nhất thời mạnh mẽ ngẩng đầu, hai mắt đỏ đậm trừng mắt nhìn Chu Diệu Lang.

“Người... Đánh ta!?”

Chu Diệu Lang sáng giọng nói: “Người đừng quên, tánh mạng của người là do ai cứu! Nếu không phải phu nhân thấy người đáng thương, mang người về, thì người đã sớm trở thành kỹ nữ ở thanh lâu bị bọn hạ lưu đùa giỡn rồi!”

Nói ra những lời thô tục này, có thể thấy được lúc này trong lòng nàng phần nộ bao nhiêu.

Ở trong lòng của nàng, người nàng tôn trọng nhất chính là Cô Như Ca, không ai có thể vũ nhục.

Cố Tịch Nhan gần như điên cuồng gằn dữ hét: “Cứu ta thì sao? Bà ta đã cho ta cái gì?”

“Cho người cái gì?” Chu Diệu Lang gằn dữ cười, “Chi phí ăn mặc của người từ nhỏ cho tới bây giờ, thân phận tiểu thư tôn quý của Tư Lăng gia tộc, người cho là ai cho?”

“Những thứ đó đều là cha nuôi cho, liên quan gì đến bà ta!” Cố Tịch Nhan hiển nhiên cũng gằn tới cực điểm.

“A, ha ha a!” Chu Diệu Lang nhin không được cười ra tiếng. Thật sự buồn cười, bạch nhãn lang chính là thế này sao?

(*) bạch nhãn lang: ý chỉ kẻ vong ân bội nghĩa, ăn cháo đá bát.

“Người cười cái gì!?” Cố Tịch Nhan lúc này cả người vô lực, ngay cả đứng dậy khí lực cũng không có, xiêm y hỗn độn, mặc phát chưa thúc bốn phía, vẻ mặt sưng đỏ tràn ngập tơ máu, khoe miệng đỏ máu, hai mắt tràn ngập lửa giận điên cuồng, cơ hồ đỏ đậm, bộ dáng làm sao cũng không thể thấy được phong thái tuyệt sắc, đó là nói điên tử cũng không đủ.

Tiếng cười của Chu Diệu Lang chậm rãi nhỏ dần, cuối cùng hóa thành một chút tự giễu lạnh lùng, nói: “Ta cười chính mình, thực không nên ở trước mặt chủ mẫu cầu tình cho người.”

Lời nàng bật ra, sắc mặt Cô Tịch Nhan nhất thời hiện lên vẻ sợ hãi, càng thêm vận vẹo.

Chu Diệu Lang không nhiều lời với ả, lạnh lùng nói: “Ta lần này tới là vì chuyện kết hôn của người.”

“Cái gì?” Cô Tịch Nhan ngăn ra, trong mắt chợt lóe lên tia hy vọng. Chẳng lẽ Cô Hồng đồng ý cưới ả, cho dù là trắc phu nhân cũng được.

Chu Diệu Lang tất nhiên nhìn thấy vẻ mặt của ả, trong lòng vừa là mỉa mai vừa im lặng. ả thật sự điên rồi, không còn một chút bình tĩnh nào của ngày xưa.

“Người tuy rằng nguyên lực đã bị phế, nhưng đạo lý vẫn còn. Ta đã định hôn nhân cho người, là chính thể của nhị thiếu gia Đỗ gia, thể gia đan được nổi danh trong thành Phi Lâm, dùng thân phận tiểu thư Tư Lăng gia tộc gả đi, nghĩ đến bọn họ cũng không dám khi dễ người...”

Lời nàng còn chưa nói xong, Cô Tịch Nhan đã bèn nhon kêu lên: “Ta là vị hôn thê của Cô Hồng, chỉ gả cho Cô Hồng!”

Chu Diệu Lang lạnh lùng nói: “Người không gả cũng phải gả, không lấy chồng cũng phải lấy.”

“Ai cho người lá gan, ai cho người tư cách! Chỉ là một tỷ nữ nhỏ nhoi, tỷ nữ của tiện nhân kia mà thôi!” ả đã không thèm lựa lời nói nữa.

Trong tay Chu Diệu Lang ngưng tụ nguyên lực, ngay sau đó tiêu tán. Nàng đột nhiên nhớ tới lời Đường Niệm Niệm từng nói, chết là hình phạt nhẹ nhàng nhất. Cô Tịch Nhan lập đi lập lại những lời vũ nhục Cô Như Ca, trực tiếp đánh tan chút tình cũ còn sót lại.

Cho dù Cô Tịch Nhan làm như phát điên thì sao, mặc kệ điên thật hay điên giả, đều phải chịu trách nhiệm với hành vi cử chỉ của mình.

Chu Diệu Lang nói: “Một khi đã như vậy, ta liền dờ bỏ thân phận tiểu thư Tư Lăng gia tộc của người, khôi phục thân phận nô lệ năm đó, gả cho Đỗ gia nhị thiếu làm thiếp. Nghĩ đến, hẳn cũng sẽ không cự tuyệt, ngược lại nên cao hứng mới phải.”

Cô Tịch Nhan toàn thân cứng ngắc.

Chu Diệu Lang không cần nhiều lời nữa, phát tay áo xoay người rồi đi.

Phía sau truyền đến gầm rú điên cuồng của Cô Tịch Nhan: “Ta muốn gặp Cô Hồng, cho ta gặp hắn ——!”

Chu Diệu Lang nghe ra chút ghen ngào trong giọng nói kia, bước chân hơi ngừng lại nhưng không quay đầu, nàng tiếp tục đi về phía trước, lạnh nhạt nói: “Sáng sớm hôm nay trang chủ đã cùng chủ mẫu ra ngoài.”

Cô Tịch Nhan toàn thân xụi lơ, hai mắt vô thần.

Vừa ra khỏi Triều Tịch Các, Chu Diệu Lang liền thở ra một hơi thật dài.

Nàng vốn không có nhiều thiện tâm, có thể khiến nàng mềm lòng chỉ có những người ở Tuyết Diên Sơn Trang mà thôi. Nàng vốn định tìm cho Cô Tịch Nhan một gia tộc tốt để gả vào, dựa vào thân phận tiểu thư của Tư Lăng gia tộc và sự am hiểu đạo lý của ả, tới Đỗ gia ở thành Phi Lâm rồi, chỉ cần ôn hoà trầm ổn, làm tròn trách nhiệm vợ cả của nhị thiếu gia Đỗ gia, thì sẽ sống đơn giản thoải mái suốt đời. Đáng tiếc, ả chạm vào điều cấm kỵ, vốn là hảo tâm cũng thành đã tâm.

Nhàn tản đi dạo, Chu Diệu Lang bất tri bất giác đi tới thôn trang ở phương bắc. Thôn trang này là nơi ở năm đó của Cô Như Ca cùng tỷ nữ.

Mấy năm qua, nàng hầu hạ phu nhân, nhìn trang chủ trưởng thành, theo trang chủ rồi đi rồi trở về.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, chỉ thấy trong sân vốn không có bóng người chợt có một nam tử mặc trường bào màu hồng kim liên ngồi đó. Miệng hắn hàm chứa ý cười nhợt nhạt, đeo một cái mặt nạ che nửa khuôn mặt, ánh mắt nhìn phương xa, không biết suy nghĩ gì.

Bước chân Chu Diệu Lang hơi chậm lại, sau đó đi đến trước mặt nam tử, mỉm cười nói: “Quy Nhạn thiếu gia nếu đến tìm trang chủ và chủ mẫu thì đã chậm chân rồi.”

“Ta biết.” Tư Lăng Quy Nhạn thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn về phía nàng, mặt nạ kia chẳng những không có che lấp phong thái của hắn, ngược lại hoa văn trên đó còn làm nổi lên khuôn mặt tinh xảo, da trắng tuyết, môi đỏ như son, đôi mắt tà mị mỉm cười tao nhã, giống như đang nhìn tình nhân, cảm giác ngửa ngửa như có lông chim phất qua lòng người.

Chu Diệu Lang thầm than nhẹ một tiếng. Sau trận kiếp nạn này, thực lực của hắn hình như cũng cao hơn, e là đã ngộ ra điều gì đó. Nếu không phải nàng đã đạt đến thiên phẩm, thì e rằng đã bị hắn mê hoặc tâm trí rồi.

Tư Lăng Quy Nhạn cười nói: “Ca ca có các người bên cạnh thật tốt, cướp được Tư Lăng gia tộc xong liền phủ tay, giao hết mọi chuyện cho các người, bản thân thì tiêu diêu tự tại cùng tiểu tẩu tử.”

Chu Diệu Lang chỉ mỉm cười nói: “Phân ưu cùng chủ tử vốn là chức vụ của chúng ta.”

Tư Lăng Quy Nhận xua tay, cả người biếng nhác ngồi ở trên ghế, “Diệu Lang tỷ tỷ người cũng đừng có lệ trả lời ta, ta chỉ thuận miệng hỏi một câu mà thôi. Yên tâm, ta vừa phải dốc toàn lực mới cứu được bản thân về, từ nay sẽ biết quý trọng, không dám chọc giận ca ca tự tìm khổ.”

Trong té đàn dưới lòng đất, cho dù hắn đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng vẫn khiến ỳnh chịu thương đầy người. Tuy tính mạng đã cứu trở về, vết thương trên mặt cũng không phải không chữa được, chỉ là hắn thà đeo mặt nạ cũng không muốn dùng được làm tan vết sẹo đó.

Nguyên nhân, không ai hỏi, hắn cũng không nói gì.

Hai người kẻ đứng kẻ ngồi, đều lặng im.

Tư Lăng Quy Nhận đột ngột đứng dậy từ trên ghế, ý cười trên mặt chưa bao giờ biến mất, bất kể là cười vui hay cười khổ. Nụ cười này, giống như đã dung nhập vào xương tủy của hắn.

“Ca ca và tiểu tẩu tử rời đi lần này chỉ e sẽ không trở về sớm, ta vốn chỉ định đến ngồi một lát rồi đi, không ngờ lại gặp được Diệu Lang tỷ tỷ.” Hắn cười nói.

Trong mắt Chu Diệu Lang chợt lóe vẻ kinh dị, trên mặt lại không có bao nhiêu nghi hoặc hỏi, “Người phải đi?”

“Ừ...” Tư Lăng Quy Nhận chậm rãi cười nói: “Ồ Tư Lăng gia tộc, ta cũng ở đủ rồi.”

Hắn nhìn về phương xa, cười nhẹ nhẹ, lộ ra vài phần tiêu sái âm đạm, nói: “Thiên hạ to lớn, nếu không ra ngoài thăm thú một chút, chẳng phải rất không thú vị sao? Một thân một mình, cũng là nhẹ nhõm.”

Chu Diệu Lang há mồm, một số lời nói cuối cùng vẫn không nói ra.

Những lời tình cảm, bọn họ vốn không nên nói, cái nên hiểu đều hiểu, sáng tỏ đều sáng tỏ, nghĩ thông suốt tự nhiên sẽ thông suốt.

Tư Lăng Quy Nhận nhìn nàng cười, dưới chân vừa nhảy liền bay xa vài trượng, lập tức không thấy bóng dáng.

Chu Diệu Lang cười. Cái gì cũng không mang, quả nhiên một thân một mình rất thoải mái.

—HOÀN QUYỂN II—

Bạn đang đọc truyện *Trang Chủ Đình Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.